

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

வெளியிடுவோர் :

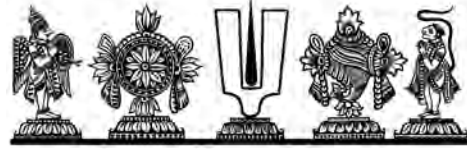
பரமனடி டீரஸ்

1-39/1-32, அக்ரஹாரம் தெரு, திருவெள்ளறை, திருச்சி - 621 009.

அலைபேசி : 88388 50650

www.paramanadi.org

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

லீலாசுகர் இயற்றிய

க்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

சிங்கபெருமாள் கோயில் தர்க்க தீர்த்தரும்

உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகருமாகிய

வித்வான் மாடபூசி

ஸ்ரீ உ.வே. ராமானுஜாசார்ய ஸ்வாமி

அருளிச்செய்த உரையுடன்

வெளியிடுவோர் :

பரமனடி ட்ரஸ்ட்

1-39/1-32, அக்ரஹாரம் தெரு, திருவெள்ளறை, திருச்சி - 621 009.

அலைபேசி : 88388 50650

www.paramanadi.org

Not for Sale

(For private circulation only)

ஆர் என் ஆர் பிரிண்டர்ஸ் & பப்ளிஷர்ஸ்
19, தாண்டவராயன் தெரு, திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை - 600 005. போன் : 044 - 2844 7071

பதிப்பாளரின் விண்ணப்பம்

**கஸ்தூரீ கலிதோர்த்வபுண்ட்ரதிலகம் கர்ணாந்தலோலேக்ஷணம்
முத்தஸ்மேரமநோஹராதரதலம் முக்தாகிரீடோஜ்ஜ்வலம் |
பச்யந்மாநஸபச்யதோஹரருச: பர்யாயபங்கேருஹம்
ஸ்ரீரங்காதிபதே: கதா நு வதநம் ஸேவேய பூயோப்யஹம் ||**

கடந்த நூற்றாண்டில் எழுந்தருளியிருந்த தலைசிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய வித்வான்களுள் முதல் வரிசையில் எண்ணப்படத்தகுந்தவர்கள் காரப்பங்காடு ஸ்வாமியும் வேளுக்குடி ஸ்வாமியும். இவர்கள் தங்களுடைய உபந்யாஸங்கள் மூலமாகவும் காலக்ஷேபங்கள் மூலமாகவும் கட்டுரைகள் மூலமாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்துக்குச் செய்திருக்கும் கைங்கர்யம் கடலின் மிகப்பெரிது. இவர்கள் காலத்தில் பிறக்கப்பெறாதபடியால் இவர்களுடைய உபந்யாஸங்களையோ காலக்ஷேபங்களையோ கேட்கும் பாக்யமில்லாதவர்கள் இழந்து போகாதபடி, இவர்கள் அருளிச்செய்த அர்த்தங்களை நிதிபோலே சேமித்து வைத்தவர் ஒருவர் உளரென்றால் அவர் காரப்பங்காடு ஸ்வாமியுடைய தெளஹித்ரர் ஸ்ரீ உ. வே. முரளிதரன் ஸ்வாமி தாம்.

இவர் மஹான்கள் பலருடைய பற்பல கட்டுரைகளைச் சேமித்து வைத்ததோடு மட்டுமல்லாமல், பல உபந்யாஸங்களையும் காலக்ஷேபங்களையும் ஒலிநாடாக்களில் பதிவு செய்துகொண்டு, அவ்வப்பொழுது ஏடுபடுத்தப்பட்ட கட்டுரைகளாக அவற்றை வெளியிட்டுள்ளார். இவற்றையொழியவும் பல நூல்களை முதன்முறையாகப் பதிப்பிட்ட பெருமையும், முன்னோரால் தெலுங்கு லிபியில் பதிப்பிக்கப்பட்ட சில மிக முக்யமான நூல்களை முதன்முறையாகத் தமிழில் பதிப்பித்த பெருமையும் உடையவர். கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ உ.வே. விஜயராகவாசார்ய ஸ்வாமியுடைய துணையோடு, பல வருடங்களுடைய கடும் உழைப்புக்குப் பின், பல்லாயிரக்கணக்கிலும், சில சமயங்களில் லக்ஷக்கணக்கிலும் செலவு செய்து வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் யாவற்றையும் விலைக்கல்லாமல் வெறிதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கொடுத்தவர் இவர். இவரைப்போல் இப்படித் தன்னலமற்ற ஸம்ப்ரதாய கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் இக்காலத்தில் மிகவும் துர்லபர்.

காரப்பங்காடு ஸ்வாமியிடத்திலும் வேளுக்குடி ஸ்வாமியிடத்திலும் பக்திகொண்ட இவர், அவர்களுடைய உபந்யாஸங்களையும் காலக்ஷேபங்களையும் ஒலிநாடாக்களில் பதிவு செய்துகொண்டு, அவற்றைச் சோம்பாது ஒன்றுவிடாமல் எழுதி ஏடுபடுத்தி வெளியிட்டுள்ளார் என்பது மட்டுமன்று; அவர்கள் அருளிச்செய்த அர்த்தங்கள் ஏட்டளவில் மட்டும் நின்றுபோகாதபடி அவர்களுடைய உபதேசங்களை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கிக் கொண்டவர். நம் பூர்வாசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் மிக்க ஈடுபாடுகொண்ட இவர், அவற்றில் சொல்லப்பட்ட முக்யமான அநுஷ்டாநங்களைத் தாம் கைக்கொண்டதோடு மட்டுமல்லாமல் பிறரையும் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்கச் சொல்லி வலியுறுத்துவார்.

இந்த ஸ்வாமி, சில நூல்களை வெளியிடவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அவற்றை வெளிக்கொணர்வதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்து, அவை புத்தகவடிவில் வெளிவருவதற்கு முன்னமே நரகத்தை நக்கு வைகுந்தம் புகுந்தார். இந்த ஸ்வாமியுடைய குடும்பத்தாரின் விருப்பப்படி இந்த க்ரந்தங்கள் பரமனடி டிரஸ்டால் வெளியிடப்பட்டு வருகிறன. இந்த நூல்களுள் ஸ்ரீக்ருஷ்ண கர்ணம்ருதம் தற்போது வெளிவருகிறது.

பெயருக்கு ஏற்ப இன்கவையே வடிவெடுத்த ச்லோகங்களில் கண்ணனுடைய குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் வர்ணிக்கும் இந்த நூலுக்கு, தர்க்கதீர்த்த சிங்கப்பெருமாள்கோயில் மாடபூசி ஸ்ரீ உ.வே. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி பதவுரையும் தாத்தர்யமுமாக அமைந்த உரையொன்றை அருளிச்செய்துள்ளார். இவர் அருளிச்செயல் வ்யாக்யாநங்களைப் பல ஸ்ரீகோசங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் பதிப்பித்ததோடு மட்டுமல்லாமல் அருளிச்செயல்களுக்குப் பதவுரையும் அருளிச்செய்தவர். இவர் அருளிச்செய்த உரையுடன் கூடிய க்ருஷ்ண கர்ணம்ருதம் 1923ஆம் வருடத்தில் ஸாஸ்த்ரஸஞ்ஜீவிநீ அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இந்த நூலின் ப்ரதியை உபகரித்தருளிய 'ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம்' பத்ராதிபரான ஸ்ரீ உ.வே. ரகுராமன் ஸ்வாமிக்கு அடியோங்களின் க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். க்ரந்த லிபியில் பதிப்பிக்கப்பட்ட இந்த நூலை RNR Printers ராஜன் ஸ்வாமியின் ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கித் தமிழில் தட்டச்சு செய்து கொடுத்து, இந்த நூல் வெளிவருவதற்குப் பேருதவி புரிந்த நாவல்பாக்கம் ஸ்ரீ உ.வே. ஜகந்நாதன் ஸ்வாமிக்கு தந்யவாதங்களைத் தெரிவிக்கிறோம். இந்த நூலைப் பிழைதிருத்தம் செய்வதில் துணைபுரிந்த தேசூர் நல்லான் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீ உ.வே. ஸ்ரீவத்ஸாங்கன் ஸ்வாமிக்கு க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். இந்த நூலை நல்ல முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த 'RNR Printers' அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

சுபக்ருத் பங்குனி உத்திரம்.

(05.04.2023)

பரமனடி டிரஸ்ட்
திருவெள்ளறை

நெஞ்சிலே புகுந்து அவள் மூலமாகவே இவரைத்திருத்த அவரைப்பார்த்து நின்றான்; அவ்வளவிலே இந்த லீலாசகர் ஒரு-நாள் பொழுதில் தன் தந்தையினது ஸ்ரர்த்தம் ப்ராப்தமாக, அன்றையதினம் லோகாபவாதத்துக்குச் சிறிது அஞ்சி, அன்று உதயம் தொடங்கி அவள் முகத்தே விழியாமல் பொருத்திருந்து, ஸ்ரர்த்தக்ரியையைச் சடக்கென முடித்து, சிறிது உண்டதுமுண்ணா-ததுமாய் விரைந்தோடி அவள் வீட்டில் வாசலிலடைத்த கதவைத்தட்டி, பின்னை திறவாமையாலே உடையும் படி உரத்து இடித்தார்; அப்பொழுது அந்த தாஸியின் மனத்திலிருந்து ஸர்வேஸ்வரன் மெள்ள மெள்ளத் தூண்டி-விட, அவளும் “இவன் ஸ்ரர்த்தம் செய்துவந்தான், இவனை இன்று உள்ளே புகுரவிடில், அதைக்கண்டார், இவனையேயன்றிக்கே நம்மையும் கல்லிட்டு வீசுவர்கள், ஆகையால் கதவு திறக்கவொண்ணாது” என்று பேசாமலிருக்க, இவர்மிக்க காமவிகாரம் கொண்டு அவள் முகத்தைக்கண்டல்லது ப்ராண-தாரணம்பண்ண அக்ஷமராய், இறப்பேறி உள்ளே குதித்து அவளைத் தழு-விக்கொண்டார்; அவளப்பொழுது இவர் விஷயமாக மனமுருகி இவரைப்-பார்த்து, “ஐயோ! மலமாம்ஸ்பூரிதமாய் நரகத்துவாரமான என் சரீரத்தில் பண்ணின ப்ரேமத்தை, அகில-ஹேயப்ரத்யநீகனாய் ஸமஸ்தகல்யாண-குணாத்மகனான பரமபுருஷனிடம் வைத்தால் நீருஜ்ஜீவித்துப்போகலாமே என்று சொல்ல, இவர் அதைக்கேட்டு, தந்தலையைக் கொடுத்தாகிலுமவள் பேச்சை நடத்தவல்லவராகையாலே “இவள் சொன்னபடி பரமபுருஷனைப்-பற்ற நான் வகையொன்றுமறிகிலனே” என்று மேல் செய்வது தோற்றாமல் திகைத்து நிற்க, அவ்வளவிலே அவள், “இவ்வூரில் ஸோமகிரியென்பாரொரு மஹாநுபாவருண்டு, அவரைச்சென்று நீரடுத்தீராகில் உமக்கவர் நன்மையை யுரைப்பார்” என்று சொல்ல, இவரதைக்கேட்டுத் தத்க்ஷணமே எழுந்திருந்து அந்தஸோமகிரியிடம் சென்று பணிந்து தம்முடைய முந்தியசெயலையெல்-லாமறிவிக்க, அவர் இவரைக் கண்டு “ஐயோ” என்று கருணித்து சிலநாள் தம்முடனே சேர்த்துவைத்திருந்தவாறே, இவருக்கு அந்த ஸத்ஸங்கத்தினால் காமக்ரோதாதிகள்யாவும் நசித்து ஸம்ஸாரத்தில்நசையற்று சமதமாதியான ஆத்மகுணங்கள் க்ஷணம்-தோறும் மேலிட்டுவர, அவ்வளவிலே ஸோமகிரி-யானவர் இவருடைய ஹ்ருதய பரிபாகத்தைக்கண்டு “இவருக்கு சிஷ்யலக்ஷ-ணம் நிறைந்திருந்தது” என்ற நிர்ஸயித்து, இவருக்கு மந்த்ரோபதேசத்தைப் பண்ணி ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகத்தையும் ஜீவேஸ்வர விவேகத்தையும் பிறப்பிக்க, இவரும் பின்பு அம்மந்த்ரத்தை ஜபித்து அவருபதேசித்த அர்த்தங்-களையெல்லாம் மநனம் பண்ணிவர, ஸர்வேஸ்வரன் இதுவே நமக்கு அவ-காசம் என்று இவர் நெஞ்சில் புகுந்து தன்னை அனவரதபாவனை செய்யப் பண்ணி அவர் ஸ்வப்நத்திலே தன்வடிவழகையெல்லாம் காட்ட, இவரும்

அதுவே அடியாக அவ்வழகைமுற்றுமனுபவித்து, பின்பு தாமொருவராயனுபவித்தது போராமே, தம்மோடொக்க அக்காலத்திலுள்ள மற்றும் யாவரையும் திருத்திச்சேர்த்துக்கொண்டனுபவித்து, இவ்வளவோடு நிற்கவொண்ணாது, பின்புள்ளாரும் அறிந்தனுபவித்து உஜ்ஜீவிப்பார்களாகவென்று தாமநுபவித்த ப்ரகாரத்தை ஒரு ப்ரபந்தமுகத்தாலே வெளியிட்டார், அதுவாயிற்று “ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணாம்ருத” மென்கிற இப்ரபந்தம். அப்போதுள்ள பெரியோர்கள், “ஸர்வேஸ்வரனையும் அவனது குணசேஷ்டிதங்களையும்மல்லது வேறறியாத சுகமஹர்ஷி-யைப்போலே இவரும் க்ருஷ்ணனையும் அவனுடைய பால-லீலைகளையும்மல்லது மேலொன்றுமறியாதவராயிருந்தாராகையால் இவர் இதுமுதல் லீலா சுகரென்று உலகில் வழங்குவார்” என்ற புகழ்ந்து ஆசீர்வ-தித்தார்கள், ஆகையாலிவர்க்கு அதுமுதல் லீலாசுகரென்று பெயராயிற்று, இனி மற்றும்ள்ள விசேஷங்களெல்லாம் அவ்வவுவஸ்வலோகாவதாரிகைகளிலும் தாத்பர்யங்களிலும் கண்டுகொள்வது

ருக்மிணிகாந்தாய நம:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம்.

चिन्तामणिर्जयति सोमगिरिर्गुरुर्मे
शिक्षागुरुश्च भगवान् शिखिपिञ्छमौलिः ।
यत्पादकल्पतरुपल्लवशेखरेषु
लीलास्वयंवररसं लभते जयश्रीः ॥ 1 ॥

சிந்தாமணிர்ஜயதி ஸோமகி₃ரிர்கு₃ருர்மே
ஸிக்ஷாகு₃ருஸ்ச ப₄க₃வாந் ஸிகி₂பிஞ்ச₂மௌலி: ।
யத்பா₃தகல்பதருபல்லவஸேக₂ரேஷு
லீலாஸ்வயம்வரரஸம் லப₄தே ஜயஸ்ரீ: ॥ 1 ॥

(ப.உ) चिन्तामणिः(சிந்தாமணி:) - சிந்தாமணியென்னும் ரத்நம்போல் ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கவல்லவராய், सोमगिरिः(ஸோமகிரி: - ஸோம-கிரி யென்னும் பெயர் பூண்டவரான, मे(மே) - என்னுடைய, गुरुः(குரு:) - ஆசார்யனானவர், जयति(ஜயதி) - விளங்குகிறார். शिखिपिञ्छमौलिः(ஸிகிபிஞ்ச-மௌலி:) - மயில்தோகையைத் தலைக்கணியாக வணிந்தவனாய், भगवान् (பகவான்) - ஸமஸ்தகல்யாணகுண பரிபூர்ணனும் ஹேயகுணரஹிதனு-மாய், शिक्षागुरुश्च(ஸிக்ஷாகுருஸ்ச) - (எனக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து என்னைச்) சீர் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தின ஆசார்யனுமான புருஷோத்தமனானவன், जयति(ஜயதி) - விளங்குகிறான். (यत्पाद-कल्पतरुपल्लव-शेखरेषु) यत्(யத்) - எந்தப் புரு-ஷோத்தமனுடைய, पादकल्पतरुपल्लव(பாதகல்பதருபல்லவ)-கற்பகமரத்தினது தளிர்போன்ற திருவடிகளை, शेखरेषु(ஸேகரேஷு) - (தமது) முடிகளிற் சூடின-மஹநீயர்களிடத்தில், जयश्रीः(ஜயஸ்ரீ:) - (சீசார(ஸம்ஸார) ஜயத்திலுண்டான ஶ்ரீ:(ஸ்ரீ:) - (சோபை)யானது, (लीला-स्वयंवररसम्) लीला(லீலா) - ச்ருங்கார விலா-ஸத்துடன், स्वयंवररसम्(ஸ்வயம்வரரஸம்)- தானே வரிப்பதி(மாலையிடுவதி) னாலுண்டான ஆநந்தத்தை, लभते(லபதே) - அடைகிறதோ. (1)

(தா-ம்.) இதில், இக் க்ரந்தகர்த்தா, தாமாரம்பித்த இப் ப்ரபந்தம் முடியத் தலைக் கட்டுகைக்காகவும், இதைச்சிட்டர்கள் அன்புடனாதரித்துப் போரு-கைக்காகவும், மங்களாசரணம் செய்கிறார்,

ஸோமகிரியென்கிற யோகீந்த்ரரானவர், நான் அநாதியாக ஸம்சாரமாகிற அநர்த்த ஸாகரத்திலமுந்திக்கரைமரம் பெறாதிருக்குமளவில், என்னை கரு-

ணித்துத் தம்மடிமையிலிசைவித்து, அறியாதனவர்த்தங்களை யறிவித்து, விஷயாஸக்தியாகிற மஹாமோஹத்தைக் கழித்து, எம்பிரானுக்கே பணி செய்து வாழ்கையாகிற மஹாநிதியையளித்தாராகையால், அவர் ஸர்வோத்-க்ருஷ்டராகவிளங்குகிறார். இவ்வாசார்யஸமாஸ்ரயணத்துக்கடி, ஸர்வஸ்மாத்த் பரனாய் அனைவரும் கண்டு களிக்கும்படியான க்ருஷ்ணனாகி, அவ்வைப-வத்துடன் ஸர்வஸூலபனான ஸர்வேஸ்வரன், என்னுள்புக்கு என் மனைகத்தை விளக்கித் தன்னிடத்திலன்பை விளைவித்து ஸதுபதேசத்துக்கு இசைவித்-தான். ஆகையால் அவனும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாக விளங்கக்கடவான்; இந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய தளிர்டியைத் தலைக்கணியாகக்கொண்ட பாக-வதர்களுக்குத் தம்முடைய முயற்சியுமின்றிக்கே ஈஸ்வரயத்நமுமொழியவே ஸம்ஸார பந்தம் தன்னடையே நீங்கியொழியும், மோக்ஷலக்ஷமியும் தானே வந்துசேரும். ஆயிருக்க, இனி எனக்கு, ப(ஈ)லப்ராப்தியில் கண்ணழிவொன்று-மில்லை,

இதில் முதலடியினால் குருஸ்மரணமும், இரண்டாமடியினால் பகவத் ஸ்மரணமும், மூன்றாமடியினால் பாகவதானுஸந்தாநமும், நாலாமடியி-னால் பரமபுருஷார்த்த கீர்த்தனமும் செய்தார். அதில், ஆதியில் “चिन्तामणिः” என்னும் பதத்தினால், தாம் முன் விஷயாஸக்தராயிருந்த காலத்தில் தம்-மிடத்திலன்பு கூர்ந்தவளாய், பின்பு தம் துர்க்கதியைக் கண்டு பொறாமல் ஸோமகிரியென்பவரிடத்தில் தான் புருஷகாரம் பண்ணி யாஸ்ரயிப்பித்த உபாகாரகையான சிந்தாமணியென்னும் வேஸ்யையை ஸ்மரித்தமை ஸூசிதமாயிற்று.

இதனால், ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணமொழியக் கார்யஸித்தியில்லையா-கையால் அது அவஸ்யகர்த்தவ்யமென்றும், அதுக்குக்காரணம் நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையென்றும், அநந்தரமான பகவத்ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு ப(ஈ)லம் தப்பாதென்றும், அந்த ப(ஈ)லம்-ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திபூர்வக ஸ்வஸ்வரூபா-விர்ப்பாவஜநித அபரிச்சிந்நாநந்தயுக்த அனவரத பகவத்கைங்கர்யமென்றும், ஆகிய இவ்வர்த்தங்கள் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டன.

“गुरुः” (குரு:) என்பதினால், ஆசார்யோபதேசத்தால் பெற்ற ஜ்ஞானமே கார்யகரமென்றும், “पल्लव” (பல்லவ) சப்தத்தினால், ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாதங்-கள் ஆஸ்ரயிக்கும் போதே போக்யமாயிருக்குமென்றும், “कल्पतरु” (கல்பதரு) பதத்தால் அதுவேஸகலார்த்தப்ரதமென்றும் காட்டுகிறது. உத்தரார்த்தத்தினால், அத்திருவடிகளே மோக்ஷோபாயம் என்றது. ‘म’ ‘ग’ ‘व’ என்று, ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹார அந்த:ப்ரவேச நியமனபோஷண தா(ஊ)ரண ஸர்வவ்யாபகத்வ உபாயத்வ உபேயத்வரூப கல்யாண குணங்களையும், அவற்றுக்கடியான வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதி அநந்த கல்யாணகுணங்களையும், “अन्” என்று ஹேயக”ஸ”ந்தராஹித்யத்தையும் சொல்லுகிற “भगवत्” (பகவத்) சப்தத்தினால்,

ஈஸ்வரனுடைய அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வஸமஸ்த கல்யாணகுணாகரத்வங்களாகிற உபயலிங்கத்வமும், ஸர்வகாரணத்வரூபப்ரத்வமும் சொல்லப்பட்டது. “शिखिपिच्छमौलिः”(ஸிகிபிஞ்சுடமௌளி:) என்பதினால் ஸௌலப்யம் சொல்லப்பட்டது, இவ்விரண்டு பதங்களுடைய சேர்த்தியினால், க்ருஷ்ணே ஸர்வேஸ்வரனென்றும், பரத்வ, ஸௌலப்யங்களிரண்டும் விபவாவதாரத்திலும் குறைவற்றுக் குடிகொண்டிருக்குமென்றும் சொல்லிற்று.

“चिन्तामणिः”(சிந்தாமணி:) என்பதினால், ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணமே ப(ஈ)லத்துக்குப் போரு- மென்றும், “गुरु”(குரு:) பதத்தினால், அவ்வாசார்யன் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பன்னனாகவேணுமென்றும், இரண்டாமடியினால், அவ்வாசார்யன் காட்டின பரம-புருஷனை அவன் முகோல்லாஸத்துக்காகத் தொழவேணுமென்றும், அதில் “भगवान्”(பகவான்) என்று தேவதாவிஸேஷத்தைக் குறித்ததினால் மற்றதேவதைகள் ஆஸ்ரயணீயரல்லரென்றும், அதிலும் அவதாரவிஸேஷத்தையெடுக்கையால், தம்மனஸ்ஸு அவதாராந்தரங்களை விரும்பாதென்றும் சொல்லிற்று, இன்னும் இத்யாதியான அர்த்தங்கள் இங்கு கண்டுகொள்வது. (1)

अस्ति स्वस्तरुणी कराग्रविगलत्कल्पप्रसूताप्लुतं
वस्तु प्रस्तुत वेणुनादलहरी निर्वाणनिर्व्याकुलम् ।
स्रस्तस्रस्तनिरुद्धनीवि विलसद्गोपीसहस्रावृतं
हस्तन्यस्तनतापवर्गमखिलोदारं किशोराकृति ॥2॥

அஸ்தி ஸ்வஸ்தருணீ கராக்₃ர-
விக₃லத்கல்ப-ப்ரஸூ₃தாப்லுதம்
வஸ்து ப்ரஸ்துத வேணுநாத₃-
லஹரீ நிர்வாணநிர்வ்யாகுலம் ।
ஸ்ரஸ்தஸ்ரஸ்தநிருத்த₃நீவி
விலஸத்கோ₃பீஸஹஸ்ராவ்ருதம்
ஹஸ்தந்யஸ்தநதாபவர்க₃-
மகி₂லோதா₃ரம் கிஸோராக்ருதி ॥2॥

(ப-உ) (स्वस्तरुणी कराग्रविगलत्कल्पप्रसूताप्लुतम्)स्वः तरुणी(ஸ்வ: தருணீ) - ஸ்வர்க்க-
வாஸிகளான தேவஸ்த்ரீகளுடைய, कर-अग्र(கர-அக்ர) - நுனிக்கைகளில்
நின்றும், विगलत्(விகலத்) - நழுவின, कल्प-प्रसूत(கல்ப-ப்ரஸூ₃த) - கற்பகமரத்தின்
பூக்களினால், आप्लुतं(ஆப்லுதம்) - வ்யாப்தமானதும் (அர்ச்சிக்கப்பட்டும்) (प्रस्तुत-
वेणुनादलहरीनिर्वाणनिर्व्याकुलम्)प्रस्तुत(ப்ரஸ்துத) - ஆரம்பிக்கப்பட்ட, वेणुनाद(வேணு-

நாத) - வேணுகாநத்திலுண்டான சப்தத்தினுடைய, ஸ்ரீ(ஸ்ரீ) - ப்ரவா-
 ஹத்திலுண்டான, நிர்வாண(நிர்வாண)-ஸுகத்தினால், நிர்வாக(நிர்வாக) -
 -நிச்சலமாயிருப்பதும், (ஸுஸுஸுஸு-நிருஹிநிவிவிலசுஹிஸுஹிஸுஹி) ஸுஸுஸுஸு(ஸ்ரஸு-
 ஸ்ரஸு) - நமுவி-நமுவிப்போவதும், நிருஹ(நிருஹ) - (கைகளினால் பிடித்து)
 தகையப்பட்டதுமான, நிர்வாண(நிர்வாண)-நிர்வாணமுடியையுடையவரான, கோபிஸுஹ(கோபி-
 ஸுஹ) - ஆயிரம் கோபிமார்களினால், ஸுஹ(ஸ்ரஸு) - சூழப்பட்ட-
 தும், (ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு) ஸுஸு(ஸ்ரஸு) - கையில், ஸுஸு(ஸ்ரஸு) - வைக்கப்பட்ட,
 ஸு(ஸ்ர) - சரணாகதஜனங்களுடைய, ஸுஸு(ஸ்ரஸு) - மோகஷத்தையு-
 டையதும், ஸுஸு(ஸ்ரஸு) - ஸகல ஜனங்களுக்கும் (கோரின)
 ஸக லார்த்தங்கைக் கொடுக்க வல்லதுமான, ஸுஸு(ஸ்ரஸு) - சிறு
 பிள்ளையின் வடிவுகொண்ட, ஸுஸு(ஸ்ரஸு) - தத்வமானது, ஸுஸு(ஸ்ரஸு) -
 ப்ரமாணஸித்தமாயிருக்கிறது. (2)

(தா-ம்) கீழ்ஸ்ரீலோகத்தில், இந்த ப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனான
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பகவானாகிய ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரமென்றீர், பக-
 வானென்றால் அவாப்தஸமஸ்தகாமனன்றோ, அவனுக்கு இப்படி அவதரித்-
 துப்பெறவேண்டும் ப்ரயோஜனமொன்றுமில்லையே, ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக்
 கணிசித்தல்லது பித்தனுங்கூட ஒருகார்யத்தைச் செய்யமுயலான், ஆகை-
 யால் அதுசேரும்படி யென்னென்னில்; ப்ரயோஜனமென்பது ஸ்வார்த்தமென்-
 றும் பரார்த்தமென்றும் இரண்டுவிதமாம், அவ்விரண்டில் பரிபூர்ணனாகையாலே
 ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸ்வார்த்தமில்லாவிடினும், சேதநோஜ்ஜீவநமாகிற பரார்த்-
 தமுண்டு; அதாவது - மோகஷப்ரதானம்; ஆகையால் ஸர்வேஸ்வரன் செய்த
 க்ருஷ்ணாவதாரம் ஸப்ரயோஜனமென்கிறாரிதில்,

ஸர்வேஸ்வரன் பரணாய்க்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வீற்றிருக்கு-
 மாகில் அவனைக் கண்ணாற்கண்டு அவன் குணங்களிலீடுபட்டுப் பற்ற-
 விரகில்லை. வ்யாஸ பராசராதி சிலமஹரிஷிகள் யோகாப்யாஸம் செய்து
 அவனை உட்கண்ணால் காண வல்லராயிருந்தாரேயாகிலும், மற்றவரவனை
 யிழந்துவிடுமத்தனையேயாமாகையால் அவர்களுமிழ்வாமைக்காக ஸர்வே-
 ஸ்வரன் இவர்களை எவ்விதத்திலாகிலும் வசீகரித்துக் கைப்பற்ற வேணு-
 மென்று க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தானாகிறான்.

ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தெளிவுற்ற தேவதாஸ்த்ரீகளனைவரும்
 க்ருஷ்ணனுடைய சீல ரூபசரிதங்களைக்கண்டு நெஞ்சிளகி இவனைப் பர-
 மபுருஷனென்றறுதியிட்டுத் தாங்கள் படைத்த கைகளுக்கு ப்ரயோஜனம் பெற-
 வேணுமென்று தங்கள் கைக்கெட்டிற்றொரு அங்குள்ள கற்பகப்பூக்கொண்டு
 வந்து அவன் திருவடிகளில் பரிமாறி க்ருதார்த்தரானார்கள், அவர்கள் ஸத்வ-

ப்ரதாநராகையாலே இவனுடைய சீலாதிகளில் ஈடுபட்டு உஜ்ஜீவித்தார்கள், மற்றவர்கள் இழக்குமத்தனையோவென்னில், அகண்டாநந்தபரிபூர்ணனான தானும் 'பரவசனாய் அசேதநம்போல் அசைவற்றுக்கிடக்கும்படி குழலூதி, அக்குழலிசையாகிற அமுதவெள்ளத்தை ப்ராணிகள் செவியில் பாய்ச்ச அஜ்ஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடு வாசியறமயங்கி இவனுக்குவசப்பட்டு உஜ்ஜீவித்தார்கள், இப்படியுஜ்ஜீவித்தவர்களில் சிலரைச் சொல்லவொண்ணாதோவென்னில்; அறிவில் தண்ணியரான மானிடசாதியாய், அதிலும் இடக்கை வலக்கை யறியாத இடைக்குலத்தோராய், மிகப்பேதையான இடைப்பெண்கள், இக்குழலோசையைக்கேட்டு மனமுருகி மெய்தளர்ந்து தங்களரையிலுடுத்த ஆடைநடுவப்புக, நாண்மையே வடிவான தாங்கள் அதைக்கையினால் பிடித்துத்தகைய, அமுதிலுமினிதான இவனது குழலோசையானது செவியில் மேன்மேலும் பெருவெள்ளங்கோக்க, அதில் தங்கள் கைப்பிட்யும் விடப்பட்டு அணியாடை அரையில் நின்று மவிழ்ப்புக, இப்படி பிடிப்பதும் அவிழ்வதுமாய், மாறிமாறிவருகிற தசையினால் மிக விளங்கா நின்று கொண்டு குழாங்குழாங்களாய்க் கூடியிவனைச்சுற்றிக்கொண்டு மற்றொன்றையுமறியாது நின்றார்கள், இப்படி இவன் வசீகரித்தால் ப்ரயோஜநமென்னென்னில்; இப்படி தன் ரூபத்தினால் சிலரையும் குணத்தினால் சிலரையும் சேஷ்டிதங்களினால் சிலரையும் மயக்கித்தன்பாதங்களில் பணிவித்துக்கொண்டு அவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸர்வஸ்வமான மோகூடாநந்தத்தைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாக்குவானொருவனாய், இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், இவையொன்றிலுமிசையாதவர்களை, அவ்வவகாலங்களில் அவர்கள் கோரின புத்ர, பசு தந தான்யாதி ஸகலாபீஷ்டங்களையும் கொடுத்து நாள் வரையில் அநந்யப்ரயோஜனராக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்க வல்லவனாயிருக்கும்; பிறந்த விடத்திலும் தசரத தநயம் போல் அஞ்சிக்கிட்ட வொண்ணாதபடி பரத்வம் தோற்றலிருக்கையன்றிக்கே, எடுக்கவும் பிடிக்கவும் கட்டவும் அடிக்கவுமெளியனான சிறுபிள்ளையாயிருப்பான், இப்படியொருவனுளன் என்பதில் ப்ரமாணமென்னென்னில்; "கோபாலதாபிநீ" முதலிய உபநிஷத்துக்களிலும் "பாகவதம்" முதலிய புராணாதிகளிலும் இவனையும் இவன் வைபவத்தையும் கண்டறியலாமென்கிறார்.

இதில் "அஸ்தி" (அஸ்தி) என்கையால், ஈஸ்வரனொருவனில்லை, அவனுக்கு அவதாரமென்பதொன்றில்லை, என்பாரை வாயடைத்தார்; கர்மானுஷ்ட்டாநத்துக்கடைவில்லாத ஸ்வர்க்கத்தையும், பெண்களையும் சொல்லுகிற "ஸ்வஸ்தரூபி" (ஸ்வஸ்தரூபி) என்பதினால், கர்ம பூமியான பூலோகத்தில், ஸாஸ்தர்வஸ்யமான மானிடஜாதியில் அதிலும் உத்தமகுலமான ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறந்தாலொழிய அவனையாராதிக்க விரகில்லையென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை, ஏதேனும் தேசமாகிலுமாம், ஏதேனும் சாதியாகிலுமாம், ஆணாகிலுமாம்

பெண்ணாகிலுமாம் அவனை யாராதிக்கைக்கு என்று தோற்றுவித்தார்; “विगलत्” (விகலத்) என் கையால், வேறொரு கார்யத்தை நினைத்துக்கொண்டு போரும் புஷ்பங்களில் நடுவில்தானே சில நழுவி அவனருகில் விழுந்ததாகில் அதையுமவன் தனக்கு ஆராதனம் செய்ததாகக்கொள்ளுங் குணவா-
 னென்று ஸூசிப்பித்தார் “कल्पसूत” (கல்பப்ரஸூத) என்கையால், தாங்கள் செடிநட்டு நீர்வார்த்து வளர்த்து அச்செடியில்-பூத்தபூவே வேணுமென்கிற
 நிர்ப்பந்தமில்லை. தங்கள் கைக்கெட்டினபூவே ஆராதனைக்கமையுமென்றும்;
 “वस्तु” (வஸ்து) என்கையால், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஜன்ம ஜராமரணாதிகளொன்-
 றும் கிடையாது, எப்போது மேகரூபமாயேயுளனென்றார்; “सस्तु” இத்தயாதி-
 யினால், அஜ்ஞராகிலுமாம், ஸர்வஜ்ஞராகிலுமாம், நாஸ்திகராகிலுமாம்,
 ஆஸ்திகராகிலுமாம், ஏதேனுமொரு வ்யாஜத்தால் தன்னருகிலடியிட்டாரை
 வெளிப்புறப்பட வொட்டான், தன்னிடத்தேயமைத்துக்கொள்ளுமென்றார்.
 ஆனால், அவனருகில் அடியிட்டதே யமையுமோ, முமுகூஷுவுக்கு, சில
 த்யாஜ்யமாகவும் சில உபாதேயமாகவும் சொன்ன மோகூஷாஸ்திரத்தை
 அநுஸரிக்கவேண்டாவோவென்னில், “सस्तसस्त” (ஸ்ரஸ்தஸ்ரஸ்த) இத்தயாதிக-
 ளால், அவன் விஷயத்திலோரடியிடவே இவன் அஹங்கார மமகாரங்களை
 விடேனென்று பிடித்து நின்றாலும் அவை தன்னடையே விட்டு நீங்குமென்-
 றும், க்ருஷ்ணனையல்லதறியாத இடைக்குலத்தையும் பாரதந்தர்யமே
 வடிவான பெண் பிறந்தாரையும் சொல்லுகிற “गोपी” (கோஷீ) பதத்தினால்,
 இவனாஸ்ரயிக்கவே இவனுடைய குலமெல்லாம் அவ்வாஸ்ரயண மாஹாத்ம-
 யத்தினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவமாய் விடுமென்றும், சேஷத்வ-பாரதந்தர்யாதி
 ஸமஸ்தமான ஆத்மகுணங்களும் தானே அமையுமென்றும் சொன்னார்;
 “हस्त” (ஹஸ்த) இத்தயாதியினால், சேதநர்க்கு மோகூஷமளிக்கையே ஈஸ்வரனுக்கு
 ப்ரதா-நோத்தேஸ்யம், மற்ற புருஷார்த்தங்களையளிக்கை அடியில் திருந்தா-
 தாரை அவர்கள் போம்வழிபோய்த் திருப்புகைக்காகவாயிருக்குமென்றார்,
 “किशोराकृति” (கிஷோராக்ருதி) என்கையால் பரத்வத்திற்காட்டில் ஸௌலப்ய
 குணமே முக்யோபாயமென்று தோற்று வித்தார், ‘स्वः’ (ஸ்வ:) என்று
 மேலுலகத்தைச் சொல்லுகையால், ஸத்வகுண நிஷ்டராகவேணுமென்றது;
 இத்தயாதிகளைக் கண்டுகொள்வது. (2)

चातुर्यैकनिधानसीमचपलाऽपाङ्गच्छटामन्दरं
 लावण्यामृतवीचिलालिततादृशं लक्ष्मीकटाक्षादृतम् ।
 कालिन्दी पुलिनाङ्गणप्रणयिनं कामावताराङ्कुरं
 बालं नीलममी वयं मधुरिम स्वाराज्यमाराधुमः ॥३॥

சாதுர்யைக-நிதா₄நஸீம-சபலாபாங்க₃ச்ச₂டா-மந்₃ரம்
 லாவண்யாம்ருத-வீசி-லாலிததாத்₃ருஸம் லக்ஷ்மீகடா-
 கூடாத்₃ருதம்।
 காலிந்தீ₃ புலினாங்கணப்ரணயிநம் காமாவதாராங்குரம்
 பா₃லம்நீலமமீ வயம் மது₄ரிம ஸ்வாராஜ்யமாராத்₄நும:।।3।।

(ப-உ) (चातुर्यैकनिधानसीमचपलाऽपाङ्गच्छटामण्डरम्) चातुर्य(சாதுர்ய) - சமத்காரத்துக்கு, एकनिधान(ஏகநிதாந) - முக்யஸ்தானமும், सीम(ஸீம) - (அதுக்கு) எல்லைநிலமு-
 மானதும், चपल(சபல) - சஞ்சலமுமான, अपाङ्ग(அபாங்க) - கடைக்கண்பார்வை-
 களுடைய, छटा(சடா) - பரம்பரைகளினால், मण्डरं(மண்டரம்) - பூர்ணமானதும்,
 (लावण्यामृतवीचिलालितदशम्) लावण्य(லாவண்ய) - ஸௌந்தர்யமாகிற, अमृतवीचि(அம்-
 ருதவீசி) - அம்ருதமயமான அலைகளினால், लालित(லாலித) - கொண்டாடப்-
 பட்ட, दशम्(த்ருஸம்) - கண்களையுடையவனும், (लक्ष्मीकटाक्षदत्तम्) लक्ष्मी(லக்ஷ்மீ)
 - ஸ்ரீதேவியினுடைய, कटाक्ष(கடாக்ஷ) - கடைக்கண்பார்வையினால்,
 आदत्तम्(ஆத்ருதம்) - ஆதரிக்கப்பட்டவனும், (कालिन्दीपुलिनाङ्गणप्रणयिनम्) कालिन्दी
 (காலிந்தீ) - யமுனாநதியினுடைய, पुलिनाङ्गण(புலிநாங்கண) - மணற்குன்றின்
 ப்ரதேசங்களில், प्रणयिणम्(ப்ரணயிணம்) - ப்ரீதியையுடையவனும், (कामावता-
 राङ्करं) काम(காம) - மந்மதாம்சமான ப்ரத்யும்நனுடைய, अवतार(அவதார) - உத்-
 பத்திக்கு, अङ्कुरं(அங்குரம்) - காரணமானவனும், (मधुरिमस्वाराज्यं) मधुरिम(மதுரிம)
 - யோக்யதைக்கு, स्वाराज्यं(ஸ்வாராஜ்யம்) - இருப்பிடமானவனுமான, नीलम्
 (நீலம்) - நீலவர்ணம்பூண்ட, बालं(பாலம்) - பாலனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, अमी
 (அமீ) - இப்படி ஸம்ஸாரிகளான, वयं(வயம்) நாங்கள். आराधुमः(ஆராத்த்நும:)
 - பூஜிக்கிறோம். (3)

(தா-ம்) கீழ், கண்ணனே மோகூப்ரதனென்றீர், அது லக்ஷ்மீபுருஷகாரமா-
 னாலொழியக் கூடுமோவென்னில், அதுவுமுண்டென்கிறாரிதில்.

உலகத்திலுள்ள ப்ரஜைகளில் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றில் ருசி
 விஞ்சியிருக்கும், ஆகையால், மரங்களுமிரங்கும்படியான குழலோசையிலு-
 மிசையாதார் சிலருண்டாகில் அவர்கள் போம்வழியேதென்ன; ஒரு நாளும்
 தலை சாயேனென்று பிடிவாதம் கொண்டு ரஸமறியாத முரட்டுத்தன்மை-
 யரையும் பணிசெய்வித்துக் கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்யம் இனி யெங்குமில்லை-
 யென்னும்படி குடிகொண்டிருக்கிற பார்வையையுடையவனாகையாலே, அப்-
 பார்வையின் நடமாட்டத்தைக் காட்டிச் சிலரை வசமாக்குவான்; ஸம்ஸாரமாகிற
 பெருந்தீயில் ஸஞ்சரித்துக் குதரிக்கிடக்கிற சிலர் கண்களில், தன் கண்ணில-
 ழுகாகிய அமுதைக் குளிரப்பொழிந்து வசமாக்குவான்; இப்படியாகிலும் வணங்-
 காதாரை வணங்குவித்துக்கொள்ள வேணுமென்கிற இவனுடைய நிர்பந்தத்

துக்கடியென்னென்னில்; தையையே வடிவான ஸ்ரீதேவி, சேதநர்படுமிழவைக் காணமாட்டாதவனாய், தன் கடாசுஷத்தினாலிவனை மயக்கித்தன் சொல்லைச் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி வளைக்கையாலே, எவ்விதத்திலாகிலும் சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையில் நிலைமையுடையவனானானிவன், இவன் மாளிகைக்குள்ளிருக்கில் புறத்தியார் காணமாட்டார்களென்று இடைவெளியுள்ள யமுனையில் சிறியாரும் காணும்படி உயர்ந்த மணல் மேட்டிலேறி, மந்தமனுக்கும் மந்தமனாய், மாதூர்யம் குடிகொண்ட நீலேமேனியனான பாலனாய்க் கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றான்; அறப்பெரியனான இவன் இப்படி வணங்கிக் கொடுக்க இனிநாம் வெறுமனேயிருக்கலாகாது. நெடுநாளாக இவன் கண்ணுக்குத் தப்பிப் பல்யோனிகளிலும் திரிந்ததுபோலன்றிக்கே இப்பொழுது நாம் அவன் கண்ணுக்கிலக்காய் அவனுடைய ஆராதந்துக்குரிய மானிடப்பிறவியைப்பெற்றுநின்றோம். ஆகையாலிப்பொழுதே அவனை யாராதிப்போம் வாருங்கோளென்கிறார். (3)

बर्होत्सविलासिकुन्तलभरं माधुर्यमज्ञाननं
 प्रोन्मीलन्नवयौवनं प्रविलसद्वेणुप्रणादामृतम् ।
 आपीनस्तनकुद्वलाभिरभितो गोपीभिराराधितं
 ज्योतिच्छेतसि नश्चकास्तिजगतामेकाभिरामाद्भुतम् ॥४॥

ப₃ர்ஹோத்தம்ஸவிலாஸிகுந்தலப₄ரம் மாதூ₄ர்யமக்₃நா-
 ந₄நம்
 ப்ரோந்மீலந்நவயௌவநம் ப்ரவிலஸத்₃வேணுப்ர-
 ணாதா₃ம்ருதம் ।
 ஆபீநஸ்தநகுட்மலாபி₄ர-பி₄தோ கோ₃பீபிராராதி₄தம்
 ஜயோதிச்சேதஸி நஸ்சகாஸ்திஜக₃தா-மேகாபி₄ரா-
 மாத்₃பு₄தம் ॥४॥

(ப-உ) (बर्होत्सविलासिकुन्तलभरम्) बर्ह(பர்ஹ) - மயில் தோகையாகிற, उत्सव (உத்தம்ஸ) - சிரோ பூஷணத்தினால், विलासि(விலாஸி) - அழகு பொருந்திய, कुन्तलभरम्(குந்தலபரம்) - மயிர் முடியையுடையதும், (माधुर्यमज्ञाननम्) माधुर्य(மாதூர்ய) - போக்யதையில், मग्न(மக்ந) - மூழ்கியிருக்கிற, आननं(ஆநநம்) - முகத்தையுடையதும், (प्रोन्मीलन्नवयौवनम्) प्रोन्मीलत्(ப்ரோந்மீலத்) - மிகவும் வருத்தியடையாநின்ற, नव(நவ) - புதிதான, यौवनम्(யௌவநம்) - யௌவநாவஸ்த்தையையுடையதும், (प्रविलसद्वेणुप्रणादामृतम्) प्रविलसत्(ப்ரவிலஸத்) - மிகவும் விளங்கநின்ற, वेणु-प्रणादामृतं(வேணுப்ரணாதாம்ருதம்) - அம்ருதம்போன்ற வேணுகாந்த்தையுடையதும், (आपीनस्तनकुद्वलाभिः) आपीन(ஆபீந) - திரண்டும் स्तनकुद्वलाभिः(ஸ்தந

-குட்மலாபி:) - மொக்குகள் போன்றதுமான ஸ்தநங்களையுடைய, गोपीभिः (கோப்பி:) - கோபஸ்திரீகளினால், अभितः(அபித:) - சுற்றும் சூழ்ந்து நின்று அராதித்(ஆராதிதம்)-கொண்டாடப்பட்டதும், जगतां(ஜகதாம்)-உலகங்களுக்குள், (एकभिरामाद्भुतम्) एक(ஏக) - ப்ரதானமாயும், अभिराम(அபிராம) - அதிசுந்தரமாயும், अद्भुत(அத்புதம்)-ஆச்சரியகரமுமான, ज्योतिः(ஜ்யோதி:)-தேஜோமயமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபரப்ரஹ்மமானது, नः(ந:) - எங்களுடைய, चेतसि(சேதஸி) - ஹ்ருதயத்தில் ப்ரகாசிக்கிறது. (4)

(தா-ம்) கீழ் க்ருஷ்ண குணங்களை யநுபவித்தபோது அந்த பாவநாதிஸயத்தாலே அக்க்ருஷ்ணாவதாரம் ப்ரத்யக்ஷம்போல் தோற்றி அருகிலுள்ளவர்களைப் பார்த்து “அவனை யாராதிக்க வாருங்கோள்” என்றழைத்தார் அதைக்கேட்ட அருகிலுள்ளார், “க்ருஷ்ணாவதாரம் முற்காலத்திலும் நாம் இப்பொழுதுமாயிருந்தோம், அவனை நாம் ஆராதிக்கும் விதமென்” என்று வினவ, அதை ஆராய்ந்து பார்த்து “ஆம், நமக்கிது ப்ரத்யக்ஷமன்று, மாநஸாநுபவமாயிருந்தது” என்று நிர்ணயித்து, தம்மனத்தில் தோற்றின விதத்தைப்பேசுகிறார்.

ஆபரணத்துக்கோராபரணமிட்டாற்போலே, ஸ்வாபாவிசுமகவே விளங்காநின்ற முன்னெற்றியில் மயிர்முடியானது மயிலிறகோடு சேர்த்து முடிக்கப் பட்டதாய் மிகவும் விளங்காநின்றது; அதுக்குக்கீழ் ஆகாரமொன்றும் தோன்றாமே மாதுர்யமொன்றே திரண்டதோற்ற, இது ஏதாயிருக்கலாமென்று அதனுள்ளே இழிந்து ஆராய்ந்துபார்க்க, அங்கு, சிறிது இளம்பருவமும் மேல் மேல் வளராநின்ற யௌவநமும் கலந்து விளங்காநின்ற முகமென்று தோற்றா நின்றது; அதை யநுபவிக்கும்போது செவியில் பாய்ந்த குழலோசையானது வேணுவைக்காட்டாநிற்க, அது அதரமணியுடன் சேர்த்து ப்ரகாசியா நின்றது; அப்பொழுது இவனைக்கண்ட கோபிமார்கள் என்னைப்போல் சபலசித்தமுடையராய் இவன் வடிவழகில் கால்தாழ்ந்து களிப்புடனே முலைகள் விம்மி, சுற்றும் சூழ நின்று புகழாநின்றார்கள்; அவர்கள் நடுவே க்ருஷ்ணமூர்த்தி தேஜோருபமாய், ஜகத்தில் இத்தோடொத்த இனியவஸ்து வேறொன்றில்லை யென்னும்படி அத்யாஸ்சர்யகரமாய்த் தோற்றாநின்றான்; இவ்வளவும், நெடுநாள் பெருந்தவம்செய்து இவ்வெழிலைக் காணும்படியான பாக்யசாலியாய் எல்லோரும் கொண்டாடும்படியான என்னுடைய மாநஸாநுபவமாயிருந்ததென்கிறார். (4)

मधुरतरस्मितामृतविमुग्धमुखाम्बुरुहं
मदशिखिपिञ्जलाञ्छितमनोज्ञकचप्रचयम् ।
विषयविषामिषग्रसनगृध्रुषिचेतसि मे
विपुलविलोचतं किमपि धाम चकास्ति चिरम् ॥ 5 ॥

மது₄ரதர-ஸ்மிதாம்ருதவிமுக்த₃த₄முகா₂ம்பு₃ருஹம்
 மத₃ஸிகி₂பிஞ்ச₂லாஞ்சி₂தமநோஜ்ஞகசப்ரசயம்।
 விஷயவிஷாமிஷக்₃ரஸநக்₃ருத்₄நுஷிசேதஸி மே
 விபுலவிலோசநம் கிமபி தா₄ம சகாஸ்தி சிரம்||5||

(ப-உ) (மधुरतरस्मितामृतविमुग्धमुखंबुरुहम्) மதுரதர(மதுரதர) - அத்யந்தம் மநோ-
 ஹரமாய், स्मित-अमृत(ஸ்மித-அம்ருத) - நவநீதம்போல் இனியதுமான, புன்-
 சிரிப்பினால், विमुग्ध(விமுக்த) - அழகியதாய், मुखंबुरुहं(முகாம்புருஹம்) - தாம-
 ரைப்பூப்போல் மென்மை பொருந்திய நாற்றங்கள் பொருந்திய திருமுகத்
 -தையுடையதும், (मदशिखिपिच्छलाञ्छितमनोज्ञकचप्रचयम्) மத(மத) - மதித்துப் புஷ்ட-
 மான, शिखि(ஸிகி) - மயிலினுடைய, पिच्छ(பிஞ்ச) - இறகுகளினால், लाञ्छित
 (லாஞ்சித)-அலங்கரிக்கப்பட்டும், मनोज्ञ(மநோஜ்ஞ)- (ஸ்வாபாவிசுமகவே)
 ஸுந்தரமுமாய், कचप्रचयं(கசப்ரசயம்)-சலாக்கியமுமான குழற்கற்றையை
 -டையதும் (विपुलविलोचनम्) विपुल(விபுல) - பரந்த, विलोचनम्(விலோசநம்) - திருக்-
 கண்களையுடையதும், किं अपि(கிம் அபி) - இவ்வளவென்று சொல்லிமுடி-
 யாதமஹிமையையுடையதுமான, धाम(தாம) - தேஜோரூபமான ஸ்ரீக்ருஷ்-
 -ணரூபபரதத்துவமானது, (विषयविषामिषग्रसनग्धृषि) विषय(விஷய) - ஸ்திரீமுதலிய
 ஸாம்சாரிக விஷயங்களாகிற, विष-आमिष(விஷ-ஆமிஷ) - விஷம் கலந்த மாம்-
 ஸத்தினுடைய(மாம்ஸத்தை), ग्रसन(க்ரஸந)-விழுங்குவதில்(அநுபவிப்பதில்)
 गृधृषि(க்ருத்நுஷி) - பேராசைகொண்ட, मे(மே) - என்னுடைய, चेतसि(சேதஸி)
 - மனத்தில், चिरम्(சிரம்) - நீடித்திருந்து, चकारि(சகாஸ்தி) - தோற்றுகிறது. (5)

(தா-ம்) அநாதிகாலம் தொடங்கி விஷயாந்தர ப்ரவணராய்ப்போந்த உமக்கு
 க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில் இப்படிப்ரீதிபிறக்கைக் கடியென்னென்ன அதைச்
 சொல்லுகிறாரிதில்.

புஜித்தாரைமுடிக்கவற்றான விஷங்கலந்த அன்னம்போல் நரகத்தைய-
 டைவிப்பிக்குமதாய் அல்பஸாரமான ஸம்ஸாரத்தை விளைக்கவற்றான
 விஷயாந்தரத்தில் பேராசைகொண்டு மருளுற்ற என் மனஸ்ஸில், தேஜோ-
 மயமான க்ருஷ்ணன் புகுந்து தன்னொளியினால் அம் மருளைப்போக்கி
 வெளிச்செறிவைப் பிறப்பித்து விஷயாந்தரங்களிலுண்டான தோஷத்தைக்-
 காட்டி அதிலுண்டான ஆவலைத்தவிர்த்து அதற்குமேலும் அவ்வாவல் பின்-
 னாட்டாதபடியாக அமுதிலுமினியதான முறுவலினால் கண்டாரைத் தன்-
 னிடத்திலேயேமயக்கப் பண்ணுமதாய், நாற்றம், மென்மை, செவ்வி, குளிர்ந்தி,
 ஆகிய இக்குணங்களையுடையதான முகத்தையும், யௌவநப்பருவமான
 மயிலினிறகுடன் பிணைத்துக் கட்டப்பட்டு, வைத்தகண் வாங்கவொண்ணாத-

படி இனிதான் குழற்கற்றையையும், (தலையில் மயிர்களையும் நிருபமாந-
மான பரந்தகண்களையும் காட்டி என்னையும் வசீகரித்து என் மனத்திலேயே
எப்போதும் ப்ரகாசியா நின்றான், ஆகையால் நான் இப்பேறுபெறப்பெற்றேனெ-
ன்கிறார். (5)

मुकुलायमान नयनाम्बुजं विभो-
मुरलीनिनादमकरन्दनिर्भरम् ।
मकुरायमानमृदुगण्डमण्डलं
मुखपङ्कजं मनसि मे विजृम्भताम् ॥6॥

முகுலாயமாந நயநாம்பு₃ஜம் விபோ₄:
முரலீநிநாத₃மகரந்த₃நிர்ப₄ரம்।
மகுராயமாந-ம்ருது₃-க₃ண்ட₃மண்₃டலம்
முக₂பங்கஜம் மநஸி மே விஜ்₄ரும்ப₄தாம் ॥6॥

(ப-உ) (மகுலாயமான நயனாம்புஜம்) முகுலாயமான(முகுலாயமாந) - மொக்குப்போல்
நடுப்பெருத்து இரண்டருகும் சிறுத்திருப்பதும், நயன-அம்புஜம்(நயந-அம்புஜம்)
- தன் நிலத்திலுள்ள தாமரைபோல் செவ்வியழியாததுமான. நேத்ரங்க-
ளையுடைத்தாய், (மூரலீநிநாதமகரந்தநிர்भरम्) மூரலீ-நிநாத(முரலீ-நிநாத) - வேணு-
கானமாகிற, மகரந்த(மகரந்த) - தேனினால், நிர்भरम्(நிர்பரம்) - நிறைந்ததாய்,
(மகூராயமான-மூரூண்டமண்டலம்) மகூராயமான(முகூராயமாந) - கண்ணாடிபோல் பளபளத்-
தும், மூ(ம்ருது) - மெல்லியதுமான, ண்டமண்டலம்(கண்டமண்டலம்) - கபோல-
ப்ரதேசத்தையுடைய, முகபங்கஜம்(முகபங்கஜம்) - முகாரவிந்தமானது, மே(மே)-
என்னுடைய, மநஸி(மநஸி) - நெஞ்சில், விஜ்₄ம்பதாம்(விஜ்₄ம்பதாம்) - பெருக
விளங்கக் கடவது. (6)

(தா-ம்) கீழ், தம்மை அவன் வசீகரித்தபடி சொன்னார்; இதில், விஷ-
யாந்தரத்தில் நின்றும் தம்மை மீட்ட உபகாரஸம்ருதியாலே அவனை எப்-
போதும் த்யாநிக்கக்கடவேனென்கிறார்.

தாமாரையின் மொட்டுப்போல் இரண்டருகும் குவிந்து நடுப்பெருத்துள்ள
கண்ணனுடைய கண்ணழகன்றோ என்னை வசீகரித்ததென்று முதலிலே
கண்ணழகைக்கொண்டாடினார்; "நீர் அவன் கண்ணைப்பார்த்த பின்பன்றோ
அக்கண்ணழகு உமக்குத்தோற்றிற்று, அவைப்பார்க்கப்பண்ணினாராரென்ன"
அவனுடைய வேணுகாநம் என் செவியில் அமுதத்தைப் பொழிந்தது, இதுக்கு
மூலமென்னென்று திரும்பிப்பார்த்தேன், அப்பொழுது, கண்ணாடிபோல் பள
பளத்ததாய் மெல்லியதான கபோலங்களும், அவ்வவற்றினிடையில், சேற்றில்

முளைத்த தாமரைபோல் செவ்வியழியாத முகமும், அதினுள்ளே மதுவெள்ள மிடாநின்ற கமலம்போன்ற இரண்டுகண்களும் தோற்றாநின்றது; இப்படியாக என்னை ஆட்கொண்ட இவையெல்லாம், இவற்றை அடிக்கடி காணவேணு-மென்று ஆவலுடையனான என் மனத்தில் எப்பொழுதும் கிளர்ந்தெழக் கடவதாக. (6)

**कमनीयकिशोरमुग्धमूर्तेः कलवेणुकणितादताननेन्दोः ।
मम वाचि विजृम्भतां सुरारेः मधुरिम्णः वणिकाऽपिकापि ॥7॥**

**கமநீயகிஷோரமுக்₃த₄முர்தே:
கலவேணுக்வணிதாத்₃ருதாநநேந்தோ₃:।
மம வாசி விஜ்₄ரும்ப₄தாம் முராரே:
மது₄ரிம்ண: வணிகா₅பிகா₅பி ॥7॥**

(ப-உ) (கமநீயகிஷோரமுக்₃த₄முர்தே:) கமநீய(கமநீய) - ஆசைப்படத்தகுந்ததுமான, கிஷோர(கிஷோர) - இளம் பருவத்தினால், முக்₃த₄(முக்₃த) - அழகமர்ந்த, மூ₃ர்தே: (முர்தே:) - திருமேனியையுடையவனும், (கல-வேணு-கணிதாததானநேந்தோ:) கல(கல) - இனிமையான, வேணுகணித(வேணுக்வணித) - வேணுநாதத்தினால், அடத(ஆத்ருத) - அமைந்திருக்கிற, ஆநந-இந்தோ: (ஆநந-இந்தோ:) - சந்த்ரனைப்போல் குளிர்ந்தும் அழகியதுமான முகத்தையுடையவனுமான, சூராரே: (முராரே:) - ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய, மது₄ரிம்₃ண: (மது₄ரிம்₃ண:) - போக்யதையினுடைய, கா அபி கா அபி(கா அபிகா அபி) - மிகவும் அல்பமான, கணிகா அபி(கணிகா அபி) - அணுவாயினும், மம(மம) என்னுடைய, வாசி(வாசி) - வாக்கில், விஜ்₄ரும்ப₄தாம்(விஜ்₄ரும்ப₄தாம்) - வ்ருத்தியடையக்கடவது. (7)

(தா-ம்) இதில், அவனை மனத்தால் நினைப்பதே போராது, வாக்கினாலும் துதிக்கக் கடவேனென்கிறார்.

அவனுடைய எவ்வாகாரத்தைத் துதிக்க நினைத்தீரென்ன; ஜனங்களுக்கு மற்றுமுள்ள பருவங்களைக் காட்டிலும் இளம்பருவமானது, தளர் நடையும் இளமுறுவலும் மழலைச் சொல்லும் பேதைத் தொழில்களுமாய் இனிதாயிருக்கும், அதிலும்லோகவிலக்ஷணமான க்ருஷ்ணனுடைய இளமையானது, தன்னைக்கண்டாரை நஞ்சுண்டாரைப்போலே மயக்கப்பண்ணாநிற்கும்; அதுக்கு மேலே, பாலும் கன்னலும் கலந்தாற்போல், செவிக்கினியகுழலிசையும், சந்த்ரன்போல் வட்டமாய் எழில் நிறைந்து கண்டாருடைய ஸம்ஸாரதாபமெல்லாமாறும்படி அவர்கள் முகத்தில் அமுதத்தை யூற்றாநின்ற முகமுமாய் இசைந்திருந்தது; நானோ, அவனுடைய போக்யதையை முழுதும் சொல்லவல்ல

அறிவைப்பெற்றிலேன்; ஆகிலும் அதினுடைய சிறு துளியையாகிலும் வாயினால் துதித்துப் பேறுபெறக்கடவேனாகவேணுமென்கிறார். (7)

**मदशिखण्डिशिखण्डविभूषणं मदनमन्धरसुग्धसुखाम्बुजम् ।
ब्रजवधूनयनाञ्जलवञ्चितं विजयतां मम वाङ्मयजीवितम् ।। 8 ।।**

**மத₃ஸிக₂ண்டி₃ஸிக₂ண்ட₃விபூ₄ஷணம்
மத₃நமந்த₄ர(முக₃த₄முகா₂ம்பு₃ஜம்)।
வ்ரஜவதூ₄-நயநாம் சலவஞ்சிதம்
விஜயதாம் மம வாங்மயஜீவிதம்।।8।।**

(u-உ) (மத₃ஸிக₂ண்டி₃ஸிக₂ண்ட₃விபூ₄ஷணம்) மத(மத) - மதமேறின, ஸி₃க₂ண்டி₃-மயிலினுடைய, ஸி₃க₂ண்ட₃-தோகையை, வி₃பூ₄ஷணம்-சிறந்த ஆபரணமாகவுடையதும், (ம₃த₃நமந்த₄ர(முக₃த₄முகா₂ம்பு₃ஜம்) ம₃த₃ந) - செளந்தர்யத்தினால், ம₃ந₃த₃ர(ம₃ந₃த₃ர) - நிறைந்ததாய், மு₃த₃ (மு₃த₃) - (ஐநங்களை) வசீகரிக்கத்தக்கதான, மு₃த₃-அ₃ம்பு₃ஜம்-தாமரைமலர்போன்ற முகத்தையுடையதும், (வ்ர₃ஜவதூ₄-நயநாம்) வ்ர₃ஜ - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, வ₃தூ₄ - பெண்களுடைய, ந₃ய₃ந-அ₃ஞ்ச₃ல - கடைக்கண்பார்வையினால், வ₃ஞ்ச₃ி₃த₃ம் - வஞ்சிக்கப்பட்டதும் (ஸ்வாதீனம் செய்யப்பட்டதும்), ம₃ம(ம₃ம) - என்னுடைய, (வா₃ங்ம₃ய₃ஜீ₃வி₃த₃ம்) வா₃ங்ம₃ய - க்ரந்தத்துக்கு, ஜீ₃வி₃த₃ம்(ஜீ₃வி₃த₃ம்)-விஷயமுமானவஸ்து, வி₃ஜ₃ய₃த₃ம்(வி₃ஜ₃ய₃த₃ம்)-ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக விளங்கக்கடவதாக, (8)

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்துக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

உலகத்திலுள்ள தாமரைப்பு இவன் முகத்துக்கு உவமையாகமாட்டாது, இதைக்காட்டிலும் நூறாயிரம் மடங்கு செவ்வி அதிகரித்த தாமரைப்பு ஒன்றுண்டாகில், அதை இவன் முகத்துக்கு ஒருகால் உபமாநமாகச் சொல்லிச் சொல்லலாம்படி இவன் முகம் அழகுக்கு ஆகாரமாயிருந்தது; தலைக்கணியாகக்கொண்டையில் சேர்த்துக்கட்டப்பட்ட மயிலிறகானது, அம்முகத்தழகுக்கு நாநாவர்ணமாய் அழகியதாய் அபூர்வமானதோர் கொடிகட்டினாற் போலிருந்தது. இவனோ நாராயணனல்லது மற்றொரு தெய்வமறியாத இடைக்குலத்தில் பெண்களின் கடைக்கண்கள் எந்தெந்தபக்கத்தில் புரளுமோ, அந்தந்த திசையிலுள்ள கார்யங்களையெல்லாம் அவர்கள் முகமலர்த்திக்காகச் செய்து அவர்களிட்ட வழக்காயிருந்தான்; அதுக்குமேலே இவ்வழகை நான் கவிபாடும்படி எனக்குக்காட்டி என் கவிக்கு மூலாதாரமாய் நின்றான், இவ்-

விதமான இவனுடைய அழகும் ஆஸ்ரீதபாரதந்தர்யமும் ஒருகுறைவுமற்று விளங்கக் கடவதாக. (8)

பல்வாருணபாணி பங்கஜஸங்கி₃வேணுரவாகுலம்
புல்லபாடலபாடலீ பரிவாதி₃பாத₃ஸரோருஹம் |
உல்லஸந்மது₄ராத₄ரத்₃யுதிமஞ்ஜரீ ஸரஸாநநம்
வல்லவீ-குசகும்பகுங்குமபங்கிலம் ப்ரபுமாஸ்ரயே || 9 ||

பல்லவாருணபாணி பங்கஜஸங்கி₃வேணுரவாகுலம்
புல்லபாடலபாடலீ பரிவாதி₃பாத₃ஸரோருஹம் |
உல்லஸந்மது₄ராத₄ரத்₃யுதிமஞ்ஜரீ ஸரஸாநநம்
வல்லவீ-குசகும்பகுங்குமபங்கிலம் ப்ரபுமாஸ்ரயே || 9 ||

(ப.உ.) (பல்வாருணபாணிபங்கஜஸங்கி₃வேணுரவாகுலம்) பல்வ(பல்லவ) - தளிர்போல், அரூண(அருண) - சிவந்தும், பாணி-பங்கஜ(பாணி-பங்கஜ) - தாமரைப் பூப்போல் அழகியதுமான திருக்கையில், சங்கி(ஸங்கி) - சேர்ந்திருக்கிற, வேணு(வேணு) - வேணுவினுடைய, ரவ(ரவ) - சப்தத்தினால் (உண்டான), ஆகுல்(ஆகுலம்) - வ்யாப்தமானவனும் (ஸந்தோஷத்தையுடையவனும்), (புல்லபாடலபாடலீபரிவாதி₃பாத₃ஸரோருஹம்) புல்ல(புல்ல) - மலர்ந்தும், பாடல்(பாடல) - சிவந்துமிருக்கிற, பாடலீ(பாடலீ)-பாதிரிப்பூவை, பரிவாதி(பரிவாதி) - அவமானம்செய்கிற (அதிலும் அதிம்ருதுவான), பாடஸரோ-ருஹம்(பாதஸரோருஹம்) - பெரிய குளங்களில் முளைத்ததாமரைபோன்ற திருவடிகளையுடையவனும், (உல்லஸந்மது₄ராத₄ரத்₃யுதிமஞ்ஜரீஸரஸாநநம்) உல்லஸ(உல்லஸத்) - மிக்க அழகையுடையதும், மதுர(மதுர) - போக்யதையையுடையதுமான, அதர(அதர)-கீழுதட்டினுடைய, யுதிமஞ்ஜரீ(யுதிமஞ்ஜரீ)-பூங்கொத்துப்போன்ற காந்தியினால் (உண்டான), ஸரஸ(ஸரஸ) - விலசுஷணமான அழகுடன் கூடிய, ஆநநம்(ஆநநம்)- திருமுகத்தையுடையவனும், (வல்லவீ-குசகும்பகுங்குமபங்கிலம்) வல்லவீ(வல்லவீ) - இடைப்பெண்களுடைய, குசகும்ப(குசகும்ப) - கலசங்கள் போன்ற ஸ்தநங்களிலுண்டான, குங்கும(குங்கும) - அலங்காரார்த்தமான குங்குமத்தினால், பங்கிலம்(பங்கிலம்) - சேறு செய்யப்பட்ட (பூசப்பட்ட) (திருமார்-பையுடைய)வனுமான, ப்ரபும(ப்ரபும) - ஜகத்பதியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஆஸ்ரயே(ஆஸ்ரயே) - தொழுகிறேன். (9)

(தா-ம்) இதில் க்ருஷ்ணனுடைய போக்யதையைப்பேசுகிறார். முதலிலே வேணுநாதம் என் செவிவழியாக என் நெஞ்சில் சென்று அந்நெஞ்சைத் தன்-வழியே கூட்டிக்கொண்டுபோய் தனக்காதாரமான குழல் குடியேறியிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கைமேலே கொண்டுசேர்த்தது, பின்பு, தளிர் போல்

மெல்லியதாய்சிவந்தும் தாமரைபோல் ஸுந்தரமுமான அவன் கையினழ-
கையநுபவித்துப் பரவசனாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்துபணிந்தேன்; அத்திரு-
-வடிகள், முகிழ்விரிந்த பாடலீபுஷ்பம் போல், கண்ணெடுத்துப்பார்க்கிலும்
வாடும்படியானமென்மையையும் சிவப்பையுமுடையதும் பெரியதொரு-
தடாகத்தில் முளைத்தெழுந்த தாமரைபோல் அழகியதுமாயிருக்க அதையே
அநுபவித்துக்கொண்டு கழிந்த காலத்தையறியாதே வெகுநேரம், அங்கே
நான் விழுந்திருக்கப் பின்பவன் இனிய பேச்சாலே “எழுந்திராய்” என்றான்,
அப்பொழுது அங்கு நின்றும் திரும்பி மேல்நோக்கிப் பார்த்தேன், கீழ்நுபவித்த
இரண்டவயவங்களைக் காட்டிலும் மிகவுமினியதான அதரத்தையும், அதில்
நின்றும் புறப்பட்ட சிவந்தகாந்தியானது கொத்துக்கொத்தாய் எங்கும் பரவி
விளங்காநின்ற முகத்தையும், இடைச்சிகளுடைய ஆலிங்கநகாலத்தில் அவர்-
கள் ஸ்தநங்கள் மேல் பூசியிருந்த குங்குமக்குழம்பினால் பூசப்பட்டுச்
சேறாய்க் கிடக்கிற திருமார்பையும்பார்த்து அவனுக்கே அடிமையாய்விட்டே-
னென்கிறார். (9)

अपाङ्गरेखाभिरभङ्गुराभिरनङ्गलिलारसरञ्जिताभिः ।

अनुक्षणं वल्लवसुन्दरीभिरभ्यर्च्यमानं विभुमाश्रयामः ।।10।।

அபாங்க₃ரேகா₂பி₄ரப₄ங்குராபி₄-

ரநங்க₃லீலாரஸரஞ்சிதாபி₄।

அநுக்ஷணம் வல்லவஸுந்த₃ரீபி₄-

ரப₄யர்ச்யமாநம் விபு₄மாஸ்ரயாம:।।10।।

(ப-உ) வல்லவசுந்தரிभिः(வல்லவஸுந்தரீபி:) - கோபஸ்த்ரீகளினால், (அந்ஜலிலா-
ரசரञ्जिताभिः)அந்ஜ(அநங்க)-மந்மதனுடைய, லீலா(லீலா)-விலாஸத்திலுண்டான,
रस(ரஸ) - ச்ருங்காரரஸத்தினால், रञ्जिताभिः(ரஞ்சிதாபி:)- விளங்காநின்றதும்,
अभङ्गुराभिः(அபங்குராபி:)-அவிச்சிந்நங்களுமான, (अपाङ्गरेखाभिः)அபாங்க(அபாங்க)
- கடைக்கண்பார்வைகளினுடைய, रेखाभिः(ரேகாபி:) - பங்கிகளினால், अनु-
क्षणम्(அநுக்ஷணம்)-சுஷணந்தோறும்(இடைவிடாமல்), अभ्यर्च्यमानम्(அப்யர்ச-
யமாநம்) - ஸம்மாநித்துப் பார்க்கப்பட்ட, विभुम्(விபும்) - ஸர்வ வ்யாபகனான
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, आश्रयामः(ஆஸ்ரயாம:) - சரணமடைகிறோம். (10)

(தா-ம்) நீரொருவரேயோ அவன் வடிவழகில் நெஞ்சநெகிழ்ந்தீரென்ன
நானொருவனேயன்று, எனக்கு முன்னே குழாம்குழாமாகக்கூட்டி அவனை-
யநுபவித்தவர்கள் அநேகருண்டென்கிறார்.

கோகுலத்திலுள்ள ஆயர் மடந்தையர்கள், அவனுடைய அபரிச்சிந்ந-
மான போக்யதையை அநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநிதமான ப்ரீதி உள்ளடங்-

காதே கண்வழியேவழிந்து வருவது போல் தோற்றுமதாய், க்ருஷ்ணனுங்கூட மயங்கும்படியான ஸ்ருங்காரவிலாஸங்களையுடையதாய், காலமுள்ளதனையுமநுபவித்தாலும் புதிதுபுதிதாகத் தோற்றுமதான, கடைக்கண்பார்வையினால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய எழிலை ஒருநொடிப்பொழுதாகிலும் ஒழிவின்றிக்கே அடுத்தடுத்துப்பார்த்துக்கொண்டாடினார்கள்; தன் போக்யதையைக் காட்டி அனைவரையும் வசீகரிக்கவல்ல ஸமர்த்தனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை, அவனுடைய இனிமையின் ரஸமறிந்த நாம் ஆஸ்ரயியா நின்றோம். (10)

हृदये मम हृद्यविभ्रमाणां हृदयं हर्षविशाललोलनेत्रम् ।
तरुणं ब्रजबालसुन्दरीणां तरलं किञ्चन धामसन्निधत्ताम् ॥11॥

ஹ்ருத₃யே மம ஹ்ருத₃யவிப்₄ரமாணாம்
ஹ்ருத₃யம் ஹர்ஷவிஸாலலோலநேத்ரம்।
தருணம் வ்ரஜபா₃லஸுந்த₃ரீணாம்
தரலம் கிஞ்சந தா₄மஸந்நித₄த்தாம்॥11॥

(u-உ) தருணம்(தருணம்) - யௌவநாவஸ்தையையுடையதும், தரலம்(தரலம்) - பளபளத்த காந்தியையுடையதும், (ஹ்ருத₃யவிப₄ரமாணாம்) - இனிதான, விப₄ரமாணாம்(விப்₄ரமாணாம்) - ஸ்ருங்காரவிலாஸங்களையுடைய, (வ்ரஜபா₃லசுந்ரீணாம்) - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, வ்ரஜபா₃லசுந்ரீணாம்(வ்ரஜபா₃லஸுந்த₃ரீணாம்) - இளம்பருவமுடையவர்களான பெண்களுக்கு, ஹ்ருத₃யம்(ஹ்ருத₃யம்) - ப்ராணன் போன்றதும், (ஹர்ஷவிஸால-லோலநேத்ரம்) ஹர்ஷ(ஹர்ஷ) - ஸந்தோஷத்தினால், விஸால(விஸால) - அகன்றும், லோல(லோல) - சஞ்சலமுமான, நேத்ரம்(நேத்ரம்) - கண்களையுடையதும், கிஞ்சந(கிஞ்சந) - அநிர்வாச்யமுமான, தாம(தாம) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்கிற தேஜஸ்ஸானது, மம(மம) - என்னுடைய, ஹ்ருத₃யே(ஹ்ருத₃யே) - உள்ளத்தில், சந்நித₄த்தாம்(ஸந்நித₄த்தாம்) - நித்யவாஸம் செய்யட்டும். (11)

(தா-ம்) கோபிமார்கள் க்ருஷ்ணனுடைய எந்த அவயவத்தில் மோஹித்தார்களென்னில், அவனுடைய கண்ணழகிலும் பருவத்திலும் சேஷ்டித்திலும் ஈடுபட்டார்களென்கிறார்.

இடைச்சாதிப் பெண்களாயினும், பரமரஸிகனான தானுங்கூட மனமு-கக்கும்படியான அவர்கள் பெண்மையையும், இளம் பருவத்தையும் அநுஸந்-தித்து அதிஸுந்தரமான அவ்விடைச்சிகளுடைய ஸ்ருங்காரவிலாஸங்களைக் கண்டு, ஸந்தோஷத்தினால் தன்னுடைய இரண்டு கண்களையும் திறந்து, க்ருஷ்ணன் இவர்களைப்பார்க்க, அப்பொழுது அவன் கண்களின் பரப்பையும் சாஞ்சல்யத்தையும் பார்த்து அதிலே மூழ்கிக் கிடந்தார்கள்; பின்பு சிலகாலம் கழிந்தவாறே தாங்களேதேர்ந்து முன்னநுபவித்த அக்கண்களைப் பார்க்க

வாசைப்பட்டுத் தங்கள் கண்களை விழித்துப்பார்க்கும்போது இடையிலே அவனுடைய இளகிப்பதியாநின்ற பருவமும் அப்பருவத்துக்குரிய வ்யாபாரங்களுமினிதாகத் தோற்றக்கண்டு அவற்றிலேயாழ்ந்து கிடந்தார்கள்; இப்படி அவர்களை மோஹிப்பிக்கவல்ல க்ருஷ்ணனானவன் வன் நெஞ்சனான என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுவானாக. (11)

निखिलभुवनलक्ष्मी नित्यलीलास्पदाभ्यां

कमलविपिनवीथीगर्वसर्वकषाभ्याम् ।

प्रणमदभयदान प्रौढिगाढोद्धताभ्यां

किमपि वहतु चेतः कृष्णपादाम्बुजाभ्याम् ।।12।।

நிகி₂லபு₄வநலக்ஷ்மீ நித்யலீலாஸ்பதா₃ப்யாம்
கமலவிபிநவீதீ₃ர்வஸர்வங்கஷா₄ப்யாம்।
ப்ரணமத₃பயதா₃ந ப்ரௌடி₄கா₃டோ₄த்த₃தா₄ப்யாம்
கிமபி வஹது சேத: க்ருஷ்ணபாதா₃ம்பு₃ஜா₄ப்யாம்।।12।।

(ப.உ)(நிखिलभुवनलक्ष्मीनित्यलीलास्पदाभ्याम्) நிखिल(நிகில) - ஸமஸ்தமான ஸுபந (புவந) - லோகங்களிலுள்ள, லக்ஷ்மீ(லக்ஷ்மீ) - ஸௌந்தர்யலக்ஷ்மிக்கு, நிய (நித்ய)-எப்போதும், லீலா-ஆஸ்பதாப்யாம்(லீலா-ஆஸ்பதாப்யாம்)-விஹாரஸ்த்தா-நமுமாய், (कमलविपिनवीथीगर्वसर्वकषाभ्यां) கமலவிபின(கமலவிபிந) - தாமரைக் காடுகளினது, வீதி(வீதி) - வரிசைகளுக்கு (அழகினாலு)ண்டான, ர்வ(கர்வ) - கொழுப்பை, சர்வக்ஷாப்யாம்(ஸர்வங்கஷாப்யாம்) - வேருடனெடுத்துக்களைவது -மாய், (तन्னைसं) சரணமடைந்தவர்கள் விஷயமாக, அபயதான(அபயதாந) - அபயப்ரதானம் பண்ணுவதினாலுண்டான, ப்ரௌடி(ப்ரௌடி) - காம்பீர்யத்தினால், காட(காட) - மிகவும், உத்தாப்யாம்(உத்ததாப்யாம்) - உயர்ந்ததுமாயிருக்கிற க்ருஷ்ணபாதாப்யாம்(க்ருஷ்ணபாதாம்புஜாப்யாம்)-கண்ணனுடைய திருவடிகளில், சேத:(சேத:)-(என்னுடைய)ஹ்ருதயமானது, கிமபி(கிமபி)-அளவிடக்கூடாத (ஸுகத்தை), வஹது(வஹது) - வஹிக்க (அடைய)க்கடவது (12)

(தா-ம்) “ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனோ ப்ரஹ்மாதிகளாலுமளவிடக்கூடாத வைபவமுடையவன், நானோ மிகவும் சிறிய ஞானத்தன், அவன் ஒரே காலத்தில் தன் மகிமைமுழுதும் காட்டில் என்னால் அநுபவிக்கப்போகாது. ஆகையால் அவ-னுடைய ஒவ்வோரவயவத்தைத் தனித்தனியே அநுபவிக்கவேணும்” என்று கருதி முதலில் தனக்கு ப்ராப்யமாயும் ப்ராபகமாயுமுள்ள திருவடிகளைத் தம் நெஞ்சிலிருத்த ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்திற்கு முன்னே ஒவ்வொரு தாமரைப் பூவும் நமக்கு மேல் அழகியதொன்றுமில்லை யென்று கர்வமடைத்திருந்தது, இப்பொழுது

ஸமஸ்த லோகங்களிலுள்ள அழகெல்லாம் குடியேறியிருக்குமதான இத் திருவடிகளைக்கண்டு, இதை நம்மில் ஒவ்வொருவரால் ஜயிக்கப்போகாதென்று அத்தாமரைப்பூக்கள் குழாங்குழாமாகத் திரண்டு வரிசை வரிசையாய் நின்று இத்திருவடியினழகை மேலிடக்கருதினவாறே, இத்திருவடிகளினழகு அத்தனைக்கும் விஞ்சியிருக்கையாலே அவற்றைத்தோற்பித்து அவற்றினுடைய கர்வமனைத்தையும் சிறிதும்சேவியாமல் அபஹரித்துவிட்டது, ஆகையால் இவ்வழகிய திருவடிகளுக்குமேல் நமக்கொரு ப்ராப்யமில்லை; ஆனால் இந்த ப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கு உபாயமென்னென்னில், தன்னைக் கரணத்ரயத்தாலும் வணங்கினார்க்குத் தன்னையடைகைக்கு விரோதியாயுள்ளபாபங்களைப்போக்கி அவர்களைத் தன்கீழே அமைத்துக்கொள்ளவல்ல ப்ராபகமும் தானேயாயிருந்தது. இப்படி உபாயமும் உபேயமுமாயுள்ள அத்திருவடிகளேயே யடைந்து என்னுடைய மநஸ்ஸு மிகவும் ஆநந்தபரிதமாகக் கடவதாக. (12)

प्रणयपरिणताभ्यां प्राभवालम्भनाभ्यां
प्रतिपदललिताभ्यां प्रत्यहं नूतनाभ्याम् ।
प्रतिमुहुरधिकाभ्यां प्रस्रुवल्लोचनाभ्यां
प्रभवतुहृदये नः प्राणनाथः किशोरः । ॥13॥ ।

ப்ரணயபரிணதாப்₄யாம் ப்ராப₄வாலம்ப₄நாப்₄யாம்
ப்ரதிபத₃லலிதாப்₄யாம் ப்ரத்யஹம் நூதநாப்₄யாம்।
ப்ரதிமுஹூரதி₄காப்₄யாம் ப்ரஸ்நுவல்லோசநாப்₄யாம்
ப்ரப₄வதுஹ்ருத₃யே ந: ப்ராணநாத₂: கிஸோர: ॥13॥

(ப-உ) (ப்ரணயபரிணதாப்யாம்) ப்ரணய(ப்ரணய) - (ஆச்ரித விஷயத்திலுண்டான) ப்ரி-
தியினால், பரிணதாப்யாம்(பரிணதாப்யாம்) - பரிபக்வ (பூர்ண) மானதும், (ப்ரவாலம்ப-
நாப்யாம்) ப்ரவ(ப்ரபவ) ஐச்வரியத்துக்கு, அலம்பனாப்யாம்(ஆலம்பநாப்யாம்) - காரண-
பூதமானதும், (ப்ரதிபதலலிதாப்யாம்) ப்ரதிபத(ப்ரதிபத) - அடிக்கடி (யுண்டான), லலிதாப்யாம்
(லலிதாப்யாம்) - ஸௌந்தர்யாதிசயத்தையுடையதும், ப்ரத்யஹ் - தினந்தோறும்,
நூதநாப்யாம்(நூதநாப்யாம்) - புதிது புதிதாகத்தோற்றுவதும், ப்ரதிமுஹூ:(ப்ரதிமுஹூ:)
- சஷணந்தோறும், அதிகாப்யாம்(அதிகாப்யாம்) - பரந்து தோற்றுவதும், (ப்ரவ-
லோசனாப்யாம்) ப்ரவ(ப்ரஸ்நுவத்) - (ஆச்ரிதர்க்கு) ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் சொரி-
வதுமான, லோசனாப்யாம்(லோசநாப்யாம்) - திருக்கண்களுடன், ப்ராணநாத:(ப்ராண-
நாத:) - (என்னுடைய) ஸகலேந்திரியங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய், கிஸோர:
(கிஸோர:) - பாலனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனானவன், ந:(ந:) - நம்முடைய, ஹ்ருத:
(ஹ்ருதயே) - நெஞ்சில், ப்ரவ(ப்ரபவது) - தோற்றக்கடவானாக. (13)

(தா-ம்.) ஆனால் அத்திருவடிகளைக் கரணத்ரயத்தாலும் பற்றும் வகை

என்னென்னில், அதற்கு நாமருமைப்படவேண்டா, அவனுடைய திருக்கண்களே ஆஸ்ரயிக்கப்பண்ணுமென்று சொல்லி அவற்றையனுபவிக்கிறார்,

சேதநரிடத்திலுண்டான ப்ரீதியெல்லாம் ஒருவடிவு கொண்டு தோற்ற நின்றதோ வென்னும்படியாகக் காணும் க்ருஷ்ணனுடைய கண்களில், ப்ரீதி மிகவும் விஞ்சியிருந்தது; ப்ரீதியிருந்தாலுபயோகமென்,? அவரவர்களுடைய கர்மங்கள் அவரவர்களால் அநுபவித்தே கழியக்கடவதன்றோ வென்னில்; இந்த நியமத்தைக் கடந்து தாழ்ந்தாரைத்தான் உயர்த்தினால், “இப்படி செய்யலாமோ” என்று தன்னை நியமிக்கவல்லாரொருவரில்லாதபடி ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்; அதற்கு மேலே, மேன்மேல் வளராநின்ற காந்தியுடையதாய்க் கொண்டு காண்பார்க்கு அடிக்கடி புதிதுபுதிதாய்த்தோற்றிச்சேதநரை வசீகரித்து, இனிமேலும் இவர்களுக்கு என்னநன்மைசெய்யப்போகிறோமென்று பெருகாநின்ற மனோரதத்தை உடைத்தாய்க்கொண்டு, இவர்களுடைய கோரிக்கையை ஒன்று பத்தாகக் கொடுக்கும்; இப்படிப்பட்ட கண்களுடன் கூடினவனாய்க்கொண்டு என்னுயிர்த்துணையான க்ருஷ்ணன், இக்கண்ணழகைவிட்டு மற்றொன்றையறியாத என் மனதில் விசதமாகத் தோற்றக் கடவதாக வேணுமென்கிறார். (13)

माधुर्यवारिधिमदान्धतरङ्गभङ्गी
शृङ्गारसङ्कलितशीतकिशोरवेषम् ।
आमन्दहास ललितानन चन्द्रबिम्ब-
मानन्दसम्प्लवमनुप्लवतां मनो मे ॥14॥

மாது₄ர்யவாரிதி₄ மதா₃ந்த₄ தரங்க₄பங்₄க்
ஸ்ருங்கா₃ரஸங்கலிதஸீ₄தகி₄ஸோ₄ரவேஷம் ।
ஆமந்த₃ஹா₃ஸ லலிதாநந சந்த₃ரபி₃ம்ப₃ம்
ஆநந்த₃ஸம்ப்லவமநு₃ப்லவதாம் மனோ மே॥14॥

(ப-உ) (மா₄யு₄ர்ய₄வாரி₄தி₄ம₄தா₃ந்₄ர₄ங்₄க₄ப₄ங்₄ - போக்-யதையாகிற, வாரி₄தி₄ (வாரி₄தி) - ஸமுத்ரத்தில் நின்றுமுண்டானதாய், ம₄த₄ - கர்வத்தில், அ₃ந்₃த₃ - மூ₃ட₃மு₃மாயி-ருக்கிற, த₄ர₄ங்₄க₄ - அலைகளுடைய, ப₄ங்₄கி₄ (ப₄ங்₄கி) - ரீ₄தியையுடைத்தான, ஶ்₃ரு₃ங்₃கா₃ர₃ - ஶ்₃ரு₃ங்₃கா₃ர₃சேஷ்டைகளுடன், ச₄ங்₄க₄லி₄த₄ (ஸ₄ந்₄க₄லி₄த) - கூ₄டியும், ஶீ₄த₄ (ஸீ₄த) - (ஸேவிப்பவர் கண்களுக்கு) குளிர்ந்துமிருக்கிற, கி₄ஸோ₄ர₄ (கோ₄ஸோ₄ர) - சிறுபிள்ளையினுடைய, வே₄ஷ₄ம் - வேஷம்பூண்டவனும், (ஆ₃ம₃ந்₃த₃ஹா₃ஸ-ல₃லி₃தா₃ந₃ந₃ச₃ந்₃ர₃பி₃ம்ப₃ம்) ஆ₃ம₃ந்₃த₃ஹா₃ஸ - கொஞ்சம் புன்னகையினால், ல₃லி₃த₃ (ல₃லி₃த) - எழில்பூண்ட, ஆ₃ந₃ந்₃த₃ (ஆ₃ந₃ந்₃த₃ -

நசந்த்ரபிம்ப) - சந்திரமண்டலம் போன்ற முகத்தையுடையவனும், (ஆனந்-
சமூவ்) ஆனந்(ஆநந்த) - ஸுகத்துக்கு, சமூவ்(ஸம்ப்லவம்) - ஸமுத்ரம்போல் முக்-
கியஸ்த்தாகமாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனை, மெ(மே) - என்னுடைய, மன:(மந:)
- மனஸ்ஸானது, அநுஸுவா(அநுப்லவதாம்) - பின் செல்லக்கடவதாக. (14)

(தா-ம்) இதில் முகத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வடிவில் போக்யதையானது ஸமுத்ரம்போல்
அளவிட்டறியப்போகாது; அதற்குமேலே, அந்த ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் கிளம்பி
ஒருவராலும் தகையவொண்ணாதபடி யெறிகிற அலைகள்போலிராநின்றது
ஸ்ருங்கார விலாஸங்கள்; வடிவில் நடமாடாநின்ற இளம்பருவமும் கண்ட-
வர்களுடைய கண்களைக் களிக்கப் பண்ணவற்றாயிருந்தது; இவற்றோடு
கூடிய முகமானது, நிலவுபோன்ற புன்னகையினால் எங்கும் வ்யாப்தமாய்க்-
கொண்டு சந்த்ர பிம்பம்போல் மிகவுமழகியதாய் பக்த ஜனங்களுடைய
மனதில் ஆநந்த ஸாகரத்தைத் தேக்காநின்றது; இப்படிப்பட்ட அவனுடைய
முகத்தை, அவனைக்-கண்டல்லது தரியாத ஸ்வபாவத்தை யுடையவனான
என்னுடைய மநஸ்ஸானது, எப்போதும் த்யாநிக்கச் கடவதாக (14)

अव्याजमञ्जुलमुखाम्बुजसुग्धभावै
रास्वाद्यमाननिजवेषुविनोदनादम् ।
आक्रीडतामरुणपादसरोरुहाभ्या-
माद्रेमदीयहृदये भुवनार्द्रमोजः ॥15॥

அவ்யாஜமஞ்ஜுலமுகா₂ம்பு₃ஜமுக்₃த₄பா₄வை
ராஸ்வாத்₃யமாநநிஜவேணுவிநோத₃நாத₃ம்।
ஆக்ரீடதாமருணபாத₃-ஸரோருஹாப்₄யா-
மாத்₃ரேமதீ₃யஹ்ருத₃யே பு₄வநார்த்₃ரமோஜ:॥15॥

(ப-உ)(அவ்யாஜமஞ்ஜுலமுகாமுஜசுக்ருஷ்ணமாவை:) அவ்யாஜ(அவ்யாஜ)-ஒருவ்யாஜத்தினாலன்-
றிக்கே (ஸ்வாபாவிசமாயே), மஞ்ஜுல(மஞ்ஜுல) - அழகுபொழிகிற, முகாமுஜ
(முகாமுஜ) - முகாரவிந்தத்திலுண்டான, முக்ருஷ்ண(முக்ருஷ்ண) - மநோஹரமான, மாவை:
(மாவை:) - சேஷ்டைகளினால், (அஸ்வாடியமானநிஜவேணுவினோதம்) அஸ்வாடியமான(ஆஸ்-
வாத்யமாந)-பாநம்பண்ணப்படுகிற(அநுமோதித்து அநுபவிக்கப்படுகிற),
நிஜ(நிஜ) - தன்னுடையதான, வேணு(வேணு) - வேணுவில் நின்றமுண்டான,
வினோத்(வினோத்) - அதிசமத்காரமான, நாத்(நாதம்) - சப்தத்தையுடையதும், (ஸு-
வநா)ஸு(ஸுவந)-ஜநங்கள்விஷயத்தில், அர்(ஆத்ரம்)-தயையையுடையதுமான,
மோஜ:(மோஜ:)-தேஜஸ்ஸானது, அர்(ஆத்ரம்)-பக்திரஸத்தினால் நனைப்புண்ட,

मदीय हृदये(மதீய ஹ்ருதயே) - என்னுடையதான நெஞ்சில், (अरुणपादसरोरुहाभ्यां) அரண(அருண) - சிவந்திருக்கிற, पादसरोरुहाभ्यां(பாதஸரோருஹாப்யாம்) - தாமரைப்பூப்போல் ம்ருதுவான திருவடிகளினால், आक्रीडतां(ஆக்ரீட்தாம்) - கரீடாரஸ தெதையநுபவிக்கக்கடவது. (15)

(தா-ம்.) இதில் அவன் முகத்தில் குழலூதும்போதுண்டான அழகிலீடுபடுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமோ ஓரலங்காரமுமின்றிக்கே ஸ்வாபாவிசுமான ஸௌந்தர்யத்தை யுடையதாயிருந்தது; அம்முகத்திலே அவன் குழலை வைத்தாதினான்; அப்பொழுது அவன் முகமானது, சிறிது துடிப்புடனே சிமிழ்த்திருக்கிற அதரமும், கொஞ்சம் வளைத்து நெளிந்திருக்கிற புருவங்களும், இப்புருவங்களுக்கு மேற்புறத்தில் நெற்றி அற்பம் குறுகி சிறிதுமடிந்து தோற்றுகிற ரேகைகளும், குழலோசையின் பாவங்களையெல்லாம் காட்டுவதாய்க் கொண்டு சஞ்சலமாயிருக்கிற கண்களுமாய், கண்டவர்கள் மனத்தைக் கரையப் பண்ணாநின்றது; இப்படி ஸுகலரையும் தளர்ப்பண்ணாநின்ற அதிஸூந்தரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், அவனுடைய ஸஞ்சாரத்துக்கு யோக்யமாம்படி பக்திரஸத்தைத்தெளித்து நெகிழ்ப்பன்னியிருக்கிற என் மனத்தில் தன்னுடைய அடித்தாமரையை நர்த்தனம் செய்யக்கடவானாகவேணும்.(15)

मणिनूपुरवाचालं वन्दे तच्चरणं विभोः ।

ललितानि यदीयानि लक्ष्माणि ब्रजवीथिषु ।।16।।

மணிநூபுரவாசாலம் வந்தே₃ தச்சரணம் விபோ:₄।

லலிதாநி யதீ₃யாநி லக்ஷமாணி வ்ரஜவீதி₃ஷு॥16॥

(ப-உ) यदीयानि(யதீயாநி) - எந்தத் திருவடிகளுடைய ஸம்பந்திகளான, लक्ष्माणि(லக்ஷமாணி) - வஜ்ரத்வஜ அங்குச ஸரோருஹாதிகளான அடையாளங்களே, ब्रजवीथिषु(வ்ரஜவீதிஷு) - திருவாய்ப்பாடியின் திருவீதிகளில், ललितानि(லலிதாநி) - மநோஹாரிகளாகக் (मणिनूपुरवाचालम्) मणि(மணி) - ரத்நங்களிழைத்த, नूपुर(நூபுர) - தண்டைச் சிலம்பினால், वाचालं(வாசாலம்) - சப்தித்துக் -கொண்டிருக்கிற, तत्(தத்) - அந்த, चरणाम्बुजम्(சரணாம்புஜம்) - திருவடித்தாமரைகளை, वन्दे(வந்தே) - ஸேவிக்கிறேன் (16)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய அடிவைப்பிலுள்ள சிந்நங்களிலகப்பட்டநுபவிக்கிறார்.

நவரத்நங்களினால் செய்யப்பட்ட சலங்கைகள் சேர்த்து அசையும்போது ஆரவாரம் செய்யாநின்ற தண்டைகளைத் தன் கழல்களில் பூண்டு க்ருஷ்ண-

னானவன் திருவாய்ப்பாடியில் வீதிகள்தோறும் தளர்நடையுடன் நடமாடும்-போது அத்திருவடிகளிலுள்ள சங்கம், சக்கரம், கற்பகக்கொடி, அங்குசம், தாமரை மலர், மத்ஸ்யம், அம்ருதகவசம், வஜ்ரம், த்வஜம் என்று இப்படி ரேகாகாரமாய் பரத்வ த்யோதகங்களான இவையெல்லாம் அடிவைப்பிலே படித்து வீதிகளை யலங்கரியாநின்றன. அதை நான் இப்பொழுது இருந்து வணங்காநின்றேனென்கிறார். (16)

मम चेतसि स्फुरतु वल्लवी विभो-
र्मणिनूपुरप्रणयिमञ्जुशिंजितम् ।
कमला वने चरककलिन्दकन्यका
कलहंसकण्ठकलकूजितादृतम् ।।17।।

மம சேதஸி ஸ்புரது வல்லவீ விபோ:
மணிநூபுரப்ரணயிமஞ்ஜுஸிம்ஜிதம்।
கமலா வநே சர-கலிந்த₃கந்யகா
கலஹம்ஸகண்ட₂ககலகூஜிதாத்₃ருதம்||17||

(ப-உ) (கமலாவநேசரகலிந்தகந்யகாகல்சகண்கலகூஜிதாத்₃ம) கமலா(கமலா) - பெரிய பிராட்டியார்க்கு இருப்பிடமான, வநே(வநே) - பத்மவநத்தில், சர(சர) - ஸஞ்சரிக்கிற, கலிந்தகந்யகா(கலிந்தகந்யகா) - யமுநா நதியிலுண்டான, கல்(கல) - ஸுந்தரங்களான, ஹம்ஸ(ஹம்ஸ) அன்னப்பறவைகளினுடைய, கண்க(கண்டே) - மிடற்றிலுண்டான, கல்(கல) - இனிமையான, கூஜிதா(கூஜிதா) - சப்தத்தினால், ஆதத்(ஆத்ருதம்) - கொண்டாடப்பட்டதாய், வலலவீ விபோ:(வல்லவீ விபோ:) - இடைப்பெண்களுக்கு வல்லபனான க்ருஷ்ணனுடைய, (மணிநூபுரமணியம்) மணிநூபுர(மணிநூபுர) - மாணிக்கங்களிழைத்த தண்டைச்சிலம்போடு, ப்ரணயி(ப்ரணயி) - ஸ்நேஹித்திருக்கிற மஞ்ஜு(மஞ்ஜு) - கோமளமான, சிம்ஜிதம்(சிம்ஜிதம்) த்வநியானது, மம(மம) - என்னுடைய, சேதஸி(சேதஸி) - மனதில், ஸுரது(ஸ்புரது) - தோற்றக் கடவதாக (17)

(தா-ம்) கீழ் தண்டையைச் சொல்லவே அதினுடைய ஒலி நெஞ்சில் பட்டு, அதையெப்பொழுதும் த்யானிக்க விரும்புகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஆயர் மாதரைத்தன்னழகால் வென்று காலில் வீர்த்தண்டை பூண்டு திருவீதிகளிலுலாவாநின்றான், அப்பொழுது கரியகோலத்தையுடைய அவன் காலிலணியப்பட்டதாய் வைரமணிகளிழைத்து வெளுத்து விளங்காநின்ற அத்தண்டையில் கோத்துக்கட்டியிருக்கிற மணிமயமான சதங்கைகள் செவிக்கினிதாகச்சிற்றொலி செய்யா நின்றது, அப்பொழுது அதிஸுந்தரமான

க்ருஷ்ணனுடைய பாதரேகைகள் படிந்த பரப்புடைத்தான வீதிகளையும், அங்குலாவா நின்ற க்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியையும் அதில்பூண்ட வெண்மையான தண்டையையும், அதில் நின்றும் புறப்பட்ட சிற்றொலியையும் கண்டவர்கள், தாமரைக்காட்டில் நீலவர்ணத்தை யுடைத்தான யமுநா நதி ப்ரவஹிக்கிறதாகவும் அந்தநதியில் நீந்து விளையாடா நின்ற வெண்மையான ஹம்ஸங்கள் இனிமையாக மிடற்றோசையை மிழ்ந்துகிறதாகவும் நினைத்துச் கொண்டாடா நின்றார்கள், அன்றிக்கே “கமலாவநே சரே) என்றபதம் கலிந்தகந்யகா(கலிந்தகந்யகா) என்ற பதத்திற்கு விசேஷணமல்லாமல் “கலஹ்ஸ”(கலஹம்ஸ) என்ற பதத்திற்கு விசேஷணமாகச் சொல்லும் போது, கரிய திருமேனியில் தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளில் பூண்ட தண்டைச்சிலம்பினொலியைக்கண்டு, யமுநாநதியில் ஓர் தாமரையாய், அதில் படுத்ததொரு ஹம்ஸமாய், அது ஒலிக்குமொலியாக நினைத்து ஆதரியாநின்றார்கள்; அந்த சப்தமானது அக்காலத்தில் பிறவாத என்னுடைய மநஸ்ஸில் அக்காலத்தியது போல் தோற்ற வேணுமென்கிறார். (17)

तरुणारुणकरुणामय विपुलायतनयनं

कमलाकुचकलशीभर पुकीकृत हृदयम् ।

मुरलीरवतरलीकृतमुनिमानसनलिनं

मम खेलति मदचेतसि मधुराधरममृतम् ।।18।।

தருணாரூணகருணாமய விபுலாயதநயநம்

கமலாகுசகலஸீ₄ர புலகீக்ருத ஹ்ருத₃யம்।

முரலீரவதரலீக்ருதமுநிமாநஸநலிநம்

மம கே₂லதி மத₃சேதஸி மது₄ராத₄ரமம்ருதம்।।18।।

(ப-உ) (तरुणारुणकरुणामय विपुलाय तनयम्) तरुण(தருண) - செவ்விபெற்றதும், அரூண(ஆருண) - (கடை) சிவந்ததும், கருணாமய(கருணாமய) - இரக்கமுற்றதும், விபுல(விபுல) - அகன்றதும், ஆயத(ஆயத) - நீண்டதுமாயிருக்கிற, நயன(நயநம்) - திருக்கண்களையுடையதும், (कमलाकुचकलशीभरपुलकीकृतहृदयम्) கமலா(கமலா) - பெரியபிராட்டியாருடைய, குசகலஸீ₄ர - பூர்ணகும்பங்கள் போன்றஸ்தநங்களினால், புலகீக்ருத(புலகீக்ருத) - மயிர்க்கூச்செழும்பண்ணப்பட்ட, ஹ்ருத₃யம்(ஹ்ருதயம்) - திருமார்பையுடையதும், (मुरलीरवतरलीकृतमुनिमानसनलिनम्) மூரலீரவ(முரலீரவ) - வேணுகாநத்தினால், தரலீக்ருத(தரலீக்ருத) - சலிப்பிக்கப்பட்ட, முநி(முநி) - மஹர்ஷிகளுடைய, மானசனலினம்(மாநஸநலிநம்) - ஹ்ருதயகமலத்தையுடையதும், (मधुराधरं) மது₄ர(மது₄ர) - மனோஜ்ஞமான, அஃ

(அதரம்) - வாயையுடையதும், அமூத்(அம்ருதம்) - மோசஷப்ரதமுமானபர-
தத்வமானது, மம(மம) - என்னுடைய, மத்சேதஸி(மதசேதஸி) - களிப்புற்றவுள்-
ளத்தில், ஷேலதி(கேலதி) - விளையாடாநின்றது. (18)

(தா-ம்) இதில் சில அவயவங்களைச் சேர்த்தநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய நேத்ரங்களோ, பரந்து நீட்சியையுடையதும், அப்-
பரப்படையகருணாரஸபூரிதமுமாய், கொஞ்சம் சிவந்த செவ்வியழியாததுமா-
யிருந்தது; திருமார்போ, ஆலிங்கந காலத்தில் ருக்மிணீதேவியினுடைய,
தாயிருந்தது; இவனுடைய குழலோசையானது, பாவத்யாபரரான ருஷிகளு-
டைய ஹ்ருதய-கமலத்தை அலரப்பண்ணாநின்றது; அதரமணியோ, அமுதம்
போல், மிகவுமினிதாயிருந்தது; இவ்வவயவங்களோடு கூடிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்,
இவற்றை நினைத்துக் களியாநின்ற என்னுடைய நெஞ்சில் யதேஷ்டமாக
நர்த்தனம் செய்யக்கடவானாக வென்கிறார். (18)

आमुग्धमर्धनयनाम्बुजचुम्ब्यमान

हर्षाकुलव्रजवधूमधुराननेन्दोः ।

आरब्धवेणुरवमादिकोशोरमूर्ते-

राविर्भवन्ति मम चेतसि केपि भावाः ।।19।।

ஆமுக்₃த₄மர்த₄நயநாம்பு₃ஜ-சும்ப்₃யமாந

ஹர்ஷாகுலவ்ரஜவதூ-மது₄ராநநேந்தோ₃ ।

ஆரப்₃த₄வேணுரவமாதிகோஸோரமூர்தே-

ராவிர்ப₄வந்தி மம சேதஸி கேபி பா₄வா:।।19।।

(ப-உ) (அர்धनयनाम्बुजचुम्ब्यमानहर्षाकुलव्रजवधूमधुराननेन्दोः) அர்धनयनाम्बுஜ(அர்தநயநாம்-
புஜ) - பாதிமூடிப் பாதி திறந்ததும் கமலமலர்போன்ற செவ்வியை யுடை-
யதுமான கண்களினால், சும்ப்யமான(சும்ப்யமாந) - அத்யாதரத்துடன் பார்க்க-
கப்பட்டதாய் ஹ்ஷ(ஹர்ஷ) - அந்தஸந்தோஷத்தினால், ஆகுல(ஆகுல) - மதி-
-மயங்கிக்கிடக்கிற, வ்ரஜவதூ(வ்ரஜவதூ) - இடைப்பெண்களுடைய, மயூர(மயூர)
- போக்யதை விஞ்சியும், ஆநந-இந்தோ: (ஆநந-இந்தோ:) - சத்நரன் போல் ஆஹ்-
லாதகரமுமான முகத்தையுடையவனும், (ஆடிகிசோரமூர்தே:) ஆடி(ஆதி) - ஜகத்-
காரணபூதனும், கிசோரமூர்தே:(கிசோரமூர்தே:) - பிள்ளை வடிவு கொண்டவனு-
மாகிய க்ருஷ்ணனுடைய, கே-அபி(கே-அபி) - இவ்விதமென்று சொல்லமுடி-
-யாததான, பாவா:(பாவா:) - லீலவ்யாபாரங்கள், ஆமுக்₃தம் - நன்றாக
நெஞ்சுக்கினிதாம்படியாகவும், (ஆரब्धवेणुरव) ஆரब्ध(ஆரப்₃த) - ஆரம்பிக்கப்பட்ட,
வேணுரவம்(வேணுரவம்) - வேணுநாதத்தை யுடைத்தாம்படியாகவும், மம(மம) -

என்னுடைய, चेतसि(சேதஸி) - மனதில், आविर्भवन्ति(ஆவிர்பவந்தி) - ப்ரகாசிக்கின்றன. (19)

(தா-ம்) இதில், ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமுக்கத்தமான அவனுடைய முகத்தில் ஸ்ருங்கார விலாஸங்களை யனுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னுடைய ஸ்ருங்கார விலாஸங்களும் மானோபாவங்களுமெல்லாம் தோற்றும்படி பாதிமுடிப் பாதிதிறந்து மிகவும் அழகியதான கண்களினால் சந்த்ரனோடொத்து இனிதாக விளங்குகிற இடைப்பெண்களுடைய முகத்தைத் தன்னுடைய ஆவலெல்லாமுள்ளடங்காமல் அடுத்தடுத்துப் பார்க்கும் பார்வைகளினாலும், செவிக்கினிய குழலோசையாலும், தான் ஜகத்காரணனாயினும் ப்ராக்ருதரைப்போல் பூண்ட அதிரமணியமான பிள்ளைத்தனத்தினாலும் இடைச்சிகளை நின்றவிடத்தில் நிற்கவொட்டாமல் அலையும்படியாக மஹாநந்தத்தை விளைவித்தான்; அப்பொழுது அவர்களுக்குப்ரத்யக்ஷமாகத்தோற்றியாநந்திப்பித்த அந்த க்ருஷ்ணனுடைய விலாஸங்களெல்லாம் இப்பொழுது என் மனதுக்குத் தோற்றக்கடவதாக, (19)

कलकणितकङ्कणं करनिरुद्धपीताम्बरं

क्रमप्रसृतकुन्तलं गलितबर्हभूषं विभोः ।

पुनःप्रसृति चापलं प्रणयिनीभुजायन्त्रितं

मम स्फुरतु मानसे मदनकेलिशय्योत्थितम् ।।20 ।।

கலக்வணிகங்கணம் கரநிருத்த₃பீதாம்ப₃ரம்

க்ரமப்ரஸ்ருதகுந்தலம் க₃லித₃ப₃ர்ஹபூ₄ஷம் விபோ:₄।

புந:ப்ரஸ்ருதிசாபலம் ப்ரணயிநீ₄ஜாயந்த்ரிதம்

மம ஸ்பு₂ரது மாநஸே மத₃நகேலிஸய்யோத்தி₂தம்।।20।।

(ப-உ) (கலகணितकङ्कणम्) கல(கல) - இனிமையாக, कणित(க்வணித) - சப்தித்துக்கொண்டிருக்கிற, कङ्कणं(கங்கணம்)-கங்கணமென்கிற கையிலாபரணத்தையுடையதும் (करनिरुद्धपीताम्बरं) कर(கர) - கையினால், निरुद्ध(நிருத்த) - அவிழ்ந்து போகாமல் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட, पीताम्बरं(பீதாம்பரம்) - பட்டுத்திருப்பரியட்டத்தை யுடையதும், (क्रमप्रसृतकुन्तलं) क्रम(க்ரம) - மெள்ள மெள்ள, प्रसृत(ப்ரஸ்ருத) - அவிழ்ந்து சரிகிற, कुन्तलं(குந்தலம்) - குழற்கற்றையுடையதும், (गलित-बर्हभूषं) गलित(கலித) - நழுவிப்போன, बर्हभूषं(பர்ஹபூஷம்) - மயில்கண்ணாகிற ஆபரணத்தையுடையதும், (पुनः-प्रसृतिचापलं) पुनः(புந:-) - அடிக்கடி, प्रसृति(ப்ரஸ்ருதி) - வெளிஸஞ்சாரத்தில், चापलं(சாபலம்) - ஆசையுடையதும் (प्रणयिनीभुजायन्त्रितं) प्रणयिनी(ப்ரணயிநி) - நாயிகையினுடைய, भुजा(புஜா) - கைகளினால், यन्त्रितं

(யந்த்ரிதம்) - தகைந்து ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளப்பட்டுமிருக்கிற, விமோ:
(விபோ:) - ஸ்வாமியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (மடனகெலிசய்யோதித்) மடனகெலி
(மதநகேலி) - மந்மதவிகாரயோக்ய- மான, சய்யா(ஸய்யா) - திருவணையில்
நின்றும், உதித்(உத்திதம்) - எழுந்திருந்த திவ்யவிக்ரஹமானது, மம(மம) -
என்னுடைய, மானச(மாநஸே) - மநஸ்ஸில், ஸ்஫ுரது(ஸ்புரது) - ப்ரகாசிக்கக்கட-
வதாக. (20)

(தா-ம்) கீழ் ஸ்லோகத்தில் கோபிமார்களைச் சொன்னவாறே அவர்களோடு
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு ரதிகாலத்திலுண்டான வேஷங்கள் ஸ்ம்ருதிக்கு வந்து,
அவ்வேஷத்தை வர்ணிக்கிறாரிதில்,

இராத்திரி நெடும்பொழுது தன் ப்ராணநாயகியான கோபிகையுடன் மந்-
மதவிலாஸத்தைச்செய்து பின்பு, அவ்விளைப்புதீர அங்குபடுக்கையில் சற்றுக்
கண் வளர்ந்து விடியற்காலமானவாறே அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுப்போகத்-
தொடங்கினான் க்ருஷ்ணன்; அப்பொழுது கையில் கங்கணங்கள் ஜண
ஜணவென்று ஒலியாநின்றது. அக்கையினால் அரையிநின்றும் நழுவாநின்ற
பீதாம்பரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டான்; முன்னெற்றிமயிர்கள் முடியவிழ்ந்து
சிறிது சுருண்டு கீழும் மேலுமாகச் சுற்றும் தொங்கா நின்றது; மயிர்முடிய
விழ்ந்தவாறே அத்துடன் கட்டப்பட்ட மயிலிறகானது கீழே நழுவி விழா
நின்றது; இவ்வேஷத்துடனே க்ருஷ்ணன் வெளிப்புறப்பட அசைந்தான்; அப்-
பொழுது இவனைப் போகவொட்டாமல் அக்கோபிகையானவள் தன்கையி-
னால் வளைத்துக்கட்டி அங்கேயிருத்திவிட்டாள்; அக்காலத்திலுள்ள வேஷத்-
தைக் காணப்பெறாத எனது நெஞ்சில் அவையெல்லாம் தோற்றக்கடவதாக.(20)

स्तोकस्तोकनिरुध्यमानमृदुलप्रस्यन्दिमन्दस्मितं

प्रेमोद्भेदनिरर्गलप्रसृमरप्रव्यक्तरोमोद्गमम् ।

श्रोत्रोत्रमनोहरव्रजवधूलीलामिथोजल्पितं

मिथ्यास्वापमुपास्महे भगवतः क्रीडानिमिलदृशः ।।21।।

ஸ்தோகஸ்தோகநிருத்₄யமாநம்ருது₃லப்ரஸ்யந்தி₃மந்த₃
ஸ்மிதம்

ப்ரேமோத்₃பே₄த₃நிரர்க₃ல ப்ரஸ்ருமரப்ரவ்யக்த-

ரோமோத்₃க₃மம் ।

ஸ்ரோத்ருஸ்ரோத்ரமநோஹரவ்ரஜவதூ₄லீலாமிதோ₂

ஜலபிதம்

மித்₂யாஸ்வாபமுபாஸ்மஹே ப₄க₃வத: க்ரீடா₃

நிமீலத்₃த்₃ருஸ:।।21।।

**விசித்ர பத்ராங்குரஸாலிபாலா-
ஸ்தநாந்தரம் மௌளிநிமநோந்தரம் வா |
அபாஸ்ய ப்ருந்தாவநபாதபாஸ்ய-
முபாஸ்யமந்யம் ந விலோகயாம: ||22||**

(ப-உ) (विचित्रपत्राङ्कुरशालिबालास्तनान्तरं) विचित्र(விசித்ர) - நாநாப்ரகாரமாக, (குங்குமத்தினாலெழுதப்பட்ட,) पत्र-அங்குர(பத்ர-அங்குர) - இலையின் வடிவாயும் முளையின் வடிவாயுமுள்ள அலங்காரத்தினால், शालि(ஸாலி) - விளங்குகிற, बालि(பாலா) - இளம்பருவமுள்ள பெண்களுடைய, स्तनान्तरं(ஸ்தநாந்தரம்) - கொங்கைத்தலத்தையும், (मौलिनिमनोन्तरं वा) मौलिनि(மௌலிநி) - த்யாநசீலர்களான ருஷிகளுடைய, मनोन्तरं वा(மநோந்தரம் வா) - நெஞ்சிடத்தையும், (वृन्दावनपादपास्यं) वृन्दावन(ப்ருந்தாவந) - ப்ருந்தாவநத்திலுள்ள, पादप-आस्यं(பாதப-ஆஸ்யம்) - மரத்தடியையும், अपास्य(அபாஸ்ய) - விட்டு, उपास्यं(உபாஸ்யம்) - (க்ருஷ்ணனை)த்யாநம்செய்யவேண்டிய, अन्यत(அந்யத்) - வேறொரிடத்தை, न विलोकयामः(ந விலோகயாம:) - காண்கிறிலோம். (22)

(தாம்) இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நித்யமாக வாஸம் செய்யுமிடமே தெனில்.

ஸர்வேஸ்வரனுடைய கோயில்களை யலங்கரிக்குமாபோலே குங்குமக்குழம்பினால் நாநாவிதமான கொடிமுதலிய சித்ராங்களெழுதி யலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆயர் மகளிர்களுடைய கொங்கைத்தலத்திலும், ராகத்வேஷாதிகளாகிற குப்பைகளைத் துடைத்துச் சீர்ப்படுத்தின பக்தஜநங்களுடைய ஹ்ருதயகமலத்திலும், தன்னுடைய கடாகூத்தினால் முட்செடிகள் நீங்கி பசுமுதலானவற்றுக்கும் தனக்கும் ஸுகமாக நடமாடுகைக்குரித்தாயிருக்கிற ப்ருந்தாவனத்தில் மரத்தடிகளிலும் எழுந்தருளியிருப்பான்; இம்மூன்றும் தவிர த்யானத்திற்குரிய மற்றொரிடத்தையும் காணென்கிறார். (22)

**सार्धं समृद्धैरमृतायमानैराध्यायमानैर्मुर्लीनिनादैः ।
मूर्धाभिषिक्तं मधुराकृतीनां बालं कदा नाम विलोकयिष्ये । |23 | |**

**ஸார்த₄ம் ஸம்ருத்₃தை₄ரம்ருதாயமாநை:
ஆத்₄மாயமாநைர்முரலீநிநாதை:₃ |
முர்தா₄பிஷித்தம் மது₄ராக்ருதீநாம்
பா₃லம் கதா₃ நாம் விலோகயிஷ்யே ||23||**

(ப-உ.) समृद्धैः(ஸம்ருத்தை:) - லக்ஷணங்களில் குறைவற்றதும், अमृताय-मानैः(அம்ருதாயமாநை:) - செவிக்கினிய அமுதமும், अध्यायमानैः(அத்யாய-

மாநை:) - முக பூத்கார வாயுவினானுண்டானதுமான, மூரலி-நினாடீ: சார்பீ(முரளி-நிநாதை: ஸார்தம்)-வேணுகாநத்தோடு கூட, மயூர-ஆகூதினா(மதுர-ஆக்ருதீநாம்) - ஸுந்தராவயவங்களை யுடைபவர்களுக்குள், மூர்பிபிசிக்(முர்தாபிஷிக்தம்) - ப்ரதாநனான, பால்(பாலம்) - க்ருஷ்ணனை, கதா நாம(கதா நாம) எப்பொழுது-தான், விலிகயிஷீ(விலோகயிஷீ) - காணப்போகிறேன். (23)

(தா-ம்) கீழ் ப்ருந்தாவணத்தின் மரத்தடிகளில் அவனிருப்பைச் சொன்னார், இதில், அம்மரத்தடியில் நின்று அவன் குழலூதினபடியைக்காணவாசைப்படுகிறார்.

மன்மதன் முதலானவர்களுடைய ஸௌந்தர்யங்களனைத்தும் க்ருஷ்ணனுடைய ஸௌந்தர்யஸாகரத்தில் ஒருதிவலையென்னும்படி அதிஸுந்தரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், குழலையாயருகில் வைத்துத் தன் முகமாருத்தினால் பூரித்து மிகவுமினிதாகக் குறைவற ஊதினான்; அப்படி குழலூதும்போதுண்டான அவனுடைய வடிவழகை நான் காணப்போகிறதெப்போதோவென்கிறார். (23)

शिशिरिकुरुते कदानुशिशिपिच्छाभरणशिशुदृशोः ।

युगलं विगलन्मधुद्रवस्मितमुद्रामृदुना मुखेन्दुना ।।24।।

शिशिरீ₁குரு₂தே₃ கதா₃நு₃நம்₃ஸிகி₂

பி₁ஞ்சா₄ப₄ரணம்₃ஸி₃ஸா₃த்₃ரு₃ஸோ:।

யு₃க₃லம்₃ வி₃க₃ல₃ந்₃மது₄த்₃ர₃வ₃ஸ்₃மி₃த-

மு₃த்₃ராம்₃ரு₃து₃நா₃ மு₂கே₂ந்₃து₃நா₃।।24।।

(ப-உ.) (शिशिपिच्छाभरणः) शिशि(शिक) - மயிலினுடைய, பி₁ஞ்ச(பி₁ஞ்ச) - இறகை, ஆபரண:(ஆபரண:) - பூஷணமாக அணிந்த, शिशु:(शिसू:) - பாலனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், (विगलन्मधुद्रवस्मितमुद्रामृदुना) विगलत्(விகலத்) - பெருகாநின்ற, मधुद्रव(மதுத்ரவ) - தேன்பெருக்குப்போன்ற, स्मित(ஸ்மித) - மந்தஹா-ஸத்தினாலுண்டான மூ₃த்₃ரா - விலகஷணஸந்நிவேசத்தினால், मृदुना (ம்₃ரு₃து₃நா) - கோமளமாயுள்ள, मुखेन्दुना(மு₂கே₂ந்₃து₃நா) - முகமாகிற சந்த்ரனாலே, नः(ந:) - நம்முடைய, दृशो: युगलं(த்₃ரு₃ஸோ: யு₃க₃லம்) - கண்களிரண்டையும், कदानु (கதா₃நு) - எப்பொழுது தான், शिशिरिकुरुते(शिशिरீ₁குரு₂தே) - குளிரப்பண்ணுகிறானோ? (24)

(தா-ம்) இதில், அக்குழல்வைத்த வாயருகிலுண்டான முகத்தின்போக்ய-தையை அநுபவிக்கிறார்.

இடைச்சாதிக்கும் இளம்பருவத்துக்கு முரித்தாம்படியாக மயிலிறகை மாலையாகக்கட்டி மார்பிலாரமாகவும், சண்டுபோல்கட்டி முடியிலணியாகவு

மணிந்து விளங்காநின்ற கண்ணன், தேன்வெள்ளமிட்டாற்போல் மிகவுமினி-
மையான புன் முறுவலினால் விளங்காநின்றதாய், அடுத்துப்பார்க்கில் அந்-
நோக்கம் போறாது வாடும்படி அத்யந்த ஸுகுமாரமாய், சந்த்ரனைப்போல்
அத்யாஹ்லாதகரமான தன்முகத்தைக்காட்டி, அதைக்காணவாசைப்பட்ட
என்னுடைய கண்களை எப்போது குளிரப்பண்ணுவானோ வென்கிறார். (24)

कारुण्यकबुरकटाक्षनिरीक्षणेन तारुण्यसंवलितशैशववैभवेन ।

आपुष्णताभुवनमद्भुतविभ्रमेण श्रीकृष्णचन्द्रशिशिरिकुरुलोचनम्मे । ।25 । ।

காருண்யகர்பு₃ரகடாக்ஷநிரீக்ஷணேந

தாருண்யஸம்வலிதஸஸவவைபவேந।

ஆபுஷ்ணதா பு₄வநமத்₃பு₄தவிப்₄ரமேண

ஸ்ரீக்ருஷ்ணசந்த்₃ரஸிஸிரீகுருலோசநம்மே।।25।।

(ப-உ)(தாருண்யசंवलितशैशववैभवेन) தாருண்ய(தாருண்ய) - யௌவநத்தோடு, ச்வலித
(ஸம்வலித)-கூடின, சைவ(ஸஸவ)-இளமையினுடைய, வைவேன(வைபவேந)
- அதிசயத்தையுடையதும், ஸுवन(புவநம்)- லோகத்தை, आपुष्णता(ஆபுஷ்ணதா)
- வருத்தியடைவிப்பிப்பதும், अद्भुतविभ्रमेण(அத்புதவிப்ரமேண) - ஆச்சர்யகர-
மான விலாஸங்களை யுடையதும், (कारुण्यकबुरकटाक्षनिरीक्षणेन) காருண்ய(காருண்ய)
- ஆச்ரிதவிஷயத்திலுண்டான இரக்கத்தினால், कबुर(கர்புர) - நாநாவர்ண-
மாயுமுள்ள, कटाक्षनिरीक्षणेन(கடாக்ஷநிரீக்ஷணேந)-கடைக்கண்பார்வையினால்,
श्रीकृष्णचन्द्र(ஸ்ரீக்ருஷ்ணசந்த்ர) - சந்த்ரனைப்போல் குளிரப்பண்ணும் தன்மை-
யுடைய கண்ணனே, मे(மே) - என்னுடைய, लोचनं(லோசநம்) - கண்ணை,
शिशिरिकुरु(ஸிஸிரீகுரு) - குளிரப்பண்ணாய். (25)

(தா-ம்.) இதில் சிலவற்றைச் சேர்த்தநுபவிக்கவாசைப்படுகிறார்.

ஓ க்ருஷ்ணா! உன்னுடைய கடைக்கண்களின் பார்வையானது ஏற்கனவே
மிகவும் குளிர்ந்தழகியதாயிருந்தது, அதுக்குமேல் மதுவைச் சொரிந்தாற்
போல் ஊற்றாக காருண்யரஸம் கரைபுரண்டு நாநாவர்ணமாய் விளங்கா
நின்றது, இளமையானது அவனுடம்பில் தானேயாய் ராஜ்யபாரம் பண்ணுகிற-
வளவிலே யௌவநமென்பது வந்து அதைச்சுற்றிக்கொண்டு முட்டடியிடா
நின்றது; லோகமெல்லாம் கூடியநுபவித்தாலும் “அத்புதம்” என்றேசொல்லு-
மதொழிய வேறுவிதமிட்டுவர்ணிக்கப்போகாதபடி அத்யாஸ்சர்யகரமாய்
ஸகலப்ராணிகளுக்கும் மனக்களிப்பையுண்டாக்கி உடம்பைப்பூரிக்கப்பண்ணா
நின்றது ஸ்ருங்கார வ்யாபாரமானது; உன்னுடைய இப்படிப்பட்ட பார்வையும்
பருவமும் ஸ்ருங்காரசேஷ்டிதங்களுமான இவைகளாலே என் கண்களை
யாநந்திப்பியாயென்கிறார். (25)

कदा वा कालिन्दीकुवलयदलश्यामलतराः
 कटाक्षलक्ष्यन्ते किमपि करुणावीचिनिचिताः ।
 कदावाकन्दर्पप्रतिभटजटाचन्द्रशिशिराः
 कमप्यन्तस्तोषं ददति मुरलीकेलिनिनदाः ।।26।।

கதா₃ வா காலிந்தீ₃ குவலயத₃ ஸ்யாமலதரா:
 கடாக்ஷாலக்ஷயந்தே கிமபி கருணாவீசிநிசிதா:
 கதா₃ வாகந்த₃ ர்ப்பப்ரதிப₄ ஜடாசந்த₃ ரஸிஸிரா:
 கமப்.யந்தஸ்தோஷம் த₃ த₃ தி முரலீ-கேலிநிந்தா:₃।।26।।

(ப-உ) (காலிந்஢ிகுவலயதக்ஷயாமலதரா:) காலிந்஢ி(காலிந்஢ி) - யமுனையிலுள்ள குவலய(குவலய) - கரிநெய்தலுடைய, தல(தல) - இதழைக்காட்டிலும், ஶ்யாம-லதரா:(ஸ்யாமலதரா)-மிக்கநீலவர்ணத்தையுடையதும், (கிமபிகருணாவீசிநிசிதா:) கிமபி(கிமபி) - அநிர்வாச்யமான, கருணா(கருணா) - தயையாகிற, வீசி(வீசி) - அலைகளினால், நிசிதா:(நிசிதா)-வ்ருத்தியடைவிப்பிக்கப்பட்டுமிருக்கிற, கடாக்ஷ:(கடாக்ஷ:) - (க்ருஷ்ணனுடைய) கடைக்கண் பார்வைகளானவை, கதா வா(கதா வா) - எப்பொழுது, லக்ஷயந்தே - (என்னால்) பார்க்கப் படுமோ?(கந்஢்ர்ப்ரதிபஜடாந்஢்ரஸிஸிரா:)கந்஢்ர(கந்தர்ப்)-மந்மதனுக்கு, ப்ரதிப(ப்ரதிப) - சத்ருவான ருத்ரனுடைய, ஜடா(ஜடா) - சடையிலுள்ள, ஞ்஢்(சந்த்ர) - சந்த்ர-னைப்போல், ஶிஸிரா:(ஸிஸிரா)- (செவிக்கமுதாற்றினாற்போல்) குளிர்ந்தி-ருக்கிற, (மூரலீகேலினிநாடா:) மூரலீ(மூரலீ) - க்ருஷ்ணனுடைய வேணுவில் நின்று-முண்டான, கேலி(கேலி) - க்ரீடாநிமித்தமான, நினடா:(நிநந்தா:) - சப்தங்கள், க்-அபி(கம்-அபி) - அளவிடக்கூடாததான, அந்ஸ்தோஷம்(அந்தஸ்தோஷம்) - மநஸ்-ஸந்தோஷத்தை, கதா வா(கதா வா) - எப்பொழுது, தததி(தததி) - கொடுக்கின்றனவோ. (26)

(தா-ம்.) கீழ், தம்மைக்கடாக்ஷங்களாலே யாநந்திப்பியா யென்று க்ருஷ்-ணனை யிரந்தார், க்ருஷ்ணனும். இவர்க்கு இன்னும் பக்தி முற்றினாலல்லது நம்மைக்காட்டவொண்ணாதென்று வெறுமனே யிருந்தான், இவர், தாமர்த்-தித்த போதே அவன் கடாக்ஷியாமையாலே பதறி அலற்றுகிறார்.

அதிகம்பீரமான நீரையுடைத்தாய் நீலவர்ணமான யமுநா நதியில் முளைத்துப்பூத்த கரிநெய்தல் பூவினிதழைக் காட்டிலும் மிகவும் ஸ்யாமவர்-ணங்களாய், கருணையாகிற பேரலையெறிய நிற்பனவான க்ருஷ்ணனுடைய கடாக்ஷங்களை நானெப்போது காணப்போகிறேனோ; என் கண்முன்னே அவன் தோற்றி என்னைக்கடாக்ஷியாவிடிலும், ருத்ரனுடைய ஜடையில்

கங்காநதியோடு சேர்ந்திருக்கையாலே அதிசீதஸ்வபாவனான சந்த்ரனைக்-
காட்டிலும் மிகவும் சீதலங்களாய்க் கொண்டு கேட்பார் செவிகளை வவ்வலி-
டப்பண்ணாநின்றானாய், அருகிலின்றிக்கே சிறிதுதூரத்தில் மறைந்து நின்று
ஊதிலும் நம்செவிப்புருவல்லதாம்படி அவனூதின குழலோசையைக்கேட்டு
நானினி யெப்போது களிக்கப்போகிறேனோ வென்கிறார். (26)

अधीरमालोकितमाद्रजल्पितं गतञ्च गम्भीरविलासमन्धरम् ।

अमन्दमालिङ्गितमाकुलोन्मदस्मितं च ते नाथ वदन्ति गोपिकाः । 127 । ।

அதீ₄ரமாலோகிதமாத்₃ரஜல்பிதம்

க₃தஞ்ச க₃ம்பீ₄ரவிலாஸமந்த₄ரம்।

அமந்த₃மாலிங்கி₃தமாகுலோந்மத-

ஸ்மிதம் ச தே நாத₂ வத₃ந்தி கோ₃பிகா:॥27॥

(ப-உ)நாथ(நாத)-எம்பிரானே!தே(தே)-உன்னுடைய, அலோகிதம்(ஆலோகிதம்)
- பார்வையை, அधीर(அதீரம்) - அதிசஞ்சலமென்றும், आद्रजल्पितं(ஆத்ரஜல்-
பிதம்) - (நீ பேசும்பேச்சை) ஸரஸமென்றும், गतं(கதம்) - நடையை, (गम्भीर-
विलासमन्धरं) गम्भीर(கம்பீர) - அதிஸந்தோஷ துக்கங்களினாலுமுண்டான விகா-
ரங்களொன்றும் தோற்றாதபடியான, विलास(விலாஸ) - பரப்பற்ற அவயவ
சாலநத்தினால், मन्धरं(மந்தரம்) - பூர்ணமாகவும், आलिङ्गितं(ஆலங்கிதம்) - தழு-
விக்கொள்வதை, अमन्दम्(அமந்தம்) - ஒருவரால் விடுவித்துக்கொள்ளப்
போகாததாகவும், (आकुलोन्मदस्मितं) आकुल(ஆகுல) - பிறருள்ளத்தையுளுக்கியும்,
उन्मद(உந்மத) - பிச்சேற்றவும்வல்ல, स्मितं(ஸ்மிதம்) - புன்னகையையும், गोपिकाः
(கோபிகா:) - இடைப்பெண்கள், वदन्ति(வதந்தி) - சொல்லுகிறார்கள், (27)

(தா-ம்) இதுவரையில் நீரவனைக்காணாதிருந்தீராகில் அவனைக் கீழ்
வர்ணித்தபடி தானெப்படியென்னில்; அவனை நேரேயநுபவித்த கோபிமார்கள்
சொல்லக்கேட்டு அதை நான் சொன்னேனென்கிறார்.

அவர்கள் சொன்னவிதமென்னென்னில், க்ருஷ்ணனுடைய பார்வையா-
னது, கண்டவர்களை நிலையழித்துத் தத்தளிக்கப் பண்ணுகைக்காகத்தான்
முன்னே ஓர் நிலையற்று அதிசபலமாயிருக்கும்; நடையோ, கண்டாரைத்
தன்னிலீடுபடுத்தி ஸ்தப்த்தராக்கவல்லதாய், ஸ்ருங்காரவிலாஸத்தினால்
அதி கம்பீரமாயிருக்கும்; பேச்சோ, கேட்டார்மனம் நெகிழும்படி ரஸப(ஈ)ரி-
தமாயிருக்கும்; அவன் தழுவினால் நடுவிலிடையில்லாதபடிபொருந்தத்
தழுவுவான்; சிரிப்போ கண்டாரைத் தன்னிலகப்படுத்திப் பிச்சேற்றி மயக்க-
வல்லதாயிருக்கும் என்று கோபிமார்கள் அவனைச் சொல்லாநின்றார்களென்று
பதிலுரைத்தார். (27)

अस्तोकस्मितभरमायतायताक्षं
निश्शेषस्तनमृदितं ब्रजाङ्गनाभिः ।
निस्सीमस्तबकित नीलकान्तिधारन्
दृश्यासन्त्रिभुवनसुन्दरं महस्ते ।।28 ।।

அஸ்தோகஸ்மிதப₄ரமாயதாயதா₄க்ஷம்
நிஸ்ஸேஷஸ்தநம்ரு₃தி₃தம் வ்ரஜாங்க₃நாபி:₄ ।
நிஸ்ஸீமஸ்தப₃கித நீலகாந்திதா₄ரந்
த்₃ருஸ்யாஸந்த்ரிபு₄வநஸுந்த₃ரம் மஹஸ்தே।।28।।

(ப-உ) (அஸ்தோகஸ்மிதம்) அஸ்தோக(அஸ்தோக)- (அதிகமான எக்காலத்திலுமுண்டான,) ஸ்மிதம்(ஸ்மிதபரம்) - சிரிப்பினால் நிறைந்ததும், ஆயத-ஆயதா₄க்ஷம்) - மிகவும் நீண்டகண்களையுடைத்தும், வ்ரஜாங்க₃நாபி:) - கோபிகைகளினால், (நிஷ்ஷேஸ்தனமூதிரம்) நிஷ்ஷே(நிஸ்ஸேஷ) - ஸம்பூர்ணமாக, ஸ்தன(ஸ்தந) - முலைகளினால், மூதிரம்(ம்ருதிதம்) - நெருக்குண்டதும், நிஸ்ஸீம(நிஸ்ஸீம) - எல்லையில்லாமற்படி, ஸ்தவகித(ஸ்தபகித) - பூங்கொத்துடையதாகப்பண்ணப்பட்ட, (நாற்புறங்களிலும் பெருகிப்பூத்தாற்போல் சண்டு சண்டாகப் பரவியிருக்கிற) நீலமான ஒளியினுடைய, ஧ர்(தாரம்)- ப்ரவாஹத்தையுடையதும், (त्रिभुवनसुन्दरं) त्रिभुवन(த்ரிபுவந) - மூன்றுலகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளைக் காட்டிலும், சுந்தர்(ஸுந்தரம்) - அழகுள்ளதுமான, தே(தே) - உன்னுடைய, महः(மஹ:) - தேஜஸ்ஸை, दृश्यासं(த்ருஸ்யாஸம்) - பார்க்கக்கடவேனாக, (28)

(தா-ம்.) இப்படி கோபிமார்கள் சொல்லக்கேட்ட நான் உன்னை நேராகக் காண விரும்புகிறேனென்கிறார்.

ஓ க்ருஷ்ணா! உன்னுடைய திருமுகத்திலிருந்தொளிவீசாநின்ற புன் சிரிப்பானது மிகவுமினிதாய் ஒருவராலும் சொல்லி வர்ணிக்கப்போகாது கரை புரண்டிருந்தது; இனி மற்றொன்றுக்கு வ்யாபிக்க முகத்திலிடமறும்படி கண்ணானது மிகவும் பரப்புடைத்தாயிருந்தது; திருமார்போ இடைப்பெண்களோடு புணரும்போது அவர்களுடைய கொங்கைத் தலத்தினால் செருக்குண்டு மெலிவுற்றிருந்தது; வடிவினுடைய நீலவர்ணமானது, அவகாசமுள்ள வளவும் வ்யாபித்தும், அவ்வவ் இடங்களில் பூங்கொத்துகள் சண்டுசண்டாக வளர்ந்து தொங்கினாற்போல் காணாநின்றது; இப்படியான உன் வடிவழகுக்கு எவ்வுலகிலும் ஒப்பாக மற்றொன்றைக் காண்கிலோம்; இப்படி நான் கேட்டிருந்த உன்னையிப்பொழுது காண வாசைப்படுகிறேனென்கிறார். (28)

मयि प्रसादं मधुरैः कटाक्षैः वंशीनि नादानुचरैर्विधेहि ।
त्वयि प्रसन्ने किमिहापरैर्नस्त्वय्यप्रसन्ने किमिहापरैर्नः । 129 ।।

மயி ப்ரஸாத₃ம் மது₄ரை: கடாசை:
வம்ஸீநி நாத₃நுசரைர்விதே₄ஹி।
த்வயி ப்ரஸந்நே கிமிஹாபரைர்ந:
த்வய்யப்ரஸந்நே கிமிஹாபரைர்ந:।129।।

(ப-உ) (वंशीनि नादानुचरैः) वंशीनि नाद(வம்ஸீநி நாத) - வேணுகாநத்தை, अनुचरैः (அநுசரை:)-பின்தொடர்ந்திருக்கிற (வேணுகாநத்தோடிணைத்திருக்கிற,) मधुरैः(மதுரை:)- இனிமையான, कटाक्षैः(கடாசை:)- கடைக்கண்பார்வைகளினால், मयि(மயி) - என்னிடத்தில், प्रसादं(ப்ரஸாதம்) - அநுக்ரஹத்தை, विधेहि(விதேஹி) - பண்ணாய்; त्वयि(த்வயி) - ஸகல பலப்ரதனாய் ஸர்வநியந்தாவான நீ, प्रसन्ने(ப்ரஸந்நே)-அருள் புரிந்தவளவில், इह(இஹ) - இவ்வுகினில், अपरैम(அபரைம) - ஒவ்வொருபலத்தைக் கொடுப்பவர்களும் உனக்கு நியாய்மயர்களமான மற்ற இந்த்ராதி தேவர்களினால், नः(ந:)- எங்களுக்கு, किं(கிம்) - அடையேவண்டிய ப்ரயோஜனம் என்ன உண்டு? त्वयि(த்வயி) - நீ अपसन्ने(அப்ரஸந்நே)- அருள் புரியாயாகில், इह(இஹ)-நாங்களிருக்குமிஸ்ஸம்ஸாரத்திலுள்ளவர்களாய், अपरैः(அபரை:)- உனக்குப்பரதந்ராய் உன்னுடைய (अ)சாயாநுவர்த்திகளானப்ருஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளினல், नः(ந:)-எங்களுக்கு, किं(கிம்) - எந்தப்ரயோஜனம் பெறக்கூடும்? (29)

(தா-ம.)உன்னைப்போலேப்ரஹ்மருத்ராதிகளானமற்றுமநேகதேவர்களுளரன்றோ, அவர்களையும் பற்றப்பாரீ ரென்று க்ருஷ்ணனுக்கு அபிப்ராயமாகக்கருதி, உன்னாலல்லது அவர்களாலெனக்கொருபொருளில்லையென்றார்.

ஓ க்ருஷ்ணா ஸர்வஜகத்காரணனாய், ஸர்வரக்ஷகனாய், ஸர்வநியந்தாவாய், ஸமஸ்தசேதநாசேதநங்களையும் ஸம்ஹரிக்கவல்லனாய், ஸகலபுருஷார்த்தங்களையும்மளிப்பானாய், ஸர்வஸ்மாத்த்பரனான நீ, என்னிடத்திலருள்புரிந்தாயாகில், உன்னாலேயே எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் பெறப்படுகிற எங்களுக்கு, உன்னாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாய், தாங்களொருப்ரயோஜனம் பெறவேண்டுமாகில் உன்னையேயடைந்து பெறத்தக்கவர்களாய், உன்னருளாலே சிறிது ஸாமர்த்யத்தைப் பெற்றுத் தங்களையே பரதேவதையாகப்ரமித்து ஸர்வாந்தர்யாமியான உன்னையறியாதே துர்மாநிகளாய்த்திரிகிற மற்றவர்களால் எனக்குப் பெறத்தக்க ப்ரயோஜநமொன்றுமில்லை; நீ அருள் புரியாயாகில், உன் தண்டனைக்கு பயந்து உன் மதத்தையேயநு-

ஸரித்துத் தங்களிஷ்டப்படி மற்றொன்றையும் செய்ய அஸமர்த்தர்களான அவர்களால் நானடையவேண்டிய ப்ரயோஜனமொன்றுமில்லை; ஆகையால், அவர்கள் பக்கல் என்னைக் காட்டிக் கைகழியவிடவொண்ணாது; உன்னுடைய வேணுகாநம் புகுந்தவிடமெல்லாம் புகுரக்கடவதாய், ப்ராணிகள் மேல்விழும் போதே அவர்களுடைய ஸகலாவயவங்களும் திருப்தியடையும்படி மிகவு-
மினிதான உன்னுடைய கடாசூங்களை என்மேல்விழ்ச்செய்து, அநந்யகதி-
களான என்னிடத்தில் அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணாயென்கிறார். (29)

निबद्धमुग्धाञ्जलिरेषयाचे नीरन्ध्रदैन्योन्नत मुग्धकण्ठम् ।

दयाम्बुधे देवभवत्कटाक्षदाक्षिण्यलेशेन सकृन्निषिञ्च ।।30 ।।

நி₃ப₃த்₃த₄மு₃க்₃த₄ஞ்₄ஜ₄லி₄ரே₄ஷ₄யா₄சே
நீ₄ர₄ந்₄த₄ர₄த₃ந₄யோ₄ந்₄ந₄த₄மு₃க்₃த₄க₄ண்₄ட₂ம் ।
த₃யா₃ம₃பு₃தே₄ தே₃வ₄ப₄வ₄த₄க₄டா₄சூ-
தா₃சூ₃ஷி₃ண₃ய₃லே₃ஸே₃ந₃ ஸ₃க்₃ரு₃ந்₃நி₃ஷி₃ஞ்ச₃ ।।30 ।।

(ப-உ) दया अम्बुधे(தயா அம்புதே) - தயைக்கு ஸமுத்ரமானவனே (அளவற்ற தயையுடையவனே)! देव(தேவ) - லீலாவிபூதியைக்கொண்டு க்ரீடா ரஸமநு-
பவிக்கும் க்ருஷ்ணனே! (निबद्धमुक्ताञ्जलिः) निबद्ध(நிபத்த) - சேர்க்கப்பட்டும், मुग्ध (முத்த) - சரண்யனை வசீகரிக்கவல்லதுமான, अञ्जलिः(அஞ்ஜலி:) - கைகூப்-
பலையுடையவனாய்க்கொண்டு, एषः(ஏஷ:) - இந்த துர்க்கதியையடைந்த
நான், (नीरन्ध्रदैन्योन्नतमुग्धकण्ठं) नीरन्ध्र(நீரந்த்ர) - இடைவிடாமலுள்ள, दैन्य(தைய)
- மனோவைகல்யத்தினால், उन्नत(உந்தத) - அதிகப்பட்டும், मुग्ध(முத்த) - கண்ண
நீரினாலடைப்புண்டுத்தழுதழுத்துமிருக்கிற, कण्ठं(கண்டம்) - குரலையுடைத்-
தாம்படி, याचे(யாசே) - இரக்கிறேன், (भवत्कटाक्षदाक्षिण्य-लेशेन) भवत्(பவத்) - உன்-
னுடைய, कटाक्ष(கடாசூ) - கடைக்கண்பார்வையினுடைய, दाक्षिण्य(தாசூஷிண்ய)
- ஓளதார்யத்தினுடைய, लेशेन(லேஸேந) - ஓரம்சத்தினால், सकृत्(ஸக்ருத்) -
ஒருகால், निषि च(நிஷிம் ச) - (என்னை) நனைக்கப்பாராய், (30)

(தா-ம்) ஸம்ஸாரத்தில் வருந்தி வருத்தமுற்றாரையன்றோ நான் கடா-
சூஷிப்பது, உமக்கு அதுண்டோவென்று க்ருஷ்ணனுடைய அபிப்ராயமாக,
அதுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

நான், ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலின் நடுவே புகுந்து, புத்ர, தார,மித்ர,
பந்துக்களாகிற பெரு முதலைகளின் வாயிலே யகப்பட்டு நலிவுண்டு,
அதுக்கு மேலே, ஜந்ம ஜரா, மரண, ஆதி(யி) வ்யாதி(யி)களாகிற பேரைலை-
களினால் பெருந்துன்பத்தையடைந்து, இனி இதை விட்டு எப்போது நீங்கு-
வோமென்று வருந்தி, அதுவும் ஏதோவொரு காலத்திலன்றிக்கே ஸர்வ

காலத்திலும் அவ்வருத்தமேயாய், அது பொறுக்கவொண்ணாமையாலே மேல் செய்யவேண்டுவதொன்றும் தோற்றாமல் வாய்விட்டுக் கதறிக்கொண்டு, அனைத்துப் பிழையையும் நீ பொறுக்கலாம்படியாகக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு பல் காட்டி யிரக்கிறேன்; நீயோ தயாகுணத்துக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருந்தாய், என் துயரத்தைக்கண்டாயாகில் உன்னாலும் பொறுக்கப்போகாது, என்னைக் காட்டிலும் நீ அதிகமாக வருந்தவேண்டிவரும்; அப்படி வருந்தாமல் விளங்க விரும்பினாயாகில், உன்னுடைய கடாசூத்தின் ஒரு திவலையையாகிலும் வெப்பமெல்லாமாற்றும்படியான பனிபடுசிறு துளிபோலென்மேலொருகால் தெளித்து என்னை உத்தரிக்கப்பாராயென்கிறார். (30)

पिञ्छावतंसरचनोचित केशपाशे
पीनस्तनीनयनपङ्कजपूजनीये ।
चन्द्रारविन्दविजयोद्यतवक्त्रबिम्बे
चापल्यमेति नयनं तव शैशवे नः ।।31।।

பிஞ்சா₂வதம்ஸரசநோசித கேஸபாஸே
பீநஸ்தநீநயநபங்கஜபூஜநீயே।
சந்த₃ராரவிந்த₃விஜயோத்₃யதவக்த்ரபி₃ம்பே₃
சாபல்யமேதி நயநம் தவ ஸைஸவே ந:॥31॥

(ப-உ.) (பிஞ்சாவதம்ஸரசநோசிதகேஸபாஸே) பிஞ்சு(பிஞ்சு) - மயில்தோகையை, அவதம்ஸ (அவதம்ஸ)- தலைக்காபரணமாக, ரचना(ரசநா) - பண்ணிக்கொள்வதற்கு, ஓசித(உசித)-யோக்யமான, கேஸபாஸே(கேஸபாஸே)-சிறந்ததிருக்குழலையுடையதும், (பீனஸ்தநீநயநபங்கஜபூஜநீயே) பீன(பீந)-பெருத்த, ஸ்தநீ(ஸ்தநீ)-கொங்கைகளையுடையரான மாதர்களுடைய, நயந(நயந) - கண்களாகிற, பங்கஜ(பங்கஜ) - தாமரைப்பூவினால் பூஜநீயே(பூஜநீயே) - பூஜிக்கத்தக்கதும், (சந்தாரவிந்தவிஜயோதவக்த்ரபிம்பே) சந்த(சந்த்ர)-சந்த்ரனுடையவும், அரவிந்த(அரவிந்த)-தாமரைப்பூவினுடையவும், விஜய(விஜய) - விஜயத்திலே, உதய(உதயத) - யத்நத்தினுடைய, வக்த்ரபிம்பே(வக்த்ரபிம்பே)-முகமண்டலத்தையுடையதுமான, தவ(தவ)-உன்னுடைய, ஸைஸவே(ஸைஸவே) - பால்யவிஷயமாக, ந:(ந:) - எங்களுடைய, நயந(நயநம்) - கண்ணானது, சாபல்யம்(சாபல்யம்) - பார்க்கவேணுமென்கிற பேராசையை, எதி(எதி) - அடைகிறது. (31)

(தா-ம்.) ஆனால், என்னுடைய எந்த அவஸ்தையை நீரநுபவிக்க முற்படவாசைப்படுகிறீரென்று க்ருஷ்ணன் கேட்டதாகக்கருதி, அதுக்கு உத்தரமாகப் பேசுகிறார்.

மயிலிறகு முடிக்குத்தக்கதாகப்பின்னிவிட்ட கூந்தலையும், லோகத்தில் அழகுடையவற்றுக்கெல்லாம் ஒப்பாகச்சொல்லப்படுகிற சந்த்ரனையும் தாமரைப்பூவையும் ஜயிக்கைக்காகக் கிளம்பினது போல் தோற்றுகிற முகத்தையுமுடையத்தாய், யுவதிகளானபெண்களெல்லாரும் வைத்தகண்வாங்கவொண்ணாதபடி எப்போதும் பார்க்கத்தக்கதான உன்னுடைய இளம்பருவத்தையே என்னுடைய கண்ணானது காணவாசைப்படுகிறதென்கிறார். (31)

त्वच्छैशवं त्रिभुवनाद्भुतमित्यवैमि
यच्चापलञ्च मम वागविवादगम्यम् ।
तत्किङ्करोमि विरणन्मुरलीविलास-
मुग्धं मुखाम्बुजमुदीक्षतुमीक्षणाभ्याम् ।।32।।

த்வச்சை₂ஸவம் த்ரிபு₄வநாத்₃பு₄தமித்யவைமி
யச்சாபலஞ்ச மம வாக₃விவாத₃க₃ம்யம்।
தத் கிங்கரோமி விரணந்முரலீவிலாஸ-
முக்₃த₄ம் முகா₂ம்பு₃ஜமுதீ₃க்ஷிதும்₃க்ஷணாப்₄யாம்।।32।।

(ப.உ) (त्वच्छैशवम्) த்வத்(த்வத்) - உன்னுடைய, शैशवं(ஸைஸவம்) - இளந்தன்மையை, (त्रिभुवनाद्भुतं) த்ரிபுவந - மூன்றுலகங்களிலும், अद्भुतं(அத்புதம்) - ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறது, इति(இதி) - என்று அவைமி(அவைமி) - அறிகிறேன், मम(மம) - என்னுடைய, चपलं(சபலம்) - பேராசை, यत्(யத்) - யாதொன்றோ, तत्(தத்) - அத்தையும், (त्रिभुवन अद्भुतं इति अवैमि(த்ரிபுவ அத்புதம் இதி அவைமி)) - மூன்றுலகங்களிலும் ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறதென்றறிகிறேன், (वागविवादगम्यं) வாக்(வாக்) - வாக்கினாலே, अविवाद(அவிவாத) - விவாதமில்லாமற்படி गम्यं(கம்யம்) - அடையத்தக்கதும், (विरणन्मुरलीविलासमुग्धं) விரணத்(விரணத்) - அநேகவிதமாகசப்தியாநின்றுள்ள, मुरली(முரலீ) - வேணுகாநத்தினுடைய, विलास(விலாஸ) - விளையாட்டினால், मुग्धं(முத்தம்) - மநோஹரமாயுமிருக்கிற, मुख-अम्बुजं(முக-அம்புஜம்) - முகாவிந்தத்தை, ईक्षणाभ्यां(ஈக்ஷணாப்யாம்) - கண்களினால், उदीक्षितुं(உதீக்ஷிதும்) - பார்க்கைக்கு, किङ्करोमि(கிங்கரோமி) - என்ன ஸாதநத்தை அநுஷ்டிப்பேன். (32)

(தா-ம்) எல்லாம் கிடக்க இப்பருவத்தை நீர்காண ஆசைப்படுகைக்குக் காரணமென்னென்னில்; சொல்லுகிறார்.

உன்னுடைய இளமையானது, ஸகலலோகங்களிலும் ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறது, இதைக்காட்டிலும் வேறோராச்சரியகரமான வஸ்து எங்கும் கிடையாது என்று நானறிவேன், ஆகையால் என்னுடைய பேராசையும் அப்பரு-

வத்தையே காணவேணுமென்று அடிகொட்டிக்கொண்டு மிகவும் வளராநின்றது; என்னுடைய வாக்கானது உன்னைத்தடையறத் துதிக்கக் கண்டு, என் கண்கள் தானும் நீ குழலூதும்போது உன் முகவொளியைக்காண வாசைப்படா நின்றது, இதைப்பெறுகைக்கு என்னால் என்ன உபாயம் செய்யப்போம்? நீயே இக்குறையை நீக்கப்பாராயென்கிறார். (32)

पर्याचितामृतरसानिपादार्थभङ्गी
 फल्हूनिवल्गितविशालविलोचनानि ।
 बाल्याधिकानिमदवल्लवभावितानि
 भावे लुठन्ति सुदृशां तव जल्पितानि ।।33।।

பர்யாசிதாம்ருதரஸாநிபதா₃ர்த்த₂ப₄ங்கீ₃
 ப₂ல்கூ₃நிவல்கி₃தவிஸாலவிலோசநாநி ।
 பா₃ல்யாதி₄காநிமத₃நவல்லவபா₄விதாநி
 பா₄வே லுட₂ந்தி ஸுத்₃ருஸாம் தவ ஜல்பிதாநி।।33।।

(ப-உ) (पर्याचितामृतरसानि) पर्याचित(பர்யாசித) - அடிதொடங்கி முடியளவும் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற, अमृत(அம்ருத) - அம்ருதம்போல், रसानि(ரஸாநி) - ஆநந்தஜநகமாயும், (पदार्थभङ्गीफलूनि) पदार्थ(பதார்த்த) - லோகத்திலுள்ள இதர-பதார்த்தங்களினுடைய, भङ्गी(பங்கீ) - ரீதியையெல்லாம், फल्हूनि(பல்கூநி) - அஸாரமாகப்பண்ணுவதும், (वल्गितविशालविलोचनानि) वल्गित(வல்லித) - சஞ்சல-மாயும், विशाल(விஸால)-பரப்புடைத்தாயுமிருக்கிற, विलोचनानि(விலோசநாநி) - கண்களையுடையதும், (बाल्याधि-कानि) बाल्य(பால்ய)-இளம்பருவத்துக்குரிய-பேச்சைக்காட்டிலும், अधिकानि(அதிகாநி) - மேலானதும், (मद वल्लवभावितानि) मद(மத) - (நாம் மதுரமாகப் பேசுவோம் என்று) கர்வமடைந்திருக்கிற, वल्लव (வல்லவ) - இடையர்களினால். भावितानि(பாவிதாநி) - கொண்டாடப்பட்டு-மிருக்கிற, तव(தவ) - உன்னுடைய, जल्पितानि(ஜல்பிதாநி) - பேச்சுக்கள், सुदृशां (ஸுத்ருஸாம்) - ஸ்திரீகளுடைய, भावे(பாவே) - மனத்தில், लुठन्ति(லுடந்தி)-புரளுகின்றன, (सुदृशां तौ)(ஸுத்ருஸாம் தென) - ஸ்திரீகளுக்குமுனக்குமுண்டான, जल्पितानि(ஜல்பிதாநி) - பேச்சுகள், भावे(பாவே) - என் மனத்தில் புரளுகின்றன என்றும்ர்த்தமாம். (33)

(தா-ம்) இதில், தம்முடைய செவியானது அவன் சொல்லை விரும்பி-னபடியைச் சொல்லுகிறார்.

நீ சிறியனாயிருக்கச்செய்தேயும் உன்னுடைய சொல்லானது சிறியசொல்-லன்றிக்கே பெரியோர்களான நந்தகோபாதிகளெல்லாரும் கொண்டாடும்படி

மிகவும் பெரிதாயிருந்தது; அதாவது நீ யொன்று சொல்லில் அச்சொல்லானது ரஸிகஜநங்களுடைய நெஞ்சில் அத்யாந்தகரமாய் அநேகவிதமான பாவார்த்தங்களையெல்லாம் தோற்றுவிப்பாநின்றது; அர்த்தமப்படியிருக்கச்செய்தே சப்தம் கேட்கும்போதே, தேவாம்ருதமும் வேம்பென்னும்படிமிகவுமினிதாயிருந்தது. இன்னும், நீ சொல்லும்போது உன் கண்ணிலுண்டான பரப்பும் பரபரப்புமே அத்யாகர்ஷகமாயிருந்தது: இவையெல்லாவற்றையும் கண்டவர்கள், பெண்களோடு ப்ருஹஸ்பதி துல்யரானவித்வான்களோடு வாசியற எல்லாரும் எப்போதும் மநநம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; அதை நான் கேட்க விரும்புகிறேனென்கிறார். (33)

**पुनःप्रसन्नेन मुखेन्दु तेजसा पुरोवतीर्णस्य कृपामहाम्बुधेः ।
तदेवलीलामुरलीरवामृतं समाधिविघ्नय कदानुमे भवेत् ।।34 ।।**

**புந:ப்ரஸந்நேந முகே₂ந்து தேஜஸா
புரோவதீர்ணஸ்ய க்ருபாமஹாம்பு₃தே:₄।
ததே₃வலீலாமுரலீரவாம்ருதம்
ஸமாதி₄விக்₄நாய கதா₃நுமே ப₄வேத்||34||**

(ப-உ) (புந:ப்ரஸந்நேந) புந:(புந:)- முன்புள்ளதைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக, ப்ரஸந்நேந-தெளிவையுடைத்தாயிருக்கிற, (முகே₂ந்து) முகே₂ந்து - சந்த்ரன்போன்ற திருமுகத்திலுண்டான, தேஜஸா(தேஜஸா) - காந்தியோடே, புர:(புர:)- (என்) முன்னே, அவதீர்ணஸ்ய(அவதீர்ணஸ்ய) - திருவவதாரம் செய்தவனும், (கூபாமஹம்முதே: க்ருபா(க்ருபா) - தயைக்கு, மாஹம்முதே:(மஹம்முதே:)- பெரிய ஸமுத்ரம்போன்றவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய, தத்(தத்) - அப்படி லோகப்ரஸித்தமான, (லீலாமுரலீரவாமுத்) லீலா(லீலா) - திருவிளையாட்டிலுண்டான, முரலீரவாமுத்- அமுதுபோலினிதான வேணுகாநமானது, மெ(மே) - என்னுடைய, (சமாधिविघ्नय) சமாधि(ஸாமாதி) - நிரந்தரத்யாநத்தினுடைய, விघ्नय(விக்நாய) - விச்சேதத்தின்பொருட்டு, கदानु(கதாநு) - எப்பொழுதுதான், भवेत्(பவேத்) - ஆகப்போகிறதோ. (34)

(தா-ம்) இதில் அவனுடைய முரளிநாதத்தைக் கேட்க விரும்புகிறார்,

நீ மறைவில் நிற்க நான் உன்னுடைய சொல்லைக் கேட்குமளவே போதாது நீ பரமக்ருபாவானாய்க்கொண்டு, சந்த்ரமண்டலம்போல் நிர்மலமாக விளங்காநின்ற உன் முகவொளியைக் காட்டிக்கொண்டு என்முன்னே வந்து நின்று விலாஸார்த்தமாக வேணுகாநம் செய்ய, அந்தகாநமானது, என் மனத்தைக் கலைத்து என்னுடைய யோகஸமாதியைக்குலைத்து என்னுடலை நின்ற விடத்தில் நிற்கவொட்டாமல் அலைத்து இப்படி வ்யாகுலப்படுத்தும் காலமெப்போது கிடைக்குமோ வென்றார். (34)

भावेन मुग्धचपलेन विलोकनेन
मन्मानसे किमपि चापलमुद्गहन्तम् ।
लोलैनलोचनरसायनमीक्षणेन
लीलाकिशोरमुपगूहितुमुत्सुकास्मः ।।35।।

பா₄வேந முக்₃த₄சபலேந விலோகநேந
மந்மாநஸே கிமபி சாபலமுத்₃வஹந்தம்।
லோலேநலோசநரஸாயநமீக்ஷணேந
லீலாகிஷோரமுபக்ஷ₃ஹிதுமுத்ஸுகாஸ்ஸம:।।35।।

(ப-உ) (முग्धचपलेन) முग्ध(முத்த) - மனத்துக்கினியதுமாய், चपलेन(சபலேந) - சஞ்சலமுமாயிருக்கிற, विलोकनेन(விலோகநேந) - பார்வையினாலும், भावेन (பாவேந) - செய்கையினாலும், (मन्मानसे) मत्(மத்) - என்னுடைய, मानसे (மாநஸே) - மநஸ்ஸில், किं अपि(கிம் அபி) - அளவில்லாத, चापलं(சாபலம்) - பேராசையை, उद्गहन्तं(உத்வஹந்தம்) - உண்டுபண்ணுபவனும், (लोचनरसायनं) लोचन(லோசந) - கண்களுக்கு, रसायनं(ரஸாயநம்) - ஸுகஜநகநுமான, (लीला-किशोरं) लीला(லீலா) - திருவிளையாடலுக்காக அவதரித்த, किशोरं(கிஷோரம்) - சிறுபிள்ளையான க்ருஷ்ணனை, लोलैन(லோலந) - க்ருஷ்ணனை ஸேவிக்க-வேணுமென்னும் சாபலத்தையுடைய, ईक्षणे(ஈக்ஷணே) - கண்ணினால், उपगूहितुं (உபகூஹிதம்) - அணைத்துக்கொள்ளுகைக்கு, उत्सुकाः(உத்ஸுகா:) - ஆவலு-டையவர்களாக, स्मः(ஸ்ம:) - ஆகிறோம். (35)

(தா-ம்) எல்லாரும் ஸமாதியை விரும்பாநிற்க, நீர், மிகவருத்தத்தினால் டைந்த ஸமாதியைக் குலைக்க விரும்பலாமோ, ஸமாதி குலைந்தால் மேல்செய்யப்புகுகிற தென்னென்னச் சொல்லுகிறார்.

இதுவரையில் சாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தினால் மிகவருந்தி ஸமாதிபர்யந்தமான யோகத்தைப்பெற்றேன், இப்பொழுது நீ, இளம்பருவத்துக்குரிய சேஷ்டைக-ளையும், மிகவுமழுகியதாய் சாபல்யத்தினாலலையாநின்றிள்ள கண்களையும் காட்டி என் மனஸ்ஸில் உன் விஷமான பேராசையையுண்டாக்கி, அதிசபல-மான உன்னுடைய கடைக்கண் பார்வையினால் என் கண்ணோயைப்போக்கி அமுதூட்டவல்ல பிள்ளை வடிவையும் காட்டி முன்னிலுமதிகமான பேரா-சையையுண்டாக்கினாயாகில், இந்த ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞாநத்தினாலுண்டான ஸமாதியானது முன்னிலும் மிக்க எளிதாயிருக்கும், ஆகையால் அந்த ஸமாதியைவிட்டு இந்தஸமாதியைப்பெற்று உன்னையெப்போதும் மனத்தி-லேயே அநுபவிக்கப் பார்க்கிறேனென்கிறார். (35)

अधीरबिम्बाधरविभ्रमेण हर्षार्द्रवेणुस्वरसम्पदा च ।

अनेन केनापि मनोहरेण हा हन्त हा हन्त मनो धुनोति ।।36 ।।

அதீ₄ரபி₃ம்பா₃த₄ரவிப்₄ரமேண

ஹர்ஷார்த்₃ரவேணுஸ்வரஸம்பதா₃ ச।

அநேந கேநாபி மநோஹரேண

ஹா ஹந்த ஹா ஹந்த மநோ து₄நோதி।।36।।

(ப-உ) மனோஹேண(மநோஹரேண) - மனத்தையிழுக்குமதாய், கேன அபி(கேந அபி) - இவ்விதமென்று சொல்ல முடியாததான, அநேன(அநேந) - இந்த, (அधी-ரबिम्बाधरविभ्रमेण) அधीர(அதீர) - சஞ்சலமுமாய், बिम्ब(பிம்ப) - கோவைப்பழம் போன்றதுமான, अधर(அதர) - கீழுதட்டினுடைய, विभ्रमेण(விப்ரமேண) - விலாஸத்தினாலும், (हर्षार्द्र वेणुस्वरसम्पदा च) हर्ष(ஹர்ஷ) - ஸந்தோஷத்தினால், आर्द्र(ஆர்த்ர) - ம்ருதுவாயிருக்கிற, वेणुस्वर(வேணுஸ்வர) - வேணுகாந்தினுடைய, सम्पदा च(ஸம்பதா ச) - ஐச்வர்யத்தினாலும், मनः(மந:) - (என்) நெஞ்சானது, धुनोति(துநோதி) - அலைகிறது, हा हन्त(ஹா ஹந்த) - ஐயோ கஷ்டம்.(36)

(தா-ம்.) இப்படி இவர் படுகிற ஆர்த்தியின் மிகுதியைக் கண்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளமிரங்கி இவர்கண் முகப்பே தோற்றத் திருவுள்ளமுற்று முதல் முன்னம் இவர் மனத்தில் தோற்றினான், அதை இவர் ப்ரத்யக்ஷமாக வெண்ணி, அப்போழுது தாம் பட்டபாட்டைப்பேசுகிறார்.

என்கண்முன்னேதோற்றிநின்ற-இவ்வதரமானது கோவைப்பழம்போல் சிவந்ததாய், வாசாமகோசரமானபோக்யதையுடைத்தாய், விலாஸமாகக் கொஞ்சம் நெளிந்து அசையாநின்றது; அவ்வாயில்வைத்தூதுகிற குழலினிசையானது மனத்துக்கு மிகவுமினிதாய், ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் தளர்த்தி தோற்ற வெழாநின்றது; இவ்விரண்டும் சேர்த்து, வெளியிடத்தில் தனியே நின்றதொருமரத்தைப் பெருங்காற்றானது வீசி யலையவெறியுமாபோலே, என் நெஞ்சை எங்கும் கால்பாவவொட்டாமல் உலுக்கியெறிகிறது, இதென்ன வாஸ்சர்யமோ! பப்ப! வ்வ! (36)

यावन्नमे निखिलमर्मदडाभिघात-

निस्सन्धिबन्धनमुदेति सवोपतापः ।

तावद्विभो भवतु तावकवक्रचन्द्र

चन्द्रातपद्विगुणिता मम चित्तधारा ।।37 ।।

யாவந்நமே நிகி₂லமர்மத்₃ருடா₃பி₄கா₄த-
 நிஸ்ஸந்தி₄ப₃ந்த₄நமுதே₃தி ஸவோபதாப:
 தாவத்₃விபோ₄ப₄வது தாவகவக்த்ரசந்த்₃ர
 சந்த்₃ராதபத்₃விகு₃ணிதா மம சித்ததா₄ரா||37||

(ப-உ) மீ(மே) - எனக்கு, சஉபதாப:(ஸ உபதாப:) - மரணவேதனையானது, (நிखिलमर्मदृढाभिघा-तनिस्सन्धिवन्धनं) நிखिल(நிகில) - ஸமஸ்தமான, மर्म(மர்ம) - உயிர் நிலைகளில், दृढ(த்ருட) - உரத்ததான, अभिघात(அபிகாத) - அடியினால், निस्सन्धिवन्धनं(நிஸ்ஸந்திபந்தம்) - அவயவங்கள் கட்டுக்கொலையும்படியாக, यावत्(யாவத்) - எவ்வளவுக்குள், नउदेति(ந உதேதி) - உண்டாகிறதில்லையோ, तावत्(தாவத்) - அவ்வளவு பர்யந்தம், विभो(விபோ) - என் நாயகனே! मम(மம) - என்னுடைய, चित्तधारा(சித்ததாரா) - த்யாநபரம்பரையானது (तावक वक्रचन्द्रचन्द्रा-तपद्दिगुणिता) தாவக(தாவக) - உன்னுடையதான, वक्रचन्द्र(வக்த்ரசந்த்ர) - முகமாகிறசந்த்ரனுடைய, चन्द्रातप(சந்த்ராதப)-நிலவினால், दिगुणिता(த்விகுணிதா) - இரட்டித்ததாக, भवतु(பவது) - ஆகக்கடவது. (37)

(தா-ம்.) இனி இரண்டு ஸ்லோகங்களினால், நமக்கு அந்திமகாலத்தில் அவன் விஷயமான ஸ்ம்ருதி கூடாமையைப்பேசி, அதை இப்போதே அர்த்திக்கிறார்.

ஓ நந்தநந்தனனே! நான் மரணமடையுங்காலத்தில் யமதூதர்கள் வந்து என்னைப்பாசத்தினால் கட்டி சூலம் வேல் முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டு ஸரீரம் கட்டுக்குலையும்படியாக உயிர்நிலைகளில் மோதுவார்கள், அப்பொழுது நான் மிகவும் வருந்தி உன்னை நினைக்கமாட்டுகிறிலேன்; ஆகையால் அக்காலத்தளவும் எனக்கு உன்னுடைய மதியோடொத்த முகத்தைத்தோற்றுவித்து. அம்முகவழகிலே என் மனம்மிகக்களித்து நிர்விக்நமாக எழுச்சியுற்று வாழும் படி பண்ணக்கடவாய். (37)

यावन्नमेनरदृशादशमीदृशोपि
 रन्धादुदेति तिमिरीकृतसर्वभावा ।
 लावण्यकेलिसदनं तवतावदेवल
 लक्ष्म्यासमुक्कणितवेणुमुखेन्दुबिम्बम् ।। 38 ।।

யாவந்நமேநரத்₃ருஸாத₃ஸமீத்₃ருஸோபி
 ரந்த்₃ராத₃தே₃தி திமிரீக்ருதஸர்வபா₄வா।
 லாவண்யகேலிஸத₃நம் தவதாவதே₃வல
 லக்ஷ்ம்யாஸமுகுக்வணிதவேணுமுகே₂ந்து₃பி₃ம்ப₃ம்||38||

(ப-உ) மீ - எனக்கு, (திமிரிகூதசர்வா) திமிரிகூத(துமிரீக்ருத) - இருள் மூடிப்போன, சர்வ-மா(ஸர்வ-பாவா) - ஸகலபதார்த்தங்களையுமுடையதாய், டசமீ(தஸமீ)- பத்தாவதான, நரதசா(நரதஸா)-மானிடர்க்கு வரும் குருட்டவஸ்தையானது, யாவத்(யாவத்) - எவ்வளவுகாலம், டச:(த்ருஸ:) - கண்ணினுடைய, ரந்ராத்(ரந்த்ராத்)-த்வாரத்தின்வழியாக, நஉதேதி(நஉ தேதி)-உண்டாகிறதில்லையோ, தாவத்(தாவத்) - அவ்வளவு காலமும், (லாவணயகேலிசதந்) லாவணய(லாவணய) - பளபளப்பென்கிற காந்தி விசேஷத்துக்கு, கேலிசதந்(கேலிஸதநம்) - இஷ்டப்படி விளையாடுமிடமாய், லக்ஷ்யா(லக்ஷ்மயா) - அழகுடன் கூடினதாய், தவ(தவ) - உன்னுடைய, (சமூக்பிதவெஸுமுகேஸுவிஸ்வம்) சமூக்பித(ஸமுத்க்வணித) - இனிதாகவும் சிறப்புடையதாகவுமுதப்பட்ட, வேஸு(வேஸு) - வேணுவாத்யத்தையுடைய, முகேஸு-விஸ்வ்(முக-இந்து பிம்பம்) - சந்த்ர மண்டலம்போன்ற திருமுகத்தை, (என் கண்ணானது பார்க்கக் கடவது.) (38)

(தா-ம்.) நான் நெடுநாள் மூத்துப்பின்பு மரணமடையுங்காலத்தில், மூப்பினாலும் மரணவேதனையினாலும் நயநேந்திரியங்களழிந்து கண்களிருள் மூடி எதிர்நின்ற பொருள்வொன்றும் தெரியாமல் மறைந்துபோகுங்காலத்தில் உன்னைக் கண்களால் காணப்போகாது; ஆகையால் அக்காலத்தளவும் அழகுக்கெல்லாம் கீர்டாஸ்த்தாநமாயுள்ளதாய், வேணுகாநம் முழங்காநின்ற உன் முகமானது என்நெஞ்சில் நிரந்தரமாகத் தோற்றும்படியருளவேணுமென்கிறார்.

மநுஷ்யனுக்கு ஆயுஸ்ஸு நூறு, இதில் பத்துப் பத்து வருஷம் ஒரோ-ரவஸ்த்தையாயிருக்கும் ஆகையால் கடைசியான அவஸ்த்தை பத்தாவதாயிருக்கும். (38)

आलोललोचनविलोकनकेलिधारा
नीराजिताग्रसरणेः करुणाम्बुराशेः ।
आर्द्राणि वेणुनिनादैः प्रतिनादपूरे-
राकर्णयामि मणिनूपुरशिञ्जितानि ।। 39 ।।

ஆலோலலோசநவிலோகநகேலிதா₄ரா
நீராஜிதா₃க்₃ரஸரணே: கருணாம₃பு₃ராஸே:।
ஆர்த்₃ராணி வேணுநிநாதை:₃ ப்ரதிநாத₃பூரே-
ராகர்ணயாமி மணிநூபுரஸிஞ்சிதாநி।।39।।

(ப-உ)(ஆலோலலோசநவிலோகநகேலிதாரானிராஜிதா₃ஸரணே:) ஆலோல(ஆலோல) - நாலுபக்கங்களிலும் சலியாநின்ற, லோசந(லோசந) - திருக்கண்களுடைய, விலோகந(விலோகந) - பார்வையினுடைய, கேலி(கேலி) - ஸவிலாஸமான, டாரா(தாரா)

-வரிசைகளினால், நீராஜித(நீராஜித)- ஆலத்திவழிக்கப்பட்ட; அய்ஸரணை:(அக்ர-
ஸரணை)-முன்னிட்டவழியையுடையவனாய், கருணாம்புராசை:(கருணாம்புராசை)-
- க்ருபாகுணத்துக்கு ஸமுத்ரம்போன்றவனான, ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய,
(புதினாடபூர்:) புதினாட(ப்ரதிநாத)- ப்ரதித்வநியினுடைய, பூர்:(பூரே)- வெள்ளத்தை-
யுடைய, வேணுநிநாதை:(வேணுநிநாதை)- வேணுகானத்தின் த்வநியினால், அடாணி
(ஆத்ராணி)- ஸரஸமாயிருக்கிற, (மணினூரஷிஜிதானி) மணி(மணி) - ரத்நங்களி-
ழைத்த, நூர(நூபுர) - தண்டைச் சிலம்பினுடைய, ஷிஜிதானி(ஸிஞ்சிதாநி) - சப்-
தங்களை, அக்ரணயாமி(அக்ரணயாமி) - கேட்கிறேன், (கேட்கக்கடவேனாக)(39)

(தா-ம்.) இதில், அவன் வீதியில் வரும்போதை யிருப்பைப் பேசுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கண்பார்வைகள் ஸ்வாபாவிகமாகவே சஞ்சலமா-
யிருக்கும், அதுக்குமேலே திருவீதியிலே யெழுந்தருளும்போது நகரத்திலுள்ள
திருக்கோலங்களையும், கரையழிந்து புரண்டுவாராநின்ற கருணைக்கடல்
போன்ற தன்னை அத்யாதரத்துடனே பார்க்கவந்து நெருங்கிக்கிடக்கிற ஜநங்-
களையும் சுற்றும் திரும்பித் திரும்பிப் பாராநின்றான், அப்பார்வைகள் இவன்
முன்னே வழியெங்கும் ஆலத்தி வழித்தாற்போல் நாநாவர்ணமாய்ச் சுற்றிச்
சுழன்று விளங்காநின்றது; அவன் வரும்போது குழலூதிவாராநின்றான்;
அவ்வொலியானது கற்கட்டடங்களான மாளிகைகளிலுறைய, அப்பொழுது
ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரமாக ப்ரதித்வநி கிளம்பிப்புமெங்கும் பேரொலி
எழாநின்றது. அவனுலாவிவரும்போது பாதங்களிலணிந்த தண்டைச்சிலம்-
பானது அக்குழலோசைக்குத் தாளம் கொட்டுவதுபோல் பேசாநின்றது,
அதைக் கேட்டு நான் மிகவுமாநந்தியாநின்றேனென்கிறார். (39)

हे देव हे दयित हे जगदेकबन्धो

हे कृष्ण हे चपल हे करुणैकसिन्धो ।

हे नाथ हे रमण हे नयनाभिराम

हा हा कदानुभवितासि पदं दृशोर्मे ।। 40 ।।

ஹே தே₃வ ஹே த₃யித ஹே ஜக₃தே₃கப₃ந்தோ₄

ஹே க்ருஷ்ண ஹே சபல ஹே கருணைகஸிந்தோ₄ ।

ஹே நாத₂ ஹே ரமண ஹே நயநாபி₄ராம

ஹா ஹா கதா₃நு₄ப₄விதாஸி பத₃ம் த்₃ருசோர்மே ।। 40 ।।

(ப-உ.) ஹே தேவ(ஹே தேவ) - எல்லார்க்கும் மேலாக விளங்குமவனே! ஹே
தயித(ஹே தயித) - அனைவர்க்குமிஷ்டமானவனே! ஹே ஜகதேகபந்தோ(ஹே ஜக-
தேகபந்தோ) - ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் நிருபாதிக பந்துவானவனே! ஹே

चपल(ஹே சபல) - ஆச்ரிதவ்யாமோஹமுள்ளவனே ஹே கருணை-
கஸிந்தோ - தயைக்கு நிலையிடமானவனே! ஹேநாथ(ஹே நாத) - ஓரசஷகனே!
ஹே ரமண(ஹே ரமண) - ஸகலரையுமாநந்திப்பிக்குமவனே! ஹே நயநாபிராம(ஹே
நயநாபிராம) - பார்ப்பவர்கண்ணுக்கினியனானவனே! ஹே கृष्ण(ஹே க்ருஷ்ண)
- இப்படிப்பட்ட ஓ கண்ணபிரானே! மெ(மே) - என்னுடைய, दशो:(த்ருசோ:
- கண்களுக்கு, पदं (பதம்) விஷயமாக, कदा नु(கதா நு) - எப்பொழுது, भविता असि
(பவிதா அஸி) - ஆகப்போகிறாய், हा हा(ஹா ஹா) - கஷ்டம்! கஷ்டம்! (40)

(தா-ம்) இப்படி தம் செவிப்பட நடந்த கண்ணன் வடிவழகைக் கண்களால்
காணவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்.

ஓ கண்ணனே! ஆதியில் உன்வடிவழகையெல்லாம் எனக்குத்தோற்று-
வித்து உன் விஷயத்தில் ப்ரீதியைவிளைத்தாய், ஸகலப்ராணிகளுக்கும்
எல்லா உறவு முறையும் உன்னை அல்லது வேறொருவரில்லை, என்னை-
யொத்தவர்களை 'ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ கருணைகூர்ந்து க்ருஷ்ணாவதா-
ரம் செய்து பக்தஜனங்களிடத்தில் பெரிய வ்யாமோஹமடைந்து நின்றாய்;
எனக்கு இஹ லோகத்திலும் பரலோகத்திலுங்கூட உன்னை யொழிய
வேறொருபாயோபேயங்களில்லை, இப்படியுன்னை யறிந்துவைத்தும்
காண்ப்பெறாத என் கண்முன்னே எப்பொழுது தோற்ற நினைத்திருக்கிறாயோ
வென்கிறார். (40)

अमून्यधत्यानिदिनान्तराणि हरे त्वदालोकनमन्तरेण ।

अनाथबन्धो करुणैकसिन्धो हा हन्त हा हन्त कथं नयामि ।।41।।

அமுந்யத₄த்யாநிதி₃நாந்தராணி

ஹரே த்வதா₃லோகநமந்தரேண।

அநாத₂ப₃ந்தோ₄ கருணைகஸிந்தோ₄

ஹா ஹந்த ஹா ஹந்த கத₂ம் நயாமி।।41।।

(ப-உ) (அநாதவந்தி) அநாத(அநாத) - மற்றொருதேவதையை நாதனாக நம்-
பாதவர்களுக்கு, बन्धो(பந்தோ) - சுற்றமானவனே! करुणैकसिन्धो(கருணைக-
ஸிந்தோ) - க்ருபைக்கு முதன்மையான இருப்பிடமானவனே! हरे(ஹரே) -
அடியார் துன்பத்தைப்போக்குமவனான க்ருஷ்ணனே! (त्वदालोकनं अन्तरेण)
त्वत(த்வத்) - உன்னுடைய, आलोकनं अन्तरेण(ஆலோகநம் அந்தரேண) - ஸேவை-
யின்றிக்கே, अधत्यानि(அதந்யாநி) - அமங்களங்களாயிருக்கிற, अमूनि(அமுநி)
- இந்த, दिनान्तराणि(திநாந்தராணி) - இடையிலுள்ள தினங்களை, कथं(கதம்)
- எப்படி, नयामि(நயாமி) - அடைவிப்பிக்கப்போகிறேன், हा हन्त, हा हन्त(ஹா
ஹ்த, ஹா ஹந்த) - கஷ்டம்! கஷ்டம்! (41)

(தா-ம்) இதில், அவனைக்காணப்பெறாத தினங்களெல்லாம் துர்த்தினங்களாக கழியுமென்கிறார்.

உன்னையே நாதனாகப்பற்றின என்னை முகங்காட்டித் தேற்றி ரக்ஷிக்க வல்ல சுற்றமன்றோ நீ, எனக்கு உன்னைக்கிட்டுகைக்கு இடையூறாகச் சிலபாபங்களுண்டாயினும் அவையெல்லாம் உன் நாமத்தைச் சொல்லும்போதே கழிந்துபோகாநின்றன; நீ தயைக்கெல்லாம் நிலையிடமாகையாலே உனக்கு என்னிடத்தில் தயையில்லை யென்னவுமொண்ணாது, ஆகையாலே எனக்கு எப்போதாகிலும் தோற்றுவாயென்று திடமாக நம்பியிருந்தபோதிலும், உன்னை இப்பொழுது காணப்பெறாமையாலே பாபிஷ்டங்களான இந்த தினங்கள் வீணாய்க்கழியாநின்றன, இந்த தினங்களில் நான் பொருத்தமற்று மிகவும் வருந்தாநின்றேன், இந்நாள்கள் கழியும்விதமேதோ தெரியவில்லை, கஷ்டம்! கஷ்டம்! என்கிறார்.

(41)

किमिह श्रुणुमः कस्य ब्रूमः कथं कृतमाशया

कथयत कथामन्यां धन्यामहो हृदयेशयः ।

मधुरमधुरस्मेराकारे मनोनयनोत्सवे

कृपण कृपणा कृष्णे तृष्णाचिरं बत लम्बते ।।42।।

கிமிஹ ஸ்ருணும: கஸ்ய ப்₃ரும: கத₂ம் க்ருதமாஸயா

கத₂யத கதா₂மந்யாம் த₄ந்யாமஹோ ஹ்ருத₃யேஸய:।

மது₄ரமது₄ரஸ்மேராகாரே மநோநயநோத்ஸவே

க்ருபண க்ருபணா க்ருஷ்ணே த்ருஷ்ணாசிரம் ப₃தலம்ப₃தே।।42।।

(ப-உ) (மதுரமதுரஸ்மேராகாரே) மதுரமதுர(மதுரமதுர) - மிகவுமினிமையாய், ஸ்மேர(ஸ்மேர) - ப்ரஸந்நமான, ஆகாரே(ஆகாரே) - அவயவங்களையுடையவனாய், (மனோ நயனோத்ஸவே) மன:(மந:) - மநஸ்ஸுக்கும், நயன(நயந) - கண்களுக்கும், உத்ஸவே(உத்ஸவே) - ஸந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணுகிறவனான, க்ருஷ்ண(க்ருஷ்ணே) - க்ருஷ்ணனிடத்தில், க்ருபண க்ருபணா(க்ருபணக்ருபணா) - அத்தயந்தம் சபலமான, த்ருஷ்ணா(த்ருஷ்ணா) - ஆசையானது, சிரம்(சிரம்) - அநேகநாளாக, லம்பதே(லம்பதே) - பிடித்திருக்கிறது. வத(வத) - கஷ்டம்! ஹ்ருதயே(ஹ்ருதயே ஸய:) - (அவன் என்) நெஞ்சிலேயே நித்யவாஸம் செய்கிறான், அஹோ(அஹோ) - ஆச்சரியம்! ஆசயா(ஆசயா) - ஆசையினால், கதம் க்ருதம்(கதம் க்ருதம்) - என்ன செய்யப்பட்டது இஹ(இஹ) - இந்தவிஷயத்தில், கிம் ஶ்ரு(கிம் ஶ்ருணு) - என்னத்தைக்கேட்போம்? கஸ்ய(கஸ்ய) - எவனுக்கு, ப்ரூம:(ப்ரூம:) - (எதைச்)சொல்லுவோம்? தந்யாம்(தந்யாம்) - ஸுககரமான, அந்யாம்(அந்யாம்) - வேறான, கதாம்(கதாம்) - கதையை, கதயத(கதயத) - சொல்லுங்கோள்.

(42)

(தா-ம்) இப்படி இவர் துடிக்கக்கண்ட பந்துக்களும் மற்றுமுள்ளாரும் வந்து, இவன் விஷயத்தில் ஆதியில் ஆசைப்பெருக்குவானேன், இப்பொழுது இப்படி துடிப்பானேன், இப்பொழுதாகிலும் இவனிடத்தில் நின்றும் ஆசையை வாங்கி மற்றோரிடத்தில் பண்ணப்பாரும்” என்று சொல்ல, அவர்களை வெறுக்கிறாரிதில்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்த கண்ணுக்கு, மதுரமான மற்ற ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும் வேப்பங்காயாய்க்கைத்து உமிழவேண்டும்படி அதிமதுரமாய், பூவலர்ந்தாற்போல் சிரித்திருக்கிற ஆகாரத்தையுடையவனாய், கண்ணுக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் பெருந்திருநாளாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனிடத்தில் என்னுடைய பேராசையானது, அவன் தன்னைக்காணவொட்டாமல் என்னை வெளியில் தன்ளிக்கதவையடைத்தபோதிலும், “அவன் இஷ்டமுள்ளபோதுதோற்றுகிறான், அதுவரையில் அவன்வாசற்கடையிலிருப்பே யமையும்” என்று வெகுகாலமாக அவனையே பற்றியிராநின்றது; அவனும் என்னெஞ்சில் மற்றொருவர்க்கு இடமில்லாதபடியாகப் படுக்கையை விரித்து ஸுகமாகப் படுத்திருக்கிறான்; இப்படியிருக்க, உங்களுடையபேச்சை நான் என்னவென்று கேட்பேன்; அவனுடைய ஸ்பாவமறியாத உங்களுக்கு நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன்; என்னுடைய பேராசையானது உங்களுக்குப்படிப்பட்ட கலக்கத்தை விளைத்தது, ஆகையால் அது உங்கள் பிழையன்று; இனி, இப்போது நீங்கள் சொல்லுகிற கதையைவிட்டு, கேட்கக்கேட்கப்பரமலாபமான க்ருஷ்ணன் கதையைச் சொல்லி என்னைத் தெளிவிக்கப் பாரீரென்றார். (42)

आभ्यां विलोचनाभ्यामम्बुजदल ललितलोचनं बालम् ।
द्वाभ्यामपि परिरब्धुं दूरे मम हन्त देवसामग्री ।। 43 ।।

ஆ₄யாம் விலோசநா₄யாமம்பு₃ஜ-
த₃ல லலிதலோசநம் பா₃லம் ।
த்வா₃யாமபி பரிர₃ப்து₄ம் தூ₃ரே
மம ஹந்த தே₃வஸாமக்₃ரீ ।। 43 ।।

(ப-உ) (அம்புஜதலலிதலோசனம்) அம்புஜ(அம்புஜ) - தாமரைப் பூவினுடைய, தல (தல) - இதழ்-போல், லலித(லலித) - ஸுந்தரமான, லோசனம்(லோசநம்) - திருக்கண்களையுடைய, வால்(பாலம்) - இளம்பிள்ளையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஆய்யா(ஆய்யாம்) - இந்த, ட்வாய்யா(த்வா₃யாம்) - இரண்டு நயனங்களினாலும், பரிர₃ப்து₄(பரிர₃ப்து₄) - தழுவிக்கொள்ளுகைக்கு, மம(மம) - எனக்கு, தே₃வஸாமக்₃ரீ(தே₃வஸாமக்₃ரீ) - பகவதநுகர்ஹமாகிய காரணமானது, தூ₃ரே(தூ₃ரே) - நெடுந்தூரத்திலிருக்கிறது. (43)

(தா-ம்) அவன் மனத்திலிருந்தானாகில் ஏன் கண்ணுக்குத் தோற்றவில்லையென்னில், சொல்லுகிறார்.

தாமரையிதழ்போன்ற கண்ணழகையுடையனான க்ருஷ்ணனை; மாம்-ஸமயமாய் வெளியிற் காண்கிற இந்த இரண்டு கண்களாலும் நிரந்தரமாகப் பார்த்தநுபவிக்மைக்கு அவனிடத்தில் ஸௌலப்பமும் என்னிடத்தில் பக்தியும் குறைவறவிருந்தபோதிலும், எனக்கு இன்னும் அத்ருஷ்டம் கைகூடிற்றில்லையென்கிறார். (43)

**अश्रान्तस्मितमरुणारुणाधरोष्ठं हर्षार्द्रद्विगुणमनोज्ञवेणुगीतम् ।
विभ्राम्यद्विपुलविलोचनार्धमुग्धं वीक्षिष्ये तव वदनाम्बुजं कदा नु ।।44 ।।**

**அஸ்ராந்தஸ்மிதமருணாருணாத₄ரோஷ்ட₂ம்
ஹர்ஷார்த்₃ரத்₃விசு₃ணமநோஜ்ஞவேணுகீ₃தம் ।
விப்₄ராம்யத்₃விபுலவிலோசநார்த₄முக்த₃த₄ம்
வீக்ஷிஷ்யே தவ வத₃நாம்புஜம் கதா₃ நு।।44।।**

(ப-உ)(அश्रान्तस्मितम्)அश्रान्त(அஸ்ராந்த)-ஓய்வில்லாதஎப்போதுமுண்டான, ஸ்மித(ஸ்மிதம்) - புன்னகையையுடையதும், (अरुणारुणाधरोष्ठं) அருணாஅருண(அருண-அருண) - மிகச்சிவந்திருக்கிற, அஃ-ஆஸ்த(அதர-ஓஷ்டம்) - கீழுதட்டையுடையதும், (हर्षार्द्रद्विगुणमनोज्ञवेणुगीतम्) ஹர்ஷ(ஹர்ஷ) - ஸந்தோஷத்தினால், ஆர்(ஆர்த்ர) - ஸரஸமாகப்பண்ணப்பட்டும், द्विगुण(த்விகுண) - முன்னிலும் இரட்டிப்பாக, मनोज्ञ(மநோஜ்ஞ) - நெஞ்சை உளுக்குமதுமான, वेणुगीत(வேணுகீதம்) - வேணுகாந்ததையுடையதும், (विभ्राम्यद्विपुलविलोचनार्धमुग्धं) விபிராம்ய(விப்ராம்யத்) - நாநாவிதமாகச் சுழலமிடுவதும், विपुल(விபுல) - பரப்புடையதுமான, विलोचनार्ध(விலோசநார்த) - (பாதிமூடித்திறந்த)பாதிக்கண்ணினால், मुग्धम्(முக்தம்) - போக்யதைமிஞ்சினதுமான, तव(தவ) - உன்னுடைய, वदनाम्बुजं(வதந-அம்புஜம்) - திருமுகமலரை, कदा नु(கதா நு) - எப்பொழுது, वीक्षिष्ये(வீக்ஷ்யே) - பார்க்கப்போகிறேன். (44)

(தா-ம்.) அவனைப் பார்க்கும்படியான அத்ருஷ்டம் உமக்கு எப்போதுண்டாகுமென்று அருகிலுள்ளார்கேட்க, அது என்னாலறியப்போகாதென்று இவர்களைப் பாராதே அவனையே நோக்கிப் பதிலுரைக்கிறார்.

ஒருகாரணமின்றியே எப்போதுமுள்ள அவ்யாஜமான முறுவலையும், ஸ்வாபாவிகமாகவே பழுப்பேறின அதரத்தையும், ஸந்தோஷத்துடன் ஊதும் போது முன்னிலுமிரட்டித்த ரஸத்தைப் பெருக்காநின்றவேணுகாந்ததையும், பரந்து சுற்றிச்சுழலமிடாநின்று கொண்டு சிமிழ்த்து அழகியதாயிருக்கிற

கண்களையுமுடைய உன்முகத்தை நானெப்போது காணப்போகிறேனோ
வென்றார் (44)

लीलाय ताभ्यां रसशीतलाभ्यां नीलारुणाभ्यां नयनांबुजाभ्याम् ।
आलोकयेद्द्भुतविभ्रमाभ्यां काले कदा कारुणिकः किशोरः ।। 45 ।।

லீலாய தாப்₄யாம் ரஸஸீதலாப்₄யாம்
நீலாருணாப்₄யாம் நயநாம்பு₃ஜாப்₄யாம்।
ஆலோகயேத்₃பு₄தவிப்₄ரமாப்₄யாம்
காலே கதா₃காருணிக: கிசோர:॥45॥

(ப-உ)(லீலாயதாப்யாं)லீலா(லீலா)-விலாஸத்தினால், அயதாப்யாं(ஆயதாப்யாம்)
- நீண்டவைகளும், (ரஸஸீதலாப்யாं) ரஸ(ரஸ) - கருணாரஸத்தினால், சீதலாப்யாं
(ஸீதலாப்யாம்) - குளிர்ந்தவைகளும், (நீலா-ருணாப்யாं) நீல(நீல) - கறுத்தும்,
அருணாப்யாं(அருணாப்யாம்) - சிவந்துமிருக்கிறவைகளும், (அद्भुतविभ्रमाभ्यां) அद्भुत
(அத்புத) - விசித்திரமான, விப்ரமாப்யாं(விப்ரமாப்யாம்) - விலாஸத்தையுடைய
வைகளும்மான, நயந அம்புஜாப்யாं(நயந அம்புஜாப்யாம்) - திருக்கண் மலர்களி-
னால், காருணிக:(காருணிக:) - இரக்கமுள்ளவனான, கிசோர:(கிசோர:) -
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், கதா காலே(கதா காலே) - எந்தக் காலத்தில், ஆலோகயேத்(ஆலோக
-யேத்) - கடாசுஷிப்பானோ. (45)

(தா-ம்.) தெரியாதென்று சொல்லுவானென், அவன் கடாசுஷித்தபோதுண்-
டாகாதோவென்னச் சொல்லுகிறார்.

பரமகாருணிகனான அந்த பாலமுகுந்தன், ஸ்ருங்காரவிலாஸத்தினால்
மீண்டும், அந்நீட்சியடைய நிறைந்திருக்கிற கருணாரஸத்தினால் குளிர்ந்தும்,
வடிவழகினால் நீலமாய் புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணத்தினால் சிவந்திருப்பதும்,
அத்யாஸ்சர்யகரமான ஸஞ்சாரங்களையுடையதுமான கண்களினால் எந்த
ஸமயத்தில் கடாசுஷிப்பானோ, அதுவும் தெரியாதென்றார். (45)

बहुलचिकुरभारं बद्धपिञ्छावतंसं
चपलचपलनेत्रं चारुबिम्बाधरोष्ठम् ।
मधुरमृदुलहासं मन्धरोदारलीलं
मृगयति नयनं मे मुग्धवेषं सुरारेः ।। 46 ।।

ப₃ஹு₃லசிகுரப₄ரம் ப₃த்₃பிஞ்சாவதம்ஸம்
சபலசபலநேத்ரம் சாருபி₃ம்பா₃த₄ரோஷ்ட₂ம்।
மது₄ரம்ருது₃லஹாஸம் மந்த₄ரோதா₃ரலீலம்
ம்ருக₃யதி நயநம் மே முக்₃த₄வேஷம் முராரே:॥46॥

(ப-உ) (बहुलचिकुरभारं) बहुल(பஹூல) - நெருங்கியிருக்கிற, चिकुरभारं(சிகுரபாரம்) - திருக்குழற்கற்றையையுடையதும், (बद्धपित्त) बद्ध(பத்த) - முடிக்கப்பட்ட, पिच्छ(பிஞ்சு) - மயில்தோகையாகிற, अवतंसं(அவதம்ஸம்) - சிரோபூஷணத்தையுடையதும், (चपलचपलनेत्रं) चपलचपल(சபலசபல) - அத்யந்தம் சஞ்சலமான, नेत्रं(நேத்ரம்) - திருக்கண்களையுடையதும், (चारुविम्बाधरोष्ठं) चारु(சாரு) - அழகியதுமான, विम्ब(பிம்ப) - கோவைப்பழம்போன்ற, अधरोष्ठं(அதரோஷ்டம்) - கீழுதட்டையுடையதும், (मधुरमृदुलहासं) मधुर(மதுர) - மனத்துக்கினியதும், मृदुल(ம்ருதுல) - கண்ணுக்கினியதுமான, हासं(ஹாஸம்) - சிரிப்பையுடையதும், (मन्थरोदारलीलं) मन्थर(மந்தர) - பரிபூர்ணமாயும், उदार(உதார) - கம்பீரமுமாயிருக்கிற, लीलं(லீலம்) - விளையாட்டையுடையதுமான, मुरारेः(முராரே) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (सुधवेपं) सुध(முத்த) - மோஹநகரமான, वेपं(வேஷம்) - ஸ்வரூபத்தை, मे(மே) - என்னுடைய, नयनं(நயநம்) - கண்ணானது, मृगयति(ம்ருகயதி) - தேடுகிறது.(46)

(தா-ம்) இதுமுதல் நாலுஸ்லோகங்களினால், தாமநுபவிக்கவாசைப்பட்ட அவனுடைய கோலங்களைப் பேசுகிறார்,

கண்ணன் சிரஸில், உலகத்திலிருளனைத்துமோரிடத்தில் சேர்ந்தாற் போல் இருண்டு அடர்த்திருக்கிற குழலழகும், அதன்மேல் கட்டின கொடி போல் விளங்காநின்ற மயிலிறகும், அதுக்குச்சிறிதுகீழே, “தம்மழகைக்காட்டியாரை வசீகரிப்போம்” என்று சுற்றிச்சுற்றிச் சுழலமிடாநின்ற கண்களும், கொடியிலே பழுத்துச் செவ்வியழியாததொரு கோவைப்பழம்போன்ற வாயும், அத்தோடிணங்கி மதுரமாகத்தோற்றுகிறசிறுமுறுவலும், பரிபூர்ணமான ஸ்ருங்கார விலாஸங்களுமாகிய இவ்வழகிய வேஷத்தைக்காண என் கண்ணானது சற்றுமாராயாநின்றதென்கிறார். (46)

बुहुलजलदच्छायाचोरं विलासभरासं
मदशिखालीलोत्तंसं मनोज्ञमुखाम्बुजम् ।
किमपि कमला पाङ्गोदग्रप्रपन्नजगज्जितं
मधुरिमपरीपाकोद्रेकं वयं मृगयामहे ।।47।।

புஹூலஜலத₃ச்சாயாசோரம் விலாஸப₄ராலஸம்
மது₃ஸிகிஸிகா₂லீலோத்தம்ஸம் மநோஜ்ஞமு₂கா₂ம்பு₃ஜம்।
கிமபி கமலாபாங்கோ₃து₃க்₃ரப்ரபந்நஜ₃ஜ்ஜிதம்
மது₄ரிமபரீபாகோ₃த்₃ரேகம் வயம் ம்ரு₃க₃யாமஹே।।47।।

(ப-உ) (बुहुलजलदच्छायाचोरं) बहुल(பஹூல) - நெருக்கிக் கொண்டிருக்கிற, जलद(ஜலத) - மேகத்தினுடைய, छाया(சாயா) - காந்தியை, चोरं(சோரம்) - அப-

கரிக்கிறவனும், (வில்லாசமராலச) விலாசம்(விலாஸம்)-ஸந்தோஷவ்யாபாரத்தினுடைய, ஶர(பர) - அதிசயத்தினால், அலசம் - நிச்சேஷ்டமானவனும், (மத்சிஷி-ஷிஷாலிலோத்தம்) மத(மத) - கர்வமடைந்த, ஶிஷி(ஸிஷி) - மயிலினுடைய, ஶிஷா(ஸிஷா) - இறகுகளாகிற, லீலா(லீலா) - லீலார்த்தமான, உத்தம்(உத்தம்ஸம்) - சிரோபூஷணத்தை யுடையவனும், (மனோஶ முஷாஸுஜ்) மனோஶ(மனோஶ்) - மனோஶரமான, முஷ-அம்புஜம்(முஷ-அம்புஜம்) - தாமரைப் பூப்போன்ற முகத்தை யுடையவனும், (கமலாபாஶ்டோய்ரபந்நஜாஜித்) கமலா(கமலா) - ஶ்ரீதேவியினுடைய, அபாஶ்(அபாஶ்) - கடைக்கண் பார்வையினால், உத்ய(உத்ய) - உயர்ந்தவனும், பந்நஜாஜித்(பந்நஜாஜித்) - தன்னைச்சரணமாக அடைந்த ஜநங்களினால், ஜித்(ஜித்) - ஜயிக்கப்பட்டவனும், (மஶுரிமபரிபாகோதேக்) மஶுரிம(மதுரிம) - போக்யதையினுடைய, பரிபாக(பரிபாக) - முதிர்ந்த அவஸ்த்தையினால், உதேக்(உதேக்) - மேன்மைபெற்றவனுமான, கிம்அபி(கிம்அபி) - வாசாமகோசரமஶிமையை உடைய ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை, வயம்(வயம்) - நாங்கள், மூயாமஶே(ம்ருகயாமஶே) - காணத்தேடுகிறோம், “பசந்” (ப்ரஸந்) என்று பாடமாகில், பசந்(ப்ரஸந்) - பக்தியினாலும் அப்யவஸாயத்தினாலும் தெளிந்த சிந்தையரான என்று பொருளாம், (47)

(தா-ம்) ப்ராணிகளுடைய ஸகலதாபங்களுமாரும்படியாக நிறை நிறையப்பாநம்பண்ணி மேலே கிளம்பின மேகத்தினுடைய எழில் பூண்டவனும், அவ்வெழிலோடொத்தபரிபூர்ணமான ஸ்ருங்காரவிலாஸங்களையுடையவனும், அவ்வெழிலுக்குப் பரபாகமாகத் தலையில் சூடின நாநாவர்ணமான மயிலிறகையுடையவனும், கண்டவர்கள் கண்ணும் மனமும் களிக்கும் படியான முகமுடையவனும், ருக்மினிதேவியின் கடாசுஷத்துக்குப் பாத்ரபூதனும், ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனும், போக்யதைகளெல்லாம் பரிபக்வமாய் வடிவுகொண்டுவந்தாற்போல் விளங்குமவனுமான ஶ்ரீக்ருஷ்ணன்; எங்கேயிருக்கிறானோவென்று நானெங்கு மாராயா நின்றேனென்கிறார். (47)

पारमृश्यं दूरे परिषदि सुनीनां ब्रजवधू-
दृशां दृश्यं शश्वत्त्रिभुवमनोहारिवदनम् ।
अनामृश्यं वाचामतिमदमुदयानामपि कदा
दरीदृश्येदेवं दरदलित नीलोत्पलनिभम् ।।48।।

பராம்ருஸ்யம் தூ₃ரே பரிஷதி₃ முநீநாம் வ்ரஜவதூ₄-
த்₃ருஸாம் த்₃ருஸ்யம் ஶஸ்வத்த்ரிபு₄வநமநோஹாரிவத₃நம்।
அநாம்ருஸ்யம் வாசாமதிமத₃முத₃யாநாமபி கதா₃
த₃ரீத்₃ருஸ்யேதே₃வம் த₃ரத₃லித நீலோத்பலநிப₄ம்।।48।।

(ப.உ) அநிடமுடியானா(அநிதமுதயாநாம்) - ஒருதேசகாலபுருஷர்களைத் தனக்குப்பிறப்பிடமாக உடைத்தாகாததான (நித்யமான), வாசி அபி(வாசாம் அபி) - வேதங்களும், அநாமுஷ்யம்(அநாம்ருஸ்யம்) - இவ்விதமென்று நிரூபிக்கவொண்ணாதவனும், ஶ்ஷத(ஸஸ்யத்) - அடிக்கடி, ஶ்ஷவதூஷ்யம்(வ்ரஜவதூத்ரு-ஸாம்) - இடைப்பெண்களுடைய கண்களுக்கு, ஶ்ஷ்யம்(த்ருஸ்யம்) - பார்க்கத்-தக்கவனும், (த்ரிபுவன மனோஶ்ரிவதன்) த்ரிபுவன(த்ரிபுவந) - மூன்றுலகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளுடைய, மன:(மந:) - நெஞ்சை, ஶ்ஷரி(ஶ்ஷரி) - வசீகரியாநின்ற, வதன் (வதநம்) - முகத்தையுடையவனும், முநினா(முநீநாம்) - மநநசீலர்களான ருஷி-களுடைய, பரிஷதி(பரிஷதி) - கோஷ்டியில், பராமுஷ்யம்(பராம்ருஸ்யம்) - ஆரா-யப்பட்டிருந்தவனாயினும். ஶ்ஷ(த்ராரே) - அவர்களுடைய புத்திக்கு எட்டாத-வனும், (தரதலிதநிலோத்பலம்) தர(தர) - கொஞ்சம், தலித(தலித) - மலர்ந்திருக்கிற, நிலோத்பலம்(நீலோத்பலம்) - செங்கழுநீர்ப்பூவோடு, நிம்(நிபம்) - ஸமாநமான-காந்தியை யுடையவனுமான, தேவம்(தேவம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, கதா(கதா) - எப்போது, தரிஷ்யம்(தரித்ருஸ்யம்) - ஸேவிக்கப்போகிறேன், (48)

(தா-ம்.) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, சாஸ்த்ரவிசாரங்களினாலும் யோகாப்-யாஸத்தினாலும் எப்போதுமாராயாநின்ற ருஷிகளுங்கூட இன்னமுமவனை அறியாமல் ஆராய்ந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டான ஸம்பந்-நரான ருஷிகளின்படி இதுவாயிருந்தது; இவர்கள் அறியாவிட்டால் அநாதி-யான வேதங்கள் அறியாவோ வென்னில்; அவைகளும் தனித்தனியே யன்-றிக்கே ஒன்றாகக் கூடிப்போய், தங்களாலானவளவும் இவனையாராய்ப்புக்கு அது செய்ய மாட்டாதே 'நம்மால் செய்ய வொண்ணாது' என்று நிராஸங்க-ளாய்த் திரும்பி வந்து விட்டன; இனி ஜ்ஞாநானுஷ்டாநங்களில் வந்தால் பசுக்களோடு துல்யராய் அவற்றின் பேச்சும் கடையுமான இடைச்சிகள் எப்-போதுமிவனை இந்த மாம்ஸமயமான கண்களினால் பாராநின்றார்கள்; இப்படி ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு மரியனென்றும், அவனே இரங்கினானாகில் அஜ்ஞா-நிகளுக்கும் ஸுலபனென்று மறிந்து, அறிவிலிகளில் தலைவனான நான், அற்பமலர்ந்தகரிசெய்தலோடொத்த அவனுடைய வடிவழகையும், த்ரிலோக ஸுந்தரமான முகத்தையும் காண வாசைப்படுகிறேனென்றார். (48)

லீலாம்புஜானமதீரமுதீக்ஷமாண்
 நர்மாணி வேணுவிரேஷு நிவேஷயந்தம் ।
 லோலாயமானநயனம் நயநாபிராமம்
 வந்தே கதானு தயிதம் வ்யதிலோகயிஷ்யே ।।49।।

லீலாம்பு₃ஜாநநம₄ரமு₃தீ₃க்ஷமாணம்
நர்மாணி வேணுவிவரேஷு நிவேஸயந்தம்।
லோலாயமாநநயநம் நயநாபி₄ராமம்
வந்தே₃ கதா₃நு த₃யிதம் வ்யதிலோகயிஷ்யே॥49॥

(ப-உ) (லீலாமுஜானன்) லீலா(லீலா) - லக்ஷ்மிதேவியின் கையில் லீலார்த்த-
மாக உள்ள, அம்₃பு₃ஜ - தாமரைப்பூவோடொத்த, அநன்(ஆநநம்) - முகத்-
தையுடையவனும், அ₃தீ₃ரம் - சஞ்சலமாயிருக்கும்படி, உ₃தீ₃க்ஷ-
மாநம் - சுற்றும்பார்வையையுடையவனும், (வே₃ணு₃) வே₃ணு - வேணு
-வினுடைய, வி₃வ₃ரே₃ஷு - ரந்த்ரங்களில், ந₃மா₃ணி(நர்மாணி) - லீலார்த்த-
மாக ராகவிசேஷங்களை, நி₃வே₃ஸ₃ய₃ந₃த₃ம் - வைத்து ஊதுமவனும்,
(லோ₃ல₃ய₃மா₃ந₃) லோ₃ல₃ய₃மா₃ந - ஒரு நிலையன்றிக்கே சுழன்றுவரு-
கிற, ந₃ய₃ந₃ம் - கண்களையுடையவனும், (ந₃ய₃ந₃) ந₃ய₃ந - (ப்ரா-
ணி₃க₃ளு₃ட₃ய) கண்களுக்கு அ₃பி₃ரா₃ம₃ம் - ஸுந்தரமானவனும்,
த₃யி₃த₃ம் - எனக்கு நாதமானக்ருஷ்ணனை, க₃தா₃நு - எப்பொழுது,
வ்ய₃தி₃லோ₃க₃யி₃ஷ்யே - பார்க்கப்போகிறேன், வ₃ந₃தே - வணங்-
கப்போகிறேன். (49)

(தா-ம.) தாமரை மலர்போன்றமுகத்தில் வேணுவைவைத்து, அவ்வேணு-
விலுள்ள ரந்த்ரங்களில் தன் கைவிரல்களை அந்தந்தகாந்தத்துக்கு தகுந்தபடி-
நடமாடச்செய்தும், அந்தவிரற்களின் மேல்கண்நாட்டத்தை உலாவச் செய்தும்,
அந்த வேணுகாந்திலுள்ளரஸாதிசயத்தினால் அதிகபலமானகண்களையுடைய-
வனுமானக்ருஷ்ணனுடைய அதிஸுந்தரமானமுகாரவிந்தத்தை நான்
எப்போது காணப்போகிறேன்; அவ்வழகில்தோற்று அவன் காலிலே எப்போது
ப்ரணாமம் செய்யப்போகிறேனென்கிறார். (49)

लघ्नं मुहुर्मनसि लंपटसम्प्रदाय
रेखावलेखिनि रसज्ञमनोज्ञवेषम् ।
लज्जन्मृदुस्मितमधुस्रपिताधरांशु
राकेन्दुलालितमुखेन्दुमुकुन्दबाल्यम् । ॥50॥

லக்₃நம் மு₃ஹூ₃ர்ம₃ந₃ஸி லம்ப₃ட₃ஸம்ப்₃ர₃தா₃ய
ரே₃கா₃வ₃லே₃கி₃நி ர₃ஸ₃ஜ்₃கு₃ம₃நோ₃ஜ்₃கு₃வே₃ஷ₃ம்।
ல₃ஜ்₃ஜ₃நம்₃ரு₃து₃ஸ்₃மி₃த₃ம₃து₃ஸ்₃ந₃பி₃தா₃த₃ரா₃ம்₃ஸா
ரா₃கே₃ந்₃து₃லா₃லி₃த₃மு₃கே₃ந்₃து₃மு₃கு₃ந்₃து₃பா₃ல்₃ய₃ம்॥50॥

(ப-உ) (रसज्ञमनोज्ञेषु) रसज्ञ(ரஸஜ்ஞ) - ரஸிக ஜநங்களுடைய, मनोज्ञ(மநோஜ்ஞ) - மனத்துக்கு ப்ரியமான, वेषु(வேஷம்) - ஆகாரத்தை யுடையதும், (लज्जन्मृदुस्मित मधुस्रपिताधरांशु राकेन्दुलालित-मुखेन्दुमुकुन्दबाल्यं) लज्जत(லஜ்ஜத்) - வெட்கத்தையுடையவனும், मृदु(ம்ருது) - கோமலமான, स्मित(ஸ்மித) - சிரிப்பாகிற, मधु(மது) - தேனினால், स्रपित(ஸ்நபித) - நனைக்கப்பட்ட, अधर(அதர) - கீழுதட்டினுடைய, अंशु(அம்ஸு) - கோந்தியையுடையவனும், राके(ராகே) - பூர்ணிமையிலுண்டான, इन्दु(இந்து) - சந்த்ரனால், ललित(லாலித) - கொண்டாடப்பட்ட, मुखेन्दु(முகேந்து) - முகமாகிற சந்த்ரனையுடையவனுமான, मुकुन्द(முகுந்த) - க்ருஷ்ணனுடைய வால்யம்(பால்யம்) - இளம்பருவமானது, (लम्पट-सम्प्रदायरखावलेखिनि) लम्पट(லம்பட) - நவநீதாதிகளிலாஸக்தனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, सम्प्रदाय(ஸம்ப்ரதாய) - ஸதாசாரத்தினுடைய, रेखा(ரேகா) - வரிசையினால், अवलेखिनि(அவலேகிநி) - சித்ரமெழுதப்பட்டிருக்கிற, मनसि(மநஸி) - (என்)ஹ்ருதயத்தில், मूढः(முஹு:) - அடிக்கடி, लसं(லசம்) - சேர்ந்து தோற்றுகிறது. (50)

(தா-ம்.) கீழே நாமாசைப்பட்டபடியே முதலிலே அவனுடைய இளம்பருவமானது என்மனத்தில் தோற்றிற்றென்கிறார்.

சிறு பிள்ளைத்தனத்திலும் கூட இன்னார்க்கின்னரஸமும் இன்னார்க்கின்ன ரஸமும் ப்ரியோகிக்கவேணுமென்கிற மர்மமறிந்ததும், அனைவரும் கண்டுகளிக்கும்படியான அலங்காரமுடையதும், பிள்ளைத்தனத்தினால் தன்னருகே வந்த புதியவர்களைக்கண்டு வெட்கமடைந்ததும், சிறுநகையோடு கூடிய அதரத்தையும், பூர்ணசந்த்ரனும் தோற்றுக் கொண்டாடும்படியான முகத்தையுமுடையதும், அதிசஞ்சலமுமான க்ருஷ்ணனுடைய பால்யமானது, க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களாகிற சித்ரமெழுதி அலங்கரிக்கப்பட்ட என்மனத்தில், இனியெங்கும்போகாதபடி பொருந்தி யிருந்ததென்கிறார். (50)

अहिमकरकरनिकरमृदुमृदितलक्ष्मी

सरसतरसरसिरुहसरसदृशि देवे ।

ब्रजयुवतिरतिकलहविजयनिजलीला

मदमुदितवदनशशिमधुरिमणि लीय्ये । 51 ।।

அஹிமகரகரநிகரம்ருது₃ம்ருதி₃தலஸ்க்ஷமீ
ஸரஸதரஸரஸிருஹஸரஸத்₃ருஸி தே₃வே।
வ்ரஜயுவதிரதிகலஹவிஜயநிஜலீலா
மத₃முதி₃தவத₃நஸஸிமது₄ரிமணி லீய்யே॥51॥

(ப-உ) (अहिमकरकरनिकरमृदुमृदितलक्ष्मीसरसतरसिरुहसरसदृशि)अहिमकर(अवृणिमकर) - உஷ்ணகிரணனான ஸூர்யனுடைய, कर(कर) - கிரணங்களுடைய, निकर(निकर) - ஸமூஹத்தினால், मृदु(मृदु) - மெள்ள, मृदित(मृदित) - தடவப்பட்டதாய் (அதனாலுண்டான) लक्ष्मी(लक्ष्मी) - சோபையினால், सरसतर(सरसतर) - அத்யாஹ்லாத ஜநகமான, सरसिरुह(सरसिरुह) - தாமரைப்பூவோடு, सदृश(सदृश) - ஸமாநமான, दृशि(दृशि) - கண்களையுடையவனும், (ब्रजयुवति-रतिकलहविजयनिजलीला मदमुदितवदनशशिमधुरिमणि) ब्रजयुवति(वृजयुवति) - இடைச்சேரியில் பெண்களுடைய रति(रति) - கேளிஸமயத்திலுண்டான, कलह(कलह) - யுத்தத்தில், विजय(विजय) - ஜயத்தையுடையனான, निज(निज) - தன்னுடைய, लीला(लीला) - விலாஸத்தினாலுண்டான, मद(मद) - கர்வத்தினால், मुदित(मुदित) - ஸந்தோஷத்தையடைந்திருக்கிற वदनशशि(वदनशशि) - சந்த்ரன் போன்ற முகத்தையுடைய, मधुरिमणि(मधुरिमणि) - போக்யவதியையுடையவனுமான, देवे(देवे) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில், लीय्ये(लीय्ये) - லயிக்கிறேன். (51)

(தா-ம்.) இனி மூன்று ஸ்லோகங்களினால், தம்நெஞ்சில் தோற்றின கண்ணனை மாநஸமாக வநுபவிக்கிறார்.

க்ருஷ்ணனுடைய கண்ணானது, பெரியதடாகத்தில் முளைத்ததொரு-தாமரைப்பூ, ஸ்ரீதேவிக்குவாஸபூமியாய் ஸ்வாபாவிகமான எழிலையணிந்திருப்பதற்குமேலே, உதயகாலத்தில் பாலஸூர்யனுடைய கிரணங்கள்பட்டு மெள்ள மெள்ள அலரும்போதுண்டான செவ்வியைப்பெற்று நின்றது; அவனுடைய முகமானது, அவன் இடைப்பெண்களோடு விளையாடும்போது ரதி காலத்தில் அவர்களை வென்று அதனாலுண்டான கர்வத்தினாலும் ஸ்வாபாவிகமான ஸ்ருங்காரவிலாஸத்தினாலும் களித்து நிறைமதிபோல்விளங்கா நின்றது; இவ்விரண்டு அவயவங்களினுடைய போக்யதையிலும் என் மனஸ்ஸு ஒன்றாய்க் குழைந்து விட்டதென்கிறார். (51)

करकमलदलदलितललिततरवंशी

कलनिनदगलदमृतघनसरसि देवे ।

सहजरसभरभरितदरहसितवीथी-

सततवहदधरमणि मधुरिमणिलीय्ये ।।52।।

கரகமலத₃லத₃லிதலலிததரவம்ஸீ

கலநிநத₃க₃லத₃ம்ருதக₄நஸரஸி தே₃வே।

ஸஹஜ-ரஸ-ப₄ர₄ரித-த₃ரஹஸித வீ₂தீ-

ஸததவஹத₃த₄ரமணி மது₄ரிமணிலீய்யே।।52।।

(ப-உ) (करकमलदलदलितललिततरवंशीकलनिनदगलदमृतघनसरसि) कर(கர) - கையாகிற, கமல(கமல) - தாமரைப்பூவுக்கு, दल(தல) - இதழ்போன்ற விரல்களால், दलित(தலித) - மூடிமூடித்திறக்கப்பட்ட, ललिततर(லலிததர) - ஸுந்தரமான, वंशी(வம்ஸீ) - வேணுவினுடைய, कल(கல) - இனிமையான, निनद(நிந்த) - சப்தத்தினால், गलत(கலத்) - பெருகாநின்ற, अमृत(அம்ருத) - 'அம்ருதத்தினால், घन(கந) - பூர்ணமான, सरसि(ஸரஸி) - குளங்களையுடையவனும் (सहजरसभर-भरितदरहसितवीथीसत तव हृदधरमणि मधुरिमणि) सहज(ஸஹஜ) - ஸ்வாபாவிகமான, रस-भर(ரஸபர) - ஆநந்தாதிசயத்தினால், भरित(பரித) - பூர்ணமான, दरहसित(தர-ஹஸித) - புன்சிரிப்பினுடைய, वीथी(வீதி) - பரம்பரையை, सतत(ஸதத) - எப்போதும், वहत(வஹத்) - தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, अधरमणि(அதரமணி) - ச்லாக்யமான கீழுதட்டினுடைய, मधुरिमणि(மதுரமணி) - போக்யதையை யுடையவனுமான, देवे(தேவே) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில், लीय्ये(லீய்யே) - லயிக் கிறேன். (52)

(தா-ம்.) கண்ணன், குழலைக்கையில் பிடித்தூதும்போது அதினுடைய ரந்த்ரங்களை விரற்களினால் மூடி மூடித்திறந்து விஜாதீய விஜாதீயமான ராகங்களைப்பாட அதினால் மரங்களுமிரங்கி அருகிருந்ததடாகங்கள் நிறைந்து வழியும்படி மதுவெள்ளமிடாநின்றது; அக்குழல்வைத்த அதரமானது, ஒரு பாதி யாலன்றிக்கே பிறப்பாலேயே அதிமதுரமான சிறுமுறுவல் வ்யாபித்து ப்ரகாசியா நின்றது; இப்படிப்பட்ட அதரத்தினுடைய மாதூர்யத்திலும் அக்குழ-லோசையிலும் என் மனம் நெகிழ்ந்து நான் ஏகீபவித்து விட்டேனென்கிறார்.(52)

**कुसुमशरशरसमरकुपितमदगोपी
कुचकलशघुसृणरसलसदुरसि देवे ।
मदलुलित मृदुहसित मषितशशिशोभा
मुहुरधिकमुखकमल मधुरिमणि लीय्ये ।।53।।**

**குஸுமஸரஸரஸமர-குபிதமத₃-கோபீ
குசகலஸ-கு₄ஸ்ருணரஸ-லஸது₃ரஸி தே₃வே
மத₃லுலித-ம்ருது₃ஹஸித மஷிதஸஸிஸோபா₄
முஹூரதி₄கமு₂கமல மது₄ரிமணி லீய்யே।।53।।**

(ப-உ)(कुसुमशरशरसमर कुपितमदगोपी कुचकलशघुसृणरसलसदुरसि) குஸுமஸர(குஸுமஸர)
- மந்மதனுடைய, शर(ஸர) - பாணமான, पुष्सेण्डिनुदைய, समर(ஸமர)
- யுத்தத்திலே, कुपित(குபித) - கோபமடைந்தவர்களும், मद(மத) - கர்வமுற்ற-
வர்களும், गोपी(கோபி) - கோபிகைகளுடைய, कुचकलश(குசகலஸ) -

கலசம்போன்ற ஸ்தநத்தினாலே, घृसृण(குஸ்ருண) - பூசப்பட்ட, रस(ரஸ) - சந்தநத்தினால், लसत्(லஸத்) - விளங்காநின்ற, उरसि(உரஸி) - திருமார்பை -யுடையவனும், (मदलुलितमृदुहसितमषितशशिशोभामुहुरधिकमुखकमलमधुरिमणि) मद(மத) - கர்வத்தில், लुलित(லுலித) - புரட்டப்பட்ட (கர்வமுற்ற), मृदु(ம்ருது) - மந்தமான, हसित(ஹஸித) - சிரிப்பினால், मुषित(முஷித) - அபஹரிக்கப்பட்ட, शशि(ஸஸி) - சந்த்ரனுடைய, शोभा(ஸோபா) - காந்தியினால், मृदुः(முஹு:)-மேன்மேலும், अधिक(அதிக) - பெருகாநின்ற, मुखकमल(முககமல) - கமலப்பூப்போன்ற முகத்தினுடையவனுமான देवे(தேவே) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில், लीय्ये(லீய்யே) - ஒருப்பட்டேன். (53)

(தா-ம்) ரதிகாலத்திலுண்டான ப்ரணயகலஹத்தில் கோபிமார்கள் சீறி இவனை மார்புடன் மார்பைவைத்து இருத்தித் தழுவினார்கள், அவர்கள் மார்பிலிருந்த குங்குமக்குழம்பு இவன் மார்பிலொட்டி அம்மார்பை யலங்கரியாநின்றது; அக்காலத்திலுண்டான இளமுறுவலானது, நிலவைக்காட்டிலும் வெண்மையாய்க்கொண்டு முகமெங்கும் வ்யாபித்து முன்னிலுமதிகமான-போக்யதையை விளைத்தது; இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனை நான் மாநஸமாக-வநுபவித்து மற்றுமொரு விஷயங்களை யறியாமல் அவ்வடிவழகிலேயே லயித்துவிட்டேனென்கிறார். (53)

आनम्रामसितभ्रुवोरुपचितामक्षीणपक्ष्माङ्कुरेषु
आलोलामनुरागिणोर्नयनयोराद्रां मृदौ जल्पिते ।
आताम्रामधरामृतेमदकलामम्लान वंशीरवेष्वाशास्ते
मम लोचनं ब्रजशिरोमूर्तिं जगन्मोहिनीम् ।।54।।

ஆநம்ராமஸிதப்₄ருவோருபசிதா-
மக்ஷீணபக்ஷமாங்குரேஷு
ஆலோலாமநுராகி₃ணோர்நயநயோ-
ராத்₃ராம் ம்ருதௌ₃ ஜல்பிதே।
ஆதாம்ராமத₄ராம்ருதேமத₃கலா-
மம்லாந வம்ஸீரவேஷ்வாஸாஸ்தே
மம லோசநம் வ்ரஜஸிஸோர்-
மூர்திம் ஜக₃ந்மோஹிநீம்।।54।।

(ப-உ) (असित भ्रुवोः) असित(அஸித) - கறுத்திருக்கிற, भ्रुवोः(ப்ருவோ:)- புருவங்களில், आनम्रा(ஆநம்ராம்) - கொஞ்சம் வளைந்ததும் (अक्षीणपक्ष्माङ्कुरेषु) अक्षीण(அக்ஷீண) - நெருங்கியிருக்கிற, पक्ष्म(பக்ஷ்ம) - இமை மயிர்களுடைய,

அங்குரேஷு(அங்குரேஷு)-முளைகளில், உபசிதாம்(உபசிதாம்)-வ்ருத்தியடைந்ததும், அநுராணி:(அநுராணிணோ:) - கருணாபூர்ணமான, நயநயோ:(நயநயோ:) - கண்களில் அலிலி(ஆலோலாம்) - அலைப்புற்றதும், மீதீ(மீருதேள) - மென்மைபெற்ற, ஜலிபிதே(ஜல்பிதே) - சொல்லில், ஆர்திராம்(ஆர்திராம்) - ஸரஸமானதும், அஙரஅமீ(அதரஅம்ருதே)- அமுதுபோலினிதான உதட்டில், ஆதாமி(ஆதாமிராம்) - மிகச்சிவந்ததும், (அங்ளநவ்ஷீரவேஷு) அங்ளந(அம்லாந) - ரஸவத்தான, வ்ஷீரவேஷு(வம்ஷீரவேஷு) - வேணுகாநங்களில், (மடகலி) மட(மத) - கொழுத்தும், கலி(கலாம்) - இனிமையானதும், (ஜங்ளஹிநிம) ஜங்ள(ஜகத்) - லோகங்களை, மோஹி(மோஹிநீம்)-மோஹிப்பிக்கத்தக்கதுமான, (வஜசிஷி:) வஜ(வ்ரஜ)- திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, சிஷி:(ஸிஷோ:) - குழந்தையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, மீர்தீ(மூர்தீம்) - திருமேனிபை, மம(மம) - என்னுடைய, லேசநம்(லோசநம்) - கண்ணானது, ஆசாஸ்தே(ஆசாஸ்தே) - காணவிரும்புகிறது. (54)

(தா-ம்.) இதில் கீழ் மாநஸமாக வநுபவித்தது போராமல் கண்களால் காணவாசைப்படுகிறார்.

நான் மாநஸமாக அநுபவிக்கும் காலத்தில் க்ருஷ்ணனுடைய புருவங்களிரண்டும் கறுத்து தநுராகாரமாக வளைந்திருந்தது; கண்ணிரப்பைகள் அடர்ந்திருந்தது; கண்கள் என்னிடத்தில் ப்ரீதியினால் தரளமாயிருந்தன; சொற்களானவை அநேகபா(மா)வங்களை யுடைத்தாய் ஸுஸ்வரமாயிருந்தது; அதரமணி நன்றாகச் சிவந்திருந்தது; அவன் செய்யும் வேணுகாநம் செவிக்கினிதாகக்கொண்டு கேட்டாரை மயக்காநின்றது; பிள்ளைப்பருவமான அவன் விக்ரஹமானது, மூன்றுலோகங்களையும் பரவசமாக்காநின்றது; இப்படி மாநஸமாக அநுபவித்தபடியே அவனை இக்கண்களாலுமநுபவிக்கப்பாரியாநின்றேனென்கிறார். (54)

तत्कैशोरं तच्च वक्रारविन्दं तत्कारुण्यं ते च लीला कटाक्षाः ।

तत्सौन्दर्यं सा च मन्दस्मितश्रीस्सत्यं सत्यं दुर्लभं दैवतेषु ।।55।।

தத்கைஸோரம் தச்ச வக்த்ராரவிந்தும்

தத்காருண்யம் தே ச லீலா கடாக்ஷா:।

தத்சௌந்தர்யம் ஸா ச மந்த்ரஸ்தீ:

ஸத்யம் ஸத்யம் துர்லபம் தைவதேஷு:।55।।

(ப.உ) தத்(தத்) - அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸம்பந்தியான, கைஷோரம்(கைஷோரம்) - இளம்பருவமும், தத்(தத்) - அப்படி ஸுந்தரமான, வக்ர-அரவிந்(வக்த்ர-அரவிந்தம்)- கமலமலர்போன்ற முகமும், தத்(தத்) - அப்படி சீதளமான, காருண்யம்(காருண்யம்) - தயையும், தே(தே) - அப்படி மோஹகரமான, (லீலா

கடாட்சா:) லீலா(லீலா) - ஸவிலாஸமாகப் பார்க்கிற, கடாட்சா:(கடாட்சா:) - கடைக்-
கண் பார்வைகளும், தத்(தத்) - அப்படி லோகவிலக்ஷணமான, சௌந்தர்யம்
(ஸௌந்தர்யம்) - அழகும், சா(ஸா) - அப்படி மனோஹரமான, (மந்ஸ்மிதஸ்ரீ:)
மந்ஸ்மித(மந்தஸ்மித) - புன்சிரிப்பினுடைய, ஸ்ரீ:(ஸ்ரீ:) - சோபையும் (ஆகிய
இவை), டீவதேஷு(தேவதேஷு) - ப்ரஹ்மாதி தேவர்களிடத்திலும் கூட, டுர்ல்ம்
(துர்ல்பம்) - பார்க்கவும் பெறவுமரிதாயிருக்கிறது, சத்ய் சத்ய்(ஸத்யம் ஸத்யம்)
- இது மெய்யே மெய்யே (55)

(தா-ம்.) இவரிப்படி பார்க்கவே, க்ருஷ்ணன், இவருடைய ப்ரீ திக்காக
அநந்தமான ஜ்ஞாநத்தையே இன்னும் சிறிது வெளிச்செரிக்கச்செய்து ப்ரத்-
யக்ஷஸமாநாகாரமாக்கினான், இவர் அதை ப்ரத்யக்ஷகமாவே நினைத்து
தாம் கண்டபடியே பேசுகிறார் ஆறு ஸ்லோகங்களினால். அவற்றுள் இந்த
ஸ்லோகத்தில், அவ்விக்க்ரஹத்துக்குண்டான இதர வைலக்ஷணயத்தைச்
சொல்லுகிறார்.

இவனுடைய அந்த இளமைப்பருவமும், அந்த முகாரவிந்தமும், அம்-
முகாரவிந்தத்தின் நடுவில் விளங்காநின்ற கண்களில் தளும்புகிற கருணா-
ரஸமும், அக்கண்களில் நின்றும் விலாஸார்த்தமாகப் புறப்பட்ட கடைக்கண்
பார்வைகளும், அம்முகத்திலுள்ள ஸமுதாயசோபையும், அம்முகமெங்கும்
பரவாநின்ற புன்முறுவலாகிய இவை, அஜ்ஞரான நம்மால் வர்ணிக்கப்
போகாமையே யன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞானான ஸர்வேஸ்வரனாலும் கூட அது
அது என்று சொல்லுமதொழிய மற்றப்படி வர்ணிக்கப்போராத அளவிறந்த
போக்யதையை யுடைத்தாயிருந்தது; எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தேவதைக-
ளில் ஒவ்வொருவரிடத்திலுள்ள உத்க்ருஷ்ட அம்சங்களைத் தனித்தனியே
எடுத்துப் பின்பு அவற்றை ஒன்றாகத்திரட்டிப்பார்த்தாலும் அந்த தேவஸமூ-
ஹத்துக்குள்ள போக்யதை யாவும், இவனுடைய போக்யதையிலொரு
துளியோடு மொவ்வாது; இதை உறுதியாக அறுதியிடுவேனென்கிறார். (55)

विश्वोपप्लवशमनैकबद्धदीक्षं

विश्वासस्तबकित चेतसां जनानाम् ।

पश्यामः प्रतिनवकान्तिकन्दलार्द्रं

पश्यामः पथि पथि शैशवं सुरारेः । 156 ।।

விஸ்வோபப்லவஸமநைகபுத்₃த₃தீ₃க்ஷம்

விஸ்வாஸஸ்தபுகித சேதஸாம் ஜநாநாம்।

பஸ்யாம: ப்ரதிநவகாந்திகந்த₃லார்த்₃ரம்

பஸ்யாம: பதி₂ பதி₂ ஸைஸவம் முராரே:॥56॥

(ப-உ) மூரே:(முராரே:- கண்ணனுடைய, சைவம்(ஸைஸ்வம்)- இளமையை, (புதினவகாந்திகந்தலாட்ம்) புதினவ(புரதிநவ) - புரதிசுஷணம் புதிதுபுதிதாக உண்டா- கிற, காந்தி(காந்தி) - ஒளியினுடைய, கந்தல(கந்தல) - எழுச்சியினால், ஆர் (ஆர்த்ரம்)- மனத்தை இளகப்பண்ணுமதாக, பச்யா:(பச்யாம:)- பார்க்கிறோம், (விசுவாஸஸ்தவகிதசைவ) விசுவ(விஸ்வாஸ) - அவனே உபாயமென்கிற நம்பிக்கை- யினால், ச்வகித(ஸ்பகித)- மொக்கு விட்டு மலர்ந்திருக்கிற, சைவம்(சைவஸாம்) - மநஸ்யஸ்யுடைய, ஜனாநா(ஜநாநாம்) - ஜநங்களுடைய, (விசுவாஸஸ்தவசைவநைகவ- டீக்ஷம்) விசுவ(விஸ்வ) - ஸமஸ்தமான, உபஸ்வ(உபஸ்வ) - உபத்ரவங்களுடைய, சமந(ஸமந) - விநாசத்தில், ஈக(ஈக) - முக்யமாக, வசு(வசு) - ஏற்றுக்கொள்- ளப்பட்ட, டீக்ஷ(டீக்ஷம்) - ஸங்கல்பத்தையுடையதுமாக, பதி பதி(பதி பதி) - அடிக்கடி, பச்யா:(பச்யாம:)- பார்க்கிறோம். (56)

(தா-ம்) அவனை நீர் எவ்விதமாகக் கண்டீர், எங்கே கண்டீரென்னச் சொல்லுகிறார்.

அவன் வீதிகளில் எழுந்தருளும்போது, குசலப்ரஸ்நாதிகளினால் தன்- னைப்பற்றினாருடைய ஸகல தாபங்களையுமாற்றக்கண்டேன்; தன்னிடத்- திலன்பில்லாதாரைத் தன்னுடைய அப்புதமான ரூபசேஷத்தங்களுடைய பால்யத்தைக்காட்டி வசீகரிக்கக் கண்டேனென்கிறார். (56)

மௌலிசுந்ரகமூஷணா மரகதஸ்தம்மாபிராம் வபு-
வக்ரம் சித்ரவிமுக்தஹாஸமதுரம் பாலே விலோலாஹி |
வாசஸ்சைவஸீதலாமதகஜஸ்தாஹிவிலாஸஸ்தி-
மந்ம் மந்ம்மயேக ஈஷமதுராவீதிமிதாஹி ||57 ||

மௌலிஸ்சந்த்₃ரகபூ₄ஷணா மரகதஸ்தம்மா₄பிராம்₄ வபு:
வக்ரம் சித்ரவிமுக்த₃ஹாஸமது₄ரம் பா₄லே விலோலா-
த்₃ருஸௌ |
வாசஸ்சைவஸீதலாமத₃க₃ஜஸ்தலாக்₄யாவிலாஸஸ்தி₃தி:
மந்த்₃ம் மந்த்₃மயேக ஏஷமது₄ராவீதி₂மிதாஹி₃ஹி ||57 ||

(ப-உ) அயை வலை(அயே பாலே) - ஓ பெண்ணே! மௌலி(மௌலிம்) - (இவனு- டைய) சிரஸ்ஸானது, (சுந்ரகமூஷணா) சுந்ரக(சுந்ரக) - மயில் தோகையை, மூஷணா (பூஷணா) - அலங்காரமாக உடைத்தாயிருக்கிறது, வபு:(வபு:-) சரீரமானது, (மரகதஸ்தம்மாபிராம்) மரகத(மரகத) - மரகதமணியினால் செய்யப்பட்ட, ச்ம் (ஸ்தம்) - கம்பம் போல், அபிராம்(அபிராம்) - அழகியதாயிருக்கிறது, வக்ர (வக்ரம்) - முகமானது, (சித்ரவிமுக்தஹாஸமதுரம்) சித்ர(சித்ர) - ஆச்சர்யகரமாயும்,

விசுர(விமுத்த) - ஆநந்தகரமாயுமிருக்கிற, ஹாச(ஹாஸ) - சிரிப்பினால், மயூர் (மதுரம்)- இனிதாயிருக்கிறது, டீசு(த்ருசெஸ) - கண்கள், விலோ(விலோலே) - சுழலமிடாநின்றன, வாச:(வாச:) - சொற்கள், (சைவசீதலா:) சைவ(சைவஸவ) - பால்யத்தினால், சீதலா:(சீதலா:) - மனத்தைக்குளிரப்பண்ணுமதாயிருக்கின்றன, (விலாசஸ்திதி:) விலாச(விலாஸ) - கமநத்தினுடைய, ஸ்திதி:(ஸ்திதி:) - இருப்பானது, (மடகஜஸ்திதி) மட(மத) - மதித்த, கஜ(கஜ) - யானை(யின் கமநம்) போல், ஸ்திதி(ஸ்திதி) - கொண்டாடத்தகுந்ததாயிருக்கிறது. மந் மந்(மந்-தம் மந்தம்) - (இவ்வழகுடன்) மெள்ள மெள்ள, இ: (இத:) - இங்கிருந்து, மயூரா வீதி(மதுரா வீதி) - மதுரைப்பட்டணத்தில் தெருவில், காஹ(காஹதே) - நுழைகிறான் (போகிறான்), ஷ:(ஷ:) - இவ்விதமாக இந்தப்புருஷன், க:(க:) - ஆர்! (சொல்லு). (57)

(தா-ம்) இதில், தன்னிலன் பில்லாதாரை ஆட்கொண்ட இவன் படிசுளைப் பேசுகிறார்.

தலையில் மயிர்முடியானது வாரிச்சேர்த்துக் கொண்டையாகக் கட்டப் பட்டதாய், நாநாவர்ணமான ரத்நங்களாலிழைத்த ஆபரணம்போல் விளங்காநின்ற மயிலிறகினாலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது; விக்ரஹமானது, மரகதமணியைக் கடைந்திட்ட தூண்போல் அதி ஸ்வச்சமாய்த் திரண்டு உள்ளே நிழலாடா நின்றது; முகமானது, அந்தந்ததேசகாலங்களுக்கருகுகுணமாகவும் அவ்வவப்புருஷர்களுக்கு அருகுகுணமாகவும் சூணந்தோறும் நாநாப்ரகாரமாய்க் கொண்டு அத்யாஸ்சர்யகரமாய், கல்நெஞ்சராயினும் கண்டார்களாகில் அவர்களை வேறிடத்தில் கால்தாழ்வொட்டாதபடி தன்னில் மயக்கிக்ள்ள வல்ல முறுவலையுடைத்தாயிருந்தது; கண்களானவை, கண்டார்மனம் கவரும்படி இளமைக்குத்தக்க சாஞ்சல்யத்தையுடைத்தாயிருந்தன; சொற்கள் மழலை சொற்களாயிருந்தன; நடையழகானது மத்தகஜத்தின் கமநத்தோடொத்திருந்தது; என்றிப்படி அவன் வடிவழகைச்சொல்லி அதிலே தாமுமீடுபட்டு மதிமயங்கி அவனை இன்னாரென்று விசேஷித்தறியமாட்டாதே, இவ் வழகுடன் மதுராபுரியில் நெடுந்தெருவே போகாநின்ற இவன் யாரோவென்று ஸந்தேஹிக்கிறார். (57)

पादौ पादविनिर्जिताम्बुजवनौ पद्मालयालङ्कृतौ

पाणीवेषुविनोदनप्रणयिनौ पर्याप्तशिल्पश्रियौ ।

बाहुदोहदभाजनं मृगदृशां माधुर्यधारा गिरो

वक्रं वाग्विभवातिलङ्घितमहोबालं किमेतन्महः ॥58 ॥

பாதௌ₃ பாத₃விநிர்ஜிதாம்₃ஜவநௌ
 பத்₃மாலயாலங்க்ருதௌ
 பாணீ வேணுவிநோத₃நப்ரணயிநௌ
 பர்யாப்தஸில்பஸ்ரியௌ।
 பா₃ஹு தோ₃ஹத₃பா₄ஜநம் ம்ருக₃த்₃ருஸாம்
 மாதூ₄ர்யதா₄ரா கி₃ரோ
 வக்த்ரம் வாக்₃விப₄வாதிலங்கிதமஹோ
 பா₃லம் கிமேதந்மஹ:॥58॥

(ப-உ) (பாத விநிர்ஜிதாம்புஜவனौ) பாத(பாத) - ஓரம்சத்தினால், விநிர்ஜித(விநிர்ஜித)
 - ஜயிக்கப்பட்ட, அம்புஜவனौ(அம்புஜவநௌ) - தாமரைக் காட்டையுடைய, பாதौ
 (பாதௌ) - திருவடிகள், (பமாலயாலங்குதौ) பமாலயா(பத்மாலயா) - தாமரைப்பூவை
 இருப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மீதேவியினால், அலங்குதौ(அலங்க்ருதௌ) -
 அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (வேணுவிநோதந) வேணு(வேணு) - வேணுகா-
 நத்தினுடைய, விநோதந(விநோதந) - நாநாவிதமான ஸ்வரோத்பாதந வ்யா-
 பாரத்தில், ப்ரணயிநௌ(ப்ரணயிநௌ) - ப்ரீதியையுடைத்தான, பாணீ(பாணீ) - திருக்-
 -கைத்தலங்கள், பர்யாப்தஸில்பஸ்ரியौ(பர்யாப்த) - பூர்ணமான, ஶில்பஸிரியौ(ஸில்ப-
 ஶ்ரியௌ) - சித்ர சோபையை யுடைத்தாயிருக்கின்றன வாஹ(பாஹ) - புஜ-
 தண்டங்கள், மூஹஸா(ம்ருகத்ருஸாம்) - பெண்களுக்கு, (தோஹத) தோஹத
 - சம்போகயோக்யமான பருவத்தைக் கொடுப்பதற்கு, பாஜநம்(பாஜநம்) -
 ஆகாரமாயிருக்கின்றன; கிர:(கிர:) - வாக்குக்கள், (மாதுர்யதாரா:) மாதுர்ய(மதுர்ய)
 - போக்யதையினுடைய, தாரா:(தாரா:) - ப்ரவாஹங்களாயிருக்கின்றன, வக்ர
 (வக்த்ரம்) - முகமானது, (வாக்விக்ர) வாக்(வாக்) - சொற்களுடைய, விபவ
 (விபவ) - ஸ்துதிசெய்யும் திறமையை, அதிலங்கிதம்(அதிலங்கிதம்) - மீறியிருக்-
 கிறது, அஹோ(அஹோ) - ஆச்சர்யம், ஏதத்(ஏதத்) - இப்படிப்பட்ட, மஹ:(மஹ:) -
 தேஜஸ்ஸானது, வால் கி(பாலம் கிம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாயிருக்குமா? (58)

(தா-ம்.) கீழ் அப்படி ஸந்தேஹித்த இவர், அவனுடைய ஸாமுத்ரிக
 லக்ஷணங்களையும் அவதாராங்குணமான அடையாளங்களையும் பார்த்து
 இவன் க்ருஷ்ணனாயிருக்கிலிருக்கலாமென்கிறார்.

இவனுடைய திருவடிகள், உலகத்திலுள்ள தாமரைக் காடுகளெல்லாம்
 சேர்த்து வந்தாலும் இவ்வழகினுடைய ஒரு திவலைக்குத்தோற்றோடும்-
 படியான நிரதிசய ஸௌந்தர்யத்தையுடைத்தாய், லக்ஷ்மியினுடைய நித்ய
 நிவாஸஸ்த்தாநமாயிருந்தன; திருக்கைத்தலங்கள், சங்கம் பத்மம் மத்ஸ-
 யம் அம்ருதகலஸம் முதலிய மஹாபுருஷலக்ஷணமான ரேகைகளினாலங்-
 கரிக்கப்பட்டுக் குழலாதுகையில் பொருந்தியிருந்தன; கைகளானவை, இளம்

பெண்களையும் தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தினால் அநுபவயோக்யராம்படி பண்ணவற்றாயிருந்தன; சொற்கள் மதுவைப் பெருக்காநின்றன; முகத்தினமூகு, ஆயிரமுகங்களை யுடைத்தாய் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கிற ஆதிசேஷனாலும் வர்ணிக்க முடியாததாயிருந்தது; இவ்விதமாய்த் திரண்ட தேஜோமயமாய்க் காண்கிற இவன், க்ருஷ்ணனாயிருக்கலாமோவென்று ஊஹிக்கிறார். (58)

**बहूँ नामविभूषणं बहुमतं वेषाय शेषैरलं
वक्रं द्वितृविशेषकान्तिलहरीविन्यासधन्याधरम् ।
शीलेरल्पधियामगम्यविभवैः शृङ्गारभङ्गीमयं
चित्रं चित्रमहोविचित्रितमहो चित्रं विचित्रं महः ॥59 ॥**

ப₃ர்ஹம்நாமவிபூ₄ஷணம் ப₃ஹுமதம் வேஷாய ஸேஷைரலம்
வக்த்ரம் த்₃வித்ருவிஸேஷகாந்திலஹரீ₄விந்யாஸத₄ந்யா-
த₄ரம்।

ஸீலேரல்பதி₄யாமக₃ம்யவிப₄வை: ஸ்ருங்கா₃ரப₄ங்கீமயம்
சித்ரம் சித்ரமஹோ விசித்ரிதமஹோ சித்ரம் விசித்ரம்

மஹ:॥59॥

(ப-உ) बहूँनाम(பர்ஹம்நாம)-மயில்தோகையென்கிற, विभूषणं(விபூஷணம்)
- ஆபரணமே, बहुमतं(பஹுமதம்) - மிகவுமுகப்பாயிருக்கிறது, चित्रं(சித்ரம்) -
இதோராச்சர்யம், वेषाय(வேஷாய) - அலங்காரத்தின் பொருட்டு, शेषैः(ஸேஷை:)
- மற்ற ஆபரணங்களினால், अलं(அலம்) - போரும், चित्रं(சித்ரம்) - இதுவுமோ-
ராச்சர்யம், वक्रं(வக்த்ரம்) - முகமானது, द्वि त्रि विशेषकान्तिलहरीविन्यासधन्याधरम्) द्वि त्रि
(த்வித்ரி) - இரண்டு மூன்று விதமான, विशेष(விஸேஷ) - திலகத்தினாலுண்டா-
டான, कान्ति(காந்தி) - அழகினுடைய, लहरी(லஹரீ) - வெள்ளத்துக்கு, विन्यास
(விந்யாஸ) - இருப்பிடமுமாய், धन्य(தந்ய) - புகழ்த்தக்கதான, अधरं(அதரம்)
- வாயையுடையதுமாயிருக்கிறது, अहो विचित्रितं(அஹோ விசித்ரிதம்) - இது-
மிகவுமாச்சர்யகரமாயிருக்கிறது, अल्पधियां(அல்பதியாம்) - மந்தபுத்திகளுக்கு,
(अगम्यविभवैः) अगम्य(அகம்.) - அடையத் தக்கதான, विभवैः(விபவை:)- மஹிமை-
யையுடைய शीलैः(ஸீலை:)- ஸ்வபாவங்களினால், (शृङ्गारभङ्गीमयं) शृङ्गार(ஸ்ருங்-
கார) - ச்ருங்காரரஸத்தினுடைய, भङ्गीमयं(பங்கீமயம்) - ரீதிஸ்வரூபமாய், चित्रं
(சித்ரம்) - இப்படி நானாவிதமாகக்காணவருகிற, महः(மஹ:)- (இந்த) தேஜஸ்-
ஸானது, विचित्रम्(விசித்ரம்) - அத்யத்புதமாயிருக்கிறது. (59)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரமான ஆஸ்சர்யத்தை வர்-
ணிக்கிறார்.

இந்த கோபாலபா(வா)லனுக்கு மயிலிறகொன்றே த்ருப்திகரமான ஆப-
ரணமாயிருந்தது; மற்றவைகள் இவனைச்சேர்ந்து தாங்களழகு பெறும்தொ-
ழிய இவனையலங்கரிக்கமாட்டா; இவனுடைய முகமானது நாநாவிதமான
திலகங்களினாலும் ஸ்வாபாவிகமான அதர சோபையினாலும் விளங்கா
நின்றது; ஸ்ருங்காரவ்யாபாரங்கள் அவ்வவஸமயங்களுக்குத் தக்கபடி அநேக
ப்ரகாரங்களாய் இவனிடத்தில் குடிகொண்டிருந்தன; இவனுடைய ஸ்வபா-
-வங்களெல்லாம் அல்பஜ்ஞரான நம்மாலறியப்போகாது; இப்படி அதிவிசித்-
ரமான இவனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளெல்லாம் அத்யாஸ்சர்ய-
கரமாயேயிருந்ததென்கிறார். (59)

अग्रे समग्रयति कामपि केलीलक्ष्मीमन्यासु दिक्ष्वपिविलोचनमेवसाक्षी ।
हा हन्तहस्तपथदूरमहोकिमेतदासीत्किशोरमधमम्बजगत्त्रयम्मे ॥60 ॥

அக்₃ரே ஸமக்₃ரயதி காமபி கேலீலக்ஷ்மீம்
அந்யாஸு திக்ஷ்வபிவிலோசநமேவஸாக்ஷீ।
ஹா ஹந்தஹஸ்தபத₂தூ₃ரமஹோகிமேதத்
ஆஸீத் கிஷோரமத₄மம்ப₃ஜக₃த்த்ரயம் மே॥60॥

(ப-உ) (ஹஸ்தபத₂) ஹஸ்தபத(ஹஸ்தபத) - கைவழிக்கு, தூ₃(தூரம்) - எட்டாம-
லிருக்கிற, இவ்வஸ்துவானது, கா₃அபி(காம் அபி) - சொல்லி முடியாததான,
கேலீலக்ஷ்மீ(கேலீலக்ஷ்மீம்) - (தன்) கரீடையிலுண்டான சோபையை, அக்₃ரே
- (என்) முன்னிலையிலும், அந்யாஸு(அந்யாஸு) - மற்றுமுள்ள, தி₃ஷு அபி(தி₃ஷு
அபி) - திக்குக்களிலும், சமக்₃ரயதி(ஸமக்₃ரயதி) - பரிபூர்ணமாகத்தோற்றுவிக்கி-
கிறது. விலோசனமே(விலோசநமேவ) - (என்)கண்ணே! சா₃க்ஷி(ஸாக்ஷி) - (இதுக்கு)
ப்ரமாணம், ஹ₂ஹந்த(ஹா ஹந்த) - ஐயோ! எனக்கு இது துன்பத்தை விளைவிக்கி-
கிறது, அ₃ம்₃ப(அம்ப) - அம்பா, ஈ₃த₃(ஏதத்) - இது, கி₃(கிம்) - என்ன? மே(மே) -
எனக்கு, ஜ₃க₃த்₃ர₃ய₃ம்(ஜக₃த்த்ரயம்) - மூன்றுலகமும், கி₃ஷ₃ர₃ம₃ய₃ம்(கி₃ஷோரமயம்) -
ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வரூபமாகவே, அ₃சீ₃த்(ஆஸீத்) - ஆயிற்று, அ₃ஹோ(அஹோ)
- ஆச்சர்யம். (60)

(தா-ம்) இப்படி ப்ரத்யக்ஷம் போலே அவனையநுபவித்த இவர் அவனைத்
தழுவிக்கொள்வதற்காகக் கையை நீட்டினவாரே, அதுக்கு அவனகப்படா-
மையால் ஆஸ்சர்யப்படுகிறார்.

இந்த க்ருஷ்ணமூர்த்தியானவன், என் முன்னிலையிலும் சுற்றிலும்
நின்று அதிவிநோதமாக விளையாடா நின்றான்; அவ்வளவேயன்று, லோக-
மெல்லாம் எனக்கு க்ருஷ்ணஸ்வரூபமாகவே தெரிகிறது; இதைப்பொய்-
யென்னப்போகாதபடி என் கண்களால் நேரேகண்டுகொண்டிருக்கிறேன்; இப்படி-

யிருக்க நான் கைநீட்டினால் அதற்ககப்படாமலிருக்கையென்பது பெரியவாஸ்-சர்யத்தை விளையாநின்றது; இதுக்கென்ன காரணமோ அறிகிலேன் ஆ! ஆ! என்ன ஆஸ்சர்யம்! என்ன கஷ்டம்! இதுயெனக்கு ஆச்சர்யத்தையும் துன்பத்தையும் விளையாநின்றது என்கிறார். (60)

**चिकुरं बहुलं विरलं भ्रमरं मृदुलं वचनं विपुलं नयनम् ।
अधरम्मधुरं वदनं ललितं चपलं चरितं च कदानुभवे ॥ 61 ॥**

**சிகுரம் பஹூலம் விரலம் ப்ரமரம்
ம்ருதுலம் வசநம் விபுலம் நயநம்।
அதரம்மதுரம் வதநம் லலிதம்
சபலம் சரிதம் ச கதாநுபவே॥61॥**

(ப-உ) बहुलं(பஹூலம்) - நெருங்கியிருக்கிற, चिकुरं(சிகுரம்) - குழற்கற்றையையும், विरलम्(விரலம்) - பரந்திருக்கிற, भ्रमरं(ப்ரமரம்) - நெற்றியையும், मृदुलं(ம்ருதுலம்) - கோமலமான, वचनं(வசநம்) - ஸூக்தியையும், विपुलं(விபுலம்) - அகன்ற, नयनं(நயநம்) - கண்ணையும், मधुरं(மதுரம்) - தித்தித்த, अधरं(அதரம்) - கீழுதட்டையும், ललितं(லலிதம்) - ஸுந்தரமான, वदनं(வதநம்) - முகத்தையும், चपलं(சபலம்) - சஞ்சலமான, चरितं(சரிதம்) - சேஷ்டையையும், कदा(கதா) - எப்பொழுது, अनुभवे(அநுபவே) - அநுபவிக்கப்போகிறேன். (61)

(தா-ம்.) இதில், நம் கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற க்ருஷ்ணன் கைக்ககப்படாமைக்குக் காரணமென்னென்று ஆராயுமளவில், இது நமக்குமாநஸ-ஜ்ஞாநமொழிய ப்ரத்யக்ஷமன்று, அவன் கண்ணுக்குப்புலப்படவேயில்லை என்றறிந்து உத்ஸாஹம் குலைந்து, அதனால் முன்புள்ள மனத்தோற்றத்தையுமிழந்து வ்யாகுலப்படாநின்ற விவர் அந்த மனத்தோற்றத்தையாகிலும் பெறும்விதமென்னென்று பேசுகிறார்.

அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, நெருங்கின கேசங்களையும், அதற்குக் கீழே காண்கிற பறந்த நெற்றிக்கட்டையும், அதற்குச் சிறிது கீழேதோற்றுகிற மழலைச்சொல்லையும், பரந்தகண்களையும், இனிமையான அதரத்தையும், ஸுந்தரமான முகத்தையும், அதிசஞ்சலவ்யாபாரத்தையும் நானநுபவிப்பதெப்போதோவென்றொர். (61)

**परिपालय नः कृपालयेत्यसकृज्जल्पितमात्मबन्धवः ।
मुरळी मृदुलस्वनान्तरे विभुराकर्णयतां कथानु नः ॥ 62 ॥**

**பரிபாலய ந: க்ருபாலயே-
த்யஸக்ருஜ்ஜல்பிதமாத்மபுந்த₄வ:।
முரளி ம்ருது₃லஸ்வநாந்தரே
விபு₃ராகர்ணயதாம் கதா₂நு ந:॥62॥**

(ப-உ) கृपा आलय(க்ருபா ஆலய) - க்ருபாநிதியே! ந:(ந:) - எங்களை, परि-
पालय(பரிபாலய) - காப்பாற்று, इति(இதி) - என்று, न:(ந:) - எங்களுடைய, अस-
कृत(அஸக்ருத்) - அடிக்கடி சொல்லப்பட்ட, जल्पितं(ஜலபிதம்) - சொல்லை,
(आत्मबन्धवः) आत्म(ஆத்ம) - எனக்கு, बन्धवः(பந்தவ:) - பந்துவான, विभुः(விபு:) -
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (मुरळीमृदुल-स्वनान्तरं) मुरळी(முரளி) - வேணுவினுடைய, मृदुल
(ம்ருதுல) - ஸரஸமான, स्वन(ஸ்வந) - சப்தத்தினுடைய, अन्तरं(அந்தரே) -
இடையில், कदा नु(கதா நு) - எப்பொழுது, आकर्णयतां(ஆகர்ணயதாம்) - கேட்கப்-
போகிறானோ. (62)

(தா-ம்.) நீர் அவனிடத்தில் முறையிட்டிராகில் அவன் இரங்கி உமக்குத்
தன்வடிவைக்காட்டுமென்று அருகிலுள்ளார் சொல்ல, அவர்களுக்குப்பதிலு-
ரைக்கிறார்.

நமக்கு நிருபாதிக பந்துவான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், “ஓ கருணாஸாகரமே!
அநாதரானவெங்களை நீ காப்பாற்றக்கடவாய்” என்று அடிக்கடி நான் சொன்ன
போதிலும் கூட அவன் ப்ரபுவாகையாலே, தன்னுடைய வேணுகாந்ததை
நிறுத்தி வந்த ஸமயத்தில் என்சொல்லைக் கேட்கப்போகிறானோ? வென்-
கிறார். (62)

**कदा नु कस्यान्नु विपद्दशायां कैशोरगन्धिः करुणाम्बुधिर्नः ।
विलोचनाभ्यां विपुलायताभ्यां व्यालोकयिष्यन् विषयीकरोति ॥ 63 ॥**

**கதா₃ நு கஸ்யாந்நு விபத்₃த₃ஸாயாம்
கைஸோரக₃ந்தி₄: கருணாம்பு₃தி₄ர்ந:।
விலோசநாப்₄யாம் விபுலாயதாப்₄யாம்
வ்யாலோகயிஷ்யநம் விஷயீகரோதி॥63॥**

(ப-உ) कैशोरगन्धिः(கைஸோரகந்தி:) - பால்யாவஸ்த்தையினால் இனிய-
னாய், करुणाम्बुधिः(கருணா அம்புதி:) - க்ருபாஸமுத்ரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்,
कस्यां(கஸ்யாம்) - எந்த, विपद्दशायां(விபத்தஸாயாம்) - ஆபத்தில், न:(ந:) - எங்-
களை, (विपुलायताभ्यां) विपुल(விபுல) - பரந்தும், आयताभ्यां(ஆயதாப்யாம்) - நீண்டு-
மிருக்கிற, विलोचनाभ्यां(விலோசநாப்யாம்) - திருக்கண்களினால், व्यालोकयिष्यन्
(வ்யாலோகயிஷ்யந்)- கடாசஷிப்பவனாய்க்கொண்டு, कदा नु(கதா நு) - எப்-
பொழுது, विषयीकरोति(விஷயீகரோதி) - அங்கீகரிப்பனோ. (63)

(தா-ம்.) இதில், என் சொல்லை அவன் கேட்டதே போராது, கடாசூழிக்-
கவும் வேணுமென்கிறார்.

பரமகாருணிகனாய், எல்லாரும் அச்சமற வந்து தொழத்தக்க சிறுபிள்-
ளையான க்ருஷ்ணன், நானிவ்வாபத்திலிருக்கச்செய்தே, என் போல்வாரைக்
கடாசூழிக்கைக்காகவே பரந்து நீண்டிருக்கிற கண்களாலே குளிரக்கடாசூழி-
த்து எங்களை எப்போதங்கீகரிக்கப் போகிறானோவென்கிறார் . (63)

மधुरमधरबिम्बे मञ्जुलं मन्दहासे
शिशिरममृतवाक्ये शीतलं दृष्टिपाते ।
विपुलमरुणनेत्रे विश्रुतं वेणुनादे
मरकतमणिनीलं बालमालोक्ये नु ॥64 ॥

மது₄ரமத₄ரபி₃ம்பே₃ மஞ்ஜுலம் மந்த₃ஹாஸே
ஸிஸிரமம்ருதவாக்யே ஸீதலம் த்₃ருஷ்டிபாதே।
விபுலமருணநேத்ரே விஸ்ருதம் வேணுநாதே₃
மரகதமணிநீலம் பா₃லமாலோகயே நு॥64॥

(ப.உ) அமரவிம்வே(அதரபிம்பே) - கோவைப்பழம் போன்ற உதட்டில், மधुर்
(மதுரம்)-தித்தித்ததும், மन्दहासे(மந்தஹாஸே)-புன்சிரிப்பில், मञ्जुलं(மஞ்ஜுலம்)
- மநோஹரமானதும், अमृतवाक्ये(அம்ருதவாக்யே) - அமுதம் போன்ற பேச்சில்,
शिशिरं(ஸிஸிரம்) - குளிர்ந்ததும், दृष्टिपाते(த்ருஷ்டிபாதே) - பார்வையில், शीतलं
(ஸீதலம்) - வல்வலிடப்பண்ணுவதும், (अरुणनेत्रे) அரூண(அருண) - சிவந்தவர்-
ணமுடைய, नेत्रे(நேத்ரே) - கண்ணில், विपुलं(விபுலம்) - பரந்ததும், वेणुनादे
(வேணுநாதே) - வேணுகாந்தத்தில், विश्रुतं(விஸ்ருதம்) - ப்ரஸித்தமானதும்,
(मरकतमणिनीलं) மரகதமணி(மரகதமணி) - (வடிவில்) மரகதப்பச்சைபோல், नीलं
(நீலம்) - நீலவர்ணமுமாய், बालं(பாலம்) - பாலனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை,
आलोक्ये नु(ஆலோகயே நு) - எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறேன். (64)

(தா-ம்.) இதில் அவன் கடாசூழத்தினால் என் தாபமெல்லாமாறி அவனை
நான் காண்பதெப்போ தென்கிறார் .

இத்தனை காலம், அதிநீரஸமாய், கீழேகால் பாவவொண்ணாதபடி
விஷயங்களாகிற கல்லும் முள்ளும் நிறைந்து தாபத்ரயமாகிற தாவாநலம்
வீசா நின்ற ஸம்ஸாரத்தில் திரிந்து ஸகலேந்திரியங்களும் பசையற்றுக்
கிடக்கிற நான் இப்போது, க்ருஷ்ணனுடைய, கண்மறையநின்று காதுகுளி-
ரும்படி பாடாநின்ற வேணுகாந்ததையும் கண்ணெதிரே நின்றாகில் கண்ட-
போதே ஸகலதாபங்களுமாறும்படி மரகதமணிபோல் குளிர்ந்து நிழலோடி

நீலமேறி நிர்மலமாயிருக்கிற திருமேனியையும், ஆஸ்ரிதர் தங்கள் பாபங்களைக் கண்டஞ்சி தூரநிற்கவேண்டாமென்று அவர்கள் பாபத்தையே பச்சையாகக் கொள்கையாகிற வாத்ஸல்யமென்னும் குணத்தினால் தேறிச்சிவந்து பரந்திருக்கிற கண்களையும், எட்ட நிற்கும்போதே ஆஸ்ரிதருடைய ஸம்ஸார தாபங்களையெல்லாமாற்றி அவர்களை வவ்வலிடும்படி குளிரப்பண்ணா நின்றுள்ள கடாசூங்களையும், கிட்டிவரில் 'நன்றாயிருக்கிறாயோ' என்று குசலப்ரஸ்நம் பண்ணி காதிலமுதைப் பொழியாநின்ற இனிய சொற்களையும், இத்தனை நாள் பட்ட நெஞ்சாறல் தீர்ந்து அந்தக் கரணத்தைக் குளிரப் பண்ணுமதான ஸுந்தர மந்தஹாஸத்தையும், கூடூத்ர விஷயங்களை யனுபவித்துக் கைப்பேறிக்கிடக்கிற நாவானது தித்திக்கும்படியாயிருக்கிற மதுரமான அதரமுமாகி நின்ற க்ருஷ்ணனுடைய இவ்வவயவங்களை நான் இந்த ஜந்மத்தில் பார்க்கமாட்டு வேனாவென்கிறார். (64)

मादुर्यादपि मधुरं मन्मथ-तातस्य किमपि कैशोरम् ।

चापल्यादपि चपलं चेतो मम हरति हन्त किं कुर्मः ॥ 65 ॥

மாது₃ர்யாத₃பி மது₄ரம் மந்ம₂-

தாதஸ்ய கிமபி கைஸோரம்।

சாபல்யாத₃பி சபலஞ்சேதோ

மம ஹரதி ஹந்த கிம் குர்ம:॥65॥

(ப-உ) மாது₃ர்யாத-அபி(மாது₃ர்யாத்-அபி) - தித்திப்புடைய சர்க்கராதிகளைக் காட்டிலும், மது₄ரம்(மது₄ரம்) - இனிமையானதும், சாபல்யாத-அபி(சாபல்யாத்-அபி) - சஞ்சலமான மின்னல் முதலானவற்றைக்காட்டிலும், சபலம்(சபலம்) - சஞ்சலமாயுமிருக்கிற, மன்ம₂-தாதஸ்ய(மந்ம₂-தாதஸ்ய) - மன்மதாம்சமான ப்ரத்யும்-நனுக்குத் தந்தையான க்ருஷ்ணனுடைய, கி அபி(கிம் அபி) - வர்ணிக்கமுடியாத, கைஸோர்(கைஸோரம்) - இளந்தன்மையானது, மம(மம) - என்னுடைய, சேத:(சேத:) - நெஞ்சை, ஹரதி(ஹரதி) - அபஹரிக்கிறது, கி குர்ம:(கிம் குர்ம:) - என்ன செய்வோம், ஹந்த(ஹந்த) - கஷ்டம். (65)

(தா-ம்). சரிப்படி அவனைக்காணப் பதறுவானென், அவன் தான் வருமளவும் பொறுத்திருக்கலாகாதோ வென்றார்களைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறார்.

அதிஸுந்தரான காமதேவனுக்கும் பிறப்பிடமான க்ருஷ்ணனுடைய இளம்பருவமானது, இதையொருகாலநுபவித்தபின் தேவாம்ருதமும் ஸாரமற்ற பிப்பியென்னும்படி அதிமதுரமாய் வாசாமசோசரமாயிருந்தது: அக்காலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களும் அதிசபலமாயிருந்தது; அவையிரண்டும் என்மனத்தை என்னிடமிருக்கவொட்டாமல் பலாத்காரமாகப் பிடித்திழுத்துக்-

கொண்டு போய் அவனிடத்திலழுத்திவிட்டது. அதுக்கு நானென்னசெய்வேன்? என்னால் பொறுத்திருக்கவொண்ணாது என்கிறார். (65)

वक्षस्थले च विपुलं नयनोत्पले च
मन्दस्मिते च मृदुलं मदजल्पिते च ।
बिम्बाधरे च मधुरं मुरलीरवे च
बालं विलासनिधिमाकलये कदा नु ॥66 ॥

வக்ஷஸ்த₂லே ச விபுலம் நயநோத்பலே ச
மந்த₃ஸ்மிதே ச ம்ருது₃லம் மத₃ஜல்பிதே ச।
பி₃ம்பா₃த₄ரே ச மது₄ரம் முரலீரவே ச
பா₃லம் விலாஸநிதி₄மாகலயே கதா₃ நு॥66॥

(ப.உ.) வக்ஷஸ்த₂லே - திருமார்பிலும், நயந(நயந) - செங்கழுநீர்ப்பூவோடொத்தகண்ணிலும், விபுலம்(விபுலம்)- அகன்றதும், மந்தஸ்மிதே(மந்தஸ்மிதே) - புன்சிரிப்பிலும், மதஜல்பிதே ச(மதஜல்பிதே ச) - பாரவச்யத்தோடு கூடின பேச்சிலும், ம்ருதலம்(ம்ருதலம்) - கோமளமானதும், பிம்ப-அதரே ச(பிம்ப-அதரே ச) - கோவைப் பழம்போன்ற வாயிலும், மூரலீரவே ச(மூரலீரவே ச) - வேணுகாந்ததிலும், மதுரம்(மதுரம்) - தித்தித்தலும், விலாஸ(விலாஸ) - ச்ருங்கார சேஷ்டைகளுக்கும், நிதி(நிதிம்) - இருப்பிடமுமான, வால்(பாலம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, கதா(கதா) - எப்போது, ஆகலயே(ஆகலயே) - நேத்ரவிஷயமாக்கப்போகிறேன்.(66)

(தா-ம்) அவன் இப்படி அதிஸுந்தரனாகில் நாங்களுமறியும்படி அவ்வடிவழகை எங்களுக்குச்சிறிது சொல்லுமென்று ஊரார் கேட்கச் சொல்லுகிறார்.

ஆஸ்ரிதர்கள் திரள் திரளாகத்திரண்டு எத்தனை திரள்வரிலும் அவர்களைத் தன் திருவடிகளில் பணிந்தார்களாகில், அவ்வளவு பேரையும் ஒருகாலே எடுத்தணைக்கும்படி மார்பும் பரந்திருக்கும்; கற்பாறைபோல அதிகடிநமான ஸம்ஸாரவிஷயங்களில் ஓடித்திரிந்திளைத்த அவர்கள் மனம் கால்பாவித் தங்கும்படி, அவனுடைய சிறுமுறுவலும் மழலைச்சொல்லும் அதிகோமளமாயிருந்தது, அதரமானது கோவைப்பழம்போல் சிவந்து கண்ணுக்கு மிகவுமினிதாயிருந்தது; அவன் ஊதுகிற குழலிளிசையானது செவிக்கு உருக்கமாயிருந்தது; அவனோஸ்ருங்காரவிலாஸங்களுக்கெல்லாமிருப்பிடமாயிருந்தான்; இப்படிப்பட்ட அவனை நான் காண்பதெப்போதாவென்று ஆசைப்படா நின்றேனென்கிறார். (66)

मारः स्वयन्नु मधुरद्युतिमण्डलन्नु
माधुर्यमेव नु मनो नयनामृतन्नु ।

वाणीमृदञ्च मम जीवितवल्लभो नु
बालोयमभ्युदयते मम लोचनाय ॥ 67 ॥

மார: ஸ்வயந்நு மது₄ரத்₃யுதிமண்ட₃லந்நு
மாது₄ர்யமேவ நு மநோ நயநாம்ருதந்நு।
வாணீம்ருத₃ந்நு மம ஜீவிதவல்லபோ₄ நு
பா₃லோயமப்₄யுத₃யதே மம லோசநாய॥67॥

((ப-உ) बालः(பால:) - இளம் பருவமான இப்பிள்ளை, मम(மம) - என்னு-
டைய, लोचनाय(லோசநாய) - கண்ணுக்கு, अभ्युदयते(அப்யுதயதே) - தோற்றுகி-
றான், अयं(அயம்) - இந்தப் பாலகன், स्वयं मारः नु(ஸ்வயம் மார: நு) - ஸாக்ஷாத்
மந்மதனோ? मधुरच्युतिमण्डलं नु(மதுரத்யுதிமண்டலம் நு) - சந்த்ர மண்டலமோ,
माधुर्य एव नु(மாதுர்யம் ஏவ நு) - தானே வடிவுகொண்ட மாதுர்யமென்கிற
ரஸந்தானோ, (मनो नयनामृतञ्च) मनः(மந:) - மநஸ்ஸுக்கும், नयन(நயந) - கண்க-
ளுக்கும்இனிதான, अमृतं नु(அம்ருதம்நு)-அமுதமோ, वाणीमृजञ्च(வாணீம்ருஜந்நு)
- வாக்பரிசுத்தமோ, मम(மம) - என்னுடைய, जीवितवल्लभः नु(ஜீவிதவல்லப: நு)
- ப்ராணநாதனான க்ருஷ்ணனோ (அறிகிலேன்). (67)

(தா-ம்) இவ்வளவிலே கண்ணன் இவருடைய ஆற்றாமையைக்கண்டு
அதை சமிப்பிக்கைக்காக இவர் முன்னே வந்து தோற்ற, இவரவனை இன்-
னாரென்றறியமாட்டாதே தவிக்கிறார்.

என் கண்முன்னே தோற்றா நின்ற இப்பாலகன், ஸாக்ஷாத் மந்மதனோ?
அல்லது சந்திரமண்டலமோ? மாதுர்யமெல்லாம் திரண்டெழுந்ததோர் வடிவோ?
அதுவுமன்றிக்கே கண்ணும் நெஞ்சும் களிக்கும்படியான அமுதமோ? வாக்-
கிலுள்ள தோஷத்தைப் போக்கவல்ல பரதேவதையோ? அல்லது என் ப்ரா-
ணநாதனான க்ருஷ்ணனோ அறிகிலேனென்கிறார். (67)

आद्रावलोकितदयापरिणद्धनेत्रमा-

विष्कृतस्मितसुधामधुराधरोष्ठम् ।

आद्यं पुमांसमवतंसितबर्हिर्बर्ह-

मालोकयन्ति कृतिनः कृतपुण्यपुञ्जाः ॥ 68 ॥

ஆத்₃ராவலோகித₃யாபரிணத்₃த₄நேத்ரமா-
விஷ்க்ருதஸ்மிதஸுதா₄மது₄ராத₄ரோஷ்ட₂ம்।
ஆத்₃யம் புமாம்ஸமவதம்ஸிதப₃ர்ஹிப₃ர்ஹ-
மாலோகயந்தி க்ருதிந: க்ருதபுண்யபுஞ்ஜா:॥68॥

(ப-உ) (கृतपुण्यपुञ्जाः) கृत(க்ருத) - பலா(फला)பிஸந்திரஹிதமாகச்செய்யப்பட்ட, புண்ய(पुण्य) - ஸூக்ருத விசேஷங்களுடைய, புஜா:(पुञ्जाः) - ஸமூஹங்களையுடைய, கீர்தி:(க்ருதிந:) - பாக்யசாலிகளான புருஷர்கள், (आद्रावलोकित-दयापरिणद्धनेत्रम्) ஆத்ரா - சீதளமான, அவலோகித(अवलोकित) - பார்வையை உடையதும், தயா(तया) - தயையினால், பரிணத்த(परिणत) - கட்டப்பட்டது (பூர்ணமானது)மான, நேத்ரம்(नेत्रम्) - திருக்கண்களையுடையவனும், (आविष्कृत-स्मितसुधामधुराधरोष्ठम्) ஆவிஷ்க்ருத - வெளிகாண புறப்பட்ட, ஸ்மித(स्मित) - புன்னகையாகிற, சுதா(सुधा) - அம்ருதத்தினால், மயூர(मयूर) - இனிமையான, அஹ-ஓஸ்த(अह-ओष्ठ) - கீழுதட்டையுடையவனும், (अवतंसितबर्हिर्वह) அவத்சித(अवतंसित) - குழற்கணியாகவந்த, பர்ஹி(पर्हि) - (மயிலினுடைய), வர்ஹம்(पर्हम्) - இறகையுடையவனும், ஆய்யம்(आय्यम्) - ஜகத்காரணபூதனுமான, புமாஸம்(पुमाम्) - புருஷோத்தமனான க்ருஷ்ணனை, ஆலோகயந்தி(आलोकयन्ति) - பார்க்கிறார்கள். (68)

(தா-ம்.) இப்படி இவர் ஸந்தேஹித்தவாறே அவன் தன்னுடைய அடையாளங்களையெல்லாம் இவரறியும்படி அருகேநெருங்கி வர, அவ்வடையாளங்களைக்கண்டு அவன் க்ருஷ்ணனையென்று நிர்த்தரித்தாராய், தம்மைப்போல் இவனைக்கண்டவர்களனைவரையும் கொண்டாடுகிறார்.

குளிர்ந்தபார்வையும் பிறர் வருத்தம் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத நேத்ரமும், உள்ளினின்றும் புறப்பட்டு முகமெங்கும் பரவாநின்ற முறுவலும், போக்யதையிலம்ருதத்தோடொத்த அதரமும் முன்னெற்றியில் சுட்டியாகக் கட்டப்பட்ட மயில் கண்ணும் ஆகிய இவ்வடையாளங்களையுடைய புராணபுருஷனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, அநேகஜந்மங்களில் தவம் செய்து திரட்டின புண்ய விசேஷத்தையுடைய பாக்யாதிகரணான பக்தஜநங்களே காணப்பெறுவார்கள், மற்றவற்குக் காணப்போகாதென்கிறார். (68)

बालोऽयमालोलविलोचनेन वक्रेण चित्रीकृतदिङ्मुखेन ।
वेषेण घोषोचितभूषणेन सुग्धेन दुग्धे नयनोत्सुकं नः ॥ 69 ॥

பாலோ஽யமாலோலவிலோசநேந
வகத்ரேண சித்ரீக்ருததிங்முகேந
வேஷேண கோஹோசிதபூஷணேந
முக்தேந துக்தே நயநோத்ஸுகம் ந:॥69॥

(ப-உ.) அய்யம்(अय्यम्) - இந்த, பால்:(पालः) - குழவியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (आलोलविलोचनेन) ஆலோல(ஆலோல) - சுழலமிடுகிற, விலோசன(विलोचनेन) - கண்களாலும், (चित्रीकृतदिङ्मुखेन) சித்ரீகூ(சித்ரீக்ருத) - நாநாவர்ணமாகப்பண்ணப்

பட்ட, டிஃயூவேன(திங்முக்வேந) - திக்குக்களின் ப்ரதேசங்களையுடைய, வக்ரே
(வகத்ரேண) - முகத்தினாலும், முஷேன(முக்வேந) - மோஹகரமாய் (஘ோஷோசிதமூஷ-
ஸேன) ஘ோஷ(கோஷ) - திருவாய்ப்பாடிக்கு, உசித(உசித) - தகுதியான, மூஷேன(பூஷ-
ணேந) - அலங்காரங்களையுடைய, வேஷே(வேஷேண) - வேஷத்தினாலும், ந:
(ந:) - எங்களுடைய, (நயனோத்சுக்) நயன(நயந) - நேத்ரங்களுக்கு, உத்சுக்(உத்சு-
கம்) - ஸந்தோஷத்தை, டூஷே(துக்வே) - சுரக்கிறான். (69)

(தா-ம்) இதில், அவன் தம்மை ஆநந்திப்பித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

இந்தச் சிறுவன், வரும்போதே, தன்கண்களின் சாபல்யத்தையும், தான்
திரும்பின திசையெங்கும் தன்னொளியினால் சித்ரமெழுதினாற்போல் விளங்-
கப்பண்ணாநின்ற குண்டலாத்யாபரணங்களணிந்த முகத்தையும், அதிஸூந்-
தரமான திருமேனிக்குப்பரபாகமாய் இடைச்சாதிக்குத்தக்கதான, மயில்கண்,
மரத்தளிர், காட்டுப்பூ, குந்தமணிமாலை, முதலியவேஷத்தையும் காட்டி
என் கண்களைக் களிக்கப்பண்ணாநின்றானென்கிறார். (69)

आन्दोलिताग्रभुजमाकुलनेत्रलिल-

माद्रस्मितार्द्रवदनाम्बुजचन्द्रविम्बम् ।

शिञ्जानुभूषणशतंशिकिपिञ्चमौलिं

शीतं विलोचनरसायनमभ्युपैति ॥ 70 ॥

ஆந்தோ₃லிதா₃க்₃ரபு₄ஜமாகுலநேத்ரலீல-
மார்த்₃ரஸ்மிதார்த்₃ரவத₃நாம்பு₃ஜசந்த்₃ரபி₃ம்ப₃ம்।
ஸிஞ்ஜானுபூ₄ஷணஸதம்ஸிகிபிஞ்ச₂மௌலிம்
ஸீதம் விலோசநரஸாயநமப்யுபைதி॥70॥

(ப-உ)(ஆந்லிதா₃அ₃மு₃) ஆந்லித(ஆந்தோலித) - வீசப்பட்ட, அ₃மு₃ஜ(அக்₃ர-
புஜம்) - முன்கையையுடையதும், (ஆகுலநேத்ரலில்) ஆகுல(ஆகுல) - நிலையற்ற,
நேத்ர(நேத்ர) - கண்களுடைய, லீல்(லீலம்) - வ்யாபாரங்(பார்வை)களையுடை-
யதும். (ஆர்₃ஸ்மிதார்₃வ₃த₃நா₃ம்பு₃ஜ₃சந்த்₃ர₃பி₃ம்ப₃) ஆர்₃(ஆர்த்₃ர) - நெஞ்சுருக்குப் பண்ணுமதான,
ஸ்மித(ஸ்மித) - சிரிப்பினால், ஆர்₃(ஆர்த்₃ர) - சீதளமான, வ₃த₃ந-
அம்பு₃ஜ-சந்த்₃ரபி₃ம்ப₃) - கமலமலர்போலும் சந்த்ர மண்டலம் போலுமிருக்-
கிற முகத்தையுடையதும், (சி₃ஞ்ஜானு₃பூ₃ஷண₃ஸதம்) சி₃ஞ்ஜானு(ஸி₃ஞ்ஜானு) - ஒலித்துக்-
கொண்டிருக்கிற, பூ₃ஷண₃ஸதம்) - அநேக ஆபரணங்களையுடையதும்,
(சி₃ஷி₃பி₃ஞ்ச₃மௌ₃லி₃) சி₃ஷி₃(ஸி₃ஷி) - மயிலினுடைய, பி₃ஞ்ச₃(பி₃ஞ்ச) - இறகை, மௌ₃லி₃
லி₃) - சிரோபூஷணமாக உடையதும், ஶீ₃தம்(ஸீ₃தம்) - பார்ப்பவர் கண்களைக்
குளிரப்பண்ணுமதும், (வி₃லோ₃ச₃ந₃ர₃ஸ₃ாய₃ந₃) வி₃லோ₃ச₃ந₃ - கண்களுக்கு, ர₃ஸ₃-

யந்(ரஸாயநம்) - ஸகலமான நோய்களையும் போக்கித்திறமையை யளிக்க வல்ல ஒளஷதமுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகிற பரவஸ்து, அப்யுபைதி(அப்யுபைதி) - எனக்கெதிராக வருகிறது. (70)

(தா-ம்) இதில், அவன் வரும்போதுண்டான வழகைப்பேசுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எனக்கெதிர்முகமாகத் தளர்நடையிட்டு வரும்போது, என்னிடத்தில் அதிவ்யாமோஹத்தினால் என்மேல் பார்வையை அதிசஞ்சலமாக வையாநின்றனுகொண்டு, அதிரமணியமான தன் முகத்தை எனக்குக் காட்டிப் புன்முறுவல் செய்து, சிரஸ்ஸில் மயிலிறகைச் சூடி, அரையிலணிந்த சதங்கையும் பாதங்களில் பூண்ட தண்டையும் ஒலிக்கும்படியாக அசைந்தசைந்து முன்கைகளை வீசிக்கொண்டுவாராநின்றான், அந்த நடையழகானது என்கண்ணில் நோயைப்போக்கி வலிவையுண்டாக்கி ஆனந்தகரமுமாயிருந்ததென்கிறார். (70)

पशुपालबालपरिषद्विभूषणं शिशुरेषशीलविलोललोचनः ।

मृदुलस्मितार्द्रवदनेन्दुसम्पदा मद्यन्मदीयहृदयं विगाहते ॥ 71 ॥

பஸுபாலபா₃லபரிஷத்₃விபூ₃ஷணம்
ஸரிஸு₃ரேஷஸீலவிலோலலோசந:₃
ம்ருது₃லஸ்மிதார்த்₃ரவத்₃நேந்து₃ஸம்பதா₃
மத₃யந்மதீ₃யஹ்ருத₃யம் விகா₃ஹதே||71||

(ப.உ) (பஸுபாலபரிஷத்₃விபூ₃ஷணம்) பஸுபாலபால(பஸுபாலபால) - இடைப்பிள்ளைகளுடைய, பரிஷத்(பரிஷத்) - ஸமுஹத்துக்கு, விபூ₃ஷணம்(விபூ₃ஷணம்) - அலங்காரமானவனும், (शीतलविलोललोचनः) ஶீதல(ஸீதல) - ஆச்ரிதருடைய தாபத்தைப் போக்குவதும், विलोल(விலோல) - சஞ்சலமுமான, लोचनः(லோசந:) - திருக்கண்களையுடையவனும், शिशुः(ஸரிஸு:) - இளம்பிள்ளையுமான, एषः(ஏஷ:) - இந்தக்ருஷ்ணன், (मृदुलस्मितार्द्रवदनेन्दुसम्पदा) மூ₃து₃ல(ம்ருது₃ல) - கோமலமான, स्मित(ஸ்மித) - முறுவலினால், आर्द्र(ஆர்த்₃ர) - நனைப்புண்ட, वदन-इन्दु(வதந-இந்து) - முகமதியினுடைய, सम्पदा(ஸம்பதா) - சோபையினால், मद्यन्(மதயந்) - பரவசமாகப்பண்ணாநின்றனுகொண்டு, मदीय(மதீய) - என்னுடையதான, हृदयं(ஹ்ருதயம்) - நெஞ்சை, विगाहते(விகாஹதே) - ஆழ்ந்து அடைந்தனன். (71)

(தா-ம்.) உம்முடைய எதிரேவந்த கண்ணன் பின்யெங்கேபோனானென்னைச் சொல்லுகிறார்.

தன்னோடொத்த பருவத்தரான இடைப்பிள்ளைகள் கூற்றும் சூழ்ந்துவர, அவர்கள் நடுவே இவன் நாயகமணிபோல் வந்தான்; வரும்போதே

என்னைக் குளிரக் கடாசூழித்தான்; புன்முறுவலோடுகூடிய வதநாரவிந்த-
மாகிற பெருஞ் செல்வத்தைக்காட்டி என்னை மயக்கி என் நெஞ்சினுள்ளே
நுழைந்துவிட்டானென்கிறார். (71)

तदिदमुपनतं तमालनीलं तरलविलोचनतारकाभिरामम् ।
मुदितमुदितवक्त्रचन्द्रबिम्बं मुखरितवेणुविलासजीवितम् मे ॥ 72 ॥

ததி₃த₃முபநதம் தமாலநீலம்
தரலவிலோசநதாரகாபி₄ராமம்।
முதி₃தமுதி₃தவக்த்ரசந்த்₃ரபி₃ம்ப₃ம்
முக₂ரிதவேணுவிலாஸஜீவிதம் மே॥72॥

(ப-உ) (தமாலநீலம்) தமால(தமால) - தமாலமரம்போல், நீலம்(நீல) - நீலவர்-
ணமாயும், (தரல-விலோசனதாரகாபிராமம்) தரல(தரல) - சஞ்சலமாயிருக்கிற, விலோசன
(விலோசந) - கண்களுடைய, தாரகா(தாரகா) - கருவிழியினால், அபிராமம்(அபி-
ராமம்) - ஸுந்தரமாயும், (முதமுகுதிவக்த்ரசந்த்ரபிம்பம்) முதமுகுதி(முதிதமுதித) - அதி-
கஸந்தோஷத்தையுடைய,, வக்த்ரசந்த்ரபிம்பம் - சந்த்ரமண்டலம்
போன்ற முகத்தையுடையதாயும், (முகரிதவேணுவிலாஸஜீவிதம்) முகரித(முகரித) -
ஊதப்பட்ட, வேணு(வேணு) - குழலினுடைய, விலாஸ(விலாஸ) - ஸ்வரபேதங்க-
ளுக்கு, ஜீவிதம்(ஜீவிதம்) - ப்ராணாதாரமாயிருக்கிற, தத் இத்(தத் இத்) -
அப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வரூபமானது, மே(மே) - எனக்கு, உபநதம்
(உபநதம்) - எதிர்கொண்டு வருகிறது. (72)

(தா-ம்.) அங்கே புகுந்தபின் அவன் செய்ததைச் சொல்லுகிறார்.

என் ப்ராணபூதனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், என் மனத்தில் புகுந்து, ஸ்யாமவர்-
ணனாய், கண்களில் அலைகிற கருவிழிகளை யுடையனாய், ஸந்தோஷத்-
தினாலலர்ந்த முகத்தையுடையனாய் வேணுகாநம் செய்துகொண்டு இவ்-
விடத்திலேயே பொருந்தி நின்றானென்கிறார். (72)

चापल्यसीम चपलानुभवैकसीम
चातुर्यसीम चतुराननशिल्पसीम ।
सौरभ्यसीम सकलाद्भुतकेलिसीम
सौभाग्यसीम तदितं ब्रजभाग्यसीम ॥ 73 ॥

சாபல்யஸீம சபலாநுப₄வைகஸீம
சாதுர்யஸீம சதுராநநஸில்பஸீம।
ஸௌரப்₃யஸீம ஸகலாத்₃பு₄தகேலிஸீம
ஸௌபா₃க்யஸீம ததி₃தம் வ்ரஜபா₄க்யஸீம॥73॥

(ப-உ) (चापल्यसीम) चापल्य(சாபல்ய) - நவநீதசௌர்யாதிகளிலுண்டான சஞ்சலவ்யாபாரத்துக்கு, சீம(ஸீம) - எல்லையானதும், (चपलानुभवकसीम) चपला (சபலா) - லக்ஷ்மியினுடைய, अनुभव(அநுபவ) - ஸுகாநுபவத்துக்கு, एकसीम (ஏகஸீம) - ப்ரதாநமான எல்லை நிலமானதும், (चातुर्यसीम) चातुर्य(சாதுர்ய) - ஸாமர்த்யத்துக்கு, சீம(ஸீம) - முதல்தரமான இருப்பிடமானதும், (चतुरानन-शिल्पसीम) चतुरानन(சதுராநந) - ப்ரஹ்மாவினுடைய, शिल्प(ஸில்ப) - ஸ்ருஷ்டி நைபுண்யத்துக்கு, சீம(ஸீம) - முடிந்த நிலமானதும், (सौरभ्यसीम)सौरभ्य(ஸௌர-ப்ய) - பரிமளத்துக்கு, சீம(ஸீம) - முக்யமான ஸ்த்தானமானதும், (सकलाद्भुत-केलिसीम) सकल(ஸகல) - ஸமஸ்தமான, अद्भुत(அத்புத) - ஆச்சர்யங்களுக்கும், केलिसीम(கேலிஸீம) - விளையாடுமிடமானதும், (सौभाग्यसी)सौभाग्य(ஸௌபாக்ய) - ஸௌந்தர்யத்துக்கு, சீம(ஸீம) - குடியிருக்குமிடமானதும், (ब्रजभाग्यसीम) ब्रज (வ்ரஜ) - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாருடைய, भाग्य(பாக்ய) - புண்யவிசேஷத்-துக்கு, சீம(ஸீம) - பரிபாகஸ்தாநமாயுமிருக்கிற, तत्(தத்) - அப்படி ஜகத்ப்ர-ஸித்தமான, इदं(இதம்) - இந்த பரவஸ்துவானது, (என்னெதிரில்) தோற்-றுகிறது (73)

(தா-ம்.) இதில் நெஞ்சிலிருக்கும்போதை அவனையநுபவிக்கிறார்.

அவனங்கிருக்கும்போது பிள்ளை விளையாட்டுக்களனைத்தையும் விளையாடா நின்றான்; ஸ்ரீதேவி ஸுகமாக நித்யவாஸம் செய்கைக்கு இவ-னொருவனே தகுதியாயிருந்தான்; அதுக்குத் தக்க நைபுண்யமும் இவனி-டத்தில் பூர்ணமாயிருந்தது; ப்ரஹ்மா, தன்னுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸாமர்த்யத்தை யெல்லாம் பூர்ணமாகச் செலுத்தி ஸ்ருஷ்டித்தானாயிற்றிவனை; உயர்ந்த பரிமளமும் ஸ்ருங்காரஸமும், ஸகலமான மங்களங்களும் இவனிடத்தில் குடிகொண்டிருந்தது. ஆய்ப்பாடியிலுள்ள ப்ரஜைகளுடைய புண்யமெல்லாம் திரண்டதோர் வடிவாயிருந்தான். இப்படிப்பட்டவன் என் நெஞ்சில் வாஸம் பண்ணா நின்றானென்கிறார். (73)

माधुर्येण द्विगुणशिशिरं वक्रचन्द्रं वहन्ति

वंशीवीथीविगलदमृतस्रोतसो सेचयन्ती ।

मद्वाणीनां विहरणपदं मत्तसौभाग्यभाजां

मत्पुण्यानां परिणतिरहो नेत्रयोस्सन्निधत्ते ॥ 74 ॥

மாது₄ர்யேண த்₃விகு₃ணஸி₃ரம் வக்த்ர₃சந்த்₃ரம் வஹந்தி
வம்ஸீவீ₂தீ₂விக₃லத₃ம்ருதஸ்ரோதஸோ ஸேசயந்தீ₁

மத்₃வாணீநாம் விஹரணபத₃ம் மத்தஸௌபா₄க்யபா₄ஜாம்
மத்புண்யாநாம் பரிணதிரஹோ நேத்ரயோஸ்ஸந்நி-

த₄த்தே॥74॥

(ப.உ.) (மஹாஸி) மத்(மத்) - என்னுடைய, வாஸி(வாஸிநாம்) - கவிகளுக்கு, விஹரணபத்(விஹரணபத்) - லீலாஸ்த்தாநமாய், (மத்ஸௌபாஜி) மத்(மத்) - முதிர்ந்த, (மத்ஸௌபாஜி) - பரிபாகத்தை, (மத்ஸௌபாஜி) - அடைந்திருக்கிற, (மத்ஸௌபாஜி)மத்(மத்) - என்னால் செய்யப்பட்ட, (மத்ஸௌபாஜி) - ஸுக்ருதவிசேஷங்களுடைய, (மத்ஸௌபாஜி) - மூர்த்திகரித்த அவஸ்த்தா - விசேஷமாயிருக்கிற க்ருஷ்ணமூர்த்தியானது, (மத்ஸௌபாஜி) - போக்யதையினால், (மத்ஸௌபாஜி) டிஹி(திஹி) - இரண்டு மடங்கதிகமாக, (மத்ஸௌபாஜி) (மத்ஸௌபாஜி) - குளிர்ந்திருக்கிற, (மத்ஸௌபாஜி) (மத்ஸௌபாஜி) - சந்த்ரன் போலழகிய முகத்தை, (மத்ஸௌபாஜி) (மத்ஸௌபாஜி) - சுமந்ததாய், (மத்ஸௌபாஜி) (மத்ஸௌபாஜி) - குழலினுடைய, (மத்ஸௌபாஜி) (மத்ஸௌபாஜி) - காந்தாரை, (மத்ஸௌபாஜி)யில் நின்றும், (மத்ஸௌபாஜி) (மத்ஸௌபாஜி) - வழிந்துவருகிற, (மத்ஸௌபாஜி) (மத்ஸௌபாஜி) - அம்ருதத்தினுடைய, (மத்ஸௌபாஜி) (மத்ஸௌபாஜி) - வெள்ளத்தினால், (மத்ஸௌபாஜி) (மத்ஸௌபாஜி) - (கேட்பவர்கள் செவிகளைக் குளிர) நனைத்ததாய்க்கொண்டு, (மத்ஸௌபாஜி) (மத்ஸௌபாஜி) - (என்) கண்களில், (மத்ஸௌபாஜி) (மத்ஸௌபாஜி) - கிட்டிச்சேர்ந்திருக்கிறது. (74)

(தா-ம்) இதில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மெள்ள மெள்ள அங்கு நின்றும் கிளம்பித் தம் கண்முன்னே தோற்ற, அப்பொழுதநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமானது முன்னமே சந்த்ர மண்டலம் போல் மிக அழகியதாயிருக்கும்; அதுக்குமேலே, இங்கு நடைதரும் போதை எத்தனை நாளநுபவிக்கினும் ஆராதமாதூர்யம் கூடி முன்னிலுமினிமை இரட்டித்திருந்தது. இன்னமும், வேணுகாநம் பண்ணாநின்று கொண்டு அந்த ரஸத்தினால் வன் நெஞ்சருடைய நெஞ்சையும் நீராகக்கரையா நின்றான்; நான் இவனையல்லது மற்றயாதொன்றையும் வாயிட்டித்துதியேன்; அநேக காலம் செய்த புண்யங்களெல்லாம் பரிபாகத்துக்கு வந்து அதினாலே நான் இவனைக்கண்- களால் காணப்பெற்றேனென்கிறார். (74)

तेजसेऽस्तु नमो धेनुपालिने लोकपालिने ।

राधापयोधरोत्सङ्गशायिने शेषशायिने ॥ 75 ॥

தேஜஸேஸ்து நமோ தேநுபாலிநே லோகபாலிநே
ராதாபயோதரோத்ஸங்க்ஷாயிநே ஷேஷஸாயிநே ॥75॥

(ப.உ.) (லோகபாலி) லோக(லோக) - ஸகல ஜகத்துக்கும், (லோகபாலி) - அநிஷ்டத்தைப்போக்கி இஷ்டத்தையளிக்குமதும், (தேநுபாலி) (தேநு) - (இப்பொழுது இடைக்குடியிலவதரித்து) பசுக்களை, (லோகபாலி) - ரக்ஷிப்பதும், (ஷேஷஸாயி) (ஷேஷஸாயி) - திருவநந்தாழ்வான் மேல் பள்ளி கொண்டதும், (ராதாபயோதரோத்ஸங்க்ஷாயி) ராதா(ராதா) - (இப்பொழுது,)ராதிகையி-

னுடைய, पयोधर उत्सङ्ग(பயோதர உத்ஸங்க) - கொங்கைத்தலத்தில், शायिने (शायिने) - கண்வளர்ந்தருளுவதுமான, तेजसे(தேஜஸே) - க்ருஷ்ணரூபியானதேஜஸ்ஸின் பொருட்டு, नमः अस्तु(நம: அஸ்து) - (என்னுடைய) ப்ரணாமம் உண்டாயிடுக. (75)

(தா-ம்.) இப்படி தம் கண்ணுக்கு விஷயமானவனை நமஸ்கரிக்கிறார்.

ப்ரஹ்மாதிரி பிபிலிகாந்தமான ஸகலப்ராணிகளையும் தானிருந்தவிடத்திலேயிருந்து ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ரக்ஷிப்பவனாய், ஆஸ்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலில் சாயும்போது தன் ஸுகுமாரமான திருமேனியில் அந்நிருறுத்தாமைக்காக அதிஸுகுமாரனாய் நித்யஸூரிகளில் தலைவனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக விரித்து அதில் சாய்ந்தருளின ஸர்வேஸ்வரனான நீ, இப்பொழுது ஆஸ்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக க்ருஷ்ணாவதாரம் செய்து பசுமேய்க்குமாயனாகவும், ராதிகையினுடைய ஸ்தநதேசத்தை விட்டுப்பிரியாத வி(ட)பருஷனாகவுமானாய்; எதுசெய்யினும் குறைவற்ற தேஜஸ்ஸையுடையனான உன்னை நான் வணங்கினேன் என்கிறார். (75)

धेनुपालदयितास्तनस्थलीधन्यकुङ्कुमसनाथकान्तये ।

वेणुगीतगतिमूलवेधसे तेजसे तदिदमो नमो नमः ॥ 76 ॥

தே₄நுபாலத₃யிதாஸ்தநஸ்த₂லீ-

த₄நயகுங்குமஸநாத₂காந்தயே।

வேணுகீ₃தக₃திமூலவேத₄ஸே

தேஜஸே ததி₃த₃மோம் நமோ நம:॥76॥

(ப-உ.) (धेनुपालदयितास्तनस्थलीधन्यकुङ्कुमसनाथकान्तये) धेनुपालदयिता(தேநுபாலதயிதா) - ஆயர்மாதர்களுடைய, स्तनस्थली(ஸ்தநஸ்தலீ) - கொங்கைத்தலத்திலிட்ட, धन्य(தநய)- அழகியதான, कुङ्कुम(குங்கும)- அலங்காரார்த்தமான குங்குமத்தோடு, सनाथ(ஸநாத) - கூடியிருக்கிற, कान्तये(காந்தயே) - எழிலையுடையதும், (वेणुगीतगतिमूलवेधसे) वेणुगीत(வேணுகீத) - குழலோசையினுடைய, गति(கதி) - ஒழுங்குக்கு, मूलवेधसे(மூலவேதஸே) - ஆதிகுருவும், ओ(ஓம்) - பரமாத்மஸ்வரூபியுமான, तेजसे(தேஜஸே) - தேஜஸ்ஸின் பொருட்டு, तत्(தத்) - அப்பரவஸ்துவினுடைய வசீகரணஹேதுவாக சாஸ்த்ரப்ரசித்தமான, नमः(நம:) - நமஸ்காரம்; इदं(இதம்) - இப்படி அவ்வழகிலீடுபட்ட நான் செய்கிற, नमः(நம:) - நமஸ்காரம். (76)

(தா-ம்.) இதில், இந்த க்ருஷ்ணனே ப்ரணவ வாச்யமான பரப்ரஹ்மமென்று நிர்ந்தாரணம் செய்து வணங்குகிறார்.

ரதிகாலத்தில் ஆய்ச்சிமார்களை யணைக்கும்போது அவர்களுடைய ஸ்தந்தேசத்திலிருந்த குங்குமக்குழம்பு இவன் மார்பில் படிந்து, அதினால் அபூர்வமான காந்தியையுடையனாய், வேணுகாநத்து ஆதிமூலமான நீ, ஸாக்ஷாத் ப்ரணவவாச்யமான பரப்ரஹ்மமாகிறாய்; அப்படிப்பட்ட உனக்கு நான் அத்யந்தபரதந்த்ரனாய்க் கொண்டு நமஸ்கரிக்கிறேனென்கிறார். (76)

मृदुक्कणन्नूपुरमन्धरेण बालेन पादाम्बुजपल्लवेन ।

अनुस्वनन्मञ्जुलवेणुगीतमायाति मे जीवितमात्तकेलिः ॥ 77 ॥

**ம்ருது₃க்வணந்நூபுரமந்த₂ரேண
பா₃லேந பாதா₃ம்பு₃ஜபல்லவேந।
அநுஸ்வநந்மஞ்ஜுலவேணுகீ₃த-
மாயாதி மே ஜீவிதமாத்தகேலி:॥77॥**

(ப.உ) (आत्तकेलिः) आत्त(ஆத்த) - அடையப்பட்ட, केलिः(கேலி:) - திருவிளை-
யாட்டையுடையதாய், मे(மே) - என்னுடைய, जीवितं(ஜீவிதம்) - ப்ராணனான
க்ருஷ்ணமூர்த்தியானது, (मृदुक्कणन्नूपुरमन्धरेण) मृदु(ம்ருது) - மெள்ள மெள்ள, कणत्
(க்வணத்) - சப்தியாநின்ற, नूपुर(நூபுர) - தண்டைச்சிலம்பினால், मन्धरेण(மந்த-
ரேண) - பூர்ணமானதும், बालेन(பாலேந) - இளமையேறினதும், पाद-अम्बुज-
पल्लवेन(பாத-அம்புஜபல்லவேந) - தளிர்போல் சிவந்ததுமான பாத மலரினால்,
(अनुस्वनन्मञ्जुलवेणुगीतम्) अनुस्वनत्(அநுஸ்வநத்) - (அத்தண்டைச்சிலம்பை) அநு-
ஸரித்து சப்திப்பதும், मञ्जुल(மஞ்ஜுல) - கோமளமுமான, वेणुगीतं(வேணுகீதம்)
- குழலினோசையையுடையதாய்க்கொண்டு, आयाति(ஆயாதி) - வருகிறது.(77)

(தாம்.) இவருடைய உத்ஸாஹத்தைக்கண்டு இவர் கண்முன்னே
அவனுலாவப்புக்கான், அந்நடையழகை யநுபவிக்கிறார்.

எனக்கு தா(யா)ரகனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், தன் ஸ்ரீபாதத்திலணிந்த தண்டைச்-
சிலம்பு மெள்ள மெள்ள ஒலியாநிற்க, அதுக்கங்குணமாக வேணுகாநம்
பண்ணிக்கொண்டு, கோமலமான பாதத்தினால் நர்த்தநமாடி என் முன்னே
வாராநின்றானென்கிறார். (77)

सोयं विलासमुरलीनिनदामृतेन

सिञ्चन्तुदञ्चितमितं मम कर्णयुगम् ।

आयाति मे नयनबन्धुरनन्यबन्धु-

रानन्दकन्दलित केलिकटाक्षलक्ष्यः ॥ 78 ॥

ஸோயம் விலாஸமுரளிநிந்தா₃ம்ருதேந
ஸிஞ்சந்து₃ஞ்சிதமிதம் மம கர்ணயுக்₃மம்।
ஆயாதி மே நயநப₃ந்து₄ரநந்யப₃ந்து₄;
ஆநந்த₃கந்த₃லித கேலிகடாக்ஷலக்ஷய:॥78॥

(ப.உ) (ஆனந்தகந்தலிதகேலிகடாக்ஷலக்ஷய:) ஆனந்த(ஆநந்த) - ஸுகவிசேஷத்தினால், கந்தலித(கந்தலித) - வருத்தியடைந்திருக்கிற, கேலி(கேலி) - விஹாரகாலத்திலுண்டான, கடாக்ஷ(கடாக்ஷ) - கடைக்கண்பார்வையினால், லக்ஷய:(லக்ஷய:) - காணத்தகுந்தவனும், மே(மே) - என்னுடைய, (நயநவந்யு:) நயந(நயந) - நேத்ரங்களுக்கு, வந்யு:(பந்து:)- தாபத்தைப்போக்கவல்ல பந்துவும், (அநந்யவந்யு:) அநந்ய(அநந்ய) - உபாயாந்தரகுந்யரான ப்ரபந்நர்க்கு, வந்யு:(பந்து:)- ப்ராப்யனும், ச:(ஸ:) - அப்படி ப்ரஸித்தனுமான, அயம்(அயம்) - இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (விலாஸமுரலினிநிதாமுதேந) விலாஸ(விலாஸ) - ச்ருங்காரமாக ஊதப்பட்ட, முரலி(முரலி) - வேணுவினுடைய, நினதா(நிந்தா) - ஸ்வரமாகிற, அமுதேந(அம்ருதேந) - அமுதத்தினால், உதஞ்சிதம்(உதஞ்சிதம்) - (அதைக்கேட்க) முயன்ற, மம(மம) - என்னுடைய, இத் கர்ணயுக்₃மம்(இதம் கர்ணயுக்₃மம்) - இவ்விரண்டு காதுகளையும், ஸிஞ்சந்(ஸிஞ்சந்) - குளிர்நனைத்தவனாய்க்கொண்டு, ஆயாதி(ஆயாதி) - வருகிறான்.(78)

(தா.ம.) அநந்யகதியான வெனக்கு உறவாய்நின்று, என் கண்களினாற்றாமையைத் துலங்கப்பண்ணுவதற்காக, ஆநந்தாதிசயத்தினால் கொழுந்து விட்டோங்கின ஸ்ருங்கார க(ர)மநங்களையுடையனாய்க்கொண்டு, அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனானவன், தன்னுடைய குழலோசையைக் கேட்க வாசையுற்ற என் காதுகள் குளிரும்படி வேணுகாநம் பண்ணினவனாய், அசைந்தசைந்து என் முன்னே உலாவாநின்றானென்கிறார். (78)

दूराद्विलोकयति वारणखेलगामी धाराकटाक्षभरितेन विलोचनेन ।

आरादुपैति हृदयङ्गमवेणुनादवेणीदुघेन दशना वरणेन देवः ॥ 79 ॥

தூ₃ரா₃த்₃விலோகயதி வாரணகே₂லகா₃ம்

தா₄ராகடாக்ஷப₄ரிதேந விலோசநேந।

ஆராது₃பைதி ஹ்ருத₃யங்க₃மவேணுநாத₃-

வேணீது₄கேந த₃ஸநா வரணேந தே₃வ:॥79॥

(ப.உ) (ஹ்ருதயங்கம) ஹ்ருதயங்கம - உள்ளத்தே உறைந்திருக்கிற, வேணுநாத(வேணுநாத) - குழலோசையினுடைய, வேணி(வேணி) - தா(தா)-ரையை, டுघेन(துகேந) - பொழியாநின்ற, दशना वरणेन(தஸநா வரண) - வாய்க்கரையோடு(கூடின), देव:(தேவ:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (தாராகடாக்ஷபரितेन) தாரா(தாரா) - அவிச்சிந்நமாயிருக்கிற, कटाक्ष(கடாக்ஷ) - கடைக்கண்பார்வையினால்,

भरितेन(பரிதேந) - பூர்ணமாயிருக்கிற, विलोचनेन(விலோசநேந) - நேத்ரத்தினால், दूरात्(தூராத்) - தூரத்திலிருந்து विलोकयति(விலோகயதி) - பார்க்கிறான்; (वारण-खेलगामी) वारण(வாரண) - யானையினுடைய, खेल(கேல) - விளையாட்டுப் போன்ற, गामी(காமீ) - நடையழகையுடையவனாய்க்கொண்டு आरात्(ஆராத்) - ஸமீபத்தில், उपैति(உபைதி) - வருகிறான். (79)

(தா-ம்) எனக்கு நடையழகைக் காட்டுகைக்காக மத்தகஜம்போல் நடந்து தூரமாகப்போய்நின்று, அங்கிருந்து என்னை இடைவிடாமல் பாரா நின்றான்; பின்பு என் மனமுருகும்படி வேணுகாநம் பண்ணினவனாய் அதரத்தை நெளித்துக் காட்டிக்கொண்டு அருகேவந்து அந்நடையழகுடன் நடையாடா நின்றான்-
என்கிறார். (79)

त्रिभुवनसरसाभ्यां दिव्यलीलाकुलाभ्यां
दृशिदृशिशिशिराभ्यां दीप्तभूषापदाभ्याम् ।
अशरणशरणाभ्यामद्भुताभ्यां पदाभ्या-
मयमयमनुकूजद्वेणुरायाति देवः ॥ 80 ॥

த்ரிபு₄வநஸரஸாப்₄யாம் தி₃வ்யலீலாகுலாப்₄யாம்
த₃ருஸித்₃ருஸிஸிஸிராப்₄யாம் தீ₃ப்தபூ₄ஷாபதா₃ப்₄யாம்।
அஸரணஸரணாப்₄யாம்த₃பு₄தாப்₄யாம் பதா₃ப்₄யாம்
அயமயமநுகூஜத்₃வேணுராயாதி தே₃வ:॥80॥

(ப-உ) अयं(அயம்) - இவ்வழகுடன்கூடிய, अयं(அயம்) - இந்த, देवः(தேவ:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (अनुकूजद्वेणुः) अनुकूजत्(அநுகூஜத்) - ஒலியாநின்ற, वेणुः(வேணு:) - குழலையுடையனாய்க்கொண்டு, (त्रिभुवनसरसाभ्यां) त्रिभुवन(த்ரிபுவந) - மூன்று லோகங்களுக்கும், सरसाभ्यां(ஸாரஸாப்₄யாம்) - ஆநந்தஜநங்களாயும், (दिव्य-लीलाकुलाभ्यां) दिव्य(திவ்ய) - அதிமாநுஷமான, लीला(லீலை) - ச்ருங்காரகமநத்தி-
னால், आकुलाभ्यां(ஆகுலாப்₄யாம்) - பூர்ணங்களாயும், दृशि दृशि(த்ருஸி த்ருஸி) - பார்வைகள் தோறும், शिशिराभ्यां(ஸிஸிராப்₄யாம்) - (கண்களைக்) குளிரப் பண்ணுவதும், (दीप्तभूषापदाभ्यां) दीप्त(தீப்த) - ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிற, भूषा (பூஷா) - ஆபரணங்களுக்கு, पदाभ्यां(பதாப்₄யாம்) - இருப்பிடங்களாயும், (अशरणशरणाभ्यां) अशरण(அஸரண) - ரக்ஷகாந்தரமில்லாதவர்களுக்கு, शरणाभ्यां(ஸர-
ணாப்₄யாம்) - ரக்ஷகங்களாயும், अद्भुताभ्यां(அத்புதாப்₄யாம்) - ஆச்சர்யகரங்ளா-
யுமிருக்கிற, पादाभ्यां(பாதாப்₄யாம்) - திருவடிகளினால், आयाति(ஆயாதி) - நடந்து வருகிறான். (80)

(தா-ம்) ஸ்ரீக்ருஷ்ணனானவன், மூன்று லோகங்களுக்குமாநந்தஜநகமாய்,

நர்த்தத்தில் பழகித்தேறினதாய், பார்க்கப்பார்க்க அழகியதாய் அத்யஜ்வ-
லங்களான பூஷணங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டதாய், அகதிகர்களாய்த் தன்னை
வந்தடைந்த ப்ரபந்நர்க்கு ரக்ஷகமாய், இப்படிகளாகவே அத்யாஸ்சர்ய கர-
மாயிருக்கிற பாதகமலங்களால் மெள்ள மெள்ள நடந்துவந்து வேணுகாந்த்-
துடனே என் முன்னே உலாவாநின்றானென்கிறார். (80)

सोऽयं मुनीन्द्रजनमानसतापहारी
सोऽयं मद्व्रजवधूवसनापहारी ।
सोऽयं तृतीयभुवनेश्वरदर्पहारी
सोऽयं मदीयहृदयाम्बुरुहापहारी ॥ 81 ॥

ஸோ஽யம் முநீந்த்₃ரஜநமாநஸதாபஹாரீ
ஸோ஽யம் மத₃வ்ரஜவதூ₄வஸாநாபஹாரீ ।
ஸோ஽யம் த்ருதீயபு₄வநேஸ்வரத₃ர்பஹாரீ
ஸோ஽யம் மதீ₃யஹ்ருத₃யாம்பு₃ருஹாபஹாரீ ॥81॥

(ப-உ) ய:(ய:) - எவன், (முநீन्द्रजनमानसतापहारी) முநீन्द्रजन(முநீந்த்₃ரஜந) - ருஷி-
களுடைய, मानस(மாநஸ) - மநஸ்ஸிலுண்டான, ताप:(தாப:) - துக்கத்தை,
हारि(ஹாரி) - அபஹரிக்கிறவனோ, अयं(அயம்) - இவன், स:(ஸ:) - அவனே;
य:(ய:) - எவன், (मद्व्रजवधूवसनापहारी) मद(மத) - அபிமாநத்தையுடைய, व्रजवधू
(வ்ரஜவதூ) - கோபிகைகளுடைய, वसन(வஸந) - துயில்களை, अपहारी(அப-
ஹாரீ) - எடுத்தொளித்தவனோ, अयं(அயம்) - இவன், स:(ஸ:) - அவனே, य:
(ய:) - எவன், (तृतीयभुवनेश्वरदर्पहारी) तृतीयभुवन(த்ருதீயபுவந) - ஸ்வர்க்கத்துக்கு,
ईश्वर(ஈஸ்வர) - ஸ்வாமியான இந்த்ரனுடைய, दर्प(தர்ப) - கொழுப்பை, हारी
(ஹாரீ) - போக்கினவனோ, अयं(அயம்) - இவன், स:(ஸ:) - அவனே; य:(ய:)
- எவன், (मदीयहृदयाम्बुरुहापहारी) मदीय(மதீய) - என்னுடையதான ஹ்ருத-
(ஹ்ருதய-அம்புருஹ) - நெஞ்சை, अपहारी(அபஹாரீ) - வஞ்சித்தவனோ, अयं
(அயம்) - இவன், स:(ஸ:) - அவனே. (81)

(தா-ம்) ஸநகாதி யோகீந்த்ரரான இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அநவரதம் த்யா-
நிக்கவே, இவன்றானும் அங்கே நித்யவாஸம் செய்கைக்குப் பாங்காக அவர்-
கள் மநஸிலுள்ள ஆத்யாத்மிகாதி ஸகலதாபங்களையும் களைந்தெடுத்தான்;
கோபிமார்கள் நீராடும்போது குளக்கரையில் களைந்துவைத்த துகிலை
அவர்களறியாதபடியபஹரித்த தூ(பூ)ர்த்தனானான்; கோபாலர்கள் தனக்கிட்ட
பலி பூஜையை இவன் தடுத்துவிட்டானென்று இந்திரன் கோபித்துக் கல்மழை
பொழிய, அதை கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துத் தடுத்து அவன் கர்வத்-

தைத் தணித்தான்: இப்படி ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய் பரமரஸிகனாய் சூரனான அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இப்பொழுது என் கண்வழியாக நெஞ்சில் புகுந்து அங்குள்ள வேதனைகளை யாற்றினானென்கிறார். (81)

सर्वज्ञत्वे च मौग्ध्ये च सार्वभौममिदं मम ।
निर्विशन्नयनं तेजो निर्वाणपदमश्नुते ॥ 82 ॥

ஸர்வஜ்ஞத்வே ச மௌக்₃த்யே ச
ஸார்வபௌ₄மமிதம் மம ।
நிர்விஸந்நயநம் தேஜோ
நிர்வாணபத₃மஸ்நுதே ॥82॥

(ப-உ) சர்வஜ்ஞ(ஸர்வஜ்ஞ) - எல்லாப்பொருளையுமறியவல்லஜ்ஞானத்திலும், மௌக்₃தே ச - மோஹிப்பிக்கவல்ல அழகியதும், சார்வமம்(ஸார்வபௌமம்) - ஸர்வோத்தமமான, இத்(இதம்) - இந்த, தேஜ: (தேஜ:)- தேஜஸ்ஸை, நிர்விஸந்(நிர்விஸந்) - அடைந்ததாய்க்கொண்டு, மம(மம) - என்னுடைய, நயநம் (நயநம்) - கண்ணானது, நிர்வாணபதம்(நிர்வாணபதம்) - மோசஷசகத்தை, அஷ்நுதே (அஸ்நுதே) - அநுபவிக்கிறது. (82)

(தா-ம்) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஜ்ஞாநமோ, ப்ரஹ்மாதிகளிலும் நித்ய சூரிகளிலும் விஞ்சியிருந்தது; இவனுடைய அஜ்ஞாநமோ, அஜ்ஞாநிகளுக்கு நித(உ)ர்சநமாகச் சொல்லப்பட்ட இடையரிலும் விஞ்சியிருந்தது. இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பரத்வஸௌஸலப்பங்களை யநுபவித்து என் மனம் பரமாநந்த பரிதமாயிற்றென்கிறார். (82)

कृष्णानमेतत्पुनरुक्तशोभमुष्णेतरांशोरुदयं सुखेन्दोः ।

तृष्णाम्बुराशिं द्विगुणीकरोति कृष्णाहयं किञ्चन जीवितं मे ॥ 83 ॥

க்ருஷ்ணாநமேதத்₄புநருக்தஸோப₄-
முஷ்ணேதராம்ஸோருத₃யம் முகேந்தோ₃: ।
த்ருஷ்ணாம்பு₃ராஸிம் த்₃விகுணீகரோதி
க்ருஷ்ணாஹ்வயம் கிஞ்சந ஜீவிதம் மே ॥83॥

(ப-உ) க்ருஷ்ணாஹ்வயம்(க்ருஷ்ணாஹ்வயம்) - க்ருஷ்ணனென்ற பெயரையுடையதும், கிஞ்சந(கிஞ்சந) - ஏதொ ஒன்று, மே(மே) - என்னுடைய, ஜீவிதம்(ஜீவிதம்) - ப்ராணனானதும், முகேந்தோ₃: (முகேந்தோ₃:) - (தன்னுடைய) முகமாகிற சந்த்ரனாலே, உஷ்ணேதராம்ஸோ₃: (உஷ்ணேதராம்ஸோ₃:) - சீதகிரணனான சந்த்ரனுடைய, உத்பத்திம்(உத்பத்திம்) - உத்பத்தியை, (புநருக்தஸிம்) புநருக்த(புநருக்த) - புநருக்தமென்-

கிற தோஷத்தோடு கூடிய, சோம்(ஸோபம்) - காந்தியையுடையதாக (நிரர்த்த-
தமாக,) க்ஷான(க்ருஷ்ணாநம்) - பண்ணினதாய்க்கொண்டு, த்ஷாமுராசி(த்ருஷ்-
ணாம்புராஸிம்) - (தன்னுடைய) ஸமுத்ரம்போன்ற பேராசையை, டிஹிகரோதி
(த்விகுணீகரோதி) - இரட்டிக்கப்பண்ணுகிறது, "புநருக்தஸோபம்" (புநருக்தஸோபம்)
என்பதற்கு, புநருக்த(புநருக்த) - இரட்டிப்பாகப்பண்ணப்பட்ட, சோம்(ஸோபம்)
-காந்தியையுடையதாக என்றும் அர்த்தமாகலாம். "புநருக்ததோஷம்" (புநருக்ததோ-
ஷம்) என்றும் சிலர் சொல்லுவர். (83)

(தா-ம்.) எனக்கந்தராத்மாவான இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், லோகத்திலுள்ள
தாபங்களையும் இருளையும் தன் முகவொளியினால் போக்கி, உலகத்தார்,
இனி சந்திரனால் ஏதும் கார்யமில்லையென்று சொல்லும்படி சந்த்ரனை
வீணாக்கினவனாய்க் கொண்டு, அம்முகவொளியை எனக்குக் காட்டி என்-
னாசையைப் பெருக்கச் செய்தானென்கிறார். (83)

तदेतदाताम्रविलोचनश्री सम्भाविताशेषविनम्रवर्गम् ।

मुहुर्मुरारेर्मधुराधरोष्ठं सुखाम्बुजं चुम्बतिमानसं मे ॥ 84 ॥

ததே₃ததாதாம்ரவிலோசநஸ்ரீ

ஸம்பா₄விதாஸேஷவிநம்ரவர்க₃ம்।

முஹூர்முராரேர்மது₄ராத₄ரோஷ்ட₂ம்

முகா₂ம்பு₃ஜம் சும்பு₃திமாநஸம் மே ॥84॥

(ப.உ.) (ஆதாம்ரவிலோசனசுரீ சம்பாவிதாஸேஷவிநமரவர்கம்) ஆதாம்ர(ஆதாம்ர) - கொஞ்சம் சிவந்-
திருக்கிற சோபையினால் விலோசனசுரீ(விலோசநஸ்ரீ) - நேத்ரசோபையினால்,
சம்பாவித(ஸம்பாவித) - கொண்டாடப்பட்ட, அஸேஷ(அஸேஷ) - ஸமஸ்தமான,
விநம(விநம்) - ஆச்ரிதர்களுடைய, வர்கம்(வர்கம்) - ஸமுஹத்தையுடையதும்,
(மதுராமுராரேர்மது₄ராத₄ரோஷ்ட₂ம்) மதுர(மதுர) - போக்யமான, அஸேஷ(அதரோஷ்டம்) - கீழ்மேலு-
தட்டையுடையதும், தத்(தத்) - அப்படி சாஸ்த்ரப்ரஸித்தமான, ஈதத்(ஈதத்) -
இப்படி கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட, முராரே:(முராரே:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, சுக்-
அஸுஜம்(முக-அம்புஜம்) - முகாரவிந்தத்தை, மே(மே) - என்னுடைய, மானஸம்(மாநஸம்)
- நெஞ்சானது, முஹூ:(முஹூ:) - அடிக்கடி, சும்பதி(சும்பதி) - த்யானம் செய்கிறது

(தா-ம்.) தன்னிடத்தில் பக்தியுத்தரான பாகவதர் பக்கல் தனக்குள்ள
வாத்ஸல்யத்தை புறம் பொசிந்து காட்டினாற்போல் சிவந்த திருக்கண்களால்
கௌரவித்துக் கடாசுதியா நின்றான்; அவர்களைப்பார்த்து மதுரமாகப்பேசுவ-
தாக அதரம் துடியாநின்றது. முகமானது மலர்ந்து தோன்றி அவர்கள் தாபத்தை
யாற்றாநின்றது; இவனுடைய இவ்வயவங்களையெல்லாம் என் நெஞ்சு
ஒருகாலே த்யாநியா நின்றதென்கிறார். (84)

करौ शरदुदञ्चिताम्बुजविलास शिक्षागुरु
 पदौ विबुधपादप प्रथमपल्लवोल्लङ्घिनौ ।
 दृशौ दलितदुर्मदत्रिभुवनोपमानश्रियौ
 विलोक्य विलोचनामृतमहोमहच्छैशवम् ॥ 85 ॥

கரௌ ஸரது₃த₃ஞ்சிதாம்பு₃ஜவிலாஸ ஸிக்ஷாகு₃ரு
 பதௌ₃ விபு_{3,4}தபாத₃ப ப்ரத₂மபல்லவோல்லங்கி₄நௌ₁ ।
 த்₃ருஸௌ த₃லிதது₃ர்மத₃த்ரிபு₄வநோபமாநஸ்₃ரியௌ
 விலோகய விலோசநாம்ருதமஹோமஹச்-
 சை₂ஸவம் ॥85॥

(ப-உ.) करौ(கரௌ) - திருக்கைகள், (शरदुदञ्चिताम्बुजविलासशिक्षागुरु) शरत(ஸரத்)
 - சரத்காலத்தில், उदञ्चित(உதஞ்சித) - வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற, अम्बुज(அம்புஜ)
 - தாமரைப்பூவினுடைய, विलास(விலாஸ) - (விகாஸம் காந்தி முதலானவற்-
 றினாலுண்டான) ப்ரகாசத்திற்கு, शिक्षागुरु(ஸிக்ஷாகுரு) - அப்யாஸம் செய்-
 விக்கிற ஆசார்யனாயிருக்கிற, पदौ(பதௌ) - திருவடிகள், (विबुधपादपप्रथमपल्ल-
 वोल्लङ्घिनौ) विबुधपादप(விபுதபாதப) - கல்பவ்ருஷத்தினுடைய, प्रथम(ப்ரதம)
 - இளசான, पल्लव(பல்லவ) - தளிர்களை, उल्लङ्घिनौ(உல்லங்கிநௌ) - அதிக்ரமிக்-
 கின்றன, दृशौ(த்ருஸௌ) - திருக்கண்கள், दलित(தலித) - பிளக்கப்பட்ட, दुर्मद
 (துர்மத) - துரபிமானத்தையுடைய, त्रिभुवन(த்ரிபுவந) - மூன்றுலோகத்தினு-
 டைய, उपमानश्रियौ(உபமாநஸ்₃ரியௌ) - ஸாத்ருச்யலஷ்மியை யுடைத்தாயி-
 ருக்கின்றன, (विलोचनामृतं) विलोचन(விலோசந) - நயனங்களுக்கு, अमृत(அம்ருத)
 - ஸுகப்ரதமாய், महत्(மஹத்) - ச்லாக்யமான, शैशवं(ஸைஸவம்) - (இப்படிப்-
 பட்ட இளம்பருவத்தை, विलोक्य(விலோகய) - பார், अहो(அஹோ) - ஆச்சர்யம்.
 “விலோசன” (விலோசந) என்று பதவிபாகமாய், विलोचन(விலோசந) - கண்ணை!
 विलोक्य(விலோகய) - பார் என்று அர்த்தமாம். (85)

(தா-ம்) இப்படி கீழ்ப்பத்து ஸ்லோகங்களினால் அவனைத்தாம் பூர்ணமாக
 அநுபவித்து நீங்களும் இதை வீணாகப்போக்காதே அநுபவியுங்கள் என்று
 பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறார்.

இவனுடைய அனுபவம் வேப்பங்குடி நீர்போலிருக்கையன்றிக்கே அநு-
 பவிக்க விறங்கும்போதே பால்போல் இனிதாயிருக்கும், அதாவது சரத் காலத்-
 திலுதித்த தாமரைகளும் கூட, சைத்ய ஸௌகந்த்ய மார்த்தவாதி ஸ்வபா-
 வங்களை இங்கே வந்தப்யஸிக்கும்படி இவனுடைய கைகள் மிகவுமழுகியதாய்
 ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுயர்ந்திருக்கும்; ஸ்ரீபாதங்கள், கற்பகத்தருவினது இளந்-
 தளிர்களும் தோற்கும்படி அதைக்காட்டிலும் மென்மை விஞ்சிச்சிவந்து கோம-

லமாயிருக்கும்; இவனுடைய கண்களுக்கு ஒப்புச்சொல்லலாம்படி யெடுக்க வல்லதொருவஸ்து த்ரிலோகத்திலுமெங்குமில்லை; இப்படி அதிஸுந்தர-
மான பா(வா)லமுருந்தனை நீங்களும் கண்டுநுபவியுங்களென்கிறார். (85)

आचिन्वानमहन्यहन्यहनि साकारान्विहारक्रमाना-
रुन्धानमरुन्धती हृदयमप्यार्द्रस्मितास्यश्रिया ।
आतन्वानमनन्यजन्मनयनश्लाघ्यामनर्घ्यान्दशा-
मामन्दं ब्रजसुन्दरीस्तनतटीसाम्राज्यमुज्जृम्भते ॥ 86 ॥

ஆசிந்வாநமஹந்யஹந்யஹநி
ஸாகாராந்விஹாரக்ரமாந்
அருந்தா₄நமருந்த₄தீ ஹ்ருத₃ய-
மப்யார்த்₃ரஸ்மிதாஸ்யஸ்ரீயா।
ஆதந்வாநமநந்யஜந்ம-நயந-
ஸ்லாக்₄யாமநர்க்₄யாந்த₃ஸா-
மாமந்த₃ம் வ்ரஜஸுந்த₃ரீஸ்தந
த₄ஸாம்ராஜ்யமுஜ்ஜ்ரும்ப₄தே॥86॥

(ப-உ) அஹி அஹி அஹி(அஹநி அஹநி அஹநி) - தினந்தோறும், சாகாராந் (ஸாகாராந்) - லக்ஷணங்களோடு கூடிய, விஹாரக்ரமாந் (விஹாரக்ரமாந்) - திரு-
விளையாட்டினுடைய க்ரமங்களை, ஆசிந்வாநம் (ஆசிந்வாநம்) - ஸம்பாதி யா-
நின்றதும், (ஆர்ஹிதாஸ்யஸ்யா) ஆர்(ஆர்த்ர) - குளிர்ந்திருக்கிற, ஸித(ஸ்மித) -
முறுவலையுடைய, ஆஸ்ய(ஆஸ்ய) - முகத்திலுண்டான, ஸ்ரீயா(ஸ்ரீயா) - அழகி-
-னால், (அரூந்தி ஹ்ருதயம்) அரூந்தி(அருந்த₄தீ) - வஸிஷ்டருடைய பத்நியான
அருந்ததியினுடைய, ஹ்ருதயம்-அபி) - மநஸஸ்யும், அரூந்தி
(அருந்தாநம்) - தகையத்தகுந்ததும், (அந்யஜந்மநயநஸ்யா) அந்யஜந்ம(அநந்ய
ஜந்ம) - தன்னிடத்தில் நின்றுமுண்டான மந்மதனுடைய, நயந(நயந) - கண்-
களுக்கும், ஸ்யா(ஸ்லாக்யம்) - கொண்டாடத்தகுந்ததாய், அந்யா(அநர்க்யம்)
-விலையற்றதாயிருக்கிற, தா(தஸாம்) - அவஸ்தையை, ஆதந்வா-
நம்) - மேல் மேல் வ்ருத்தியடைவிப்பியா நின்றதும், (வ்ரஜஸுந்ரீ ஸ்தனத₃ஸாம்ராஜ்யம்)
வ்ரஜஸுந்ரீ(வ்ரஜஸுந்த₃ரீ) - கோபிகைகளுடைய, ஸ்தனத₃(ஸ்தநத₄) - ஸ்தநப்ர-
தேசங்களில், ஸாம்ராஜ்யம்(ஸாம்ராஜ்யம்) - மஹா அரசாட்சியை, யுடையதுமான
ஸ்ரீக்ருஷ்ணதத்வமானது. ஆமந்ம்(ஆமந்ம்) - மிகவுமதிகமாக, உஜ்ஜ்-
ரும்பதே) - வ்ருத்தியடைகிறது. (86)

(தா-ம்) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வ்யங்க்யோக்திகளையும் தினந்தோறும்

புதுபுதிதாக அப்யஸியாநின்றான்; தன் முகத்தில் புன்சிரிப்பைக்கண்டாளாகில் மற்றொரு புருஷனை நெஞ்சாலும் நினையாத அருந்ததியும் கூட மதிமயங்கி விடுவாள்; ஸர்வலோக ஸுந்தரனான மந்மதனுங்கூட இவனுடைய வடிவழகைக்கண்டு, “இனியிதுக்கொப்பில்லையென்று கொண்டாடும்படி அதிஸுந்தரனாயிருந்தான்; இவ்வழகெல்லாம், காட்டிலெரிந்த நிலாவை வீணாய்ப் போக்காதே அணைத்து அநுபவிக்க வல்லபாக்யம் பெற்றார் கோபிமார்கள், இப்படிப்பட்டவன் நம் கண்முன்னே என்னைப்பார், பார், என்று தோற்றினான், உபேகூதியாதே அவனைக் கண்டுநுபவியுங்களென்கிறார். (86)

समुच्चसितयौवनं तरल शैशवालङ्कृतं
मदच्छुरितलोचनं मदनमुग्धहासामृतम् ।
प्रतिक्षणविलोकनं प्रणयपीतवंशीमुखं
जगत्त्रयविमोहनं जयति मामकं जीवितम् ॥ 87 ॥

ஸமுச்ச²வஸிதயௌவநம் தரல ஸைஸவாலங்க்ருதம்
மத³ச்ச²ரிதலோசநம் மத³நமுக்³த⁴ஹாஸாம்ருதம்।
ப்ரதிக்ஷணவிலோகநம் ப்ரணயபீதவம்ஸீமுக²ம்
ஜக³த்த்ரயவிமோஹநம் ஜயதி மாமகம் ஜீவிதம்॥87॥

(ப-உ) (சமுச்சு²சிடயௌவநம்) சமுச்சு²சிட(ஸமுச்ச²வஸித) - வருத்தியடையா நின்-
றுள்ள, யௌவநம்(யௌவநம்) - யௌவந வயஸ்ஸையுடையதும், (तरलशैशवा-
लङ्कृतम्) तरल(தரல) - சஞ்சலமான (மெள்ள மெள்ள நழுவுகிற), शैशव(ஸைஸவ)
- பால்யத்தினால், अलङ्कृतम्(அலங்க்ருதம்) - அலங்கரிக்கப்பட்டும், (मदच्छुरित-
लोचनम्) मद(மத) - யௌவநமதத்தினால், छुरित(சுரித) - பூசப்பட்ட, लोचनं(லோசநம்)
- கண்களையுடையதும், (मदनमुग्धहासामृतम्) मदन(மதந) - மந்மதனால், मुग्ध
(முக்³த) - மநோஹரமாயிருக்கிற, हास(ஹாஸ) - முறுவலாகிற, अमृतं(அம்ருதம்)
- அமுதையுடையதும், (प्रतिक्षणविलोकनम्) प्रतिक्षण(ப்ரதிக்ஷண) - க்ஷணந்தோறும்
(புதிதுபுதிதாக உண்டான), विलोकनं(விலோகநம்) - பார்வையையுடையதும்,
(प्रणयपीतवंशीमुखम्) प्रणय(ப்ரணய) - ப்ரீதியினால், पीत(பீத) - கம்பநம்பண்ணப்பட்ட,
वंशीमुखं(வம்ஸீமுகம்) - வேணுரந்தரத்தையுடையதும், (जगत्त्रय विमोहनम्) जगत्त्रय
(ஜகத்த்ரய) - மூன்றுலகங்களுக்கும், विमोहनं(விமோஹநம்) - ஆநந்தாதிசயத்தை
யுண்டுபண்ணுவதுமான, मामकं जीवितं(மாமகம் ஜீவிதம்) - என்னுடையதான
ப்ராணனாகிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணதத்வமானது, जयति(ஜயதி) - விளங்குகிறது. (87)

(தா-ம்) கீழ், க்ருஷ்ணனுடைய பால்யத்தைத் தாமமுமநுபவித்துப் பிறர்க்கு-
முபதேசித்தார்; இனி பால்யம் தீண்டின யௌவநாவஸ்த்தையையநுப-
விக்கிறார்.

என்னுடைய வாழ்கைக்கெல்லாம் மூலகாரணமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வடிவில் பால்யம்' மெள்ள மெள்ளக்கழித்து சிறிது சேஷித்துநின்றது; இதுபோகத்தொடங்கினபோதே யெளவநம்வந்துப்ரவேசித்து நாளுக்குநாள் வாராநின்றது; அது வந்தவாறே அதுக்கடையாளமாகக் கண்களில் ஸ்ருங்கார விலாஸமேறிப் பாய்ந்தது; கண்டபோதே பெண்களை மயக்ககல்ல சிறுநகையும், முகத்திலமுதம்போல் வழியாநின்றது; பார்வைகளானவை கூடிணந்தோறும் மாறி மாறி விளங்கி வாராநின்றது; இந்த வயஸ்ஸிலும் முன்னிலுமதிகமாகப்ரீ திபண்ணிக் குழலூதாநின்றான்; இப்படியெளவநாவிர்ப்பாவகாலத்தில் ஸகலலோகங்களும் மோஹிக்கும்படியாக விளங்காநின்றானென்கிறார்.

(87)

चित्रं तदेतच्चरणारविन्दं चित्रं तदेतन्नयनारविन्दम् ।

चित्रं तदेतद्ददनारविन्दं चित्रं तदेत्पुनरम्बचित्रम् ॥ 88 ॥

சித்ரம் ததே₃தச்சரணாரவிந்தம்₃

சித்ரம் ததே₃தந்நயநாரவிந்தம்₃।

சித்ரம் ததே₃தத்₃வது₃நாரவிந்தம்₃

சித்ரம் ததே₃த்புநரம்ப₃சித்ரம்॥88॥

(ப-உ) த(தத்)-அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடையதாய், எ(ஏதத்)-என்முன்னே தோற்றுகிற, ச(ரண-அரவிந்(சரண-அரவிந்தம்))-ஸ்ரீபாதகமலமானது, சி(சித்ரம்) - அத்யாச்சர்யகரமானது, த(தத்) - அப்படி. சாஸ்த்ரப்ரஸித்தமாய், எ(ஏதத்) - இப்படி, கீழேவர்ணிக்கப்பட்ட, ந(நய-அரவிந்(நயந-அரவிந்தம்) - திருக்கண்மலர், சி(சித்ரம்) - அத்யாச்சர்யகரமானது, த(தத்) - அப்படி ஸர்வஜநாநந்தகரமாய், எ(ஏதத்) - இப்படி என் மனத்தைவஞ்சித்த, வ(வத-அரவிந்(வதந-அரவிந்தம்))-முககமலமானது, சி(சித்ரம்)-அத்யாச்சர்யகரமானது, அ(அம்பா) - அம்மா! த(தத்) - அப்படி ஸர்வோத்தமமாய், எ(ஏதத்) - இப்படிப்பட்டஸர்வாவயவங்களோடு கூடியதாய், சி(சித்ரம்) - ஆச்சர்யகரமான வ்யாபாரங்களையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணதத்வமானது, எ(ஏதத்) -இங்கு, "த(தத்)" "எ(ஏதத்)" என்றபதங்களுக்கு நாலு இடங்களில் சொன்ன அர்த்தங்களையெல்லாம் நாலு இடங்களிலும் சொல்லிக்கொள்வது.(88)

(தா-ம்) ஆஸ்ரீதரைத் தன் கீழிருத்தி அவர்களுக்கு அடைக்கலமான திருவடிகளுடைய செயலுமெழிலும் லோகவிலகூணமாயிருக்கிறது; ஆதியில் அவர்களாஸ்ரயிக்கைக் குறுப்பாக அவர்களுடைய அநாதிபாபமெல்லாம் நீங்கும்படிகடாகூறித்துப் பணிகொண்ட கண்களினுடைய செயலுமெழிலும் வாசாமகோசரமாயிருக்கிறது; உள்ளுள்ள அபிப்ராயங்களெல்லாம் தோற்-

றும்படி மலர்ந்த திருமுகத்தினுடைய ஜகந்மோஹனமான எழிலும் செயலும் அதிவிசித்ரமாயிருக்கிறது; அவயவசோபையாவும் யௌவனத்தினாலும் அதுக்குரிய ஆபரணங்களினாலும் கலக்குமான திருமேனியினுடைய செயலுமெழிலும் அத்யாஸ்சர்யத்தை விளையாநின்றது; அம்மம்மா! என்று ஆஸ்சர்யப்படுகிறார். (87)

अखिलभुवनैकभूषमधिभूषित जलधिदुहितृकुचकुम्भम् ।
ब्रजयुवति हारवल्लीमरकतनायकमहामणिं वन्दे ॥ 89 ॥

அகி₂லபு₄வநைகபூ₄ஷமதி₄பூ₄ஷித
ஜலதி₄து₃ஹித்ருகுசகும்ப₄ம்।
வ்ரஜயுவதி ஹாரவல்லீமரகத-
நாயகமஹாமணிம் வந்தே₃॥89॥

(ப-உ) (அகிலபு₄வநைக₄பூ₄) அகில(அகில) - ஸமஸ்தமான, பு₄வந(புவந) - லோகங்களுக்கும், ஈக(ஈக) - முக்யமான, பூ₄(பூஷம்) - அலங்காரமானதும், (அதிபூ₄ஷித-ஜல₄தி₄து₃ஹி₄த₄ரு₄கு₄ச₄கும்₄ப₄ம்) அதிபூ₄ஷித(அதிபூ₄ஷித) - அலங்கரிக்கப்பட்ட, ஜல₄தி₄து₃ஹி₄த₄ரு₄கு₄ச₄கும்₄ப₄ம்) - லக்ஷ்மியினுடைய, கு₄ச₄கும்₄ப₄ம்) - கலசம் போன்ற ஸ்தநங்களுக்கும் சிறந்த அணிகலனாயும், (வ்ரஜயுவதிஹாரவல்லீமரகத₄நாயக₄ம₄ஹாமணி₄) வ்ரஜயுவதி(வ்ரஜயுவதி) - (வட்டமாகநின்ற) கோபிமார்களுடைய, ஹாரவல்லீ - கொடி போன்ற முத்துமாலைக்கு, மரகத₄நாயக₄ம₄ஹாமணி₄) - நடுவிலிட்டமரகதமென்றே சிறந்தமணி போன்றவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வந்தே(வந்தே) - நமஸ்கரிக்கிறேன். (89)

(தா-ம்) இதில், கீழ்ச்சொன்ன அவனெழிலும் செயலிலும் தோற்று திருவடிகளில் விழுந்து பணிகிறார்.

ஆஸ்சர்யணத்துக்குறுப்பான ருசியை விளைக்கும்படி ஸர்வலோக விலக்ஷணனாய், சேதநர்க்குப் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியுடைய குசங்களுக்கு ஓரலங்காரம் போல் எப்போதுமங்கே யணைத்திருக்கும்வனாய், இடைப்பல்லியிலுள்ள பெண்கள் முத்து மாலை போல் சுற்றும் வளைந்து நிற்கத் தான் நடுநாயகமாய் நின்று அவர்களை விளங்கப்பண்ணின எழிலையும் செளலப்பதையமுடையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறேனென்கிறார். (89)

कान्ताकचग्रहणविग्रहबद्धलक्ष्मी
खण्डाङ्गरागरसरञ्जितमञ्जुलश्रीः ।
गण्डस्थलीमुकुरमण्डलखेलमान-
घर्माङ्कुरां किमपि खेलति कृष्णतेजः ॥ 90 ॥

காந்தாகசக்₃ரஹணவிக்₃ரஹப₃த்₃த₃லக்ஷம்
 க₂ண்டா₃ங்க₃ராக₃ஸரஞ்ஜிதமஞ்ஜுலஹீ:
 க₃ண்டஸ்த₂லீமுகுரமண்ட₃லகே₂லமாந-
 க₄ர்மாங்குராம் கிமபி கே₂லதி க்ருஷ்ணதேஜ:
 119011

(ப-உ) (कान्ता कचग्रहणविग्रहवद्लक्ष्मी खण्डाङ्गरागरसरञ्जितमञ्जुलश्रीः) கான்₂தா(காந்தா) - நாயிகையினுடைய, कच(கச) - மயிர்முடியை, ग्रहण(க்ரஹண) - பிடிக்கும்-போதுண்டான, विग्रह(விக்ரஹ) - ப்ரணயகலஹத்தில், ग्रहण(க்ரஹண) - பிடிக்கப்பட்ட, लक्ष्मी(லக்ஷ்மீ) - ஸ்ரீதேவியினுடைய (திருமேனியிலுண்டான), खण्ड-अङ्गराग(கண்ட-அங்கராக) - காச்மீரதேசத்திலுண்டாகிற கண்டசந்தநத்தினுடைய, रस(ரஸ) - குழம்பினால், रञ्जित(ரஞ்ஜித) - சிவப்பாகப் பண்ணப்பட்டும், मञ्जुल(மஞ்ஜுல) - மநோஹரமான, श्री:(ஸ்ரீ) - சோபையையுடையதும், (गण्डस्थलीमुकुरमण्डलखेलमानघर्माङ्कुरं) गण्डस्थली(கண்டஸ்தலீ) - கன்ன(கபோல)மாகிற, मुकुरमण्डल(முகுரமண்டல) - கண்ணாடிப்புறத்தில், खेलमान(கேலமாந) - நர்த்தநம் பண்ணுகிற, घर्मा-अङ्कुरं(தர்ம-அங்குரம்) - ஸ்வேதபிந்துக்களையுடையதுமான, किं अपि(கிம் அபி) - ஓரானொரு, कृष्णतेजः(க்ருஷ்ணதேஜ:) - க்ருஷ்ணனென்கிற தேஜஸ்ஸானது, खेलति(கேலதி) - (என் முன்னே) விளையாடுகின்றது, “कचग्रहण” (கசக்ரஹண) என்று பாடமாகில் ஸரளமாம், அப்பொழுது, वद(பத்த) - ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளப்பட்ட என்றர்த்தமாம்.(90)

(தா-ம்) கீழ் பிராட்டியைச் சொல்லவே அவனோடிவன் விளையாடின விளையாட்டு நினைவில் வந்தது, அதையநுஸந்திக்கிறாரிதில்.

ஏகாந்தத்தில் ருக்மிணியோடு ரதிகேளி செய்யும்போது ப்ரணயத்தினால் ஒருவர்க்கொருவர் கசங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கலஹம் செய்கையில் இவன் ருக்மிணிதேவியைத் திடீரென்று சென்று நெருங்க அணைத்துக்கொண்டான், அதனால் அவளுடைய திருமேனியிலுள்ள சந்தநச்சேறு இவனுடைய ஸரீரத்தில் நிறைய ஒற்றுண்டமையால், கரிய திருமேனியில் பரபாகமான அந்த சிவப்புச்சந்தநத்தினால் அபூர்வமானதொரு காந்தியையடைந்து விளங்கினான்; அந்தரதிகேளி காலத்திலுண்டான ஸ்ரமத்தினால், துடைத்துவிட்ட கண்ணாடி போல் அதிஸ்வச்சமான (கபோல) கன்னப்ரதேசத்தில் வேர்வைகள் திவலைகள் வ்யாபித்திருந்தது; இப்படி அநிர்வாச்யமான அழகுடனே க்ருஷ்ணன் என்மனத்திலே எப்போதும் விளையாடாநின்றானென்கிறார். (90)

मधुरम्मधुरं वपुरस्य विभो मधुरम्मधुरं वदनम्मधुरम् ।
 मधुगन्धिमृदुस्मितमेतदहो मधुरम्मधुरम्मधुरं मधुरम् ॥ 91 ॥

மது₄ரம் மது₄ரம் வபுரஸ்ய விபோ:₄
 மது₄ரம் மது₄ரம் வத₃நம்மது₄ரம்।
 மது₄க₃ந்தி₄ம்ருது₃ஸ்மிதமேதத₃ஹோ
 மது₄ரம்மது₄ரம்மது₄ரம் மது₄ரம்॥91॥

(ப-உ) அச்ய(அஸ்ய) - இந்த, விமோ:(விபோ:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வபு:
 (வபு:) - திருமேனியானது, மயூர்(மதுரம்) - ஸ்வாபாவிகமான போக்யதையுடையது
 மயூர்(மதுரம்) - (எனக்கு) மிகவுமினிதாயிருக்கிறது, (மயூர்) மயூ
 (மது) - தேனினுடைய, ரஸ்ய(கந்தி) - பரிமளத்தையுடையதும், மயூர்(மதுரம்)
 - அப்பரிமளத்தினாலினியதுமாய், மது₄ஸ்மிதம்(ம்ருதுஸ்மிதம்) - மந்தஹாஸத்-
 தையுடையதும், மயூர்(மதுரம்) - அதினாலுண்டான போக்யதையையுடையதுமாய்,
 மயூர்(மதுரம்) - நிருபாதிகமான போக்யதையையுடையதுமான, வத₃நம்(வதநம்)
 - முகமானது, மயூர்(மதுரம்) - (எனக்கு) இனிதாயிருக்கிறது, மயூர்(மதுரம்)
 - எல்லாவஸ்துக்களுக்குப் போக்யதையைக் கொடுக்கவல்லதும், மயூர்(மதுரம்)
 - எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் இனிதாகத்தோற்றுமதுமான, ஐத(ஏதத்) - இந்தக்
 க்ருஷ்ணனுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமானது, மயூர்(மதுரம்) - என் மனதுக்கு
 இனிதாயிருக்கிறது, அஹோ(அஹோ) - ஆச்சர்யம். (91)

(தாம்.) இதில், அவனுடைய போக்யதையைப் பேசுகிறார்.

நம்முடைய ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய விக்ரஹமானது, ஸ்வாபாவிகமான
 அழகாலும் அதுக்குமேலே சேஷ்டிதங்களினாலும் இனிதாயிருந்தது; முகமானது
 விலக்ஷணமான நோக்கினாலும் அலர்ந்த காந்தியினாலும் இனிதாயிருந்தது;
 அவன் தூரநின்று வாய் திறந்தபோதே அதில் நின்றும் புறப்பட்ட பரிமளம்
 அம்மண்டலமனைத்தையும் கமழ்ப்பண்ணாநின்றது; அற்பப் பற்கள் தெரிந்தும்
 மறைந்துமிருக்கும்படி மந்தஹாசம் பண்ணும்போது அது உள்ளுள்ள அபிப்ராயப்
 ரகாசத்தினால் இனிதாயிருந்தது; இப்படி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனானவன், ஸ்வபாவத்தினாலும்,
 சேஷ்டிதங்களினாலும், அழகாலும், அபிப்ராயத்தினாலும் அனைவர்க்குமினியனாயிருந்தான்;
 இவனோடுபோலியான மற்றொரு வஸ்துகிடையாது; ஆச்சர்யம். என்கிறார். (91)

शृङ्गारससर्वस्वं शिखिपिच्छविभूषणम् ।

अङ्गीकृतनराकारमाश्रये भुवनाश्रयम् ॥ 92 ॥

ஸ்ருங்கா₃ரரஸஸர்வஸ்வம் ஸிகி₂பிஞ்ச₂விபூ₄ஷணம்।
 அங்கீ₃க்ருதநராகாரமாஸ்ரயே பு₄வநாஸ்ரயம்॥92॥

(ப-உ.) (ஐஞாரஸசர்வஸ்வ்) ஐஞாரஸ(ஸ்ருங்காரரஸ) - ஸ்ருங்காரரஸத்தினுடைய, சர்வஸ்வ்(ஸர்வஸ்வம்) - அனைத்துப் பொருளானவனும் (ஸ்ருங்காரரஸஸ்வ-ருபமானவனும்), (சிர்ஷிபிஷ்விமூஷணம்) சிர்ஷி(ஸிகி) - மயிலினுடைய, பிஷ்வ(பிஞ்சு) - இறகை, விமூஷண்(விபூஷணம்) - ஆபரணமாகஉடைத்தானவனும், (அங்ஜீகூத்-நராசர்) அங்ஜீகூத்(அங்கீகூருத) - தன்னிச்சையினால் பூண்ட, நர-ஆசர்(நர-ஆகாரம்) - மநுஷ்ய தேஹத்தையுடையனும், (ஸுவுநாஸ்யம்) ஸுவுந(புவந) - ஸகலலோகங்களுக்கும், ஆஸ்யம்(ஆஸ்ரயம்) - ஆகாரபூதனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஆஸ்யே (ஆஸ்ரயே) - தொழுகிறேன். “ஐஞாரஸசர்வஸ்வ்” (ஸ்ருங்காரரஸஸர்வஸ்வம்) என்று ஸ்ருங்காரரஸத்தையே தனக்கு எல்லாப்பொருளுமாகவுடையவனுமாக என்றுமாம். (92)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய பரத்வஸௌலப்பங்களுக்குத் தோற்று அடிமைப்படுகிறார்.

இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், உள்ளே அந்தர்யாமியாய் நின்றும் வெளியில் ஆஸ்ரயணியனாய் நின்றும் ஸகலலோகங்களையும் த(ய)ரியாநின்ற பராத் பரணான பரமபுருஷனாயிருந்தான்; ஆகில் நம்மோடு ஸஜாதீயனாகக்காண்கிற விதமென்னெனில்; விஜாதியனாகத்தோன்றில் ஒருவரும் தன்னை ஆஸ்ரயாரென்று நம்மோடொத்த நரவேஷத்தை பூண்டுகின்றான்; ஆனால், இவன் ப்ராணிகளை ஆஸ்ரயிப்பித்துக்கொள்ளும் ப்ரகாரமேதென்னில்; ரஸிகராயிருப்பார் சிலரைத் தன் ஸ்ருங்காரவிலாஸங்களைக் காட்டியும், மேலெழுந்த மதியுடையாரைத் தன்னுடைய இடைச்சாதிக்குச்சேர்ந்த மயில் கண்முதலிய ஆபரணாதிகளைக் காட்டியும் தொழுகித்துக்கொள்ளும்; இவனை நான், சிறிதுகாலம்கழித்து ஆஸ்ரயிக்கலாமென்றாறியிருக்கையன்றிக்கே இப்பொழுதே ஆஸ்ரயிக்கிறேனென்கிறார். (92)

नाद्यापि पश्यति कदाचन दर्शनेन
चित्ते नचोपनिषता सुदृशां सहस्रम् ।
सत्त्वं चिरं नयनयोरनयोः पदव्यां
स्वामिन् कयानु कृपया मम सन्निधत्ते ॥ 93 ॥

நாத்யாபி பஸ்யதி கதாசந தர்ஸநேந
சித்தே நசோபநிஷதா ஸுத்ருஸாம் ஸஹஸ்ரம்।
ஸத்த்வம் சிரம் நயநயோரநயோ: பதவ்யாம்
ஸ்வாமிந் கயாநு க்ருபயா மம ஸந்நிதத்தே॥93॥

(ப-உ) स्वामिन(ஸ்வாமிந்) - ஸர்வசேஷியான க்ருஷ்ணனே! सुदृशां(ஸூத்ரு-
ஸாம்) - நல்ல ஜ்ஞாநமுடைய பண்டிதர்களுடைய सहस्रं(ஸஹஸ்ரம்) -
கூட்டமானது, अद्य-अपि(அத்ய-அபி) - இக்காலத்திலும், कदाचन(கதாசந) - மற்ற
எக்காலத்திலும், दर्शनेन(தர்ஸநேந) - கண்ணினாலும், चित्तेन(சித்தேந) - மநஸ்-
ஸினாலும் (த்யாநத்தினாலும்), उपनिषदा च(உபநிஷதா ச) - வேதாந்த (விசா-
ர)த்தினாலும், यं(யம்) - யாதொரு உன்னை, न पश्यति(ந பஸ்யதி) - அறிகிற-
தில்லையோ, सः(ஸ:) - அப்படிப்பட்ட, त्वं(த்வம்) - நீயானவன், मम(மம)
-என்னுடைய, अनयोः(அநயோ:)-இந்த (மாம்ஸமயமான), नयनयोः(நயநயோ:)
- கண்களுடைய, पदयोः(பதவ்யாம்) - வழியில், चिरं(சிரம்) - வெகுநேரமாக,
क्यानु(கயாநு) - ஓரானொரு (நிர்ஹேதுகமான), कृपया(க்ருபயா) - க்ருபையி-
னால, सन्नियत्ते(ஸந்நிதத்தே) - கிட்டியிருக்கிறாய், अद्यापि(அத்யாபி) - இப்பொ-
ழுதும்கூட, कदाचन(கதாசந) - ஒருநொடிப்பொழுதாகிலும் என்றமர்த்தமாம்
“கதாசந” (கதாசந) என்றவிடத்தில், “कथञ्चन” (கதஞ்சந) என்று பாடமாய் எவ்-
விதத்திலும் என்று பொருளாம். (93)

(தா-ம்) இதில், அப்படி பராத்பரனான அவன் தமக்கு ப்ரத்யக்ஷமான
படியைக்கண்டு ஆஸ்சர்யப்படுகிறார்.

ஓ க்ருஷ்ணா! ஸகலகலா பாரங்கதரான வித்வான்களனைவருக்கூடி
வேதாந்தவிசாரம் பண்ணிலும் இதுவரையிலும் உன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வ-
பாவங்களை உள்ளபடியறியவில்லை; பஹுகாலமாக அப்யஸித்தஸமாதி
பர்யர்ந்தமாயோகாப்யாஸமுடையஸநகாதிகளும் இதுவரையிலுமுன்னைச்
சித்தத்திலே நிலைநிறுத்தி அறிந்தார்களில்லை; ஸகல லோகங்களிலுஞ்-
சென்று ஸஞ்சரிக்கவல்ல மஹிமையுடைய ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் இன்னு-
முன்னையெங்கும், கண்டறியவில்லை; இப்படி ஒருவர்க்குமெட்டாத மஹா-
ப்ரபாவனான நீ, மிகவும் தண்ணியனான என் கண்முன்னே நிலைநின்ற
தோற்றாநின்றாய், இதுக்குக் காரணமென்னென்று ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில்,
ஸ்வாமியான உனக்கு என்னிடத்திலுண்டான பரமக்ருபையே காரணமாயி-
ருந்ததென்கிறார். (93)

केयं कान्तिः केशवत्वन्मुखेन्दोः कोयं वेषः कापिवा चामभूमिः ।
सेयं सेयं स्वादुतामञ्जुलश्रीर्भूयोभूयोभूयशस्त्वां नमामि ॥ 94 ॥

கேயம் காந்தி: கேஸவத்வந்முகேந்தோ:
கோயம் வேஷ: காபிவா சாமபூமி:
ஸேயம் ஸேயம் ஸ்வாது₃தாமஞ்ஜுலஸ்ரீ:
பூ₄யோபூ₄யோபூ₄யஸஸ்த்வாம் நமாமி॥94॥

(ப-உ) கेशव(கேஸவ) - ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் ஆதாரபூதனான க்ருஷ்ணனே! (त्वन्मुखेन्दोः) त्वत्(த்வத்) - உன்னுடைய, मुख-इन्दोः(முக-இந்தோ:) - சந்திரன் போன்ற நெற்றியினுடைய, इयं(இயம்) - இப்படிப்பட்ட, कान्तिः(காந்தி:) - அழகானது, कः(க:) - வாசாமகோசரமாயிருக்கிறது, अयं(அயம்) - இந்த, वेषः(வேஷ:) - ஆகாரமும், कः(க:) - வாசாமகோசரமாயிருக்கிறது, सा(ஸா) - அப்படி லோகப்ரஸித்தமாய், इयं(இயம்) - இப்படி என்னாலநுபவிக்கப்பட்ட, स्वादुता(ஸ்வாதுதா) - போக்யதையானது, वाचां(வாசாம்) - வேதங்களுக்கும், अभूमिः(அபூமி:) - கோ(गो)சரமன்றிக்கே யிருக்கிறது, सा(ஸா) - அப்படி புராணாதிகளில் ப்ரஸித்தமாயும், इयं(இயம்) - இப்படி என்னால் வர்ணிக்கப்பட்டதும், का-अपि(கா-அபி) - லோகத்திலெங்கும் காணப்படாததுமான, (मञ्जुलश्रीः) मञ्जुल(மஞ்சல) - கோமளமான. श्रीः(ஸ்ரீ:) - சோபையும், वाचां(வாசாம்) - சுகர் முதலிய மஹாகவிகளுடைய வாக்கும், अभूमिः(அபூமி:) - விஷயமன்றிக்கே இருக்கிறது (வர்ணிக்கமுடியாத) “கா” (கா) “க:” (க:) என்ற இரண்டும் ப்ரச்நார்த்தகமாய் எப்படிப்பட்டதென்றும் பொருளாம். (94)

(தா-ம்) என்னை நீர் உண்மையாகக்கண்டிராகில் என்னுடம்பில் சில அடையாங்களைச் சொல்லுயென்றான் க்ருஷ்ணன், அதுக்குப் பதிலுறைக்கிறாரிதில்

முடிதொடங்கிக் கணைக்கால்களளவும் கறுத்து நீண்டு தொங்காநின்ற, ப்ரசஸ்த கேசங்களுடைய க்ருஷ்ணனே! இதுவரையில் நான் சந்த்ரனுடைய காந்தியைமேலாகவெண்ணியிருந்தேன். இப்பொழுது உன்னுடைய முகமதியினொளியானது அதைக்காட்டிலும் விஞ்சி அதிவிலஷணமாயிருந்தது; இப்படி அதிஸூந்தரமான உன்னுடைய மேனியில் ஆபரணமாக யேறிட்டுக்கொண்ட பீலித்தழையும் தாலிக்கொழுந்துமாய் இவையெல்லாம் உன்னையடைந்து மணம்பெறாநின்றது; உன்னுடைய போக்யதையையும் வடிவழகையும் நேராக வர்ணிக்கப்புகில் அது அபரிச்சிந்நமென்று சொல்லுமதொழிய இப்படிப்பட்டதென்று எங்கள் வாக்கினால் சொல்லிமுடிக்கப்போகாது; இப்படிப்பட்ட உனக்கு அடிக்கடித் தெண்டனிடுகிறேனென்கிறார். (94)

वन्दे दुविनिर्जितशशी दशधादेवपदं प्रपद्यते ।

अधिकां श्रियमश्नुते तारां नवकारुण्यविजृम्भितं कियत् ॥ 95 ॥

வந்தே₃ து₃விநிர்ஜிதஸ்ஸ₃ஸீ

த₃ஸதா₄ தே₃வபத₃ம் ப்ரபத்₃யதே₁

அதி₄காம் ஸ்ரியமஸ்நுதே தாராம்

நவகாருண்யவிஜ்ரும்பி₄தம் கியத்₁॥95॥

(ப-உ) தேவ(தேவ) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! ஶ்ரீ(ஸ்ரீ) - சந்த்ரனானவன், (வடநே-
 ஸ்டுவிநிர்ஜித:) வடந(வதந) - (உன்னுடைய) நெற்றியாகிற, ஶ்ரீ(இந்து) - சந்த்ரனால்,
 விநிர்ஜித:(விநிர்ஜித:) - ஜயிக்கப்பட்டவனாய், த்ர(தஸ்தா) - பத்து சரீரங்களை
 எடுத்துக்கொண்டு, தே(தே) - உன்னுடைய, பத(பதம்) - திருவடிகளை, ப்ர(ப்ர)
 (ப்ரபத்ய) - (நகங்களாகிற வ்யாஜனத்தினால்) அடைந்து, அதிகா(அதிகாம்)
 - முந்திய சோபையைக் காட்டிலும் அதிகமான, ஶ்ரீ(ஸ்ரீயம்) - சோபையை,
 அஸ்துதரா(அஸ்நுதேதராம்) - மிகவும் அடைகிறான், தவ(தவ) - உன்னுடைய,
 (காருயவிஜ்மிதம்) காருய(காருண்ய) - (ஆச்ரிதவிஷயத்திலுண்டான) தயையி-
 னுடைய, விஜ்மித(விஜ்ரும்பிதம்) - எழுச்சியானது, கியத்(கியத்) - எவ்வளவு
 ச்லாக்யமானது! (என்று கொண்டாடுகிறார்) "தாருண்ய-
 விஜ்ரும்பிதம்" என்று பாடமாய், சந்திரனையும் வெல்லவல்ல யௌவனத்-
 தினெழுச்சி அத்யாச்சர்யகரமென்றுமாம். (95)

(தா-ம்) அவன் திருவடிகளில் வணங்கினவர்களின் பலத்தைச் சொல்-
 லுகிறார்.

சந்த்ரன், வடிவழகில் நான் எல்லாரிலுமுயர்ந்தவனென்றுகர்வித்து
 வானமேவிநின்றான்; ஸ்ரீக்ருஷ்ணனவதரித்தவாறே இவனுடைய முகம், சந்-
 திரனை ஜயித்துவிட்டது, அநந்தரம் சந்த்ரன், இனி இவனை வணங்கினால்-
 லது நமக்குப் பெருமை கிடையாதென்று தன்வடிவைப் பத்தாக வகிர்ந்து
 கொண்டு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிவிரல்களில் நகல்களென்கிற வ்யாஜம்
 கொண்டுவந்தாஸ்ரயித்தான், பின்பு அந்தமஹிமையினால் முன்னிலுமதி-
 கமான காந்தியைப் பெற்று விளங்காநின்றான்; க்ருஷ்ணா! உன்பாதங்களில்
 வணங்- கின மாத்ரத்திலே அவனை உயர்த்தாநின்ற உன்னுடைய தயை
 என்ன அதிசயத்திருக்கிறதென்று ஈடுபடுகிறார். (95)

तत्त्वन्मुखं कथदिवाब्जसमानकक्ष्यं

वाङ्माधुरीबहुलपर्वकलासमृद्धम् ।

तत्किं भवेन्ममपरभुवनैककान्तं

यस्य त्वदाननसमासुषुमा सदास्यात् ॥ 96 ॥

தத்த்வந்மு₂க₂ம் கத₂தி₃வாப்₃ஜஸமாநகக்ஷயம்

வாங்மாது₄ரீ₄ப₃ஹுலபர்வகலாஸம்ருத்₃த₄ம் ।

தத்கிம் ப₄வேந்மம பரப₄வநைககாந்தம்

யஸ்ய த்வதா₃நநஸமாஸுஷுமா ஸதா₃ஸ்யாத் ॥96॥

(ப-உ) (வா₄மா₄து₄ரீ₄ ப₃ஹுலபர்வகலாஸமூ₄த₄ம்) வா₄க்(வா₄க்) - சொற்களிலுண்டான, மா₄து₄ரீ

(மாதூர்) - போக்யதையாகிற, வஹு(பஹுல) - அநேகங்களான, பர்வ(பர்வ) - பூர்ணிமைகளிலுண்டான, கலா(கலா) - கலைகளினால், சமூஹ்(ஸம்ருத்தம்) - நிறைந்திருக்கிற, தத்(தத்) - அப்படி நிகரற்றதான, (த்வஸு) த்வத் - உன்னுடைய, முகம்(முகம்) - முகமானது, (அஹ்) அஹ் - ஸமுத்ரத்திலுண்டான சந்த்ரனோடு, சமான(ஸமான) - சரியான, கஹ்(கஹ்) - கோடியையுடையதாக, கஹ்(கஹ்) - எப்படியாகும், (அவ்வவ்யே) அவ்வவ்யே - அபர்(அபர்) - உன் முகத்தைக் காட்டிலும் வேறொன்றான, யத்(யத்) - யாதொருவஸ்து. (புவந்) புவந் - லோகங்களுக்குள், ஏக(ஏக) - முதன்மையான, கஹ்(கஹ்) - அழகுடையதோ, யஸ்ய(யஸ்ய) - எந்தவஸ்துவுக்கு (த்வத) த்வத் - உன்னுடைய. அஹ்(அஹ்) - முகத்தோடு, சமா(ஸமா) - ஒத்ததான, சமா(ஸமா) - அழகானது, சதா(சதா) - எப்போதும் (அஹ்) அஹ் - உண்மையான, ச்யத்(ஸ்யத்) - உண்டாகுமோ, தத்(தத்) - அவ்வஸ்துவானது, கி(கி) - எதுவாகும். (96)

(தா-ம்.) இப்படி உன் முகம் சந்திரனைவென்று வெற்றிகொண்டபடியாலும், அவனைப்போல் உன் முகத்துக்குக் கலைகள்பதினாறொன்றாரளவின்றிக்கே, சொல்லி வினிமையாகிற அநேகம் கலைகளுண்டு, ஆகையால் உன் முகத்தைச் சந்த்ரனோடு துல்யமாகச் சொல்லப்போகாது; ஆகில் எத்தோடு உம்மைச் சொல்லலாமென்னில் உன் முகத்தோடொத்த காந்தியையும் ஸர்வ லோகாதீதமான ஸௌந்தர்யத்தையுமுடையதொரு வஸ்து உண்டாமாகில் அதை உன் முகத்துக்கு ஒப்பாகச்சொல்லலாம், அதொழிய இப்போதுள்ள சந்த்ரன் தாமரை முதலானவைகளைச் சொல்லவொண்ணாதென்கிறார். (96)

शुश्रूषसे यदि वचःशृणु मामकीनं

पूर्वैरपूर्वकविभिर्न कटाक्षितं यत् ।

नीराजनक्रमधुरं भवदाननेन्दो

निर्व्याजमर्हति चिराय शिशि प्रदीपः ॥ 97 ॥

ஸ்ஸ்ஸ்ஸ்ஸ்ஸ்ஸ் யதி₃ வசஸ்ஸ்ஸ்ஸ்ஸ்ஸ் மாமகீநம்
பூர்வைரபூர்வகவிபி₄ர்ந கடாக்ஷிதம் யத்₁
நீராஜநக்ரமது₄ரம் ப₄வதா₃நநேந்தோ₃
நிர்வயாஜமர்ஹதி சிராய ஸிஸி ப்ரதீ₃ப:॥97॥

(ப-உ) பூர்வ(பூர்வ) முதல்வர்களாய், (அபூர்வ) அபூர்வ - சமத்காரமான ப்ரபந்தங்களைச் செய்யவல்ல, கவிभिः(கவிபி:) - கவிகளான

வால்மீகி முதலானவர்களினாலும், யத(யத்) - யாதொன்று, நகடாக்ஷித்(நகடாக்ஷிதம்)-சொல்லப்படவில்லையோ, தத(தத்)-அப்படிப்பட்ட, மாமகீ(மாமகீம்) - என்னுடையதான, வச:(வச:) - சொல்லை, ஶுஷூசே யதி(ஸூஸ்யுஷே யதி) - கேட்க வேணுமென்கிற இச்சையுடையயாகில், ஶ்யு(ஸ்யுருணு) - கேள்; (ஷிஷிபுரீபுரீ) ஶிஷி(ஸிஷி) - சந்த்ரனாகிற, ப்ரீபுரீ(ப்ரீபுரீ) - விளக்கானது (ஶ்வதான-நேந்தி:) ஶ்வத(பவத்) - உன்னுடைய, ஆநந-இந்தோ:) - முகசந்த்ர-னுக்கு. (நீராஜனக்ரமபுரீ) நீராஜனக்ரம(நீராஜநக்ரம) - ஆரத்திப்ரகாரத்தினுடைய, புரீ(புரீ) - பா(பா)ரத்தைக்குரித்து, சிராய(சிராய) - வெகுகாலமாக, நிர்யாஜ(நிர்யாஜம்) - ஒருபாதிவினாலன்றிக்கே, (ஸ்வாபாவிசுமகவே) அஹி(அஹி) - தகுந்திருக்கிறது. (97)

(தா-ம்.) ஆனால் சந்திரனை எந்ததரத்தில் சேர்க்கலாமென்னில், என் சொல்லை நீ செவிகொடுத்து கேட்டாயாகில் சொல்கிறேன் கேள்; முன்புள்ள கவிகள் இப்படி சொல்லத் தோற்றாமல் வெறுமனே யிருந்து விட்டார்கள்; அதாவது சந்த்ரன் உன்னுடையமுக செளந்தர்யத்திற்கு ஆரத்திவழிக்கும் தீபமாகவாகாநின்று கொண்டு இரவும் பகலும் உன் முகத்தைச்சுற்றிச்சுற்றி வாராநின்றானென்கிறார். (97)

आखण्डनिर्वाणरसप्रवाहैर्विखण्डिताशेषरसान्तराणि ।

अ(नि)यन्त्रितोद्धान्त सुधार्णवानी जयन्तिशीतानि तव स्मितानि ॥ 98 ॥

ஆக₂ண்ட₃நிர்வாணரஸப்ரவாஹைர்-
விச₂ண்டி₃தாஸேஷரஸாந்தராணி।
அ(நி)யந்த்ரிதோத்₃வாந்த ஸுதா₄ர்ணவாநி
ஜயந்திஸீதாநி தவ ஸ்மிதாநி॥98॥

(ப-உ) (அகண்டநிர்வாணரஸப்ரவாஹை:) அகண்ட(அகண்ட) - பரிபூர்ணமான, நிர்வாணரஸ(நிர்வாணரஸ) - ஆநந்தரஸத்தினுடைய, ப்ரவாஹை:(ப்ரவாஹை:) - பரம்பரைகளினால், (விசுண்டிதாஸேஷரஸாந்ராணி) விசுண்டி(விசுண்டி) - விச்சிந்தமாக்கப்பட்ட, அஷ(அஷேஷ) - ஸமஸ்தமான; ரஸ-அந்ராணி(ரஸ-அந்தராணி) - மற்றவைகளினாலுண்டான ஆநந்தத்தையுடையதும், (நியந்த்ரிதோத்₃வாந்த) நியந்த்ரி(நியந்த்ரி) - ஒரு தடையின்றிக்கே யதேச்சமாகவே உதவாந்த) - வெளியிடப்பட்ட, சுதா-அர்ணவானி(ஸுதா-அர்ணவாநி) - அமுதக்கடலையுடையதும், ஶீதானி(ஸீதாநி) - நெஞ்சைக்குளிப்பண்ணுவதுமான, தவ(தவ) - உன்னுடைய, ஶ்மிதானி(ஸ்மிதாநி) - முறுவல்கள், ஜயந்தி(ஜயந்தி) - விளங்குகின்றன. (98)

(தா-ம்) உன்னுடைய சிரிப்பானது, தடையறும்படி அம்ருத ரஸத்தைப்

பெருக்காநின்றதாய், பரிபூர்ணமான மோக்ஷஸுகத்தோடொத்த நிரதிசயா-
நந்தத்தையளிக்க, அதனால், ஸுவர்க்கஸுகம் முதலிய மற்ற எல்லாவாநந்-
தங்களும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடியொளிந்துவிட்டன, இப்படி யெல்லா
ஸுகத்தையும் கீழ்ப்படுத்தவல்ல உன்முறுவல்கள் என் முன்னே குளிர்ந்து
விளங்காநின்றன வென்கிறார்.

“अयञ्चित”(அயந்த்ரித) என்றவிடத்தில், “नियञ्चित”(நியந்த்ரித) என்று பாட-
மாகில், தானே வழிந்து பெருகாகின்ற அமுதவெள்ளமும் சீரஸமென்னப்-
பண்ணி, அதை ஒரு ரஸமாகவெளிக்கிளம்பவொட்டாமல் தசைந்துவிட்டது
உன்முறுவல், என்றர்த்தமாம். (98)

कामं सन्तुसहस्रशः कतिपये स्वारस्यधौरेयकाः
कामं वा कमनीयतापरिमलस्वाराज्यबद्धव्रताः ।
तैर्नैवं विवदामहे नच वयं देवप्रियं ब्रूमहे
यत्सत्यं रमणीयता परिणति स्त्वय्येव पारङ्गता ॥ 99 ॥

காமம் ஸந்துஸஹஸ்ரஸ: கதிபயே ஸ்வாரஸ்ய-

தௌ₄ரேயகா:

காமம் வா கமநீயதாபரிமலஸ்வாராஜ்யப₃த₃த₄வ்ரதா:।

தைர்நைவம் விவதா₃மஹே நச வயம் தே₃வப்ரியம்

ப்₃ருமஹே

யத்ஸத்யம் ரமணீயதா பரிணதிஸ்த்வய்யேவ

பாரங்கதா||99||

(ப-உ) (स्वारस्य धौरेयकाः) स्वारस्य(ஸ்வாரஸ்ய) - ஸௌந்தர்யத்தினால், धौरेयकाः
(தௌ₄ரேயகா:) - பூர்ணர்களான, कतिपये(கதிபயே) - சிலர், कामं(காமம்) -
யதேச்சமாக, सन्तु(ஸந்து) - இருக்கட்டும்; (कमनीयतापरिमल-स्वाराज्यबद्धव्रताः) कमनी-
यता(கமநீயதா) - ஸௌந்தர்யத்தினுடைய; परिमल(பரிமல) - அதிசயமாகிற,
स्वाराज्य(ஸ்வாராஜ்ய) - ஸ்வர்க்கத்தில், बद्ध(பத்த) - கட்டப்பட்ட, व्रताः(வ்ரதா:)
- ஸங்கல்பத்தையுடையவர்களும், कामं(காமம்) - யதேச்சமாக, सन्तु(ஸந்து)
- இருக்கட்டும்; देव(தேவ) - க்ருஷ்ணனே! तैः(தை:) - அவர்களுடன், एवं(ஏவம்)
- இம்மாதிரியாக, वयं(வயம்) - நாங்கள், न विदामहे(ந விதாமஹே) - விவாதம்
பண்ணுகிறிலோம்; प्रियं च(ப்ரியம் ச) - (அவர்களுக்கு) ப்ரியமான சொல்லை-
யும், न ब्रूमहे(ந ப்₃ருமஹே) - சொல்லுகிறிலோம், यत्(யத்) - யாதொருகாரணத்-
தினால், (रमणीयतापरिणतिः) रमणीयता(ரமணீயதா) - ஸௌந்தர்யத்தினுடைய,
परिणतिः(பரிணதி:)- பரிபாகமானது, त्वयि एव(த்வயி ஏவ) - உன்னிடத்திலேயே,

பராங்கதா(பராங்கதா) - பரிபூர்ணமாயிருக்கிறதோ, சத்யம்(ஸத்யம்) - இது உண்மைதான். (99)

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய ளௌந்தர்யத்தைப் பேசுகிறார்.

லோகத்தில் ஸாதாரணமான ளௌந்தர்யமுடைய இந்த்ராதிகளுமநேகரிருக்கட்டும், அதைக்காட்டிலும் உயர்ந்ததாய், இனி இதற்குமேலில்லையென்னும்படி எங்கும் ப்ரஸித்தமான அழகுடைய மந்மதாதிகளுமநேகரிருக்கட்டும், எனக்கு அவர்களோடு இவர்களோடு ஒருவாசி தோற்றவில்லை; அவர்களிடத்தில் நான், உங்களழகு அஸாரமென்று சொல்லி விவாதமும் செய்ய மாட்டேன்; சிறந்ததென்று அவர்கள் மனதுக்கினிதாகவுமுரைக்கமாட்டேன்; அவ்வழகெல்லாமஸாரமாகில் ஸாரமான அழகு எங்கேயுண்டென்னில், அழகுகளெல்லாம் முற்றிப்பழுத்துத்தேறின ஸாரமானது உன்னிடத்திலேயே பரிபூர்ணமாகவந்து சேர்த்துவிட்டது, இதுவே உண்மையென்கிறார். (99)

मन्दारमूले मदनाभिरामं बिम्बाधरापूरित वेणुनादम् ।

गो गोपगोपीजनमध्यसंस्थं गोपं भजे गोकुलपूर्णचन्द्रम् ॥ 100 ॥

மந்தா₃ரமுலே மத₃நாபி₄ராமம்

பி₃ம்பா₃த₄ராபூரித வேணுநாத₃ம்

கோ₃ கோ₃பகோ₃பீஜநமத₄யஸம்ஸ்த₂ம்

கோ₃பம் ப₄ஜே கோ₃குலபூர்ணசந்த₃ரம்॥100॥

(ப-உ) மந்தாரமூலே(மந்தாரமுலே) - கல்பவ்ருக்ஷத்தினடியில், (गो गोपगोपीजनमध्यसंस्थम्) गो(கோ) - பசுக்களென்ன, गोप(கோப) - இடையர்களென்ன, गोपीजन(கோபீஜந) - கோபிமார்களென்ன, मध्य(மத்ய) - இவர்களுடைய நடுவில், संस्थं(ஸம்ஸ்தம்) - இருக்கிறவனும், (बिम्बाधरापूरितवेणुनादम्) बिम्ब(பிம்ப) - கோவைப்பழம் போன்ற, अधर(அதர) - வாயி(லுண்டான காற்றி)னால், आपूरित(ஆபூரித) - நிறைக்கப்பட்ட, वेणु(வேணு) - குழலினின்றுமுண்டான, नादं(நாதம்) - ஒலியையுடையவனும், (मदनाभिरामं) मदन(மதந) - மந்மதனைக்காட்டிலும், अभिरामं(அபிராமம்) - ஸுந்தரனும், (गोकुलपूर्णचन्द्रम्) गोकुल(கோகுல) - திருவாய்பாடிக்கு, पूर्णचन्द्रं(பூர்ணசந்த்ரம்) - நிறைமதியுமான, गोपं(கோபம்) - ஆயனான க்ருஷ்ணனை, भजे(பஜே) - பற்றுகிறேன். (100)

(தா-ம்) இதில் அவனை ஒரு ஸ்த்தலவிசேஷத்திலே சென்று பஜிக்கிறார்.

கோகுலத்திலுள்ளார்க்கெல்லாமாநந்த ஜநகனான க்ருஷ்ணன் ஆக்களும், ஆயர்களும், ஆச்சியர்களும் சூழநிற்க, கல்பவ்ருக்ஷத்தினடியில் வேணு-

காநம் பண்ணாநிற்கும்; அவ்வேஷத்துடனே அவனை த்யாநிக்கிறேனென்-
கிறார். (100)

गलद्रीडालोलामदनवनिता गोपवनिता
मधुस्फीतं गीतं किमपि मधुराचापलधुराः ।
समुज्जृम्भागुम्भामधुरिमगिरां मादृशगिरां
त्वयि स्थाने जाते दधति चपलं जन्म सफलम् ॥ 101 ॥

க₃லத்₃வ்ரீ₃டா₃லோலாமத₃நவநிதா கோ₃பவநிதா
மது₄ஸ்பீ₂தம் கீ₃தம் கிமபி மது₄ராசாபலது₄ரா:
ஸமுஜ்ஜ்ரும்பா₄கு₃ம்பாமது₄ரிமகி₃ராம் மாத்₃ருஸகி₃ராம்
த்வயிஸ்தா₂நேஜாதே த₃த₄தி சபலம் ஜந்ம ஸப₂லம்॥101॥

(ப-உ) த்வயி(த்வயி) - ஸர்வலோகவிலக்ஷணனான நீ, ஜாதே(ஜாதே) - திரு-
வவதரித்தவளவில், (गलद्रीडाः) गलत्(கலத்) - நழுவிப்போன, व्रीडाः(வ்ரீடா:) -
லஜ்ஜையையுடையராய், लोलः(லோல:) - சபலர்களான, गोपवनिता:(கோப-
வநிதா:) - இடைப்பெண்கள், मदनवनिता:(மதநவநிதா:) - மந்மதன் மனைவி
-யான ரதிதேவி போல ஆனார்கள், गीतं(கீதம்) - காநமானது, (मधुस्फीतम्) मधु
(மது) - (உன்வாயில்) மதுவினால், स्फीतं(ஸ்பீதம்) - பூர்ணமாய்க்கொண்டு,
किं अपि(கிம் அபி) - அதிசலாக்யமாயிற்று; चापलधुरा:(சாபலதுரா:) - சிறுபிள்-
ளைகளுடைய வ்யாபாரபரம்பரைகள், मधुरा:(மதுரா:) - இனியனவாயின,
(मादृशगिरां) मादृश(மாத்ருஸ) - என்போல்வாருடைய, गिरां(கிராம்) - வாக்குக்களு-
டைய, गुम्फ(கும்ப) - ஸமுஹமானது, (मधुरिमगिराम्) मधुरिम(மதுரிம) - இனிமை-
யான, गिरां(கிராம்) - (வால்மீகி முதலானவர்களின்) கவிதைகளுடைய,
समुज्जृम्भा(ஸமுஜ்ஜ்ரும்பா) - வைபவத்தைப் பெற்றது; चपलं(சபலம்) - நிலை-
யற்றதான, जन्म(ஜந்ம) - (என்) பிறவியானது, सफलं(ஸபலம்) - ஸாபல்யத்தை
(ப்ரயோஜனத்தை) दधति(தததி) - தரிக்கிறது (பெற்றது), स्थाने(ஸ்தானே) -
அது யுத்தந்தான். (101)

(தா-ம்.) இதில், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அவரவர்கள் ஸ்வஸ்வபாவங்-
களை விட்டு வெவ்வேறு ஸ்வபாவங்களை யடைந்தார்களென்கிறார்.

நாணமற்றவர்களான கோபிமார்கள் உன்னிடத்திலாஸத்தியினால் மந்-
மதன் மனைவியான ரதிதேவியின் பாவத்தையடைந்தார்கள். அக்காலத்தில்
காநமென்றுபேர்பேற்ற உன்பாட்டெல்லாம், மிகவுமினிதாயிருந்தது: நீ பிள்-
ளைத்தனத்தினால் செய்யும் சபல வ்யாபாரங்கலெல்லாம், ரஸிகர்க்கும் ஆநந்-

தாவஹமாயிருந்தது; என்போல்வாருடைய கவிகள், பகவத் விஷயத்தைப் பாடா நின்ற வால்மீகி முதலிய மஹான்களுடைய கவிகள் போல் நிறம் பெற்றது. நீ அவதரித்தபின்பு, என்னுடைய தண்ணியதான இப்பிறவியும் ப்ரயோஜன்வத்தரமாயிற்றென்கிறார். (101)

**भुवनं भवनं विलासिनी श्रीस्तनयस्तामरसासनस्मरश्च ।
परिचारपरम्परास्सुरेन्द्रास्तदपि त्वच्चरितं विभो विचित्रम् ॥ 102 ॥**

**பு₄வநம் ப₄வநம் விலாஸிநீ ஸ்ரீ:
தநயஸ்தாமரஸாஸநஸ்ஸமரஸ்ச
பரிசாரபரம்பராஸஸுரேந்த்₃ராஸ்தத₃பி
த்வச்சரிதம் விபோ₄ விசித்ரம்॥102॥**

(ப-உ) भुवनं(பு₄வநம்) - மூன்றுலகமும், भवनं(ப₄வநம்) - (உனக்கு) இருப்பிடமாயிருக்கிறது, श्री:(ஸ்ரீ:) - லக்ஷ்மியானவள், विलासिनी(விலாஸிநீ) - மனைவியாகிறாள், तामरसासन:(தாமரஸஆஸந:) - கமலப்பூவை ஆஸநமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவும், स्मरः च(ஸம்ர: ச) - மந்மதனும், तनयौ(தநயௌ) - பிள்ளைகளாகிறார்கள், सुरेन्द्रा:(ஸுரேந்த்ரா:) - தேவாதிதேவர்களும், परिचारपरम्परा(பரிசாரபரம்பரா) - பரிசாரவர்க்கமாயிருக்கிறார்கள், विभो(விபோ) - ஸர்வவ்யாபகனான க்ருஷ்ணனே! (त्वच्चरितं) त्वत्(த்வத்) - உன்னுடைய, चरितं(சரிதம்) - லீலையானது, तत्(தத்) - அந்த எல்லாவற்றைக் காட்டிலும், विचित्रं(விசித்ரம்) - அத்யாச்சர்யகரமாயிருக்கிறது. (102)

(தா-ம்) இதில், என்னுடைய ஸ்வபாவங்கள் பரஸ்பர விருத்தங்களென்கிறார்.

எங்களைப்போல் எதோ ஓரிடத்தில் ஒரு சிற்றில்லாயிருக்கை அன்றிக்கே உலகமனைத்தும் உனக்கு இருப்பிடமாய் உன்னுடைய ஆக்கைக்கு உட்பட்டிருந்தது; உனக்கு பத்நியாய் ஆநந்தத்தை விளைப்பவள் பெரிய பிராட்டியாயிருந்தாள்; பெரிய அதிகாரம் பெற்ற ப்ரஹ்மாவும், ரூபவானான மந்மதனும் உனக்குப் பிள்ளைகளானார்கள் இந்த்ராதிதேவர்கள் உனக்குக் கிங்கரரானார்கள் நீ இவ்வளவு வைபவமுள்ளவனாயினும் உன்னுடைய வ்யாபாரங்களெல்லாம் பால்ய சேஷ்டிதமாயிருந்தது என்கிறார். (102)

**देवखिलोकी सौभाग्य कस्तूरी तिलकाङ्कुरः ।
जिह्याद्रजाङ्गनानङ्गकेलिललितविभ्रमः ॥ 103 ॥**

**தே₃வஸ்த்ரீ₁லோகீ₂ ஸௌபா₄க்ய கஸ்தூரீ₁ திலகாங்குர:₁
ஜிய்யாத்₃வ்ரஜாங்க₃நாநங்க₃கேலிலலித விப்₄ரம:₁||103||**

(ப.உ) (त्रिलोकीसौभाग्यकस्तूरीतिलकाङ्कुरः)त्रिलोकी(த்ரிலோகீ)-மூன்றுலோகமாகிற பெண்ணினுடைய, சௌபா₄க்ய(ஸௌபாக்ய)-மங்களார்த்தமான, கஸ்தூரி(கஸ்தூரி) - கஸ்தூரியினாலிடப்பட்ட, திலகாங்குர:₁(திலகாங்குர:-) சிரிய திலகம் போன்றவனாய், (ब्रजाङ्गनानङ्गकेलितितविभ्रमः)ब्रजाङ्गना(வ்ரஜாங்கநா)-கோபிமார்களுடைய, அனங்கேலி(அநங்ககேலி) - மன்மதவிலாஸங்களிலுண்டான, லலித(லலித) - ஸுந்தரமான, விப்ரம:(விப்ரம:-) - ச்ருங்கார 'வ்யாபாரங்களையுடையவனான, தேவ(தேவ) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஜியாத்(ஜியாத்) - விளங்கக் கடவானாக, (103)

(தா-ம்.) இதில் அவனைக்குறித்து மக்களம் பாடுகிறார்.

கோபகந்யகைகளுடன் அந்தப்புரத்தில் விளையாடும்போது அவர்களை வெல்லாத அதிஸுந்தரமான வ்யாபாரங்களையுடையவனாய், மூன்றுவச-மாகிற பெண்ணுக்கு மங்களார்த்தமாக நெற்றியிலிட்ட கஸ்தூரிதிலகம் போன்றவனான க்ருஷ்ணன் சிலகாலம் வாழ்ந்திடுவானாக (103)

प्रेमदञ्च मे कामदञ्च मे वेदनञ्च मे वैभवञ्च मे ।

जीवनञ्च मे जीवितञ्च मे दैवतञ्च मे देवता परम् ॥104 ॥

ப்ரேமத₃ஞ்ச மே காமத₃ஞ்ச மே

வேத₃நஞ்ச மே வைப₄வஞ்ச மே।

ஜீவநஞ்ச மே ஜீவிதஞ்ச மே

தை₃வதஞ்ச மே தே₃வதா பரம்||104||

(ப.உ) தேவ(தேவ) - பூஜ்யனான க்ருஷ்ணனே! மெ(மே) - எனக்கு, ப்ரேமத₃ஞ்ச(ப்ரேமதஞ்ச) - ப்ரீதியை விளைப்பவனும், மெ(மே) - எனக்கு, காமத₃ஞ்ச(காமதஞ்ச) - கோரிக்கையை யளிப்பவனும், மெ(மே) - எனக்கு, வேத₃நஞ்ச(வேதநஞ்ச) - மதியைக்கொடுப்பவனும், மெ(மே) - எனக்கு, வைப₄வம்(வைபவம்) - செல்வத்தைத் தருபவனும், மெ(மே) - எனக்கு, ஜீவநஞ்ச(ஜீவநம்) - ப்ராணனும், மெ(மே) - எனக்கு, ஜீவிதஞ்ச(ஜீவிதம்) - ஆயுஸ்- ஸையருளுமவனும், மெ(மே) - எனக்கு, தேவத₃ஞ்ச(தேவதஞ்ச) - ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தக்க வஸ்துவும், அபரம்(அபரம்) - (உன்னை விட்டு) வேறொன்று, ந(ந) - (எனக்குக்) கிடையாது. (104)

(தா-ம்.) இதில் தனக்குப் புத்ர-தாரதிகளெல்லாமவனெயென்கிறார்.

ஓ கண்ணனே! எனக்கு மழலைச்சொல்லாம், தளர்நடையும், அறிவற்ற வ்யாபாரமும், இளம்பருவமும், இளமுறுவலும், பால்பாயும் முகமும் இவை

முதலியவற்றால் ப்ரேமத்தை விளைக்கும் பிள்ளையும் நீயே; ஹஸந, ஆஸந, ஆலிங்கந, சயந, ரத்யாதிகளினால் இஹலோகத்திலும், இங்கு யாகாதிகளுக்கு ஸஹாயமாயிருந்து பரலோகத்திலும், ஸுகத்தை விளைக்கும் பந்திபோல் எனக்கு அந்த ஸகல புருஷார்த்தங்களையுமளிப்பவனும் நீயே; எனக்கு அறியாத வர்த்தங்களை யறிவித்த ஆசார்யனும் நீயே; எல்லாவற்றுக்கும் ஸாதநமான த(ய)நமும் எனக்கு நீயே; ஸகலபுருஷார்த்தங்களையும் ஸாதித்துக்கொள்ளுகைக்குறுப்பாக எனக்கு ஆயுளைக்கொடுத்தவனும் நீயே; அந்த ஆயுளுக்கு ஸாதகமாக உள்ளேயிருந்து சரீரத்தை நடப்பிக்கவல்ல ப்ராணனைக் கொடுத்தவனும் நீயே; ஸகல கர்ம ஸமாராத்யமான தேவதையுமெனக்கு நீயே; உன்னையல்லது நான் மற்றொன்றை யறியமாட்டேனென்கிறார்.

(104)

माधुर्येण विजृम्भन्तां वाचो नस्तव वैभवे ।

चापल्येन विवर्धन्तां चिन्तानस्तव शैशवे ॥ 105 ॥

மாதுர்யேண விஜ்ஞும்பந்தாம் வாசோ நஸ்தவ வைபவோ
சாபல்யேந விவர்தந்தாம் சிந்தாநஸ்தவ ஸைஸவே॥105॥

(ப-உ) தவ(தவ) - உன்னுடைய, வைவே(வைபவோ) - மஹிமையில், ந:(ந:) - எங்களுடைய, வாச:(வாச:) - சொற்கள், மாதுர்யேண(மாதுர்யேண) - பதலாலித்யம் முதலான மாதுர்யகுணத்தினால், விஜ்ஞும்பந்தாம்(விஜ்ஞும்பந்தாம்)-வ்ருத்தியடையக்கடவதாக, தவ(தவ)-உன்னுடைய, சைவே(ஸைஸவே)-பிள்ளைத்தனத்தில், ந:(ந:) - எங்களுடைய சிந்தா:(சிந்தா) - த்யாநங்கள், சாபல்யேந(சாபல்யேந) - பேராசையாகிற குணத்தினால் (கூடி), விவர்தந்தாம்(விவர்தந்தாம்) - மேன்மேல் பெருகிவரக் கடவதாக.

(105)

(தா-ம்) இதில் அவன் விஷயத்தில் தரம்பண்ணவேண்டும் கிங்கரவ்ருத்தியை போதிக்கிறார்.

ஓ ஸ்வாமீ! உன் வைபவத்தை நான் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி எனக்கு மதுரமான வாக்கையும், உன்னுடைய அதிகபலமான சைசவசேஷ்டிதத்தை த்யாநிக்கும்படியான மநஸ்ஸையும் அளியாயென்கிறார்.

(105)

यानि त्वच्चरितामृतानि रसना लेह्यानिधन्यात्मनां

ये वा शैशव चापलव्यतिकराराधापराधोन्मुखाः ।

या वा भावित वेणुगीति गतयो लीलामुखाम्बोरुहे

धारावाहिकया वहन्तु हृदयेतान्येवतान्येव मे ॥ 106 ॥

யாநி த்வச்சரிதாம்ருதாநி ரஸநா லேஹ்யாநித₄ந்யாத்மநாம்
 யே வா ஸைஸவ சாபலவ்யதிகராராதா₄பராதோ₄ந்முகா₂।
 யா வா பா₄வித வேணுகீ₃தி க₃தயோ லீலாமுகா₂ம்பு₃ருஹே
 தா₄ராவாஹிகயா வஹந்து ஹ்ருத₃யேதாந்யேவதாந்யேவ
 மே॥106॥

(ப-உ) धन्य आत्मना(தந்ய ஆத்மநாம்) - புண்யவான்களுக்கு; (रासनालेह्यानि) ரசனா(ரஸநா) - நாக்கினால், लेह्यानि(லேஹ்யாநி) - லேஹநம்பண்ண (நக்க)த்-தகுந்தவைகளான, (உச்சரிக்கத்தகுந்தவைகளான) (त्वच्चरितामृतानि) त्वत् (த்வத்) - உன்னுடைய, चरित-अमृतानि(சரித-அம்ருதாநி) - அமுதம் போன்ற சரித்-ரங்கள், यानि(யாநி)-எவையோ, (राधापराधोन्मुखाः)राधा(ராதா)-ராதிகைவிஷயமான, अपराध(அபராத) - விடனுடைய வ்யாபாரத்தை, उन्मुखाः(உந்முகா:) - முதலாக-வுடைய, (शैशवचापलव्यतिकराः)शैशव(ஸைஸவ)-பிள்ளைத்தனத்தினாலுண்டான, चापलव्यतिकराः(சாபலவ்யதிகரா:) - லோகவிபரீதவ்யாபாரங்கள், ये वा(யே வா) - எவையோ, (लीलामुखाम्मोरुहे) लीला(லீலா) - ச்ருங்காரவ்யாபாரத்தையுடைய, मुख अम्मोरुहे(முக அம்போருஹே) - செவ்வியழியாத தாமரைமலர்போன்ற முகத்திலுண்டான, (भावितवेणुगीति गतयः) भावित(பாவித) - எல்லாராலும் கொண்டாடப் பட்ட, वेणुगीति(வேணுகீதி) - குழலோசையினுடைய, गतयः(கதய:) - க்ரமங்கள், याः वा(யா: வா) - எவையோ, तानि एव(தாநி ஏவ) - அவ்வவையே, मे(மே)-என்னுடைய, हृदये(ஹ்ருதயே)-மனத்தில், धारावाहिकया(தாராவிஹிகயா) - வெள்ளம் கோக்கும் வகையினால், वहन्तु(வஹந்து) - பெருக்ககடவதாக.(106)

(நா-ம்.) நீர் எதை த்யாநிக்க விரும்புகிறீரென்னச் சொல்லுகிறார்.

நீ, சுக, வ்யாஸ, பராசராதி மஹாயோகிகள், நாவுக்கினிதாகக் கீர்த்திக்-கும்படி, சிறியவனாயிருக்கச் செய்தே பூதநா, சகட, யமலார்ஜுந, ப்ரலம்ப, தேனுகவாதிகளையும், கோவர்த்தநோத்தரண, வத்ஸபாலக, ராஸகரீடாதிக-ளையும் பண்ணினாய்; ராதிகாஸமாலிங்கநம் முதலிய லோக விபரீதமான சில பாலசேஷடைகளைச் செய்தாய்; உன்னுடைய அழகிய முகமுத்தை யொன்றுமே போருமாயிருக்க, அதுக்குமேலே வேணுவையும் வைத்து காநாவளிகளை பாடாநின்றாய்; அக்காலத்தில் செய்த அவ்வவ் வ்யாபாரங்-களையே, விஷயாந்தரங்களை விட்டு உன்பக்கல் சேர்ந்த எனக்குக் கால-கூடிபார்த்தமாக ஹ்ருதயத்திலே அநவரதம் வைத்து த்யாநிக்கப்படாநின்-றேன், அதைத் தடையற நடத்தியருளாயென்கிறார். (106)

भक्त्यादि स्थिरतरा भगवन् यदिस्या-
 देवेन नः फलितदिव्यकिशोरवेषे ।

मुक्तिस्त्वयं मुकुलिताञ्जलिरेव चास्मान्
धर्मार्थकामगतयस्समयप्रतीक्षाः ॥ 107 ॥

ப₄க்திர்யதி₃ ஸ்தி₂ரதரா ப₄க₃வந் யதி₃ஸ்யாத்
தே₃வேந ந: ப₂லிததி₃வ்யகிஸோரவேஷே
முக்திஸ்த்வயம் முகுலிதாஞ்சலிரேவ ச அஸ்மாந்
த₄ர்மார்த₂காமக₃தயஸ்ஸமயப்ரதீக்ஷா: ||107||

(ப-உ) भगवन्(பகவந்) - ஸர்வ குணஸம்பந்நனான க்ருஷ்ணனே! न:(ந:) - எங்களுடைய, देवेन(தேவேந) - புண்யவிசேஷத்தினால், (फलितदिव्यकिशोरवेषे) फलित(பலித) - திருவவதரித்த, दिव्य(திவ்ய) - மநுஷ்யாதீதமான, किशोर(கிஸோர) - இளம்பிள்ளையினுடைய, वेषे(வேஷே) - ஆகாரத்தையுடைய, त्वयि(த்வயி) - உன்னிடத்தில், स्थिरतरा(ஸ்திரதரா) - நிலைநின்ற, भक्ति:(பக்தி:) - பக்தியானது, यदिस्यात्(யதிஸ்யாத்) - (எங்களுக்கு) இருக்குமேயாகில், अस्मान्(அஸ்மாந்) - எங்களை, मुक्ति:(முக்தி:) - மோக்ஷமானது, (मुकुलिताञ्जलि:) मुकुलित(முகுலித) - மொக்குப்போல் செய்யப்பட்ட, अञ्जलि:(அஞ்ஜலி:) - கைக்கூப்பலை யுடையதாய்க்கொண்டு, स्वयं एव(ஸ்வயம் ஏவ) - தானே (அடைகிறது), (धर्मार्थकामगतय:) धर्म(தர்ம) - தர்மத்தினுடையவும், अर्थ(அர்த்த) - அர்த்தத்தினுடையவும், काम(காம) - காமத்தினுடையவும், गतय:(கதய:) - ஸஞ்சாரங்கள், (समयप्रतीक्षा:) समय(ஸமய) - தாங்கள் வந்து சேரும்காலத்தை, प्रतीक्षा:(ப்ரதீக்ஷா:) - எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. (107)

(தா-ம்.) காலக்ஷேபார்த்தமாக பகவத்த்யாநத்தை வேண்டினீர்; ஸம்சாரத்தைக்கழித்துக்கொண்டு மோக்ஷத்தைப் பெறுகைக்குச் சில உபாயாநுஷ்டாநம் செய்யவேண்டாவோ வென்னில் சொல்லுகிறார்.

ஓ நந்தகுமாரனே! எங்கள் பாக்யத்தினால் நீ க்ருஷ்ணனாக வந்தவதரித்தாய், உன்னுடைய இந்த அவதாரத்தில் எங்களுக்கு அசலமான பக்தியுண்டாகியிருக்குமேயாகில், மோக்ஷஸாம்ராஜ்யமானது வணக்கத்துடன் எங்களைத் தானே வந்து வரிக்கிறது; மற்ற தர்மார்த்தகாமரூபமான புருஷார்த்தங்களும் கைகட்டிக்காத்திருக்கும், ஆதலால் அதற்காக நாங்களொரு முயற்சி செய்யவேண்டாவென்கிறார். (107)

जयजयजयदेवदेवदेव त्रिभुवनमङ्गलदिव्यनामधेय ।

जयजयजयबालकृष्णदेवश्रवणमनो नयनामृतावतार ॥ 108 ॥

**ஜயஜயஜயதே₃வதே₃வதே₃வ
த்ரிபு₄வநமங்க₃லதி₃வ்யநாமதே₄ய
ஜயஜயஜயபா₃லக்ருஷ்ணதே₃வ
ஸ்ரவணமநோ நயாநாம்ருதாவதார||108||**

(ப-உ) (त्रिभुवनमङ्गलदिव्यनामधेय) त्रिभुवन(த்ரிபுவந) - மூன்றுலகங்களுக்கும், மङ्गल(மங்கள) - சுபப்ரதமாய், दिव्य(திவ்ய) - ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான, नामधेय (நாமதேய) - திருநாமங்களையுடையவனே! (देवदेवदेव) देव(தேவ) - மானிட-ரைக்காட்டிலும் மேலான இந்த்ராதிகளுக்கும், देव(தேவ) - மேலான, நித்ய-ஸூரிகளுக்கும், देव(தேவ) - மேலானஸ்வாமியே! जयजयजय(ஜயஜயஜய) - ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளினால் குறைவற்று விளங்கக்கடவாய், (श्रवणमनो नयनामृतावतार) श्रवण(ஸ்வரண) - காதுக்கும், मनः(மந:) - நெஞ்சுக்கும், नयन(நயந) - கண்ணுக்கும், अमृत(அம்ருத) - அமுதைச்சொரியுமதான, अवतार(அவதார) - திருவவதாரத்தையுடையவனே. देव(தேவ) - பூஜ்யனானவனே! जयजयजय (ஜயஜயஜய) - கீழ்ச்சொன்ன ஸகலகுணங்களினாலும் ஸர்வோத்க்ருஷ்ட-னாக விளங்கக்கடவாய். (108)

(தா-ம.) இதில், அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸர்வோதமயை, உலகங்களனைத்தையும் வாழ்விக்கவல்ல திருநாமங்-களை யுடையவனே குறைவற வாழ்வாயாக; உன்னுடைய அவதாரப்ரகா-ரத்தைக் கேட்டமாத் திரத்தில் நெஞ்சு நெகிழும்படி அதிமநோஹரான திரு விளையாட்டையுடைய சிறுபிள்ளையான க்ருஷ்ணனே! நீயுமுன் திருநாம-மும் கோஷ்டிதமும் குறைவற வாழவேணுமென்கிறார். (108)

**तुभ्यन्निर्भरहर्षवर्षविवशावेशस्फुटाविर्भव-
च्चापल्येन विभूषितेषु सुकृतां भावेषु निर्भासते ।
श्रीमद्भोकुलमण्डनाय महते वाचां विदूरस्फुर-
न्माधुर्यैकरसार्णवायमहसे कस्मैचिदस्मै नमः ॥ 109 ॥**

துப்₄யந்நிர்ப₄ரஹர்ஷவர்ஷவிவஸாவேஸஸ்பு₂டாவிர்ப₄வத்-
சாபல்யேந விபூ₄ஷிதேஷு ஸுக்ருதாம் பா₄வேஷு

நிர்பா₄ஸதே|

ஸ்ரீமத்கோ₃குலமண்ட₃நாய மஹதே வாசாம் விதூ₃ரஸ்புரத்
மாது₄ர்யைகரஸார்ணவாயமஹஸே கஸ்மைசிதஸ்மை

நம: ||108||

(ப-உ) (निर्भरहर्षवर्षविवशावेशस्फुटाविर्भवच्चापल्येन) निर्भर(நிர்ஶர) - பரிபூர்ணமான, ஹர்ஷ(ஹர்ஷ) - ஸந்தோஷத்தினுடைய, वर्ष(வர்ஷ) - பெய்கையினால் (உத்பத்தியினால்), विवश(விவஸ) - பரவசமாய்க்கொண்டு உண்டான, आवेश(ஆவேஸ) - அபிநிவேசத்தினால், स्फुट(ஸ்புட) - வ்யக்தமாக, आविर्भवत्(ஆவிர்பவத்) - ப்ரகாசிக்கிற, चापल्येन(சாபல்யேந) - (க்ருஷ்ணனுடைய) பால வ்யாபாரத்தினால், भूषितेषु(பூஷிதேஷு) - அலங்கரிக்கப்பட்ட, सुकुती(ஸூக்ருதாம்) - புண்யவான்களுடைய, भावेषु(பாவேஷு) - த்யாநங்களில், निर्भासते(நிர்பாஸதே) - வெளிச்செறிந்துத் தோற்றுமவனும், निर्भासते(நிர்பாஸதே) - (கறவைகளுடையவும் தயிர்பால் நவநீதங்களுடையவும்) ஸம்ருத்தியையுடைய, गोकुल(கோகுல) - திருவாய்ப்பாடிக்கு, मण्डनाय(மண்டநாய) - அலங்காரபூதனும், महते(மஹதே) - ஸர்வோத்க்ருஷ்டனும், वाचां(வாசாம்) - வேதங்களுக்கும், (विदूरस्फुरन्माधुर्यैकरसार्णवाय) विदूर(விதூர) - வெகுதூரத்தில், स्फुरत्(ஸ்புரத்) - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, माधुर्यैकरसार्णवाय(மாதூர்யஏகரஸஅர்ணவாய) - போக்யதாவிசேஷத்திற்கு முக்யஸ்தாநமானவனும், महसे(மஹஸே) - தேஜஸ்ஸ்வரூபியானவனும், कस्मैचित्(கஸ்மைசித்) - எதிர்நிற்கிலும் பேசவொண்ணாத மஹிமையுடையவனுமான, अस्मै(அஸ்மை) - இந்த, रुच्यं(ருப்யம்) - உள் பொருட்டு, नमः(நம:) - நமஸ்காரம். (109)

(தா-ம்.) இவ்வாய்வாஸத்தை அவனை நமஸ்கரித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

நிரதிசய பக்தியினால் உன்னைக்காண த்வரித்தார்களாகில் அவர்கள் நெஞ்சில் விசதமாக விளங்காநின்றாய்; உன்னுடைய போக்யதையை வர்ணிக்க, நித்யமாய் அபௌருஷேயங்களுமான வேதங்களும் அஸமர்த்தங்களாய் தூரநிற்க, அதை நாங்களென்னவென்று வர்ணிக்கப்போகிறோம்? இப்படிப்பட்ட மஹானான நீ, தன்பெருமையையும் பிறர் சிறுமையையும் பாராதே; இடையர்களோடு ஒரு நீராகக்கலந்து அதிஸூலபனாய் ஆய்ப்பாடியில் வந்தவதரித்தாய்; உன்னுடையஸ்வரூபமோ, வேதங்களில் பரஞ்ஜயோதிஸ்ஸென்று சொல்லப்படாநின்றது; இப்படி பரத்வத்திலும் ஸௌலப்யத்திலும் பரிபூர்ணனான உன்னை ஸாஷ்டாங்கமாக ப்ரணாமம் பண்ணுகிறேனென்கிறார். (109)

ईशानदेवचरणाभरणेन नीवी-

दामोदरस्थिरयशस्तबकोद्गमेन ।

लीलाशुकेन रचितं तव देव कृष्ण-

कर्णामृतं वहतु कल्पशतान्तरेपि ॥ 110 ॥

**ஈஸாநதே₃வசரணாப₄ரணேந நீவீ
தா₃மோத₃ரஸ்தி₂ரயஸஸ்தப₃கோத்க₃மேந।
லீலாஸகேந ரசிதம் தவ தே₃வ க்ருஷ்ண-
கர்ணாம்ருதம் வஹது கல்பஸதாந்தரேபி॥110॥**

(ப-உ) தேவ(தேவ) - கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வகுணங்களாலும் விளங்கா நின்றவனே! க்ருஷ்ண(க்ருஷ்ண) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! (இசானதேவசரணாபரணே) இசான (ஈஸாந) - ருத்ரனுக்கும், தேவ(தேவ) - பூஜ்யனாய் பரனான உன்னுடைய, சரண(சரண) - திருவடிகளை, ஆபரணேந(ஆபரணேந) - (தலைக்கு) ஆபரணமாக உடையவனும், (நிவிடாமோதரஸ்திரயஸஸ்தபகோத்கமேந) நிவி(நீவி) - மூலதநமான, தாமோதர (தாமோதர) - யசோதைகையில் கயிற்றினால் வயிற்றில் கட்டுண்ட ஸுல-பனான உன்னுடைய, ஸ்திர(ஸ்திர) - நிலைநின்ற, யஸ:(யஸ:) - புகழாகிற, ஸ்தபக(ஸ்தபக) - பூங்கொத்தில், உத்கமேந(உத்கமேந) - விருப்பமுற்றவனுமான, லீலாஸகேந(லீலாஸகேந) - லீலாசுகென்று பெயருடைய என்னால், ரசிதம் (ரசிதம்) - பண்ணப்பட்ட, க்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம் - க்ருஷ்ண-கர்ணாம்ருதமென்று பெயருடைய இந்த க்ரந்தமானது, கல்பஸதாந்தரே அபி(கல்ப-ஸதாந்தரே அபி) - அநேக கல்பாந்தரங்களிலும், தவ(தவ) - உனக்கு, கர்ண-அமூதம்(கர்ண அம்ருதம்) - செவிக்கினிமையை, வஹது(வஹது) - உண்டு பண்-ணக்கடவதாக. (110)

(தா-ம்) நிகமந்தத்தில், தாம்பண்ணின இந்த ஆஸ்வாஸத்தை க்ருஷ்ணார்ப்பணம் பண்ணுகிறார்.

ஐகத்துக்கெல்லாம் நானே ஈசனென்றபிமாநித்த ருத்ரனுக்கும் மேலானவனான உன்னுடைய அந்தரங்க பக்தனாய், உன்னுடைய வெண்ணெய்க்களவில் யசோதை கயிற்றினால் கட்ட அதினால் படைத்த பெரும்புகழை எப்போதும் நெஞ்சிலிருத்தினவனாய் லீலாசுகென்ற யான் செய்த இந்த க்ரந்தம் உனக்கு யாவத்காலமும் செவிக்கினிமையை விளைக்கக் கடவதாக வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

இவர் க்ருஷ்ணனையொழிய மற்றொரு தேவதையை நினைத்தவரல்ல-ராகையாலும், அந்தர்யாமி பரமாயாவது, விபூதிபரமாயாவது பூர்வோத்தரங்களில் பதப்ரயோகம் பண்ணாமையாலும், உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களில் தேவ-தாந்தரஸ்மரணம்பண்ணாமையாலும் இத்யாதி அநேககாரணங்களினால் (இசானதேவ) என்ற பதத்துக்கு ருத்ரனாகிய தேவனென்றத்தமாக மாட்டாது ஆகையால் கீழ்ச்சொன்னதே பொருளாம். (110)

ப்ரதமாஸ்வாஸ தாத்பர்யம் முடிந்தது.

श्रीः

श्रीरुक्मिमीकान्ताय नमः

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம்

द्वितीयाश्वासः

अभिनवनवनीतस्निग्धमापीतदुग्धं

दधिकणपरिदिग्धं मुग्धमङ्गुं मुरारेः ।

दिशतु भुवनकृच्छ्रेच्छेदि तापिञ्छगुच्छ-

च्छविनवशिखिपिञ्छालाञ्छितं वाञ्छितन्नः ॥ 1 ॥

அபி₄நவநவந்தஸ்த₃நிக்₃த₄மாபீ₃த₃து₃க்₃த₄ம்

த₃தி₄கணபரிதி₃க்₃த₄ம் முக்₃த₄மங்கு₃ம் முராரே:।

தி₃ஸது₄ பு₄வநக்ருச்ச₂ரேச்சே₂தி₃ தாபிஞ்ச₂கு₃ச்ச₂-

ச₂வி நவஸிகி₂பிஞ்சா₂லாஞ்சி₂தம் வாஞ்சி₂தந்ந:॥1॥

(ப-உ) (அभिनवनवनीतस्निग्धं) अभिनव(அபிநவ) - புதிதான, नवनीत(நவந்த) - வெண்ணையினால், स्निग्धं(ஸ்நிக்தம்) - பளபளத்ததும், (आपीतदुग्धं) आपीत(ஆபீத) - பூர்ணமாகப்பாகம் செய்யப்பட்ட, दुग्धं(துக்தம்) - பாலையுடையதும், (दधिकणपरिदिग्धं) दधि (ததி) - தயிரினுடைய, कण(கண) - திவலைகளினால், परिदिग्धं(பரி-திக்தம்)-சுற்றும்பூசப்பட்டதும், (भुवनकृच्छ्रेच्छेदि) भुवन(புவந)-உலகத்தினுடைய, कृच्छ(க்ருச்ச) - கஷ்டத்தை, छेदि(சேதி) - போக்குமதும், (तापिञ्छगुच्छवि) तापिञ्छ (தாபிஞ்ச) - பச்சைமரத்தினுடைய, गुच्छ(குச்ச) - பூங்கொத்துப்போன்ற, छवि(சவி) - காந்தியையுடையதும், (नवशिखिपिञ्छालाञ्छितं) नव(நவ) - நூதனமான, शिखि(ஸிகி)-மயிலினுடைய, पिञ्छ(பிஞ்ச)-தோகையினால், आलाञ्छितं(ஆலாஞ்சிதம்)-சுற்றுமலங்கரிக்கப்பட்டுமிருக்கிற, मुरारे:(முராரே)- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, मुग्धं(முக்தம்) - ஸுந்தரமான, अङ्गु(அங்கம்) - திருமேனியானது, नः (ந:- நம்முடைய, वाञ्छितं (வாஞ்சிதம்) - கோரிக்கையை, दिशतु(திஸது) - கொடுக்கட்டும். (1)

(தா-ம்.) முதலாஸ்வாஸத்தில், தாமநுபவிக்க விழிந்த க்ருஷ்ணனுடைய ஸௌலப்யத்தை யனுபவித்தார், கேவலஸௌலப்யம் கார்யகரமல்லா-மையாலே கேட்பவர்களுக்கு விஸ்வாஸம் பிறவாதென்று, அந்தஸௌலப்யத்துக்கு நிறம் பொறுத்துவதான பரத்வத்தையும் ப்ரதிபாதித்தார்; இனி இரண்டாவதான இந்த அஸ்வாஸத்தில், அவனிடத்தில் நின்றும் தமக்கும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையுமபேக்ஷிக்கிறார்.

இவர்க்கு அநிஷ்டமாவது - விஷயாந்தர ப்ராவண்யமும், அதடியான ராகத்வேஷாதிகளும்; இஷ்டமாவது - அவிச்சிந்நமான பகவத் குணாநுபவ-மும், கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

நாட்டார் ஸ்வாபிமாந்தாலே தங்களுக்குள்ளதொரு த்ரவ்யத்தையும் க்ருஷ்ணனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணாவிடினும், இவர்களை அனுக்ரஹிக்கை-காக அவன் தானே வந்து இவர்கள் சேமித்து வைத்தவிடம் தேடிப்புகுந்து, அப்போது கடைந்து திரட்டி சட்டியிலிட்டு உறியில்வைத்த வெண்ணெயை வாரி விழுங்கிக் கைகளிலொட்டியிருந்ததைத் தன்னுடைய கரிய திருமே-னியில் தடவிக் கொண்டான்; பானையில் வைத்த பாலையும் தயிரையும் நிஸ்பேஷமாகக் குடித்தான்; அப்பொழுது சிதறிவிழுந்த அவற்றின் திவலை-கள் உடம்பெங்கும் வ்யாபித்திருந்தது; இப்படிகளாலே அதிஸுந்தரமான அவனுடைய திருமேனியானது தன்னை யநுஸந்தித்தாருடைய ஸகல தாபங்களையு மாற்றவல்லதா யிருந்தது; அப்படிப்பட்ட அந்தத் திருமேனி-யானது அவனை யல்லதறியாத நமக்கு லகலாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கக்-கடவதாகவேணுமென்கிறார். (1)

यां दृष्ट्वा यमुनां पिपासुरनिशं व्यूहो गवाङ्गाहते
विद्युत्वानिति नीलकण्ठनिवहो यां दृष्ट्मुत्कण्ठते ।
उत्तसाय तमालपल्लवमिति च्छिन्दन्ति यां गोपिकाः
कान्तिः कालियशासनस्य वपुषस्सा पवनी पातु नः ॥ 22 ॥

யாம் த்ருஷ்ட்வா யமுநாம் பிபாஸூர-
நிஸம் வ்யூஹோ க₃வாங்கா₃ஹதே
வித்₃யுத்வாநிதி நீலகண்ட₂நிவஹோ
யாம் த்ருஷ்டுமுத்கண்ட₂தே।
உத்தம்ஸாய தமாலபல்லவ-
மிதி சி₂ந்த₃ந்தி யாம் கோ₃பிகா:
காந்தி: காலியஸாஸநஸ்ய
வபுஷ: ஸா பாவநீ பாது ந:॥2॥

(ப-உ.) गवां(கவாம்) - பசுக்களுடைய, व्यूह(வ்யூஹ) - கூட்டமானது, पिपासु: (பிபாஸூ:) - தண்ணீர் குடிக்க விருப்பமுடையதாய்க்கொண்டு, याम(யாம்) - எந்த காந்தியை, दृष्ट्वा(த்ருஷ்ட்வா) - பார்த்து, यमुनां(யமுநாம்) - யமுநா நதியாக

(நினைத்து), அநிசி(அநிசம்)-எப்பொழுதும், காஹதே(காஹதே)-ப்ரவேசிக்கிறதோ;
 (நிலகण्ठनिवहः) நிலகण्ठ(நீலகண்ட) - மயிலினுடைய, நிவஹ:(நிவஹ:) - ஸமுஹ-
 மானது, விசுவாந் இதி(வித்யுத்வாந் இதி) - மேகமென்று (எண்ணி), யா(யாம்) -
 யாதொருகாந்தியை, ட்ரூ(த்ரஷ்டும்) - பார்க்கைக்கு, உக்ணதே(உத்கண்டதே)-
 விரும்புகிறதோ; கோபிகா:(கோபிகா:) - இடைப்பெண்கள், யா(யாம்) - எந்தக்
 காந்தியை, (தமாலபலவ் இதி)தமால (தமால) - பச்சிலைமரத்தினுடைய, பலவம் இதி
 (பல்லவம் இதி) - தளிர் என்று (கருதி), உச்சாய(உத்தம்ஸாய) - சிரஸில் அலங்-
 கரித்துக்கொள்ளுகைக்காக, சிந்தந்தி(சிந்தந்தி) - கிள்ளுகிறார்களோ, காலியசா-
 சநச்ய (காலியசாஸநஸ்ய) - காளியனைத் தண்டித்த க்ருஷ்ணனுடைய,
 வபுஷ:(வபுஷ:) - விக்ரஹத்தினுடைய, சா(ஸா) - அப்படிப்பட்ட, பாவநீ(பாவநீ)-
 பரிசுத்தமான, கான்தி:(காந்தி:) - எழிலானது, ந:(ந:) - நம்மை, பாது(பாது) -
 ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (2)

(தா-ம்) கீழ் ஸ்லோகத்தில் அவனுடைய விக்ரஹத்தைச் சொன்னார்
 இதில் அத்துடன் சேர்ந்த காந்தியைப் பேசுகிறார்.

க்ருஷ்ணன் விலாஸார்த்தமாக ஆயர்பாடியில் வீதிகளிலுலாவும் போது
 அவனுடைய விக்ரஹத்தினொளியானது, பெருக்காறுபோல் சுற்றிச் சுழன்று
 மேன்மேல் அலையெறிந்து அவ்வீதியெங்கும் பரவாநிற்க, அதைக்கண்டு
 த்ருஷார்த்தமான பசுக்கூட்டங்கள் யமுனாநதியென்றெண்ணி நீர் குடிக்க
 விறங்கிநின்றன; அதேகாந்தி இன்னும் சிலவிடத்தில் செருங்கிப்படித்து நிற்க,
 அதைக் கண்ட மயில்கள், இது வர்ஷாகாலத்துமேகமென்று நினைத்துக்களித்-
 துத் தோகையை விரித்தாடாநின்றன; அந்த காந்தியே சிலவிடங்களில்
 பூவும் தளிர்முகக் காணாநிற்க, கோபிமார்கள் அதைக்கிள்ளித் தங்கள்
 காதில் அலங்காரார்த்தமாக வைத்துக்கொள்ளுகைக்காக கைகளை நீட்டிப்-
 பறிக்கத் தொடங்கினார்கள்; இவ்விதமான அவனுடைய காந்தியானது,
 அவற்றையெல்லாம் தன்னிடத்தில் மயக்கிக்கொண்டாற்போல் என்னையும்
 விஷயாந்தரங்களில் நின்று மீட்டுத் தன்னிடத்திலேயேயிருத்தி ரக்ஷிக்கக்
 கடவதாக வென்கிறார். (2)

देवछपायात्पयसि विमले यामुने मज्जतीनां
 याचन्तीनामनुनयनपदैर्वञ्चितान्यंशुकानि ।
 लज्जालोलैरलसविलसैरुन्मिषत्पञ्चबाणैः
 गोपस्त्रीणां नयनकुसुमैरर्चितः केशवो नः ॥ 3 ॥

**தேவ:பாயாத்பயஸி விமலே யாமுநே மஜ்ஜதீநாம்
யாசந்தீநாமநுநயநபதை₃ர்வஞ்சிதாந்யம்ஸுகாநி।
லஜ்ஜாலோலைரலஸவிலஸைருந்மிஷத்பஞ்சபா₃ணை:
கோ₃பஸ்தீர்ணாம் நயநகுமஸுமைரர்சித: கேஸவோ ந:।।3।।**

(ப-உ) யாமுநே(யாமுநே) - யமுநாநதியிலுள்ள, விமலே(விமலே) - தெளிவுற்ற, பயஸி(பயஸி) - ஜலத்தில், மஜ்ஜதீநாம்(மஜ்ஜதீநாம்) - ஸ்நாநம் செய்கிறவர்களும், வञ்சிதானி(வஞ்சிதாநி) - (க்ருஷ்ணனால்) அபஹரிக்கப்பட்ட, அங்குநி(அம்ஸுகாநி) - புடவைகளை, அநுநயநபதை:(அநுநயநபதை:-நல்வார்த்தைகளினாலே, யாசந்தீநாம்) - இரக்க முற்றுக்கேட்கிறவர்களுமான, கோபஸ்தீர்ணாம்(கோபஸ்தீர்ணாம்) - ஆயர்மாதருடைய, (லஜ்ஜாலே:) லஜா(லஜ்ஜா) - வெட்கத்தினால், லே: (லோலை:- ஓரிடத்தில் நிலையற்றவைகளும், (அலஸவிலஸை:) அலஸ(அலஸ) - (பாதிமுடிப்பாதி திறக்கப்பட்டு) மந்தங்களான, விலஸை:(விலஸை:) - விலாஸங்(பார்வை)களையுடையனவும், (அநிஷதபஞ்சபா₃ணை:) அநிஷத(உந்மிஷத)- வ்ருத்தியடையாநின்ற, பஞ்சபா₃ணை:(பஞ்சபாணை:- மந்தமதனையுடையவைகளான, நயந குமஸுமை:(நயநகுமஸுமை:- கண்களாகிற மலர்களினால், அர்சித:(அர்ச்சித:-) - பூஜிக்கப்பட்ட, கேஸவ: தேவ:(கேஸவ: தேவ:-) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணதேவனானவன், ந:(ந:-) - நம்மை, பாயாத(பாயாத்) - ரக்ஷிப்பானாக. (3)

(தா-ம்) கீழ் ஸ்லோகத்தில் கோபிமார்களைச் சொன்னார், இதில், அவர்களோடு க்ருஷ்ணன் பரிமாறின படியைச் சொல்லுகிறார்.

கோபிமார்கள், ஆழ அமிழ்ந்தாலும் உடம்பெல்லாம் காணும்படி அதிநிர்மலமான யமுனையில் நீராடாநிற்க, க்ருஷ்ணன் அவர்களறியாமே ஒளித்துச் சென்று அவர்கள் கரையில் களைந்துவைத்த ஆடைகளை யபஹரித்து மரமேறி யிருந்தான், பின்பு அவர்கள் கறையேறிவந்து முன் வைத்தவிடத்தில் துகிலைக் காணாமல், “காற்றில் பரந்ததோ, பேய்கொண்டதோ” என்று சுற்றும் தேடிப்பார்க்கையில் இவனையும் இவன் கையில் வஸ்திரங்களையும் மரத்தின் மேல்கண்டு. “அப்பா! நீ நல்லவனன்றோ? எங்கள் தோழனன்றோ” என்று இவ்வாறாக பல நல்வார்த்தைகளை சொல்லி தங்கள் தங்களாடையை வேண்டிக்கொள்ளும் போது, தாங்கள் நிர்வாணமாயிருக்க யாராகிலும் பார்ப்பர்களோ வென்றும். க்ருஷ்ணன் பார்க்கிறானென்றும்

வெட்கத்தினால் சூழலமிடாநிற்பதும், யௌவநப்பருவத்தினால் மதமேறியிருப்பதும், அகப்பட்டார்க்கு காமவிகார ஐநகமுமான கண்களினால் அவனைப்பூக்கொண்டு அர்ச்சித்தார்போல் இனிதாகப் பார்த்தார்கள்; அதினால் மிகவும் ப்ரீதனான க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிறார். (3)

मातर्नातः परमनुचितं यत्खलानां पुरस्ता-
दस्त्राशङ्कं जठरपिठरी पूर्वये वर्तितासि ।
तत्क्षन्तव्यं सहजसरले वत्सले वाणिकुर्यां
प्रायश्चित्तं गुणगणनया गोपवेषस्य विष्णोः ॥ 4 ॥

மாதர்நாத: பரமநுசிதம் யத்க₂லாநாம் புரஸ்தாத்
அஸ்நாஸங்கம் ஜட₂ரபிட₂ரீ பூர்தயே வர்திதாஸி।
தத்க்ஷந்தவ்யம் ஸஹஜஸரலே வத்ஸலே வாணிகுர்யாம்
ப்ராயஸ்சித்தம் கு₃ணக₃ணநயா கோ₃பவேஷஸ்யவிஷ்ணோ:॥4॥

(ப.உ.) மாத:(மாத:) - அம்மா! सहजसरले(ஸஹஜ) - ஸ்வாபாவிகமாகவே, सरले (ஸரலே) - குளிர்ந்ததன்மையை யுடையவளே! वत्सले(வத்ஸலே) - குற்றத்தைக் கணக்கிட்டுப்பாராதவளே! वाणि(வாணி) - ஓஸரஸ்வதி! (अस्त्राशङ्कं)अस्त्र(அஸ்ந) - அழிவுற்ற, आशङ्कं(ஆஸங்கம்) - ஸம்சயத்தையுடைத்தாம்படி, (जठरपिठरीपूर्वये) जठर(ஜடர) - வயிறாகிற, पिठरी(பிடரீ) - குழியை, पूर्वये(பூர்தயே) - நிறைப்பதற்காக, खलानां(கலாநாம்) - வன்னெஞ்சர்களுடைய, पुरस्तात् (புரஸ்தாத்) - எதிரில், वर्तितासि(வர்திதாஸி) - ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்டாய், इति यत्(இதி யத்) - என்பது எதுவோ, अतःपरं(அத:பரம்) - இதைக்காட்டிலும் மேலான, अनुचितं(அநுசிதம்) - செய்யத்தகாதகார்யம், न(ந) - கிடையாது, तत्(தத்) - அந்தப் பிழையானது, क्षन्तव्यं(க்ஷந்தவ்யம்) - (உன்னால்) பொறுக்கத்தக்கது, गोपवेषस्य(கோபவேஷஸ்ய) - ஆயன்வடிவுபூண்ட, विष्णोः(விஷ்ணோ:) - விஷ்ணுவானக்ருஷ்ணனுடைய, (गुणगणनया) गुण(குண) - புகழினுடைய, गणनया(கணநயா) - எண்ணுகையினால் (கீர்த்தநம் செய்வதினால்), प्रायश्चित्तं(ப்ராயஸ்சித்தம்) - கீழ்ப்பண்ணின பிழையைப்போக்கவல்லப்ராயச்சித்தத்தை, कुर्याम्(குர்யாம்) - பண்ணக்கடவேன்(4)

(தாம். இதில், இத்தனைகாலமவனைப்பாடாமல் தண்ணியரைப்பாடிக்கெட்டேனென்று பரிதபிக்கிறார்.

ஓ! ஸரஸ்வதீ தேவியே! நீ யெனக்கு மாதாவைப்போல் ப்ரியபரையா

கையாலே நான் பண்ணின பிழையைப் பொறுத்தருளவேணும்; அதாவதென்னென்னில்; கவிக்குத்தகுதியான க்ருஷ்ணனும், அவனைப்பாடிப் பெறவேண்டும் கைங்கர்யமுமிருக்க என் வயிற்றை நிரப்புகைக்கு அல்பம் தருவர்களென்று துர்மாநிகளாய்த் திரியும்வர்கள் வாசற்களில் நின்று அவர்கள் முகம்மலரும்படி வெட்கத்தைவிட்டு கவிபாடி உன்னையாட்டிவைத்தேன்; இதைக்காட்டிலும் மேலான பிழை உலகத்திற்கிடையாது; உன்னுடைய ஸ்வபாவமோ அதிகோமலமானது; ஆகையால் நான் பண்ணின பிழையைப் பிழையாக நினைக்கவேண்டாம்; இதற்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக இனி க்ருஷ்ண குணங்களைப்பாடி என் வாயைக் கழுவிக்கொள்ளுகிறேனென்கிறார். (4)

अङ्गुल्यग्रैरुणकिरणैर्मुक्तसंरुद्धरन्ध्रं

वारं वारं वदनमरुता वेणुमापूरयन्तम् ।

व्यत्यस्ताङ्घ्रिं विकचकमलच्छाय विस्तारनेत्रं

वन्दे बृन्दावन सुचरितं नन्दगोपालसूनुम् ॥ 5 ॥

**அங்கு₃ல்யக்₃ரைரருணகிரணைர்முத்தஸம்ருத்₃த₄ரந்த₄ரம்
வாரம் வாரம் வத₃நமருதா வேணுமாபூரயந்தம்।
வ்யத்யஸ்தாங்க₄ரிம் விகசகமலச்சா₂ய விஸ்தாரநேத்ரம்
வந்தே₃ ப்₃ருந்தா₃வநஸுசரிதம் நந்த₃கோ₃பாலஸூநும்॥5॥**

(ப-உ) (அருணகிரணैः) அருண(அருண) - சிவந்திருக்கிற, கிரணैः(கிரணை) - காந்தியையுடைய, அङ्गुली अग्रैः(அங்குலீ அக்ரை) - நுனிவிரற்களால், வாரं वारं(வாரம் வாரம்) - அடிக்கடி, (मुक्तसंरुद्धरन्ध्रं) முக(முத்த) - திறக்கப்பட்டும், संरुद्ध(ஸம்ருத்த) - மூடப்பட்டுமிருக்கிற, रन्ध्रं(ரந்த்ரம்) - த்வாரங்களை யுடைய, वेणुं(வேணும்) - குழலை, (वदनमरुता)வदन(வதந) - முகத்தில் நின்றுமுண்டான, मरुता(மருதா) - காற்றினால், आपूरयन्तं(ஆபூரயந்தம்) - நிறைப்பவனும், (व्यस्ताङ्घ्रिं) व्यस्त(வ்யஸ்த) - மாறிவைக்கப்பட்ட, अङ्घ्रिं(அங்க்ரிம்) - திருவடிகள் யுடையவனும், (विकचकमलच्छायविस्तारनेत्रं) विकच(விகச) - மலர்ந்திருக்கிற, कमल(கமல) - தாமரைமலரினுடைய, छाय(சாய) - அழகோடொத்த அழகையுடைய, विस्तार(விஸ்தார) - பறந்திருக்கிற, नेत्रं(நேத்ரம்) - திருக்கண்களையுடையவனும், (बृन्दावनसुचरितं) बृन्दावन(ப்₃ருந்தாவந) - ப்₃ருந்தாவனமென்கிற திவ்யதேசத்தில், सुचरितं(ஸுசரிதம்) - அழகிய ஸஞ்சாரத்தையுடையவனுமான, (नन्दगोपालसूनुं) नन्दगोपाल(நந்தகோபால) - நந்தகோபருடைய, सूनुं(ஸூநும்) - திருமகனான க்ருஷ்ணனை, वन्दे (வந்தே) - நமஸ்காரம் செய்கிறேன். (5)

(தா-ம்.) கீழ் ஸ்லோகத்தில் தாமவனைக் காயிகமாக நமஸ்கரித்தார். இதில் அவனைப் புகழ்ப்பாராய் என்று தம் நாவுக்குபதேசிக்கிறார்.

ஓ நாவே! நீ வெகுநாளாய் இகழ்ந்தாரைப் புகழ்ந்து நல்வழியில் நின்றும் நெகிழ்ந்தது போரும், இனியாகிலும், க்ருஷ்ணன் குழலூதிக்கொண்டு ப்ருந்தாவந்தத்தில் பசு மேய்த்து அதின் பின்னே திரிந்த நீர்மையையும், வேதப்ரதிபாத்யனாய்ப் போந்தமேன்மையையும், தன்னாலே அதிகாரம் பெற்ற ஸூரலோகத்தையாண்டுவருகிற இந்த்ராதிகளுக்கு அஸூரர்களால் நலிவு வரப்புக வருத்தர்ன் முதலிய அவ்வஸூர்களை உயிர்மாய்த்த பராக்ரமத்தையும், கோபகன்னிகைகளோடு கலந்து பரிமாறின ஸௌசீல்யத்தையும் எப்போதும் சொல்லிப் புகழாயென்கிறார். (6)

वेणीमूले विरचितघनश्यामपिञ्छावचूडो
विद्युल्लेखावलयित इव स्निग्धपीताम्बरेण ।
मामालिङ्गन्मरकतमणिस्तम्बगम्भीरबाहुः
स्वप्ने दृष्टस्तरुणतुलसी भूषणो नीलमेघः ॥ 7 ॥

வேணீமூலே விரசிதக₄நஸ்யாமபிஞ்சா₂வசூடோ₃
வித்யுல்லேகா₂வலயித இவ ஸ்நிக்த₃த₄பீதாம்ப₃ரேண₁
மாமாலிங்க₃ந்மரகதமணிஸ்தம்ப₃க₃ம்பீ₄ரபா₃ஹு:
ஸ்வப்நேத்₃ருஷ்டஸ்தருணதுலஸீ பூ₄ஷணோ நீலமேக:₄ ॥7॥

(ப-உ.) வேணீமூலே(வேணீமூலே) - திருக்குழற்கற்றையினடியில், (விரசித-
श्यामपिञ्छावचूडः) விரசித(விரசித) - கட்டப்பட்ட, घन(கந) - மேகம் போல், श्याम
(ஸ்யாம)-நீலவர்ணமுடைய, पिञ्छ(பிஞ்சு)-மயிலிறகாகிற, अवचूटः(அவசூட:-)
-சிரோ பூஷணத்தையுடையவனும், (स्निग्धपीताम्बरेण) ஸ்நிग्(ஸ்நிக்த) - அழுக்கற்ற,
पीताम्बरेण (பீதாம்பரேண) - பட்டுவஸ்தரத்தினால், (विद्युल्लेखावलयितः) விद्यு(வித்-
युत्) - மின்னலுடைய, लेखा(லேகா) - வரிசையினால், वलयितः(வலயித:-) - சூழப்-
பட்ட, नीलमेघः इव(நீலமேக: இவ) - இருண்டமேகம் போன்றவனும், (मरकतमणि-
स्तम्बगम्भीरबाहुः) மரகதமணி(மரகதமணி) - மரகதப்பச்சையினால் செய்யப்பட்ட,
स्तम्ब(ஸ்தம்ப) - கம்பம் போல், गम्भीर(கம்பீர) - அழகினாலும் வலிவுனாலும்
ஆச்சரிதர்க்கும் அநாச்சரிதர்க்கும் அளவிடவொண்ணாத, बाहुः(பாஹு:-) - கை-
களையுடையதும், (तरुणतुलसीभूषणः) தருண(தருண) - புதிதான, तुलसी(துலஸீ) -
திருத்துழாய்மாலையை, भूषणः(பூஷண:-) - அலங்காரமாகவுடையவனுமான

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், स्वप्ने(ஸ்வப்நே) - (என்னுடைய) ஸ்வப்நத்தில், मां(மாம்) - ஸ்ரீதேவியானருக்மணிப்பிராட்டியை, आलिङ्गन(ஆலிங்கந்)-தழுவிக்கொண்டவனாய்க்கொண்டு, दृष्टः(த்ருஷ்ட:) - காணப்பட்டான், "मां"("மாம்") என்னை என்றுமாம். (7)

(தா-ம்.) நீரிப்படி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிற அடையாளங்களெல்லாம் அவனை நேரில் கண்டல்லது சொல்லப்போகாது, ஆகையால் அவனை நேரில் கண்டேயிருக்கவேனும் அப்படி யவனை நீரெங்கேகண்டீரென்று அருகிருந்தார்கேட்கத் தாம், கண்டவிடத்தைச் சொல்லுகிறாரிதில்.

நானுறங்குங்காலத்தில் அந்த க்ருஷ்ணன், நீலமேகம் போன்ற இருண்ட வடிவையும், சிரஸ்ஸில் பின்னலிட்டகுழலையும், அப்பின்னலுக்கலங்காரமாக முடிக்கப்பட்ட கருநிறமுடையமயிலிறகையும், அக்கருமுகிலோடொத்த மேனியில் மின்னல் கொடி வளைத்தாற்போல் பரபாகமாய் அரையிலணிந்த பீதாம்பரத்தையும், மார்பில் செவ்வியழியாததுமாய், மலரினால் தொடுத்து ஆபாணமாகப்பூண்ட மாலையையுமுடையனாய்க் கொண்டு, மரகதப்பச்சையைக்கடைந்திட்ட ஸ்தம்பம் போல் திரண்டுருண்டு நீண்டு நிழலோடிவலிவுடைய அதிகம்பீரமான தன்னுடைய இரண்டு கைகளினாலும் என்னுடைய ஸ்வப்நத்தில் என்னைத் தழுவியணைத்தான், அப்பொழுது நானவனைக்கண்டேனென்கிறார். (7)

कृष्णे हृत्वा वसननिचयं कूलकुञ्जाधिरूढे
सुग्धाकाचिन्मुहुरनुनयैः किन्विति व्याहरन्ती ।
सम्भ्रूभङ्गं सदरहसितं सत्रपं सानुरागं
छायाशौरैः करतलगतान्यम्बराण्याचकर्ष ॥ 8 ॥

க்ருஷ்ணேஹ்ருத்வா வஸநநிசயம் கூலகுஞ்ஜாதிரூடே,
முக்₃தா₄காசிந்முஹூரநுநயை: கிந்விதி வ்யாஹரந்தீ!
ஸப்₄ரூப₄ங்₃ம் ஸத்₃ரஹஸிதம் ஸத்ரபம் ஸாநுராக₃ம்
சாயாஸௌரே: கரதலக₃தாந்யம்₃ராண்யாசகர்ஷ||8||

(ப-உ.) கृष्णे(க்ருஷ்ணே) - கண்ணன், (वसननिचयं) वसन(வஸந) - புடவைகளுடைய, निचयं(நிசயம்)-ஸமுஹத்தை, हृत्वा(ஹ்ருத்வா) - எடுத்துக்கொண்டு, (कूलकुञ्जाधिरूढे) कूल(கூல) - யமுனைக்கரையிலுள்ள, कुञ्ज(குஞ்ஜ) - புதறின் மேல்,

அதிரூடே(அதிரூடே) - ஏறியிருந்தவளவில், காசித்(காசித்) - ஒரு, முக்தா(முக்தா) - பால்யமும் யௌவனமும் கலந்த பருவத்தையுடைய பெண்ணானவள், மஹு:(முஹு:) - அடிக்கடி, அநுநயை:(அநுநயை:) - நல்வார்த்தைகளினால், கிஞ் சிதி(கிஞ் சிதி) - என்ன (செய்தாய்) என்று, வ்யாஹந்தீ(வ்யாஹந்தீ) - மொழிந்தவளாய்க்கொண்டு, சமூகம்(ஸப்ருபங்கம்) - கொஞ்சம்வளைந்த புருவத்தோடு கூடியும், சதரஹஸித்(ஸதரஹஸித்) - புன்முறுவலோடு கூடியும், சத்ரபம்(ஸத்ரபம்) - வெட்கத்துடன்கூடியும், சானுரா(ஸானுரா) - மனநெகிழ்ச்சியோடு கூடியும், சாயாசை(சாயாசை) - நிழலில் காண்கிற கண்ணனுடைய, கரதலகதாநி(கரதலகதாநி) - கையிலிருந்த, அம்பராணி(அம்பராணி) - புடவைகளை, ஆசகர்ஷ(ஆசகர்ஷ) - பறித்தாள். (8)

(தா-ம்.) இதில், தாம் ஸ்வப்பந்தத்தில் கண்டபோது அவனும் கோபிகையுமாகச் செய்த செயலைச் சொல்லுகிறார்.

ஒரு கோபிகை அரையிலணிந்த ஆடையை அவிழ்த்துவைத்து யமுனையில் ஸ்நாநம்பண்ணவிழிந்தாள்; அப்பொழுது க்ருஷ்ணன் அதைவாரியெடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்த ஓர் புதரில் கடப்பை மரத்தின் மேலேறிநின்றான், அந்த கோபிகையானவள் கரையேறி யோடிவந்து தரையிலோடுகிற, மரமேறிநின்ற க்ருஷ்ணனுடைய கையுடைய புடவையுமான நிழலைக்கண்டு அதை க்ருஷ்ணனென்று ப்ரமித்து, சிறுநகைப்பும், வெட்கமும், க்ருஷ்ணனிடத்தில் ப்ரேமமும், இவற்றாலுண்டான புருவத்தினொடிவையுமுடையளாய் “இதென்ன! இப்படியும் செய்யலாமோ!” என்று வேண்டிக்கொண்டு கிட்டச் சென்று அந்நிழலினுடைய கையிற் புடவையை இழுத்தாள், இவ்விதமான அவளுடைய வ்யாபாரத்தையும் ஸ்வப்பந்தத்தில் கண்டேனென்கிறார். (8)

अपि जनुषि परस्मिन्नात्तपुण्यो भवेयं
तटभुवि यमुनायास्तादृशो वंशनालः ।
अनुभवति य एषः श्रीमदाभीरसूनोर-
धरमणिसमीपन्यासधन्यामवस्थाम् ॥ 9 ॥

அபி ஜநுஷி பரஸ்மிந்நாத்தபுண்யோ புவேயம்
தடபுவி யமுநாயாஸ்தாத்ருஸோ வம்ஸநால:।
அநுபுவதி ய ஏஷ: ஸ்ரீமதாபீரஸூநோர-
தரமணிஸமீபந்யாஸதந்யாமவஸ்தாம்॥9॥

(ப-உ.) ய:(ய:) - எந்த, एष:(ஏஷ:) - இந்த வேணுவானது, (श्रीमभीरसूनुः) श्रीमत्(ஸ்ரீமத்) - அழகுசூடிகொண்ட, आभीरसूनुः(ஆபீரஸூநோ:) - நந்தகோபன் மகனான க்ருஷ்ணனுடைய, (अधरमणिसमीपन्यासघन्यां) अधरमणि(அதரமணி) - சிறந்த குணங்களையுடைய அதரத்தினுடைய, समीप(ஸமீப) - அருகில், न्यास(ந்யாஸ) - வைப்பதினாலுண்டான, घन्यां(தந்யாம்) - மேன்மையையுடைய, अवस्थां(அவஸ்தாம்) - தசையை, अनुभवति(அநுபவதி) - அநுபவிக்கிறதோ, (अहं (அஹம்) - நான்,) (आत्तपुण्यः) आत्त(ஆத்த) - அடையப்பட்ட, पुण्यः(புண்ய:) - பாக்யத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு, परस्मिन् जनुषि(பரஸ்மிந் ஜநுஷி) - மறுபிறவியில்; यमुनायाः(யமு-நாயா:) - யமுநாநதியினுடைய, तटभुवि(தடபுவி) - கரையில், तदशः(தாத்ருஸ:) - அப்படிக்கொத்த, वंशनालः(வம்ஸநாள:) - வேணுவாக, अपिभवेयं(அபி பவேயம்) - ஆவேனா? (9)

(தா-ம்.) இதில், அவன் எப்போதும் கைப்பிடித்திருக்கிற வேணுவாகத் தாமாகவேணுமென்கிறார் -

யமுனைக்கரையில் முளைத்த இந்தக்குழல் மூங்கிலானது, இடைச்சேரி யெல்லாம் தந்தாமுடைய பிள்ளையாக வளர்த்தாதரித்த ஸ்ரீமானான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னதரத்துக்குச் சிறிது கீழேவைத்தூதும்படியான பெரும்பாக்கியம் பெற்றது; அதை நான் இப்பிறவியில் பெறாதொழிந்தேன்; இனி மறுபிறவியிலாவது இக்குழல் பெற்ற பாக்கியத்தைப் பெற்று அவன் தன் கையாலெடுத்து வாயில்வைத்தூதும்படி யாவேனாவென்று யமுனைக்கரையில் ஸ்த்தாவர ஜந்மத்தை யாசைப்படுகிறார். (9)

अयि परिचिनुचेतः प्रातरम्भोजनेत्रम्
कबरकलितचञ्चत्पिञ्छदामाभिरामम् ।
वलभिदुपलीलं वल्लवी भागधेयं
निखिलनिगमवल्लीमूलकन्दम्मुकुलम् ॥ 10 ॥

அயி பரிசினு சேத: ப்ராதரம்போ₄ஜநேத்ரம்
கப₃ரகலிதசஞ்சத்பிஞ்ச₂தா₃மாபி₄ராமம்।
வலபி₄து₃பலநீலம் வல்லவீபா₄க₃தே₄யம்
நிகி₂ல-நி₃கமவல்லீமூலகந்த₃ம்முகுந்த₃ம்॥10॥

(ப-உ) अयिचेतः(அயி சேத:) - ஓ மநஸ்ஸே! (प्रातरम्भोजनेत्रं) प्रातः(ப்ராத:) - ஸூர்யோதயகாலத்திலுள்ள, अम्भोज(அம்போஜ) - கமலமலர்போன்ற, नेत्रं

முகுந்(முகுந்த) - க்ருஷ்ணனுடைய, ஸ்மேர(ஸ்மேர) - சிரிப்பையுடைய, வக்ர (வக்த்ர) - முகமாகிற, அரவிந்(அரவிந்த) - தாமரைப்பூவிலுண்டான. ஷ்சந (ஸ்வஸந) - காற்றாகிற, மயு(மது) - தேனினுடைய, ரசஜ்(ரஸஜ்ஞே) - ருசியையறிந்தவளே! த்வா(த்வாம்) - உன்னை, அய(அத்ய) - இப்பொழுது, ப்ரணய(ப்ரணம்ய) - நமஸ்காரம் செய்து, யாசே(யாசே) - ப்ரார்த்திக்கிறேன், (அதாவது) மவ்யா(பவத்யாம்) - நீ, (அஹம்) அஹம்(அதரமணி) - மணி போன்ற அதரத்தினுடைய, சமீ(ஸமீபம்) - கிட்டத்தை, ப்ராய்வ்யா(ப்ராப்யவத்யாம்) - அடைந்தவளவில், ந்ந்(நந்தஸூ) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, கர்(கர்ணே) - காதில், ரஹி(ரஹஸி) - ஏகாந்தத்தில், (மத்ய) மத்ய(மத்ய) - என்னுடைய, த்யா(த்யாம்) - அவஸ்த்தையை, கத்ய(கத்ய) - சொல்லாய். (11)

(தா-ம்) “நாமவனை இவ்வளவாக வேண்டிக்கொண்டவிடத்திலும் அவன் நம்முன்னே வந்து தோற்றிலன், இப்படி அவன் தோற்றாமைக்கு நாம் வழியே போகாமையே ஹேது, இனியாகிலும் வழியைப் பற்றுவோம்” என்று அவனுக்கு அத்யந்தப்ரியமான முரளியைப் புருஷகாரமாகப்பற்றுகிறாரிதில்.

ஓ முரளியே! நீ, க்ருஷ்ணனுடைய முகாரவிந்தத்தில் சேர்ந்து நின்று அங்கு நின்றும் புறப்பட்ட இனிமையான அவனுடைய நிஸ்வாஸத்தின் போக்யதையை யறிவாய்; அதுக்குமேலே அவனுக்கு எல்லையாயுமிருந்தாய் அந்த போக்யதையை யனுபவியாமலிழந்த என்போல்வார் படும்பாட்டையுமறியா நின்றான்; இவ்வளவேயன்றிக்கே இரு தலையையும் கூட்டிவிடுமதுவுமாயிருந்தாய், ஆகையால் உன்னைப்பணிந்து என்கோரிக்கையை நானிரக்கிறேன், அதாவதென்னென்னில்; அவன் உன்னைத் தன் அதரத்தருகில் வைத்தூதும்போது அவன் காது உனக்கு எட்டியிருக்கும், அக்காலத்தில், அவனைப் பிரிந்து படுகிற என் துயரத்தை அவன் காதில் பிறறறியாதபடி சொல்லி என்னை அவன் கைக்கொள்ளும்படி பண்ணப்பாராயென்கிறார். (11)

सजलजलदनीलं वल्लवीकेलिलोलं
श्रितसुरतरुमूलं विद्युदुल्लासिचेलम् ।
नतसुरमुनिजालं सन्मनोबिम्बलीलं
सुररिपुकुलकालं नौमि गोपालबालम् ॥ 12 ॥

ஸஜலஜலத₃நீலம் வல்லவீகேலிலோலம்
ஸ்ரீதஸூரதருமூலம் வித்யுது₃ல்லாஸிசேலம்।

நதஸூரமுநிஜாலம் ஸந்மநோபி₃ம்ப₃லீலம் ஸூரரிபுகுலகாலம் நௌமி கோ₃பாலபா₃லம்||12||

(ப-உ) (சஜலஜலதனில்) சஜல(ஸஜல) - ஜலத்துடன் கூடிய, ஜலத(ஜலத) - மேகம்போல், நீல(நீலம்) - நீலவர்ணத்தையுடையவனும், (வஜ்ஜிகேலிலில்) வஜ்ஜி(வல்லவீ) - ஆயர்மாதருடைய, கேலி(கேலி) - ரதியில், லோ(லோலம்) - ஆஸக்தனும், (அரதஸூரதரமூல்) அரத(ஸ்ரீத) - ஆச்ரயிக்கப்பட்ட, ஸூர(ஸூரதரு) - கல்பவ்ருஷத்தினுடைய, மூல்(மூலம்) - அடியையுடையவனும், (விஜ்யுஜ்ஜிசி-செல்)விஜ்யு(வித்யுத்)-மின்னல்போல, உஜ்ஜிசி(உல்லாஸி)-ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, செல்(சேலம்) - திருப்பரியட்டத்தையுடையவனும், (நதஸூரமுநிஜால்) நத(நத) - வணங்கப்பட்ட, ஸூர(ஸூர) - தேவர்களுடையவும், முநி(முநி) - ருஷிகளுடையவும், ஜால்(ஜாலம்) - கூட்டத்தையுடையவனும், (ஸந்மநோபி₃ம்ப₃லீலம்) ஸந்(ஸந்)-ஸத்புகுலகளுடைய, மநோபி₃ம்ப₃லீலம்(மநோபி₃ம்ப₃லீலம்)-மநஸ்ஸிலுண்டான, லீல(லீலம்) - திருவிளயாட்டையுடையவனும், (ஸூரரிபுகுலகால்) ஸூரரிபு(ஸூரரிபு) - தேவதைகளுக்கு சத்ருக்களான அஸூரர்களுடைய, குல(குல)- வம்சத்திற்கு, கால்(காலம்) - யமன் போல் விநாசகரனுமான, கோபால(கோபாலபாலம்) - நந்தகோபன் சிறுவனை, நௌமி(நௌமி) - ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். (12)

(தா-ம்) கீழ் ஸ்லோகத்தில் புருஷகாரத்தைப்பற்றினார், இதில் உபாயபூதனான அவனைப்பற்றுகிறார்.

நீர்கொண்டு வர்ஷிக்கப்போகிற மேகம்போல் நீலவர்ணனும், கோபிகைகளுடைய கர்ணிடையிலாஸக்தனும் கல்பவிருஷத்தடியில் பீதாம்பரத்தையணிந்து தேவர்களும் முனிவர்களும் வணங்க விர்றிருக்குமவனும், ஸத்புகுலகளால் த்யாநிக்கப்படுமவனும், அஸூராந்தகனுமான க்ருஷ்ணனை ஆச்ரயிக்கிறேனென்கிறார். (12)

अधरबिम्बविडम्बितविद्रुमं मधुरवेणुनिनादविनोदिनम् ।
कमलकोमलकम्प्र मुखाम्बुजं कमपि गोपकुमारमुपास्महे ॥ 13 ॥

அத₄ரபி₃ம்ப₃வி₃ட₃ம்பி₃தவி₃த்₃ருமம்
மது₄ரவேணுநிநாத₃விநோதி₃நம்।
கமலகோமலகம்ம்ரமு₂கா₂ம்ப₃ஜம்
கமபி கோ₃பகுமாரமுபாஸ்மஹே||13||

(ப-உ) (அஃரவீம்வவீடீமீவீதீவீடீமீ) அஃரவீம்வ(அதரபீமீப) - கோவைப்பழத்தோ-
டொத்த அதரத்தினால், விடீமீவீ(வீடமீபீத) - பரிஹாஸம் செய்யப்பட்ட, விடீமீ(வீதீருமீம்) - பவழக்கொடியை யுடையவனும், (மஃரவீணுநீனாடீவீனீதீ) மஃர
(மதுர) - இனிமையான, வேணு(வேணு) - குழலினுடைய, நீனாட(நீநாத) - சப்தத்தி-
னால், வீனீதீ(வீநீநாதீநம்) - காலம் கழிப்பவனும், (கமலகீமலகமீமூரவீமூஜீ)
கமல(கமல) - தாமரைமலரோடொத்த, கீமல(கீமல) - மென்மையையுடை-
யதும், கமீ(கமீம்) - அழகுடையதுமான, மூர-அமூஜீ(மூக-அம்பூஜீ) - வதநா-
ரவீந்தத்தையுடையவனும், கமீ-அபீ(கமீ-அபீ) - லோகவீஜாதீயனுமான,
கீமல(கீமல) - நந்தகீமலன் குமாரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, உபா-
ஸ்மீ(உபாஸ்மீ) - த்யானம் செய்கிறோம். (13)

(தா-மீ)இனி இரண்டு ஸ்ரீலோகத்தால் அவனுடைய வேணுகாந்ப்ரகாரத்தை
வர்ணிக்கிறார்.

இவன், பவளம்போலும் கோவைப்பழம் போலும் அதிஸுந்தரமான தன்-
னுடைய அதரத்தில் குழலைவைத்து ஸந்தோஷத்துடனே செவிக்கினிதாக
ஊதும்போது தாமரைப்பூப்போல் மலர்ந்து அழகியதாகக்காண்கின்ற இவனு-
டைய முகத்தை நானெப்போதும் மறவாமல் த்யாநிப்பேனென்கிறார். (13)

अधरे विनिवेश्य वंशनालं विवराण्यस्य सलीलमङ्गुलीभिः ।

सुहृन्तरयन्सुहृर्विवृण्वन्मधुरं गायति माधवो वनान्ते ॥ 14 ॥

அத₄ரே விநீவேஸ்ய வம்ஸநாளம்

வீவராண்யஸ்ய ஸலீலமங்கு₃லீபீ:₄।

முஹூரந்தரயந்முஹூர்வீவ்ருண்வந்

மது₄ரம் கா₃யதீ மாத₄வோ வநாந்தே॥14॥

(ப-உ)மாதவ:(மாதவ:) - ச்ரீய:பதியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வ்ஸநா-
ளம்) - வேணுவை, அதரே(அதரே) - வாய்க்கரையில், விநீவேஸ்ய(விநீவேஸ்ய) -
வைத்து, அஸ்ய(அஸ்ய) - இந்த வேணுவினுடைய, வீவராணி(வீவராணி) - த்வா-
ரங்களை, அங்குலீபீ:(அங்குலீபீ:) - விரற்களினால், சலீலம்(ஸலீலம்) - விலாஸத்-
-துடன், சூஃ(முஹூ:) - அடிக்கடி, அந்ரயந்(அந்தரயந்) - மூடினவனாயும், சூஃ
(முஹூ:) - அடிக்கடி, வீவ்ருண்வந்(வீவ்ருண்வந்) - திறந்தவனாயும் கொண்டு,
வந-அந்(வந-அந்தே) - வநமத்யத்தில், மது₄ரம்(மதுரம்) - செவிக்கினிமையாக,
காயதீ(காயதீ) - காநம்செய்கிறான். (14)

(தா-ம்.) இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நடுக்காட்டிலே நின்று தன்னுடைய அதரத்தில் வேணுவை வைத்து அதினுடைய துளைகளை அந்தந்த காந்ததுக்கநு-குணமாக அடிக்கடி விரற்களால் மறைத்தும் திறந்தும் பசுக்களோடு பண்டிதர்களோடு வாசியற எல்லாரும் கேட்டுக்களிக்கும்படி பாடாநின்றானென்கிறார்.(14)

वदने नवनीतगन्धवाहं वचने तस्करचातुरीधुरीणम् ।

नयने कुहनाश्रुमाश्रयेथाश्वरणे कोमलताण्डवं कुमारम् ॥ 15 ॥

வத₃நே நவநீத₃ந்த₄வாஹம்

வசநே தஸ்கரசாதுரீ₄து₄ரீணம்।

நயநே குஹநாஸ்ருமாஸ்ரயேதா₂

சரணே கோமலதாண்ட₃வம் குமாரம்॥15॥

(ப-உ) வத₃நே(வதநே) - முகத்தில், (நவநீத₃நவநீத) - வெண்ணெயினுடைய, **गन्ध(கந்த)** - பரிமளத்தை, **वाहं(வாஹம்)** - சுமந்தவனும், **वचने (வசநே)** - பேச்சில், **तस्कर(தஸ்கர)** - திருடனுடைய, **चातुरी(சாதுரீ)** - பிற..... மூடும்படியான திறமையினது, **धुरीणं(துரீணம்)** - ஸாரத்தையடைந்தவனும், **नयने(நயநே)** - கண்களில், **कुहना(குஹநா)** - கபடமான, **अश्रुं(அஸ்ரும்)** - கண்ணீரையுடையவனும், **चरणे(சரணே)** - திருவடியில், (கோமலதாண்ட₃வம்) **कोमल(கோமல)** - அழகியதான, **ताण्डवं(தாண்டவம்)** - நர்த்தநத்தையுடையவனுமான, **कुमारं (குமாரம்)** - பிள்ளையாகிய க்ருஷ்ணனை, **आश्रयेथा:(ஆஸ்ரயேதா:)** - தொழும்பாருங்கள். (15)

(தா-ம்.) இதில் வெண்ணெய்க்களவில் அவனுடைய ஒரோரவயவத்திலுண்டான வைலகூண்டயத்தை வர்ணிக்கிறார்.

இவன் வெண்ணெயுண்டானென்று ஊரார் பிடித்துத் தாயினிடத்தில் கொண்டுவிட அப்போது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய முகமோ, ஊரிலுள்ள வெண்ணெயை யெல்லாம் விழுங்கி, தேசமெங்கும் கமழும்படி ஸுவாஸனப்புறம்படாநின்றது; உடோ, நீ இப்படிச்செய்யலாமோவென்று கேட்டவளவில் வசநமோ திருட்டுத்தனத்தினாலுண்டான நைபுண்யமனைத்தையும் இங்கு நின்றே பழகவேண்டும்படி அதிசாதுரமாயிருந்தது; அதட்டும் போது, தன்னிடத்தில் பிழையொன்றுமில்லாதவனாய், வெறுமனே இவர்கள் பழிசொல்லுகிறார்கள் என்று தோற்றும்படி கண்களில் நின்றும் பொய்யாக நீர்பெருகாநின்றது; கால்களிரண்டும் நின்றவிடத்தில் நில்லாமே நர்த்தநம் பண்ணாநின்றது;

இவ்விதமான அவனுடைய அழகைக்கண்டு நீங்களும்வனையாஸ்ரயிங்கோ-
ளென்கிறார். (15)

अमुना किल गोपगोपनार्थं यमुनारोधसि नन्दनन्दनेन ।

यमुना दवसम्भवः उपे नः किमु नासौ शरणार्थिनां शरण्यः ॥ 16 ॥

அமுநா கில கோ₃பகோ₃பநார்த₂ம்

யமுநாரோத₄ஸி நந்த₃நந்த₃நேந₁

யமுநா த₃வஸம்ப₄வ: உபே ந:

கிமு நானெள ஸரணார்தி₂நாம் ஸரண்ய:॥16॥

(ப-உ) (யமுனாரோத₄ஸி) யமுநா(யமுநா) - யமுநாநதியினுடைய, ரோத₄ஸி(ரோத₄ஸி)
- கரையில், (கோப₃கோப₃) - இடையர்களுடைய, கோப₃நார்த₂-
தம்) - ரக்ஷணத்திற்காக, அமுநா(அமுநா) - இந்த, நन्द₃நந்த₃நேந₁ -
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாலே, தவ₃ஸம்ப₄வ:(தவ₃ஸம்ப₄வ:)-காட்டிலுண்டான, தமுநா:(தமுநா:)
- தீயானது, உபே(உபே) - பாநம்பண்ணப்பட்டதன்றோ, அசௌ(அசௌ)
- இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஸரண-அர்த்திநாம்)- எங்களுக்கு
நீ ரக்ஷகனாக வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிற, ந:(ந:) - நமக்கு, ஸரண்ய: கிமு
(ஸரண்ய: ந கிமு) - ரக்ஷகனாக ஆகமாட்டானா? (16)

(தா-ம்) அவனையாஸ்ரயித்தால் அவன் நம்பாபத்தைப் போக்குவனோ
வென்று அவர்கள்கேட்க அதற்குப்பதிலுரைக்கிறார்.

ஓ ஜநங்களே! இவன்படியைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்; ஒருநாள்
யமுனைக்கரையில் இடைப்பிள்ளைகளெல்லாம் திரண்டிருக்கையில் அதி-
பயங்கரமான காட்டுத் தீவந்து ஹடாத்தாக அவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டது,
அப்பொழுது அவர்கள் அதற்குச் செய்வதறியாதே க்ருஷ்ணனையே ரக்ஷக-
னாக நினைத்துக்கொண்டு வெறுமனையிருந்தார்கள், அப்பொழுது க்ருஷ்ணன்
அவர்களைக் காப்பாற்றுகைக்காக, பிறர்க்குத் தீண்டவும் கிட்டவுமரிதாய் அதிக்ரு-
மான அந்தக்காட்டுத்தீயைத் தன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும் பாராதே
விழுங்கி அவர்களைக் காப்பாற்றினான், அப்படிப்பட்டவன், சரணமடைந்த
நம்மைக்காப்பாற்றத்தட்டேன்? உங்களுக்கு அந்த ஸம்ஸயம் வேண்டாம்
என்கிறார். (16)

जगदादरणीयजारभावं जलजापत्यवचो विचारगम्यम् ।
तनुतां तनुतां शिवेतराणां सुरनाथोपल सुन्दरं महो नः ॥ 17 ॥

ஐக₃தா₃த₃ரணீயஜாரபா₄வம்
ஜலஜாபத்யவசோ விசாரக₃ம்யம் |
தநுதாம் தநுதாம் ஸிவேதராணாம்
ஸூரநாதோ₂பல ஸூந்த₃ரம் மஹோ ந: ||17||

(ப.உ) (ஜகதாடரணீயஜாரபாவ்) ஜகத்(ஐகத்)-உலகத்திலுள்ள பெரியோர்களால், அடரிணாய(ஆதரணீய)-கொண்டாடத்தக்க, ஜாரபாவம்(ஜாரபாவம்)-விடபுருஷன் தன்மையையுடையதும், (ஜலஜாபத்யவசோ விசாரகம்) ஜலஜ-அபத்ய(ஜலஜ-அபத்ய) - தாமரைப்பூவிற்பிறந்த ப்ரஹ்மாவினது, வச: (வச:)-வாக்கான வேதங்களினுடைய, விசார(விசார) - சொருபமான மீமாம்ஸையினால், கம்யம்(கம்யம்) - அறியத்தக்கதும், (சுரநாபோலசுந்ர) சுரநா-உபல(ஸூரநாத-உபல) - இந்த்ரநீல-மாணிக்கம்போல், சுந்ர(ஸூந்தரம்) - அழகுடையதுமான, மஹ: (மஹ:)- தேஜஸ்ஸு, ந: (ந:)- நம்முடைய, சிவ-இதராணா(ஸிவ-இதராணாம்) - பாபங்களுக்கு, தநுதா(தநுதாம்) - அழிவை, தநுதா(தநுதாம்) - செய்யட்டும். (17)

(தா-ம்.) இதில், அவனையாஸ்ரயிக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்களின் நிவ்ருத்தியையும் அவனைக்கொண்டே பெறவேணும்மென்கிறார்.

உலகத்தில் ஒருவனுடைய பரதாரகமா வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லில் அது பாபஹேதுவுமாய் எல்லார்க்கும் நிந்த்யமுமாயிருக்கும், க்ருஷ்ணனுடைய வ்யபிசாரம் அப்படியன்றிக்கே சொல்லச்சொல்லச் சொல்லுமவன் பாபமும் கழிந்து நிற்கும், உலகத்திலும் கொண்டாடத்தக்கதாய் ஸ்லாக்யமாயிருக்கும்; அவனுடைய மஹிமையோ, ஸர்வஜ்ஞானப்ரம்மாவும் கூட வேதவாக்யங் களைக்கொண்டு ஆராய்ந்து அறியத்தக்கதாயிருக்கும்; அவனுடைய காந்தியோ இந்த்ரநீலமணியோடொத்திருக்கும்: என்றிப்படி அவனுடைய குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் கீர்த்தி நமக்கு அவனே ஸகலபாபங்களையும் போக்கவேணும்மென்கிறார், (17)

सा कापि सर्वजगतामभिरामसीमा
कामाय नो भवतु गोपकिशोरमूर्तिः ।
या शेखरे श्रुतिगिरां हृदि योगभाजां
पादाम्बुजे च सुलभात्रजसुन्दरीणाम् ॥ 18 ॥

ஸா காபி ஸர்வஜக₃தாமபி₄ராம ஸீமா
காமாய நோ ப₄வது கோ₃பகிஸோரமூர்தி:।
யா ஸேக₂ரே ஸ்ருதிகி₃ராம் ஹ்ருதி₃ யோக₃பா₄ஜாம்
பாதா₃ம்பு₃ஜே ச ஸுலபா₄வ்ரஜஸுந்த₃ரீணாம்॥18॥

(ப.உ) யா(யா) - எந்தத் திருமேனியானது, ஶ்ருதிகிராம(ஸ்ருதிகிராம்) - வேத-
வாக்யங்களுடைய, ஶிவரே(ஸிகரே) - நுனியான வேதாந்தத்திலும், யோகபாஜாம்
(யோகபாஜாம்) - பக்தியோகத்தையடைந்தவர்களுடைய, ஹ்ருதி(ஹ்ருதி) -
நெஞ்சிலும், ஶ்ருதிகிராம்(வ்ரஜஸுந்தரீணாம்) - திருவாய்ப்பாடியில் மடந்தை-
யர்களுடைய, பாத-அம்புஜேச(பாத-அம்புஜேச)-மலரடிகளிலும், ஸுலபா(ஸுலபா)
- எளிதாகக் காணலாயிருக்கிறதோ, ஶ்வஜக₃தாம்(ஸர்வஜக₃தாம்) - ஸகலப்ராணிக-
ளுக்குமுள்ள, அபிராம(அபிராம) - ஸௌந்தர்யத்திற்கு, ஶீமா(ஸீமா)
- எல்லைநிலமான, ஶா(ஸா) - அப்படிப்பட்ட, காஅபி(காஅபி) - விலக்ஷணமான,
(ஶோபகிஸோரமூர்தி:) ஶோப(கோப) - நந்தகோபருடைய, கிஸோர(கிஸோர) - பிள்ளையான
க்ருஷ்ணனுடைய, மூர்தி:(மூர்தி:) - திருமேனியானது, ந:(ந:) - நம்முடைய,
காமாய(காமாய) - மனோரதத்தின் பொருட்டு, ஶ்வது(பவது) - ஆகக்கடவது.(18)

(தா-ம்.) அனிஷ்ட நிவ்ருத்தி அவனாலேயாகில் இஷ்டப்ராப்திக்கு எங்கே
போகவேண்டுமென்னில், அதற்குமவனையே பற்றவேண்டுமென்கிறார்.

க்ருஷ்ணனைக் காணவேண்டுமென்றால் மூன்றிடங்களில் காணலாம்:
அதாவது அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்தோஷமான வேதமானது இவன் பெரு-
மைக்கீடாகத் தன் தலையான உபநிஷத்துக்களில் வைத்து இவனைக்
கொண்டாடிற்றாகையாலங்கே காணலாம்; யோகாப்யாஸநிஷ்டரான ருஷி-
கள் இவனது ஸௌலப்யத்திற்குத் தகுதியாக, தந்தாம் ஹ்ருதயத்திலே இருத்-
தினார்களாகையால் அங்கும் காணலாம்; இடைச்சிகள் இவன் பெருமையறி-
யாதே இவனைத் தங்கள் நாற்கடையில் கொண்டார்களாகையால், இவனுடைய
ஸௌலப்யாங்குணமாக இவனை அவர்கள் நாற்கடையிலாகிலும் காணலாம்;
இப்படி பரத்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களோடு கூடினவனாய், ஜகதேகஸுந்-
தரனான ஶ்ரீக்ருஷ்ணனே நம்முடைய ஸகலாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கக்-
கடவனாக வேண்டுமென்கிறார். (18)

अत्यन्तबालमतसुकुसुमप्रकाशं
दिग्वाससं कनकभूषणभूषिताङ्गम् ।

विस्रस्तकेशमरुणाधरमायताक्षं
कृष्णं नमामि मनसा वसुदेवसूनुम् ॥ 19 ॥

அத்யந்தபா₃லமதஸீகுஸுமப்ரகாஸம்
தி₃க்₃வாஸஸம் கநகபூ₄ஷணபூ₄ஷிதாங்க₃ம்।
விஸ்ரஸ்தகேஸமருணாத₄ரமாயதா₄க்ஷம்
க்ருஷ்ணம் நமாமி மநஸா வஸுதே₃வஸு₃நும்॥19॥

(ப-உ)(அத்யந்தவால்) அத்யந்த(அத்யந்த) - மிகவும், வால்(பாலம்) - இளம்பருவத்-
தையுடையவனும், (ஆகையால்) दिग्वासस(திக்வாஸஸம்) - திகம்பரனாய்
(வஸ்த்ரமணியாதவனும்), (विस्रस्तकेश) विस्रस्त(விஸ்ரஸ்த) - இறைந்திருக்கிற
(முடியாத), केश(கேஸம்) - குழலையுடையவனும், (कनकभूषणभूषिताङ्ग) कनक(கநக)
- ஸுவர்ணமயமான, भूषण(பூஷண) - அணிகளினால், भूषित(பூஷித) - அலங்-
கரிக்கப்பட்ட, अङ्ग(அங்க) - திருமேனியை யுடையவனும், (अतसीकुसुमप्रकाश)
अतसीकुसुम(அதஸீகுஸும) - காயாம் பூப்போன்ற, प्रकाश(ப்ரகாஸம்) - காந்தியை
யுடையவனும், (अरुणाधर) अरुण(அருண) - சிவந்திருக்கிற, अधर(அதரம்) - வாயை-
யுடையவனும், (आयताक्ष) आयत(ஆயத) - நீண்ட, अक्षम(அக்ஷம்) - நேத்ரங்களை
யுடையவனும், (वसुदेवसूनुं) वसुदेव(வஸுதேவ) - வஸுதேவருடைய, सूनुं(ஸு₃நும்)
- பிள்ளையாகிய, कृष्णं (க்ருஷ்ணம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, मनसा(மநஸா) - மனத்-
தினால், नमामि(நமாமி) - தொழுகிறேன். (19)

(தா-ம்.) இனி அவனுடைய பால்யாவஸ்த்தையை அடிதொடங்கி யநு-
பவிப்பதாகக் கோலி, இதில் ஆடையுடுத்தவுமறியாத இளமையையநுபவிக்க-
கிறார்.

இவன்நடக்கவும்நகரவும்தவழவும்மாட்டாதபருவத்தையுடையவனாய்,
நின்றவிடத்திலேயே காயாம்பூப்போல் விளங்கா நின்றவனாய், மாநாவமா-
நங்கள் தெரியாமையாலே அரையிலாடையுமில்லாத திகம்பரனாய், அப்பரு-
வத்திற்குத்தக்க அணிகலன்களினாலலங்கரிக்கப்பட்டவனாய், மயிர்முடியிட
வொண்ணாதபடி குறுகிச் சுற்றுமிறைந்த முகத்தழகையுடையவனாய், சிவந்த
அதரத்தையும், பார்த்து நீண்டகண்களையுமுடையனான க்ருஷ்ணனை த்யா-
நிக்கக் கடவேனென்கிறார். (19)

हस्ताङ्घ्रिनिष्णितकङ्कणकिङ्किणीकं
मध्ये नितम्बमवलम्बितहेमसूत्रम् ।

**मुक्ताकलापमुकुलीकृतकाकपक्षं
वन्दामहे ब्रजचरं वसुदेवभाग्यम् ॥ 20 ॥**

**ஹஸ்தாங்க₄ரிநிக்வணிதகங்கணகிங்கிணீகம்
மத்யே நிதம்ப₃மவலம்பி₃தஹேமஸூத்ரம்।
முக்தாகலாபமுகுலீக்ருதகாகபக்ஷம்
வந்தா₃மஹே வ்ரஜசரம் வஸுதே₃வபா₄க்யம்॥20॥**

(ப-உ)(हस्तङ्घिनिकणितकङ्कणकिङ्किणीकं) हस्त(ஹஸ்த) - கைகளிலும், अङ्घ्रि(அங்க்ரி)-
கால்களிலும், निकणित(நிக்வணித) - விசேஷமாக ஒலிசெய்கிற, कङ्कण(கங்கண)
-வளைகளிலுண்டான, किङ्किणीकं(கிங்கிணீகம்)-கிங்கிணிகளையுடையவனும்,
मध्ये नितम्बं(மத்யே நிதம்பம்) - நிதம்பத்தினிடையில், (अवलम्बितहेमसूत्रं) अवलम्बित
(அவலம்பித) - தொங்குகின்ற, हेमसूत्रं(ஹேமஸூத்ரம்) - பொன்வடத்தை-
யுடையவனும், (मुक्ताकलापमुकुलीकृतकाकपक्षं) मुक्ताकलाप(முக்தாகலாப) - முத்து
மாலையினால், मुकुलीकृत(முகுலீக்ருத) - மூடப்பட்ட, काकपक्षं(காகபக்ஷம்) - சிகா
விசேஷத்தையுடையவனும், ब्रजचरं(வ்ரஜசரம்) - திருவாய்ப்பாடியில் உலா-
வுமவனும்.(वसुदेवभाग्यं)(வஸுதேவ) - வஸுதேவருடைய, भाग्यं(பாக்யம்) -
புண்யபரிபாகத்தால் திருவவதரித்தவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, वन्दामहे
(வந்தாமஹே) - ஸேவிக்கிறோம். (20)

(தா-ம்.) இதில் தவிழ்ந்து விளையாடும்போதையநுபவிக்கிறார்.

இவன் பருவம் சிறிதுமுற்றி முட்டியிட்டு நகர்ந்து விளையாடும்போது
கைகளிலும் கால்களிலுமணிந்த ஆபரணங்களிலுள்ள சதங்கைகள் ஒலியா
நின்றன; அரையில் தங்கிய பொன்வடம் கொஞ்சம் தொங்கி யசையாநின்றது;
கழுத்தில் முத்துமாலையும், தலையில் ஒன்றாகச்சேர்ந்து முடியிடப்பட்ட
காகபக்ஷத்தை (ஜில்பாவையுமுடையனாயிருந்தான்; இவ்வழகோடே இடைச்-
சேரி யெங்கும் ஸஞ்சரித்து அவர்களை யானந்திப்பியாநின்ற க்ருஷ்ணனை
நமஸ்கரிக்கிறோமென்கிறார். (20)

**वृन्दावनद्रुमतलेषु गवाङ्गणेषु
वेदावसानसमयेषु च दृश्यते यत् ।
तद्रेणुवादनपरं शिखिपिञ्छचूडं
ब्रह्मस्मरामि कमलेक्षणमभ्रनीलम् ॥ 21 ॥**

ப்ருந்தா₃வந்த₃ருமதலேஷா₃ க₃வாங்க₃ணேஷா₃
வேதா₃வஸாநஸமயேஷா₃ ச த்₃ருஸ்யதே யத்₃।
தத்₃வேணுவாத₃நபரம் ஸிகி₂பிஞ்ச₂சூட₃ம்
ப்ரஹ்மஸ்மராமி கமலேக்ஷணமப்₄ரநீலம்॥21॥

(ப.உ)(வृन्दावनदुमतलेषु) वृन्दावन(ப்ருந்தாவந) - ப்ருந்தாவநமென்கிற திவ்யசேஷத்-
ரத்திலுண்டான, दुमतलेषु(த்ருமதலேஷா) - மரத்தடிகளிலும், गवां(கவாம்) -
பசுக்களுடைய, गणेषु(கணேஷா) - ஸமுஹங்களிலும்,(वेदावसानसमयेषु च) वेद-
अवसान(வேத-அவஸாந) - வேதாந்தத்தினுடைய, समयेषु(ஸமயேஷா) - ஸித்-
-தாந்தங்களிலும், यत्(யத்) - எந்த ப்ரஹ்மமானது, दृश्यते(த்ருஸ்யதே) - காணப்-
-படுகிறதோ, (वेणुवादनपरं) वेणुवादन(வேணுவாதந) - குழலூதுவதில், परं(பரம்) -
ஆஸக்தமானதும், (शिखिपिच्छचूडं) शिखि(ஸிகி) - மயிலினுடைய, पिच्छ(பிஞ்ச) -
இறகை, चूडं(சூடம்) - தலைக்கணியாகவுடையதும், कमलं ईक्षणं(கமலம் ஈக்ஷணம்)
- தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையதும், अभनीलं(அப்ரநீலம்) - மேகம்
போல்நீலவர்ணமுமான, तत्(தத்) - அப்படிப்பட்ட, ब्रह्म(ப்ரஹ்ம) - ப்ரஹ்மஸ்வ-
-ரூபியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணவஸ்துவை, स्मरामि(ஸ்மராமி) - த்யாநிக்கிறேன்.(21)

(தா-ம்) வேணுகாநம்பண்ணும் பருவத்தைப் பேசுகிறார்.

மேகம்போலிருண்டவடிவை யுடையவனாய், அம்மேகம் பூத்தாப்போல்
விளங்கா நின்ற கமலமலர் போன்ற கண்களையுடையனாய், இவ்வழகுடன்
வேணுகாநம் பண்ணாநின்ற ஸாக்ஷாத்பரப்ரஹ்மமான க்ருஷ்ணனைக்காண-
வேண்டுமாகில் ப்ருந்தாவநத்தில் மரத்தடிகளிலும், பசுக்கூட்டத்தின் நடுவிலும்,
அல்லது கோபாலதாபிநீ முதலிய வேதசாகைகளிலும் காணலாம்; இப்படி
வேதாந்த வேத்யனான பராத்பரனாய், பசுமேய்க்கும்படியான ஸுலபனான
வாஸுதேவனை எப்பொழுதும் மறவாமல் நெஞ்சில் வைக்கக்கடவேனென்-
கிறார். (21)

व्यत्यस्तपादमवतंसितबर्हिर्बर्हं
साचीकृतानननिवेशितवेणुरन्ध्रम् ।
तेजःपरं परमकारुणिकं पुरस्तात्
प्राणप्रयाणसमये मम सन्निधत्ताम् ॥ 22 ॥

வ்யத்யஸ்தபாத₃மவதம்ஸிதப₃ர்ஹிப₃ர்ஹம்
ஸாசீக்ருதாநநிவேஸிதவேணுரந்த₄ரம்।

**தேஜ:பரம் பரமகாருணிகம் புரஸ்தாத்
ப்ராணப்ரயாணஸமயே மம ஸந்நிதத்தாம்||22||**

(ப.உ) (व्यत्यस्तपादं) व्यत्यस्त(வ்யத்யஸ்த) - மாற்றியிடப்பட்ட, पादं(பாதம்) - திருவடிகளையுடையதும், (अवतंसितबर्हिर्बर्ह) अवतंसित(அவதம்ஸித) - சிரோபூஷணமாகப்பண்ணப்பட்ட, बर्हि(பர்ஹி) - மயிலினுடைய, बर्ह(பர்ஹம்) - இறகையுடையதும், (साचीकृतानननिवेशितवेणुरन्त्रं) साचीकृत(ஸாசீக்ருத) - குறுக்காகப்பண்ணப்பட்ட, आनन(ஆநந) - முகத்தில், निवेशित(நிவேஸித) - வைக்கப்பட்ட, वेणु(வேணு) - குழலினுடைய, रन्त्रं(ரந்த்ரம்) - த்வாரத்தையுடையதும், परमकारुणिकं(பரமகாருணிகம்) - பெருங்கருணையுடையதும், परं तेजः(பரம் தேஜ:) - பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸென்று வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படுகிற பரப்ரஹ்மமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணமூர்த்தியானது, मम(மம) - என்னுடைய, प्राणप्रयाणसमये(ப்ராணப்ரயாணஸமயே) - மரணகாலத்தில் ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்பும்போது, पुरस्तात्(புரஸ்தாத்) - எதிரில், सन्निधत्तां(ஸந்நிதத்தாம்) - அருகிலிருந்து தோற்றக்கடவதாக,

(22)

(தா-ம்.) இதில் இப்பொழுது நினைக்குமாபோலே தேஹாவஸாநகாலத்திலும் நினைக்கக்கடவேனென்கிறார்.

வேணுகாநஸமயத்தில் இடது திருவடிகளுக்கு இடப்புறத்தில் வைத்த வலத்திருவடியும், குழல் முடியில் முடித்த மயிலிறகும், கழுத்தைக் கொஞ்சம் வளைத்து முகத்தை யொருபுறமாகச் சாய்த்து அதில் வைத்தாதுகிற வேணுவுமான வேஷத்துடனே கூடி, என்னை நிர்ஹேதுகமாகக் கடாசூறித்து, அந்த பரஞ்ஜ்யோதி ஸ்வரூபனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், யமதூதர் பாசத்தினால் கட்டி யொருபக்கமிழுக்கவும், இந்திரியங்கள் தந்தாம் தொழில்களைச் செய்யமாட்டாதே தளரவும், ஐயார்கண்டமடைக்கவும், ப்ராணங்கள் வெளிப்பயணமெடுத்துவிட உத்யோகித்திருக்கவும், இப்படிகளாலே என்னால் ஸ்வதந்த்ரித்து உன்னை நினைக்கப்போகாதபடியுமான என் மரணகாலத்தில் நீ என் முன்னே வந்து நின்று உன் வடிவழகைக்காட்டி யருளாயென்கிறார்.

(22)

**घोषप्रघोषशमनाय मधोगुणेन
मध्ये बबन्ध जननी नवनीतचोरम् ।
तद्वन्धनं त्रिजगतामुदराश्रयाणा-
माक्रोशकारणमहोनितरां बभूव ॥ 23 ॥**

கோ⁴ஷப்ரகோ⁴ஷஸமநாய மதோ⁴கு³ணேந
மத்⁴யே ப³ப³ந்த⁴ ஜநநீ நவநீதசோரம்।
தத்³ப³ந்த⁴நம் த்ரிஜக³தாமுத³ராஸ்ரயாணாம்
ஆக்ரோஸகாரணமஹோநிதராம் ப³பூ⁴வ||23||

(ப.உ.) ஜனனி(ஜநநீ) - தாயான யசோதையானவள், (घोषप्रघोषशमनाय) घोष (கோஷ) - திருவாய்ப்பாடியில் ஜநங்களுடைய, प्रघोष(ப்ரகோஷ) - வருத்தத்-தினாலுண்டான கூசலை, शमनाय(ஸமநாய) - தவிர்க்கைக்காக, (नवनीतचोरं) नवनीत(நவநீத) - வெண்ணெயை, चोरं(சோரம்) - களவு கண்ட க்ருஷ்ணனை, (मघो गुणेन) मघः(மத:) - தயிர் கடைகிற, गुणेन(குணேந) - கயிற்றினால், मघ्ये (மத்யே) - இடுப்பில், बन्ध(பபந்த) - கட்டினாள், तत्(தத்) - அந்த, बन्धनं(பந்தநம்) - கட்டானது, (उदराश्रयाणां) उदर(உதர) - அவனுடைய வயிற்றை, आश्रयाणां(ஆஸ்ர-யாணாம்) - அடைந்திருக்கிற, त्रिजगतां(த்ரிஜகதாம்) - மூன்றுலகங்களுக்கும், नितरां(நிதராம்) - மிகவும், (आक्रोशकारणं) आक्रोश(ஆக்ரோஸ) - (இறுக்குப்பொறாமல்) முறையிடுகைக்கு, कारणं(காரணம்) - ஹேதுவாக, बभूव(பபூவ) - ஆயிற்று. (23)

(தா-ம்.) இதில், த்ரிலோகாதீசனானவன் யசோதையால் கட்டுண்ட வெளிமையைச் சொல்லுகிறார்.

இவன் இடைச்சேரியில் வீடுகள்தோறும் களவில் முற்றித் திரியாநிற்கும் காலத்தில், இடைச்சிகள் வந்து, “உன் பிள்ளை என்னகத்தில் புகுந்து வெண்ணெயைத் துடைத்து விழுங்கினான், பாலுண்டான், தயிர்குடித்தான், மோர்க்குட-முருட்டி யுடைத்தான்” என்று யசோதை பக்கல் முறையிட, அவர்களுடைய ஆர்த்தநாதமடங்கும்படி யசோதை இவனைத்தயிர் கடையும் கயிற்றினால் வயிற்றில் கட்டிக் கம்பத்தோடணைத்தாள்; அப்பொழுது, இவன் வயிற்றிலுள்ள த்ரிலோகமும் அக்கட்டினாலுண்டான இறுக்குப்பொறுக்க மாட்டாமே வருந்தி பேரொலியிடத் தொடங்கிற்று; ஓரிடச்சேரியை ஸமாதானம் பண்ணப்போன யசோதை மூவுலகையும் கூப்பிடப்பண்ணினாள்; இதென்ன ஆய்சர்யமோ! என்று விஸ்மயப்படுகிறார். (23)

शैवावयं न खलु तत्र विचारणीयं
पञ्चाक्षरीजपपरा नितरां तथापि ।
चेतो मदीय तपसी कुसुमावभासं
स्मेराननं स्मरति गोपवधू किशोरम् ॥ 24 ॥

**ஸைவாவயம் ந க₂லு தத்ர விசாரணீயம்
பஞ்சாக்ஷரீஜபபரா நிதராம் ததா₂பி
சேதோ மதீ₃ய தபஸீகுஸுமாவபா₄ஸம்
ஸ்மேராநநம் ஸ்மரதி கோ₃பவதூ₄ கிஸோரம்||24||**

(ப-உ) வய்(வயம்) - நாங்கள், (பஞ்சாக்ஷரி ஜபபரா:) பஞ்சாக்ஷரி(பஞ்சாக்ஷரீ) - பஞ்சாக்ஷரியென்கிற (நமச்சிவாய) மந்த்ரத்தினுடைய, ஜப(ஜப) - ஜபத்தில், பரா:(பரா)- அபிநிவேசமுள்ளவர்களான, நிரா₂சீவா:(நிதராம்ஸைவா)- வீரசைவர்கள், தத்ர(தத்ர) - அந்த விஷயத்தில், ந விசாரணீயம் கலு) - யோசிக்கவேண்டிய அம்சமொன்றுமில்லை, ததா-அபி(ததா-அபி) - ஆயினும், மதீயம்(மதீயம்) - என்னுடையதான, சேத:(சேத:) - மநஸ்ஸானது, (ஆதசீகூசுமாவ-ஆதசீகூசும(ஆதஸீகுஸும) - காயாம்பூப்போன்ற, அவமாசீ(அவபாஸம்) - காந்தியையுடையவனும், (ஸ்மேரநம்) ஸ்மே(ஸ்மேர) - சிரிப்புடைய, ஆநநம்) - முகத்தையுடையவனும், (கோபவதூ கிஸோர்) கோபவதூ(கோபவதூ) - நந்தகோபர் மனைவியான யசோதையினுடைய, கிஸோர்(கிஸோரம்) - குழுவியான க்ருஷ்ணனை, ஸ்மரதி(ஸ்மரதி) - த்யாநிக்கிறது. (24)

(தா-ம்.) இதில், அவன் வடிவழகை ஸ்வப்நத்தில் கண்டு தாம் திருந்தி-
னபடியைப் பேசுகிறார்.

நீர் மதாந்தரஸ்த்ராயிருந்து க்ருஷ்ணனைப் புகழ்கைக்குக் காரணமென்-
னென்னில்; நானொருவனேயன்று, என் பித்ருபிதாமஹ ப்ரபிதாமஹர்கள்
தொடங்கி என் பூர்விகர்களும் நானும் சிவமதஸ்த்ரர்களாய், பஞ்சாக்ஷரீ மந்த்-
ரத்தைத் தவிர வேறொன்றையறியாத வீரசைவர்களாயே இருந்தோம்; அதி-
லொன்றும் ஸம்சயமில்லை; இப்படி நெடுநாளாக ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்த
வென்னைத் திருத்தி நல்வழியில் நடப்பிக்கக்கருதி இந்த க்ருஷ்ணன் என்
ஸ்வப்நத்தில் வந்து தன்னழகைத் தோற்றுவித்தான்; அது முதல் என் மனஸ்-
ஸானது அன்புள்ள மதாபிமாந்தை முழுவதுமாக உதறி விட்டு இந்தக்ருஷ்-
ணனுடைய காயாம்பூ வண்ணத்தையும், புன்முறுவலிட்டு மலர்ந்து விளங்கு-
கிறமுகத்தையும், அசோதை தன் மகனாய்ப் பிறந்த பிறவியையுமே நினையா
நின்றது; இப்படி யவன் கடாக்ஷிக்கத் திருந்தி நான் வைஷ்ணவனானென்-
-கிறார். (24)

**राधा पुनातु जगदच्युतदत्तचित्ता
मन्थानमाकलयती दधिरिक्तपात्रे ।**

तस्यास्तनस्तवकचञ्चलोलदृष्टि-
 देवोपि दोहनधिया वृषभन्निरुद्धन् ॥ 25 ॥

ராதா₄ புநாது₄ ஜக₃தச்யுத₃த்தசித்தா₄
 மந்தா₂நமாகலயதீ₃ த₃தி₄ரிக்கபாத்ரே₁
 தஸ்யாஸ்தநஸ்தப₃கசஞ்சலோலத்₃ருஷ்டி:
 தே₃வோபி₄தோ₃ஹநதி₄யா₄வ்ருஷ்ப₄ந்நிருத்₃த₄ந்॥25॥

(ப-உ) (अच्युतदत्तचित्ता) अच्युत(அச்யுத) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில், दत्त(தத்த)-
 அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட சித்தா(சித்தா) - மநஸ்ஸையுடையவளாய்க் கொண்டு,
 मन्थानं(மந்தாநம்) - மத்தை, (दधिरिक्तपात्रे)(ததிரித்த) - தயிரில்லாத, पात्रे(பாத்ரே)-
 பாணையில், आकलयती(ஆகலயதீ) - இட்டுக்கடைகிறவளான, राधा(ராதா) -
 ராதிகையானவள், जगत(ஜகத்)-லோகத்தை, पुनातु(புநாது)-பரிசுத்தமாக்கட்-
 டும், तस्या:(தஸ்யா:) - அந்த ராதிகையினுடைய, (स्तनस्तवकचञ्चलोलदृष्टि:) स्नस्त
 -वक(ஸ்தநஸ்பக) - பூங்கொத்துப்போன்ற கொங்கை மேல், चञ्चल(சஞ்சல) -
 அடுத்தடுத்துவைக்கப்பட்டும், लोल(லோல) - ஆஸக்தியையுடையதுமான,
 दृष्टि:(த்ருஷ்டி:) - பார்வையையுடையனாய்க்கொண்டு, दोहनधिया(தோஹ-
 நதியா) - கறக்கவேணுமென்கிற நினைவினால், वृषभं(வ்ருஷபம்) - எருதை,
 निरुद्धन्(நிருத்தந்) - காலணைகிற, देव: अपि(தேவ: அபி) - க்ருஷ்ணனும், जगत
 (ஜகத்) - லோகத்தை, पुनातु(புநாது) - பரிசுத்தமாக்கட்டும். (25)

(தா-ம) கீழ் ஸ்லோகத்தில் சிறிது மட்டும் இளம்பருவத்தை யநுபவித்தார்.
 இதில், பெண்கள் மயங்கும்படியான யௌவனத்தை யநுபவிக்கிறார்.

ராதிகை யென்கிற கோபிகை க்ருஷ்ணனையே எப்போதும் த்யாநித்துக்
 கொண்டு அவனிடத்திலேயே தன் மனத்தை யமைத்து விட்டவளாகையாலே.
 பூர்வவாஸநையாலே உதயகாலத்தில் தயிர்கடையப்புக்கு இப்பாணையில்
 தயிருண்டு இல்லை என்றறியாமல் தயிரில்லாப்பாணையில் மத்தையிட்டுக்
 கடையத்துடங்கினாள்; அவள் க்ருத்யமதுவானால், க்ருஷ்ணன் செய்ததென்-
 னென்னில்; இவனும், அந்த ராதிகையினுடைய ஸ்தநங்களையே பார்த்துக்-
 கொண்டிருக்குமவளாகையாலே, விடியற்காலத்தில் பால்கறப்பதாக வந்து,
 பசுவென்றும் எருதென்றும் பாராதே எருதைக்காலணைத்து கறக்கத்தொடங்கி-
 னாள்; இப்படி பகவதேகபரையான ராதிகையும், ஆஸ்ரிதைகபரனான க்ருஷ்-
 ணனும் என்னை உஜ்ஜீவிப்பார்களாகவென்கிறார். (25)

गोधूलिधूसरितकोमलकुन्तलाग्रं
 गोवर्धनोद्धरणकेलिकृतप्रयासम् ।
 गोपीजनस्य कुचकुङ्कुममुद्रिताङ्गं
 गोविन्दमिन्दुवदनं शरणम्भजामः ॥ 26 ॥

கோ₃தூ₄லிதூ₄ஸரிதகோமலகுந்தலாக்₃ரம்
 கோ₃வர்த₄நோத்₃த₄ரணகேலிக்ருதப்ரயாஸம் ।
 கோ₃பீஜநஸ்ய குசகுங்குமமுத்ரிதா₃ங்க₃ம்
 கோ₃விந்த₃மிந்த₃வத₃நம் ஸரணம்ப₄ஜாம:॥26॥

(ப-உ) (गोधूलिधूसरितकोमलकुन्तलाग्रं) गो(கோ) - பசுக்களுடைய, धूलि(தூளி) - கால்பட்டுக்கிளம்பின தூள்களினால், धूसरित(தூஸரித) - அழுக்கடைந்தும், कोमल(கோமல) - மெத்தனவுமான, कुन्तल(குந்தல) - கேசங்களினுடைய, अग्रं (அக்ரம்) - நுனிகளையுடையவனும், (गोवर्धनोद्धरणकेलिकृतप्रयासं) गोवर्धन(கோவர்தந) - கோவர்த்தநமென்கிற, मलयिनुदைய, उद्धरण(உத்தரண) - உயரவெடுக்கையாகிற, केलि(கேளி) - விளையாட்டில், कृत(க்ருத) - பண்ண(ஆரோபிக்க)ப்பட்ட. प्रयासं(ப்ரயாஸம்) - ச்ரமத்தையுடையவனும், गोपीजनस्य(கோபீ-ஜநஸ்ய) - கோபிமார்களுடைய, (कुचकुङ्कुममुद्रिताङ्गं) कुच(குச) - ஸ்தநப்ரதேசத்திலுள்ள, कुङ्कुम(குங்கும) - குங்குமப்பூவினால், मुद्रित(முத்ரித) - அடையாளம் செய்யப்பட்ட, अङ्गं(அங்கம்) - அவயவங்களையுடையவனும், इन्दुवदनं(இந்துவதநம்) - சந்த்ரன் போன்றதிருமுகத்தையுடையவனுமான, गोविन्दं(கோவிந்தம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, शरणं(ஸரணம்) - ரசஷகனாக, भजामः(பஜாம:) - பற்றுகிறோம். (26)

(தா-ம்) இதில், பசுமேய்க்கும் போதுண்டான அழகையும் வ்யாபாரத்தையும் மநுஸந்திக்கிறார்.

இவன் திநமெல்லாம் காடுகளில் பசுமேய்த்து ஸாயங்காலமானவாறே அவற்றையோட்டிக்கொண்டு அதன் பின்னே தான் ஆய்ப்பாடிக்கு வரும் போது அப்பசுக்களுடைய குளப்படிப்பட்டுத் தரையில் நின்றும் கிளம்பின தூள்கள் இவனுடைய மயிர்முடிமேல் படிந்து, அதினாலம்மயிர்முடி வேறொரு விஜாதீயமான வர்ணத்தையடைந்து விளங்காநின்றது; அக்காலத்திலொரு நாள் இந்த்ரனாலே வண்டமேகங்கள் கோகுலங்கள் தளரும்படி அத்யுக்ரமாக

மழைபொழிய, இவன் அக்கோகுலத்துக்கு நலிவுவாராதபடி அருகிருந்த கோவர்த்தநமென்னும் மலையைக் குடையாக வேந்தி விளையாடாநின்றான்; இவனுடைய இந்த வ்யாபாரத்தைக்கண்டகோபிகைகள் களித்து இவனைத் தழுவிக்கொள்ள, அவர்கள் கொங்கைமேல் குங்குமக்குழம்பு இவன் மார்பிலொட்டி அதினாலிவனங்கமெல்லாம் சித்ரமெழுதினாற்போல் ப்ரகாசியா நின்றது; கோபிமார்களணைக்கையாலுண்டான ப்ரீதியினால் இவன் முகமானது நிறைமதி போலொளிவிட்டு அழகுபெற்றிருந்தது; அப்படி ஆபத்ரக்ஷணாய், ஆஸ்ரீதமோதகரணானக்ருஷ்ணனைச் சரணமடைந்தேனென்கிறார்(26)

यद्गोमरन्ध्रपरिपूर्तिविधावदक्षा
वाराहजन्मनि बभूवुरमी समुद्राः ।
तं नामनाथमरविन्ददृशं यशोदा
पाणिद्वयान्तरजलैः स्रपयाम्बभूव ॥ 27 ॥

யத்₃த்₃ரோமரந்த்₄ரபரிபூர்திவிதா₄வத்₃க்ஷா
வாராஹஜந்மநி ப₃பூ₄வுரமீ ஸமுத்₃ரா:।
தம் நாமநாத₂மரவிந்த₃த்₃ருஸம் யஸோதா₃,
பாணித்₂வயாந்தரஜலை: ஸ்நபயாம்₃பூ₄வ||27||

(ப-உ) அமி(அம்) - இந்த சமுद्रா:(ஸமுத்ரா:) - ஸமுத்ரங்கள், வாராஹஜந்மநி(வாராஹஜந்மநி) - வராஹாவதாரத்தில், (யद्गोमरन्ध्रपरिपूर्तिविधावदक्षा) யத்(யத்) - யாதொரு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ரோமந்(ரோமரந்த்ர) - மயிர்க்குழிகளை, परिपूर्तिविधावदक्षा(பரிபூர்த்திவிதென)-நிறைப்பதில், अदक्षा:(அதக்ஷா:)-திறமையற்றவைகளாக, बभूवु:(பபூவு:)- ஆயினவோ, नाथं(நாதம்) - எனக்கு ஸ்வாமியாய், अरविन्ददृशं(அரவிந்தத்ருஸம்) - தாமரைக்கண்ணனாய், तं नाम(தம் நாம) - அப்படிப்பட்டவனானஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, यशोदा(யஸோதா)-அசோதைப்பிராட்டியானவள், (पाणिद्वयान्तरजलैः) பாणिத்ய(பாணித்வய) - சிறங்கையினுடைய, अन्तर(அந்தர) - உள்ளுள்ள, जलैः(ஜலை:) - ஜலத்தினால், स्रपयाम्बभूव(ஸ்நபயாம்₃பூ₄வ) - ஸ்நாநம் செய்வித்தாள். (27)

(தா-ம்) இதில் அவன் பசுமேய்த்து வந்தவிளைப்பாற யசோதை நீராட்டி-நபடியைச் சொல்லுகிறார்.

இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே முன்பு வராஹாவதாரமெடுத்தகாலத்தில், ஸப்த

ஸமுத்ரங்கள் கூடினாலும் அந்த மஹாவராஹத்தினுடைய உடம்பிலுள்ள ஒரு மயிர்க்குழிநிரம்பாமலிருந்தது; அவனே பின்பு க்ருஷ்ணாவதாரம் பண்ணினபோது தாயான யசோதையானவள் தன்னுடைய இரண்டுக்கைகளினாலும் ஜலத்தைவாரியெடுத்து அவ்வளவு ஜலத்தினாலேயே இவனுடைய உடம்பெங்கும் நனைந்து நிறைந்து வழியும்படி ஸ்நாநம் செய்வித்தாள்; இப்படி இவன் ஆஸ்ரிதற்காக உடம்பைச் சுருக்கிக்கொடுத்தபடியென்! என்று விஸ்மயப்படுகிறார். (27)

परमिममुपदेशमाद्रियध्वं
निगमवनेषु नितान्तचारखिन्नाः ।
विचिनुत भवनेषु वल्लवीना-
मुपनिषदर्थमुलूखले निबद्धम् ॥ 28 ॥

பரமிமமுபதே₃ஸமாத்₃ரியத்₄வம்
நிக₃மவநேஷு₃ நிதாந்தசாரகி₂ந்நா:।
விசிநுத ப₄வநேஷு₃ வல்லவீநாம்
உபநிஷத₃ர்த₂முலூக₂லே நிப₃த்₃த₄ம்॥26॥

(ப-உ) நிगमवनेषु(நிகமவநேஷு) - துரவகாஹமான வேதங்களில், नितान्त-
चारखिन्ना: नितान्त(நிதாந்த)-மிகவும், चार(சார)-பரிசீலனத்தினால், खिन्ना:(கிந்நா:)
-ச்ரமமடைந்திருக்கிற பாக்க்யவான்களே! इमं(இமம்)- இந்த, परं(பரம்)-ச்ரேஷ்ட-
டமான, उपदेशं(உபதேஸம்) - உபதேசத்தை, आद्रियध्वं(ஆத்ரியத்வம்) - ஆதரி-
யுங்கள், उपनिषदर्थं(உபநிஷதர்த்தம்) - வேதாந்தங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட-
தும், उलूखलेन(உலூகலேந) - உரலில், बद्धं(பத்தம்) - (யசோதையினால்) கட்டப்
பட்டதுமான பரதத்வத்தை, वल्लवीनां(வல்லவீநாம்) - ஆயர்சிறுமியருடைய,
भवनेषु(பவநேஷு) - அகங்களில், विचिनुत(விசிநுத) - ஆராயுங்கள். (28)

(தா-ம்) இதில்; வேதாந்தவேத்யனான பரமபுருஷன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே யென்று பிறர்க்கு நிஷ்கரித்து உபதேசிக்கிறார்.

பரதத்வமான ஸ்ரீமந்நாராயணனை யறிகைக்காக அதி க(१)ஹநமான வேதாந்த விசாரம்பண்ண விழிந்து, அநேகந்யாயங்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்-
தும் அர்த்தநிர்ணயம் கைக்கெட்டாமல் இளைத்துநின்ற ஓவித்வான்களே!
உங்களுக்கு வேதாந்த விசாரத்தினால் பரதத்வம் எளிதாக நிர்ணயித்தறியப்-

போகாது; அதையறிய ஓரெளிதான உபாயம் சொல்லுகிறேன் செவிகொடுத்துக் கேளுங்கள்; அதாவது - நீங்கள் கோகுலத்தில் சென்று இடைச்சிகளுடைய இல்லங்கள் தோறும் புகுந்தாராய்வீர்களாகில்; அங்கோரிடத்திலொருவன் உரலோடிணைத்துக் கட்டப்பட்டிருப்பான், அவனே வேதாந்த வேத்யனான பரம்பருஷன், ஆகையால் நீங்களங்கே சென்று கண்டறியுங்களென்கிறார்.(28)

देवकीतनयपूजनपूतःपूतनारिचरणोदधौतः ।

यद्यहं स्मृतधनञ्जयसूतः किंकरिष्यति स मे यमदूतः ॥ 29 ॥

தேவகீதநயபூஜநபூத: பூதநாரிசரணோத₃தௌ₄த:।

யத்யஹம் ஸம்ருதத₄நஞ்ஜயஸூத: கிம்கரிஷ்யதி

ஸ மே யமதூ₃த:॥29॥

(ப-உ) (தேவகீதநயபூஜநபூத:) தேவகீதநய(தேவகீதநய) - தேவகீதேவியினுடைய பிள்ளையானக்ருஷ்ணனுடைய, பூஜந(பூஜந)-ஆராதந்ததைச்செய்வதினால், பூத:(பூத:) - பரிசுத்தமானவனும், (பூதநாரிசரணோத₃தௌ₄த:) பூதநா-அரி(பூதநாஅரி) - பூதனையைக் கொன்ற க்ருஷ்ணனுடைய, சரண-உதக(சரணஉதக) - ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தினால், தூத:(தௌ₄த:)-பாபமற்றவனும், (ஸ்மृत₃த₄நஞ்ஜயஸூத:) ஸ்மृत(ஸம்ருத) - த்யாநம் செய்யப்பட்ட, டனஞ்ஜய(தநஞ்ஜய) - அர்ஜுநனுக்கு, சூத:(ஸூத:) - பாகனான பார்த்தசாரதியையுடையவனுமாக, அஹ்(அஹம்) - நான், யதி (யதி) - ஆவேனேயாகில், ச:(ஸ:)- அப்படிப்பட்ட, யமதூ₃த:(யமதூத:)- யமனுடைய தூதனானவன், மே(மே) - என் விஷயத்தில், கிம்கரிஷ்யதி(கிம் கரிஷ்யதி) - என்ன செய்யப்போகிறான்? (29)

(தா-ம்.) இதில், அவனை யடைந்தவர்களுக்கு நரகபயமில்லை யென்கிறார்.

நான், க்ருஷ்ணனுடைய ஆராதந்தினாலும், அவனது ஸ்ரீபாததீர்த்தப்ரசாதத்தினாலும் முன்புள்ளபாபங்களைக்கழித்துக்கொண்டுபரிசுத்தாந்த:கரணனாய், அர்ஜுநனுடைய தேர் முன் ஸாரதியாய் நின்று ஆஸ்ரிதர்க்குக்கையாளான அவனுடைய ஸௌஸ்யத்தையநுஸந்தித்தேனாகில், என்னை யம-தூதன் வந்து கிட்டிப்பிடிக்கவு மடிக்கவும் போகாது, தூரநின்று தெண்டனிட்டு விலகி விடுவானென்கிறார். (29)

भासतां भवभयैकभेषजं मानसे मम सुहुर्मुहुर्मुहुः ।

गोपवेषमुपसेदुषस्वयं यापि कापि रमणीयता विभोः ॥ 30 ॥

பா₄ஸதாம் ப₄வப₄யைகபே₄ஷஜம்
 மாநஸே மம முஹூர்முஹூர்முஹூ:।
 கோ₃பவேஷமுபஸேது₃ஷஸ்ஸ்வயம்
 யாபி காபி ரமணீயதா விபோ:।।30।।

(ப-உ) (भवभयैकभेषजं) भवभय(பவபய) - ஸம்ஸாரத்திலுண்டான பயத்திற்கு, एकभेषजं(ஏகபேஷஜம்) - முக்யமான ஒளஷதமான, गोपवेषं(கோபவேஷம்) - ஆயன்வடிவை, स्वयं(ஸ்வயம்) - தானே, उपसेदुष:(உபஸேதுஷ:) - அடைந்திருக்கிற, विभो:(விபோ:) - ஸர்வவ்யாபகனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, या अपि का अपि(யா அபி கா அபி) - வாக்குக்கும் மனஸ்ஸுக்கும் அளவிடக் கூடாததான, रमणीयता(ரமணீயதா) - ஸௌந்தர்யமானது, मुहु: मुहु: मुहु:(முஹூ: முஹூ: முஹூ:) - அடிக்கடி, मम(மம) - என்னுடைய, मानसे(மாநஸே) - மனஸ்ஸில், भासतां(பாஸதாம்) - ப்ரகாசிக்கக்கடவதாக. (30)

(தா-ம.) இதில், க்ருஷ்ணஸ்மரணத்தை யபேக்ஷிக்கிறார்.

நம்மைப்போல்பூர்வகர்மத்தாலன்றியேதன்னுடையஸங்கல்பத்தினாலே யதேச்சமாக ஆயனாய்வந்தவதரித்த க்ருஷ்ணனுடைய, ஸௌந்தர்யமானது, வாயினாலளவிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதபடி அளவிறந்ததாய், நினைத்தார்க்கு ஸம்ஸாரமாகிற பெருநோயைப் போக்கவல்ல மருந்தாமாகையால், நானும் என்னுடைய அநாதிஸம்ஸாரத்தைப் போக்கிக்கொள்வேனாம்படி என் மனத்தில் அடிக்கடி தோற்றி என்னுடைய த்யாநத்திற்கு விஷயமாகக் கடவதாக வென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (30)

कर्णलम्बितकदम्बमञ्जरीकेसरारुणकपोलमण्डलम् ।
 निर्मलं निगमवागगोचरं नीलिमानमवलोकयामहे ॥ 31 ॥

கர்ணலம்பி₃தகத₃ம்பமஞ்ஜரீ-
 கேஸராருணகபோலமண்ட₃லம்।
 நிர்மலம் நிக₃மவாக₃கோ₃சரம்
 நீலிமாநவலோகயாமஹே।।30।।

(ப-உ) (कर्णलम्बितकदम्बमञ्जरीकेसरारुणकपोलमण्डलं) कर्ण(கர்ண) - காதுகளில், लम्बित-कदम्बमञ्जरी(லம்பிதகதம்பமஞ்ஜரீ)-தொங்குகிறகடப்பைப்பூங்கொத்தினுடைய, केसर(கேஸர)-தாதுக்களினால், अरुण(அருண)- சிவந்திருக்கிற, कपोलमण्डलं(கபோ-

லமண்டலம்) - கன்னப்ரதேசத்தை யுடையவனும், நிர்மல்(நிர்மலம்) - தெளிவுற்றவனும்; (நிமவாஸோர்) நிமவாக்(நிகமவாக்) - வேதவாக்யங்களுக்கும், அஸோர் (அஸோசரம்) - அளவிட்டுச்சொல்லவொண்ணாதவனான, நீலிமான்(நீலிமாநம்) - நீலவர்ணத்தையே நிரூபகமாகவுடையக்ருஷ்ணனை, அவலோக்ய(அவலோக்ய) - பார்க்கிறோம். (31)

(தா-ம்.) கீழிவர் வேண்டிக்கொண்டபடியே க்ருஷ்ணன் இவருடைய த்யாந்திற்கு விஷயமாக, அவனைத் தாம் மாநஸமாக அநுபவித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வேறொருவர்ணம் கலசாதே நீலவர்ணமே வடிவுகொண்டெழுந்தாற் போலிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியானது அழுக்கற்றுத் தளதளத்துக் காணாநின்றது; அவன் அலங்காரார்த்தமாகக் காதில் தொங்கவிட்ட கடப்பம் பூவினுடைய சிவந்த தாதுக்கள் ஒளியெறிய அதினால் கபோலம் சிவந்து தோற்றாநின்றது; அநாதியான வேதங்களுங்கூட அறியமாட்டாத பராத்பரானான அந்தப் பரம புருஷன், இவ்வடிவழகுடனே என் மனத்துக்குத்தோற்ற, அவனை நான் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கண்டாப் போலநுபவித்தேனென்கிறார். (31)

साचिसञ्चलितलोचनोत्पलं सामिकुद्गलितकोमलाधरम् ।
वेगवल्लितकराङ्गुलीमुखं वेणुनादरसिकं भजामहे ॥ 32 ॥

ஸாசிஸஞ்சலிதலோசநோத்பலம்
ஸாமிகுட்மலிதகோமலாதரம்।
வேக₃வல்லிதகராங்கு₃லீமுக₂ம்
வேணுநாத₃ரஸிகம் ப₄ஜாமஹே॥26॥

(ப-உ) (சாசிசञ्चलितलोचनोत्पलम्) சாசி(ஸாசி) - குறுக்காக, சञ्चलित(ஸஞ்சலித) - சலிப்பிக்கப்பட்ட, லோசன-उत्पलं(லோசநஉத்பலம்) - கரிநெய்தல்போன்ற கண்களையுடையவனும், (सामिकुद्गलितकोमलाधरं) சாமி(ஸாமி) - பேர் பாதியான, குद्गलित(குட்மலித) - அரும்பு போல் குவிக்கப்பட்ட, கோமல(கோமல) - ஸுந்தரமான, அடர்(அதரம்) - வாயையுடையவனும், (वेगवल्लितकराङ्गुलीमुखं) வேக(வேக) - வேகத்தினால், वल्लित(வல்கித) - சலிப்பிக்கப்பட்ட, कर(கர) - கையிலுண்டான, अङ्गुलीमुखं(அங்குலீமுகம்) - நுனிவிரல்களையுடையவனும், (वेणुनादरसिकं) வேணுநாத(வேணுநாத) - வேணுகாந்தத்தில், रसिकं(ரஸிகம்) - ஸாரமறிந்தவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, भजामहे(பஜாமஹே) - ஆச்ரயிக்கிறோம். (32)

(தா-ம்) என்நெஞ்சில் தோற்றினபோது வேணுகானம் பண்ணா நின்றான், அதினாலுண்டான ஆநந்தாதிசயத்தினால் அவனுடைய கண்கள் பாதிமூடியும் பாதிதிறந்துமிருந்தது; வாயில் வைத்தவேணுவைத் தன் மூச்சுக் காற்றினால் பூரிக் கைக்காகத் தன்னதரத்தைக்கண்டார் கால்தாமும்படி இருமருங்குமரும்பு-போல் குவிக்கப்பட்டிருந்தது; அந்த வேணுவில் நா(டி)தவிசேஷங்கள் புறப்-படும்படி அதின்மேல் அதிவேகமாக விரற்களை நடத்தாநின்றான். இவ்விதமான வேஷத்துடனே அவனை மாநஸமாகக்கண்டு தொழாநின்றேனென்கிறார்.(32)

**स्यन्दने गरुडमण्डितध्वजे कुण्डिनेशतनयाधिरोपिता ।
केनचिन्नवतमालपल्लवश्यामलेन पुरुषेण नीयते ॥ 33 ॥**

**ஸ்யந்த₃நே க₃ருட₃மண்டி₃த₄வஜே
குண்டி₃நேஸதநயாதி₄ரோபிதா।
கேநசிந்நவதமாலபல்லவ-
ஸ்யாமலேந புருஷேன நீயதே॥33॥**

(ப-உ) (குண்டிநேஸதநயா) குண்டி(குண்டிந) - குண்டினமென்கிறநகரத்திற்கு, ஈசி(ஈஸ) - அரசனான பீமகனுடைய, தநயா(தநயா) - பெண்ணான ருக்மிணி-யானவள், (நவதமாலபல्लवश्यामलेन) நவ(நவ) - புதிதான, தமாலபல्लव(தமாலபல்லவ) - பச்சிலைமரத்தின் தளிர்போல், ஷ்யாமலேன(ஸ்யாமலேந) - நீலவர்ணத்தையு-டையனான, கேனचित்யுருஷே(கேநசித்புருஷேண) - ஒருபுருஷனாலே. (गरुडमण्डित-ध्वजे) गरुड(கருட) - கருடனாலே, மण्डित(மண்டித) - அலங்கரிக்கப்பட்ட, ध्वज(தவஜ) - கொடியையுடைய, स्यन्दने(ஸ்யந்தநே) - தேரிலே, अधिरोपिता(அதி-ரோபிதா) - ஏரிடப்பட்டவளாகக்கொண்டு, नीयते(நீயதே) - அடைவிப்பிக்கப்-படுகிறாள். (33)

(தா-ம்) பின்னும் சிறிது நேரம் கழித்து அவ்வேஷத்தை மாற்றி மற்-றொரு வேஷத்தைக் காட்டினான்; அதாவது புதிதாகத் தளிர்ந்த பச்சிலைமரத்-துத்தளிர்போல் இருண்ட வடிவையுடைய புருஷோத்தமனான தான் குண்டின-மென்கிற பட்டினத்திற்குச் சென்று, அங்கு ஸ்வயம்வரத்தில் மணம்புணர வந்த சிசுபாலாதிகளான அரசர்களனைவரையும் வஞ்சித்து, ருக்மிணி தேவி-யைக் கைப்பிடித்தழைத்து வந்து கருடத்வஜம் கட்டின தன் தேரின் மேலேற்றிக் கொண்டு த்வாரகையேற நடந்தான், அதையும் நான் கண்டேனென்கிறார்.(33)

मायात पान्थाः पथिभीमरथ्या
दिगम्बरः कोपितमालनीलः ।
विन्यस्तहस्तोपि नितम्बबिम्बे
धूर्तस्समाकर्षति चित्तवित्तम् ॥ 34 ॥

மாயாதபாந்தா:₂ பதி₂பீ₄மரத்₂யா
தி₃க₃ம்ப₃ர: கோபி தமாலநீல:।
விந்யஸ்தஹஸ்தோபி நிதம்ப₃பி₃ம்பே₃
தூ₄ர்தஸ்ஸமாகர்ஷதி சித்தவித்தம்॥34॥

(ப.உ) பான்था:(பாந்தா:) - வழிப்போக்கர்களே! मायात(மாயாத) - இவ்வழி-வாராதொழியுங்கள், मीमरथ्या:(பீமரத்யா:)- பீமரதியென்கிற ஆற்றினுடைய, पथि(பதி) - வழியில், दिगम्बर:(திகம்பர:)- வஸ்த்ரமில்லாதவனும், तमालनील:(தமாலநீல:)- பச்சிலை மரம்போல் இருண்ட திருமேனியையுடையவனும், नितम्बबिम्बे(நிதம்பிம்பே) - கடியின் பின்புறத்தில், (विन्यस्तहस्त:அபி) विन्यस्त(விந்யஸ்த) - வைக்கப்பட்ட, हस्त: அபி(ஹஸ்த: அபி) - கையையுடையவனும், क: அபி(க: அபி) - இதற்குமுன் காணப்படாதவனுமான, धूर्त:(தூர்த:)- ஒருகொடியனான புருஷன், चित्तवित्त(சித்தவித்தம்) - நெஞ்சென்னும் பொருளை, समाकर्षति(ஸமாகர்ஷதி) - அபஹரித்துத் தன் வசமாக்குகிறான். (34)

(தா-ம்.) கீழ், ஸ்லோகத்தில் தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே தம் மனத்துக்குத் தோற்றினாற்போல் தோற்றித் தம் நெஞ்சைச் சிறிதும் சேவியாதபடி அவ்-னபஹரிக்கையாலே, மற்றவரைப் பார்த்து நீங்களுமென்னைப்போல் ஏமாந்-திராதே முன்னமே ஜாக்ரதைப்படுங்களென்கிறார்.

ஓ வழிப்போக்கர்களே! பீமரதியென்கிற ஆற்றின் வழியாக நீங்கள்போக வேண்டாம் ஏனென்னில்; அங்கேயொரு கள்ளனுண்டு, அவன் வஸ்த்ரமுமணிந்-திரான், கரியுருவனாயிருப்பான், இரண்டு கைகளையும் அரையிலே குத்திட்டு நிற்பன், அவ்வழியே யார் போனாலும் அவர்களுடைய உட்பொருளான மநஸ்ஸை அவர்களுக்குத் தெரியாமலும் அங்குச் சிறிதும் தங்காமலும் அப-ஹரித்து விடுவன் இதை முன்னமே உங்களுக்கறிவித்தேனென்கிறார். (34)

अङ्गनामङ्गनामन्तरे माधवो
माधवं माधवं चान्तरेणाङ्गना ।

इत्थमाकल्पिते मण्डले मध्यग-
स्सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ 35 ॥

அங்க₃நாமங்க₃நாமந்தரே மாத₄வோ
மாத₄வம் மா₄தவம் சாந்தரேணாங்க₃நா।
இத்த₂மாகல்பிதே மண்ட₃லே மத்₄யக:₃
ஸஞ்ஜகௌ₃ வேணுநா தே₃வகீநந்த₃ந:॥35॥

(ப-உ) அங்நா₃ அங்நாம₃ அந்ரே(அங்கநாம் அங்கநாம் அந்தரே) - இரண்டு பெண்-
களுடைய நடுவில், மாதவ:(மாதவ:)- ஒருக்ருஷ்ணனும், மாதவ₃ மாதவ₃ அந்ரேண(மாத-
வம் மாதவம் அந்தரேண) - இரண்டு கிருஷ்ணர்கள் நடுவில், அங்நா₃ ச(அங்க-
நாம்ச)-ஒரு பெண்ணும், இத்(இத்தம்)- இம்மாதிரியாக, அகல்பிதே(ஆகல்பிதே)
- ஏற்படுத்தப்பட்ட, மண்ட(மண்டலே) - சூழ்ச்சியில், தேவகீநந்தந:(
- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், மத்யக:(மத்யக:) - நடுவிலிருந்தவனாய்க் கொண்டு, வேணு
(வேணுநா) - குழலினால், ஸஞ்ஜகௌ(ஸஞ்ஜகௌ) - இனிதாகப் பாடினான். (35)

(தா-ம்.) இனி ராஸகீரீடையின் வைபவத்தை யனுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், கோபிமார்க் ளெத்தனை பேரோ, தானும் அத்தனை சரீர
பரிக்ரஹம் பண்ணி, ஒருகோபிகையினுடைய இடதுகையோடு தன் வலது
கையையும், மற்றொரு கோபிகையினுடைய வலதுகையோடு தன்னிடது-
கையையும் கோத்து ஒரு கோபிகையும் ஒரு கண்ணனுமாக இரண்டு கோபி-
கைகளின் நடுவே ஒரு கண்ணனும், இரண்டு க்ருஷ்ணமூர்த்திகள் நடுவே
ஒரு கோபிகை யுமாகக்காணலாம்படி மண்டலாகாரமாகநின்று, அம்மண்ட-
லத்தின் நடுவே தான் நிஜஸ்வரூபத்தோடுநின்று அம்மண்டலமெல்லாம்
களித்துக் கூத்தாடும் படியாக வேணுகாநம் பண்ணினானென்கிறார். (35)

केकि केका दतानेकपङ्केरुहाली न हंसावली हृद्यताहृद्यता ।
कंसवंशाटवीदाहदावानलस्सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ 36 ॥

கேகி கேகா த்₃ருதாநேகபங்கேருஹால்
ந ஹம்ஸாவளீ ஹ்ருத்₃யதாஹ்ருத்₃யதா।
கம்ஸவம்ஸாடவீதா₃ஹதா₃வாநல:
ஸஞ்ஜகௌ₃ வேணுநா தே₃வகீநந்த₃ந:॥36॥

(ப-உ) (கெகிகேகாதானேகபங்கேஹாலினஹ்ஸாவலிஹ்யதாஹ்யதா) கெகி(கேக) - மயில்களினால், கெகா(கேகா) - “கே” “கா” என்கிற சப்தத்தினால், ஆரத(ஆத்ருத) - கொண்டாடப்படும், அனேக(அநேக) - அநேகங்களான, பங்கேஹ(பங்கேஹ) - தாமரைப்பூவில், ஆலின(ஆலீந) - மறைந்துபடுத்திருக்கிற, ஹ்ஸ(ஹம்ஸ) - அன்னப்பறவைகளுடைய, ஆவலி(ஆவலி) - வரிசைகளுக்கு, ஹ்யதா(ஹ்ருத்யதா) - ஆநந்தத்தை, ஆஹ்யதா(ஆஹ்ருத்யதா) - விளைப்பதுமான, வேணா(வேணுநா) - குழலினால், (க்ஸவ்ஷாடவீடாஹ்வானல:) க்ஸ(கம்ஸ) - கம்ஸனுடைய, வ்ஷ(வம்ஷ) - குலமாகிற, அடவீ(அடவீ) - காட்டை, ஹ்(தாஹ) - எரிப்பதில், ஹ்வானல:(தாவாநல:) - காட்டுத்தீயாயிருக்கிற, ஹ்வீகீநந்நத:) - க்ருஷ்ணன், ஸஞ்ஜகௌ(ஸஞ்ஜகௌ) - இனிதாகப்பாடினான். (36)

(தா-ம்.) கம்ஸனுடைய வம்ஷத்தை நிர்மூலமாக்கின க்ருஷ்ணன் அந்த ராஸமண்டலத்தின் நடுவே நின்று வேணுவை யெடுத்து இனிதாகப் பாடும் போது, மயில்கள் அப்பாட்டைக்கேட்டு ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் கே கா யென்று கூப்பிடத்தொடங்கிற்று; தாமரைப்பூக்களினிதழ்களில் மறைந்து கண்படுத்த ஹம்ஸபக்ஷிகள் இந்த இனியபாட்டைக்கேட்டுக் கண்விழித்துச் சிறகுதறி யெழுந்திருந்து வெளியே வந்து இந்தப்பாட்டை ஏகாக்ரசித்தமாயிருந்து கேட்டு மன மகிழாநின்றன வென்கிறார். (36)

क्वापि वीणाभिराराविणाकम्पितः

क्वापि वीणाभिराकिङ्किणीनर्तितः ।

क्वापि वीणाभिरामान्तरङ्गापित-

स्सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ 37 ॥

க்வாபி வீணாபி₄ராராவிணாகம்பித:

காபி வீணாபி₄ராகிங்கிணீநர்தித:।

க்வாபி வீணாபி₄ராமாந்தரங்கா₃பித:

ஸஞ்ஜகௌ₃ வேணுநா தே₃வகீநந்த₃ந:॥37॥

(ப-உ) க்வாபி(க்வாபி) - ஓரிடத்தில், வீணாபி:(வீணாபி:)- வீணைகளினாலே, ஆராவிணா(ஆராவிணா) - பாடுகிற புருஷனாலே. கம்பித:(கம்பித:) - உடம்புடைய அசையப்பண்ணப்பட்டவனும், க-அபி(க்வ-அபி) - ஒரே இடத்தில், (வீணாபிராகிங்கிணீநர்தித:) வீணாபிரா(வீணாபிரா) - வீணையோடொத்த ஒலியையு-

டைய, கிங்கிணி(கிங்கிணி) - கிங்கிணிகளாலே, நரீத: (நரீத:) - நரீத்தநம் செய்விக்கப்பட்டவனும், க அபி(க்வ அபி) - ஒரே இடத்தில் (வீணாபிராமாந்தர்) வீணா(வீணா) - வீணைகளினுடைய, அபிராம(அபிராம) - மநோஹர-மான, அந்தர்(அந்தர்) - ஸ்வரவிசேஷங்களையுடைத்தாயிருக்கும்படி, காபித: (காபித:) - காநம் செய்விக்கப்பட்டவனுமாய்க்கொண்டு, தேவகீநந்தந: (தேவகீநந்தந:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வேணா(வேணாநா) - குழலினால், சங்கு(ஸஞ்ஜகௌ) - இனிதாகப்பாடினான். (37)

(தா-ம்) ஒரிடத்தில் சிலர் வீணையெடுத்துப்பாட அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்து நின்றவிடத்தில் நில்லாமே அசையத் தொடங்கினான்; இவனசையும்போது அரையில் கிங்கிணிகள் அந்த வீணாகாந்ததுக்கருகுணமாக ஒலியாநிற்க, அது கேட்டு பரீதிவிஞ்சி ஆடத்தொடங்கினான், மற்றோரிடத்தில் அந்த வீணா-னுகுணமாக அநேகம் பாட்டுக்களை வேணுவில் வைத்து இனிதாகப் பாடினா-னென்கிறார். (37)

**चारुचन्द्रावलीलोचनैश्चुम्बितः गोपगोबृन्दगोपालिका वल्लभः ।
वल्लवी बृन्दबृन्दारकः कामुकस्सङ्गौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ 38 ॥**

**சாருசந்த்₃ராவளி₃ லோசநைஸ்சும்பி₃த:
கோ₃பகோ₃ப்₃ருந்த₃கோ₃பாலிகா வல்லப:₄।
வல்லவீ₃ப்₃ருந்த₃ப்₃ருந்தா₃ரக: காமுக:
ஸஞ்ஜகௌ₃ வேணுநா தே₃வகீநந்த₃ந:॥38॥**

(ப-உ) சாரு(சாரு) - ஸுந்தரமான, சந்த்ரா(சந்த்ரா) - சந்த்ரனென்கிற சிரோ பூஷணத்தையுடைய கோபிகைகளுடைய, அவலி(ஆவலி) - வரிசைகளு-டைய, லோசன: (லோசநை:) - கண்களினால், சும்பித: (சும்பித:) - ஆதரத்துடன் பார்க்கப்பட்டவனும், (गोपगोबृन्दगोपालिकावल्लभः) கோப(கோப) - இடையர்களுக்கும், கோ(கோ) - பசுக்களுடைய, வ்ருந்த(ப்ருந்த) - கூட்டங்களுக்கும், கோபாலிகா(கோபா-லிகா) - இடைச்சிகளுக்கும், வல்லப: (வல்லப:) - நாயகனானவனும், (वल्लवी बृन्दबृन्दारकः) வல்லவீ(வல்லவீ) - இடைச்சிகளுடைய, வ்ருந்த(ப்ருந்த) - ஸமுஹத்-திற்கு, வ்ருந்தாரக: (ப்ருந்தாரக:) - தைவமானவனுமான, தேவகீநந்தந: (தேவகீநந்தந:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வேணா(வேணுநா) - வேணுவினால், சங்கு(ஸஞ்ஜகௌ) - இனிதாகப் பாடினான். (38)

(தா-ம்) இடைப்பெண்களுக்கெல்லாம் பரதேவதையாய், தன்னை யல்லது மற்றொன்றை யறியாத அவர்களிடத்தில் விருப்பமுற்றவனாய் ஆக்களும், ஆயரும், ஆய்ச்சிகளும் ப்ரியப்படும்படியான ரூபகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையனான க்ருஷ்ணன் இனிமையாக வேணுகாநம் பண்ணும்போது, கோபிகைகள், நெற்றியில் கட்டின சுட்டியசைய வந்து கண்ணால் பருகுவாரைப் போலவும் முத்தமிடுவாரைப்போலவும் இவனை யடர்த்துப்பார்த்தார்களென்கிறார். (38)

**मौलिमालामिलन्मत्तभृङ्गीलताभीतभीतप्रियाविभ्रमालिङ्गितः ।
स्रस्तगोपीकुचाभोगसम्मेलितस्सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ 39 ॥**

**மௌலிமாலாமிலந்மத்தப்₄ருங்கீ₃லதா
பீ₄தபீ₄தப்ரியாவிப்₄ரமாலிங்கி₃த:
ஸ்ரஸ்தகோ₃பீகுசாபோ₄க₃ஸம்மேலித:
ஸஞ்ஜகௌ₃ வேணுநா தே₃வகீநந்த₃ந:॥39॥**

(ப-உ) (மौलिमालामिलन्मत्तभृङ्गीलताभीतभीतप्रियाविभ्रमालिङ्गितः) மௌலி(மௌலி) - தலையிலணிந்த, மாலா(மாலா) - பூமாலையில், மிலத்(மிளத்) - சேர்ந்திருக்கிற, மத்(மத்த) - மதித்த, ப்ருங்கீ(ப்ருங்கீ) - வண்டுகளுடைய லதா(லதா) - கொடி போன்ற வரிசையினால், भीतभीत(பீதபீத) - மிகவும் அச்சமுள்ள, प्रिया(ப்ரியா) - நாயிகைகளினால், विभ्रम(விப்ரம) - விலாசத்துடன், आलिङ्गितः(ஆலிங்கித:) - தழுவிக் கொள்ளப்பட்டவனும். (स्रस्तगोपीकुचाभोगसम्मेलितः) स्रस्त(ஸ்ரஸ்த) - மேலாடை நழுவின, गोपी(கோபி) - இடைச்சிகளுடைய, कुच(குச) - கொங்கைகளுடைய, आभोग(ஆபோக) - வைசால்யத்தோடு, सम्मेलितः(ஸம்மேலித:) - சேர்க்கப்பட்டவனுமான, देवकीनन्दनः(தேவகீநந்தந:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், वेणुना(வேணுநா) - வேணுவினால், सञ्जगौ(ஸஞ்ஜகௌ) - இனிதாகப்பாடினான். (39)

(தா-ம்) இவன் வேணுகாநம் பண்ணுங்காலத்தில் ஒரு கோபிகை தன் மயிர்முடியில் முடித்த பூமாலையில் வாஸநை வழியேவந்து படிந்து தேனையருந்தி மதித்து முகத்தெதிரேவந்துலாவாநின்ற வண்டுகளுக்கு பயந்து ஓடிவந்து இவனையாலிங்கநம் செய்தாள்; மற்றொருத்திக்குத் தன் மார்வின் மேலிட்ட மேலாடை கீழே நழுவ, அவ்வளவிலே அவள், க்ருஷ்ணன் பார்க்கப்போகிறானென்று வெட்கித்து இவன் பாராதபடி இவனைத் தன்னுடைய பரந்த முலைத்தடங்களோடணைத்துக்கொண்டாள். (39)

चारुचामीकराभासभामाविभुर्वैजयन्तीलता वासितोरस्थलः ।

नन्दबृन्दावने वासिता मध्यगस्सञ्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ 40 ॥

சாருசாமீகராபா₄ஸபா₄மாவிபு₄:

வைஜயந்தீலதா வாஸிதோரஸ்த₂ல:।

நந்த₃பு₃ருந்தா₃வநே வாஸிதா மத்₄யக:₃

ஸஞ்ஜகௌ₃ வேணுநா தே₃வகீநந்த₃ந:॥40॥

(ப-உ) (चारुचामीकराभासभामाविभुः) चारु(சாரு) - அழகியதான, चामीकर(சாமீகர) -ஸுவர்ணத்தினுடைய, आभास(ஆபாஸ)-காந்திபோன்ற, भा(பா)-காந்தியையுடைய, मा(மா) - ருக்மிணிதேவிக்கு, विभुः(விபு:)-பதியானவனும், (वैजयन्ती-लतावासितोरस्थलः) वैजयन्तीलता(வைஜயந்தீலதா) - மாலையினால், वासित(வாஸித) -பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கிற, उरस्थलः(உரஸ்தல:)-திருமார்பையுடையவனும், (नन्दबृन्दावनेवासितामध्यगः) नन्दबृन्दावने(நந்தப்ருந்தாவநே)-நந்தகோபருடையதானப்ருந்தாவநத்தில், वासित(வாஸித)-வாஸம்செய்கிறபெண்களுடைய, मध्यगः(மத்யக:)-நடுவிலிருப்பவனுமான, देवकीनन्दनः(தேவகீநந்தந:)-ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், वेणुना(வேணுநா) - வேணுவினால், सञ्जगौ(ஸஞ்ஜகௌ) - இனிதாகப்பாடினான். (40)

(தா-ம்) உருக்கிவார்த்த பத்தரைமாற்றுத் தங்கம்போல் பரிசுத்த நிறமுடையளான ருக்மிணிப் பிராட்டிக்கு வல்லபனான க்ருஷ்ணன், தன்மார்பில் பரிமளம் மிக்க துளஸீ மாலையை யணிந்து கோபிமார்களுடைய ராஸமண்டலத்தின் நடுவே நின்று வேணுகாநம்பண்ணா நின்றானென்கிறார். (40)

बालिकातालिकाताललीलालयासङ्गसन्दर्शितभ्रमः ।

गोपिकागीतदत्तावधानस्स्वयं सञ्जगौ वेणुना देवकीन्दनः ॥ 41 ॥

பா₃லிகாதாலிகாதாளலீலா

லயாஸங்க₃ஸந்த₃ர்ஸிதப்₄ரம:।

கோ₃பிகாகீ₃த₃தத்தாவதா₄நஸ்ஸ்வயம்

ஸஞ்ஜகௌ₃ வேணுநா தே₃வகீநந்த₃ந:॥40॥

(ப-உ) (बालिका तालिकाताललीलालयासङ्गसन्दर्शितभ्रमः) बालिका(பாலிகா) - பெண்களாகிற, तालिका(தாளிகா) - தாளம் தட்டுமவர்களுடைய, ताललीला(தாலலீலா) -தாளத்தினுடையவிலாஸத்திலுண்டான, लया(லயா)-உயர்வுதாழ்வுகளின்-

றியே ஸமமாகப்பாடுகிற பாட்டிலுண்டான, ஆசன(ஆஸங்க) - ப்ரீதியி-
னால், சந்திரித(சந்திரித) - காண்பிக்கப்பட்ட, ஹூதா(ப்ருலதா) - கொடி-
போன்ற புருவத்தினுடைய, விஹம்:(விஹம்)- விலாஸத்தையுடையவனும்,
சுவயம்(ஸ்வயம்) - தான், (ஶோபிகா) (ஶோபிகா) - கோபிகைகளு-
டைய, சீத(சீத) - காந்தத்தில், தத்(தத்) - வைக்கப்பட்ட, அவதாந:(அவதாந)-
ஒருமைப்பட்ட மநஸஸையுடையவனுமான, தேவகீநந்தந:(தேவகீநந்தந)-
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வேணுநா(வேணுநா)-வேணுவினால், சஜ்ஜௌ(சஜ்ஜௌ)-காநம்
பண்ணினான். (41)

(தா-ம்.) அந்த ராஸகீடையில் ஓரிடைப்பெண் தாளம் போட, அத்தாளம்
ஏற்றல் குறைதலில்லாமல் லயத்திலே போய் நிற்க, அதிலே மனம் சென்று,
உள்ளுள்ள பா(ஶ)வமெல்லாம் தோன்றும்படி தன் புருவவட்டத்தை நர்த்த
நம்செய்வித்தானாய், கோபிமார்கள் பாடும்பாட்டை ஏகாக்ரசித்தனாய் கேட்-
டுக்கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வேணுகாநம் பண்ணினானென்கிறார். (41)

**पारिजातं समुद्धृत्य राधावयोरूपयामासभासागुणैरङ्गणे ।
शीतशीतेवटेयामुनीये तटे सज्जगौ वेणुना देवकीनन्दनः ॥ 42 ॥**

**பாரிஜாதம் ஸமுத்த்ருத்ய ராதாவயோ-
ரூபயாமாஸபாஸாகுணைரங்கணே।
ஸீதஸீதேவடேயாமுநீயே தடே
ஸஜ்ஜகௌ வேணுநா தேவகீநந்தந:॥42॥**

(ப-உ) (ராஶாவயூரூப) ராஶா(ராதா) - ராதிகையினுடைய, வய:(வய:)- பருவத்-
தையும். ரூபயா(ரூபயா) - அழகையுமுடையவளாய், குணை:(குணை:)- குணங்க-
ளினால், (மாஸமாஸா) மா(மா) - லக்ஷ்மீதேவியோடு, சமாஸா(ஸபாஸா) - ஒத்தவ-
ளான ஸத்யபாமையுடன் (கூடி), அங்கணை(அங்கணை) - (அவளுடைய திருமாளி
-கைத்) திருமுகத்தில், பாரிஜாதம்(பாரிஜாதம்) - ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள பாரிஜாத-
மரத்தை, சமூஹ்ய(ஸமுத்த்ருத்ய) - பிடிங்கிக்கொண்டுவந்து நட்டும், சீதஸீதே
(ஸீதஸீதே) - மிகவும் குளிர்ந்திருக்கிற யாமுனீயே தடே(யாமுநீயே தடே) - யமு-
னைக்கரையிலுள்ள, வடே(வடே)-ஆலமரத்தின் கீழ், தேவகீநந்தந:(தேவகீநந்தந)-
- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், வேணுநா(வேணுநா) - வேணுவினால்; சஜ்ஜௌ(சஜ்ஜௌ) -
இனிதாகப்பாடினான். (42)

(தா-ம்) ராதிகையென்னும் கோபிகையோடொத்த பருவத்தையும் வடி-
வழிகையுமுடையளாய், ஆத்மகுணங்களில் ருக்மிணியோடொத்தவளான
ஸத்யபாமைக்காக ஸ்வர்க்கலோகத்தில் நின்றும் பாரிஜாத மரத்தைப் பிடுங்-
கிக்கொண்டுவந்து அவளது மாளிகை முற்றத்தில் நடவளாய், யமுனைக்-
கரையிலுள்ள பாண்டீரவடத்தின்கீழ்நின்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வேணுகாநம்
பண்ணாநின்றானென்கிறார். (42)

अग्ने दीर्घतरोयमर्जुनतरुस्तस्याग्रतो वर्तिनी
सा घोषं समुपैति तत्परिसरे देशे कलिन्दात्मजा ।
तस्यास्तीरतमालकाननतले चक्रं गवां चारयन्
गोपःक्रीडति दर्शयिष्यति सखे पान्थानमव्याहतम् ॥ 43 ॥

அக்₃ரே தீ₃ர்க₃த₃ரோயமர்ஜுநதருஸ்தஸ்யாக்₃ரதோ வர்திநீ
ஸா கோ₄ஷம் ஸமுபைதி தத்பரிஸரே தே₃ஸே கலிந்-

தா₃த்மஜா।

தஸ்யாஸ்தீரதமாலகாநநதலே சக்ரம் க₃வாம் சாரயந்

கோ₃ப:க்ரீடதி த₃ர்ஸயிஷ்யதி ஸகே₂பாந்தா₂நமவ்யாஹதம்॥40॥

(ப-உ) சखे(ஸகே) - ஓ தோழனே! अग्ने(அக்₃ரே) - எதிரில், दीर्घतरः(தீ₃ர்க₃த₃ர:) -
மிகவும் வளர்த்தியையுடைய, अयं(அயம்) - இந்த, अर्जुनतरुः(அர்ஜுநதரு:) -
கடம்பைமரம் (இருக்கிறதல்லவா), तस्य(தஸ்ய) - அம்மரத்தினுடைய, अग्रतः
(அக்₃ரத:) - முன்னே, वर्तिनी(வர்திநீ) - வழி (ஒன்று போகிறது), सा(ஸா) - அவ்-
வழியானது, घोषं(கோஷம்) - இடைச்சேரியை, समुपैति(ஸமுபைதி) - (சென்று)
அடைகிறது, तत्परिसरेदेशे(தத்பரிஸரே தேஸே) - அவ்விடைச்சேரியினுடைய
அருகில், कलिन्दात्मजा(கலிந்தாத்மஜா) - யமுனையாறு (பெருகிறது), तस्याः
(தஸ்யா:) - அவ்வாற்றினுடைய, (तीरतमालकाननतले) தீர(தீர) - கரையிலுள்ள,
तमालकानन(தமாலகாநந) - பச்சிலை மரக்காட்டினுடைய, तले(தலே) - ப்ரதேசத்-
தில், गोपः(கோப:) - க்ருஷ்ணனென்கிற இடையன், गवां(கவாம்) - பசுக்களு-
டைய, चक्रं(சக்ரம்) - ஸமூஹத்தை, चारयन्(சாரயந்) - மேய்த்துக்கொண்டு (ச:
(ஸ:)-அவ்விடையன்,) अव्याहतं(அவ்யாஹதம்)-அழிவற்றதான, पन्थानं(பந்தாநம்)
- (மோசஷ) மார்க்கத்தை, दर्शयिष्यति(தர்ஸயிஷ்யதி) - காண்பிப்பான். (43)

(தா-ம்.) நீர் அவனைக்கண்டு நல்வழியடையா நின்றீர், உம்மைப்போலே
நானுமவனைக் கண்டு நல்வழி பெறும் விதமென்னென்று அருகிருந்த
ஒரு தோழன் கேட்க, அவனுக்குப் பதிலுரைக்கிறார்.

ஓ அன்பனே! உன்னெதிரே உயர்ந்ததொரு அர்ஜுநமரம் தெரிகிறது பார், அம்மரத்தின் முன்பாக ஒருவழி போகிறது, அவ்வழியே போனால் அது ஆய்ப்பாடியில் கொண்டுவிடும், அதினருகே யமுனையென்றொரு ஆறு ஓடுகிறது, அதின் கரையில் பச்சிலைமரக் காடொன்றுண்டு, அங்கே ஒரி-டையன்பசுமேய்த்துக்கொண்டு விளையாடாநின்றான், அவனைக்கேட்டாயா-கில் அவனுனக்கு நல்வழிகாட்டுவானென்கிறார். (43)

गोधूलिधूसरितकोमलगोपवेषं
गोपालबालकशतैरनुगम्यमानम् ।
सायन्तने प्रतिगृहं पशुबन्धनार्थं
गच्छन्तमच्युतशिशुं प्रणतोस्मिनित्यम् ॥ 44 ॥

கோ₃தூ₄ளிதூ₄ஸரிதகோ₃மலகோ₃பவேஷம்
கோ₃பாலபா₃லகஸதைரநுக₃ம்யமாநம் ।
ஸாயந்தநே ப்ரதிக்₃ருஹம் பஸு₃பந்த₄நார்த₂ம்
க₃ச்ச₂ந்தமச்சயுதஸிஸாம் ப்ரணதோஸ்மிநித்யம் ॥44॥

(ப-உ) (गोधूलिधूसरितकोमलगोपवेषम्) गो(கோ) - பசுக்களுடைய குளப்படி மிதி-யினாலுண்டான, धूलि(தூளி) - தூள்களினால், धूसरित(தூஸரித) - அழுக்கடைந்-திருக்கிற, कोमल(கோமல) - அழகியதான, गोपवेषं(கோபவேஷம்) - இடைக்-கோலத்தையுடையவனும், (गोपालबालकशतैः) गोपाल(கோபால) - இடையர்களு-டைய, बालकशतैः(பாலகஸதை:) - அனேகம் பிள்ளைகளினால், अनुगम्यमानं (அநுகம்யமாநம்) - பின்தொடரப்பட்டவனும், सायन्तने(ஸாயந்தநே) - மாலைப்-பொழுதில், पशुबन्धनार्थं(பஸு₃பந்தநார்தம்) - பசுக்களைக் கட்டுவதற்காக, प्रतिगृहं(ப்ரதிக்₃ருஹம்) - வீடுகள் தோறும், गच्छन्तं(கச்சந்தம்) - போகாநின்றவனு-மான, अच्युतशिशुं(அச்சயுதஸிஸாம்) - இளம்பிள்ளையான க்ருஷ்ணனை, नित्यं (நித்யம்) - எக்காலமும், प्रणतः अस्मि(ப்ரணத: அஸ்மி) - நமஸ்காரம் செய்தவ-னாக ஆகிறேன். (44)

(தா-ம்.) இதில், ஸாயங்காலத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணவேஷத்தை யநுபவிக்கிறார்.

இவர் ப்ரதிதிநமும் மாலைப்பொழுதில் பசுக்களை யோட்டிக்கொண்டு இடச்சேரியை நோக்கிவரும்போது பசுக்களுடைய குளம்படிப்பட்டுக் கிளம்பின

புழுதி இவனுடைய கரிய திருமேனியில் படிந்து அதினாலிவன் தூம்ரவர்-
ணனாக விருப்பன். இவன் பின்னே அநேகயிடைப்பிள்ளைகள் தொடர்ந்து
வருவார்கள்; வந்தவுடன் க்ருஹங்கள் தோறும் பசுக்களைக் கட்டுகைக்காக
நுழையா நிற்பன், அந்த ஸமயத்திலவனை நித்யமாக நமஸ்கரிப்பேனாக
வென்கிறார். (44)

निधिं लावण्यानां निखिलजगदाश्चर्यनिलयं
निजावासं भासां निरवधिकनिश्रेयसरसम् ।
सुधाधारासारं सुकृतपरिपाकं मृगदृशां
प्रपद्ये माङ्गल्यं प्रथममधिदैवं कृतधियाम् ॥ 45 ॥

நிதி₄ம் லாவண்யாநாம் நிகி₂லஜ₃கதா₃ஸ்சர்யநிலயம்
நிஜாவாஸம் பா₄ஸம் நிரவதி₄கநிஸ்ரேயஸரஸம்।
ஸுதா₄தா₄ராஸாரம் ஸுக்ருதபரிபாகம் ம்ருக₃த்ருஸாம்
ப்ரபத்₃யேமாங்க₃ல்யம்ப்ரத₂மமதி₄தை₃வம்க்ருததி₄யாம்॥45॥

(ப-உ) லாவण्यानां(லாவண்யாநாம்) - ஸௌந்தர்யாதிசயங்களுக்கு, நிधिं
(நிதிம்) - வைப்பானதும், (निखिलजगदाश्चर्यनिलयम्) निखिल(நிகில) - ஸமஸ்தமான,
जगत(ஜகத்) - லோகங்களிலுண்டான, आश्चर्य(ஆஸ்சர்ய) - வினோதங்களுக்கு,
निलयं(நிலயம்) - இருப்பிடமானதும், भासां(பாஸாம்) - காந்திகளுக்கு, निजआवासं
(நிஜஆவாஸம்) - ஸ்வாபாவிசமானவாஸபூமியானதும், निरवधिकनिश्रेयसरसं(நிர-
வதிகநிஸ்ரேயஸரஸம்) - மோக்ஷசுகத்தைத் தருவதும், (सुधाधारासारं) सुधा
(ஸுதா) - அம்ருதத்தினுடைய, धारा(தாரா) - பெருக்கினுடைய, सारं(ஸாரம்)
- ரஸத்தையுடையதும், मृगदृशां(ம்ருகத்ருஸாம்) - ஸ்திரீகளுடைய, सुकृतपरिपाकं
(ஸுக்ருதபரிபாகம்) - புண்யத்தினுடைய, பல(फल)ஸ்வரூபமானதும், कृत-
धियां(க்ருததியாம்) - வித்வான்களுக்கு, माङ्गल्यं(மாங்கல்யம்) - மங்களப்ரதமாய்,
प्रथमं(ப்ரதமம்) - முக்யமுமாய், अधिदैवतं(அதிதைவதம்) - உயர்ந்ததேவதையு-
மான க்ருஷ்ணமூர்த்தியை, प्रपद्ये(ப்ரபத்யே) - பற்றுகிறேன். (45)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய குணங்களை யெல்லாம் திரட்டியநுபவிக்க-
கிறார், கண்ணாடிபோல் பளபளத்துக்காண்கிற காந்திவிசேஷமெல்லாமிவனி-
-டத்தில் குடிகொண்டிருக்கும்; லோகங்களிலுள்ள ஆஸ்சர்யங்களுக்கெல்லாம்
இவன் நிலையிடமாயிருந்தான்; அழகுக்கெல்லாம் இவனுடைய விக்ரஹம்
ஜன்மபூமியாயிருந்தது, அளவற்ற மோக்ஷாநந்தத்தைத் தாநுமநுபவித்துப்

பிறரையும் அநுபவிப்பியாநின்றான்;ஸகலேந்த்ரியங்களுக்கும் அமுதவெள்ளம் போல் இனியனாயிருந்தான், இடைப்பெண்களுடைய பூர்வஜந்மஸூக்ருத-மெல்லாம் திரண்டு கணிந்து ஓர் வடிவுகொண்டதுபோல் விளங்காநின்றான். ஜ்ஞாநிகளுக்கு த்யாநயோக்யமான மங்களதேவதையாயிருந்தான், இவ்-விதமான ஸ்வபாவங்களையுடையனாய் ஜகத்காரணபூதனான இந்த க்ருஷ்ணனைச் சரணமடைந் தேனென்கிறார். (45)

आतम्रपाणिकमलप्रणयप्रतोद-
मालोलहारमणिकुण्डलहेमसूत्रम् ।
आविश्रमाम्बुकणमम्बुदनीलमव्या-
दाद्यं धनञ्जयरथाभरणं महोनः ॥ 46 ॥

ஆதாம்ரபாணிகமலப்ரணயப்ரதோத₃ம்
ஆலோலஹாரமணிகுண்ட₃லஹேமஸூத்ரம்।
ஆவிஸ்ரமாம்புகணமம்புக₃த₃நீலமவ்யா-
தா₃த்யம் த₄நஞ்ஜயரதா₃ப₄ரணம் மஹோந:॥40॥

(ப-உ)(ஆதாந்பாணிகமலப்ரணயிப்ரதோதம்)ஆதாந(ஆதாம்ர)-மிகவும்சிவந்திருக்கிற, பாணிகமல(பாணிகமல) - கமல மலர் போன்ற திருக்கைகளில், ப்ரணயி(ப்ரணயி) - ஸ்நேஹத்தையுடைய, ப்ரதோத(ப்ரதோதம்) - கசையையுடையதும், (ஆலோலஹார-மணிகுண்டலஹேமஸூத்ரம்) ஆலோல(ஆலோல) - அசைவுடைய, ஹார(ஹார) - முத்துமாலை-யையும், மணி(மணி) - ரத்நங்களிழைத்த, குண்டல(குண்டல) - குண்டலங்களையு-யும், ஹேமஸூத்ர(ஹேமஸூத்ரம்) - தங்க அரைநாணையுடையதும், ஆவிஸ்ரமாம்புகணம்) - சுற்றும் பரவியிருக்கிறபொட்டுப் பொட்டான வேர்வையையுடையதும்,அம்புதநீலம்) - மேகம்போல் இருண்ட நிறங்கொண்டதும், (தநஞ்ஜய ரதாபரணம்) தநஞ்ஜய(தநஞ்ஜய) - அர்ஜுனனுடைய, ரத (ரத) - தேருக்கு, ஆபரணம்(ஆபரணம்) - அலங்காரமுமான, ஆத்யம்(ஆத்யம் மஹ:) - முதன்மையாயுள்ள தேஜஸ்ஸானது, ந:(ந:) - நம்மை, அவ்யாத்(அவ்யாத்) - ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (46)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய ஸாரத்யவேஷத்தை யநுபவிக்கிறார். ஒரு புஷ்பம் விழிலும்பொறாத அதிஸூகுமாரமாகையால் இக்கசையின் பிடிதா-ளாமல் சுற்றும்சிவந்த கைத்தலத்தில் பிடித்த கசை(ஜாடி)யும், கழுத்திலிட்ட

ஹாரமும், காதில் குண்டலமும், அரையில் தொங்குகிற தங்க அரை நாணும் நின்றவிடத்தில் நில்லாமல் அலையும்படியான திருமேனியினசைவும், ஸ்ரமத்தினால் உடம்பெங்கும் துளிதுளியாக வெழுந்த வேர்வையும் ஆகிய இவ்வேஷத்துடனே அர்ஜுநன் தேர்முன்நின்று குதிரைகளை நடத்தாநின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், அவ்வர்ஜுநனை சத்ருக்கள் வாயில் விழாமே மீட்டு ரக்ஷித்தாற்போல், ஸம்ஸார ஸாகரத்தின் நடுவே விழுந்து கரையேற மாட்டாதே அநாதியாகத் தடுமாறுகிற எங்களையும் கைகொடுத்துத் தூக்கிக்கரையேற்றி ரக்ஷிக்கக்கடவானாகவென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (46)

नखनियमितकण्डून्पाण्डवस्यन्दनाश्वा-
ननुदिनमभिषिञ्चन्नञ्जलिस्थैः पयोभिः ।
अवतुविततगात्रस्तोत्रनिस्यूतमौलि-
र्दशनविधृतरश्मिर्देवकी पुण्यराशिः ॥ 47 ॥

நக₂நியமிதகண்டு₃ந்பாண்ட₃வஸ்யந்த₃நாஸ்வா
நநுதி₃நமபி₄ஷிஞ்சந்நஞ்ஜலிஸ்தை₂ பயோபி₄।
அவதுவிததகா₃த்ரஸ்தோத்ரநிஸ்யூதமௌலி:
த₃ஸநவித்₄ருதரஸ்மிர்தே₃வகீ புண்யராஸி:॥47॥

(ப-உ) (நखनियमितकण्डून्) நख(நக) - நகங்களினால், नियमित(நியமித) - போக்-
கப்பட்ட, कण्डून्(கண்டுந்) - தினவையுடைய, (पाण्डवस्यन्दनाश्वान्) பாண்டவ(பாண்டவ)
- அர்ஜுனனுடைய, स्यन्दन-अश्वान्(ஸ்யந்தந-அஸ்வாந்) - தேர்க்கு திரைகளை,
अञ्जलिस्थैः(அஞ்ஜலிஸ்தை:) - சிரங்கைகளிலுள்ள, पयोभिः(பயோபி:) - நீரினால்,
अनुदिनं(அநுதிநம்)-நாள்தோறும், अभिषिञ्चन्(அபிஷிஞ்சந்)-கழுவிவிட்டவனும்,
(विततगात्रः) वितत(விதத) - பரந்த, गात्रः(காத்ர:) - உடம்பையுடையவனும், (तोत्र-
निस्यूतमौलिः) तोत्र(தோத்ர) - கசையினால், निस्यूत(நிஸ்யூத) - சொருகப்பட்ட,
मौलिः(மௌலி:) - மயிர்முடியையுடையவனும், (दशनविधृतरश्मिः) दशन(தஸந) -
பற்களினால், विधृत(வித்ருத) - பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட, रश्मिः(ரஸ்மி:) - கடி-
வாளத்தையுடையவனுமான, देवकीपुण्यराशिः(தேவகீபுண்யராஸி:) - தேவகி-
யினுடைய புண்ணியக்குவியலான க்ருஷ்ணன், अवतु(அவது) - ரக்ஷிப்-
-பானாக. (47)

(தா-ம்.) இதிலுமந்த ஸாரத்யவேஷத்தையே யநுபவிக்கிறார். அர்ஜுந-

னுடைய தேர்க்குதிரைகளைத் தன் நகங்களினால் தினவடங்கச்சொரிந்து பின்பு தன் இரண்டு கைகள் நிறைய ஜலத்தைவாரி அவற்றின் மேல் வீசிக் கழுவித் தேய்த்து முழுகப்பண்ணி, அநந்தரம் தேர் நடத்தும்போது தன்தலைப்பாகையில் குதிரையோட்டும் கசையைச் சொருகி, கடிவாளங்களைப் பற்களால் கடித்துக் கொண்டு, இப்படி தான் செய்யத்தகாத அநேக க்ருத்யங்களைச் செய்து ஆஸ்ரிதனான அர்ஜுனுக்குப் பரதந்த்ரனாயிருந்த க்ருஷ்ணன், அவனிடத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணின நம்மையும் ரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறார். (47)

ब्रजयुवतिसहाये यौवनोल्लासिकाये
सकलशुभविलासेकुन्दमन्दारहासे ।
निवसतु मम चित्तं तत्पदायत्तवृत्तं
मुनिसरसिजभानौ नन्दगोपालसूनौ ॥ 48 ॥

வ்ரஜயுவதிஸஹாயே யௌவநோல்லாஸிகாயே
ஸகலஸூப₄விலாஸே குந்த₃மந்தா₃ரஹாஸே ।
நிவஸது மம சித்தம் தத்பதா₃யத்தவ்ருத்தம்
முநிஸரஸிஜபா₄நௌ நந்த₃கோ₃பாலஸூ₁நௌ ॥48॥

(ப-உ) (ब्रजयुवति सहाये) ब्रजयुवति(வ்ரஜயுவதி) - இடச்சேரியிலுள்ள யௌவனம்பூண்ட பெண்களுக்கு சஹாயே(ஸஹாயே) - துணையானவனும், (यौवनोल्लासिकाये) यौवन(யௌவந)-யௌவனத்தினால், उल्लासि(உல்லாஸி)-விளங்காநின்ற, काये(காயே) - சரீரத்தையுடையவனும், (सकलशुभविलासे) सकल(ஸகல) - ஸமஸ்தமான, शुभ(ஸூப)-மங்களங்களுக்கு, विलासे(விலாஸே)-விஹாரஸ்தானமானவனும்,(कुन्द मन्दारहासे) कुन्द(குந்த) - குருக்கத்திப்பூப்போலும், मन्दार(மந்தார) - மந்தாரபூப்போலும்வெண்மையான,हासे(ஹாஸே)-சிரிப்பையுடையவனும், (मुनिसरसिजभानौ) मुनि(முநி) - ருஷிகளாகிற, सरसिज(ஸரஸிஜ) - தாமரைகளுக்கு, भानौ(பாநௌ)-விகாஸத்தைப்பண்ணும்ஸூர்யனுமான, नन्दगोपालसूनौ(நந்தகோபாலஸூ₁நௌ) - நந்தகோபர் திருமகனான க்ருஷ்ணனிடத்தில், (तत्पदायत्तवृत्तं) तत्(தத்) - அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, पद(பத) - திருவடிகளுக்கு, आयत्त(ஆயத்த) - ஆதீனமான, वृत्तं(வ்ருத்தம்) - வ்யாபாரத்தையுடைய, मम(மம) - என்னுடைய चित्तं(சித்தம்) - மனஸ்ஸானது, निवसतु(நிவஸது) - பொருந்திவாஸம் செய்யக்கடவது. (48)

(தா-ம்.) தாம், இதில், தம்முடைய நெஞ்சை அவனிடத்திலே யிருத்துகிறார். வயதுள்ள இடைப்பெண்களுக்குத் துணையாய், அதற்குத்தக்க யௌவநத்தையுடையனாய், மங்களங்களுக்கும் மங்களகரனாய், பூவலத்தாற் போல் ஸுகுமாரமாய் வெளுத்தசிரிப்பையுடையனாய், ருஷிகளுடைய மநஸ்ஸை ஆநந்திப்பியாநின்றவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே, அவன் பாதங்களிலடிமை பூண்ட என் மநஸ்ஸு எப்போதும் த்யாநிக்கக்கடவதாக வென்கிறார். (48)

அரण्याனிமாட்ரிஸ்மிதமधुरबिम्बाधरसुधा

सरण्या साक्रान्तैस्सपदिमदयन्वेणुनिनदैः ।

धरण्यासानन्दोत्पुलकमुपगूढाङ्गिकमलः

शरण्यानामाद्यस्सजयतु शरीरीमधुरिमा ॥ 49 ॥

அரண்யாநீமார்த்₃ரஸ்மிதமது₄ரபி₃ம்பா₃த₄ரஸு₄தா₄
ஸரண்யாஸாக்ராந்தைஸ்ஸபதி₃மத₃யந்வேணுநிந்தை₃।
த₄ரண்யாஸாநந்தோ₃த்புலகமுபகூ₃டா₄ங்க₄ரிகமல:
ஸரண்யாநாமாத்₃யஸ்ஸஜயது ஸரீ₄ரீமது₄ரிமா॥49॥

(ப-உ) ஆட்ரிஸ்மிதமधुरबिम्बाधरसुधासरण्या) ஆட்ரி(ஆர்த்ர) - ம்ருதுவான ஸ்மித(ஸ்மித) - சிரிப்பினால், மधुर(மதுர) - செவ்விபெற்ற. बिम्ब(பிம்ப) - கோவைப்பழம் போன்ற, अधर(அதர) - வாயிலுண்டான, सुधा(ஸுதா) - அம்ருதத்தினுடைய, सरण्या(ஸரண்யா) - வெள்ளத்துடன், सङ्क्रान्तैः(ஸங்க்ராந்தை) - ஸம்பந்தித்திருக்கிற, वेणुनदैः(வேணுநாதை) - குழலோசையினால், अरण्यानी(அரண்யாநீம்) - காட்டை, सपदि(ஸபதி) - அப்பொழுதே, मदयन्(மதயந்) - மதமேறிப்பரவசமாக்கினதும், धरण्य(தரண்ய) - பூமியினால். (सानन्दोत्पुलकं) சானந்(ஸாநந்த) - ஆனந்தத்தினால், उत्पुलकं(உத்புலகம்) - உயரக்கிளம்பின மயிர்க்கூச்சுடன் கூடியிருக்கும்படி, (उपगूढाङ्गिकमलः) உபகூ(உபகூட) - ஆலிங்கநம்பண்ணிக் கொள்ளப்பட்ட, अङ्गिकमलः(அங்க்ரிகமல:) - திருவடித் தாமரைகளையுடையதும், शरण्यानां(ஸரண்யாநாம்) - ரசஷகர்களுக்குள், आयः(ஆத்ய:) - முதல்வனானதுமான, सः(ஸ:) - அப்படிப்பட்ட, शरीरी(ஸரீரீ) - வடிவுகொண்ட, मधुरिमा(மதுரிமா) - க்ருஷ்ணனாகிற போக்யதையானது, जयतु(ஜயது) - விளங்கக் கடவதாக. (49)

(தா-ம்.) இதில் பசுக்களையும் மயக்கினபடியைப் பேசுகிறார். க்ருஷ்ணனுடைய வெண்ணிலவுபோன்ற மந்தஹாஸமும், அம்முறுவல் பாயுமிடமாய்

கோவைப்பழம்போல் சிவந்திருக்கிற அதரமும், அவ்வதரத்தில் நின்றும் அமு-
தவெள்ளம் வழிந்தாற்போல் புறப்பட்ட முகமாறுதமும், அதினாலுண்டான,
தாய்; அளவில்லாப் பேதைகளுக்குமினிதான குழலோசையும், தனித்தனியே
மதகரங்களான இவையெல்லாம் சேர்த்து, காட்டிலுள்ள ம்ருகங்களை யெல்-
லாம் மெய்மறக்கும்படி மயங்கப்பண்ணினதேயன்றி அக்காட்டிலுள்ள மரங்-
களும் தளிர்விடும்படி பண்ணிற்று; இவன் தரையில் அடிவைத்தபோதே பூ-
தேவியானவள் அவ்வடிவை அதிஸந்தோஷத்துடனே மிகவுமாதரித்தாள்;
இவ்விதமான போக்யதையையுடையவனாய், ஸர்வரக்ஷகனான ஸ்ரீக்ருஷ்-
ணன் ஒருகுறைவின்றி விளங்கக்கடவானென்கிறார். (49)

विदग्धगोपालविलासिनीनां सम्भोगचिह्नाङ्कितसर्वगात्रम् ।
पवित्रमास्त्रायगिरामगम्यं ब्रह्म प्रपद्ये नवनीतचोरम् ॥ 50 ॥

வித₃க்₃த₄கோ₃பாலவிலாஸிநீநாம்
ஸம்போ₄க₃சிஹ்நாங்கிதஸர்வகா₃த்ரம் ।
பவித்ரமாம்நாயகி₃ராமக₃ம்யம்
ப்ரஹ்ம ப்ரபத்₃யே நவநீதசோரம் ॥50॥

(ப-உ) (வித₃க்₃த₄கோ₃பாலவிலாஸிநீநாம்) வித₃க்₃த₄ - ரஸிகைகளான, கோபாலவிலா
ஸிநீநாம்(கோபாலவிலாஸிநீநாம்) - ஆய்ச்சியர்களுடைய, सम्भोग(ஸம்போக) -
ரதிகாலத்திலுண்டாண, चिह्न(சிஹ்ந) - அடையாளங்களினால், अङ्कित(அங்கித)
- அடையாளம் பண்ணப்பட்ட, सर्वगात्रं(ஸர்வகாத்ரம்) - ஸமஸ்தாவயவங்க-
ளையுடையதும், पवित्रं(பவித்ரம்) - ஆச்ரிதர்களைப் பரிசுத்தமாகப்பண்ணு-
வதும், आस्त्रायगिरां(ஆம்நாயகிராம்) - வேதவாக்குக்களுக்கு, अगम्यं(அகம்யம்) -
கிட்டவொண்ணாததும், नवनीतचोरं(நவநீதசோரம்) - வெண்ணெய்களவு
காண்கிற க்ருஷ்ண ஸ்வரூபியுமான, ब्रह्म(ப்ரஹ்ம) - பரப்ரம்ஹத்தை, प्रपद्ये
(ப்ரபத்₃யே) - பற்றுகிறேன். (50)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய சரித்ரங்களெல்லாம் பவித்திரங்களாயிருக்-
குமென்கிறார். இந்த க்ருஷ்ணன், கோபகன்னிகைகளை ஆலிங்கநம் செய்த
போது அவர்களுடம்பில் பூசின சந்தநச்சேறும் பசுமஞ்சளும் இவனுடம்பெங்கு-
மொட்டிக்கிடந்தது; இவனோ வேதங்களாலுமாராயவொண்ணா அதிகம்பீர
ஸ்வபாவத்தையுடைய பா(ஶ)வத்தையுடையவனாயிருந்தான். இவன் செய்-
யும் க்ருத்யமே வெண்ணெய்க்களவாயிருந்தது. தன்னுடைய இப்படிகளை-

யெல்லாம் நினைத்தவர்களுக்கு ஸகலபாபங்களையும் போக்கி நல்வழிக்கு யோக்யதையை யுண்டாக்காநின்றான், அப்படிப்பட்ட இந்த க்ருஷ்ணனைச் சரணமடைகிறேனென்கிறார். (50)

अन्तर्गृहे कृष्णमवेक्ष्यचोरं बध्वा क्वाटं जननीं गतैका ।
उलूखलेदामनिबद्धमेनं तत्रापि दृष्ट्वा स्तिमिता बभूव ॥ 51 ॥

அந்தர்க்₃ருஹே க்ருஷ்ணமவேக்ஷ்யசோரம்
புத்₄வா கவாடம் ஜநநீம் க₃தைகா।
உலூக₂லேதா₃மநிபுத்₃த₄மேநம்
தத்ராபி த்₃ருஷ்ட்வா ஸ்திமிதா ப₃பூ₄வ॥51॥

(ப-உ)एका(ஏகா) - ஒருத்தி, (नवनीत)चोरं((நவநீத)சோரம்) - வெண்ணெயைத் திருடுகிற, कृष्णं(க்ருஷ்ணம்) - க்ருஷ்ணனை, अन्तःगृहे(அந்த:க்ருஹே) - வீட்-டுக்குள், अवेक्ष्य(அவேக்ஷ்ய) - பார்த்து, क्वाटं(கவாடம்) - கதவை, बध्वा(பத்வா) - அடைத்துக்கொண்டு, जननीं(ஜநநீம்) - தாயானயசோதையைக் குறித்துச் (சொல்லுகைக்கு), गता(கதா) - போனாள்; तत्र-अपि(தத்ர-அபி) - அவ்விடத்திலும், उलूखले(உலூகலே) - உரலில், (दामनिबद्धं) दाम(தாம) - கயிற்றினால், निबद्धं(நிபத்-தம்) - கட்டப்பட்ட, एनं(ஏநம்) - இந்த க்ருஷ்ணனை, दृष्ट्वा(த்ருஷ்ட்வா) - பார்த்து, स्तिमिता(ஸ்திமிதா) - (கம்பம் போல்) நிச்சலையாக, बभूव(பபூவ) - ஆனாள்.(51)

(தா-ம்.) இதில், இவனுடைய அதிமாநுஷமான சக்தியைச் சொல்லுகிறார். ஓராய்ச்சியினது இல்லம்புகுந்து வெண்ணெயை யெடுத்து விழுங்கா நிற்க அவ்வில்லத்தாள் வந்து கண்டு, இவனை வெளியே போகவொட்டாமல் கதவை யடைத்து யசோதையிடம் சொல்லப்போனாள். இவன் அந்த யசோதையுடைய மாளிகையில் உரலோடு கட்டுண்டு நின்றான். இவ்வாய்ச்சியத்தைக் கண்ட அவ்வாய்ச்சி ஒன்றும் சொல்லத்தோன்றாமல் வாயை மூடிக்கொண்டு உடம்பசையாமல் கம்பம்போல் நின்றாளென்கிறார். (51)

रत्नस्थले जानुचरः कुमारस्सङ्क्रान्तमात्मीयमुखारविन्दम् ।
आदातुकाम(लाभ)स्तदलाभखेदाद्विलोक्य धात्रीवदनं रुरोद ॥ 52 ॥

ரத்நஸ்த₂லே ஜாநுசர: குமார:
ஸங்க்ராந்தமாத்மீயமுகா₂ரவிந்த₃ம்।
ஆதா₃துகாம(லாப₄)ஸ்தத₃லாப₄கே₂தா₃த்
விலோக்ய தா₄த்ரீவத₃நம் ருரோத₃॥51॥

(ப-உ) ரत्னस्थले(ரத்நஸ்தலே) - ரத்நங்களாலிழைக்கப்பட்டப்ரதேசத்தில், जानुचरः(ஜானுசர:) - முழந்தாள்களினால் தவழ்ந்து விளையாடுகிற, कुमारः(குமார:) - க்ருஷ்ணனானவன், सङ्क्रान्तं(ஸங்க்ராந்தம்) - (அந்தரத்நபூமியில்) ப்ரதிபலிக்கிற, (आत्मीयमुखारविन्दं) आत्मीय(ஆத்மீய) - தன்னுடையதான, मुखारविन्दं(முகாரவிந்தம்) - கமலப்பூப்போன்ற முகத்தை, आदातुकामः(ஆதாதுகாம:) - பிடிக்க விரும்பினவனாய்க்கொண்டு (கையினால் தடவ), (तदलाभखेदात्) तत्(தத்) - அந்த நிழலோடுகிற முகத்தினுடைய, अलाभ(அலாப) - அகப்படாமையாலுண்டான, खेदात्(கேதாத்) - வருத்தத்தினால், (धात्रीवदनं) धात्री(தாத்ரீ) - தாதியினுடைய, वदनं(வதநம்) - முகத்தை, विलोक्य(விலோக்ய) - பார்த்து, रुरोद(ருரோத) - அழுதான். (52)

(தா-ம்.) இதிலவனுடைய பேதமையைச் சொல்லுகிறார். நந்தகோபருடைய திருமாளிகையெங்கும் ரத்நமிழைத்திருக்கும், அவ்விடத்திலே இவன் தவழ்ந்து விளையாடாநிற்கச்செய்தே கீழே தன்முகம் நிழலாடக்கண்டு அதைப்பிடிக்கக் கையை நீட்ட அது இவன் கைக்ககப்படாமையாலே வருந்தி தாய் முகத்தைப் பார்த்து அழத்தொடங்கினானென்கிறார். (52)

आनन्देन यशोदया समदनं गोपाङ्ग नाभिश्चिरं
सा शङ्कं वलविद्विषा सकुसुमैस्सिद्धैः पृथिव्याकुलम् ।
सेष्यं गोपकुमारकैस्सकरुणं पौरैर्जनैस्सस्मितं
यो दृष्टस्सपुनातु नो मुररिपुः प्रोक्षित गोवर्धनः ॥ 53 ॥

ஆநந்தேந யசோதயா ஸமதநம் கோபாங்க₃ நாபி₄ஸ்சிரம்
ஸா ஸங்க₃ம் வலவித்₃விஷா ஸகுஸுமைஸ்ஸித்₃தை:₄
ப்ருதி₂வ்யாகுலம்।
ஸேர்ஷ்யம் கோபகுமாரகைஸ்ஸகருணம் பௌரைர்-
ஜநைஸ்ஸஸ்மிதம்
யோ த்₃ருஷ்டஸ்ஸபுநாது நோ முரரிபு: ப்ரோக்ஷிப்த
கோ₃வர்த₄ந:॥53॥

(ப-உ) यशोदया(யசோதயா) - யசோதையினால், आनन्देन(ஆநந்தேந) - ஆநந்தத்துடனும், गोपाङ्गनाभिः(கோபாங்கநாபி:) - ஆய்ச்சியர்களினால், चिरं(சிரம்) - வெகுநேரம், समदनं(ஸமதநம்) - மன்மதனோடு கூடியிருக்கும்படியும், वल-

விடிஷா(வலவித்விஷா) - இந்த்ரனால், சாஷ்டீ(ஸாஸங்கம்) - ஸம்சயத்துடன் கூடியிருக்கும்படியும், சிஷ்டீ:(ஸித்தை:-)ஸித்தர்களாலும், சகஸுமீ:(ஸகஸுமை:-) - (கையில்) பூக்களுடன் கூடினவர்களாய்க்கொண்டும், பூத்யி(ப்ருதிவ்யா) - பூதேவியினால், ஆகஸு(ஆகஸம்) - மனத்தளர்த்தியுடைத்தாயிருக்கும்படியும், சோபகஸுமாரகை:(கோபகஸுமாரகை:-)இடைப்பிள்ளைகளினால், சேஷ்யீ:(ஸேஷ்யம்) - பொறாமையுடன் கூடியிருக்கும் படியாயும், சகஸுமீ:(ஸகஸுமை:-) - தையுடன் கூடின, சோபகை:(சோபகை:-) - (மதுரைப்பட்டணத்திலுள்ள), சனீ:(சனீ:-) - ஜனங்களினால், சஸுமீ:(ஸஸுமீ:-) - புன்னகையுடன்கூடியிருக்கும்படியாயும், ய:(ய:-)எவனொருவன், சேஷ்டீ:(சேஷ்டீ:-)பார்க்கப்பட்டவனோ, (சோபகஸுமாரகை:-) சோபகை(ப்ருதிவ்யா) - உயரவெடுக்கப்பட்ட, சோபகை:(சோபகை:-) - கோவர்த்தனமலையையுடைய, ச:(ச:-) - அந்த, சூரிய:(சூரிய:-) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ந:(ந:-) - நம்மை, புனாது(புனாது) - பரிசுத்தராக்கக்கடவான். (53)

(தா-ம்.) இதில், அவன் மலையெடுத்தபோதை யநுபவிக்கிறார். இவன் கோவர்த்தநகிரியைப் பேர்த்தெடுத்து உள்ளங்கையில் வைத்து உயரத்துக்கித் தாங்கினபோது, இவ்வதிமாநுஷேஷ்டிதத்தைக்கண்டு யசோதை ஆநந்தத்துடனே பார்த்தாள், கோபகன்னிகைகள் மந்தமவிகாரம் பூண்டு பார்த்தார்கள், நாமிவனிடத்திலபராதப்பட்டோம், இவன் நமக்கு என்ன தீங்கு விளைக்கிறானோவென்று இந்திரன் பயத்துடனே பார்த்தான், ஆகாசத்திலுள்ள ஸித்தஸ்திரீகள் பூக்களைக்கொண்டு இவனையர்ச்சிக்கப்பார்த்தார்கள், பூதேவியானவள் தன்மேலிருந்த மலையைப் பிடுங்கும் போதுண்டான வருத்தத்தினால் வருந்திப்பார்த்தாள்; இடைப்பிள்ளைகள், நம்மோடொத்த இவனுக்கு இவ்வளவு பெருமைவந்ததேயென்று பொறாமைப்பட்டுப்பார்த்தார்கள்; ஊரார் இவனிப்பெருமலையைத்துக்குகிறானென்று கருணை கூர்ந்து முறுவலித்துப்பார்த்தார்கள்; இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணன், இவற்றையெல்லாம் சொல்லிக்கீர்த்தித்த நம்மைப் பரிசுத்தராக்கக்கடவானென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (53)

उपासतामात्मविदः पुराणः परं परस्तात्रिहितं गुहायाम् ।

वयं यशोदाशिशुबाललीलाकथासुधासिन्धुषु नीलयामः ॥ 54 ॥

உபாஸதாமாத்மவித:₃ புராண:

பரம் பரஸ்தாந்நிஹிதம் கு₃ஹாயாம்।

வயம் யஸோதா₃ஸிஸுபா₃லலீலா-

கதா₂ஸுதா₄ஸிந்து₄ஷு நீலயாம:॥54॥

(ப-உ) புராணா:(புராணா:)- பூர்வீகர்களான, ஆத்மவித:(ஆத்மவித:)- பரமாத்ம-
ஸ்வரூபமறிந்தஜ்ஞாநிகள், குஹாயா(குஹாயாம்) - ஹ்ருதயாகாசத்தில், நிஹித்
(நிஹிதம்) - வைக்கப்பட்ட, பரஸ்தாத்(பரஸ்தாத்) - ப்ரகிருதிவிலக்ஷணரான
ஜீவர்களைக் காட்டிலும், பரம்(பரம்) - விலக்ஷணனான பரமபுருஷனை, உபா-
சதா(உபாஸதாம்) - த்யாநிக்கட்டும், வயம்(வயம்) - நாங்கள், (யசோதாசிஷுவாலிலாக
யாசுதாசிஷு) யசோதாசிஷு(யசோதாசிஷு)- யசோதையின் குழவியான க்ருஷ்ண-
னுடைய, வாலிலா(பாலலீலா) - இளம்பருவத்திலுண்டான திருவிளையாட்-
டுகளைச் சொல்லுகிற, கதா(கதா)-கதைகளாகிற, சுதாசிஷு(ஸுதாசிஷு)
- அம்ருதஸாகரங்களில், லீலாயாம:(லீலாயாம:)- (மூழ்கி) விளையாடுகிறோம்,
குஹாயா(குஹாயாம்)- குகைபோல் நுழைந்தாராயவொண்ணாத உபநிஷத்தில்
என்றுமர்த்தமாம். (54)

(தா-ம்.) இதில், முன்புள்ளார்க்கும் தனக்குமுண்டான வாசியைப் பேசு-
கிறார்.

சாஸ்த்ரங்களை யாராய்ந்து ப்ரக்ருதி புருஷவிலக்ஷணமான பரமாத்ம
ஸ்வரூபத்தைக்கண்டறிந்த ஸநகாதியோகிகள், ப்ரக்ருதிமண்டலத்திற்கப்பால்
ஒருவர்க்குமெட்டாத ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள பரமபுருஷனைத் தங்களுடைய
ஹ்ருதய குகையிலே வைத்து, பஞ்சேந்த்ரியர்களையுமடக்கி வருத்தி த்யா-
நம் செய்வார்கள்; அப்பரத்வத்தில் போகாமல் அவனுடைய ஸௌலப்ய
குணத்திலேயிழந்த நாம். க்ருஷ்ணனுடைய பாலலீலையாகிற அமுதக்கட-
லிலிறங்கி அதைப் பருகிவருத்தமின்றி விளையாடுவோமென்கிறார். (54)

विक्रीतुकामाखिलगोपकन्या मुरारिपादार्षित चित्तवृत्तिः ।

दध्यादिकं मोहवशाद्वोचद्भोविन्ददामोदरमाधवेति ॥ 55 ॥

விக்ரீதுகாமாகி₂லகோ₃பகந்யா

முராரிபாதா₃ர்பித சித்தவ்ருத்தி:।

த₃த₄யாதி₃கம் மோஹவஸாத₃வோசத்

கோ₃விந்த₃தா₃மோத₃ரமாத₄வேதி॥55॥

(ப-உ) தத்யாதி(தத்யாதி) - தயிர் முதலானதை, விக்ரீதுகாமா(விக்ரீதுகாமா)-
விற்க விரும்பிப்பிறப்பட்ட, கோபகந்யா(கோபகந்யா) - ஓரிடப்பெண்ணானவள்,
(மூரரிபாடா₃ர்பித₃சித்தவ்ருத்தி:) மூரரி(முராரி) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, பா(பாத) - திருவடி-

களில், அபீத(அர்பித) - வைக்கப்பட்ட, சித்த(சித்த) - மனஸ்ஸினுடைய, வृச்சி: (வ்ருத்தி:) - வ்யாபாரத்தை உடையவளாய்க்கொண்டு, மோஹா(மோஹ-வஸாத்) - சித்தம் பரவசமாயிருக்கையினால், கோவிந்த(கோவிந்த) - கோவிந்தனே, (பசு பாலனே)! தாமோதர(தாமோதர) - தாமோதரனே, (யசோதையினால் கயிற்றினால் கட்டுண்டவனே)! மாஹ(மாதவ) - மாதவனே! (श्रियःपतिये) (ஸ்ரிய:பதியே) இதி(இதி) - என்று, அவோக்ஷி(அவோக்ஷி கில) - சொன்னா (இரைந்தா)ளல்லவா. (55)

(தா-ம்.) இதில், ஆஸ்ரிதரை இவன் சக்ய மநஸ்நனாக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது. ஒரு இடைப்பெண் தன் ஜாதித்தொழிலாகையாலே மோர் முதலானவைகளை விற்கத்தெருவிலே புறப்பட்டாள்; அப்பொழுதுங்கூட அவள் நெஞ்சு க்ருஷ்ணனையே பற்றியிருந்தது; அதினால், அவள் தன் தலைமேலிருந்த தயிர் முதலானவற்றின் பெயரைச் சொல்லி, “மோரோ” “தயிரோ” “பாலோ” என்று கூப்பிடவேண்டியிருக்க அதை மறந்து தன்மனத்தில் நினைத்திருந்த க்ருஷ்ணன் பெயரையே சொல்லி “கோவிந்தா “ தாமோதரா” “மாதவா” என்று கூப்பிட்டாளென்கிறார். (55)

उलूखलं वा यमिनां मनो वा गोपाङ्गनानां कुचकुङ्गलं वा ।
मुरारि नाम्नः कलभस्य नूनमालानमासीत्त्रयमेव भूमौ ॥ 56 ॥

உலூக₂லம் வா யமிநாம் மநோ வா
கோ₃பாங்க₃நாநாம் குசகுட்மலம் வா।
முராரி நாம்ந: கலப₄ஸ்ய நூநம்
ஆலாநமாஸீத்த்ரயமேவ பூ₄மௌ॥56॥

(ப-உ) உலூகலம் வா(உலூகலம் வா) - உரலோ, யமினா(யமிநாம்) - (அல்லது) ருஷிகளுடைய, மன: வா(மந: வா) - மநஸ்ஸோ, கோபாங்கநாநாம்) - (அல்லது). இடைப்பெண்களுடைய, குசகுட்மலம் வா(குசகுட்மலம் வா) - மொக்குப்போன்ற கொங்கைத்தலமோ, த்ரயமே(த்ரயமேவ) - (இம்) மூன்றே, பூமீ(பூமௌ) - பூலோகத்திலே, மூரரிநாம்ந: (முராரிநாம்ந:) - க்ருஷ்ணனென்று பெயரையுடைய, கலபஸ்ய(கலபஸ்ய) - யானைக்குட்டிக்கு, ஆலாநம்) - கட்டுத்தறியாக, ஆஸீத்(ஆஸீத்) - ஆயிற்று, நூந(நூநம்) - நிச்சயம். (56)

(தா-ம்) இப்படி ஆஸ்ரிதரை வ்யாமோஹப்படுத்துமவனை நாங்களெங்கே

காணலாமென்று சிலர்கேட்க, அவர்களுக்குச்சொல்லுகிறார். இதன் முன்பெல்லாம் காட்டானைபோல் ஒருவர் பிடிக்கப்படாமல் திரிந்துகொண்டிருந்தான், இப்பொழுது சிலதார்மிகர் ஆசையுள்ளார் கண்டு பற்றலாம்படி அவனைச் சிலசிலவிடங்களில் கட்டிவைத்தார்கள். அதாவது யசோதை உரலோடிணைத்துக்கட்டினாள்; ருஷிகள், வெளியிலெங்கும் புறப்பட வொட்டாமல் தங்கள் மனத்திலேதகைந்து நிறுத்தினார்கள்; கோபிமார்கள், தங்கள் முலைகளிலொருமுலையிலே யடங்கப்பண்ணினார்கள். இவ்வுலகினில் இம்முன்றிடங்களிலெங்கேயாகிலும் அவனைக்காணலாம், மற்றெங்கும் தேடிப்போக வேண்டாமென்கிறார்;

(56)

करारविन्देन पदारविन्दं मुखारविन्दे विनिवेशयन्तम् ।

पटस्य पत्रस्य पुटेश्यानं बालं मुकुन्दं मनसा स्मरामि ॥ 57 ॥

கராரவிந்தே₃ந பதா₃ரவிந்த₃ம்

முகா₂ரவிந்தே₃ விநிவேசயந்தம்।

படஸ்ய பத்ரஸ்ய புடே ஸயாநம்

பா₃லம் முகுந்த₃ம் மநஸா ஸ்மராமி॥57॥

(ப.உ) கர-அரவிन्दே(கர-அரவிந்தேந)-திருக்கையாகிற தாமரைப்பூவினால், (எடுத்து), பட-அரவிन्द்(பத-அரவிந்தம்) - திருவடியாகிற தாமரைப்பூவை, முக-அரவிन्दே(முக-அரவிந்தே)-திருப்பவளமாகிற தாமரைப்பூவில், விनिवेशयन्तं(விநிவேசயந்தம்)-வையாநின்றவனும், वटस्य(வடஸ்ய)-ஆலைமரத்தினுடைய, पत्रस्य(தலஸ்ய) - இலையினுடைய, पुटे(புடே) - தொன்னைபோன்ற ஆகாரத்தையுடைய ப்ரதேசத்தில், श्यानं(ஸயாநம்) - பள்ளிகொண்டவனும், बालं(பாலம்)- குழவியுமான, मुकुन्दं(முகுந்தம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, मनसा(மநஸா) - நெஞ்சினால், स्मरामि(ஸ்மராமி) - நினைக்கிறேன். (57)

(தா-ம்) இதுக்கு முன்பும் இவனிப்படி பிறந்ததுண்டோவென்னச் சொல்லுகிறார். இவன் இந்த ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்னே ப்ரளயார்ணவத்தில் முகிழ்விரியாத ஓர் சிறிய ஆலந்தளிரில் சிறுபிள்ளையாய் சயநித்திருந்தது, தன் ஸ்ரீபாதத்திலுள்ள மாதூர்யத்தைப் பரீக்ஷிக்கைக்குப்போலத் தன்னுடைய பாதத்தைக்கையினால் தூக்கியெடுத்து முகத்திலே வைத்துப் பெருவிரலைச் சப்பிக் கொண்டிருந்தான்; நீங்களிப்போது என்னைத்தூண்ட, நானவனை ஸ்மரிக்கிறேனென்கிறார்.

(57)

शम्भो स्वागतमास्यतामित इतो वामेन पद्मासन
 क्रौञ्चारे कुशलं सुखं सुरपते वित्तेशनोदृश्यसे ।
 इत्थं स्वमगतस्य कैटभजितश्रुत्वा यशोदागिरः
 किं किं बालक जल्पसीति रचितं धूधूकृतं पातु नः ॥ 58 ॥

ஸம்போ₄ ஸ்வாக₃தமாஸ்யதாமித
 இதோ வாமேந பத்₃மாஸந
 க்ரௌஞ்சாரே குஸலம் ஸுக₂ம்
 ஸுரபதே வித்தேஸநோ த்₃ருஸ்யஸே
 இத்த₂ம் ஸ்வப்நக₃தஸ்ய கைடப₄ஜித:
 ஸ்ருத்வா யஸோதா₃ கி₃ர:
 கிம் கிம் பா₃லக ஜல்பஸீதி
 ரசிதம் தூ₄தூ₄க்ருதம் பாது ந:॥58॥

(ப-உ) ஶம்மோ(ஸம்போ) - ருத்ரனே! ஶ்வாக(ஸ்வாகதம்) - நல்வரவு (சேஷமமா)!
 இத:(இத:) - இங்கே வலப்புறத்தில், ஆஸ்யதா(ஆஸ்யதாம்) - உட்காரலாம்.
 பத்மாஸந(பத்மாஸந) - ப்ரஹ்மாவே! இத:(இத:) - இப்படி, வாமேன(வாமேந) - இடது
 பக்கத்தில், ஆஸ்யதா(ஆஸ்யதாம்) - உட்காரலாம், க்ரௌஞ்சாரே (க்ரௌஞ்சாரே) - ஓ
 ஸுப்ரஹ்மண்யனே! குशल(குஸலம்) - சேஷமமா? ஶுரபதே(ஸுரபதே) - தேவேந்த்-
 ரனே! நோத்யஸே(நோத்ருஸ்யஸே) - (எங்கே) கண்ணுக்ககப்படுகிறாயில்லை.
 இத்(இத்தம்) - இம்மாதிரியாக, ஶ்வமகதஸ்ய (ஸ்வப்நகதஸ்ய) - உறங்குகிற, கை-
 தபஜித:(கைடபஜித:) - க்ருஷ்ணனுடைய, ரி: (கிர:) - சொற்களை, யஸோதா(யஸோதா)
 - யசோதையானவள், ஶ்ரு(ஸ்ருத்வா) - கேட்டு, பாலக(பாலக) - குழந்தாய்! கி
 கி ஜல்பசி(கிம் கிம் ஜல்பசி) - என்ன! என்ன! பிதற்றுகிறாய், இதி(இதி) -
 (என்று சொல்லி), ரசிதம்(ரசிதம்) - பண்- ணப்பட்ட, ஶூஶூ(தூ தூக்ருதம்) - தூ
 தூகாரமானது, ந:(ந:) - எங்களை பாது(பாது) - ரசுஷிக்கட்டும். (58)

(தா-ம்) இவனுறங்கும்போதுண்டான பிதற்றலைப் பேசுகிறாரிதில். ஒரு-
 காலிவன் தொட்டிலில் கண்ணுறங்கும் போது, தன்னை ஶேவிக்கவந்தஸகல-
 மான தேவதைகளையும் ஶ்வப்நத்தில் கண்டு, இது க்ருஷ்ணாவதாரமென்ப-
 தையும் மறந்து, தன்மேன்மையையே நினைத்து வந்த தேவதைகளைப்பார்த்து
 ஓ ருத்ரனே! நீ நன்றாயிருக்கிறாயா? என் வலப்புறத்திலிப்படியுட்கார்; ஓ
 ப்ரஹ்மாவே! என்னிடதுபக்கத்திலிப்படி யுட்கார், ஓ ஶுப்ரஹ்மண்யனே!

கேஷமமா? ஓ இந்த்ரனே! ஸுகமாகவிருக்கிறாயா? ஓ குபேரனே! உன்னைப் பார்த்து வெகுநாளாயிற்று, நீ யேனித்தனை நாள் வரவில்லை? என்றும் மாதிரி இவன் ஸ்வப்நத்தில் சொல்லக்கேட்டு யசோதையானவள் வந்து பிள்ளாய்! என்ன வாய்பிதற்றுகிறாய், தூத் தூத், என்று இவனுடைய நித்திரைதெளியும்படியாக அதட்டியுரைத்தாள்; அந்த தூத்காரமானது அக்காலத்திலிருந்து கேட்கப்பெறாத பாக்யவ்ஹீனரான நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவதாகவென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்.

(58)

मातः किं यदुनाथ देहि चषकं किन्तेन पातुं पयस्तत्
नास्त्याद्य कदास्ति वा निशिनिशा का वान्धकारोदये ।
आमील्याक्षियुगं निशाप्युपगता देहीति मातुर्मुहुः
वक्षोजांशुककर्षणोद्यत करकृष्णस्सपुष्णातु नः ॥ 59 ॥

மாத: கிம் யது₃நாத₂ தே₃ஹி
சஷகம் கிம்தேந பாதும் பயஸ்தத்
நாஸ்த்யாத்ய₃ கதா₃ஸ்தி வா
நிஸிநிஸா கா வாந்த₄காரோத₃யே
ஆமீல்யாக்ஷியுக₃ம் நிஸாப்யு-
பக₃தா தே₃ஹீதி மாதூர்முஹு:
வக்ஷோஜாம்ஸுககர்ஷணோத்ய₃யத
கரக்ருஷ்ணஸ்ஸபுஷ்ணாது ந:॥59॥

(ப-உ) மாத:(மாத:) - அம்மா (என்று கிருஷ்ணன் அழைக்க,) கி(கிம்) - ஏன்? (என்று யசோதை சொல்ல,) சஷகம்(சஷகம்) - கிண்ணியை, தே(தேஹி) - கொடு (என்று அவன் கேட்க), தே(தேந) - அந்தக்கிண்ணியினால், கி(கிம்) - என்ன ப்ரயோஜனம் (என்று அவள் சொல்ல), பய:(பய:) - பாலை, பாது(பாதும்) - பானம் செய்கைக்கு (என்று அவன் சொல்ல), தத்(தத்) - அந்தப்பாலானது, அद्य(அத்ய) - இப்பொழுது, न-अस्ति(ந-அஸ்தி) - இல்லை (என்று அவள் சொல்ல), कदा वा(கதா வா) - எப்பொழுதுதான், अस्ति(அஸ்தி) - இருக்கிறது (என்று அவன் வினவ) निशि(நிஸி) - ராத்திரியில் (இருக்குமென்று அவள் சொல்ல) निशा(நிஸா) - ராத்திரியாவது, का वा(கா வா) - எது? (என்று அவன்கேட்க) (अन्धकारोदये) अन्धकार(அந்தகார) - இருளினுடைய,

उदये(உதயே) - உத்பத்தி காலத்தில் (என்று அவள் சொல்ல), अक्षियुगं(அக்ஷியுகம்) - இரண்டுகண்களையும், आमील्य(ஆமீல்ய) - மூடிக்கொண்டு, निशा अपि (நிஸா அபி) - ராத்ரியும், उपगता(உபகதா) - வந்து விட்டது, देहि(தேஹி) - (கிண்ணியைக்) கொடு, इति(இதி) - என்று, मृदुः(முஹு:) - அடிக்கடி, मातुः(மாது:) - தாயான யசோதையினுடைய, (वक्षोजाम्बरकर्षणोद्यतकरः) वक्षोज(வக்ஷோஜ) - கொங்கைமேலுள்ள, अम्बर(அம்பர) - வஸ்த்ரத்தினை, कर्षण(கர்ஷண) - இழுப்பதில், उद्यत(உத்யத) - ப்ரயத்நத்தையுடைய, करः(கர:) - கைகளையுடைய, सः(ஸ:) - அப்படிப்பட்ட, कृष्णः(க்ருஷ்ண:) - க்ருஷ்ணனானவன், नः(ந:) - நம்மை, पुष्पातु(புஷ்ணாது) - ரக்ஷிக்கட்டும். (59)

(தா-ம்) இதில், அவன் பால்குடிக்கும் விதத்தைப் பேசுகிறார். க்ருஷ்ணன் “அம்மா! என்று கூப்பிட்டான், “யசோதை” “ஏனப்பா” என்றாள், அவன் “என் கிண்ணியைத்தா” என்றான், அவள், “அது இப்போது எதுக்கு” என்றாள், அவன் “நான் பால் குடிக்கவேணும்” என்றான், அவள் “இப்போது பால் கிடையாது” என்றாள், அவன் “இப்போதில்லை யாகில் பின்னை எப்போதுண்டு” என்றான், அவள் “ராத்ரியானால் பசுக்கள் வரும், அப்போது கறந்து கொடுக்கிறேன்” என்றாள், அவன் “ராத்ரி எப்படியிருக்கும்” என்றான். இவள், “இருள் மூடியிருக்கும்” என்றாள்; அதுக்குமேலே அவன் தன்னுடைய இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டு “இருள் மூடிற்று ஆகையால் ராத்ரிவந்து விட்டது, என்கிண்ணியையும் பாலையும் தா” என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு அவளுடைய மார்பில் புடவையை இழுக்கத்தொடங்கினான், அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், அப்பொழுது காணாமல் இப்பொழுது நின்று பரிதபிக்கிற நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவனாக வென்கிறார். (59)

कालिन्दीपुलिनोदरेषु मुसली यावद्गतः खेलितुं
तावत्कर्बुरिकं पयः पिबहरे वर्धिश्यते ते शिखा ।

इत्थं बालतया प्रतारणपरःश्रुत्वा यशोदागिरः

पायान्नः स्वशिखां स्पृशन्प्रमुदितः क्षीरेर्धपीते हरिः ॥ 60 ॥

காலிந்தீ₃புலிநோத₃ரேஷு முஸலீ யாவத்₃க₃த: கே₂லிதும்
தாவத்கர்₃பு₃ரிகம் பய: பி₃ஹரே வர்தி₄ஸ்யதே தே ஸிகா₂ ।
இத்த₂ம் பா₃லதயா ப்ரதாரணபர:ஸ்ருத்வா யஸோதா₃கி₃ர:
பாயாந்ந: ஸ்வஸிகா₂ம் ஸ்ப்ருஸந்ப்ரமுதி₃த: க்ஷீரேர்த₄பீதே ஹரி:॥

(ப-உ) ஹே(ஹரே) - ஓக்ருஷ்ணா முசுலீ(முஸலீ) - பலராமன், ஸ்லிதும்(கேலி-
தும்) - விளையாடுகைக்கு, காலிந்தி(காலிந்தி) - யமுனையாற்றிலுள்ள,
புலிந(புலிந) - மணற்குன்றினுடைய, உதரேஷு(உதரேஷு) - நடுவில், யாவத்(யாவத்)
- எவ்வளவு காலம், ருத்(ருத்) - போனானோ, தாவத்(தாவத்) - அவ்வளவுக்குள்,
அர்யுரிகம்(அர்யுரிகம்) - தங்கக்கிண்ணியில் வைக்கப்பட்ட, பய:(பய:) - பாலை,
பிவ(பிவ) - பாநம்செய், தே(தே) - உனக்கு, ஸிவா(ஸிகா) - குடுமியானது, வர்யிதே
(வர்யிதே) - வளரும், இத்(இத்) - இம்மாதிரி, வாலயா(வாலயா) -
பேதையாகையாலே, பராரண(பராரண) - வஞ்சிப்பதற்காகச் சொன்
ன, யசோதாரி:(யசோதாரி:) - யசோதையுடைய சொற்களை, ஸ்ருத்(ஸ்ருத்)
- கேட்டு, ஶிரே(ஶிரே) - பாலானது, அர்யுரிகம்(அர்யுரிகம்) - பாதிபானம்பண்ணப்
பட்டவளவில், ப்ரமுதித:(ப்ரமுதித:) - ஸந்தோஷமடைந்தவனாய்க்கொண்டு,
(ஸ்வசிவா) ஸ்வ(ஸ்வ) - தன்னுடைய, ஶிவா(ஸிகாம்) - குடுமியை, ஶ்ருத்(ஸ்ருத்)
- தொட்டுப்பார்த்த, ஶிரி:(ஶிரி:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ந:(ந:) - நம்மை. பாயத்
(பாயத்) - ரசுஷிக்கட்டும். (60)

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய சாபல்யத்தைப்பேசுகிறார். க்ருஷ்ணன் பால்
குடிக்க மாட்டேனென்று பிடிவாதம்பிடித்திருக்க ஒருகால் யசோதை கண்ணா!
உனக்குத் தலையில் மயிர் குறுகியிருக்கிறது இத்தங்கக்கிண்ணியிலுள்ள
பாலைக்குடித்தாயாகில் உனக்கு மயிர் நீண்டுவளரும், பலராமன் யமுனைக்கு
விளையாடப்போயிருக்கிறான், அவன் வந்தானாகில் இப்பாலில் தனக்கும்-
பாதி வேணுமென்று கேட்பான், அவன் வருவதற்குமுன் குடித்துவிடு என்று
வஞ்சித்துச் சொல்ல, க்ருஷ்ணன், அவள் பா(பா)வமறியாத சிறுவனாகையாலே
அவ்வஞ்சகச்சொல்லைக் கேட்டு அப்பாலைவாங்கிப்பாதி குடித்துக்கொண்டி-
ருக்கையில் குடுமியைத்தொட்டுப்பார்த்து முன்னிலுமதிகமாகவளர்ந்ததாக
வெண்ணி ஸந்தோஷித்தான்; இதென்னபேதைத்தனமோவென்று ஆச்சர்யப்
படுகிறார். (60)

कैलासो नवनीतति क्षितिरियं प्राग्जग्धमृल्लोष्टति
क्षीरोदोऽपि निपीतदुग्धति लसत् स्मरे प्रफुल्ले मुखे ।
मात्राऽजीर्णधिया दृढं चकितया नष्टाऽस्मि दृष्टाः कया
धूधू वत्सक जीव जीव चिरमित्युक्तोऽवतान्नो हरिः ॥ 61 ॥

கைலாஸோ நவநீததி க்ஷிதிரியம்
ப்ராக்₃ஜக்₃த₄ம்ருல்லோஷ்டதி
க்ஷீரோதோ₃பி நிபீதது₃க்₃த₄தி லஸத்
ஸ்மேரே ப்ரபு₂ல்லே முகே₂।

**மாத்திராஜீர்ணதி₄யாத்₃ருட₄ம் சகிதயா
நஷ்டாஸ்மி த்₃ருஷ்டா: கயா
தூ₄தூ₄ வத்ஸக ஜீவ ஜீவ சிரமி-
த்யுக்தோவதாந்நோ ஹரி: ||61||**

(ப-உ) ஸ்ரீ(ப்ரபுல்வே) - மலர்ந்திருக்கிற, முகே(முகே) - முகமானது. லஸத் (லஸத்) - விளங்காநின்ற, ஸ்ரீ(ஸ்மேரே) - புன்சிரிப்பையுடைத்தாயிருந்தவளவில், கைஸ:(கைலாஸ:) - கைலாஸமென்கிற மலையானது, நவநீதி(நவநீதி) - வெண்ணையாகத்தோன்றுகிறது, இயம்(இயம்) - இந்த கிதி:(கிதி:) - பூமியானது, (பாஜஸமூஸி) பாக்(ப்ராக்) - முன்பு, ஜகத்(ஜகத்) - தின்ற, மூ லோதி (ம்ருந் லோஷ்டி) - மண்ணினுடைய சகலம் போலிருக்கிறது, கிரோத: அபி (க்ஷீரோத: அபி) - திருப்பாற்கடலும், (நிபீதடி) நிபீத(நிபீத) - (முன்) பாநம் செய்யப்பட்ட, டி(துக்ததி) - பால்போல் விளங்குகிறது; நடி அஸ்மி(நஷ்டா அஸ்மி) - கெட்டேன், கா யா(கா யா) - யாரோ ஒருத்தியினால், டி:(த்ருஷ்ட:)- பார்க்கப்பட்டாய், தூ தூ (தூ தூ) - தூதூ, வத்ஸக(வத்ஸக) - அப்பா! ஜீவ(ஜீவ) - வாழக்கடவாய், சிரம்(சிரம்)-வெகுகாலம், ஜீவ(ஜீவ)-பிழைத்திருக்கக்கடவாய், இதி(இதி) - என்று, அஜீர்ணதி(அஜீர்ணதி) - (க்ருஷ்ணனுக்கு) அஜீர்த்தியென்கிறபுத்தியினால், டி:(த்ருடம்)-மிகவும், சகிதயா(சகிதயா)-பயந்திருக்கிற, மாத்ரா(மாத்ரா) - தாயான யசோதையினால், உக்:(உக்:)- சொல்லப்பட்ட, ஹரி:(ஹரி:)- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ந:(ந:)-நம்மை, அவதாத்(அவதாத்) - ரக்ஷிக்கப்படும்.(61)

(தா-ம்) இதில், தன்னுதரத்தில் ஸகலலோகங்களையும் யசோதைக்குக் காண்பித்தபடியை யுரைக்கிறார் - ஒருகால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் யசோதையின் மடியில் படுத்திருந்து கொட்டாவிக்கொண்டு வாயைத் திறக்கும்போது, அவ்வாய்வழியாக அவன் வயிற்றில் யசோதை கைலாஸமலையையப்பார்த்து “இது இவனுண்டநவநீதம்” என்றும், பூலோகத்தைப்பார்த்து “இது இவன் வாரிவிழுங்கின மண்ணுண்டை” என்றும், பாற்கடலைப்பார்த்து “இது இவன் குடித்த பால்” என்றும் நினைத்து, இவன் தின்றதெல்லாம் ஜீர்ணமாகாமல் போய் விட்டதே, இவனுண்ணும்போது யார்கண்பட்டதோ, கெட்டேன், தூ தூ அவர்கள் கண்ணை யெரிக்கவேணும், அப்பா! த்ருஷ்டிதோஷமற்றவனாய் ஒரு ரோகமுமின்றிக்கே பலகாலம் ஜீவிக்கக்கடவாய் என்றாசீர்வாதம் பண்ணினாள், அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், அவளுக்குக் காட்டின வற்றையெல்லாம் நமக்கும் காட்டி ரக்ஷிப்பானாக வென்கிறார்.

किञ्चित्कुञ्चितलोचनस्य पिबतः पर्यायपीतस्तनं
 सद्यः प्रसृतदुग्धबिन्दुमपरं हस्तेन सम्मार्जतः ।
 मात्रैकाङ्गुलिलालितस्य चुबुके स्मेराननस्याधरे
 शौरैः क्षीणकणान्विता निपतिता दन्तद्युतिः पातु नः ॥ 62 ॥

கிஞ்சித்குஞ்சிதலோசநஸ்ய பிபுத: பர்யாயபீதஸ்தநம்
 ஸத்ய: ப்ரஸ்நுதது₃க்₃த₄பி₃ந்து₃மபரம் ஹஸ்தேந ஸம்மார்ஜத:
 மாத்ரைகாங்கு₃ளிலாலிதஸ்ய சுபு₃கே ஸ்மேராநநஸ்யாத₄ரே
 ஸௌரே: க்ஷீணகணாந்விதா நிபதிதா த₃ந்தத்யுதி: பாது ந: ||62||

(ப-உ) சய:(ஸத்ய:) - அப்பொழுது, (ப்ரஸ்நுத) - துளி-
 விடாநின்ற, டு₃த(து₃க்₃த) - பாலினுடைய, பி₃ந்து₃(பி₃ந்து₃ம்) - திவலையை யுடைய
 யதும், (பர்யாயபீதஸ்தநம்) பர்யாய(பர்யாய) - க்ரமமாக, பீத(பீத) - பானம் பண்ணப்பட்ட-
 டதுமான, ஸ்தனம்(ஸ்தநம்) - ஸ்தனத்தை, பிபுத:(பிபுத:)-பாநம்பண்ணுமவனும்,
 (கிञ्चित्कुञ्चितलोचनस्य) கிञ்চিত(கிஞ்சித்) - கொஞ்சம், குञ்চিত(குஞ்சித) - சிறுக்கச்
 செய்யப்பட்ட, லோசனச்ய(லோசநஸ்ய) - கண்களையுடையவனும், அபர்(அப-
 ரம்)-மற்றொருஸ்தனத்தை, ஹஸ்தேந(ஹஸ்தேந)-கையினால், सम्मार्जत:(ஸம்மார்-
 ஜத:) - தடவுமவனும், मात्रै(மாத்ரா) - யசோதையினால், चुबुके(சுபு₃கே) -
 மோவாயில், (एकाङ्गुलिलालितस्य) एकाङ्गुली(ஏகாங்குலீ) - ஒற்றைவிரலினால், लालि-
 -तस्य(லாலிதஸ்ய) - களித்துச் சிரித்து ஆநந்த ஜநகமாம்படி அசைக்கப்பட்-
 டவனும், (स्मेराननस्य) स्मेर(ஸ்மேர) - புன்சிரிப்புடன் கூடிய, आननस्य(ஆநநஸ்ய)
 - முகத்தையுடையவனுமான, शौरै:(ஸௌரே:) - க்ருஷ்ணனுடைய, अधरे
 (அதரே) - கீழுதட்டில், निपतिता(நிபதிதா) - காம்பினதும், क्षीरकण(க்ஷீரகண) -
 பால்திவலையுடன், अन्वित(அந்வித) - கூடினதுமான, (दन्तद्युतिः) दन्त(தந்த) -
 பற்களுடைய, द्युति:(த்யுதி:) - காந்தியானது, न:(ந:) - நம்மை, पातु(பாது) -
 ரக்ஷிக்கட்டும். (62)

(தா-ம்) இதில், அவன் முலையுண்ட்ப்ரகாரத்தை நினைக்கிறார்.

யசோதையின் மடியில் படுத்து அவளுடைய ஒருமுலையைவாயில்
 வைத்துப் பால்குடிக்கும்போது, கண்களைப்பாதி மூடிக்கொண்டு மற்றபாதி-
 யினால் ப்ரேமத்துடனே அவள் முகத்தைப்பார்த்துக்கொண்டு, பால்சுரந்து
 துளியா நின்ற மற்றொருமுலையை ஒரு கையினால் தடவிநெருடிசிரித்த

முகத்தராயிருக்கையில், யசோதையானவள் தன்னுடைய ஓர் விரலினால் இவனுடைய அதரத்தின் கீழ்ப்புறத்தில் தொட்டு மெள்ள அசைத்து லாலநம்பண்ண, அதினாலிவன் முகத்திலுண்டான சிரிப்பினால் இவனுடைய பற்களின் காந்திகள் சுற்றும் வெளிப்புறப்பட்டு, இவன் முகமெங்கும் சிந்திக்கிடக்கிற ஸ்தந்ய பிந்துக்களுடன் கூடி விளங்கா நின்றது, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவ்வழகை இப்போது நமக்குக்காட்டி ரக்ஷிக்கக்கடவனென்கிறார். (62)

उत्तुङ्गस्तनमण्डलोपरिलसत्प्रालम्बमुक्तामणे -
रन्तर्बिम्बितमिन्द्रनीलनिकरच्छायानुकारिद्युति ।
लज्जाव्याजमुपेत्य नम्रवदना स्पष्टं सुरारेवपुः
पश्यन्ती मुदिता मुदोऽस्तु भवतां लक्ष्मीर्विवाहोत्सवे ॥ 63 ॥

உத்துங்க₃ஸ்தநமண்ட₃லோபரி
லஸத்ப்ராலம்ப₃முக்தாமணே-
ரந்தர்பி₃ம்பி₃தமிந்த்₃ரநீல-
நிகரச்சா₂யாநுகாரித்₃யுதி।
லஜ்ஜாவ்யாஜமுபேத்ய நம்ர-
வத₃நா ஸ்பஷ்டம் முராரேர்வபு:
பர்யந்தீ முதி₃தா முதோ₃ஸ்து
ப₄வதாம் லக்ஷமீர்விவாஹோத்ஸவே||63||

(ப-உ) விவாஹ உத்ஸவே(விவாஹ உத்ஸவே) - திருக்கல்யாணமஹோத்ஸவ காலத்தில், (उत्तुङ्गस्तनमण्डलोपरि) उत्तुङ्ग(உத்துங்க) - பருத்தும், स्तनमण्डल(ஸ்தநமண்டல) - சூழ்ச்சியையுடையதுமான ஸ்தநத்தினுடைய, उपरि(உபரி) - மேலே, (लसत्प्रालम्बमुक्तामणे:) लसत्(லஸத்) - விளங்காநின்றதும், प्रालम्ब(ப்ராலம்ப) - மாலையாகநீண்டுதொங்குவதுமான, मुक्तामणे:(முக்தாமணே:)-சிறந்தமுத்தினுடைய, अन्त:(அந்த:) - உள்ளே, बिम्बितं(பிம்பிதம்) - நிழலோடுகிறதும், इन्द्रनीलनिकरच्छायानुकारिद्युति) इन्द्रनील(இந்த்ரநீல) - இந்த்ரநீல மாணிக்கங்களுடைய, निकर(நிகர) - குவியலுடைய, छाया(சாயா) - காந்தியை, अनुकारि(அநுகாரி) - அனுஸரிக்கிற, द्युति(த்யுதி) - காந்தியையுடையதுமான, सुरारे:(முராரே:)-ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய, वपु:(வபு:) - திருமேனியை, लज्जाव्याजं(லஜ்ஜாவ்யாஜம்) - வெட்கமென்கிற நியமத்தை, उपेत्य(உபேத்ய) - அடைந்து, (नम्रवदन) नम्र(நம்ர) - குனிந்திருக்கிற,

வदन(வதந) - முகத்தை யுடையவளாய்க்கொண்டு, ஸ்ரீம(ஸ்பஷ்டம்) - வ்யக்-
தமாக, பश्यन्ती(பஸ்யந்தீ) - பாராநின்றுகொண்டு, சூதிதா(முதிதா) - ஸந்தோஷ-
முற்றவளான, லக்ஷ்மீ:(லக்ஷ்மீ:) - ருக்மிணிதேவியானவள், भवतां(பவதாம்) -
உங்களுடைய, சூதே(முதே) - ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு, अस्तु(அஸ்து)
- ஆகக்கடவாள். (63)

(தா-ம்) இதில், ருக்மிணிதேவிக்கு நித்யாநுபாவ்யனென்னுமதை வெளி-
யிடுகிறார்.

விவாஹகாலத்தில் ருக்மிணியுமிவனும் எதிரெதிராகநிற்க, அவளுடைய
உந்நதமான ஸ்தநத்தின்மேல் மாலையாகத்தொங்குகிற முத்துக்களில், இந்த-
ரநீல மணியின் காந்தியையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரதிபிம்பம் படிய,
அப்பொழுதவள், வெட்கமென்கிற ஓர் வ்யாஜத்தையிட்டுத் தலைகவிழ்ந்து
முத்துமாலையிலப் ப்ரதிபிம்பத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்து ஆநந்த
நிர்ப்பரையானாள்; அந்த ருக்மிணிதேவிக்குஷ்ணனிடத்தில்புருஷகாரம்பண்ணி,
தன்னைப்போல் மற்றப்ராணிகளையும் ஸந்தோஷப்பிப்பாளாகவென்று
ஆசாஸிக்கிறார். (63)

कृष्णेनाम्ब गतेन रन्तुमधुना मृद्धक्षिता स्वेच्छया
तथ्यं कृष्ण क एवमाह मुसली मिथ्याम्ब पश्याननम् ।
व्यादेहीति विदारिते शिशुमुखे दृष्ट्वा समस्तं जग -
न्माता यस्य जगाम विस्मयपदं पायात्स नः केशवः ॥ 64 ॥

க்ருஷ்ணேநாம்ப₃ க₃தேந
ரந்துமது₄நா ம்ருத்₃ப₄க்ஷிதா
ஸ்வேச்ச₂யா தத்₂யம் க்ருஷ்ண க
ஏவமாஹ முஸலீ மித்₂யாம்ப₃ பஸ்யாநநம்।
வ்யாதே₃ஹீதி விதா₃ரிதே ஸிஸுமு₂கே₂
த்₃ருஷ்ட்வா ஸமஸ்தம் ஜக₃ந்
மாதா யஸ்ய ஜகா₃ம விஸ்மயப₃த₃ம்
பாயாத்ஸ ந: கேஸவ:॥64॥

(ப.உ) அம்ப(அம்ப) - அம்மா! ரन्तु(ரந்தும்) - விளையாடுகைக்கு, गतेन(கதேந)
- போன, कृष्णेन(க்ருஷ்ணேந) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால், अधुना(அதுநா) - இப்பொ-

முது, மூத(மருத்) - மண்ணானது, ச்வேச்சயா(ஸ்வேச்சயா) - யதேஷ்டமாக, பகிதா (பக்ஷிதா) - தின்னப்பட்டது (என்று பலராமன் சொல்ல), க்ஷு(க்ருஷ்ண) - கண்ணா, தய்ய(தத்யம்) - (இது) உண்மைதானா? (என்று யசோதை கேட்க) एवं(ஏவம்) - இப்படி, க:(க:) - எவன், ஆஹ(ஆஹ) - சொன்னான் (என்று க்ருஷ்ணன் வினவ), முஸ்லீ(முஸ்லீ) - பலராமன் (சொன்னானென்று யசோதை சொல்ல), அம்ப(அம்ப) - அம்மா! மித்யா(மித்யா) - பொய் (சொல்லுகிறான்), ஆநநம்(ஆநநம்) - வாயை, பர்ய(பர்ய) - பார் (என்று க்ருஷ்ணன் சொல்ல), வ்யாதேஹி(வ்யாதேஹி) - (வாயைத்) திற, இதி(இதி) - என்று (யசோதைசொல்ல), விதாரிதே(விதாரிதே) - நன்றாகத் திறக்கப்பட்ட ஷிசுமுக்(ஸிஸுமுக்) - க்ருஷ்ணனுடைய வாயில், யஸ்ய(யஸ்ய) - எந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, மாதா(மாதா) - தாயானயசோதையானவள், ஜகதஸ்ம(ஜகதஸ்மஸ்தம்) - உலகம் முழுதையும், த்ஷ்வா(த்ருஷ்ட்வா) - பார்த்து, விஸ்மயபதம்(விஸ்மயபதம்) - ஆச்சர்யத்தை, ஜகாம(ஜகாம) - அடைந்தாளோ, ஸ:(ஸ:) - அப்படிப்பட்ட, க்ஷவ:(க்ஷவ:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ந:(ந:) - நம்மை, பாயாத்(பாயாத்) - ரக்ஷிக்கட்டும். (64)

(தா-ம்.) இதில். மற்றொருகாலத்தில் யசோதைக்குத்தன் திவ்ய ஸ்வரூபத்தைக் காட்டினபடியைச் சொல்லுகிறார்.

ஒருகால் பலதேவன் யசோதையிடம் வந்து “அம்மா! க்ருஷ்ணன் விளையாடப்போனவிடத்தில், நான் தகைந்தாலும் கேளாமல் மண்ணையள்ளித்தின்றான்” என்ன அதற்கு யசோதை, நீ மண் தின்றாயா, உண்மையாகச் சொல்” என்று கேட்க, அதற்கு க்ருஷ்ணன் “உனக்கார்சொன்னது” என்ன, “பலராமன் சொன்னான்” என்று அவள் சொல்ல, அதற்கு க்ருஷ்ணன், “அவன் பொய்சொல்லுகிறான்”, நான் மண் தின்னவில்லை, என்வாயைப்பார்” என்ன, ஆகில் வாயைத்திற என்று அவள் சொல்ல, அவன் வாய்திறந்து காட்ட, யசோதையானவள் அவ்வாயில் ஸகல லோகங்களையும் கண்டு ஈதென்ன” என்று ஆச்சர்யமடைந்தாள்: அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நமக்கு அவ்விதமான ஆச்சர்யத்தையுண்டாக்கி ரக்ஷிக்கக் கடவானாக வென்கிறார். (64)

स्वाती सपत्नी किल तारकाणां मुक्ताफलानां जननीति रोषात् ।
सा रोहिणी नीलमसूत रत्नं कृतास्पदं गोपवधूकुचेषु ॥ 65 ॥

ஸ்வாதீ ஸபத்நீ கில தாரகாணாம்
முக்தாப₂லாநாம் ஜநநீதி ரோஷாத்

ஸா ரோஹிணி நீலமஸூத ரத்நம் க்ருதாஸ்பதம் கோ₃பவதூ₄குசேஷா||65||

(ப-உ) तारकाणां(தாரகாணாம்) - நசுஷத்ரங்களுக்கு, सपत्नी(ஸபத்நீ) - சக்க-
ளத்தியான, स्वाती(ஸ்வாதீ)-ஸ்வாதியென்பவள், मुक्तापलानाम्(முக்தாபலாநாம்)
- முத்துக்களுக்கு, जननीकिल(ஜநநீகில) - உத்பா(ட)தகையானாளன்றோ, इति
(இதி) - என்று, रोषात्(ரோஷாத்) - கோபத்தினால், सा(ஸா) - அந்த (நசுஷத்ரங்-
களிலொருவளான) रोहिणी(ரோஹிணி) - ரோஹிணியென்பவள், (गोपवधुकुचेषु)
गोपवधू(கோபவதூ) - இடைப்பெண்களுடைய, कुचेषु(குசேஷா) - ஸ்தனங்க-
ளில், (कृतास्पदं) कृत(க்ருத) - பண்ணப்பட்ட, आस्पदं(ஆஸ்பதம்) - ஸ்தானத்தையு-
டைய, नीलरत्नं(நீலரத்நம்) - க்ருஷ்ணனாகிற நீலமாணிக்கத்தை, असूत
(அஸூத) - பெற்றாள். (65)

(தா-ம்.) இதில், யசோதைக்குண்டான ஆநந்தம் பலராமனுடைய மாதா-
வான ரோஹிணிக்குமுண்டென்கிறார்.

துலா ராசியில் ஸ்வாதீ நசுஷத்ரத்தோடு ஸூர்யன் கூடியிருக்கும்
காலத்தில் மழைபெய்தால் அம்மழைத்துளிகள் முத்துச்சிப்பியில் விழுந்த-
தாகில் உயர்த்த முத்துக்களாக ஆய்விடும். அதுக்கு ஸ்வாதீ முத்தென்று
பெயர் இவ்வைதிஹயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறார். (இருபத்தேழு நசுஷத்-
ரங்களும் சந்த்ரனுக்கு பார்யையாகையால்) தன்னுடைய சக்களத்தியான
ஸ்வாதியென்பவள் உயர்ந்த முத்துக்களையீன்றாள். நான் அதைக்காட்டிலும்
உயர்ந்தரத்நத்தை யீனக்கடவேன் என்று அவள்மேல் அஸூயையினால்
ரோஹிணியென்பவள், கோபிமார்கள் முலைத்தடத்தில் தங்குமதான ஓர்
விலையற்ற க்ருஷ்ணனாகிய நீலமாணிக்கத்தைப் பெற்றாளென்கிறார்.
(ரோஹிணியென்று ஓர் நசுஷத்ரத்துக்கும். வஸூதேவருடைய மூத்த பார்-
யைக்கும் பெயராகையால் இப்படி ச்லேஷையாகச் சொன்னார். ரோஹிணி,
தானுங்கூட க்ருஷ்ணனை யெடுத்து வளர்த்தாளாகையால் அவனை யவள்
பெற்றாளென்றது) (65)

नृत्यन्तमत्यन्तविलोकनीयं कृष्णं मणिस्तम्भगतं मृगाक्षी ।
निरीक्ष्य साक्षादिव कृष्णमग्रे द्विधा वितेने नवनीतमेकम् ॥ 66 ॥

ந்ருத்யந்தமத்யந்தவிலோகநீயம்
க்ருஷ்ணம் மணிஸ்தம்ப₄க₃தம் ம்ருகா₃க்ஷீ
நிரீக்ஷய ஸாக்ஷாதி₃வ க்ருஷ்ணமக்₃ரே
த்₃விதா₄ விதேநே நவநீதமேகம்||66||

(ப.உ) மூஷி(ம்ருகாஶி) - மான்பேடையொத்தகண்களையுடைய யசோ-
தையானவள், நூய்(ந்ருத்யந்தம்)-நர்த்தனம்பண்ணுகிறவனாய்க்கொண்டு,
(மணிஸ்தம்மகத்) மணி(மணி) - ரத்நமயமான, ஸ்தம்(ஸ்தம்ப) - கம்பத்தில், ரத்(கதம்)
- ப்ரதிபலிக்கிறவனும், அத்யந்தவிலோகநீயம் - மிகவும் தர்ச-
நீயனாயிருக்கிறவனுமான, க்ஷண்(க்ருஷ்ணம்) - க்ருஷ்ணனை, சாக்ஷாத்(ஸா-
க்ஷாத் இவ) - ப்ரதிபிம்பமன்றிக்கே தானானக்ருஷ்ணனைப்போல, நிர்ஷய
(நிர்ஷய) - பார்த்து, அக்(அக்ரே) - எதிர்நிற்கிற, க்ஷண்(க்ருஷ்ணம்) - ஸாக்ஷாத்-
க்ருஷ்ணனையும், நிர்ஷய(நிர்ஷய) - பார்த்து, ஏக்(ஏகம்) - ஒரு உருண்டை-
யாயிருந்த, நவநீயம்(நவநீயம்) - வெண்ணெயை, திஷா(த்விதா) - இரண்டாக,
வீதே(வீதே) - பண்ணினாள். (66)

(தா-ம்) இதில், யசோதையினுடைய ப்ரமத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ரத்நமயமான நந்தகோபருடைய மாளிகையில் நர்த்தனம் செய்து விளை-
யாடும் போது அவனுடைய நிழல் அங்குள்ள மணித்தூணில் காணப்பட்டது;
அப்பொழுது யசோதையானவள் க்ருஷ்ணனுக்குக்கொடுக்கக்காக வெண்-
ணெயை யுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டுவந்து, கூத்தாடுகிற க்ருஷ்ணனையும்,
மணித்தூணில் அவனைப்போலாடுகிற ப்ரதிபிம்பத்தையும் கண்டு இருவர்க்-
கும் வாசி யறியமாட்டாதே, இரண்டு க்ருஷ்ணமூர்த்திகளுளராகவெண்ணித்
தன்கையில் வெண்ணெயை இருவர்க்குமாக இரண்டாகப் பிரித்தாளென்-
கிறார். (66)

वत्स जागृहि विभातमागतं जीव कृष्ण शरदां शतं शतम् ।
इत्युदीर्य सुचिरं यशोदया दृश्यमानवदनं भजामहे ॥ 67 ॥

வத்ஸ ஜாக்ருஹி விபாத்மாகத்
ஜீவ க்ருஷ்ண ஸரதாம் ஸதம் ஸதம்।
இத்யுதீர்ய ஸூசிரம் யஸோத்யா
த்ருஸ்யமாநவத்நம் பஜாமஹே॥67॥

(ப.உ) வத்ஸ(வத்ஸ) - பிள்ளாய்! விபாத்ம்(விபாதம் ஆகதம்) - விடியற்-
காலமாய்விட்டது, ஜாக்ருஹி(ஜாக்ருஹி) - விழித்துக்கொள், க்ஷண்(க்ருஷ்ண) -
கண்ணனே! ஶரதாம்(ஸரதாம் ஶதம் ஶதம்) - பதினாயிரம் வருஷங்களில்,
ஜீவ(ஜீவ) - உயிர்வாழ்ச்சியினையுடையக்கடவாய், இதி(இதி) - இம்மாதிரி,

யசோதயா(யசோதயா) - யசோதையினால், உदीर्य(உதீர்ய) - சொல்லி, सुचिरं(ஸூசிரம்) - புகுகாலம், (दृश्यमानवदनं) दृश्यमान(த்ருஸ்யமான) - பார்க்கப்பட்ட, वदनं(வதநம்) - முகத்தையுடைய க்ருஷ்ணனை, भजामहे(பஜாமஹே) - ஆச்ரயிக்கிறோம். (67)

(தா-ம்.) இதில், யசோதை பள்ளி யுணர்த்தினபடியை யநுஸந்திக்கிறார்.

அப்பா! பொழுது விடிந்தது, எழுந்திறாய், நீ சிரஞ்சீவியாக வாழக்கடவாய், என்று எழுப்பி யாசீர்வதித்து க்ருஷ்ணன் முகத்தையே யசோதையானவள் இடைவிடாமல் பார்த்து மகிழ்ந்தாள்; அக்காலத்தில் அவனை நான் தொழுகிறேனென்கிறார். (67)

ओष्ठं जिघ्रन् शिशुरिति धिया चुम्बितो वल्लवीभिः

कण्ठं गृह्णन्नरुणितपदं गाढमालिङ्गिताङ्गः ।

दोष्णा लज्जापदमभिमृशन्नङ्गमारोपितात्मा

धूर्तस्वामी हरतु दुरितं दूरतो बालकृष्णः ॥ 68 ॥

ஓஷ்ட₂ம் ஜிக்₄ரந் ஸிஸூரிதி தி₄யா சும்பி₃தோ வல்லவீபி₄;
கண்ட₂ம் க்₃ருஹ்ணந்நருணிதபத₃ம் கா₃ட₄மாலிங்கி₃தாங்க:।
தோ₃ஷ்ணா லஜ்ஜாபத₃மபி₄ம்ருஸந்நங்க₃மாரோபிதாத்மா
தூ₄ர்தஸ்வாமீ ஹரது தூ₃ரிதம் தூ₃ரதோ பா₃லக்ருஷ்ண:॥68॥

(ப-உ) வல்லவீभि: (வல்லவீபி:) - கோபிமார்களினால், शिशु: इति धिया(ஸிஸூ: இதி தியா) - பாலனென்கிற நினைவினால், चुम्बित: (சும்பித:) - சும்பனம் பண்ணப்பட்டவனாய்க்கொண்டு, ओष्ठं(ஓஷ்டம்) - (அவர்களுடைய) அதரத்தை, जिघ्रन्(ஜிக்ரந்) - மோந்துபார்க்கிறவனும், गाढं(காடம்) - நெருக்கமாக. (आलिङ्गिताङ्गः) आलिङ्गित(ஆலிங்கித) - தழுவிக்கொள்ளப்பட்ட, अङ्गः(அங்க:) - சரீரத்தை யுடையவனாய்க் கொண்டு, (अरुणितपदं) अरुणित(அருணித) - சிவந்திருக்கிற, पदं(பதம்) - ஸ்தானத்தையுடைத்தாம்படி, कण्ठं(கண்டம்) - (அவர்கள்) கழுத்தை, गृह्णन्(க்ருஹ்ணந்) - பிடித்துத்தழுவிக்கொண்டவனும், अङ्गं (அங்கம்) - மடியை, (आरोपितात्मा) आरोपित(ஆரோபித) - ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, आत्मा(ஆத்மா) - சரீரத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு, दोष्णा(தோஷ்ணா) - கையினால், लज्जापदं(லஜ்ஜாபதம்) - நாணவேண்டுமிடமான அல்குலை, अभिमृशन्(அபிம்ருஸந்) - தடவினவனுமாய்க்கொண்டு, (धूर्तस्वामी) धूर्त(தூர்த) -

விடபுருஷர்களுக்கு, स्वामी(ஸ்வாமீ)-தலைவனான, बालकृष्णः(பாலக்ருஷ்ணः) - பாலகனானக்ருஷ்ணன், दुरितं(துரிதம்) - பாபத்தை. दूरतः(தூரதः) - தூரமாக, हरतु(ஹரது) - அபகரிக்கட்டும், (போக்கட்டும்.) (68)

(தா-ம்) இதில், இவர்களறியாக் காலத்திலும் இவர்களோடவன் ஸம்ச்-லேஷித்தபடியைப் பேசுகிறார்.

கோபிமார்கள், இவனை சிசுவென்றெடுத்து முத்தமிடுங்காலத்தில் இவன் அவர்களுடைய அதரபாநம் பண்ணத் தொடங்கினான்; இந்த சிசுவை அவர்களெடுத்து நெருக்கி யணைக்கும்போது இவனவர்கள் கண்டத்தை அநுராகத்துடன் தழுவினான் ; இவனையவர்கள் மடியிலேற்றி லாலநம் பண்ணுங்காலத்தில் இவன் அவர்களுடைய மதந்தேஹத்தைக்கையால் தடவினான். இப்படி இளமையிலும் விடனாகத் திரிந்த க்ருஷ்ணன், இவ்வனுஸந்தாந்தினால் நம்முடைய பாபங்களைப் போக்கக் கடவானென்கிறார். (68)

एते लक्ष्मण जानकीविरहितं मां खेदयन्त्यम्बुदा
मर्माणीव च घट्टयन्त्यलममी क्रूराः कदम्बानिलाः ।
इत्थं व्याहृतपूर्वजन्मचरितं यो राधया वीक्षितः
सेष्या शङ्कितया स नस्सुखयतु स्वप्नायमानो हरिः ॥ 69 ॥

ஏதே லக்ஷ்மண ஜாநகீவிரஹிதம் மாம் கே₂த₃யந்த்யம்பு₃தா₃ மர்மாணீவ ச க₄ட்டயந்த்யலமமீ க்ருரா: கத₃ம்பா₃நிலா:|
இத்த₂ம் வ்யாஹ்ருதபூர்வஜந்மசரிதம் யோ ராத₄யா வீக்ஷித:
ஸேர்ஷ்யா ஶங்கிதயா ஸ நஸ்ஸுக₂யது ஸ்வப்நாயமாநோ
ஹரி:॥69॥

(ப-உ) லக்ஷ்மண(लक्ष्मण) - லக்ஷ்மணனே! (जानकीविरहितं) जानकी(ஜாநகீ) - ஸீதையினால், विरहितं(விரஹிதம்) - பிரிந்திருக்கிற, मां(மாம்) - என்னை, एते(ஏதே) - இந்த, अम्बुदाः(அம்புதா:) - மேகங்கள், खेदयन्ति(கேதயந்தி) - துய-ரமுறுத்துகின்றன; अमी(அமீ) - இந்த, क्रूराः(க்ருரா:) - தயையற்றதான, कदम्ब अनिलाः(கதம்பஅநிலா:)- கடம்பை மரத்தில் பட்டு வந்து வீசுகிற காற்றுகள், अलं(அலம்) - மிகவும், मर्माणि च(மர்மாணி ச) - ப்ராணநிலைகளையும், घट्टयन्ति इव(கட்டயந்தி இவ) - பொறியெழுத் தேய்ப்பது போலிருக்கின்றன. इत्थं(இத்-தம்) - இம்மாதிரி, (व्याहृतपूर्वजन्मचरितः) व्याहृत(வ்யாஹ்ருத) - சொல்லப்பட்ட,

पूर्वजन्म(பூர்வஜந்ம்) - முன்னவதாரத்தில், (ராமாவதாரத்தில்) உண்டான, चरितः(சரித:) - வ்ருத்தாந்தத்தையுடையனான, यः(ய:) - எவன், (सेष्याशङ्कितया) सेष्या(ஸேர்ஷ்யா) - பொறாமையுடன் கூடியிருக்கும்படி, आशङ्कितया(ஆஸங்கி-தயா) - ஸந்தேஹப்படுகிற, राधया(ராதயா) - ராதிகையினால், ईक्षितः(ஈக்ஷித:) - பார்க்கப்பட்டானோ, स्वप्नायमानः(ஸ்வப்நாயமான:) - கனவு கண்ட, सः(ஸ:) - அந்த, हरिः(ஹரி:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், नः(ந:) - நம்மை, सुखयतु(ஸுகயது) - ஆனந்த-திப்பிக்கக்கடவன். (69)

(தா-ம்) இதில் ஸ்ரீராமனே க்ருஷ்ணனாகவந்தவதரித்தானென்கிறார்.

இவன் உறங்கும்போது வாய்பிதற்றத் தொடங்கினான்; அதாவது - ஓ லக்ஷ்மணா! நான் ஸீதையைவிட்டுப் பிரிந்து நோவுபடுங்காலத்தில் இந்த மேகங்கள் என் முன்னே வந்து மந்மதபா(வா)தையைக் கிளப்பித் துயர்ப்பிக்கின்றன; இவ்வாயுவானது. கடம்பப்பூமேலுலாவி அவ்வாஸனையுடன் வந்து என்னைத் தீண்டி நலியாநின்றது; இப்படி இவன் முன்னவதாரத்தில் ஸீதா-விரஹத்தைச் சொல்லி வாய் பிதற்றக்கேட்டு அருகிருந்த ராதிகையானவன், நானிருக்க மற்றொருத்தியை நினைக்கிறானிவன் என்று அஸூயையினாலி-வனைப்பார்த்தாள் இவ்விதம் ஸ்வப்நாநுபவம் செய்கிற க்ருஷ்ணன் ரக்ஷிக்-கட்டுமென்கிறார். (69)

ओष्ठं मुञ्च हरे बिभेमि भवता पानैर्हता पूतना
कण्ठाश्लेषममुं जहीहि दळितावालिङ्गनेनार्जुनौ ।
मा देहि च्छुरितं हिरण्यकशिपुर्नीतो नखैः पञ्चतां
इत्थं वारितरात्रिकेळिरवताल्लक्ष्म्यापहासाद्धरिः ॥ 70 ॥

ஓஷ்ட₂ம் முஞ்ச ஹரே பி₃பே₄மி
ப₄வதா பாநைர்ஹதா பூதநா
கண்டா₂ஸ்லேஷமமும் ஜஹீஹி
த₃ளிதாவாலிங்க₃நேநார்ஜுநௌ।
மா தே₃ஹி ச்சு₂ரிதம் ஹிரண்யகஸரிபுர்-
நீதோ நகை₂ பஞ்சதாம்
இத்த₂ம் வாரிதராத்திரிகேளிரவதாத்
லக்ஷ்மயாபஹாஸாத்₃த₄ரி:॥70॥

(ப-உ) ஹே(ஹரே) - க்ருஷ்ணனே! ஓஷ்(ஓஷ்டம்) - (என்)உதட்டை, முஷ் (முஞ்ச)-விடு, भवता(பவதா)-உம்மால், पानै:(பாநை:)-(ஸ்தன)பாநத்தினால், पूतना(பூதநா) - பூதனையானவள், हता(ஹதா) - கொல்லப்பட்டாள், (ஆகையால்), विभेमि(பிபேமி) - (நான் பயப்படுகிறேன்), अर्जुनौ(அர்ஜுநென) - அர்ஜுநமரங்கள், आलिङ्गनेन(ஆலிங்கநேந)-தழுவிக்கொள்வதினால், दलितौ(தலிதென) - (உம்மால்)முறிக்கப்பட்டன (ஆகையால்), असुं(அசும்) - இந்த, कण्ठ आश्लेषं(கண்ட ஆஸ்லேஷம்) - (என்)கழுத்தைத் தழுவிக்கொள்வதை, जहीहि(ஜஹீஹி) - விடும்; हिरण्यकशिपु:(ஹிரண்யகசிபு:)- ஹிரண்யகசிபுவானவன், नखै:(நகை:)-(உம்முடைய) நகங்களினால், पञ्चतां(பஞ்சதாம்)-மரணத்தை, नीत:(நீத:)- அடைவிக்கப்பட்டான். (ஆகையால்), चुरितं(சுரிதம்) - நகசுடித்ததை, मादेहि(மாதேஹி)-கொடாதே (செய்யாதே) கொள்ளும்; इत्थं(இத்தம்) - இந்தமாதிரி, लक्ष्म्या(லக்ஷ்ம்யா) - ருக்மிணீதேவியினால், अपहासात्(அபஹாஸாத்) - பரிஹாஸத்தினால், (वारितरात्रिकेभिः) वारित(வாரித) - தகையப்பட்ட, रात्रिकेभिः(ராத்திரிகேலி:)-ராத்திரியில் கரீடையையுடைய, हरिः(ஹரி:)- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், अवतात्(அவதாத்) - ரசஷிக்கட்டும். (70)

(தா-ம்)கீழ். ராதிகை முன்னாகத் தன்னபீஷ்டத்தை வேண்டிக்கொண்டவர் இதில், ருக்மிணி முன்னாக வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்.

ருக்மிணியுமிவனுமாக ராத்திரி ரதிகேளி செய்யும் போது அதரசும்பநம் செய்யத் தொடங்கினான், அப்போது ருக்மிணீ தேவியானவள், நீ முன்னே பூதனையின் முலையில் வாய் வைத்து அவளையுயிர்மாள்ப் பண்ணினாய், அதை நினைத்து நான் பயப்படுகிறேன், என்னதரத்தை விட்டு விடு என்றாள், பின்பு அதை விட்டு ஆலிங்கநம் பண்ணிக்கொண்டான், அதற்கு அவள், முன்பு அர்ஜுநமரங்களைத் தழுவுவது போல் செய்து அவற்றை வேருடன் விழத் தள்ளினவனன்றோ நீ, என்னைத் தழுவவேண்டாமென்று தடுத்தாள், அதுக்குமேலே அவன் ஸ்தநக்ரஹணம் பண்ணினான், அதற்குமவள், முன்னிரண்யகசிபுவை நகங்களினால் கிழித்தெறிந்தாயல்லவா என் மனம் கூசுகிறது, உன் நகங்களை என்மேல் வையாதேகொள் என்றாள், இப்படி பரிஹாஸச் சொற்களினால் ருக்மிணீ தேவி தடைசெய்யத் தட்டுண்டு நின்ற க்ருஷ்ணன் நம்மைக் காப்பாற்றக் கடவானென்கிறார். (70)

வத்தில் வெளியிட்டப் பிரகாரத்தைப் பேசுகிறார். இவனைத் தொட்டிலிலிட்டு யசோதை, யுறங்கப்பண்ணுகைக்குக் கதைசொல்லிப் பாடத் தொடங்கினான், அதாவது - முன்னே ஸ்ரீராமனென்றொருவரிருந்தார், அவருக்கு ஸீதை யென்றொருபத்தியிருந்தாள், அவர்களிருவரும் தந்தையாகிய தசரதமகாராஜன் சொல்ல வநவாஸம் போய் பஞ்சவடி யென்னுமிடத்தில் வாஸம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள், இவ்வளவும் அவள் சொல்லக்கேட்டிருந்த க்ருஷ்ணன் ஒவ்வொருசொல்முடிந்தவுடனே, அச்சொல்லைத்தான் கேட்டமைக்கடையாளமாக “உம்” “உம் என்று சொல்லிக் கொண்டுவந்தான், அதற்கு மேலே அவள், இப்படி யிருக்கையில் அந்த ஸீதையை ராவணன் வந்து எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டான் என்றாள், தன் பூர்வஜன்மத்துக் கதையான இதைக் கேட்டவுடனே வெகுபரபரப்புடன், “லக்ஷ்மணா! எங்கே தநுஸ்ஸு தநுஸ்ஸு எங்கே, எடுதநுஸ்ஸை உடனே” என்று உரத்துச் சொல்லிப்பதறினான், இப்படி ஆஸ்ரிதையான ஸீதையினாபத்காலத்தில் பதரிச்சொன்ன சொற்கள், அவனை யாச்ரயித்த நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் ரக்ஷிக்கக்கடவ-
தென்கிறார்.

(71)

बालोऽपि शैलोद्धरणग्रपाणिर्नीलोऽपि नीरन्ध्रतमः प्रदीपः ।
धीरोऽपि राधानयनावबद्धो जारोऽपि संसारहरः कुतस्त्वम् ॥72 ॥

பா₃லோ₅பி ஸைலோ₃த₃ரணாக்₃ரபாணி:
நீலோ₅பி நீரந்த₄ரதம: ப்ரதீ₃ப:।
தீ₄ரோ₅பி ராதா₄நயநாவபத்₃தோ₄
ஜாரோ₅பி ஸம்ஸாரஹர: குதஸ்த்வம்॥72॥

(ப-உ) த்வம் - நீ, வல்:அபி(பால: அபி) - சிறுபிள்ளையாயினும், ஶீல் (ஸைல)-கோவர்த்தனமலையினுடைய, ஁஁ர்(உத்தர)-உயரவெடுப்பதாகிற தொழிலையுடைய, அ஁ரபாணி:(அக்ரபாணி:)-முன்கையையுடையவனாகவும், நீல்:அபி(நீல்:அபி)-நீலவாண்னாயினும், (நீர்ந்ரதம:ப்ரதீப:)-நீர்ந்ர-நெருங்-கின (கா஁மான), தம:(தம:)- இருளைப் (போக்குகிற), ப்ரதீப:(ப்ரதீப:)- விளக்-குப் போன்றவனாகவும், தீர்: அபி(தீர்: அபி) - சூரனாயினும், (ரா஁நயநாவபத்): ரா஁ (ராதா) - ராதிகையினுடைய, நயந(நயந) - கண் பார்வையினால், அவபத்: (அவபத்த:)- கட்டப்பட்டவனாயும், ஜார்: அபி(ஜார்: அபி) - விடனாயினும், ஁ஸார஁ர்:(ஸம்ஸார஁ர்:)- ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குமவனாகவும், குத:(குத:)- எந்தகாரணத்தினாலாகிறாய்.

(72)

(தா-ம்) இதில், மானிடவரில் சேராத சில செயல்களை அவனிடத்தில் கண்டு, நீ கேவலமானிடனல்லை, பரதேவதையாயிருக்க வேணுமென்று அவனைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

ஒரு மனிதனால் எவ்வளவுப் பரியாஸப்பட்டாகிலும் ஒரு பெரும்பாறையை அசைக்க முடியாது. அப்படியிருக்க, நீ ஒரு மனிதனாய், அதிலுமிளம்பிள்ளையாயிருந்து, ஒரு பெரிய மலையை நுனிக்கையினாலநாயாஸமாக வெடுத்துத் தூக்கிப் பிடித்தாய்; உன்னைப்போல் கருவண்ணனான ஒருவன் இருண்டவிடத்தில் நின்றால் அவன் பிறர்கண்ணுக்குக் காணாமல் அவ்விருளோடொன்றாகச் சேர்ந்திருப்பன்; நீ அப்படி யன்றிக்கே அவ்விருளைப்போக்கி நீயும் விளங்கி அங்குள்ள வஸ்துக்களையும் விளங்கப்பண்ணா நின்றாய். தைர்யசாலியான புருஷன் சூரர்களுடைய பாசாதிகளுக்குங்கூடக் கட்டுக்ககப்படான்; அப்படியிருக்க நீ ஒரு பெண்பிள்ளையான ராதிகை தன், கண்ணால் கட்டக்கட்டுண்டாய்; உலகில் பர ஸ்த்ரீகமநம் பண்ணுகிறவன் கதையைச் சொல்லில் அவனுடைய பாபம் சொன்னவர்களையும் வந்தடுக்கும், நீ அப்படிப்பட்டவனாயிருந்தும் உன் கதையைக் கீர்த்தித்த மாத்ரத்தில் ஸம்ஸாரமெல்லாம் நீங்கி விடாநின்றது; இதையெல்லாம் பார்த்தால் உன்னை ஸாதாரண மநுஷ்யனாகச் சொல்லப் போகாதென்கிறார்.

(72)

बालाय नीलवपुषे नवकिङ्किणीक-
जालाभिरामजघनाय दिगम्बराय ।
शार्दूलदिव्यनखभूषणभूषिताय
नन्दात्मजाय नवनीतमुषे नमस्ते ॥73 ॥

பா₃லாய நீலவபுஷே நவகிங்கிணீக -
ஜாலாபி₄ராமஜக₄நாய திக₃ம்ப₃ராய।
ஸார்தூ₃லதி₃வ்யநக₂பூ₄ஷணபூ₄ஷிதாய
நந்தா₃த்மஜாய நவநீதமுஷே நமஸ்தே॥73॥

(ப-உ) बालाय(பாலாய) - சிறுபிள்ளையானவனும், (नीलवपुषे) नील(நீல) - இருண்டிருக்கிற, वपुषे(வபுஷே) - திருமேனியை யுடையவனும், (नवकिङ्किणीक-जालाभिरामजघनाय)नव(நவ)-புதிதான, किङ्किणीक(கிங்கிணீக)-கிங்கிணிகளுடைய, जाल(ஜால) - ஸமூகத்தினால், अभिराम(அபிராம) - ஸுந்தரமான, जघनाय(ஜக-

நாய) - கடியின் பின்புறத்தை (அல்குலை உடையவனும்), டிஃக்ஸ்யா(திஃக்ஸ்யா) - வஸ்திரம் கட்டாதவனும், (சாஃல்டிஃக்ஸ்யாநக்ஸ்யாநக்ஸ்யா) சாஃல்டி(ஸாஃல்டி) - புலியினது, டிஃக்ஸ்யா(திஃக்ஸ்யா)-உயர்ந்ததான, நக்ஸ்யா(நக்)-நக்ங்களால் செய்யப்பட்ட, நக்ஸ்யா(நக்ஸ்யா)-அலங்காரத்தினால், நக்ஸ்யா(நக்ஸ்யா)-அலங்கரிக்கப்பட்டவனும், நக்ஸ்யா(நக்ஸ்யா) - நவந்த சோரனும், நக்ஸ்யா(நக்ஸ்யா)-நந்தகுமாரனும், நக்(நக்) - உன்பொருட்டு, நக்(நக்) - நமஸ்காரம் (செய்கிறேன்).

(73)

(தா-ம்.) இப்படிக்களாலே அவனைப் பரதேவதையாக நிர்ணயித்து அவன் காலிலே விழுகிறாரிதில்

கண்டார் கண்கள் குளிரும்படியான நீலவர்ணத்தை யுடையவனாய், அரையில் தங்கக் கிங்கினிகள் கட்டி ஆடையுமுடுத்தாத சிறுவனாய், கழுத்தில் புலிநகம் முதலிய நாநாவிதமான ஆபரணங்கள் பூண்டு வெண்ணெய்க்களவில் முதிர்ந்தவனான உன்னைத் தொழுகிறேனென்கிறார்.

(73)

पाणौ पायसभक्तमाहितरसं विभ्रन्मुदा दक्षिणे
सव्ये शारदचन्द्रमण्डलनिभं हैयङ्गवीनं दधत् ।
कण्ठे कल्पितपुण्डरीकनखमप्युद्दामदीप्तिं वहन्
देवो दिव्यदिग्म्बरो दिशतु नस्सौख्यं यशोदाशिशुः ॥ 74 ॥

பாணௌ பாயஸப₄க்தமாஹித-
ரஸம் பி₃ப்₄ரந்முதா₃ த₃க்ஷிணே
ஸவ்யே ஸாரத₃சந்த்₃ரமண்ட₃ல-
நிப₄ம் ஹையங்க₃வீநம் த₃த₄த்
கண்டே₂ கல்பிதபுண்ட₃ரீகநக₂-
மப்யுத்த₃தா₃மதீ₃ப்திம் வஹந்
தே₃வோ தி₃வ்யதி₃க₃ம்ப₃ரோ தி₃ஸது
நஸ்ஸௌக₂யம் யஸோதா₃ஸிஸா:॥74॥

(ப-உ) சவ்யபாணௌ(ஸவ்யேபாணௌ)-இடதுகையில், (அஹிதரஸம்) அஹித(ஆஹித)-வைக்கப்பட்ட, ரஸம்(ரஸம்) - மாதூர்யத்தையுடைத்தான, பாயஸபக்தம்(பாயஸபக்தம்) - பாலில் சமைந்த அந்நத்தை, முதா(முதா) - ஸந்தோஷத்துடன், விப்ரந்(பிப்ரந்) - தரிப்பவனும், தக்ஷிணே(தக்ஷிணே) - வலதுகையில், (சாரதசுந்திரமண்டலநிபம்)

- குங்குணுகுங்குணுவென்றொலிக்கிற (தண்டைகளணிந்த), படியுலம்(பத-
யுகலம்) - இரண்டு பாதங்களையுடையவனும், (கங்குணகரமூஷம்) கங்குண(கங்கண)
-வளையென்கிற, கரமூஷம்(கரபூஷணம்)-கையிலணியையுடையவனுமான,
ஹரி(ஹரிம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வந்தே(வந்தே) - நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.(75)

(தா-ம்) இவன் முட்டியிட்டுத் தவமும் போது அரையில் கட்டின கிங்கி-
ணிகள் கிணிகிணி யென்றொலியா நின்றன. பாதங்களில் பூண்ட தண்டைகள்
குணுகுணுவென்று இரையா நின்றன. அப்பாதங்களை நான் வணங்குகிறே-
னென்கிறார். (75)

सम्बाधे सुरभीणाम्बामायासयन्तमनुयान्तीम् ।

लम्बालकमवलम्बे तं बालं तनुविलग्नजम्बालम् ॥ 76 ॥

ஸம்பா₃தே₄ ஸூரபீ₄ணாமம்பா₃

மாயாஸயந்தமநுயாந்தீம்।

லம்பா₃லகமவலம்பே₃ தம்

பா₃லம் தநுவிலக்₃நஜம்பா₃லம்॥76॥

(ப-உ) சூரபீணம்(ஸூரபீணம்) - பசுக்களுடைய, சம்பா(ஸம்பாதே) - மந்தை-
யில், அநுயாந்திம்(அநுயாந்திம்) - (தன்னைப்) பின்தொடர்ந்துவருகிற, சம்பா
(அம்பாம்) - தாயானயசோதையை, ஆயாசயந்தம்(ஆயாஸயந்தம்) - இளைப்பித்-
தவனும், (லம்பாலக்) லம்ப(லம்ப) - தொங்குகிற, அலக்(அலகம்) - முன்னெற்றி
மயிர்களையுடையவனும், (தநுவிலகம்) தநு(தநு) - சரீரத்தில், விலக்(விலக்ந)-
சுற்றும், ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிற, ஜம்பால்(ஜம்பாலம்) - சேற்றையுடையவ-
னுமான, த்(தம்) - அந்த, வால்(பாலம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, அவலம்பே(அவலம்பே)
- ஆச்ரயிக்கிறேன். (76)

(தா-ம்.) இவன் பசுக்களின் பின்னே போகத் தொடங்குவான், இவனைப்-
போக வொட்டாமல் பிடிப்பதாக யசோதை இவனைப் பின்தொடரா நிற்பள்.
அவள் கையிலகப்படாமல் பசுக்கூட்டத்தின் நடுவே விரிதலையும் தானு-
மாக நுழைந்தோடிப் போவான், அதினாலவனுடம்பெங்கும் அள்ளல் சேறு
படிந்து கிடக்கும்; இப்பசுக்கள் முட்டியிதித்து அவனுக்கென்ன தீங்கு வருகி-
றதோவென்று பயந்து யசோதை அப்போதைக்கும் அவனை விடமாட்டாமல்
அப்பசுக்கூட்டத்தின் நடுவே நுழையப்புகு நுழையப்போகாமல் மிகவும்

வருந்துவாள்; இப்படி யதேஷ்டமாக விளையாடித் திரியாநின்ற க்ருஷ்ணனை யாஸ்ரயிக்கிறேனென்கிறார். (76)

अञ्चितपिच्छापीडं चञ्चितसौजन्यवल्लवीवलयम् ।
अधरमणिनिहितवेणुं बालं गोपालमनिशमवलम्बे ॥ 77 ॥

அஞ்சிதபிஞ்சா₂பீடம் சஞ்சித
ஸௌஜந்யவல்லவீவலயம்।
அத₄ரமணிநிஹிதவேணும்
பா₃லம் கோ₃பாலமநிஸமவலம்பே₃॥77॥

(ப-உ) (அञ्चितपिच्छाचूडं) அञ்চিত(அஞ்சித) - கட்டப்பட்டிருக்கிற, पिच्छ(பிஞ்சு)-
மயிலிறகாகிற, आचूडं(ஆசூடம்) - சிரோபூஷணத்தையுடையவனும், (सञ्चित-
तसौजन्यवल्लवीवलयं) சञ்চিত(ஸஞ்சித) - ஸம்பாதிக்கப்பட்ட, सौजन्य(ஸௌஜந்ய) -
ப்ரீதியையுடைய, वल्लवी(வல்லவீ) - ஆய்ச்சிகளுடைய, वलयं(வலயம்) - சூழ்ச்-
-சியுடையவனும், (अधरमणिनिहितवेणुं) अधरमणि(அதரமணி) - சுந்தரமான அதரத்-
தில், निहित(நிஹித) - வைக்கப்பட்ட, वेणुं(வேணும்) - குழலையுடையவனும்,
गोपालं(கோபாலம்) - பசுக்களைக்காப்பாற்றுமவனுமான, बालं(பாலம்) -
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, अवलम्बे(அவலம்பே) - ஆஸ்ரயிக்கிறேன். (77)

(தா-ம்) தலையில் மயிலிறகைச்சூடி, வாயில் வேணுவைவைத்தூதி,
ஆயர் மாதர்களிடத்தில் அன்பு புரிந்தவனான க்ருஷ்ணனை வ்யாபாராந்தரங்-
களை யெல்லாம் விட்டுத் தொழுகிறேனென்கிறார். (77)

प्रह्लादभागधेयं निगममहा(द्रे)गुहान्तराधेयम् ।
नरहरिपदाभिधेयं विबुधविधेयं ममानुसन्धेयम् ॥ 78 ॥

ப்ரஹ்லாத₃பா₄க₃தே₄யம் நிக₃ம-
மஹா(த்₃ரேர்)கு₃ஹாந்தராதே₄யம்।
நரஹரிபதா₃பி₄தே₄யம் விபு₃த₄-
விதே₄யம் மமாநுஸந்தே₃யம்॥78॥

(ப-உ) (प्रह्लादभागधेयं) प्रह्लाद(ப்ரஹ்லாத) - ப்ரஹ்லாதனென்பவருடைய, भाग-
धेयं(பாகதேயம்) - புண்யபரிபாகருபமானது, (निगममहागुहान्तराधेयं) निगम(நிகம)
- வேதங்களாகிற, महागुहा(மஹாகுஹா) - பெரியகுகைகளின், अन्तः(அந்தः)-

உள்ளே, ஆபேய்(ஆதேயம்)-வைக்க (ப்ரதிபாதிக்கப்)பட்டதும், (நரஹரிபதாபிபேய்) நரஹரிபத(நரஹரிபத) - நரஸிம்ஹம் என்கிற சொல்லால், அபிபேய்(அபிதேயம்)-சொல்லப்பட்டவனும், (விபுபிபேய்) விபுபி(விபுபத) - தேவர்களுக்கு, விபேய்(விதேயம்)-கீழ்ப்படிந்ததுமானவஸ்து, மம(மம)-எனக்கு, அநுஸந்(அநுஸந்)தேயம்)-த்யாநிக்கத்தக்கது. (78)

(தா-ம்.) இதில், அவனுடைய பூர்வாவதாரத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

வேதமானது மூலமே எல்லார்க்குமோதப்போகாது. சிலரோதினாலும் அதினர்த்தமறிவதற்கு இச்சைபிறவாது. ஒரு காலிச்சை பிறக்கிலும் அறிவுடையார்க்கும் மீமாம்ஸை முதலிய சாஸ்த்ரங்களை இதிலிழியப்போகாது, அவற்றை யெல்லாம் பெற்று இழியிலும் ரஜோகுண தமோ குணங்களால் மனக்கலக்கமுற்றார்க்கு உண்மை வெளிப்படாது. ஆதியில் பகவத்கடாசூம் பெற்று ஸத்வகுண நிஷ்ட்ரான மஹான்களுக்கே யறியப்போகாமையால் இப்பரதத்வமானது வேதமாகிற மஹா குஹையிலே வைக்கப்பட்டிருக்கும். இப்படி யரிதாயினும் ஜ்ஞாநிகளுக்குக் கையாளாயிருக்கும், இதை யெங்கே காணலாமெனில், பாகவதாக்ரேஸரனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன் தமக்கு ப்ரத்யக்ஷ-மாகவேணுமென்று கேட்டுக்கொள்ள அம்மநோரதத்தை நிறைவேற்றுகைக்காகவே நரஸிம்ஹனாக அவதரித்தான். இப்படி ஆஸ்ரித பரதந்த்ரனாய் அநாஸ்ரிதர் கண்டு மயங்கிப்போம்படி அவர்களுக்கு அதிபயங்கரனான நரஸிம்ஹனையே நான் த்யாநிக்கக் கடவேனென்கிறார். (78)

संसारे किं सारं कंसारेश्चरणकमलपरिभजनम् ।

ज्योतिः किमन्धकारे यदन्धकारेरनुस्मरणम् ॥ 79 ॥

ஸம்ஸாரே கிம் ஸாரம் கம்ஸாரேஸ்சரணகமலபரிபுஜநம் |
ஜ்யோதி: கிமந்த₄காரே யத₃ந்த₄காரேரநுஸ்மரணம் || 79 ||

(ப.உ) சம்ஸாரே(ஸம்ஸாரே) - அஸாரமான ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில், சார்(ஸாரம்) - உத்க்ருஷ்டமானது, கி(கிம்) - எது, (என்னில்), க்ஸாரே:(கம்ஸாரே) - கம்ஸானுடைய வையரியான க்ருஷ்ணனுடைய, ச்ரணகமல(சரணகமல) - திருவடித்தாமரைகளுடைய, பரிபுஜநம்(பரிபுஜநம்) - ரூப குண ஸௌந்தர்யாதிகளுடைய த்யானமே (உத்க்ருஷ்டமானது), அந்நகாரே:(அந்தகாரே) - இருள் கவ்விக்கிடக்கிறஸம்ஸாரத்தில், ஜ்யோதி:(ஜ்யோதி:) - விளக்குப்போல் இரு-

ளைப்போக்குமது, கி(கிம்) - எது, என்னில், யத்(யத்) - யாதொரு, அந்நகரே: (அந்தகாரே:) - விஷ்ணுவிஷயகமான, அநுஸ்ரணம்(அநுஸ்ரணம்) - த்யானமுண்டோ, (தத்) - அதுவே சோதியாகிறது,) “அந்நகரே: அநுஸ்ரணம்” என்பதற்கு ருத்ரன் எப்போதும் செய்துகொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமவிஷயகமான த்யானமென்றுமாம். (79)

(தா-ம்.) நாங்களெல்லாம் அர்த்தத்தையும் காமத்தையுமே இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் ஸாரமாகவெண்ணி அர்த்தத்தை எவ்விதத்திலாகிலும் சேர்த்துத் திரட்டுவதும் காமத்தை யநுபவிப்பதுமே தொழிலாயிருந்தோம். நீரிதையெல்லாம் துறந்து க்ருஷ்ணனையே எப்போதும் ஈ(ப)ஜியாநின்றீர், இவ்விரண்டில் ஸாரமேதோ அதையாராய்ந்து சொல்லுமென்று அன்பர்கள் கேட்க, கம்ஸன் ராஜாவாகையாலே அர்த்தகாமங்களால் குறைவற்றிருந்தான். ஆகிலும் அவ்விரண்டும் அவனுடைய ஆபத்தகாலத்தில் ஒருதவி செய்யப்பெறாமல், நசித்தே போயின! அதுவுமன்றி, அவ்விரண்டினாலுமவன் அஹங்கார மம காரங்கள் கொண்டு அதினாலுண்டான ராகத்வேஷாதிகளினால் வருந்திபோம் வழிக்குத்துணையாகநன்மைகளொன்றையும் தேடாமலே மாண்டுபோனான், ஆகையால் உங்களுடைய அர்த்தகாமங்கள் அஸாரமென்பதை நீங்களே யாராய்ந்து தெளியுங்களென்றார். ஆகில், ஸாரமேதென்னில் பிறப்பு, இறப்பு பிணி பசி, மூப்பு, துன்பம் முதலியவற்றினால் மூடப்பட்டும், மக்கள், மனைவி, பொருள், இல்லம், சுற்றம் முதலிய அள்ளல் சேற்றிலேயகப்பட்டமுந்தி ஒரு நொடிப்பொழுதும் ஓய்வின்றி ஒரு ஸத்க்ரியையும் செய்யாதே மேன்மேலும் பாபத்தையே விளைவிப்பதாகையாலே அடி தொடங்கி நுனிவரையில் எட்டிக்காயாய்க் கசந்திருக்கிற இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் அநேகம் பிறவிகளில் பண்ணின புண்யவிசேஷத்தினால் வந்த இம்மானிடப் பிறவியிலிருந்து, தன்னால் கூடியவளவும், இஸ்ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் நின்றும் கிளம்புகிற ஆதி(ஆதி) வ்யாதிகளாகிற பேரலையை யொதுக்கி, நினைக்கும்போதே ஸகல தாபங்களையுமாற்றி, சைத்ய ஸௌகந்த்ய மார்த்தவாதிகளால் மஹாநந்தத்தை விளைக்கவற்றான க்ருஷ்ணனுடைய சரணாரவிந்தத்தை த்யாநிக்கையே ஸாரமாயிருக்கும்; ஆனால் அது எங்களுக்கு நின்ற நிலையில் நினைக்கப் போகாது, அநாதி காலம் ஸம்ஸாரத்தில் பழக்கத்தினால் எங்கள் நெஞ்சம் பாபவாஸநையாகிற மஹாந்தகாரம் மூடிக்கிடக்கிறது. அதைப் போக்கி தீபம் போல் ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவல்ல ஜ்ஞானத்தைப் பெறவேண்டுமாகையால் அதற்குபாயமேதோ ஆராய்ந்து சொல்லுமென்று பின்னுமவர்-

கள் கேட்க, ருத்ரனுக்கந்தராத்மாவாயிருந்து அந்தகாஸூரனை ஸமூலோச்சேதம் செய்த அப்பரமபுருஷனை த்யாநிக்கவே நெஞ்சத்திருள் நீங்கி ஜ்ஞா-நமுமொளிவிடும். அவனைப் பற்றுக்கைக்கும் பெறுகைக்கும் அவனையல்லதுபாயமில்லை. உபாயோபேயங்களிரண்டுமவனேயாயிருக்குமென்கிறார். “அநுஸாரி” என்ற பதத்துக்கு யாதஸ்ருதமாக ருத்ரனென்றே அர்த்தம் சொல்லுமளவில், இவர் திருந்தின பின்பு புருஷோத்தமனை யல்லது மற்றொரு தெய்வத்தை யறியாத இவருடைய ஸ்வபாவத்தோடும் உக்திகளோடும் விரோதிக்குமாகையால் அப்பொருளிங்குப் பொருந்தாது; ருத்ரன் தானே கார்யம் செய்யப்புகில் பஸ்மாஸூரன் கையில் பட்டபாடும்; அவனுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று பரம புருஷன் கார்யம் செய்கிறானென்னுமது த்ரிபுரதஹநாதி ப்ரகரணங்களில் காணலாம் மற்றொரு பதத்தையிட்டுச் சொல்லாமல் இப்பதத்தால் இவர் புருஷோத்தமனைச் சொன்னதுக்கடி ப்ராஸம் கெடாமைக்காக வென்றறியவும். இத்யாதியாக ஊஹ்யம். (79)

**कलशनवनीतचोरे कमलादङ्कुमुदचन्द्रिकापूरे ।
विहरतु नन्दकुमारे चेतो मम गोपसुन्दरीजारे ॥ 80 ॥**

**கலசநவந்தசோரே கமலா-
த்ருக்குமுத₃சந்த₃ரிகாபூரே।
விஹரது நந்த₃குமாரே சேதோ
மம கோ₃பஸுந்த₃ரீஜாரே॥80॥**

(ப.உ) (கலசநவநீத₃சோரே) கலச(கலச) - பாத்திரத்திலொருமித்துவைத்த, நவநீத(நவநீத) - வெண்ணெயை, சோரே(சோரே) - களவுகண்டவனும், (கமலா₃த₃சு₃மு₃த₃சு₃ந்₃ரி₃கா₃பூ₃ரே) கமலா(கமலா) - ஸ்ரீதேவியினுடைய, த்ரு(த்ருக்) - நேத்திரமாகிற, குமுத(குமுத) - ஆம்பலுக்கு, சு₃ந்₃ரி₃கா₃பூ₃ரே - நிலவின் வெள்ளமானவனும், (கோ₃ப₃ஸு₃ந்₃ரீ₃ஜா₃ரே) கோபஸு₃ந்₃ரீ - இடைப்பெண்கள் விஷயத்தில், ஜாரே(ஜாரே) - விடனுமான, ந்₃ந்₃கு₃மா₃ரே - நந்தகோபன் குமாரனான க்ருஷ்ணனிடத்தில், மம(மம) - என்னுடைய, சே₃த₃: (சே₃த₃:) - நெஞ்சானது, வி₃ஹ₃ர₃து(வி₃ஹ₃ர₃து) - ப்ரீதியடையக்கடவது. (80)

(தா-ம்.) கீழ் ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லவே, அது நமக்கும் பின் தொடரா-தொழிய வேணுமென்று இதில் க்ருஷ்ண த்யாநத்தை யிரக்கிறார். கோபிமார்க்கள் கலசத்திலிட்டுவைத்த வெண்ணெயைக் களவில் விழுங்கும் துஷ்ட

சேஷ்டையை யுடையவனாய், லக்ஷ்மீதேவி கண்களைத் திறந்து குளிரப்பார்க்கவல்ல ஸௌந்தர்யமுடையவனாய், கோபஸுந்தரீ ப்ராணநாதனான க்ருஷ்ணனையே என்னெஞ்சம் த்யாநிக்கக் கடவதாகவென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (80)

कस्त्वं बाल बलानुजः किमिहते मन्मन्दिराशङ्कया
युक्तं तन्नवनीतपात्रविवरे हस्तं किमर्थं न्यसेः ।
मातः कञ्चन वत्सकं मृगयितुं मा गा विषादं क्षणा-
दित्येवं वरवल्लवीप्रतिवचः कृष्णस्स पुष्पातु नः ॥ 81 ॥

கஸ்த்வம் பா₃ல ப₃லாநுஜ:
கிமிஹதே மந்மந்தி₃ராஸங்கயா
யுக்தம் தந்நவநீதபாத்ரவிவரே
ஹஸ்தம் கிமர்த₂ம் ந்யஸே:
மாத: கஞ்சந வத்ஸகம் ம்ருக₃யிதும்
மா கா₃ விஷாத₃ம் க்ஷணாத்
இத்யேவம் வரவல்லவீப்ரதிவச:
க்ருஷ்ணஸ்ஸ புஷ்ணாது ந:॥81॥

(ப-உ) **பால(பால)** - பிள்ளாய்! **த்(த்வம்)** - நீ, **க:(க:)** - ஆர் (என்றாள் கோபிகை), **பலஅநுஜ:(பலஅநுஜ:)** - (நான்) பலராமன் தம்பி என்றான் க்ருஷ்ணன் **தே(தே)** - உனக்கு, **இஹ(இஹ)** - இந்த வீட்டில், **கி(கிம்)** - என்ன வேலை? (என்றாள் கோபிகை), **மந்மந்திராஸங்கயா(மந்மந்திராஸங்கயா)** - மந்திரம் - என்னுடைய, **மந்மந்திர(மந்மந்திர)** - வீடு என்கிற, **அஸங்கயா(அஸங்கயா)** - ப்ரமத்தினால், (வந்தேனென்றான் க்ருஷ்ணன்), **தத்யுக்தம்(தத்யுக்தம்)** - அதுசரி. (நவநீதமாண்டவிரை) **நவநீதமாண்ட(நவநீதமாண்ட)** - வெண்ணெய்த்தாழியினுடைய, **விரை(விவரே)** - உள்ளே, **ஹஸ்தம்(ஹஸ்தம்)** - கையை, **கிமர்த்தம்(கிமர்த்தம்)** - எதுக்காக, **ந்யஸே:(ந்யஸே:)** - இட்டாய்? (என்றாள் கோபிகை), **மாத:(மாத:)** - அம்மா, **க்ஷணாத்(க்ஷணாத்)** - சற்றுநேரம், **விஷாத்(விஷாதம்)** - வருத்தத்தை, **மா: (மாகா:)** - அடையாதே கேள், **கஞ்சந(கஞ்சந)** - ஒரு, **வத்ஸகம்(வத்ஸகம்)** - கன்றை, **மூமயிதும்(ம்ருகமயிதும்)** - தேடுகைக்காகக் (கையிட்டேன்), **இதி(இதி)** - என்று, **ஏவம்(ஏவம்)** - இம்மாதிரியாக, **க்ருஷ்ணஸ்ஸ(க்ருஷ்ணஸ்ஸ)** - க்ருஷ்ணனுடைய, **வரவல்லவீ(வரவல்லவீ)** - வர(வர) - ச்ரேஷ்டமான, **வல்லவீ(வல்லவீ)** - ஆய்ச்சியைக் குறித்துச்சொன்ன, **ப்ரதிவச:(ப்ரதிவச:)** - மறு மாற்றமானது, **ந:(ந:)** - நம்மை, **புஷ்ணாது(புஷ்ணாது)** - ரக்ஷிக்கக்கடவது. (81)

(தா-ம்.) இதில், இவனுடைய, பேச்சினினைமையைப் பேசுகிறார்.

க்ருஷ்ணன் ஓராய்ச்சியகத்தில் புகுந்து வெண்ணெய்க் குடத்தில் கையிட்டிருக்க, அவ்வளவிலே அவ்வில்லத்தாள் கண்டு நீ யாரடா பிள்ளாய்! என்று கேட்க நான் பலராமனுடைய தம்பியென்றிவன் சொல்ல. இங்கென்ன வேலையாக வந்தாயென்றவள் கேட்க, எங்களகமென்று வந்தேனென்றிவன் சொல்ல, அதிருக்கட்டும், இவ்வெண்ணெய்த்தாழியில் எதுக்காகக் கையிட்டாயென்று அவள் கேட்க, அம்மா! கோபிக்கவேண்டாம், எங்களகத்திலிருந்து ஒரு கன்று ஓடிப்போய்விட்டது, அதைத் தேடுகைக்காக இதிலே கையிட்டுத் துழாவுகிறேன் என்று அவளுக்குப் பதிலுரைத்தான், அப்பேச்சானது நம் நெஞ்சில் கிடந்து நம்மபீஷ்டத்தை யளிக்கட்டுமென்கிறார். (81)

गोपालाजिरकर्दमे विहरसे विप्राध्वरे लज्जसे
ब्रूषे गोकुलहुङ्कृतैः स्तुतिशतैर्मौनं विधत्से विदाम् ।
दास्यं गोकुलपुंश्चलीषु कुरुषे स्वाम्यं न दान्तात्मसु
ज्ञातं कृष्ण तवाङ्घ्रिपङ्कजयुगं प्रेम्णाचलं मञ्जुलम् ॥82 ॥

கோ₃பாலாஜிரகர்த₃மே விஹரஸே
விப்ராத்த₄வரே லஜ்ஜஸே
ப்₃ருஷே கோ₃குலஹுங்க்ருதை: ஸ்துதிஸதை:
மௌநம் வித₄த்ஸே விதா₃ம்।
தா₃ஸ்யம் கோ₃குலபும்ஸ்சலீஷு குருஷே
ஸ்வாம்யம் ந தா₃ந்தாத்மஸு
ஜ்ஞாதம் க்ருஷ்ண தவாங்க்₄ரிபங்கஜயுக₃ம்
ப்ரேம்ணாசலம் மஞ்ஜுலம்॥82॥

(ப.உ) (गोपालाजिरकर्दमे) गोपाल(கோபால) - இடையர்களுடைய, अजिर(அஜிர) - தலைக்கடையிலுள்ள, कर्दमे(கர்தமே) - சேற்றில், विहरसे(விஹரஸே) - பரீதியுடன் விளையாடுகிறாய், (विप्राध्वरे) विप्र(விப்ர) - ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுடைய, अध्वरे(அத்வரே) - யாகத்தில், (போக) लज्जसे(லஜ்ஜஸே) - வெட்கிக்கிறாய், (गोकुलहुङ्कृतैः) गोकुल(கோகுல) - பசுக்கூட்டங்களுடைய, हुङ्कृतैः(ஹுங்க்ருதை:-) ஹுங்காரங்களினால், ब्रूषे(ப்₃ருஷே) - சொல்லுகிறாய், (पसुवैवप्पोल

எக்காரமிடுகிறாய்), வித்(விதாம்) - ஜ்ஞாநிகள் செய்கிற, ஸ்துதிஸ்தை:-அநேகம்ஸ்தோத்திரங்களினால், மௌ(மௌநம்)-வாய்திறவாமையை, வித்சை(விதத்ஸை) - செய்கிறாய், (கோகுல ப்ஷ்லிஷு) கோகுல(கோகுல) - இடைச்சேரியிலுள்ள, ப்ஷ்லிஷு(பும்ப்ஷ்லிஷு) - வ்யபிசாரிணீ ஸ்த்ரீகளிடத்தில், டாஸ்யம்(தாஸ்யம்) - பணிவிடையை, க்ருஷை(க்ருஷை) - செய்கிறாய், (தாந்த்ஸு) தாந்த(தாந்த) - விஷயசாபல்யமற்ற, தாந்த்ஸு(தாந்த்ஸு) - நெஞ்சையுடைய ருஷிகள் விஷயத்தில், தாந்த்ஸு(தாந்த்ஸு) - பெருந்தன்மையை, தாந்த்ஸு(தாந்த்ஸு) - விரும்புகிறாயில்லை, தாந்த்ஸு(தாந்த்ஸு) - க்ருஷ்ணனே! தவ(தவ) - உன்னுடைய, தாந்த்ஸு(தாந்த்ஸு) - ஸுந்தரமான, தாந்த்ஸு(தாந்த்ஸு) - அங்க்ரிபங்கஜயுகம் - இரண்டுபாதபங்கயமும், தாந்த்ஸு(தாந்த்ஸு) - ப்ரீதியினால், தாந்த்ஸு(தாந்த்ஸு) - ஸ்த்திரமாகப்பெறத்தக்கது (என்று), தாந்த்ஸு(தாந்த்ஸு) - அறியப்பட்டது. (82)

(தா-ம்.) இதில், தமர்கட்கெளியனாய், பிறர்க்கரியனானமையைச் சொல்லுகிறார்.

ஓ க்ருஷ்ணா! நீ அறிவற்ற ஆயர்பாடியில் அவர்களால் துகைப்புண்டு சேறுபட்டு அரம்யமாயிருக்கிற தெருக்களில் விருப்பத்துடன் நடமாடுகிறாய், சிஷ்டாக்ரேஸரரான ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுடைய அதி ரமணீயமான யாகசாலையில் ஒருகால் வருகைக்கு வெட்கிக்கிறாய்; இடையர்களைப்போலுமன்றிக்கே திர்யக்குக்களான பசுமந்தையில் நின்று அவற்றோடொத்தாப்போல் “ஹும்மா” என்று கத்துகிறாய், ஜ்ஞாநாதிகர்கள் திரள் திரளாகக்கூடி ஸ்தோத்ரம் செய்தாலும் வாய்திறவாமல் பேசாதிருக்கிறாய்; இடைச்சேரியிலுள்ள வ்யபிசாரிணிகளான பெண்களுக்குப் பணிவிடை செய்கிறாய். ஜிதேந்த்ரியரான பெரியோர்கள் “எங்கள் கைங்கர்யத்தை யங்கீகரியாய்” என்று வேண்டிக்கொள்ளிலும் அதை ஸம்மதிக்கிறாயில்லை; இதனால் நானறிந்த தென்னென்னில், ஜாதி, குலம், வித்யை முதலானவையொன்றும் காரணமன்று, ப்ரேமமொன்று உண்டாகில் நீ அவர்களிடத்தில் பிரியாதிருப்பாயென்றறிந்தேனென்கிறார். (82)

नमस्तस्मै यशोदाया दयादायास्तु तेजसे ।

यद्धि राधामुखाम्भोजं भोजं भोजं व्यवर्धत ॥ 83 ॥

நமஸ்தஸ்மை யஸோதாயா தாயாதாயாஸ்து தேஜஸே ।
யத்துதி ராதாமுகாம்போஜம் போஜம் போஜம் வ்யவர்தத ॥83॥

(ப-உ) यत्हि(யத் ஹி) - ப்ரசித்தமான எந்த தேஜஸ்ஸானது, (राधामुखांभोजं) ராधा(ராதா) - ராதையினுடைய, मुख-अम्भोजं(முக-அம்போஜம்) - தாமரை மலர்-போன்ற முகத்தை, भोजं भोजं(போஜம் போஜம்) - அநவரதம் அநுபவித்து, व्यवर्धत(வ்யவர்த) - வ்ருத்தியடைந்ததோ, यशोदाया:(யஸோதாயா:) - யசோதையினுடைய, दयादाय(தாயாதாய) - பிள்ளையாகிய, तस्मै(தஸ்மை) - அந்த, तेजसे(தேஜஸே) - தேஜஸ்ஸின் பொருட்டு, नमः(நம:) - நமஸ்காரம், अस्तु(அஸ்து) - உண்டாகக்கடவது. (83)

(தா-ம்.) இதில், ஆஸ்ரிதரிடத்தில் தான் அதிப்ரீதி பண்ணியிருப்பானென்கிறார்.

ஒருகூடணம் தன்னைப்பிரியில் உயிர்மாடும்படி தன்னிடத்தில் அதிப்ரீதியையுடைய ராதிகையென்னும் கோபிகையின் வதநாரவிந்தத்தைப் பார்த்து, சந்த்ரனைக்கண்ட ஸமுத்ரம்போல் கிளராநின்ற அந்த க்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறேனென்கிறார். (83)

अवताराः सन्त्वन्ये सरसिजनयनस्य सर्वतोभद्राः ।

कृष्णादन्यः को वा प्रभवति गोगोपगोपिकामुत्तयै ॥ 84 ॥

**அவதாரா: ஸந்த்வந்யே ஸரஸி-
ஜநயநஸ்ய ஸர்வதோபுத்ரா:।
க்ருஷ்ணாத்நய: கோ வா ப்ரபுவதி
கோ₃ கோ₃பகோ₃பிகாமுத்தயை॥84॥**

(ப-உ) सरसिजनयनस्य(ஸரஸிஜநயஸ்ய)-புண்டரீகாஷ்ணான விஷ்ணுவினுடைய, सर्वतोभद्रा:(ஸர்வத: பத்ரா:)-எல்லாப்படியாலும் மங்களகரமாயிருக்கிற, अन्ये(அந்யே) - வேறான, अवतारा:(அவதாரா:) - அவதாரங்கள், सन्तु(ஸந்து) - இருக்கட்டும், कृष्णात(க்ருஷ்ணாத்) - க்ருஷ்ணாவதாரத்தைக் காட்டிலும், अन्य:(அந்ய:)-வேறான, कः वा(க: வா) - எந்த அவதாரந்தான், (गोगोपगोपिकामुत्तयै) ஸோ(கோ) - பசுக்களுடையவும், गोप(கோப) - இடையர்களுடையவும், गोपिका(கோபிகா) - இடைச்சிகளுடையவும், मुत्तयै(முத்தயை) - மோஷத்தின் பொருட்டு, प्रभवति(ப்ரபவதி) - ஸமர்த்தமாகிறது, (84)

(தா.ம்.) இதில், ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய மற்ற அவதாரங்களிற்காட்டில் இவ்வவதாரமே சிறந்ததாகையாலே நானிவனையே ஆஸ்ரயிக்கிறேனென்று கேட்டவர்களுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

ஸர்வேஸ்வரன் நரஸிஹ்ம, ராமாதி அநேக அவதாரங்கள் பண்ணினான்; அவ்வவதாரங்களிலும் குணங்கள் குறைவற்றுக் கிடந்தது; ஆகிலும்; அறிவுகேட்டில் தலையான பசுக்களும், அவற்றோடொத்த இடையருமிடைச்சிகளும் கூட ஸத்திபெறுவது இவ்வதாரத்தைப்பற்றி யாகையாலே இவ்வதாரமே சிறந்ததாமென்கிறார் (84)

मध्ये गोकुलमण्डलं प्रतिदिशं चाम्बारवोज्ज्मिते
 प्रातर्दोहमहोत्सवे नवघनश्यामं रणनूपुरम् ।
 फाले बालविभूषणं कटिरणत्सत्किङ्किणीमेखलं
 कण्ठे व्याघ्रनखं च शैशवकलाकल्याणकात्स्न्यं भजे ॥ 85 ॥

மத்யே கோ₃குலமண்ட₃லம் ப்ரதிதி₃ஸம்
 சாம்பா₃ரவோஜ்ஜ்ரும்பி₄தே
 ப்ராதர்தோ₃ஹமஹோத்ஸவே நவ-
 க₄நஸ்யாமம் ரணந்நூபுரம்।
 பா₂லே பா₃லவிபூஷணம் கடிரணத்
 ஸத்திகிங்கிணீமேக₂லம்
 கண்டே₂ வ்யாக்₄ரநக₂ம் ச ஸைஸவ-
 களாகல்யாணகார்த்ஸ்ந்யம் ப₄ஜே॥85॥

(ப-உ)புதிதிநம்)-நாஸ்தோஹும், மய்யேகோகுலமண்டலம்)-மந்தையாகக்கூடி வளைந்திருக்கிற பசுக்கூட்டத்தின் நடுவில், (அம்மாவென்கிற, ரவ(ரவ) - கூசலினால், உஜ்ஜ்மிதே (உஜ்ஜ்ரும்பிதே) - அதிசயித்திருக்கிற, (புராதர்-உதயகாலத்திலுண்டான, டோ(தோஹ) - பசுகறக்கையாகிற, மஹோத்ஸவே) - பெருந்திருநாளில், (நவ(நவ) - புதிதான, டன(ந) - மேகம் போல், ஷ்யாம்(ஸ்யாமம்) - நீலவர்ணமுடையதும், (ரணநூபுர்) ரண(ரணத்) - ஒலியாநின்ற, நூபுர்(நூபுரம்) - தண்டைச்சிலம்பையுடையதும், ஫ாலே(பாலே) - நெற்றியில், வாலவிபூஷணம்(பாலவிபூஷணம்) - சுட்டியினாலலங்கரிக்கப்பட்டதும், (கடிரண-த்சுத்திகிங்கிணீமேகல்) கடி(கடி) - அரையில், ரண(ரணத்) - ஒலியாநின்ற, ஸ(ஸத்) - ச்ரேஷ்டமான, கிங்கிணி(கிங்கிணி) - கிங்கிணிகளையுடைய, மெகல்(மேகல்) - அரைநூல்மாலையையுடையதும், கண்தே(கண்டே) - கழுத்தில், வ்யாநகல்(வ்யா

-க்ரநகம்) - அணியாகக்கட்டப்பட்ட புலிநகத்தையுடையதும், (शैशवकला-
कल्याणकात्स्य) शैशव(ஸைஸவ) - பால்யத்தினுடைய, कला(கலா) - அம்சமாகிற,
कल्याण(கல்யாண)-மங்களத்தினுடைய, कात्स्य(கார்த்ஸ்ந்யம்)-பரிபூர்த்தியை-
யுடையதுமான க்ருஷ்ணமூர்த்தியை, भजे(பஜே) - த்யாநிக்கிறேன். (85)

(தா-ம்.) இதில், இவன் பால் கறக்கும்போதுண்டான அழகையநுபவிக்கிறார்.

விடியற்காலத்தில் பால்கறக்கும் போதானவாறே, கோகுலமெங்கும் பசுக்களும் கன்றுகளும் “அம்மா” அம்மா” என்று பேரோலியிட்டுக் கூப்பிடத் தொடங்கினவாறே; நீர்கொண்டுவர்ஷிக்கப் புக்கமேகம்போல் இருண்டமேனியையுடையனான க்ருஷ்ணன், நெற்றியில் கட்டின சுட்டியும், கழுத்தில் தொங்கவிட்ட புலிநகத்தாரமுமாய், காலிலிட்ட தண்டைச்சிலம்பும், அரையில் கட்டின சதங்கைகளும் சிற்றொலியிடும்படி அசைந்தசைந்து, ‘அதிஸுந்தரமான பா(बा)லவேஷத்துடனே வாராநின்றான், அவ்வழகை நான் த்யாநிக்கிறேனென்கிறார். (85)

सजलजलदनीलं दर्शितोदारलीलं
करतलधृतशैलं वेणुनादैरसालम् ।
ब्रजजनकुलपालं कामिनीकेळिलो
कलितललितमालं नौमि गोपालबालम् ॥ 86 ॥

ஸஜலஜலத₃நீலம் த₃ர்ஸிதோதா₃ரலீலம்
கரதலத்₃ருதஸைலம் வேணுநாதை₃ரஸாலம்।
வ்ரஜஜநகுலபாலம் காமிநீகேளிலோலம்
கலிதலலிதமாலம் நௌமி கோ₃பாலபா₃லம்॥86॥

(ப-உ) (सजलजलदनीलं) सजल(ஸஜல) - நீரோடுகூடிய, जलद(ஜலத) - மேகம் போல், नीलं(நீலம்) -. ச்யாமலவர்ணமுடையவனும், (दर्शितोदारलीलं) दर्शित(தர்ஸித) - காண்பிக்கப்பட்ட, उदार(உதார) - கம்பீரமான, लीलं(லீலம்) - திருவிளையாட்டையுடையவனும். (करतलधृतशैलं) करतल(கரதல) - உள்ளங்கையில், धृत(த்ருத) - தாங்கப்பட்ட, शैलं(ஸைலம்) - கோவர்த்தனமலையையுடையவனும், वैणुनादैः(வேணுநாதை) - வேணுகாநங்களினால், रसालं(ரஸாலம்) - பூர்ணாந்தமுடையவனும், (ब्रजजनकुलपालं) ब्रज(வ்ரஜ) - இடைச்சேரியிலுள்ள, जन(ஜந)-

ஐநங்களுடைய, குல்(குல) - ஸமுஹத்தை, பால்(பாலம்) - பரிபாலனம் செய்யு-
மவனும், (காமினிகேலிலில்) காமினி(காமிநீ) - (கோப)ஸ்த்ரீகளுடைய, கெலி(கேளி)
- ஸம்போகத்தில், லோல்(லோலம்) - ப்ரியமுள்ளவனும், (கலிதலலிதமால்) கலித
(கலித) - அணியப்பட்ட, லலித(லலித) - ஸுந்தரமான, மால்(மாலம்) - வநமாலை-
யையுடையவனுமான, கோபால்(கோபாலபாலம்) - ஆயர் சிறுவனான க்ருஷ்-
ணனை, நௌமி(நௌமி) - ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். (86)

(தா-ம்) இனி அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் கலந்தநுபவிக்கிறார்.

எல்லாரும் கண்டு ஆஸ்சர்யப் படும்படியாக ஒற்றைக்கையினால்
மலையை எடுத்துத் தாங்கினதும், பசுக்களுமிடையரும் மழையிலகப்பட்ட
க்லேசந்தீர இனிதாகக் குழலுதினதும், அஸூரர்களாலாபத்து வரும்போது
அவற்றையெல்லாம் போக்கிரகூறித்ததும்; கோபிமார்களோடு ராஸக்ரீடை
பண்ணினதும் ஆகிய இவ் வ்யாபாரங்களையுடையனாய். கழுத்திலிட்டமா-
லையும் தானுவாய் நின்ற க்ருஷ்ணனை யாஸ்ரயிக்கிறேனென்கிறார். (86)

स्मितललितकपोलं स्निग्धसङ्गीतलोलं
ललितचिकुरजालं चौर्यचातुर्यलीलम् ।
शतमखरिपुकालं शातकुम्भाभचेलं
कुवलयदलनीलं नौमि गोपालबालम् ॥ 87 ॥

ஸ்மிதலலிதகபோலம் ஸ்நிக்₃த₄ஸங்கீ₃தலோலம்
லலிதசிகுரஜாலம் செளர்யசாதுர்யலீலம்।
ஸதமக₂ரிபுகாலம் ஸாதகும்பா₄ப₄சேலம்
குவலயத₃ளநீலம் நௌமி கோ₃பாலபா₃லம்॥87॥

(ப-உ) (ஸ்மிதலலிதகபோல்) ஸ்மித(ஸ்மித) - புன்சிரிப்பினால், லலித(லலித) -
ஸுந்தரமான, கபோல்(கபோலம்) - கன்னத்தையுடையவனும், (ஸ்நி₃த₄ஸங்கீ₃தலோலம்)
ஸ்நி₃த₄ஸங்கீ₃த - இனிமையான, ஸங்கீ₃த - காந்தத்தில், லோல்(லோலம்) -
ஆசையுடையவனும், (லலிதசிகுரஜால்) லலித(லலித) - ம்ருதுவான, சிகுர(சிகுர)
- கேசங்களினுடைய, ஜால்(ஜாலம்) - ஸமுஹத்தையுடையவனும், (சௌர்யசாதுர்யலீலம்)
சௌர்ய(சௌர்ய) - களவிலுண்டான, சாதுர்ய(சாதுர்ய) - ஸாமர்த்யத்தோடுகூடின,
லீல்(லீலம்) - வ்யாபாரங்களையுடையவனும், (ஸதம₂க₂ரிபுகால்) ஸதம₂க₂ரிபுகால் -
இந்த்ரனுடைய, ரிபு(ரிபு) - சத்ருக்களான அரக்கர்களுக்கு, கால்(காலம்) -

ம்ருத்யுமானவனும், (शातकुम्भाभचेलं) शातकुम्भ(ஸாதகும்ப) - தங்கத்தினுடைய, அம்(அப) - காந்தி போன்ற காந்தியையுடைய, चेलं(சேலம்) - திருப்பரியட்டத் -தையுடையவனும், (कुवलयदलनीलं) कुवलय(குவலய) - கரிநெய்தல் பூவினுடைய, दलं(தள) - இதழ்போன்ற, नीलं(நீலம்) - நீலவர்ணத்தையுடையவனுமான, गोपालबालं(கோபாலபாலம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, नौमि(நௌமி) - ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். (87)

(தா-ம்.) முறுவல் பாய்ந்து அழகியதான கன்னப்ரதேசமும், ஒருவர்க்கு-மளவிடப்போகாத வ்யாபாரமும், அழகிய முன்னெற்றி மயிரும், வெண்ணைக்களவிலுண்டான நைபுண்யமும், இருண்டமேனியும், அதில் மின்னல் படிந்தாப்போலிருக்கிற பீதாம்பரமும் ஆகிய இவற்றையுடையனாய், அஸு-ராந் தகனான க்ருஷ்ணனைத் தொழுகிறேனென்கிறார். (87)

**मुरळिनिनदलोलं मुग्धमायूरचूडं
दलितदनुजजालं धन्यसौजन्यलीलम् ।
परहितनवहेलं पद्मसद्मानुकूलं
नवजलधरनीलं नौमि गोपालबालम् ॥ 88 ॥**

**முரளிநிநத₃லோலம் முக்₃த₄மாயூரதூ₃ம்
த₃ளிதத₃நுஜஜாலம் த₄ந்யஸௌஜந்யலீலம்।
பரஹிதநவஹேலம் பத்₃மஸத்₃மாநுகூலம்
நவஜலத₄ரநீலம் நௌமி கோ₃பாலபாலம்॥88॥**

(ப-உ) (मुरळिनिनदलोलं) मुरळि(முரளி) - வேணுவினுடைய, निनद(நிநத) - கானத்தில், लोलं(லோலம்) - ஆஸக்தியையுடையவனும், (मुग्धमायूरचूडं) मुग्ध(முக்₃த) - புதிதான, मायूर(மாயூர) - மயிலிறகை, चूडं(சூடம்) - சிரோபூஷணமாக உடையவனும், (दलितदनुजजालं) दलित(தளித) - பிளக்கப்பட்ட, दनुज(தநுஜ) - ராசுஷஸர் - களுடைய, जालं(ஜாலம்) - கூட்டத்தையுடையவனும், (धन्यसौजन्यलीलं) धन्य(தந்ய) - பாக்க்யசாலிகள் விஷயத்தில், सौजन्य(ஸௌஜந்ய) - ப்ரீதியோடு கூடிய, लीलं(லீலம்) - வ்யாபாரங்களையுடையவனும், (परहितनवहेलं) पर(பர) - பிறர்க்கு, हित(ஹித) - மேல் நன்மையை விளைக்குமதாய், नव(நவ) - அபூர்வமான, हेलं(ஹேலம்) - விலாஸங்களையுடையவனும், (पद्मसद्मानुकूलं) पद्म(பத்₃ம) - தாமரைப்பூவை, सद्म(ஸத்₃ம) - இருப்பிடமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவுக்கு, अरु

-கூல்(அநுகூலம்) - இஷ்டமானவனும், (நவஜலதரநீல்) நவ(நவ) - புதிதான, ஜலதர(ஜலதர) - நீர் கொண்டமேகம் போல், நீல்(நீலம்) - நீலவர்ணனுமாகிய, கோபாலவால்(கோபாலபாலம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, நௌமி(நெளமி) - ஸ்தோத்ரம்-பண்ணுகிறேன். (88)

(தா-ம்) லக்ஷ்மீவல்லபனாய், மேகஸ்யாமளனான க்ருஷ்ணனுடைய குழலோசையும், தலையில் முடிந்த மயிலிறகும், அஸூரஸம்ஹாரவ்யாபாரமும், எல்லாரும் கொண்டாடும்படியான ஸௌலப்யமும், பிறர்க்குச் செய்யும்பரோபகாரமுமாகிய இவை என்னையடிமைகொண்டதென்கிறார். (88)

**सरसगुणनिकायं सच्चिदानन्दकायं
शमितसकलमायं सत्यलक्ष्मीसहायम् ।
शमदमसमुदायं शान्तसर्वान्तरायं
सुहृदयजनदायं नौमि गोपालरायम् ॥ 89 ॥**

**ஸரசகுணநிகாயம் ஸச்சிதாநந்தகாயம்
ஸமிதஸகலமாயம் ஸத்யலக்ஷ்மீஸஹாயம்।
ஸமதமஸமுதாயம் ஸாந்தஸர்வாந்தராயம்
ஸுஹ்ருதயஜநதாயம் நௌமி கோபாலராயம்॥89॥**

(ப-உ) (सरसगुणनिकायं) सरस(ஸரச) - நயநாநந்தகரமான. गुण(குண) - ஸௌந்தர்யாதி குணங்களுடைய, निकायं(நிகாயம்) - ஸமூஹத்தை யுடையவனும், (सच्चिदानन्दकायं) सत्(ஸத்) - விகாரமற்றிருப்பதையும், चित्(சித்) - ஜ்ஞாநத்தையும், आनन्द(ஆநந்த) - ஆநந்தத்தையும், कायं(காயம்) - ஸ்வரூபமாகவுடையவனும், (शमितसकलमायं) शमित(ஸமித) - நசிப்பிக்கப்பட்ட, सकल(ஸகல) - ஸமஸ்தமான, मायं(மாயம்) - வஞ்சநவ்யாபாரங்களையுடையவனும், (सत्यलक्ष्मीसहायं) सत्य(ஸத்ய) - உண்மையாகிற, लक्ष्मी(லக்ஷ்மீ) - லக்ஷ்மியை, सहायं(ஸஹாயம்) - வ்ருத்திபண்ணிவைப்பவனும், (शमदमसमुदायं) शम(ஸம) - மநோநிக்ரகத்தினுடையவும், दम(தம) - ஐம்புலன்களின் தணிவினுடையவும், समुदायं(ஸமுதாயம்) - குவியலானவனும், (शान्तसर्वान्तरायं) शान्त(ஸாந்த) - தணிவுற்ற, सर्वान्तरायं(ஸர்வாந்தராயம்) - எல்லாப்ரதிகங்களுடையவனும் (सुहृदयजनदायं) सुहृदय(ஸுஹ்ருதய) - ரஸிகர்களான, जन(ஜந) - ஜநங்களுக்கு, दायं(தாயம்) - பொருளானவனும், (गोपालरायं) गोपाल(கோபால) - இடையர்களுக்கு, रायं(ராயம்) - தந(தந)மானவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, नौमि(நௌமி) - ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். (89)

(தா-ம்)நான், க்ருஷ்ணனுடைய, ஸௌந்தர்யாதிவிக்ரஹகுணங்களிலும், ஸகலேதர விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநாநந்தாத்யாத்ம குணங்களிலும், ஹேயப்ர-த்யநீகத்வலக்ஷ்மீபதித்வகல்யாணகுணாகரத்வங்களிலும், அப்ரதிஹதஸங்-கல்பத்திலும், ரஸிகர்க்குக்கையாளான ராஸிக்யத்திலும் அகப்பட்டு மீண்டி-லேனென்கிறார். (89)

**लक्ष्मीकलत्रं ललिताब्जनेत्रं पूर्णन्दुवक्त्रं पुरुहूतमित्रम् ।
कारुण्यपात्रं कमनीयगात्रं वन्दे पवित्रं वसुदेवपुत्रम् ॥ 90 ॥**
லக்ஷ்மீகலத்ரம் லலிதாப்ஜநேத்ரம்
பூர்ணேந்த்ருவக்த்ரம் புருஹூதமித்ரம்।
காருண்யபாத்ரம் கமநீயகாத்ரம்
வந்தே, பவித்ரம் வஸுதேவபுத்ரம்॥90॥

(ப.உ) லக்ஷ்மீகலத்ரம்(லக்ஷ்மீகலத்ரம்)-லக்ஷ்மியை மனவியாக வுடையவனும், லலித(லலித) - கோமலமான, அப(அப்ஜ) - தாமரை மலர் போன்ற, நேத்ர(நேத்-ரம்) - கண்களையுடையவனும், (पूर्णन्दुवक्त्रं) पूर्ण(பூர்ண) - பதினாறுகலைகளும் நிறைந்த, इन्दु(இந்து) - சந்த்ரனோடொத்த, वक्त्रं(வக்த்ரம்) - முகத்தையுடைய-வனும், (पुरुहूतमित्रं) पुरुहूत(புருஹூத) - இந்த்ரனுக்கு, मित्रं(மித்ரம்) - ஸ்நேகிதனும், (कारुण्यपात्रं) कारुण्य(காருண்ய) - தயைக்கு, पात्रं(பாத்ரம்) - இடமானவனும் (कमनी-यगात्रं) कमनीय(கமநீய) - அனைவரும் விரும்பத்தக்க, गात्रं(காத்ரம்) - விக்ரஹத்-தையுடையவனும், पवित्रं(பவித்ரம்) - பரிசுத்தனுமாகிய, वसुदेवपुत्रं(வஸுதேவ புத்ரம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, वन्दे(வந்தே) - நமஸ்கரிக்கிறேன். (90)

(தா-ம்) லக்ஷ்மீதேவியானவள், இவனுடைய அழகிய கண்களையும், நிறை மதியோடொத்த முகத்தழகையும், கண்டாரை மீளாதபடி மயக்க வல்-லவடிவழகையும் கண்டு தானே மேல் விழுந்துவந்து மாலையிட்டாள்; இப்படி ஸர்வலோக ஸுந்தரனாய் ஆஸ்ரிதரான தேவர்களுக்கு உதவிசெய்ய-வல்ல தயாநிதியாய் தன்னை நினைத்தார் பாபம் தீயினில் தூசாம்படி பண்ண-வல்ல பரிசுத்தனான வஸுதேவபுத்திரனை வணங்குகிறேனென்கிறார். (90)

**मदमयमदमयदुरगं यमुनामवतीर्य वीर्यशाली यः ।
मम रतिममरतिरस्कृतिशमनपरस्स क्रियात्कृष्णः ॥ 91 ॥**

மத₃மயமத₃மயது₃ரக₃ம்
 யமுநாமவதீர்ய வீர்யஸாலீ ய:।
 மம ரதிமமரதிரஸ்க்ருதி-
 ஸமநபரஸ்ஸ க்ரியாத்க்ருஷ்ண:॥91॥

(ப-உ) வீர்யஸாலீ(வீர்யஸாலீ) - பராக்ரமத்தினால் விளங்குமவனான, ய:
 (ய:) - எவன், யமுநா(யமுநாம்) - யமுனையாற்றில், அவதீர்ய(அவதீர்ய) - இறங்கி,
 மதமயம்(மதமயம்) - மிகக்கொழுப்படைந்த, உரகம்(உரகம்) - காளியனென்கிற
 பாம்பை, அதமயத்(அதமயத்) - கொழுப்படக்கினானோ, (அமரதிரஸ்க்ருதி-
 அமர(அமர)-தேவர்களுக்குவந்த, திரஸ்க்ருதி(திரஸ்க்ருதி)- அவமாந்ததினுடைய,
 ஸமந(ஸமந) - தணிவில், பர:(பர:) - உத்யோகத்தையுடைய, ச:(ஸ:) - அந்த,
 க்ருஷ்ண:(க்ருஷ்ண:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், மம(மம) - எனக்கு, ரதி(ரதி) - ப்ரீதியை,
 க்ரியாத(க்ரியாத்) - பண்ணட்டும். (91)

(தா-ம.) தன்னை வெல்லுவாரில்லாமையாலே கொழுத்து, தானும் தன்-
 னுடைய பரிகரங்களுமாய்ச் சேர்ந்திருந்தது, பசுபசுஷ்யாதிகளை நீர் குடிக்க
 வொட்டாமல் ஜலத்தை விஷமாக்கிக் கொண்டு யமுனையின் மடுவில்
 யதேச்சமாகக்கிடந்த காளியனென்கிற மஹாகோரமான பாம்பை, அம்மடுவில்
 குதித்து அதின் கொழுப்பை யெல்லாமடக்கின வல்லமையுள்ளவனாய்,
 இன்னும் தேவதைகளுக்கு நேர்ந்த அநேக ஆபத்துக்களை யெல்லாம் போக்-
 கினவனான க்ருஷ்ணன், எனக்குத் தன்னிடத்திலெப்போதும் ப்ரீதியை விளைப்-
 பானாக வேணுமென்கிறார். (91)

मौळौ मायूरबर्हं मृगमदतिलकं चारुलालाटपट्टे
 कर्णद्वन्द्वे च ताळीदलमतिमृदुलं मौक्तिकं नासिकायाम् ।
 हारो मन्दारमालापरिमळभरितः कौस्तुभस्योपकण्ठे
 पाणौ वेणुश्च यस्य ब्रजयुवतियुतः पातु पीताम्बरो नः ॥ 92 ॥

மெளலௌ மாயூரப₃ர்ஹம் ம்ருக₃மத₃
 திலகம் சாரு லாலாடபட்டே
 கர்ணத்₃வந்த₃வே ச தாளீத்₃ளமதி
 ம்ருது₃லம் மெளக்திகம் நாஸிகாயாம்।

**ஹாரோ மந்தார₃மாலாபரிமள
ப₄ரித: கௌஸ்துப₄ஸ்யோபகண்டே₂
பாணௌ வேணுஸ்ச யஸ்ய வ்ரஜ-
யுவதியுத: பாது பீதாம்ப₃ரோ ந:॥92॥**

(ப-உ) यस्य(யஸ்ய) - எவனுடைய, மௌ(மௌ) - சிரஸ்ஸில், மாயூர்வஹ் (மாயூரபர்ஹம்) - மயிலிறகும், (চারூலாடப்டே) சாரூ(சாரூ) - ஸுந்தரமான, லாலாட-ப்டே(லாலாடபட்டே) - நெற்றிக்கட்டில், (மூமடதிலகம்) மூமட(ம்ருகமத) - கஸ்தூரி-யினால் செய்யப்பட்ட, திலகம்(திலகம்)-திருநாமமும், கர்ணதே(கர்ணத்வந்தவே) - இரண்டு காதுகளிலும், அதிமூடல்(அதிம்ருதுலம்) - மிகவும் மெல்லியதான, தாலிடல்(தாளீதளம்) - பச்சிலை இதழும், நாஸிகாயா(நாஸிகாயாம்) - மூக்கில், மூகிகம்(மௌக்திகம்) - (தொங்குகிற) முத்தும், கௌஸ்துபஸ்ய(கௌஸ்துபஸ்ய) - கௌஸ்துபமென்கிற மணியினுடைய, உபகண்டே(உபகண்டே) - ஸமீபத்தில், (மந்தாரமாலாபரிமளமரித:)-மந்தாரமாலா)-மந்தாரப்பூவினால் கட்டப்பட்ட மாலையினுடைய, பரிமள(பரிமள) - வாஸனையினால், மரித:(பரித:) - பூர்ணமாயிருக்கிற, ஹார:(ஹார:) - முத்துமாலையும், பாணௌ(பாணௌ) - கையில், வேணு: ச(வேணு: ச) - குழலும் (விளங்குகின்றதோ), (வ்ரஜயுவதி) வ்ரஜயுவதி(வ்ரஜயுவதி)-ஆயர்மாதர்களோடு, யுத:(யுத:)-கூடியிருக்கிற, பீதாம்பர:(பீதாம்பர:)-பட்டுவஸ்த்ரமணிந்த அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ந:(ந:) - நம்மை, பாது(பாது) - ரக்ஷிக்கட்டும். (92)

(தா-ம்) குழல்முடியில் மயிலிறகும், முகத்தில் கஸ்தூரிதிலகமும், காதின்மேலிட்ட பச்சிலைக்கொழுந்தும், மூக்கு நுணியில் தொங்கவிட்டமுத்தும், கழுத்தில் கற்பகப் பூக்களிடையிட்டுத் தொடுத்து பரிமளம் வீசாநின்ற வைஜயந்தீமாலையும்; அதினருகில் கௌஸ்துபமணியும், கையில் பிடித்த ஊதுகுழலும். அரையிலணிந்த பீதாம்பரமுமாகிய இவ்வழகுடன், கோபிமார்கள் சுற்றும் சூழ்ந்து நிற்க, நக்ஷத்ர மண்டலத்தின் நடுவில் விளங்காநின்ற சந்திரன் போன்றவனான க்ருஷ்ணன், இவ்விருப்பை எனக்குக்காட்டி என்னாற்றாமையைத் தீர்ப்பானாகவென்கிறார். (92)

**मुरारिणा वारिविहारकाले मृगोक्षणानां मुषितांशुकानाम् ।
करद्वयं वा कचसंहतिर्वा प्रमीलनं वा परिधानमासीत् ॥ 93 ॥**

முராரிணா வாரிவிஹாரகாலே
 ம்ருகேக்ஷணாநாம் முஷிதாம்ஸுகாநாம்।
 கரத்வயம் வா கசஸம்ஹதிர்வா
 ப்ரமீலநம் வா பரிதாநமாஸீத்॥93॥

(ப-உ) வாரிவிஹாரகாலே(வாரிவிஹாரகாலே) - ஜலக்ரீடைபண்ணுகிறகாலத்தில், மூராரிணா(முராரிணா) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாலே, (முஷிதம்) முஷித(முஷித) - அபஹரிக்கப்பட்ட, அங்கு(அம்ஸுகாநாம்) - புடவைகளுடைய, மூக்ஷணாம் (ம்ருகேக்ஷணாநாம்) - ஸ்த்ரீகளுக்கு, கரத்வயம் வா(கரத்வயம் வா) - (சிலர்க்கு) இரண்டுகைகளும், (கசஸம்ஹதி: வா) கச(கச) - (சிலர்க்கு) மயிர்களுடைய, (சஹதி: வா) (ஸம்ஹதி: வா) - ஸமூஹங்களும், ப்ரமீலநம் வா(ப்ரமீலநம் வா) - (சிலர்க்கு) கண்களை மூடிக்கொள்ளுகையும், பரிதாநம்(பரிதாநம்) - புடவையாக, அஸீத்(ஆஸீத்) - ஆயிற்று, (93)

(தா-ம்) கோபிமார்கள் யமுனையிலிருந்து ஜலக்ரீடை பண்ணும்போது கரையில் வைத்திருந்த அவர்களுடைய வஸ்த்ரங்களை க்ருஷ்ணன் எடுத்துக்கொண்டுபோய் விட்டான், அப்பொழுது அவர்கள் தங்கள் தங்கள் மாந்ததைச் சிலர் கைகளினாலும், கேசங்களினாலும், மறைத்துக்கொண்டார்கள், சிலர் க்ருஷ்ணன் முகம் பார்க்க மாட்டாமே கண்களை மூடிக்கொண்டார்களென்கிறார். (93)

यासां गोपाङ्गनानां लसदसिततरालोललीलाकटाक्षा
 यन्नासा चारु मुक्तामणिरुचिनिकरव्योमगङ्गाप्रवाहे ।
 मीनायन्तेऽपि तासामतिरभसचलच्चारुनीलालकान्ता
 भृङ्गायन्ते यदङ्घ्रिद्वयसरसिरुहे पातु पीताम्बरो नः ॥ 94 ॥

யாஸாம் கோ₃பாங்க₃நாநாம் லஸத₃-
 ஸிததராலோலலீலாகடாக்ஷா
 யந்நாஸா சாரு முக்தாமணி₃ருசி
 நிகரவ்யோமக₃ங்கா₃ப்ரவாஹே।
 மீநாயந்தேபி தாஸாமதிரப₄ஸ-
 சலச்சாருநீலாலகாந்தா
 ப்₃ருங்கா₃யந்தே யத₃ங்க₄ரித்₃வயஸரஸி-
 ருஹே பாது பீதாம்ப₃ரோ ந:॥94॥

யத்₃வேணுஸ்₃ரேணி₃ரூபஸ்தி₂தஸூ₃ஷிர
 முகோ₂த்₃கீ₃ர்ணநாத₃ப்ரபி₄ந்நா
 ஏணாக்ஷயஸ்தத்₃க்ஷணே₃ந த்ரு₃டி₃த-
 நிஜபதி₃ப்ரேமப₃ந்தா₄ ப₃பூ₄வு:₁
 அஸ்தவ்யஸ்தாலகாந்தா: ஸ்பு₂ர-
 த₃த₄ரகுசத்₃வந்த₃வநாபி₄ப்ரதே₃ஸா:
 காமாவேஸப்ர₃க₃ல்ப₄ப்ரகடி₃த
 புலகா: பாது₃ பீதாம்ப₃ரோ ந:॥95॥

(ப-உ) (यद्वेणुश्रेणिरूपस्थितसुषिरमुखोद्गीर्णनादप्रभिन्नाः) यत्(யத்)-எந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனு-
 டைய, वेणु(வேணு) - குழலில், श्रेणिरूप(ஸ்ரேணி₃ரூப) - வரிசையாக, स्थित(ஸ்தி₂த)-
 இருக்கிற, सुषिर(ஸூ₃ஷிர)-த்வாரங்களினுடைய, मुख(முக)-முகங்களினின்றும்,
 उद्गीर्ण(உத்₃கீர்ண) - வெளிப்புறப்படவிட்ட, नाद(நாத) - ஒலியினால், प्रभिन्ना:(ப்ர-
 பிந்நா:) - மனத்தளர்த்தியையுடைய, एणाक्षय:(ஏணாக்ஷய:) - பெண்கள், (अस्त-
 व्यस्तालकान्ताः) अस्त(அஸ்த) - அவிழ்ந்தும், व्यस्त(வ்யஸ்த) - சிதறியுமிருக்கிற,
 अलकान्ता:(அலகாந்தா:) - முன்னெற்றி மயிர்களுடையவர்களாய்க் கொண்-
 டும், (स्फुरदधरकुचद्वन्द्वनाभिप्रदेशाः) स्फुरत्(ஸ்புரத்) - ப்ரகாசியாநின்ற, अधर(அதர) -
 அதரத்தையும், कुचद्वन्द्व(குசத்வந்த்வ) - இரண்டு ஸ்தநங்களையும், नाभिप्रदेशा:
 (நாபிப்ரதேஸா:) - தொப்பூழையுடையவர்களாய்க் கொண்டும், (कामावेशप्रग-
 ल्भप्रकटितपुलकाः) काम(காம) - மம்மதனுடைய, आवेश(ஆவேஸ) - ஆவிர்ப்பாவத்-
 தினால், प्रगल्भ(ப்ரகல்ப) - அதிகமாயிருக்கும்படி, प्रकटित(ப்ரகடி₃த) - வெளிக்கி-
 ளம்பின, पुलका:(புலகா:)-மயிரெழுச்சியையுடையவர்களாய்க்கொண்டும்,
 तक्षणेन(தத்₃க்ஷணே₃ந) - அப்பொழுதே, (त्रुटितनिजपतिप्रेमबन्धाः) त्रुटित(த்ருடி₃த) -
 அறுக்கப்பட்ட, निजपति(நிஜபதி) - தங்கள் கணவனிடத்திலுண்டான, प्रेमबन्धा:
 (ப்ரேமபந்தா:) - ப்ரீதியுடையவர்களாக, बभूवु:(பபூவு:) - ஆனார்களோ, (स:
 (ஸ:)- அந்த), पीताम्बर:(பீதாம்பர:)- ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், न:(ந:)- நம்மை, पातु(பாது)
 - ரக்ஷிக்கட்டும். (95)

(தா-ம்.) கோபிமார்கள் தங்கள் தங்கள் க்ருஹங்களிலிருந்து பதிசுப்ருஷை
 பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் க்ருஷ்ணன் வேணுகாநம் பண்ணினான்,
 இவர்கள் செவியில் விழுந்தவாறே இவர்கள் தங்கள் பர்த்தாக்களிடத்தில்
 நேசமற்றவர்களாய், அந்த சுப்ருஷையை மேல் செய்யமாட்டமால் விட்டு-

விட்டார்கள்; க்ருஷ்ணன் விஷயமாகத் தங்களுக்குண்டான மந்தவிகாரத்தினால், தலையில் முடிந்த மயிர்களவிழ்ந்திறைந்து கிடந்தன; அதரமும், ஸ்தநங்களில் குசங்களும், நாபியில்கரபாகமும் குருகுருத்துத் துடியாநின்றன, உடம்பெங்கும் மயிர்கள் நெறித்தெழுந்தன; இப்படி அவர்களைப் பரவசமாக்கின க்ருஷ்ணன் நம்மையும் பரவசராக்கி ரக்ஷிக்கக் கடவானாகவேண்டுமென்ன ப்ரார்த்திக்கிறார். (95)

देवक्या जठराकरे समुदितः क्रीतो गवां पालिना
नन्देनानकदुन्दुभेर्निजसुतापण्येन पुण्यात्मना ।
गोपालावलिमुग्धहारतरलो गोपीजनालङ्कृतिः
स्थेयाद्दो हृदि सन्ततं सुमधुरः कोऽपीन्द्रनीलामणिः ॥ 96 ॥

தே₃வக்யா ஜ₂ராகரே ஸமுதி₃த: க்ரீ₁தோ க₃வாம் பாலிநா
நந்தே₃நாநகது₃ந்து₃பே₄ர்நிஜஸுதாபண்யேந புண்யாத்மநா
கோ₃பாலாவளிமுக்₃து₄ஹாரதரளோ கோ₃பீஜநாலங்க்ருதி:
ஸ்தே₂யாத்₃வோ ஹ்ருதி₃ ஸந்ததம் ஸுமது₄ர: கோபீந்த்₃ர-
நீலாமணி:॥96॥

(ப.உ) தேவக்யா:(தேவக்யா:) - தேவகியினுடைய, ஜठराकरे(ஜடரஆகரே) - வயிறாகிற ரத்நோத்தபத்திஸ்தானத்தில் நின்றும், समुदितः(ஸமுதித:) - உண்டானதும், गवांपालिना(கவாம்பாலிநா)-பசுபாலகனாய், पुण्यात्मना(புண்யாத்மநா) - பாக்க்யசாலியான, नन्देन(நந்தேந) - நந்தகோபனால், (निजसुतापण्येन) நிஜ(நிஜ)-தன்னுடைய, सुता(ஸுதா) - பெண்ணாகிற, पण्येन(பண்யேந) - மூல்யத்தினால், आनकदुन्दुभे:(ஆநகதுந்துபே:) - வஸுதேவரிடத்தில் நின்றும், क्रीतः(க்ரீத:) - விலைக்குவாங்கப்பட்டதும், (गोपालावलिहारमुग्धतरलः) கோபால(கோபால) - இடையர்களுடைய, आवलि(ஆவளி) - வரிசையாகிற, मुग्ध(முக்த) - அழகியதான, हार(ஹார) - முத்துமாலைக்கு, तरलः(தரள:) - நடுநாயகக்கல்லானதும், (गोपीजनालङ्कृतिः) கோபீஜந(கோபீஜந) - ஆய்ச்சியர்களுக்கு, अलङ्कृतिः(அலங்க்ருதி:)-பூஷணமானதும், मधुरः(மதுர:) - அழகியதுமான, कः अपि(க: அபி) - அபூர்வமான, सः(ஸ:) - அப்படிப்பட்ட, इन्द्रनीलामणिः(இந்த்ரநீலாமணி:) - இந்த்ரநீலமாணிக்கமானது, वः(வ:) - உங்களுடைய, हृदि(ஹ்ருதி) - நெஞ்சில், सन्ततं(ஸந்ததம்) - எப்பொழுதும், स्थेयात्(ஸ்தேயாத்) - இருக்கட்டும். (96)

(தா-ம்.) இந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், வடிவழகாலும், முன்றானையில் முடிந்தாளலாம்படியான ஸௌலப்பயத்தாலும், விலையற்று மஹார்க்கமாய்விளங்கா நின்றசிரிப்பாலும் இந்தர நீலமாணிக்கத்தோடொத்திருந்தான்; இம்மாணிக்கத்துக்கு உத்பத்திஸ்தானம் தேவகியினுடைய திருவுதரமாயிருந்தது; இம்மாணிக்கத்தை நந்தகோபர், தன் பெண்ணாகிய மூலயத்தைக் கொடுத்து வஸுதேவரிடத்தில் நின்றும் வாங்கி, இடைப்பிள்ளைகளாகிற முத்துமாலைக்கு நடு நாயகமாகக்கோத்தார், கோபிமார்கள் இந்த ரத்தத்தைத் தங்கள் ஸ்தந்தேசத்துக்கலங்காரமாக வெடுத்தணிந்தார்கள். இம்மணியுண்டான இடமோ, அசுத்தமான ஒரு பெண்ணின் வயிறு; விற்றவனோ, உயர்ந்த பொருளைத் தனக்கு போக்யமாகக்கொண்டு ஆளவல்ல அரசனான வஸுதேவன்; வாங்கினவனோ, மாணிக்கத்தின் பெருமையறியாத இடையன்; விலையோ, மலலுத்தையான ஒருபெண்; இதையணிந்தவர்களோ, பசுப்ராயரான இடைப்பெண்கள்; இப்படி லோகவிலகூணமாய் அதிஸுந்தரமான இம்மாணிக்கத்தை நீங்கள் உங்களுடைய, ஹ்ருதயத்திலிருத்துவீர்களாகவென்று பரோபதேசம் பண்கிறார்.

(96)

पीठे पीठनिषण्णबालकगले तिष्ठन् स गोपालको
 यन्त्रान्तःस्थितदुग्धभाण्डमपकृष्याच्छाद्य घण्टारवम् ।
 वक्रोपान्तकृताञ्जलिः कृतशिरः कम्पं पिबन्यः पयः
 पायादागतगोपिकानयनयोर्गण्डूषफूत्कारकृत् ॥ 97 ॥

பீடே₂ பீட₂நிஷண்ணபா₃ளகக₃ளே
 திஷ்ட₂ந் ஸ கோ₃பாலகோ
 யந்த்ராந்த: ஸ்தி₂தது₃க்த₄பா₄ண்ட₃-
 மபக்ருஷ்யாச்சா₂த்ய₃ க₄ண்டாரவம்।
 வக்த்ரோபாந்தக்ருதாஞ்ஜலி:
 க்ருதஸிர: கம்பம் பிப₃ந்ய பய:
 பாயாதா₃க₃தகோ₃பிகாநயநயோர்
 க₃ண்டூ₃ஷபூ₂த்காரக்ருத்||97||

(ப-உ) பீடு(பீடே) - மனையின் மேல் (இட்ட), பீடுநிஷண்பாலகலே) பீடு(பீட)-
 மனையின்மேல், நிஷண(நிஷண்ண) - உட்கார்ந்திருக்கிற, பாலக(பாலக) - சிறு-

பிள்ளையினுடைய, **गले(கலே)**-தோள்மேல், **तिष्ठन्(திஷ்டந்)**-நின்றவனாய்க்-
கொண்டு, **यः(ய:)**-எந்த, **गोपालकः(கோபாலக:)**-க்ருஷ்ணன், (**यत्रान्तस्थितदुग्धभाण्डम्**)
यत्र(யந்த்ர)-உறியினது, **अन्त(அந்த)**-நடுவில், **स्थित(ஸ்தித)**-இருக்கிற, **दुग्धभाण्डं**
(துக்தபாண்டம்) - பால்பானையை, **अपकृष्य(அபக்ருஷ்ய)** - இழுத்து, **घण्टारवं**
(கண்டாரவம்) - (அதில் கட்டப்பட்ட) மணிஓசையை, **आच्छाद्य(ஆச்சாத்ய)** -
மறைத்து (அடக்கி) (**वक्रोपान्तकृताञ्जलिः**) **वक्र(வக்த்ர)** - வாயினுடைய, **उपान्त**
(உபாந்த) - ஸமீபத்தில், **कृत(க்ருத)** - பண்ணப்பட்ட, **अञ्जलिः(அஞ்ஜலி:)** -
கையைக்கூப்பிக்கொண்டு, (**कृतशिरःकम्पं**) **कृत(க்ருத)** - பண்ணப்பட்ட,
शिरःकम्पं(ஸிர:கம்பம்) - தலையை ஆட்டிக்கொண்டு, **पयः(பய:)** - பாலை,
पिवन्(பிபந்) - பானம்பண்ணுகிறவனாய், (**आगतगोपिकानयनयोः**) **आगत(ஆகத)** -
(அப்பொழுது அங்கே) வந்த, **गोपिका (கோபிகா)** - இடைச்சியினுடைய,
नयनयोः(நயநயோ:) - கண்களில், (**गण्डूषफूलकार-कृत**) **गण्डूष(கண்டுஷ)** - (வாயிலுள்ள
பாலைக்) கொப்பளிக்கையாலே, **फूलकार (பூத்கார)** - (பால்) சிதறிவிழும்படி-
யான உமிழ்க்கையை, **कृत(க்ருத்)** - பண்ணினானோ, **सः(ஸ:)** - அந்த க்ருஷ்-
ணன், **पायात्(பாயாத்)** - (எங்களை) ரசுஷிக்கட்டும். (97)

(தா-ம்.) ஒருகால் இந்த க்ருஷ்ணன், ஒருகோபிகையினது அகத்தில்
அடைத்த படலைத் திறந்து உள்ளே புக்கு பால்பானையைத் தேடிப்பார்த்து,
உறியின் மேல் உயரவைத்திருக்கக்கண்டு, அது கீழ்நின்ற தன்னால் தாவப்-
போகாமையாலே ஒருமனையைப்போட்டு அதன் மேலேறிப் பார்த்தான்,
அப்பொழுதுமது எட்டிற்றில்லை; அம்மனைமேல் ஒரு சிறுபையலை உட்-
காரவைத்து அவன்கழுத்தின்மேல் தானேறிநின்று அவ்வறியைத் தாவி-
யிழுத்து, அதில் கட்டியிருந்த மணியின் நாக்கை அசைந்தொலிக்க வொட்டா-
மல் ஒருகையால் பிடித்துக்கொண்டு, மற்றொருகையால் அங்குள்ள பாளை-
யைச்சாய்த்து, அங்கு நின்றும் பால்வழியப் பின்பு அக்கையைத் தன் வாய-
ருகேவைத்து, ஸந்தோஷத்தினால் தலையை யாட்டியாட்டி அப்பாலைக்
குடியா நிற்க, அப்பொழுது அங்கொருபணியாக அவ்வில்லத்தாள் வர, தன்னை
யவள் காணாதபடி தன்வாயிலுள்ள பாலை அவள் முகமெங்கும் சிதறி
விழுந்து கண்களிரண்டும் மூடும்படி பூத்காரம் செய்து உமிழ்ந்துவிட்டு,
அவள் அதைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்ப்பதற்கு முன்னே குதித்தோடிப்போ-
னான், இப்படி விளையாடித் திரிகிற க்ருஷ்ணன் நம்மைரசுஷிக்கட்டுமென்-
கிறார். (97)

यज्ञैरीजिमहे धनं ददामहे पात्रेषु नूनं वयं
 वृद्धान्भेजिमहे तपश्चकृमहे जन्मान्तरे दुश्चरम् ।
 येनास्माकमभूदनन्यसुलभा भक्तिर्भवद्भेषिणी
 चाणूरद्विषि भक्तकल्मषमुषि श्रेयःपुषि श्रीजुषि ॥ 98 ॥

யஜ்ஞைரீஜிமஹே த₄நம் த₃தா₃மஹே பாத்ரேஷு நூநம் வயம்
 வ்ருத்₃தா₄ந்பே₄ஜிமஹே தபஸ்சக்ருமஹே ஜந்மாந்தரே

து₃ஸ்சரம்।

யேநாஸ்மாகமபூ₄த₃நந்யஸூலபா₄ ப₄க்திர்ப₄வத்₃வேஷிணி
 சாணூரத்₃விஷி ப₄க்தகல்மஷமுஷி ஸ்ரேய:புஷி

ஸ்ரீஜுஷி॥98॥

(ப-உ) யெ(யேந) - எந்த காரணத்தினால், அஸ்மாகம்(அஸ்மாகம்) - நமக்கு, भवद्भेषिणी(பவத்வேஷிணி) - (ஆசிரிதருடைய) ஸம்ஸாரத்தை நசிப்பிக்கும்வனாய், चाणूरद्विषि(சாணூரத்விஷி)-சாணூரனென்றமல்லனைக்கொன்றவனாய், (भक्तकल्मषमुषि)भक्त(பக்த)- (தன்னிடத்தில்) பக்திமாண்களுடைய, कल्मष(கல்மஷ) - ராகத்வேஷாதிதோஷங்களை, मुषि(முஷி) - அபஹரிக்குமவனாய், (श्रेयःपुषि)श्रेयः(ஸ்ரேய:-) - மங்களத்தை, पुषि(புஷி) - மேன்மேல் வ்ருத்திசெய்விப்பவனுமாய், श्रीजुषि(ஸ்ரீஜுஷி) - ஸ்ரீமானுமான க்ருஷ்ணனிடத்தில், अनन्यसुलभा (அநந்யஸூலபா) - மற்றவர்க்குப்பெறவரிதான, भक्तिः(பக்தி:-) - பக்தியானது, अभूत(அபூத்) - உண்டாயிற்றோ? (तेन(தேந) - அந்த காரணத்தினால்), वयं (வயம்) - நாங்கள், जन्मान्तरे(ஜந்மாந்தரே) - முன்பிறவியில், यज्ञैः(யஜ்ஞை:-) - யாகங்களினால், ईजिमहे(ஈஜிமஹே) - யஜித்தோமாகிறோம், पात्रेषु(பாத்ரேஷு) - உத்தமபாத்திரத்தில், धनं(தநம்) - செல்வத்தை, ददामहे(ததாமஹே) - கொடுத்தோமாகிறோம், वृद्धान्(வ்ருத்தாந்) - பெரியோர்களை, भेजिमहे(பேஜிமஹே) - சுச்ருஷித்தோமாகிறோம், दुश्चरं(துஸ்சரம்) - வருந்திச் செய்யத்தக்க, तपः(தப:-) - தபஸ்ஸை, चकृमहे(சக்ருமஹே) - பண்ணினோமாகிறோம், नूनं(நூநம்) - நிச்சயம்.

(தா-ம்.) அவன் காலாந்தரத்தில் பண்ணின க்ரீடைகளெல்லாம் ப்ரத்ய-
 கூஷம்போல் தோற்றி அநுபவிக்கைக்குக் காரணமென், அதுபக்தியாலே
 யுண்டாயிற்றென்னில், அதுண்டாகைக்குத்தான் ஹேதுவென் என்று சில
 கேட்கக் சொல்லுகிறார்.

நாங்கள் பூர்வஜன்மங்களில் ப(ஈ)லாபிஸந்தியின்றிக்கே அநேகயாகங்கள் பண்ணினோம்; ஸத்பாத்ரங்களில் தாநங்கள் கொடுத்தோம், பெரியோர்களைப் பணிந்து ஆநந்திப்பித்தோம், நடுக்காட்டிலும் மலைச்சாரலிலும் ஆழ்ந்தநீர்-நிலைகளிலும் நின்று ஆஹாரவர்ஜிதராய் கோரதபஸ்ஸுக்கள் பண்ணினோம் அதினாலே எங்களுக்கு, ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸம்ஸாரபாசத்தையும், அதுக்கடியான ராகத்வேஷாதிகளையுமறுத்து பரமாந்தபரிதமான மோக்ஷத்தையும் நித்ய கைங்கர்யத்தையுமளித்து வாழ்விக்கவல்ல க்ருஷ்ணனிடத்தில் அத்யந்தபக்தி யுண்டாய்த்தென்கிறார்.

(98)

त्वयि प्रसन्ने मम किं गुणेन त्वय्यप्रसन्ने मम किं गुणेन ।
रक्ते विरक्ते च वरे वधूनां निरर्थकः कुङ्कुमपत्रभङ्गः ॥ 99 ॥

த்வயி ப்ரஸந்நே மம கிம் கு₃ணேந
த்வய்யப்ரஸந்நே மம கிம் கு₃ணேந।
ரக்தே விரக்தே ச வரே வதூ₄நாம்
நிரர்த₂க: குங்குமபத்ர₄ங்க₃:||99||

(ப-உ) த்வயி(த்வயி)-நீ, ப்ரஸந்நே(ப்ரஸந்நே)-(என்னிடத்தில்) அநுக்ரஹமுள்-ளவனாகில், மம(மம) - எனக்கு, கு₃ணேந(கு₃ணேந) - (ஸம்பாதிக்கவேண்டிய) சமாதிகுணங்களினால், கி(கிம்) - என்னப்ரயோஜனம்? த்வயி(த்வயி) - நீ, அப்ரஸந்நே(அப்ரஸந்நே) - (என்னிடத்தில்) அநுக்ரஹம் செய்யாயாகில், மம(மம)-எனக்கு, கு₃ணேந(கு₃ணேந) - (ஸம்பாதித்த) குணங்களினால், கி(கிம்) - என்ன ப்ரயோஜனம்.? வதூ₄நாம்(வதூ₄நாம்) - ஸ்த்ரீகளுக்கு, வரே(வரே) - கணவன், ரக்தே(ரக்தே) - (தங்களிடத்தில்) ஆசையற்றிருந்தானாகில், கு₃ணேந(கு₃ணேந) - கு₃ணேந(கு₃ணேந)-குங்குமப்பூவினால் எழுதப்பட்ட, பத்ர(பத்ர)-சித்ரவிசேஷத்தினுடைய, ப்ர(ப்ர) - தொழிலானது, நிர்₂த₂க:(நிரர்த்தக:) - ப்ரயோஜனமற்றதாம், வரே(வரே) - கணவன், விரக்தே(விரக்தே ச) - (தங்களிடத்தில்) ஆசையற்றவனாகில், கு₃ணேந(கு₃ணேந):(குங்குமபத்ரபங்க:) - குங்குமப்பூவினாலெழுதப்பட்ட சித்ரவேலையானது, நிர்₂த₂க:(நிரர்த்தக:) - ப்ரயோஜனமற்றதாம். (99)

(தா-ம்) ஜந்மாந்தரத்தில் பண்ணின புண்யவிசேஷத்தினால் உமக்கு க்ருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியுண்டாய் அதினாலவனை வெளியாகக்கண்டேனென்றீர், அந்த பக்திமாத்திரம் போருமோ, சமதமாதி ஆத்மகுணங்களும் வேண்டாவோவென்று அவர்கள் கேட்க, அதுக்கு க்ருஷ்ணனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

சமதமாதிரி குணங்களெல்லாம் உன்னைக்காண்கைக்குறுப்பாக சாஸ்த்-
ரங்கள் சொல்லுகின்றன; அவையுண்டாவதற்கு முன்னமே உன்னைக்காணும்
படியாக நீ என்னிடத்திலிருள் புரிந்தாயாகில், பின்பு அக்குணங்களாலொரு
பயனுமில்லை; நீ என்னிடத்திலிருள் புரியும்படியாக உன்னிடத்தில் நான்
பக்தியைப்பண்ணி உன்னையே ரக்ஷகனாக நம்பி உன்காலில் விழுந்தும் நீ
க்ருபை பண்ணாதொழிந்தாயாகில், அப்போதும், நான் ஆத்மகுணங்களை
ஸம்பாதித்தும் உபயோகமில்லை; (ஆத்மகுணங்கள் பக்தியையுண்டாக்கி
பகவத் ஸாக்ஷாத்கார ஹேதுவாகின்றன, அவையுண்டாவதற்கு முன்பே
பக்தியும், அதினால் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரமுமுண்டாகில் பின்பு அவற்றைத்
தேடவேண்டா, பக்தி யுண்டான பின்பும் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரம் பிறவாவி-
டில் ஆத்மகுணங்களிருந்துமுபயோகமில்லை யென்று கருத்து.) இதற்கு
உதாரணம் - புருஷன் மனைவியிடத்தில் ஆசையுற்றிருந்தானாகில் பின்பு
அவளுக்கு அலங்காரத்தினால் ஒருகார்யமில்லை, அவனே ஆசையற்றிருந்-
தானாகில் அப்பொழுது அவ்வலங்காரங்கள் அவளுக்கு என் செய்யப்போகி-
றது? அதுபோலிங்கும் கண்டு கொள்வதென்கிறார். (99)

गायन्ति क्षणदावसानसमये सानन्दमिन्दुप्रभाः

रुन्धन्त्यो निजदन्तकान्तिनिवहैर्गोपाङ्गना गोकुले ।

मथन्त्यो दधि पाणिकङ्कणझणत्कारानुकारं जवा -

द्व्यावल्गद्वसनाञ्जला यमनिशं पीताम्बरोऽव्यात्स नः ॥ 100 ॥

கா₃யந்தி கூணதா₃வஸாநஸமயே ஸாநந்த₃மிந்து₃ப்ரபா₄:

ருந்த₄ந்த்யோ நிஜத₃ந்தகாந்திநிவஹைர்கோ₃பாங்க₃நா

கோ₃குலே।

மத்₂நந்த்யோ த₃தி₄ பாணிகங்கணஜ₄ணத்தகாராநுகாரம் ஜவாத்

வ்யாவல்க₃த்₃வஸநாஞ்சலா யமநிஸம் பீதாம்ப₃ரோ₃-

வ்யாத்ஸ ந:॥100॥

(ப.உ) (निजदन्तकान्तिनिवहैः) निज(நிஜ) - தங்களுடைய, दन्त(தந்த) - பற்களு-
டைய, कान्ति(காந்தி) - சோபையினுடைய, निवहैः(நிவஹை:)- ஸமுஹங்களி-
னால், (इन्दुप्रभाः) इन्दु(இந்து) - சந்த்ரனுடைய, प्रभाः(ப்ரபா:)- காந்திகளை, रुन्ध-
न्त्यः(ருந்தந்த்ய:)- தகையாநின்றவர்களாய், (पाणिकङ्कणझणतारानुकारं) पाणि(பாணி)

- கைகளிலுள்ள, கङ्கா(கங்கண) - வளைகளுடைய, ஜ்ணாதார(ஜ்ணதார) - ஜ்ண ஜ்ணவென்கிற ஒலியை, அநுகார(அநுகாரம்) - அநுஸரித்திருக்கும்படி, ஜவாத(ஜவாத்) - வேகத்தினால், வ்யவ்லாத(வ்யாவல்கத்) - சுற்றிச்சுற்றி அலையாநின்ற, வசனஅஷ்லா:(வஸநஅஞ்சலா:) - புடவையின் முன்றானைகளை யையுடையவர்களாய்க்கொண்டு, தி(ததி) - தயிரை, மத்யந்த்ய:(மத்நந்த்ய:) - கடைகிறவர்களான, சுகுலே(கோகுலே) - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, சோபாஜ்ணா:(கோபாங்கநா:)- இடைச்சிகள், (க்ஷ்ணத) - இரவினுடைய, அவசானசமயே(அவஸாநஸமயே) - முடிவு(உதய) காலத்தில், சானந்த்(ஸாநந்தம்) - ஸந்தோஷத்தோடு கூடியிருக்கும்படி, யம்(யம்) - யாதொருக்ருஷ்ணனை, அநிசி(அநிசிம்)-ஸர்வகாலமும், சாயந்தி(சாயந்தி)-காநம்பண்ணுகிறார்களோ, ச:(ஸ:)- அந்த, சீதாம்பர:(சீதாம்பர:)- க்ருஷ்ணன், ந:(ந:)- நம்மை, அவ்யாத்(அவ்யாத்) - ரக்ஷிக்கட்டும். (100)

(தா-ம்.) இதில், கோகுலமெங்கும் க்ருஷ்ணமயமாய்விட்டதென்கிறார்.

கோகுலத்தில் கோபிமார்கள் விடியற்காலத்திலெழுந்திருந்து, அரையில் கட்டினவாடையும் அலைந்து சுற்றிச்சுழன்று வரும்படி அதிவேகத்துடன் தயிர்கடையும்போது அந்த வேகத்தினால் கைகளிலணிந்த வளையல்கள் கண கணவென்றொலிக்க, அவ்வோசையையே தாளமாகக்கொண்டு அதுக்கநுரூபமாக, த(த)ந்த காந்திகள் வெந்நிலவுபோல் வெளியில் வீசும்படிநின்ற அதி சந்தோஷத்துடனே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திவ்யகுணசேஷ்டங்களை அனைவருமொரு முகமாகப் பாடாநின்றார்கள்; அப்படிப்பட்டவன் நம்மையும் தந்மயமாக்கி ரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறார். (100)

कंसालम्बितवामकुण्डलभरं मन्दोन्नतभ्रूलतं
किञ्चित्कुञ्चितकोमलाधरपुटं साचि प्रसारेक्षणम् ।
आलोलाङ्गुलिपल्लवैर्मुरलिकामापूरयन्तं मुदा
मूले कल्पतरोस्त्रिभङ्गिललितं जाने जगन्मोहनम् ॥ 101 ॥

கம்ஸாலம்பி₃தவாமகுண்ட₃லப₄ரம் மந்தோ₃ந்நதப்₄ரூலதம்
கிஞ்சித்குஞ்சிதகோமலாத₄ரபுடம் ஸாசி ப்ரஸாரேக்ஷணம்।
ஆலோலாங்கு₃ளிபல்லவைர்முரளிகாமாபூரயந்தம் முதா₃
மூலே கல்பதரோஸ்த்ரிப₄ங்கி₃லலிதம் ஜானே ஜகந்-
மோஹநம்॥101॥

(ப-உ) (க்சாலம்வீதவாமகுண்டலம்) க்ச(கம்ஸ) - தோள்வரையில், ஆலம்வீத(ஆலம்-பித) - தொங்கவிட்டிருக்கிற, வாம(வாம) - ஸுந்தரமான, குண்டலம்(குண்டல-பரம்) - குண்டலங்களை யுடையவனும், (மந்தோத்தமூலம்) மந்த(மந்த) - அல்பம், உத்த(உந்த) - உயர்ந்திருக்கிற, மூலம்(மூலம்) - கொடிபோன்ற புருவத்தையுடையவனும், (கிஷ்கிந்தகொமலாழரபுட்) கிஷ்கி(கிஷ்கி) - கொஞ்சம், கிஷ்கி(குஷ்கி) - தாழ்த்தப்பட்ட, கொமல(கொமல) - ம்ருதுவான, அழரபுட்(அழரபுட்) - அதரத்தையுடையவனும், (சாசிப்சாரேஷ்ண) சாசி(ஸாசி) - குறுக்காக, ப்சார(ப்சார-ஸார) - வ்யாபேதிருக்கிற, ஷ்ஷ்ண(ஷ்ஷ்ணம்) - பார்வையையுடையவனும், கல்பரோ:(கல்பரோ:) - கல்பகமரத்தினுடைய, மூல(மூல) - அடியில், (த்ரிமஹி-லலித்) த்ரிமஹி(த்ரிமஹி) - மூன்றுவளைவாக நிற்பதினால், லலித்(லலித்) - ஸுந்தரனாய்க்கொண்டு, (ஆலோலாஷ்ண) ஆலோல(ஆலோல) - மிகவுமிசைந்து கொண்டிருக்கிற, அஷ்ண(அஷ்ண) - தளிர்போன்ற விரல்களினால், முத(முத) - ஸந்தோஷத்துடன், மூலிகா(மூலிகா) - வேணுவை, ஆபூரயந்தம்(ஆபூரயந்தம்) - (அடக்கி வாயுவை) நிறைத்து, ஊதுமவனும், (ஜக-ந்மோஹ) ஜக(ஜக) - லோகங்களை, மோஹ(மோஹ) - வசீகரிக்குமவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஜான(ஜான) - உள்ளத்து அறிகின்றேன். (101)

(தா-ம்) இவன் குழலூதும் போது, காதிலணிந்த தோடுகள் தோள் மேல் தொங்கிப்பரளாநின்றன; புருவங்களிரண்டும் கொஞ்சமுயரவெழுந்திருந்தன; ஆகரம் சிறிது குவிந்திருந்தது; கண்கள் உள்ளுள்ளரஸாதிசயத்தினால் குறுக்குப்பாயா நின்றன, கைவிரல்கள் வேணுவின் ரந்தரங்களின் மேல் நர்த்தநம் பண்ணாநின்றன; உடம்புமூன்றுவளைவாக வளைந்திருந்தது. இவ்வழகுடன் ஸகலஜகத்தையுமாந்திப்பியா நின்று கொண்டு கற்பகமரத்தின் கீழ்நின்று குழலூதினானென்கிறார். (101)

मल्लैश्शैलेन्द्रकल्पः शिशुरितरजनैः पुष्पचापोऽङ्गनाभि-
गोपैस्तु प्राकृतात्मा दिविकुलिशभृता विश्वकायोऽप्रमेयः ।
क्रुद्धः कंसेन कालो भयचकितदृशा योगिभिर्ध्यैयमूर्तिः
दृष्टो रङ्गावतारे हरिरमरगणानन्दकृत् पातु युष्मान् ॥ 102 ॥

மல்லைஸ்ஸைலேந்த்₃ரகல்ப: ஸிஸூ-
ரிதரஜநை: புஷ்பசாபோங்க₃நாபி:₄
கோ₃பைஸ்து ப்ராக்ருதாத்மா தி₃வி-
குலிஸப்₄ருதா விஸ்வகாயோப்ரமேய:।

**க்ருத்₃த₄: கம்ஸேந காலோ ப₄யசகித-
த்₃ருஸா யோகி₃பி₄ர்த₄யேயமுர்தி:
த்₃ருஷ்டோ ரங்கா₃வதாரே ஹரி₃ரமர-
க₃ணாநந்த₃க்ருத் பாது யுஷ்மாந்||102||**

(ப-உ) (ரஙாவதாரே) ரங(ரங்க) - கம்ஸன் கோடித்த யுத்தரங்கத்தில், அவதாரே (அவதாரே) - ப்ரவேசிக்குங்காலத்தில், மஹை:(மல்லை) - சாணூராதிமல்லர்க-
ளினால், சைலேந்ரகல்ப: (ஸைலேந்த்ரகல்ப:) - மலையோடொத்தவனாகவும்,
இதரஜநை:(இதரஜநை)-மற்றஜநங்களினால், சிசு:(ஸிசு)-சிறுபிள்ளையாகவும்,
அங்நாமி:(அங்கநாபி)-ஸ்த்ரீகளினால், பூசாப:(புஷ்பசாப)-மந்தனாகவும்,
கோபை:(கோபை)-இடையர்களினால், ப்ராக்ருதாத்மா(ப்ராக்ருதாத்மா)-கேவலமநுஷ்-
யனாகவும், திவ(திவ) - ஸ்வர்க்கத்தில், குலிஸப்ருதா(குலிஸப்ருதா) - வஜ்ராயுதம்
ஏந்திய இந்த்ரனால், (விஷ்காய:) விஷ(விஷ்வ) - ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும்,
காய:(காய:) - சரீரமாகவுடையனாய், அப்ரமேய:(அப்ரமேய:) - ஒருவராலுமள-
விடக்கூடாதவனான ஸர்வேச்வரனாகவும், (மயசகிதரஷா)மய(பய) -
அச்சத்தினால், சகித(சகித) - நிலையற்று அல்லாடுகிற, ரஷா(த்ருஸா) -
கண்களையுடைய, க்ஸேந(கம்ஸேந)-கம்ஸனால், க்ருத்:(க்ருத்த)-கோபித்திருக்கிற
கால:(கால:) - யமனாகவும், யோகி:(யோகிபி:) - ருஷிகளினால், (ய்யேமூர்தி:
ய்யே(த்யேய)-த்யாநம் செய்யத்-தக்க, மூர்தி:(மூர்தி)-திவ்யவிக்ரஹனாகவும்,
ரஷ:(த்ருஷ்ட:)-காணப்பட்ட, (அமரணானந்ருத்) அமரண(அமரகண) - தேவர்கள்
குழாங்களுக்கு, அநந்ருத்(ஆநந்தக்ருத்) - ஸந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணு-
கிறவனான, ஹரி:(ஹரி:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், யுஷ்மாந்(யுஷ்மாந்) - உங்களை,
பாது(பாது) - ரசுஷிக்கட்டும். (102)

(தா-ம்.) இதில், கம்ஸனுடைய யுத்தரங்கத்திலிழிந்தபோதை யழகை
யநுஸந்திக்கிறார்.

ராமக்ருஷ்ணர்களிருவரையும் வஞ்சித்து வரவழைத்து உயிர் மாள்விப்-
பதாகக் கோடித்த ரங்கப்ரதேசத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் புகுந்து, வில்லை முறித்தல்,
குவலயாபீடத்தைக் கொல்லுதல் முதலிய சில அதிமாநுஷ வ்யாபாரங்களைச்
செய்ய, முஷ்டிகன் சாணூரன் முதலிய மல்லர்கள் அவற்றையெல்லாம்
கேட்டவர்களாய், பின்பு இவனை எதிரே பார்த்து, இவன் நம்மாலசைக்க
ஒண்ணாத பெருமலையாயிருந்தானென்று எண்ணினார்கள். மற்றவர்கள்

இவனுடைய இளமையைப்பார்த்து சிறுவனாக வெண்ணினார்கள், பெண்களெல்லாரும், வடிவுகொண்டெழுந்து வந்த மந்மதனாக வெண்ணினார்கள்; இடையர்கள், தம்மோடொத்த இடையனாக வெண்ணினார்கள்; இந்திரன் ஆகாசத்தில் நின்று பார்த்து, ஸர்வாந்தர்யாமியாய், அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூபஸ்பாவங்களை யுடைய புருஷோத்தமனாக வெண்ணினான்; கம்ஸன், தன்னைக் கொல்வதாகக் கோபித்து வந்த யமஸ்வரூபமாக வெண்ணி மெரள மெரள விழித்துப்பார்த்தான்; ருஷிகள்கண்டு, இது நாம் த்யாநம் செய்யவேண்டிய பரதத்வமென்றெண்ணினார்கள். இப்படி அவரவர்களுடைய ஸ்வபாவாநு குணமாகக் காணப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உங்களை ரக்ஷிக்கட்டுமென்கிறார்.(102)

संविष्टो मणिविष्टरेऽङ्गतलमध्यासीन लक्ष्मी मुखे
कस्तूरीतिलकं मुदा विरचयन् हर्षात्कुचौ संस्पृशन् ।
अन्योन्यस्मितचन्द्रिकाकिसलयैराराधयन्मन्मथं
गोपीगोपपरीवृतो यदुपतिः पायाज्जगन्मोहनः ॥ 103 ॥

ஸம்விஷ்டோ மணிவிஷ்டரேங்க₃-
தலமத்₄யாஸீநலக்ஷ்மீ முகே₂
கஸ்தூரீதிலகம் முதா₃ விரசயந்
ஹர்ஷாத்₃குசௌ ஸம்ஸ்ப்ருஸந்₁
அந்யோந்ய ஸ்மிதசந்த்₃ரிகா
கிஸலயைராராத₄யந் மந்மத₂ம்
கோ₃பீ கோ₃பபரீவ்ருதோ யது₃பதி:
பாயாஜ்ஜக₃ந்மோஹந:॥103॥

(ப-உ) (மணிவிஷ்டே) மணி(மணி) - ரத்நமயமான விஷ்டே(விஷ்டரே) - ஆஸநத்தில், சன்விஷ்ட:(ஸம்விஷ்ட:) - வீற்றிருந்தவனாய்க்கொண்டு, அங்குதலம்(அங்குதலம்) - துடைமேல், (அத்யாசீனலக்ஷ்மீ) அத்யாசீன(அத்யாஸீந) - உட்கார்ந்திருக்கிற, லக்ஷ்மீ(லக்ஷ்மீ) - ருக்மிணியினுடைய, முகே(முகே) - முகத்தில், முதா(முதா) - ஸந்தோஷத்தினால், கஸ்தூரீதிலகம்(கஸ்தூரீதிலகம்) - கஸ்தூரியினால் திலகத்தை, விரசயந்(விரசயந்) - செய்யுமவனும், ஹர்ஷாத்(ஹர்ஷாத்) - மனக்களிப்பினால், குசு(குசௌ) - கொங்கைகளை, சம்ஸ்ப்ருஸந்(ஸம்ஸ்ப்ருஸந்) - தடவுமவனும், (அந்யோந்யஸ்மிதசந்த்ரிகாகிஸலயை:) அந்யோந்ய(அந்யோந்ய) - ஒருவர்க்கொருவருடைய,

स्मित(ஸ்மித) - சிரிப்பாகிற, चन्द्रिका(சந்த்ரிகா) - நிலவினுடைய, किसलयैः(கிஸ-
லயை:) - தளிர்களினால், मन्मथं(மந்மதம்) - மந்மதனை, आराधयन्(ஆராதயந்) -
பூஜிக்குமவனும், (गोपीगोपपरीवृतः) गोपी(கோபீ) - ஆய்ச்சிகளினாலும், गोप(கோப)
- இடையர்களினாலும், परीवृतः(பரீவ்ருத:) - சூழப்பட்டவனும், जगन्मोहनः
(ஜகந்மோஹந:) - உலகை மயக்கியவனுமான. यदुपतिः(யதுபதி:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்.
पायात्(பாயாத்) - ரக்ஷிக்கட்டும். (103)

(தா-ம்) ஒருகால், கோபிமார்களும் கோபபாலர்களும் சூழநிற்கையில்,
ரத்நபீடத்திலுட்கார்ந்து தன் மடியில் ருக்மிணியையுட்காரவைத்துக்கொண்டு
அவள் முகத்தில் தன்கையால் கஸ்தூரிதிலகமிட்டு சிலஸ்ருங்காரவ்யாபாரங்க-
ளைப் பண்ணி, அவளுடனே களித்து முறுவல் செய்து காமதேவனையெழச்-
செய்தான், அப்படி ஸந்தோஷத்தோடு கூடிய க்ருஷ்ணன் உங்களை ரக்ஷிக்-
கட்டுமென்கிறார். (103)

आकृष्टे वसनाञ्जले कुवलयश्यामा त्रपाधःकृता
दृष्टिः संवलिता रुचा कुचयुगे स्वर्णप्रभे श्रीमति ।
बालः कश्चन चूतपल्लव इति प्रान्तस्मितास्यश्रियं
श्लिष्यंस्तामथ रुक्मिणीं नतमुखीं कृष्णस्स पुष्पातु नः ॥ 104 ॥

ஆக்ருஷ்டே வஸநாஞ்சலே குவலயஸ்யாமாத்ர பாத:₄ க்ருதா
த்₃ருஷ்டி: ஸம்வலிதாருசாகுசயுகே₃ ஸ்வர்ணே ப்ரபே₄ ஸ்ரீமதி।
பா₃ல: கஸ்சந சூதபல்லவ இதி ப்ராந்தஸ்மிதாஸ்ய ஸ்ரியம்
ஸ்லிஷ்யம்ஸ்தாமத₂ ருக்மிணீம் நதமுகீ₂ம் க்ருஷ்ணஸ்ஸ
புஷ்ணாது ந:॥104॥

(ப-உ) यस्याः(யஸ்யா:) - எந்த ருக்மிணியினுடைய, वसनअञ्जले(வஸநஅஞ்-
ஜலே)-புடவையின்தலைப்பானது, आकृष्टे(ஆக்ருஷ்டே)-இழுக்கப்பட்டவள-
வில், (त्रपाधःकृता) त्रपा(த்ரபா) - வெட்கத்தினால், अधःकृता(அத:க்ருதா) - கீழ்
முகமாகப் பண்ணப்பட்ட, (कुवलयश्यामा) कुवलय(குவலய) - கரிநெய்தல் புஷ்பம்
போல், श्यामा(ஸ்யாமா) - கறுத்திருக்கிற, दृष्टिः(த்ருஷ்டி:) - பார்வையானது,
(स्वर्णप्रभे)स्वर्ण(ஸ்வர்ண)-ஸுவர்ணத்தினுடைய, प्रभे(ப்ரபே)-காந்தியையுடைய,
श्रीमति(ஸ்ரீமதி) - அழகியதான், कुचयुगे(குசயுகே) - இரண்டுஸ்தனங்களின் மீது,
रुचा(ருசா) - காந்தியினால், संवलित(ஸம்வலித) - சேர்ந்ததோ, अथ(அத) - பிறகு,

बालः(பாலः) - இளைசான, कश्चन(கச்சந) - அபூர்வமாயிருப்பதொரு, चूतपल्लवः
इति(சூதபல்லவः இதி) - மாந்தளிரென்று (அதை நினைத்து), (प्रान्तस्मितास्यश्रियं)
प्रान्त(ப்ராந்த) - சுற்றும் வ்யாப்தமாயிருக்கிற, स्मित(ஸ்மித) - புன் சிரிப்போடு
கூடிய, आस्य(ஆஸ்ய) - முகத்தினுடைய, श्रियं(ஸ்ரியம்) - சோபையையுடைய-
வளாய், (नतमुखी) नत(நத) - வணங்கின, मुखी(முகீம்) - முகத்தையுடையளான,
तां(தாம்) - அந்த, रुक्मिणीं(ருக்மிணீம்) - ருக்மிணியை, शिष्यन्(ஸ்லிஷ்யந்) -
ஆலிங்கநம் செய்துகொண்ட, सः(ஸ:) - அந்த, कृष्णः(க்ருஷ்ண:) - க்ருஷ்-
ணன், नः(ந:) - நம்மை, पुष्पात्(புஷ்ணாது) - ரசுஷிக்கட்டும். (104)

(தா-ம்.) மற்றொருகால் ருக்மிணியும் தானுமாயிருக்கும்போது அவளு-
டைய மேலாடையைப் பிடித்திழுத்தான், அப்போதவள் வெட்கத்தினால்
தலையை வணங்கிக்கொள்ள, அவளுடைய கரிநெய்தலினிதழ்போல் நீல-
வர்ணமான பார்வையானது தங்கக்கிண்ணிகள் போன்ற முலைகளின்மேல்
படிய, அதையவன் கண்டு, இங்கு எதோ ஒரு இளையமாந்தளிரொட்டிக்
கிடக்கிறதென்று ப்ரமித்துக்களித்துச்சிரிக்க, அக்காலத்திலழகைக்கண்டு க்ருஷ்-
ணனவளை ஆலிங்கநம் செய்துகொண்டான்; இப்படி புருஷகாரபூதையான
லக்ஷ்மியோடு கூடிக்களிக்கிற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நம்மைரசுஷிக்கட்டுமென்கிறார்.(104)

उर्व्यां कोऽपि महीधरो लघुतरो दोभ्यां धृतो लीलया
तेन त्वं दिवि भूतले च सततं गोवर्धनो गीयसे ।
त्वां त्रैलोक्यधरं वहामि कुचयोरग्रे न तद्गण्यते
किं वा केशव भाषणेन बहुना पुण्यैर्यशो लभ्यते ॥ 105 ॥

உர்வ்யாம் கோபி மஹீத₄ரோ
லகு₄தரோ தோ₃ர்ப்யாம் த்₄ருதே லீலயா
தேந த்வம் தி₃வி பூ₄தலே ச ஸததம்
கோ₃வர்த₄நோ கீ₃யஸே।
த்வாம் த்ரைலோக்யத₄ரம் வஹாமி
குசயோரக்₃ரே ந தத்₃க₃ண்யதே
கிம் வா கேஸவ பா₄ஷணேந
ப₃ஹுநா புண்யையர்யஸோ லப்₄யதே॥105॥

(ப.உ.) கేశவ(கேஸவ) - க்ருஷ்ணனே! उर्व्यां(உர்வ்யாம்) - பூமியில், लघुतरः

(லகுதர:) - மிகவும் இலேசான, க:அபி(க:அபி) - ஏதோ ஒரு, மஹீதர:(மஹீதர:)- மலையானது, லீலயா(லீலயா) - விலாஸத்தினால், டொர்யா(தொர்ப்யாம்) - இரண்டு கைகளினால், (த்யா(த்வயா) - உன்னால்), தூத:(தூத:) - தாங்கப்பட்டது, தை(தேந) - அந்தகாரணத்தினால், த்வ(த்வம்) - நீ, திவி(திவி) - ஸ்வர்க்கலோகத்திலும், துவி(துவி) - பூலோகத்திலும், சதத(சததம்) - எப்போதும், தோவர:(தோவர:)- கோவர்த்தநதாரியென்று, தீயசை(தீயசை) - சொல்லப்படுகிறாய், (அஹம்) - நான், த்ரெலோக்யதர:(த்ரெலோக்யதரம்) - மூன்றுலகங்களையும் வயிற்றில் கொண்ட, த்வா(த்வாம்) - உன்னை, தூய:(தூய:) - ஸ்தநங்களுடைய, அக்ரே(அக்ரே) - நுனியில், தஹாமி(தஹாமி) - சுமக்கிறேன், தத(தத) - அதுவானது, ந த்யதே(ந த்யதே) - (ஒரு பொருளாக) எண்ணப்படுகிறதில்லை; தஹா(தஹா) - அதிகமான, தாஷண(தாஷண) - பேச்சினால், தி வா(தி வா) - என்ன உபயோகம், துயை:(துயை:) - பாக்யசாலிகளினால், தய:(தய:) - கீர்த்தியானது, த்யதே(த்யதே) - அடையப்படுகிறது. (105)

(தா-ம்.) இதில், ருக்மிணி, க்ருஷ்ணனைக்குறித்துச் சொன்ன விநோதோக்திகளைச் சொல்லுகிறார்.

ஒரு கால், க்ருஷ்ணனும் தானுமாக இருக்குங்காலத்தில் ருக்மிணியானவள் அவனைப்பார்த்து, ஓ ப்ராணநாதனே! நீ, இப்பூமியிலொரு மூலையிலுள்ள ஏதோ ஒரு சிறுமலையை இரண்டு கைகளினாலும் தூக்கிச் சிறிது நேரம் தாங்கியிருந்தாய் என்றிவ்வளவுமாத்ரத்தைக்கொண்டு உன்னைலோகமெல்லாம், “கோவர்த்தநதாரி.பெருமலையைச் சுமந்தான்” என்று கொண்டாடுகிறார்கள்; நானோ உன்னைப் போலன்றிக்கே மூன்றுலகங்களையும், சுமந்த உன்னை என்னுடைய ஒரு முலையின் நுனியில் எப்போதும் அநாயாஸமாகவைத்துச் சுமக்கிறேன். இவ்வளவு அரியசெயலைச் செய்த என்னை ஒருவரும் புகழ்வாரில்லை; எதைச்சொல்லித்தான் என்னபயன்? தூர்வத்யுத்தினால் கீர்த்தியுண்டாகிறது, நம்மாலொன்றும் செய்யப்போகாதென்றானென்கிறார். (105)

सन्ध्यावन्दन भद्रमस्तु भवते भोः स्नान तुभ्यं नमो
 भो देवाः पितरश्च तर्पणविधौ नाहं क्षमः क्षम्यताम् ।
 यत्र क्वापि निषीद्य यादवकुलोत्तंसस्य कंसद्विषः
 स्मारं स्मारमघं हरामि तदलं मन्ये किमन्येन मे ॥ 106 ॥

ஸந்த்யாவந்தந₃ ப₄த்ரமஸ்து₃ ப₄வதே
 போ₄: ஸ்நாந துப்₄யம் நமோ
 போ₄ தே₃வா: பிதரஸ்ச தர்பணவிதௌ₄
 நாஹம் கூம: கூம்யதாம்।
 யத்ர க்வாபி நிஷீத்₃ய யாத₃வ-
 குலோத்தம்ஸஸ்ய கம்ஸத்₃விஷ:
 ஸ்மாரம் ஸ்மாரமக₄ம் ஹராமி
 தத₃லம் மந்யே கிமந்யேந மே॥106॥

(ப-உ) சந்யாவந்ந(ஸந்த்யாவந்தந) - ஓ சந்த்யாவந்தனமே! भवते(பவதே)-
 உனக்கு, भद्रं(பத்ரம்) - மங்களமானது, अस्तु(அஸ்து) - உண்டாகட்டும், भो सान
 (போஸ்நாந) - ஓ ஸ்நாநமே! त्वयं(துப்₄யம்) - உனக்கு, नमः(நமஸ்காரம்) - நமஸ்-
 காரம், हे देवाः(ஹே தேவா:) - தேவர்களே! पितरः(பிதர:) - பித்ருதேவதைகளே!
 तर्पणविधौ(தர்பணவிதௌ) - தர்ப்பணம் செய்வதில், अहं(அஹம்) - நான், न क्षमः
 (நக்ஷம:) - ஸமர்த்தனல்லேன், क्षम्यतां(க்ஷம்யதாம்) - பொறுத்துக்கொள்ளப்படட்-
 டும், यत्र क्व अपि(யத்ர க்வ அபி) - எங்கேயாவது ஓரிடத்தில், निषीद्य(நிஷீத்ய) -
 இருந்து, (यादवकुलोत्तंसस्य) यादवकुल(யாதவகுல) - யதுவம்ஸத்து அரசர்களுடைய,
 कुल(குல) - ஸமூஹத்துக்கு. उत्तंसस्य(உத்தம்ஸஸ்ய) - சிரோபூஷணமானவனும்,
 कंसद्विषः(கம்ஸத்விஷ:) - கம்ஸனைக் கொன்றவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய
 (வடிவை), स्मरं स्मरं(ஸ்மாரம் ஸ்மாரம்) - நினைத்து நினைத்து, अहं(அகம்) -
 பாபத்தை, हरामि(ஹராமி) - போக்குகிறேன், तत्(தத்) - அதையே, अलं(அலம்)-
 போதுமாக, मन्ये(மந்யே) - எண்ணுகிறேன், मे(மே) - எனக்கு, अन्येन(அந்யேந)-
 மற்றொன்றால், किं(கிம்) - என்னப்ரயோஜனம்? (106)

(தா-ம்) இப்பொழுது நீர்காலாதிக்கரமத்தை யறியாமல் க்ருஷ்ண குணங்-
 களைப்பாடிப் பொழுதுபோக்காநின்றீர், பொழுது விடிந்தது, நித்யகர்மாநுஷ்-
 டாநம் செய்ய எழுந்திரீரென்னச் சொல்லுகிறார்.

நித்யகர்மாநுஷ்டாநங்களுக்கெல்லாமொரு நமஸ்காரமிடுகிறேன், அதொன்-
 றுமென்னால் செய்யப்போகாது, எங்கேயாயினும் தனியே யோரிடத்திலுட்-
 கார்ந்து. க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரப்ரபாவத்தையும், அவதரித்துச்செய்த செய-
 லையும் நினைத்து ப்பாடி என்பாபங்களைக்கோக்கிக் கொள்ளுகிறேன், அது
 எனக்குப்போதும், மற்றொன்றாலெனக்குப் பணியில்லை யென்கிறார். (106)

हे गोपालक हे कृपाजलनिधे हे सिन्धुकन्यापते
 हे कंसान्तक हे गजेन्द्रकरुणापारीण हे माधव ।
 हे रामानुज हे जगत्रयगुरो हे पुण्डरीकाक्ष मां
 हे गोपीजननाथ पालय परं जानामि न त्वां विना ॥107 ॥

ஹே கோ₃பாலக ஹே க்ருபா-
 ஜலநிதே₄ ஹே ஸிந்து₄கந்யாபதே
 ஹே கம்ஸாந்தக ஹே க₃ஜேந்த்₃ர-
 கருணாபாரீண ஹே மாத₄வ।
 ஹே ராமாநுஜ ஹே ஜக₃த்ரய-
 கு₃ரோ ஹே புண்டரீகாக்ஷ மாம்
 ஹே கோ₃பீஜநநாத₂ பாலய
 பரம் ஜாநாமி ந த்வாம் விநா॥107॥

(ப-உ) हे गोपालक(ஹே கோபாலக) - ஓ பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவனே! हे कृपाजलनिधे(ஹே க்ருபாஜலநிதே) - ஓ தயாஸமுத்ரமே! हे सिन्धुकन्यापते(ஹே ஸிந்து₄கந்யாபதே) - ஓ லக்ஷ்மீபதியே! हे कंसान्तक(ஹே கம்ஸஅந்தக) - ஓ கம்ஸனுக்கு ம்ருத்யுவானவனே! हे गजेन्द्रकरुणापारीण(ஹே கஜேந்த்₃ரகருணாபாரீண) - ஓ கஜேந்த்ரன் விஷயமான க்ருபையினால் பூர்ணனானவனே, हे माधव (ஹே மாதவ) - ஓ ஸ்ரீவல்லபனே! हे रामानुजे(ஹே ராமாநுஜ) - ஓ பலராமனுடைய தம்பியே! जगत्त्रयगुरो(ஜகத்த்ரயகுரோ) - ஓ மூன்றுலங்களுக்குப் பெரியோனே! हेपुण्डरीकाक्ष(ஹே புண்டரீகாக்ஷ) - ஓ செந்தாமரைக்கண்ணனே! हे गोपीजननाथ(ஹே கோபீஜநநாத) - ஓ கோபிகாவல்லபனே! मां(மாம்) - என்னை, पालय(பாலய) - ரக்ஷியும், त्वां विना(த்வாம் விநா) - உன்னைவிட்டு, परं(பரம்) - வேறொரு தெய்வத்தை, न जानामि(ந ஜாநாமி) - அறியமாட்டேன். (107)

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய குணங்களுக்கும் சேஷ்டிதங்களுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறார்.

ஓ க்ருஷ்ணா! நீ இப்போது இடைக்குலத்திலவதரித்து, தன்னைத்தானே ரக்ஷித்துக்கொள்ள வல்லமையற்றதாய் உன்னையே ஆஸ்ரயித்திருக்கிற பசுக்களை ரக்ஷித்து, ஜாதிகுல ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநா திகளில் எவ்விதராயினும் அகதிர்க்குக் கதியானமையைக் காட்டினாய்; அதற்கடியான தயைக்கு

நிலையிடமாயிருந்தாய்; அந்த தயை' உன்னுடைய மேன்மையினால் தலை-
மடங்கிக்கிடக்கில் அதைக்கிளப்பிக் கார்யம் கொள்ளவல்ல லக்ஷ்மிக்கு
வல்லபனாயிருந்தாய், ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை உருமாய்த்தாய் இப்போதே
யன்றிக்கே முன்பும் இம்மாதிரியாகவே கஜேந்தரன் விஷயத்தில் கருணை-
கூர்ந்து, ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே நீயே நேரில் வந்து இவனை உத்தரித்தாய்,
ரக்ஷிக்கும்போதெல்லாம் புருஷகாரமாகைக்காகப் பிராட்டியை எப்போதும்
பிரியாதவனாயிருந்தாய், பெரியோருக்குச் சிறியோன் கீழ்ப்படிந்திருக்கும்
விதத்தை பலராமனுக்குத் தம்பியாயிருந்து காட்டினாய், கீதோபநிஷத்தை
உபதேசித்து ஸகலலோக குருவாயிருந்தாய், உபதேசத்தால் திருந்தாதாரைக்
கண்ணழகைக் காட்டித் திருத்தவல்ல புண்டரீகாக்ஷனாயிருந்தாய். ஆஸ்ரி-
தருடைய அபீஷ்டங்களை யெல்லாம் அளிக்கவல்லானா யிருந்தாய் நான்
உன்னையல்லது வேறு கதியற்றவனாயிருந்தேன். என்னைக் காப்பாற்றவேணு-
மென்கிறார்.

(107)

कस्तूरीतिलकं ललाटफलके वक्षःस्थले कौस्तुभं
नासाग्रे नवमौक्तिकं करतले वेणुं करे कङ्कणम् ।
सर्वाङ्गे हरिचन्दनं च कलयन् कण्ठे च मुक्तावलिं
गोपस्त्रीपरिवेष्टितो विजयते गोपालचूडामणिः ॥ 108 ॥

கஸ்தூரீ திலகம் லலாடப₂லகே வக்ஷ:ஸ்த₂லே கௌஸ்துப₄ம்
நாஸாக்₃ரே நவமௌக்திகம் கரதலே வேணும் கரே கங்கணம்।
ஸர்வாங்கே₃ ஹரிசந்த₃நம் ச கலயந் கண்டே₂ ச முக்தாவளிம்
கோ₃பஸ்த்ரீ பரிவேஷ்டிதோ விஜயதே கோ₃பாலசூடா₃

மணி:॥108॥

(ப-உ) லலாடபலகே(லலாடபலகே) - பரந்ததிருநெற்றியில், கஸ்தூரி திலகம்(கஸ்தூரீதிலகம்) - கஸ்தூரிநாமத்தையும், வக்ஷ:ஸ்தலே(வக்ஷ:ஸ்தலே) - திருமார்பில், கௌஸ்துபம்(கௌஸ்துபம்) - கௌஸ்துபமென்கிற மரகதப்பச்சையையும், நாஸா-அக்ரே(நாஸாஅக்ரே) - நுனி மூக்கில், நவமௌக்திகம்(நவமௌக்திகம்) - புதிதான முத்தையும், கரதலே(கரதலே) - திருக்கையில், வேணு(வேணும்) - குழலையும், கரே(கரே)-முன்கையில், கங்கணம்(கங்கணம்)-வளையையும், சர்வாங்கே(ஸர்வாங்கே) - சரீரமுழுதும், ஹரிசந்தம்(ஹரிசந்தம்) - சிவப்புச்சந்தனமும், கண்டே(கண்டே) -

கழுத்தில், முக்தாவலிம்(முத்தாவலிம்) - முத்துமாலையையும், கலயந்(கலயந்) - அலங்கரித்துக்கொண்டவனாய்க்கொண்டு, கோபி(கோபஸ்தீர்) - கோபிகைகளினால், பரிவேத: (பரிவேஷ்டித:) - சுற்றும் வளைப்புண்ட, கோபாலகூடா-மணி:(கோபாலகூடாமணி:) - ஆயர்தலைவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் விளங்குகிறான். (108)

(தா-ம்) கீழ் அவனுடைய குணங்களைச் சொல்லி, இதில்-அவனுடைய அலங்காரத்தை நினைக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், முகத்தில் கஸ்தூரி திலகமும், கழுத்தில் தொங்குகிற கௌஸ்துபமணியும் முத்துமாலையும், மூக்குநுனியில் முத்தும், கைத்தலத்தில் பிடித்த ஊதுகுழலும், மணிக்கட்டுக்குக்கீழ் பூண்ட வளைகளும், உடம்பெங்கும் பூசின சந்தநமுமாய்க்கொண்டு கோபஸ்தீர்மண்டலமத்யத்தில் விளங்காநின்றானென்கிறார். (108)

लोकानुन्दयन् श्रुतीमुखरयन् श्रोणीरुहान्हर्षयन्
शैलान्विद्रवयन् मृगान्विवशयन् गोबृन्दमानन्दयन् ।
गोपान् संभ्रमयन् मुनीन्सुकुलयन् सप्तस्वरान् जृम्भयन्
ओंकारार्थमुदीरयन् विजयते वंशीनिनादशिशोः ॥ 109 ॥

லோகாநுந்மத₃யந் ஸ்ருதீர்முக₂ரயந்
ஸ்ரோணீருஹாந்ஹர்ஷயந்
ஸைலாந்வித்₃ரவயந் ம்ருகா₃ந்
விவஸயந் கோ₃ப்₃ருந்த₃மாநந்த₃யந்।
கோ₃பாந் ஸம்ப்₄ரமயந் முநீந்முகு-
லயந் ஸப்தஸ்வராந் ஜ்ரும்பயந்
ஓம்காரார்த₂முதீ₃ரயந் விஜயதே
வம்ஸீநிநாத₃ஸ்ஸிஸோ:॥109॥

(ப-உ) ஶிஸோ:(ஸிஸோ:) - பிள்ளையாகிய க்ருஷ்ணனுடைய, வ்ஸீநிநாத: (வம்ஸீநிநாத:) - குழலோசையானது, லோகந்(லோகாந்) - ஜநங்களை, ஁ந்-
யந்(உந்மதயந்) - மிக்க மத(மத)மேறப்பண்ணா நின்றுகொண்டும், ஶுதி:
(ஸ்ருதீ:) - வேதங்களை, முகரயந்(முகரயந்) - ஸ்தோத்ரம் செய்யும்படி பண்ணா
நின்று கொண்டும், ஶுணிர்ஹான்(க்ஷோணீருஹாந்) - மரங்களை, ஹர்ஷயந்(ஹர்ஷயந்)

- தளிர்க்கப்பண்ணா நின்று கொண்டும், சீலந்(ஸைலாந்) - கற்களை, வித்-
வயந்(வித்ரவயந்) - நீராக உருக்கா நின்று கொண்டும், மூகாந்(ம்ருகாந்) - மான்
முதலிய திர்யக்குகளை, விவசயந்(விவசயந்) - பரவசமாகப்பண்ணாநின்று-
கொண்டும், கோபந்(கோபந்) - பசுக்களை, ஆநந்தயந்(ஆநந்தயந்) - களிக்-
கப்பண்ணாநின்றுகொண்டும், கோபாந்(கோபாந்) - இடையர்களை, சம்மயந்
(ஸம்ப்ரமயந்) - உத்ஸாஹமுடையவர்களாகப்பண்ணாநின்று கொண்டும்,
மூநீந்(மூநீந்) - ருஷிகளை, மூகூலயந்(மூகூலயந்) - கண் மூடப்பண்ணி த்யாநபர-
வசமாக்காநின்றுகொண்டும், சம்சுவரந்(ஸப்தஸ்வரந்) - ஏழுஸ்வரங்களை,
சம்மயந்(ஜ்ஞம்பயந்) - வ்ருத்திபண்ணாநின்று கொண்டும். ஆகாராந்(ஓம்காராந்-
த்தம்) - ப்ரணவார்த்தத்தை, உதீரயந்(உதீரயந்) - சொல்லாநின்றுகொண்டும்,
விஜயந்(விஜயந்) - விளங்குகிறது. (109)

(தா-ம்) இதில், அவனுடைய வேணுகாந்தத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

க்ருஷ்ணன் ஸகல வேதவாக்யங்களையும் வேணுகாந்தத்திலே இசைத்து
மீட்டி, ஸகல வேதஸாரமான ப்ரணவத்தினர்த்தம் ஸ்ப்புடமாகத் தோற்றும-
படி குழலூதினபோது, ஸப்தஸ்வரங்களுமெழாநின்ற அக்குழலோசையானது,
ப்ராஜ்ஞரை மதிமயக்கிப் பிச்சேறப் பண்ணிற்று; காட்டில் மேயும் ம்ருகங்-
களை மேய்ந்த புல்கடைவாய் வழிசோரப்பண்ணிற்று; ஆக்களைக் களிக்கப்-
பண்ணிற்று; உலர்ந்த மரங்களைத் தளிர்ப்பித்தது, கல்லை நீராக்கிற்று,
ஜிதேந்த்ரியான ருஷிகளை அஞ்ஜலியிட்டுத் தொழுவித்துக் கொண்டது;
இப்படி ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸ்வஸ்வபாவங்களை விட்டு வெவ்வேறு
ஸ்பாவத்தை யடையும்படி பண்ணின அவ்வினிய குழலோசையானது
ஸர்வலோக ப்ரசித்தமாக விளங்காகின்றதென்கிறார். (109)

இரண்டாவது ஆஸ்வாஸம் முற்றிற்று

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம்

தூத்யாஸா:

அஸ்தி ஸ்வஸ்த்யயந் ஸமஸ்தஜகதாமஹ்யஸ்தலக்ஷ்மிஸ்தந்

வஸ்து ஹஸ்தரஜஸ்தமோஹிரனிஷ் ந்யஸ்த் பூரஸ்தாடிவ |

ஹஸ்தோடிஸ்தகிரிந்ரமஸ்தகதரூபஸ்தாரவிஸ்தாரித-

ஸஸ்தஸ்வஸ்தரூஸூநஸ்தரஸ்தரஸ்தாவி ராஹஸ்துதம் || 1 ||

அஸ்தி ஸ்வஸ்த்யயநம் ஸமஸ்தஜகதாமப்யஸ்த-

லக்ஷ்மிஸ்தநம்

வஸ்துத்வஸ்தரஜஸ்தமோபிரநிஸம் ந்யஸ்தம் பூரஸ்தாதிவ

ஹஸ்தோடிஸ்தகிரிந்ரமஸ்தகதரூபஸ்தாரவிஸ்தாரித-

ஸரஸ்தஸ்வஸ்தரூஸூநஸ்தரஸ்தாவி

ராஹஸ்துதம்||1||

(ப.உ) ஸமஸ்தஜகதாம(ஸமஸ்தஜகதாம்) - ஸகலலோகங்களுக்குமுண்டான, (ஸ்வஸ்த்யயந்) ஸ்வஸ்தி(ஸ்வஸ்தி) - மங்களங்களுக்கு, அயந்(அயநம்) - ஸத்தாநமானதும், (அஹ்யஸ்தலக்ஷ்மிஸ்தந்) அஹ்யஸ்த(அப்யஸ்த)- அடிக்கடி ஸம்சலேஷிக்கப்பட்ட, லக்ஷ்மி(லக்ஷ்மி)-ஸ்ரீதேவியினுடைய, ஸ்தந்(ஸ்தநம்)-குசங்களையுடையவனும், (ஹஸ்தரஜஸ்தமோஹி:) ஹஸ்த(ஹஸ்த)-நசித்துப்போன, ரஜ:(ரஜ:)-ரஜோகுணத்தையும், தமோஹி:(தமோஹி:) - தமோகுணத்தையுமுடைய (ஸ்வஸ்தரூபஸ்தாரவிஸ்தாரித) ஸத் பூரஸ்தாரவிஸ்தாரித, அநிஷ்(அநிஷம்) - ஸர்வகாலமும், பூரஸ்தாதி(பூரஸ்தாத்) - எதிரில், ந்யஸ்த் இவ(ந்யஸ்தம் இவ) - ஸத்தாபிக்கப்பட்டது போல் ப்ரத்யக்ஷதுல்யமாகக் காணப்படுமதும், (ஹஸ்தோடிஸ்தகிரிந்ரமஸ்தகதரூபஸ்தாரவிஸ்தாரித) ஹஸ்த(ஹஸ்த)-கையினால், ஓடிஸ்த(ஓடிஸ்த)-உயரவெடுக்கப்பட்ட, கிரிந்ர(கிரிந்ர)- கோவர்த்தனமலையினுடைய, மஸ்தக(மஸ்தக)- சிகரங்களிலுள்ள, தரூ(தரூ) - மரங்களுடைய, ஸ்தார(ஸ்தார) - தோப்புக்களில், விஸ்தாரித(விஸ்தாரித) - அலர்ந்தும், ஸஸ்த(ஸஸ்த) - நழுவி உதிருமதுமான, ஸஸ்தரூ(ஸ்வஸ்தரூ) - கல்பகமரத்தினுடைய, ஸூந(ஸூந) - புஷ்பங்களுடைய, ஸஸ்தர(ஸம்ஸ்தர) - குவியல்களினால், லஸ்த(லஸ்த்) - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்குமதும், (ஸ்தாவி ராஹஸ்துத) ஸ்தாவி(ஸ்தாவி) - புகழ்கையே தன்மையான, ராஹ(ராஹ) - ராதிக்கையினால், ஸ்துத(ஸ்துதம்) - ஸ்தோத்ரம்செய்யப்பட்டதுமான, வஸ்து(வஸ்து) - பரவஸ்துவானது, அஸ்தி(அஸ்தி) - இருக்கிறது. (1)

(தா-ம்.) முதல் ஆஸ்வாஸத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார், இரண்டாவது ஆஸ்வாஸத்தில், தம்முடைய இஷ்ட அநிஷ்ட-ப்பராப்தி பரிஹாரங்களுக்கு அவனே கடவான்; அதற்குரிய குணபூர்த்தியுள்ளானுமவனே, அவற்றைக்கொண்டு கார்யம் செய்விக்கவல்ல புருஷகாரமும் இங்கேயுண்டு, ஆகையால் அவனே ஆஸ்ரயணியனென்று நிர்ணயித்து அவன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்; அநந்தரமான இந்த ஆஸ்வாஸத்தில், புருஷார்த்தமுமவனையென்று அறுதியிட்டு அநுபவிக்கிறார்.

தாங்களேஜகதீஸ்வரர்களாக அபிமாநித்திருக்கிற ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளுக்கும் நாமே நம்முடைய பௌருஷத்தால் அபீஷ்டத்தை ஸாதித்துக் கொள்ளுகிறோமென்றிருக்கிற ஸ்வதந்த்ரருக்கும், தேஹாதிரித்தமான ஆத்மாவேறொன்றில்லை யென்கிறவர்களுக்கும், தன்னுடைய போஷணத்தில் பிறர் கையையே எதிர்பார்த்திருக்கும் பஸ்வாதிகளுக்கும் அவரவர்களுடைய அபீஷ்டங்களை யளிக்கும்வனாயிருந்தான்; ஸ்ரீதேவியினுடைய வடிவழகிலீடுபட்டு, அவளுடைய முகமலர்த்திக்காக சேதநன்செய்யுமடிமையை ஒன்று பத்தாக்கி ஸ்வீகரியாநின்றான்; ஸதாசாரம், ஸத்ஸங்கம், குருசுப்ருஷை முதலானவற்றால் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையுமடக்கி ஸத்வகுணத்தை மேலெழப்பண்ணி யோகாப்யாஸத்தில் நின்று பக்திசெய்கிற பாகவதர்க்கு மாநஸஜ்ஞாநத்தில் ப்ரத்யக்ஷம்போலே காணாநின்றான்; கோவர்த்தனகிரியை யெடுத்தபோது கொடிமுடிகளிலுள்ள கற்பகமரங்களசைந்து அவற்றின் புஷ்பங்கள் இவன் மேல் சொரிய அவ்வழகைக்கண்டு அருகிருந்த ராதிகை முதலிய கோபிமார்களும் மற்றவர்களும் புகழாநிற்க, இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனுக்கு இக்குணங்களுமொன்றுமில்லையென்று சொல்லப்போகாது; ஏதாத்ருசகுண விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸ்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களிலே ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றானென்கிறார். (1)

राधाराधितविभ्रमाद्भुतरसं लालित्यरत्नाकरं
साधारण्यपदव्यतीतसहजस्मेराननाम्भोरुहम् ।
आलम्बे हरिनीलवर्गगुरुतासर्वस्वनिर्वापणं
बालं वैणविकं विमुग्धमधुरं मूर्धाभिषिक्तं महः ॥ 2 ॥

ராதா₄ராதி₄விப்₄ரமாத்₃பு₄தரஸம் லாலித்யரத்நாகரம்
ஸாதா₄ரண்யபத்₃வ்யதீதஸஹஜஸ்மேராநநாம்போ₄ருஹம்।

ஆலம்பே₃ ஹரிநீலவர்க₃கு₃ருதாஸர்வஸ்வநிர்வாபணம்
பா₃லம் வைணவிகம் விமுக₃த₄மது₄ரம் மூர்தா₄பி₄ஷிக்தம்

மஹ: ||2||

(ப-உ.) (ரா஧ாரா஧ிதவிஶ்ரமாஶ்டுதரச்) ரா஧ா(ராதா) - ராதிகையினால், ஆரா஧ித(ஆரா-
தித) - கொண்டாடப்பட்ட, விஶ்ரம(விப்ரம) - விலாஸங்களினால், அஶ்டுத(அத்-
புத) - ஆச்சர்யகரமான, ரஸ(ரஸம்) - ச்ருங்கார ரஸத்தையுடையதும், (லாலித்ய-
ரஸாகர்) லாலித்ய(லாலித்ய) - ஸௌந்தர்யத்துக்கு, ரஸாகர்(ரத்நாகரம்) - ஸமுத்ரமானதும்,
(சா஧ாரணயபதவ்யதிதசஹஜஸ்மேரானநாமூரஹ்) சா஧ாரணய(ஸாதாரணய) - ஸாம்யத்தினுடைய,
பத(பத) - அடியை, வ்யதித(வ்யதித) - அதிக்ரமித்திருப்பதும், சஹஜ(ஸஹஜ) -
ஸ்வாபாவிகமுமான, ஸ்மேர(ஸ்மேர) - புன்சிரிப்பையுடையதுமான, ஆநந-
அம்ஶூரஹம்) ஆநநஅம்ஶூரஹம்) - முககமலத்தையுடையதும், (ஹரிநீலர்வஸஸ்வ-
வ்ஸ்வநிர்வாபணம்) ஹரிநீல(ஹரிநீல) - இந்த்ர நீலமணியினுடைய, ர்வ(கர்வ) - அபிமா-
நத்தினுடைய, ரூதா(குருதா) - செறுக்குடைய, ஶ்வ(ஸர்வஸ்வ) - ஸமஸ்த-
தமான செல்வத்தையும், நிர்வாபணம்(நிர்வாபணம்) - நிரஸிப்பதும், வைண-
விகம்) - குழலாதுகையையே நிரூபமாகவுடையதும், (விமுக்தம்) விமுக்த
(விமுக்த) - உலகத்திலுள்ள ஸுந்தரமான ஸமஸ்த வஸ்துக்களைக் காட்-
டிலும், மது(மதுரம்) - ஸுந்தரமானதும், மூர்யாபிஷிக்தம்(மூர்தாபிஷிக்தம்) - ஸர்-
வோத்தமமானதும், பாலம்(பாலம்) - இளம்பருவமுற்றதுமான, மஹ:(மஹ:) -
தேஜஸ்ஸை, ஆலம்பே(ஆலம்பே) - ஆச்சர்யிக்கிறேன். (2)

(தா-ம.) ப்ராப்யனான பரமபுருஷனை நினைத்தபோதெல்லாம் கைதொ-
ழுவது சேதநர்க்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, கீழ் அவனை நினைத்து இதில்
தொழுகிறார். பரமரஸிகைகளான ராதிகை முதலானவர்களும் கொண்டாடும்
படியான ச்ருங்காரவிலாஸங்களையுடையனாய், அழகுக்கு நிலையிடமாய்,
தனக்கே அஸாதாரணமாய் ஸ்வாபாவிகமாயுள்ள முகமுறுவலையுடைய-
னாய், இந்த்ரநீல மாணிக்கமும் தோற்றோடும்படிஸ்லாக்யமான நீலநிறத்தை
யுடையனாய், ஓர் ஆரணாதிகளாலன்றியே ஸ்வாபாவிகமான போக்யதை-
யையுடையனாய், ஸர்வோத்தமனாய், வேணுகாநரஸிகனான ஶ்ரீக்ருஷ்ண-
னைத் தொழுகிறேனென்கிறார். (2)

करिणामलभ्यगतिवैभवं भजे करुणावलम्बितकिशोरविग्रहम् ।

यमिनामनारतविहारि मानसे यमुनावनान्तरसिकं परं महः ॥ 3 ॥

கரிணாமலப்₄யக₃திவைப₄வம் ப₄ஜே
 கருணாவலம்பி₃தகிஸோரவிக்₃ரஹம்।
 யமிநாமநாரதவிஹாரி மாநஸே
 யமுநாவநாந்தரஸிகம் பரம் மஹ:॥3॥

(ப-உ) கரிணா(கரிணாம்) - யானைகளுக்கு, (அலஹ்யதிவீமவ்) அலஹ்ய(அலப்ய)-
 அடையத்தகாத, ருதி(கதி)-நடையினுடைய, வீமவ்(வைபவம்)-பெருமையை-
 யுடையதும், (கருணாவலம்பிதகிஸோரவிஹம்) கருணா(கருணா) - க்ருபையினால், அவலஹ்ய
 (அவலம்பித)-ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட, கிஸோர(கிஸோர)-சிறுபிள்ளையினுடைய,
 விஹம்(விக்ரஹம்) - சரீரத்தையுடையவனும், யமினா(யமிநாம்) - யோகிகளு-
 டைய, மானசே(மாநஸே) - ஹ்ருதயத்தில், (அநாரதவிஹாரி) அநாரத(அநாரத) -
 ஸர்வகாலமும், விஹாரி(விஹாரி) - க்ரீடிப்பதும், (யமுநாவநாந்தரஸிகம்) யமுநா(யமுநா)-
 யமுனைக்கரையிலுள்ள, வநஅந்த(வநஅந்த) - காட்டுக்குள் (ஸஞ்சரிக்கையில்),
 ரஸிகம்(ரஸிகம்) - ப்ரீதியையுடையதுமான, பரம்ஹ:(பரம்மஹ:) - ஸர்வலக்ஷண-
 மான தேஜஸ்ஸை, மஜே(பஜே) - பற்றுகிறேன். (3)

(தா-ம்) ஸாதுஜந பரித்ராணார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாயவதரித்த இவன்
 மத்தகஜம்போன்ற நடையழகையுடையனாய், யோகிகளுடைய ஹ்ருதயகம-
 லத்திலும், யமுநாதீரத்திலுள்ள அடியிடுகைக்கினிதாம்படி மணல்ப்பாய்ந்தி-
 ருக்கிற தோப்புகளிலும் ஹர்ஷத்துடனே உலாவா நின்றானென்கிறார். (3)

नियन्त्रितं सर्वजगद्रजाङ्गनानियन्त्रितं विपुलविलोचनाज्ञया ।

निरन्तरं मम हृदये विजृम्भतां समस्ततस्सरसतरं परं महः ॥ 4 ॥

நியந்த்ரிதம் ஸர்வஜக₃த்₃வ்ரஜாங்க₃நா-
 நியந்த்ரிதம் விபுலவிலோசநாஜ்ஞயா।
 நிரந்தரம் மம ஹ்ருத₃யே விஜ்ஞும்ப₄தாம்
 ஸமஸ்ததஸ்ஸரஸதரம் பரம் மஹ:॥4॥

(ப-உ) சர்வஜாத(ஸர்வஜகத்)-எல்லாவுலகங்களையும், நியத்ரிதம்(நியந்த்ரிதம்)-
 அடக்கியாள வல்லதும், (விபுலவிலோசநா) விபுல(விபுல) - அகன்றிருக்கிற,
 விலோச(விலோசந) - கண்களினாலிடப்பட்ட, அஜ்ஞா(ஆஜ்ஞயா) - கட்டளையி-
 னால், நியத்ரிதம்(நியந்த்ரிதம்)-அடக்கியாளப்பட்டதும், சமஸ்தத:(ஸமஸ்தத:)-
 எல்லாவற்றைக்காட்டிலும், (வ்ரஜாங்கநா) வ்ரஜா(வ்ரஜாங்கநா) - இடைச்-

சியினால், நியத்ரிதம்(நியந்த்ரிதம்)-அடக்கியாளப்பட்டதும், சரசதர்(ஸரசதரம்) - மிகவுமாநந்த ஜநகமானதுமான, தத்(தத்) - அப்படிப்பட்ட, பர் மஹ:(பரம் மஹ:) - பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸானது, மம(மம) - என்னுடைய, ஹ்ருதயே(ஹ்ருதயே)- நெஞ்சில், நிரந்தர்(நிரந்தரம்) - ஸர்வகாலமும், விஜ்மதா(விஜ்ரும்பதாம்) - வருத்தியடையட்டும், “சமஸ்த: சரசதர்”(“ஸமஸ்தத: ஸரசதரம்”) - என்பதற்கு எல்லா ப்ரதேசங்களிலும் ஆநந்தமயமானதும் என்றுமர்த்தமாம். (4)

(தா-ம்) ஸகலலோகங்களையும் தன் புருவத்து நெளிப்பினாலடக்கியாளவல்ல க்ருஷ்ணன், கோபிமார்கள் கண்ணிற்பார்வையால் கட்டளையிட அதுக்கமைந்து நடவாநின்றான், இப்படி ஸர்வஸுலபனான அவன் என்னுடைய நெஞ்சுக்கு எப்போதும் மறைவற்றுத் தோற்றக்கடவானென்று பிரார்த்திக்கிறார். (4)

कन्दर्पप्रतिमल्लकान्तिविभवं कादम्बिनीबान्धवं
 वृन्दारण्यविलासिनीव्यसनितं वेषेणभूषामयम् ।
 मन्दस्मेरमुखाम्बुजं मधुरिमव्यामृष्टबिम्बाधरं
 वन्दे कन्दलितार्द्रयौवनवनं कैशोरकं शार्ङ्गिणः ॥5 ॥

கந்த₃ர்ப்ப்ரதிமல்லகாந்திவிப₄ம் கா₃த₃ம்பி₃நீபா₃ந்த₄வம்
 ப்₃ருந்தா₃ரண்யவிலாஸிநீவ்யஸநிதம் வேஷேணபூ₄ஷாமயம்।
 மந்த₃ஸ்மேரமுகா₂ம்பு₃ஜம்மது₄ரிமவ்யாம்ருஷ்டபி₃ம்பா₃த₄ரம்
 வந்தே₃ கந்த₃ளிதார்த்₃ரயௌவநவநம் கௌஸோரகம்
 ஸார்ங்கி₃ண:॥5॥

(ப.உ) (கந்த்ர்ப்ப்ரதிமல்காந்திவிபம்) கந்த்ர்ப்(கந்த்ர்ப) - காமனுக்கு, ப்ரதிமல(ப்ரதி-மல்ல) - நேரொத்ததான, காந்தி(காந்தி) -அழகினுடைய, வைம்(வைபவம்) - அதிசயத்தையுடையதும், (காடம்பினாந்வம்) காடம்பினி(காதம்பிநீ) - மேகங்களுக்கு, வான்வம்(பாந்தவம்)-சுற்றமானதும், (வூந்தாரண்யவிலாஸினிவ்யஸநிதம்)வூந்தாரண்ய(ப்ருந்தாரண்ய) - ப்ருந்தாவநத்திலுள்ள, விலாஸினி(விலாஸிநீ) - பெண்களிடத்தில், வ்யஸநிதம்(வ்யஸநிதம்)-நிரந்தரப்ரேமத்தையுடையதும், வேஷ(வேஷேண)-அலங்காரத்தினால், பூஷாமயம்(பூஷாமயம்) - நிறைந்த ஆபரணங்களையுடையதும், (மந்த்ஸ்மேர-முகாம்புஜம்)மந்த்ஸ்மேர(மந்த்ஸ்மேர)-சிறுநகையோடு கூடின, முகாம்புஜம்(முகாம்புஜம்) - முக பங்கஜத்தையுடையதும், (மதுரிமவ்யாமுஷ்டவிம்ବାधरं) மதுரிம(மதுரிம) - போக்ய-

தையினால் வ்யமூ(வ்யாம்ருஷ்ட)-பூர்ணமான, விம்வாஹர்(பிம்பாதரம்)-கோவைப்பழம் போன்ற வாய்க்கரையையுடையதும், கைசோரகம்(கைசோரகம்) - பாலப்பிராயத்தோடு ஸம்பந்தித்ததுமான, ஷாஹிண:(ஸாரங்கிண:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ண-னுடைய, இத்(இதம்) - இந்த, (கந்தலிதாஹிண) கந்தலித(கந்தலித) - மேல்மேல் தளிர்ந்துவருகிற, ஆத்(ஆத்) - புதிதான, யைவநம்(யைவநம்) - யைவநப்பருவத்தை, வந்தே(வந்தே) - நமஸ்கரிக்கிறேன். (5)

(தா-ம்.) இவனுக்கு இளம்பருவம் சிறிது கழிந்ததும் சிறிது கழியாததுமாயிருக்கும்போதே யைவநப்பருவம் மேல்விழுந்து தளிர்ந்தோங்கி கிளரத் தொடங்கிற்று; அப்பொழுது இவனுடம்பில் மந்தமதனும், இவனழகுக்குத்தோற்றுப் பின்னடியிட்டோடும்படியான ஸௌந்தர்யவிசேஷமும், இடையற்று நெருங்கின மேகராசிபோல் கண்டார் தாபமாரும்படி இருண்டு தளதளத்து நிழலோடுகிற லாவண்யமும், முகத்தில் அபூர்வமான முறுவலும் அதரத்தில் எப்போதுமில்லாத இனிமையும் அவயவங்களில் அப்பருவத்துக்குரிய ஆபரணங்களும், நெஞ்சில் பருவத்துப்பெண்கள் மேல் ஆஸக்தியும் காணவந்ததென்கிறார். (5)

**आमुक्तमानुषममुक्तनिजानुभावमारूढविग्रहमगूढविदग्धलीलम् ।
आमृष्टयौवनमनष्टकिशोरभावमाद्यं महः किमपि माद्यति मानसे मे ॥ 6 ॥**

**ஆமுத்தமாநுஷமமுத்தநிஜாநுபாவ-
மாருட₄விக்₃ரஹமகூ₃ட₄வித₃க்₃த₄லீலம்।
ஆம்ருஷ்டயைவநமநஷ்டகிசோரபாவ-
மாது₃யம் மஹ: கிமபி மாது₃யதி மாநஸே மே॥6॥**

(ப.உ) (ஆமுத்தமானுஷ) ஆமுத்த(ஆமுத்த) - ஸ்வாஸநமாக விடப்பட்ட, மானுஷ(மாநுஷம்)-மானிடத்தன்மையையுடையதும், (அமுத்தநிஜானுபாவ) அமுத்த(அமுத்த) - சிறிதும் விடாத, நிஜ(நிஜ) - ஸ்வாபாவிகமான, அநுபாவ(அநுபாவம்) - மஹி-மையையுடையதும், (அரூடவிஹம்) அரூட(ஆருட)-ஸ்வயமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, விஹம்(விக்ரஹம்) - சரீரத்தையுடையதும், (அகூடவிதக்) அகூட(அகூட)-அனைவர்க்கும் மறைவின்றித்தோற்றுக்கிற, விதக்(விதக்) - ரஸிக ஜநங்க-ளுடைய, லீல்(லீலம்)-விலாசத்தையுடையதும், (ஆமூஷ்யைவநம்) ஆமூ(ஆம்ருஷ்ட)-நன்றாகஸ்பர்சிக்கப்பட்ட, யைவநம்(யைவநம்) - யைவநத்தையுடையதும், (அநஸ்தகிசோரபாவ) அநஸ்த(அநஸ்த) - பூர்ணமாகவிடாத, கிசோரபாவ(கிசோரபாவம்)-

இளம்பிராயத்தையுடையதும், ஆய்(ஆத்யம்) - ஸர்வகாரண பூதமுமான, கிம் அபி(கிம்அபி) - அநிர்வாச்யமான, மஹ:(மஹ:) - தேஜஸ்ஸு, மெ(மே) - என்னுடைய, மானசெ(மாநஸே) - ஹ்ருதயத்தில், மாத்தி(மாத்யதி) - தளித்துவர்த்திக்கிறது. (6)

(தா-ம்) இவன், கர்மத்தினாலன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலே க்ருஷ்ணனாகவந்தவதரித்தவன். ஆகையால், மநுஷ்யரைப்போல் ரத்தமாம்ஸமலமுத்ராதிமயமான விஹித ஸரீரமும், ராகத்வேஷாதிகளான ஹேயகுணங்களுமற்று ஸ்வ அஸாதாரணாய் அப்ராக்ருதமான திவ்யவிக்ரஹத்தையும், ஜ்ஞானசக்த்யாதிகுண பூர்த்தியையும், திவ்ய சேஷ்டிதங்களையும், பால்யமும் யௌவநம் கலசின பருவத்தையுமுடையனாய், இப்போது என்னுள் புகுந்து விளையாடா நின்றானென்கிறார். (6)

ते ते भावास्सकलजगतीलोभनीयप्रभावाः
नानातृष्णासुहृदि हृदि मे काममाविर्भवन्तु ।
वीणावेणुक्वणितलसितस्मेरवक्रारविन्दं
नाहं जाने मधुरमधुरं नन्दपुण्याम्बुराशेः ॥7 ॥

தே தே பா₄வாஸ்ஸகலஜக₃தீலோப₄நீயப்ரபா₄வா:
நாநாத்ருஷ்ணாஸுஹ்ருதி₃ஹ்ருதி₃மேகாமமாவிர்₄வந்து।
வீணாவேணுக்வணிதலஸிதஸ்மேரவக்த்ராரவிந்த₃ம்
நாஹம் ஜாநே மது₄ரமதுரம் நந்த₃புண்யாம்பு₃ராஸே:॥7॥

(ப-உ) (சகலஜகதீலோபநீயப்ரபாவா:) சகல(ஸகல) - ஸமஸ்தமான. ஜகதி(ஜகதி) - லோகங்களினால், லோபநீய(லோபநீய) - விரும்பத்தக்க, ப்ரபாவா:(ப்ரபாவா:) - பெருமையையுடைய, தே தே(தே தே) - அந்த அந்த, பாவா:(பாவா:) - வ்யாபாரங்கள், (நானா₃தூஷா₃சுஹ்ரி) நானா(நாநா) - மண் பெண் பொருள் என்று இம்மாதிரியாகச் சொல்லப்பட்ட அநேகங்களிலுண்டான, தூஷா(த்ருஷ்ணா) - பேராசைக்கு, சுஹ்ரி(ஸுஹ்ருதி) - மனமொத்த துணையாயிருக்கிற, மெ(மே) - என்னுடைய, ஹ்ருதயே(ஹ்ருதயே) - நெஞ்சில், காமம்(காமம்) - யதேச்சமாக, ஆவிர்₃வந்து(ஆவிர்₃வந்து) - ப்ரகாசிக்கப்படும், (வீணாவேணு₃க்வண₃ல₃ஸி₃த₃ஸ்மே₃ர₃வ₃க்ர₃ரி₃வ₃ந்₃டி) வீணா(வீணா) - வீணையோடொத்த, வேணு₃க்வணி₃த₃ - குழலினிசையினால், ல₃ஸி₃த₃(லஸித) - விளங்குமதும், ஸ்மே₃ர₃(ஸ்மே₃ர) - மலர்ந்துமிருக்கிற,

वक्रअरविन्द(வக்த்ரஅரவிந்தம்) - முகாரவிந்தத்தையுடையனாய், (नन्दपुण्याम्बुराशेः) नन्द(நந்த) - நந்தகோபனுடைய, पुण्य(புண்ய) - ஸுக்ருதத்துக்கு, अम्बुराशेः(அம்-புராஸே:) - ஸமுத்ரம் போன்றவனானஸ்ரீக்ருஷ்ணனைக்காட்டிலும், मधुर-मधुरं(மதுரமதுரம்) - மிகவுமினிதானவஸ்துவை, अहं(அஹம்) - நான், न जाने(ந ஜானே) - அறிகிறேனில்லை. (7)

(தா-ம்.) புத்ரவித்தகளத்ர அந்நாதிநாநாவிதமாய் அதிஹேயமாந ஸாம்-ஸாரிக விஷயங்களில் ஆசையுற்றுத்திரிகிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில், இனி அவற்றுக்கு இடமறும்படியாக, கற்பாறைபோல் ஈரமற்ற வன்னெஞ்ச-ருங்கூடக்கண்டால் நெஞ்சநெகிழ்ந்து ஆசைப்படும்படியான அவனுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களும் திவ்யாவயவங்களும் வந்துநிறையத்தோற்றவேணும்; க்ருஷ்ணனுடைய வேணுகாநமும் ஸ்வாபாவிகமான முறுவலும் கூடிய வதநாரவிந்தத்தோடொத்த வேறொரு அழகியபொருளைக் காண்கிறிலேனா-கையால் அதையே வேண்டா நின்றேனென்கிறார். (7)

सुकृतिभिरादृते सरसवेणुनिनाद-
सुधारसलहरीविहारनिरवग्रहकर्णपुटे ।
ब्रजवरसुन्दरीमुखसरोरुहसन्मधुपे
महसि कदानु मज्जति मदीयमिदं हृदयम् ॥ 8 ॥

ஸுக்ருதிபி₄ரா₃த்₃ரு₃தே ஸரஸவேணுநிநாத₃-
ஸுதா₄ரஸலஹரீ₁விஹாரநிரவக்₃ரஹகர்ணபுடே₁।
வ்ரஜவரஸுந்த₃ரீ₁மு₂க₂ஸரோருஹஸந்மது₄பே
மஹஸி கதா₃நு மஜ்ஜதி மதீ₃யமித₃ம் ஹ்ருத₃யம்॥8॥

(ப-உ) சுகூதிभिः(ஸுக்ருதிபி:) - பாக்யசாலிகளினால், आदृते(ஆத்ருதே) - கொண்டாடப்படுமதும், (सरसवेणुनिनादसुधारसलहरीविहारनिरवग्रहकर्णपुटे) सरस(ஸரஸ)-இனிமையான, वेणुनिनाद(வேணுநிநாத) - குழலோசையாகிற, सुधारस(ஸுதா-ரஸ) - அம்ருதரஸத்தினுடைய, लहरी(லஹரீ) - ப்ரவாஹத்தில், विहार(விஹார) - கரீடிப்பதில், निरवग्रह(நிரவக்ரஹ) - தடையற்றிருக்கிற, कर्णपुटे(கர்ணபுடே)-காதுகளையுடையதும், (ब्रजवरसुन्दरीमुखसरोरुहसन्मधुपे) ब्रज(வ்ரஜ)-ஆய்ப்பாடியி-லுள்ள, वरसुन्दरी(வரஸுந்தரீ)-உத்தமஸ்தீகளுடைய, मुख(முக)-முகமாகிற, सरोरुह(ஸரோருஹ) - தாமரைப்பூவிலுள்ள, सत्(ஸத்) - நல்லதேனில், मधुपे (மதுபே) - வண்டானதுமான, महसि(மஹஸி) - தேஜஸ்ஸில், मदीयं (மதீயம்) -

என்னுடையதான, इदं(இதம்) - இந்த, हृदयं(ஹ்ருதயம்) - மநஸ்ஸானது, कदानु(கதாநு) - எப்பொழுதுதான், मज्जति(மஜ்ஜதி) - மூழ்கப்போகிறதோ. (8)

(தா-ம்.) இவன் பண்ணின வேணுகாநம் பிறர்செவிக்கு இனிதாயிருக்குகையே பரமரஸிகளான இவனுக்கும் மிகவுமினிதாயிருக்குமாகையால், அப்போது வேறொன்றில் காது கொடாதே இதையே அத்யாதரத்துடன் கேட்குமவனாய், நவயுவதிகளான இடைப் பெண்கள் முகாரவிந்தத்திலே எப்போதும் கண்ணாட்டமுடையனாய், மிகப்பெரியனான இவன் இப்படி எளியனாவதே, என்று பாக்யசாலிகளால் கொண்டாடப்படுமவனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடத்தில் என் மநஸ்ஸு எப்போதுலயிக்குமோ வென்கிறார். (8)

तृष्णातुरे चेतसि जृम्भमाणं मुष्णन्मुहुर्मोहमहान्धकारम् ।

पुष्णातु नः पुण्यदयैकसिन्धोः कृष्णस्य कारुण्यकटाक्षकेलिः ॥ 9 ॥

த்ருஷ்ணாதுரே சேதஸி ஜ்ரூம்புமாணம்

முஷ்ணந்முஹூர்மோஹமஹாந்தகாரம்।

புஷ்ணாது ந: புண்யதயைகஸிந்தோ:

க்ருஷ்ணஸ்ய காருண்யகடாக்ஷகேளி:॥9॥

(ப-உ) (புண்யதயைகஸிந்ஹோ:) புண்ய(புண்ய) - ஸ்தகர்மங்களுக்கும், दया(தயா) - கருணைக்கும், एकसिन्धो:(ஏகஸிந்தோ:) - முக்யஸ்தானமாயுள்ள, कृष्णस्य(க்ருஷ்ணஸ்ய) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (कारुण्यकटाक्षकेलिः) காருண்ய(காருண்ய) - கருணையினாலுண்டான, कटाक्ष(கடாக்ஷ) - கடைக்கண்பார்வையினுடைய, केलिः(கேளி:) - விலாஸமானது, (तृष्णातुरे)தூஷ்ணா(த்ருஷ்ணா) - பேராசையினால், आतुरे(ஆதுரே) - பெருநோய்கொண்ட, चेतसि(சேதஸி) - (என்) மநஸ்ஸில், मुहुः(முஹூ:) - அடிக்கடி, जृम्भमाणं(ஜ்ரூம்புமாணம்) - வளராநின்ற, (मोहमहान्धकारं) மோஹ(மோஹ) - அஜ்ஞானமாகிற, महान्धकारं(மஹாந்தகாரம்) - பேரிருளை, मुष्णन्(முஷ்ணந்) - அபஹரியாநின்றகொண்டு, नः(ந:) - நம்மை. पुष्णातु(புஷ்ணாது) - ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (9)

(தா-ம்) பெருமலை போல் ராசியிட்டூக்கிடக்கிற என் பாபத்தையெல்லாம் போக்கவல்ல பரமபாவனனாய், நான் பண்ணின அபராதத்தைக்கண்டு உபேக்ஷிக்கமாட்டாத பரமதயாருவான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாகடாக்ஷங்கள், அவனைக்காணவாசையுற்றிருக்கிற என் மனத்தில் தோற்றி அநாதியான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி ரக்ஷிப்பதாகவேணுமென்கிறார். (9)

निखिलनिगममौळिलालित पदकमलं परमरहस्यस्य तेजसः ।
ब्रजभुवि बहुमन्महेतरां सरसकरीषविशेषरूपितम् ॥ 10 ॥

நிகி₂லநிக₃மமௌளிலாலித
பத₃கமலம் பரமரஹஸ்யஸ்ய தேஜஸ:।
வ்ரஜபு₄விப₃ஹுமந்மஹேதராம்
ஸரஸகரீஷவிஸேஷருஷிதம்॥10॥

(ப-உ)(பரமரஹஸ்யஸ்ய:)(பரமரஹஸ்ய(பரமரஹஸ்யஸ்ய)-)(வேதாந்தங்களில்) மிகவுமொளித்துவைத்திருக்கிற, தெஜஸ:(தேஜஸ:) - பரம புருஷனுடைய, ப்ரஜபுவி(வ்ரஜபுவி) - இடைச்சேரியில், (सरसकरीषविशेषरूपितं) सरस(ஸரஸ) - பசையுற்றிருக்கிற, கரிஷ(கரீஷ) - கோமயத்தினால், विशेष(விஸேஷ) - அதிகமாக, रूपितं(ருஷிதம்) - பூசப்பட்டும், (निखिलनिगममौळिलालितपदकमलं) निखिल(நிகில) - ஸமஸ்தமான, निगममौळि(நிகமமௌளி) - வேதாந்தங்களினால், लालित(லாலித) - கொண்டாடப்பட்டுமிருக்கிற, पदकमलं(பதகமலம்) - பாதபத்மத்தை, बहुमन्महे(பஹுமந்மஹே) - துதிக்கிறோம். (10)

(தா-ம்) ஸகலமான உபநிஷத்துக்களும் அத்யாதரத்துடனே கொண்டாடாநின்ற மேன்மையையுடையதாய் எவ்வளவுஜ்ஞாநாதிகராலும் ஆராய்ந்தறியப்போகாத க்ருஷ்ணனுடைய சரணாரவிந்தமானது, இடைச்சேரியில் ஆக்கள் கட்டும் தொழுவங்கள் தோறும். திரிந்து அங்குள்ள பசும்சாணியினால் பூசப்பட்டு விளங்காநின்றது; இந்த எளிமையே நமக்கும் தஞ்சமென்று நான் கொண்டாடா நின்றேனென்கிறார். (10)

उदारमृदुलस्मितव्यतिकराभिरामाननं
मुदा मुहुरुदीर्णया मुनिमनोम्बुजाभ्रेडितम् ।
मदालसविलोचनब्रजवधू मुदास्वादितं
कदा नु कमलेक्षणं कमपि बालमालोकये ॥11 ॥

உதா₃ரம்ருத₃லஸ்மிதவ்யதிகராபி₄ராமாநநம்
முதா₃ முஹுருதீ₃ர்ணயா முநிமநோம்பு₃ஜாம்ரேடி₃தம்।
மதா₃லஸவிலோசநவ்ரஜவதூ₄ முதா₃ஸ்வாதி₃தம்
கதா₃ நு கமலேக்ஷணம் கமபி பா₃லமாலோகயே॥11॥

(ப-உ) (உடாரமூடூலஸ்மிதவ்யதிகராபிராமானன்) உடார(உதார) - அநேக அபிப்ராயங்களைத் தோற்றுவிப்பதும், மூடூல(ம்ருதுல) - கோமலமுமான, ஸ்மித(ஸ்மித) - சிரிப்பினுடைய, வ்யதிகர(வ்யதிகர) - ப்ரஸரணத்தினால், அபிராம(அபிராம) - ஸுந்தரமான, அநன்(அநநம்)-முகத்தையுடையவனும், மூஃ:(முஹூ:-) அடிக்கடி, உதீர்ணாய(உதீர்ணாய) - உண்டாகிற, மூடா(முதா) - ஸந்தோஷத்தினால், (முனிமனோ-மூஜாமிடீதீ) முனி(முநி) - ருஷிகளுடைய, மன:அமூஜ(மந: அம்புஜ) - ஹ்ருதயகமலத்தில், அமிடீதீ(ஆம்ரேடிதம்) - அடிக்கடி த்யாநிக்கப்படுமவனும், (மடாலஸவி லோசனவ்ரஜவஹூமூடாஸ்வாதிதீ) மட(மத) - யௌவநச்செருக்கினால், அலஸ(அலஸ) - மந்தமாயிருக்கிற, விலோசன(விலோசந) - கண்களையுடைய, வ்ரஜவஹூ(வ்ரஜவதூ) - இடைப்பெண்களினால், மூத(முத்) - ஸந்தோஷத்தினால், அஸ்வாதிதீ(ஆஸ்வாதிதம்)-பாநம்பண்ணப்படுமவனும், கமலஃஷீ(கமலஃஷீ) - தாமரைக்கண்ணனுமான, க் அபி(கம் அபி) - லோகவிலக்ஷணான, வால்(பாலம்) - பிள்ளையை, கடானு(கதானு) - எப்பொழுதுதான், அலோகயே(ஆலோகயே) - பார்ப்பேனோ. (11)

(தா-ம்) க்ருஷ்ணன், அநேக அபிப்ராயங்களை யுட்கொண்டு புன்முறுவல்செய்வான், அப்பொழுது, இனிமையான அவ்வழகுடன் விளங்காநின்ற அவனுடைய முகத்தை, எதிர்நின்ற இடைப்பெண்கள், இதற்கு முன்னமே அவ்வழகை அநுபவித்து அநுபவித்து மதமேறிக்கிடக்கிற கண்களால் அநுபவியா நின்றார்கள்; எட்டநின்ற ருஷிகள் தங்கள் மனத்திலே எப்போதும் நினைத்துக்களியாநின்றார்கள்;நான் அந்த சிறுவனுடைய அம்முகத்தழகையும், அதிலும் நேர்த்தியான கண்ணழகையுமநுபவிப்பதெப்போதோவென்கிறார்.(11)

ब्रजजनमदयोषिल्लोचनोच्छिष्टशेषी-

कृतमतिचपलाभ्यां लोचनाभ्यामुभाभ्याम् ।

सकृदपि परिपातुं ते वयं पारायामः

कुवलयदलनीलं कान्तिपूरं कदा नु ॥12 ॥

**வ்ரஜஜநமத₃யோஷில்லோசநோச்சி₂ஷ்டஸேஷீ-
க்ருதமதிசபலாப்₄யாம் லோசநாப்₄யாமுபா₄யாம்।
ஸக்ருத₃பி பரிபாதும் தே வயம் பாராயாம:
குவலயத₃லநீலம் காந்திபூரம் கதா₃ நு॥12॥**

(ப-உ) (ब्रजजनमदयोषिल्लोचनोच्छ्रिशेषीकृतं) ब्रजजन(வ்ரஜஜந)-இடையர்களுடைய, மத(மத) - செருக்குற்ற, யோஷித(யோஷித்) - ஸ்த்ரீகளுடைய, லோசன(லோசந) - கண்களினால், उच्छ्रि(உச்சிஷ்ட) - பாநம்பண்ணவிடப் பட்டதும், ரோஷீகृतம்(ரோஷீக்ருதம்) - (அதினால்) சேஷமாக்கப்பட்டதும், कुवलयदल(குவலயதள) - கரிநெய்தல் பூவினிதழ்போல், नीलं(நீலம்) - நீலவர்ணத்தை யுடையதுமான, कान्तिपूरं(காந்திபூரம்) - காந்திவெள்ளத்தை, अतिचपलाभ्यां(அதிசபலாப்யாம்) - பேராசை கொண்ட, उभाभ्यां लोचनाभ्यां(உபாப்யாம் லோசநாப்யாம்) - இரண்டு கண்களினால், ते(தெ) - அப்படிப்பட்ட, वयं(வயம்) - நாங்கள், सकृत्अपि(ஸக்ருத் அபி) - ஒருகாலாகிலும், परिपातुं(பரிபாதும்) - பாநம்பண்ணுகைக்கு, कदानु(கதாநு) - எப்பொழுதுதான், पारयामः(பாரயாம:) - ஸமர்த்தராவோம். (12)

(தா-ம்) இப்படி அவனைக்காணவேணுமென்று பேராசை கொண்டு இது வரையிலும் காணப்பெறாதே நின்று துடிக்கிற நாம், இனியாகிலும், இடைச்சிகள்தங்களாலானமட்டும் கண்களாலாவநுபவித்து விட, அதில் சேஷித்ததாய், அவர்களுடையப்ராஸாதமாகப்ராப்தமாய், கரிநெய்தற்பூவினிதழ்போல் நீலவர்ணமாய், இடைச்சேரியெங்கும் வெள்ளமிட்டுத் தேங்கிக் கிடக்கிற அவனழகைநம்முடைய இரண்டுகண்களும் நிறையும்படி ஒருகாலாகிலும்நுபவிக்க எப்போது விதிக்காமோவென்கிறார். (12)

घोषयोषिदनुगीतयौवनं कोमलस्तनितवेणुनिस्वनम् ।
सारभूतमभिरामसम्पदां धाम तामरसलोचनं भजे ॥13 ॥

கோ₄ஷயோஷித₃நுகீ₃தயௌவநம்
கோமலஸ்தநிதவேணுநிஸ்வநம்।
ஸாரபூ₄தமபி₄ராமஸம்பதா₃ம்
தா₄ம தாமரஸலோசநம் ப₄ஜே॥13॥

(ப-உ) (घोषयोषिदनुगीतयौवनं) घोष(கோஷ) - ஆய்ப்பாடியிலுள்ள, योषिद(யோஷித்) - இடைச்சிகளினால், अनुगीत(அநுகீத) - இடைவிடாமல் புகழப்பட்ட, यौवनं(யௌவநம்) - யௌவநத்தையுடையதும், (कोमलस्तनितवेणुनिस्वनं) कोमल(கோமல) - மந்தமான, स्तनित(ஸ்தநித) - மேககர்ஜநம்போன்ற, वेणु(வேணு) - குழலினுடைய, निस्वनं(நிஸ்வநம்) - ஒலியையுடையதும், अभिरामसम्पदां(அபிராமஸம்பதாம்) - அழகாகிற செல்வத்தினுடைய, सारभूतं(ஸாரபூதம்) - ஸாரமா

-னதும், தாமரசலோசனம்(தாமரசலோசநம்) - செந்தாமரைபோன்ற கண்களையு-
டையதுமான, தாம(தாம) - தேஜஸ்ஸை, பஜை(பஜை) - ஆச்ரயிக்கிறேன்.(13)

(தா-ம்.) அழகெல்லாமிங்கே குடிகொண்டிருக்கிறதென்னும்படி ஸர்வாங்-
கஸுந்தரனாய். அதிலும் கண்ணமுகுவிஞ்சினவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, அவன்
குழலெடுத்தாதா நிற்க, அவனுடைய பருவத்தை கோபியர்கள் கொண்டாட,
அவ்வவஸ்தையிலே நான் பஜியாநின்றேனென்கிறார். (13)

**லீலயா லலிதயாவலம்பிதம் மூலகேஹமिव மूर्तिसम्पदाम् ।
नीलनीरदविकासविभ्रमं बालमेव वयमाद्रियामहे ॥ 14 ॥**

**லீலயா லலிதயாவலம்பிதம்
மூலகேஹமिव மூர்திஸம்பதாம்।
நீலநீரதவிகாஸவிப்ரமம்
பாலமேவ வயமாத்ரீயாமஹே॥14॥**

(ப.உ) லலிதயா(லலிதயா) - மனோஹரமாயிருக்கிற லீலயா(லீலயா) - விலா-
ஸங்களினால், அவலம்பிதம்(அவலம்பிதம்) - ஆச்ரயிக்கப்பட்டவனும், (மூர்திசம்ப-
தாம்) - தேஹத்தினுடைய, சம்பதம்(ஸம்பதாம்) - ஸௌந்தர்யாதி ஸம்-
பத்துக்களுக்கு, மூலகேஹம்(மூலகேஹம் இவ) - வைப்பிடமான நிதி போன்ற-
வனும், (நீலநீரதவிகாஸவிப்ரம்) நீல(நீல) - இருண்டிருக்கிற, நீரத(நீரத) - வார்ஷுக-
மேகத்தினுடைய, விகாஸ(விகாஸ) - ப்ரகாசம்போன்ற, விப்ரம்(விப்ரமம்)
- காந்தியையுடையவனுமான, பாலம்(பாலம் ஏவ) - சிறுவனையே, வயம்(வயம்)
- நாங்கள் ஆதிரியாமஹே(ஆத்ரீயாமஹே) - ப்ரீதியுடன் புகழ்கிறோம். (14)

(தா-ம்) கோபிமார்கள் அவனுடைய யௌவனத்தைக் கொண்டாடுவார்க-
ளாக, நாமதை முக்யமாக நினையோம்; அழகிய அவயவஸந்நிவேசங்களை-
யுடையனாய், வர்ஷாகாலத்து மேகம் போல் அலர்ந்த நீலவர்ணத்தையுடை-
யனாய், இனிதாக விளையாடாநின்ற அவனுடைய பிள்ளைத்தனத்தையே
ப்ரீதியுடன் புகழாநின்றோமென்கிறார். (14)

**वन्दे सुरारेश्वरुणारविन्दद्वन्द्वं दयादर्शितशैशवस्य ।
वन्दारुबृन्दारकबृन्दमौलिमन्दारमालाविनिमर्दभीरु ॥15 ॥**

வந்தே₃ முராரே₃ஸ்சரணாரவிந்த₃-
 த்₃வந்த்₃வம் த₃யாத்₃ர்ஸிதஸைஸவஸ்ய|
 வந்தா₃ருப்₃ருந்தா₃ரகப்₃ருந்தமௌளி-
 மந்தா₃ரமாலாவிநிமர்த₃பீ₄ரு||15||

(ப.உ) (दया दर्शित शैशवस्य) दया(தயா) - கருணையினால், दर्शित(தர்ஸித) - ப்ர-
 காசிக்கப்பட்ட, शैशवस्य(ஸைஸவஸ்ய) - இளமையையுடைய மூரே:(முராரே:)
 -ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, (वन्दारुवन्दारकवृन्दमौळिमन्दारमालाविनिमर्दभीरु) வந்தா₃ரு
 -ஸ்தோத்ரபரர்களான, वृन्दारक(ப்ருந்தாரக) - தேவர்களுடைய, वृन्द(ப்ருந்த)-
 குழாங்களின், मौळि(மௌளி) - முடிகளிலுள்ள, मन्दारमाला(மந்தாரமாலா) -
 மந்தாரப்பூவினால் கட்டப்பட்ட மாலையினுடைய, विनिमर्द(விநிமர்த) -
 உறைவினால், भीरु(பீரு) - பயந்திருக்கிற, चरणारविन्दद्वन्द्वं(சரணாரவிந்த்வந்த்வம்)
 - இணைத்தாள் தாமரையை, वन्दे(வந்தே) - ஸேவிக்கிறேன். (15)

(தா-ம்) க்ருஷ்ணன் சிறுபிள்ளையாயிருக்கும் போது, இவனுடைய
 வைபவமறிந்த தேவர்கள் வந்து இவனைப்புகழ்ந்து இவன் காலில் விழுந்து
 தெண்டனிட, அவர்கள் தலையில் சூடின மந்தாரப்பூமாலைகள் பட்டு இவனு-
 டைய, அதிஸுகுமாரமான திருவடிகள் வாடாநின்றன, அத்திருவடிகளை
 நான் தொழுகிறேனென்கிறார். (15)

यस्मिन्वृत्त्यति यस्य शेखरभरैः क्रौञ्चद्विषचन्द्रकी
 यस्मिन्दृष्यति यस्य घोषसुरभिं जिघ्रन् वृषो धूर्जटेः
 यस्मिन् सज्जति यस्य विभ्रमगतिं वाञ्छन्हरोस्सिन्धुर-
 स्तद्वृन्दावनकल्पकद्रुमवनं तं वा किशोरं भजे || 16 ||

யஸ்மிந்ந்ருத்யதியஸ்யஸேக₂ர₄ரை:க்ரௌஞ்சத்₃விஷசந்த்₃ரகீ
 யஸ்மிந்த்₃ருப்₃யதி யஸ்ய கோ₄ஷஸூரபி₄ம் ஜிக்₄ரந் வ்ருஷோ
 தூ₄ர்ஜடே:|
 யஸ்மிந் ஸஜ்ஜதி யஸ்ய விப்₄ரமக₃தீம் வாஞ்ச₂ந்ஹரேஸ்-
 ஸிந்து₄ர-
 ஸ்தத்₃ப்₃ருந்தா₃வநகல்பகத்₃ருமவநம் தம் வா கிஸோரம்
 ப₄ஜே||16||

(ப-உ) கौञ्चद्विषः(க்ரௌஞ்சத்விஷ:) - ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய (வாஹந-
மான), चन्द्रकी(சந்த்ரகீ) - மயிலானது, यस्य(யஸ்ய) - எந்த க்ருஷ்ணனுடைய,
शेखरभरैः(சேகரபரை:) - குழற்கற்றையினால் (குழற்கற்றையைப்பார்த்து),
यस्मिन्(யஸ்மிந்) - எந்த வந்தத்தில், नृत्यं(ந்ருத்யம்) - நர்த்தநம் செய்கிறதோ,
धूर्जटेः(தூர்ஜடே:) - ருத்ரனுடைய, वृषः(வ்ருஷ:) - வாஹநமான நந்தியானது,
यस्य(யஸ்ய) - எந்த க்ருஷ்ணனுடைய, (घोषसुरभिं) घोष(கோஷ) - ஆய்ப்பாடியி-
லுண்டான, सुरभिं(ஸுரபிம்)-பசுவை, जिघ्रन्(ஜிக்ரந்)-மோந்ததாய்க்கொண்டு,
यस्मिन्(யஸ்மிந்)-எந்தவந்தத்தில், दप्यति(த்ருப்யதி)-கொழுப்பேறியிருக்கிறதோ,
हरेः(ஹரே:) - இந்த்ரனுடைய, सिन्धुरः(ஸிந்தூர:) - வாஹமான ஐராவதமானது,
यस्य(யஸ்ய)-எந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, विभ्रमगतिं(விப்ரமகதிம்)-விலாஸமான
நடையை वाञ्छत(வாஞ்சத்) - ஆசைப்பட்டதாய்க்கொண்டு, यस्मिन्(யஸ்மிந்)-
எந்த வந்தத்தில், सज्जं(ஸஜ்ஜம்) - நடக்க முயன்றதோ, तत्(தத்) - அந்த, (वृन्दावन-
कल्पकद्रुमवनं) वृन्दावन(ப்ருந்தாவந) - ப்ருந்தாவந்திலிருக்கிற, कल्पकद्रुम(கல்பக-
த்ரும) - கல்பக வ்ருசுஷத்தினுடைய, वनं(வநம்) - தோப்பையும், तं(தம்) - அந்த,
किशोरं वा(கிசோரம் வா) - சிறுவனான க்ருஷ்ணனையும், भजे(பஜே)-
ஆச்ரயிக்கிறேன். (16)

(தா-ம்) ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், ப்ருந்தாவந்ததுக் கற்பகக்காவில் சென்று பசுக்-
களை மேயாநிற்க; இவனைத்தொழுகைக்கு வாஹநமேறி வந்த தேவகணங்-
களில் குமாரஸ்வாமியினுடைய வாஹநமான மயிலானது இவன் தலையி-
லணிந்த மயிலிறகைப்பார்த்து, இங்கோர் மயிலுலாவுகின்றது என்று நினைத்துக்
களித்துத் தோகையை விரித்தாடாநின்றது; ருத்ரனுடைய வாஹநமான
வ்ருஷபமானது. சிற்றின்பத்தையே பயனாகக்கொண்ட அறிவுகேட்டாலே
அப்பசுக்களின் பின் புறத்தை மோந்து காமவிகாரத்தையடையா நின்றது;
இந்த்ரனுடைய வாஹநமான ஐராவதமானது, இவனுடைய நடையழகைக்-
கற்கமுயலாநின்றது; இப்படி எல்லாரும் வந்து பணியநின்ற அந்த க்ருஷ்-
ணனையும், வந்த அனைவர்க்கும் அவரவர்களபீஷ்டத்தை யளியா நின்ற
அக்காட்டையும் தொழுதேனென்கிறார். (16)

अरुणाधरामृतविशेषितस्मितं वरुणालयानुगतवर्णवैभवम् ।

तरुणारविन्ददलदीर्घलोचनं करुणालयं कमपि बालमाश्रये ॥ 17 ॥

அருணாத₄ராம்ருதவிசேஷிதஸ்மிதம்

வருணாலயாநுக₃தவர்ணவைப₄வம்।

தருணாரவிந்த₃த₃லதீ₃ர்க₄லோசநம்

கருணாலயம் கமபி பா₃லமாஸ்ரயே॥17॥

(ப-உ) (அருणाधरामृतविशेषितस्मितं) அருண(அருண) - சிவந்திருக்கிற, அஹ(அதர) - கீழுதட்டிலுள்ள, அமृत(அம்ருத) - அம்ருதத்தினால், विशेषित(விசேஷித) - கூடியிருக்கிற, स्मितं(ஸ்மிதம்) - சிரிப்பையுடையவனும், (वरुणालयानुगतवर्णवैभवं) வரुणாலய(வருணாலய) - ஸமுத்ரத்தை, अनुगत(அநுகத) - அநுஸரித்திருக்கிற, वर्ण(வர்ண) - நிறத்தினுடைய, वैभवं(வைபவம்) - பெருமையையுடையவனும், (तरुणारविन्ददलदीर्घलोचनं) तरुण(தருண) - அப்போதலர்ந்த, अरविन्द(அரவிந்த) - தாமரைப்பூவினுடைய, दल(தள) - இதழ் போல், दीर्घ(தீர்க) - நீண்ட, लोचनं(லோசநம்) - கண்களையுடையவனும், (करुणा-आलयं(கருணா-ஆலயம்) - தயா-ஸமுத்ரமுமான, कं अपि(கம் அபி) - அபூர்வமாகத்தோற்றின, बालं(பாலம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, आश्रये(ஆஸ்ரயே) - தொழுகிறேன். (17)

(தா-ம்) க்ருஷ்ணனுடைய, கடல்போன்ற நிறத்தழகையும், அதற்குப் பரபாகமாய் சிவந்து விளங்குகிற அதரத்தையும் அதின்மேல் வெளுத்துப்பாயா நின்ற முறுவலையும், அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையும் தொழுதேனென்கிறார். (17)

लावण्यवीचीरचिताङ्गभूषां भूषापदारोपितपुण्यबर्हाम् ।

कारुण्यधाराळकटाक्षमालां बालाम्भजे वल्लववंशलक्ष्मीम् ॥ 18 ॥

லாவண்யவீசீரசிதாங்க₃பூ₄ஷாம்

பூ₄ஷாபதா₃ரோபிதபுண்யப₃ர்ஹாம்

காருண்யதா₄ராளகடாக்ஷமாலாம்

பா₃லாம்ப₄ஜே வல்லவவம்ஸலக்ஷ்மீம்॥18॥

(ப-உ) (लावण्यवीचीरचिताङ्गभूषां) लावण्य(லாவண்ய) - பளபளத்த காந்தியினுடைய, वीची(வீசீ) - பரம்பரையினால், रचित(ரசித) - பண்ணப்பட்ட, अङ्गभूषां(அங்கபூஷாம்) - உடம்பிலணியத்தக்க ஆபரணங்களை யுடையவளும், (भूषापदारोपितपुण्यबर्हाम्) भूषा(பூஷா) - ஆபரணத்தினுடைய, पद(பத) - ஸ்த்தாநத்தில், आरोपित(ஆரோபித) - ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, पुण्य(புண்ய) - க்ருஷ்ணனணியும் - படியான பாக்க்யத்தையுடைய, बर्हाम्(பர்ஹாம்) - மயிலிறகையுடையவளும், (कारुण्यधाराळकटाक्षमालां) कारुण्य(காருண்ய) - கருணையினுடைய, धाराळ(தாராள) - ப்ரவாஹத்தி (பரம்பரையி)னால் பூர்ணமான, कटाक्ष(கடாக்ஷ) - கடைக்கண்பார்வையினுடைய, मालां(மாலாம்) - வரிசையையுடையவளும், बालां(பாலாம்) - பருவத்தில், सिरुमिय(சிறுமிய)ளுமான, (वल्लववंशलक्ष्मी) वल्लववंश(வல்லவவம்ஸ) - ஆயக்-

குலத்துக்கு, லக்ஷ்மீ(லக்ஷ்மீம்) - ஸகலார்த்தங்களையுமளிக்கவல்லக்ருஷ்ண னாகிய லக்ஷ்மியை, ஞை(பஜே) - பற்றுகிறேன். (18)

(தா-ம்.) ஆபரணமிட்டாற்போல் விக்ரஹத்தை விளங்கப்பண்ணா நின்றதாய், கூணந்தோறும் பொங்கிவாராநின்ற ஸ்வாபாவிகமான லாவண்யத்தை யுடையனாய், பூஷணமென்கிற பேருக்காகத்தலையில் மயிலிறகையணிந்தவனாய், இசைந்துவந்த ப்ராணிகளைக் கருணையுற்றுப்பாராநின்ற கடாகூலங்களை யுடையனாய், இடைக்குலத்துக்குப் பெருமை சேர்க்கும்வனுமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தொழுகிறேனென்கிறார். (18)

मधुरैकरसं वपुर्विभोर्मधुरावीथिचरं भजामहे ।

नगरीमृगशाबलोचनानयनेन्दीवरवर्षवर्षितम् ॥ 19 ॥

மது₄ரைகரஸம் வபுர்விபோ₄ர்மது₄ராவீதிசரம் ப₄ஜாமஹே
நக₃ரீம்ருக₃ஸாப₃லோநாநயநேந்தீ₃வரவர்ஷவர்ஷிதம் ॥19॥

(ப-உ) (மதுராவீதிசர்)மதுரா(மதுரா) - (வட) மதுரையினுடைய, வீதி(வீதி) - தெருவில், சர்(சரம்) - நடவாநின்றதும், (நகரீமृகஸாபலோநாநயநேந்தீவர்ஷவர்ஷிதம்) நகரீ(நகரீ) - (அப்பொழுது அந்த) மதுரைப்பட்டணத்திலுள்ள, மृகஸாபலோநா (ம்ருகஸாபலோசநா) - மான் குட்டியின் கண்போன்ற கண்ணையுடைய பெண்டிர்களுடைய, நயந(நயந) - கண்களாகிற, இந்நீவர்(இந்நீவர்) - கரிநெய்தல் பூவினுடைய, வர்ஷ(வர்ஷ) - வர்ஷத்தினால், வர்ஷிதம்(வர்ஷிதம்) - சொரியப்பட்டதும், மதுரேகரஸம்(மதுரைகரஸம்) - மிகவுமினிமையான, விபோ:(விபோ:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வபு:(வபு:) - திவ்யவிக்ரஹத்தை, ஞாமஹே(பஜாமஹே) - ஆச்ரயிக்கிறோம். (19)

(தா-ம்.) ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், மதுரைமாநகரத்தில் திருவீதியிலெழுந்தருளா நிற்க, அந்நகரிலுள்ள பெண்கள் யாவரும், இனிமையே வடிவு கொண்டுவந்தாற்போல் அதிமதுரமாயிருக்கிற அவனுடைய திருமேனியைத் தங்களுடைய அழகியகண்களால் நிரந்தரமாகப்பாராநின்றார்கள்; அவ்வழகியவடிவைத்தொழுகிறேனென்கிறார். (19)

पर्याकुलेन नयनान्तविजृम्भितेन

वक्त्रेण कोमलमदस्मितविभ्रमेण ।

मन्देन मञ्जुलतरेण च जल्पितेन

नन्दस्य हन्त तनयो हृदयं धुनोति ॥ 20 ॥

பர்யாகுலேந நயநாந்தவிஜ்ஞும்பி₄தேந
வக்த்ரேண கோமலமத₃ஸ்மிதவிப்₄ரமேண।
மந்தே₃ந மஞ்ஜுலதரேண ச ஜல்பிதேந
நந்த₃ஸ்ய ஹந்த தநயோ ஹ்ருத₃யம் து₄நோதி॥20॥

(ப-உ) पर्याकुलेन(பர்யாகுலேந) - சஞ்சலமாயிருக்கிற, (नयनान्तविजृम्भितेन) नयन-अन्त(நயந-அந்த) - கடைக்கண் பார்வையினுடைய विजृम्भितेन(விஜ்ஞும்-பிதேந) - அபிவ்ருத்தியினாலும், (कोमलमदस्मितविभ्रमेण) कोमल(கோமல) - இனியதும், मद(மத) - க(ग)ர்வத்தோடு கூடியதுமான, स्मित(ஸ்மித) - புன்சிரிப்பினுடைய, विभ्रमेण(விப்ரமேண) - விலாஸத்தினாலும், मन्देन(மந்தேந) - ம்ரு-துவானதும், मञ्जुलतरेण(மஞ்ஜுலதரேண) - மிகவுமினிமையானதுமான, जल्पितेनच(ஜல்பிதேநச)-பேச்சினாலும், नन्दस्य(நந்தஸ்ய)-நந்தகோபனுடைய, तनयः(தநய:) - மகனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், हृदयं(ஹ்ருதயம்) - மனத்தை, धुनोति(துநோதி) - அலையப்பண்ணுகிறான், हन्त(ஹந்த) - கஷ்டம். (20)

(தா-ம்.) ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், காதளவுமுலாவித்திரியாநின்ற கண்ணழகையும், புன்முறுவல்வீசி அழகியதாக விளங்காநின்ற முககாந்தியையும், செவிக்கி-னிதாய் அதிம்ருதுளமானபேச்சுக்களையுமிட்டு என்னெஞ்சை நின்றவிடத்தில் நில்லாமற்படி பண்ணினானென்கிறார். (20)

कन्दर्पकण्डूलकटाक्षबन्दीरिन्दीवराक्षीरभिलक्ष्यमाणान् ।
मन्दस्मिताधारमुखारविन्दान्वन्दामहे वल्लवधूर्तपादान् ॥ 21 ॥

கந்த₃ர்பகண்டூ₃லகடாக்ஷப₃ந்தீ₃-
ரிந்தீ₃வராக்ஷீரபி₄லக்ஷயமாணாந்।
மந்த₃ஸ்மிதாதா₄ரவிந்தா₃ந்-
வந்தா₃மஹே வல்லவதூ₄ர்தபாதா₃ந்॥21॥

(ப-உ) (कन्दर्पकण्डूलकटाक्षबन्दीः) कन्दर्प(கந்தர்ப) - மன்மதனாலே, कण्डूल(கண்டுல) - அருவாநின்ற, कटाक्ष(கடாக்ஷ) - கடைக்கண் பார்வையாகிற, बन्दीः(பந்தீ:) - சிறைச்சாலையுடைய, इन्दीवराक्षीः(இந்தீவராக்ஷீ:) - கரிநெய்தல்போன்ற கண்களையுடைய மாதர்களை, अभिलक्ष्यमाणान्(அபிலக்ஷயமாணாந்) - விரும்ப-பாநின்றவரும், मन्दस्मित(மந்தஸ்மித) - சிறுமுறுவலுக்கு, आधार(ஆதார) - நிலை-யிடமான, मुख-अरविन्दान्(முக-அரவிந்தாந்) - தாமரை மலர் போன்ற முகத்தை-யுடையவரும், (वल्लवधूर्तपादान्) वल्लव(வல்லவ) - இடைக்குலத்தில் பிறந்த,

धूर्त्पादाश्च(தூர்த்பாதாஸ்ச) - விடாக்ரேஸரரு மாகிய, க்ருஷ்ணமூர்த்தியை, वन्दामहे(வந்தாமஹே) - ஸேவிக்கிறோம். (21)

(தா-ம்.) கண்டார் அகப்பட்டுக்கிடக்குமல்லதுமீண்டுபோகவொண்ணாதபடி காமன்கால்கொட்டி நடமாடாநின்ற ஆய்ச்சிகளுடைய கடைக்கண்பார்வையாகிற வலையுளகப்பட்டு, அவர்கள் கண்ணழகையே நோக்கிக்கொண்டு புன்னகை செய்யாநின்ற க்ருஷ்ணனுடைய முகாரவிந்தத்தைத் தொழுதினென்கிறார். (21)

लीलाटोपकटाक्षनिर्भरपरिष्वङ्गप्रसङ्गाधिक-
प्रीते गीतिविभङ्गसङ्गतलसद्वेणुप्रणादामृते ।
राधालोचनलालितस्य ललितस्मेरे मुरारेर्मुदा
माधुर्यैकरसे मुखेन्दुकमले मग्नं मदीयं मनः ॥22 ॥

லீலாடோபகடாக்ஷநிர்₄பரிஷ்வங்க₃ப்ரஸங்கா₃தி₄க-
ப்ரீதே கீ₃திவிப₄ங்க₃ஸங்க₃தலஸத்₃வேணுப்ரணாதா₃ம்ருதே₁
ராதா₄லோசநலாலிதஸ்ய லலிதஸ்மேரே முராரேர்முதா₃
மாது₄ர்யைகரஸே முகே₂ந்து₃கமலே மக்₃நம் மதீ₃யம் மந:॥22॥

(ப-உ) (லீலாடோபகடாக்ஷநிர்₄பரிஷ்வங்க₃ப்ரஸங்கா₃தி₄க-
ஆடோப(ஆடோப)- ஆடம்பரத்தை, யுடைத்தான, கடாக்ஷ(கடாக்ஷ)-கடைக்கண்-
பார்வையினாலுண்டான, நிர்₄பரி(நிர்₄பரி) - த்ருடமான, பரிஷ்வங்க(பரிஷ்வங்க) -
ஆலிங்கத்தினுடைய, ப்ரஸங்க(ப்ரஸங்க) - ப்ரஸ்தாவத்தில் (ஆரம்பத்தில்).
அதிகப்பிரீதே(அதிகப்பிரீதே) - மிகவும் பிரீதியையுடையதும், (கீ₃திவிப₄ங்க₃ஸங்க₃தலஸத்₃வேணு-
ப்ரணாதாமு₃தே)கீ₃தி(கீ₃தி)-ராகத்தினுடைய, விபங்க(விபங்க)-பரஸ்பரதேசங்களோடு,
ஸங்க(ஸங்க)-சேர்ந்திருக்கிற, லஸத்(லஸத்)-விளங்காநின்ற, வேணுப்ர-
ணாத(வேணு)காநமாகிற, அமூ₃தே(அம்ருதே) - அமுதையுடையதும், (லலிதஸ்மே₃ரே)
லலித(லலித) - ம்ருதுவான, ஸ்மே₃ரே(ஸ்மே₃ரே) - முறுவலையுடையதும், (மா₃து₄ர்யை)
மா₃து₄ர்யை(மா₃து₄ர்யை) - போக்யதையாகிற, ஈ₃கரஸே(ஈ₃கரஸே) - ஒரேரஸத்தையுடைய-
துமான, (ரா₃தா₄லோசநலாலிதஸ்ய) ரா₃தா(ரா₃தா) - ராதிகையினுடைய, லோ₃சந(லோ₃சந) -
கண்களினால், லாலிதஸ்ய(லாலிதஸ்ய) - கொண்டாடப்பட்ட, மூ₃ராரே(மூ₃ராரே)-
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, மு₃கஇந்து₃கமலே(மு₃கஇந்து₃கமலே) - சந்த்ரன் போலும்
கமலப்பூப்போலுமிருக்கிற முகத்தில், ம₃தீ₃யம்(ம₃தீ₃யம்) - என்னுடையதான, ம₃ந:

(மந:) - மநஸ்ஸானது, மூடா(முதா) - ஸந்தோஷத்துடன், மம்(மகநம்) - அழுந்தி நின்றது. (22)

(தா-ம்.) க்ருஷ்ணனும் ராதிகையுமாக விருக்கும் காலத்தில் தொழாநின்றேன், அப்பொழுது அவள் தன் கண்ணழகாலே இவனை மயக்கி எனக்குப் புருஷகாரம் பண்ணினாள். பின்பவன் ஒருமுறுவல் செய்து வேணுவையெடுத்து அமுதவள்ளத்தைப் பெருக்கினாற்போல் அதிவிசித்ரமான ராகங்களைப்பாடி, பஹுவிலாஸத்துடனே பரிபூர்ணமாக என்னைக்கடாக்ஷித்து ப்ரீதிபண்ணா நின்றான்; அப்பொழுது என் மனமானது ஆநந்தத்தையடைந்து, அதிஸூந்தரமான அவனுடைய முகமலத்தையே நினைத்து அங்கேயழுந்திவிட்டதென்கிறார். (22)

शरणागतवज्रपञ्चरे शरणे शार्ङ्गधरस्य वैभवे ।
कृपयाधृतकोपविग्रहे कियदन्यन्मृगयामहे वयम् ॥ 23 ॥

ஸரணாக₃தவஜ்ரபஞ்ஜரே
ஸரணே ஸார்ங்க₃த₄ரஸ்ய வைப₄வே
க்ருபயாத்₄ருதகோபவிக்₃ரஹே
கியத₃ந்யந்ம்ருக₃யாமஹே வயம்॥23॥

(ப-உ)(शरणागतवज्रपञ्चरे)शरणआगत(ஸரண-ஆகத)-சரணமடைந்தவர்களுக்கு, वज्र(வஜ்ர) - வஜ்ரத்தினால் செய்யப்பட்ட, पञ्चरे(பஞ்ஜரே) - கூடானதும், कृपया(க்ருபயா)- கருணையினால், (धृतगोपविग्रहे)धृत(த்ருத)-அங்கீகரிக்கப்பட்ட, गोपविग्रहे(கோபவிக்ரஹே) - இடையன் வேஷத்தையுடையதுமான, शार्ङ्गधरस्य (ஸார்ங்கதரஸ்ய) - விஷ்ணுவினுடைய, वैभवे(வைபவே) - விபவமாகிய க்ருஷ்ணாவதாரமானது, शरणे(ஸரணே) - ரக்ஷகமாயிருக்க, वयं(வயம்) - நாம், अन्यत(அந்யத்) - வேறான, कियत(கியத்) - எந்த வஸ்துவை, मृगयामहे(ம்ருகயாமஹே) - தேடுவோம். (23)

(தா-ம்.) ஸம்ஸாரத்திலழுந்தி மங்கிப்போகிற ப்ராணிகளையுத்தரிக்கவேணுமென்கிறகருணையினால் வந்தவதரித்து, தன்னைச்சரணமடைந்தாரைத் தன் கீழமைத்துக்கொண்டு ஒருதீங்கும் வாராதபடி காக்கவல்லனான க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷித்திருக்க நாம் மற்றொருவரை ஏன் தேடிப் போகவேணுமென்கிறார். (23)

जगत्रयैकान्तमनोज्ञभूमि चेतस्यजस्रं मम सन्निधत्ताम् ।
रमासमास्वादितसौकुमार्यं राधास्तनाभोगरसज्ञमोजः ॥ 24 ॥

ஜக₃த்ரயைகாந்தமநோஜ்ஞபூ₄மி
சேதஸ்யஜஸ்ரம் மம ஸந்நித₄த்தாம்।
ரமாஸமாஸ்வாதி₃தஸௌகுமார்யம்
ராதா₄ஸ்தநாபோ₄க₃ரஸஜ்ஞமோஜ:॥24॥

(ப.உ.) (जगत्रयैकान्तमनोज्ञभूमि) जगत्रय(ஜகத்ரய) - மூன்றுலகங்களுக்கும், एकान्त (ஏகாந்த)-முக்யமான, मनोज्ञ(மநோஜ்ஞ)-நெஞ்சுடையப்பண்ணுமெழிலுக்கு, भूमि(பூமி) - இருப்பிடமானதும், (रमासमास्वादितसौकुमार्यं) रमा(ரமா) - ருக்மிணியினால், समास्वादित(ஸமாஸ்வாதித) - அநுபவிக்கப்பட்ட, सौकुमार्य(ஸௌகுமார்யம்)-மேன்மையையுடையதும், (राधास्तनाभोगरसज्ञं) राधा(ராதா)-ராதிகையினுடைய, स्तन(ஸ்தந) -கொங்கைத்தலத்திலுண்டான, आभोग(ஆபோக)-(போக-யதையின்)பரப்பினுடைய, रसज्ञं(ரஸஜ்ஞம்)-இனிமையையறிந்ததுமான, ओजः(ஓஜ:-) தேஜஸ்ஸானது, मम(மம) - என்னுடைய, चेतसि(சேதஸி) - மநஸ்ஸில், अजस्रं(அஜஸ்ரம்) - எப்பொழுதும், सन्निधत्तां(ஸந்நிதத்தாம்)-நித்யவாஸம் செய்யட்டும். (24)

(தா-ம.) த்ரிலோக ஸுந்தரனாய், பூப்படியிலும் வாடும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடைய ருக்மிணீதேவியுங்கூடக் கொண்டாடி அநுபவிக்கும்படியான அதிஸுகுமாரனாய், ராதிகா ஸமாஸ்லேஷ தத்பரனான க்ருஷ்ணன் என் மனத்தில் எப்போதும் வாஸம்பண்ணக்கடவானாக வென்கிறார். (24)

वयमेते विश्वसिमः करुणाकरमूर्तेः किं वदन्त्याङ्गे ।
अपि च विभो तव ललिते चपलतरा मतिरियं बाल्ये ॥ 25 ॥

வயமேதே விஸ்வஸிம: கருணாகர-
மூர்தே: கிம் வதந்த்யாங்கே₃।
அபி ச விபோ₄ தவ லலிதே
சபலதரா மதிரியம் பா₃ல்யே॥25॥

(ப.உ.) विभो(விபோ) - ஸ்வாமியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! एते(ஏதே) - இந்த, वयं(வயம்) - நாங்கள், अङ्गे(அங்கே) - உன்னுடைய தேகத்தில், (करुणाकरमूर्तेः किंवदन्त्या) करुणा(கருணா)-தயைக்கு, आकर(ஆகர)-இருப்பிடமான, मूर्तेः(மூர்தே:)

- ஸ்வரூபமென்கிற, கிவ்வத்யா(கிம் வதந்த்யா) - உலகமொழியினால், விஷ-
சிம்:(விஸ்வஸிம்)- விச்வாஸத்தைப்பண்ணுகிறோம், அபிச(அபிச) - மேலும்,
தவ(தவ) - உன்னுடைய, லலிதே(லலிதே) - ஸுந்தரமான, வால்யே (பால்யே) -
இளம்பிராயத்தில், இயம்(இயம்) - இந்த, மதி:(மதி:) - புத்தியானது, சபலதரா(சப-
லதரா) - பேராசைகொண்டிருக்கிறது. (25)

(தா-ம்.) ஓ க்ருஷ்ணா! ஸம்ஸார தாபத்திலடிபட்டு அதை, அணைத்துக்
கொள்ளுகைக்கு அஸமர்த்தராய், பெருவிடாய்ப்பட்டுத் திரிந்த நாங்கள்,
உன் திருமேனியை, ஸகல தாபங்களையுமாற்றவற்றாய், கருணையாகிற
பெருநீர் நிறைந்த ஸமுத்ரமாகப் பெரியோர் சொல்லக்கேட்டு அதை நம்பு-
கிறோம்; அதுவுமல்லாமல், அதிஸுந்தரமாய், அதிசபலமான உன்னுடைய
பால்யத்தை யாழ்ந்தனுபவித்து என் மனமானது விடையைத் தீர்த்துக்
கொள்ள விரும்பா நின்றதென்கிறார். (25)

वत्सपालचरः कोपि वत्सः श्रीवत्सलाञ्छनः ।

उत्सवाय कदा भावीत्युत्सुके मम लोचने ॥ 26 ॥

வத்ஸபாலசர: கோபி வத்ஸ: ஸ்ரீவத்ஸலாஞ்சந:।

உத்ஸவாய கதா₃ பா₄வீத்யுத்ஸுகே மம லோசநே॥26॥

(ப.உ.) (வத்ஸபாலசர:) வத்ஸபால(வத்ஸபால) - கன்றுகள் மேய்க்கிறபிள்ளைக-
ளோடு, சர:(சர:) - ஸஞ்சரிக்கிற, (ஸ்ரீவத்ஸலாஞ்சந:) ஸ்ரீவத்ஸ(ஸ்ரீவத்ஸ) - ஸ்ரீவத்ஸ-
மென்கிற மறுவை, லாஞ்சந:(லாஞ்சந:) - அடையாளமாகவுடைய, க:அபி(க:
அபி) - லோகவிலக்ஷணமான, வத்ஸ:(வத்ஸ:) - சிறுவனானவன், உத்ஸவாய(உத்-
ஸவாய) - ஸந்தோஷத்தின் பொருட்டு, கதா(கதா) - எப்பொழுது, பாவி(பாவி)
- எதிராகப் போகிறான், இதி(இதி) - என்று, மம(மம) - என்னுடைய, லோசநே
(லோசநே) - கண்கள், உத்ஸுகே(உத்ஸுகே) - களிப்புற்றிருக்கின்றன. (26)

(தா-ம்) வலது மார்பில் ஸ்ரீதேவிக்கு இருப்பிடமாய், மூலப்ரக்ருதிக்கு
அதிஷ்டாநதேவதையாய், ஸர்வேஸ்வரஸாதாரண சிந்ஹமான ஸ்ரீவத்ஸ-
மென்னும் மறுவையுடையவனாய், ஆய்ப்பாடியில் கன்றுகளை மேய்த்து
விளையாடா நின்ற ஆயர் சிறுவனை என் கண்கள் காண வாசைப்படாநின்றன
வென்கிறார். (26)

मधुरिमभरिते मनोभिरामे मृदुलतरस्मितमुद्रिताननेन्दौ ।

त्रिभुवननयनैकलोभनीये महसि वयं व्रजभाजि लालसाः स्मः ॥ 27 ॥

மது₄ரிமப₄ரிதே மநோபி₄ராமே

ம்ருது₃லதரஸ்மிதமுத்₃ரிதாநநேந்தெள₃।

த்ரிபு₄வநநயநைகலோப₄நீயே

மஹஸி வயம் வ்ரஜபா₄ஜி லாலஸா: ஸ்ம:॥27॥

(ப.உ.) (மதுரிமபரிதே) மதுரிம(மதுரிம) - போக்யதையினால், பரிதே(பரிதே) - பூர்ணமானதும், (மனோபிராமே) மன:(மந:)- மனத்துக்கு, அபிராமே(அபிராமே) - இனிய-னானவனும், (மூலதரஸ்மிதமுதிரிதாநநேந்தெள)மூலதர(ம்ருதுலதர) - மிகவும் கோமலமான, ஸ்மித(ஸ்மித) - முறுவலினால், முதிரி(முத்ரித) - அடையாளம் பண்ணப்பட்ட, ஆன-இந்த(ஆந-இந்தெள) - சந்திரன் போன்ற முகத்தையுடையதும், (திரிபு-வநநயநைகலோபநீயே)திரிபு(வந)-மூன்று லோகங்களிலுள்ளப்ராணிகளுடைய, நயந(நயந) - கண்களுக்கு, லோபநீயே(ஏகலோபநீயே) - ப்ரதாநமாக ஆசைப்-படத்தகுந்ததும், வ்ரஜபாஜி(வ்ரஜபாஜி) - ஆய்ப்பாடியையடைந்திருக்கிற, மஹசி(மஹஸி) - தேஜஸ்ஸில், வயம்(வயம்) - நாங்கள், லாலசா:ஸ்ம(லாலஸா: ஸ்ம:)-ஆஸக்தியையுடையவர்களாகிறோம். (27)

(தா-ம்.) கண்டாருடைய கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கும் இனியனாம்படி போக்ய-தையால் விஞ்சினவனாய், புன்முறுவல் பரவி, நிலவோடு கூடி மறுவற்ற-சந்த்ரன்போல் விளங்காநின்ற முகத்தையுடையவனாய், ஆய்ப்பாடியில் விளையாடா நின்ற க்ருஷ்ணனை, எங்கள் ஸம்ஸார தாபமெல்லாம் தீரும்படி நாங்கள் கண்டநுபவிக்க வாசைப்படா நின்றோமென்கிறார். (27)

मुखारविन्दे मकरन्दबिन्दुनिष्यन्दलिलामुरळीनिनादे ।

व्रजाङ्गनापाङ्गतरङ्गभृङ्गसङ्गामभूमौ तव लालसास्मः ॥28 ॥

முகா₂ரவிந்தே₃ மகரந்த₃பி₃ந்து₃-

நிஷ்யந்த₃லீலாமுரளி₃நிநாதே₃।

வ்ரஜாங்க₃நாபாங்க₃தரங்க₃ப்₄ருங்க₃-

ஸங்க₃ராமபூ₄மெள தவ லாலஸாஸ்ம:॥28॥

(ப.உ.) (மகரந்-பிந்து-நிஷ்யந்-லிலாமுரளி-நிநா-தே) மகரந்(மகரந்) - தேனினுடைய, பிந்து(பிந்து) - திவலைகளுடைய, நிஷ்யந்(நிஷ்யந்) - பெருக்கையுடைத்தான,

கிற, व्रजस्त्रीजनैः(வ்ரஜஸ்த்ரீஜநை:) - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களினால், स्फ़ीतं(ஸ்பீதம்)-பெருத்திருப்பதும்,(स्वेदात्मःकणभूषितेन)स्वेद-अत्मः(ஸ்வேத-அம்ப:) - வேர்வை நீருடைய, कण(கண) - திவலைகளினால், भूषितेन(பூஷிதேந) - அலங்கரிக்கப்பட்ட, स्मेरेण(ஸ்மேரேண) - மலர்ந்திருக்கிற, वक्र-इन्दुना(வக்த்ர-இந்துநா) - சந்த்ரன் போன்ற முகத்துடன் கூடினதும், (पादाम्भोजमृदुप्रचारसुभगं) पाद-अम्भोज(பாத-அம்போஜ) - பாதமலர்களுடைய, मृदु(ம்ருது) - மந்தமான, प्रचार(ப்ரசார) - நடையினால், सुभगं(ஸுபகம்) - அழகியதும், दृश्यं(த்ருஸ்யம்) - காணத்தகுந்ததும், किम्-अपि(கிம்அபி)- அபூர்வமுமான, महः(மஹ:) - தேஜஸ்ஸை, पश्यामि(பஸ்யாமி) - பார்க்கிறேன். (29)

(தா-ம்.) சிறு முத்துகள் போல் துளித்த வேர்வையும் அலர்ந்த முறுவலுமான முகத்துடனேக்ருஷ்ணன், தன்னுடைய மெல்லியபாதாரவிந்தத்தினாலடியிட்டு ஆய்ப்பாடி யெங்கும் மெள்ள மெள்ள நடவாநிற்க, அவ்வழகைக் காண ஆய்ச்சிகள் வந்து சூழ நின்றார்கள், அவர்களைக் கண்டு இவன் மனக்களிப்புடனே தன் கடைக்கண்களால் பார்த்து ஆநந்திப்பித்து, அதுக்குமேலே வேணுகாநம் பண்ணி அவர்களுடைய மந்மதவிலாலத்தை இரட்டிக்கப்பண்ணினான். அவ்வழகை நான் காண வாசைப்படுகிறேனென்கிறார். (29)

पाणौ वेणुः प्रकृतिसुकुमाराकृतौ बाल्यलक्ष्मीः

पार्श्वे बालाः प्रणयसरसालोकितापाङ्गलीलाः ।

मौळौ बहू मधुरवदनाम्भोरुहे मौग्ध्यमुद्रे-

त्यार्द्राकारं किमपि कितवं ज्योतिरन्वेषयामः ॥ 30 ॥

பாணௌ வேணு: ப்ரக்ருதஸுகுமாராக்ருதௌ பா₃ல்யலக்ஷ்மீ: பார்ஸ்வே பா₃லா: ப்ரணயஸரஸாலோகிதாபாங்க₃லீலா: | மௌளௌ பா₃ர்ஹம்மது₄ரவது₄நாம்போ₄ருஹே மௌக்த்ய₄முத்₃ரே- த்யார்த்₃ராகாரம் கிமபி கிதவம் ஜ்யோதிரந்வேஷயாம: ||30||

(ப-உ) பாணௌ(பாணௌ) - கையில், वेणुः(வேணு:) - குழல், (प्रकृतिसुकुमाराकृतौ) प्रकृति(ப்ரக்ருதி) - ஸ்வாபாவிகமாகவே, सुकुमार(ஸுகுமார) - மேன்மையுற்ற, आकृतौ(ஆக்ருதௌ) - வடிவில், बाल्यलक्ष्मीः(பால்யலக்ஷ்மீ:) - இளமைச்செவ்வி, पार्श्वे(பார்ஸ்வே) - பக்கங்களில், (प्रणयसरसालोकितापाङ्गलीलाः) प्रणय(ப்ரணய) - ப்ரீதியினால், सरस(ஸரஸ) - (ப்ரீதி) ரஸத்தோடு கூடிய, आलोकित(ஆலோகித)-

பார்வையையுடைய, அபாங்(அபாங்க) - கடைக்கண்ணினுடைய, லீலா: (லீலா:) - ஸஞ்சாரத்தையுடையவர்களான, பாலா(பாலா:) - பிள்ளைகள், மௌ(மௌ) - சிரஸ்ஸில், பரஹ்(பர்ஹம்) - மயிலிறகு, (மயூரவதநாமூரஹே) மயூர(மயூர) - இனிதாய், வதந-அம்போருஹே(வதந-அம்போருஹே) - நீரைப் பிரியாத தாமரைபோன்ற முகத்தில், மௌ(மௌ) - இளமைக்குறி, இ(இ) - இவ்வண்ணம், அஹ(அஹ) - குளிர்ந்த அவயவங்களுடையதும், கிம்(கிம்) - வாக்கினால் வர்ணித்து முடியாததும், கித்(கித்) - தூர்த்தஸ்வபாவத்தையுடையதுமான, ஜ்யோதி: (ஜ்யோதி:) - தேஜஸ்ஸை, அந்வேஷ்யா: (அந்வேஷ்யா:) - தேடுகிறோம். (30)

(தா-ம்) கையில் பிடித்தவேணுவும், உடம்பில் ஸௌகுமார்யத்தோடு கூடின இளமையும் சுற்றிலும் சூழ்ந்த இடைப்பிள்ளைகளும், ப்ரேமம் விஞ்சிவழிந்த கடைக்கண் பார்வையும், மயிர் முடியில் முடித்த மயிலிறகும், அழகிய முகத்திலாடாநின்ற பேதமையும், ஆகிய இவ்வழகுடன் கண்டாரை மயக்க வல்ல ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக்காண ஆராயா நின்றேனென்கிறார். (30)

आरूढवेणुतरुणाधरविभ्रमेण

माधुर्यशालिवदनाम्बुजमुद्गहन्ति ।

आलोक्यतां किमनया वनदेवता वः

कैशोरके वयसि कापि चकान्तियष्टिः ॥31 ॥

ஆருட₄வேணுதருணாத₄ரவிப்₄ரமேண

மாது₄ர்யஸாலிவத₃நாம்பு₃ஜமுத்₃வஹந்தி।

ஆலோக்யதாம் கிமநயா வநதே₃வதா வ:

கைஸோரகே வயஸி காபி ச காந்தியஷ்டி:॥31॥

(ப-உ)வநதேவதா:(வநதேவதா:)-காடுகளில்வாஸம்செய்கிறதேவதைகளே! அநயா(அநயா) - இந்த வநசோபையினால், வ:(வ:) - உங்களுக்கு, கிம்(கிம்) - என்ன உபயோகம், கைஸோரகே(கைஸோரகே) - சிறுவனானக்ருஷ்ணனுடையதான, வயசி(வயசி) - பருவத்தில், (ஆரூढवेणुतरुणाधरविभ्रमेण) ஆரூढ(ஆருட) - ஏறியிருக்கிற, வேணு(வேணு) - குழலையுடையதும், தருண(தருண) - செவ்வியழியாததுமான, அஹ(அஹ)-வாயினுடைய, விப்ரமேண(விப்ரமேண)-விலாஸத்தினால் (உண்டான), (மாது₄ர்யஸாலிவத₃நாம்பு₃ஜமுத்₃வஹந்தி) மாது₄ர்ய(மாது₄ர்ய) - போக்யதையினால், ஶாலி

(ஸாலி) - விளங்காநின்ற, வदन-அம்புருஹ்(வதந-அம்புருஹம்) - முககமலத்தை, वहन्ती(வஹந்தீ) - வஹியாநின்றதும், का अपि च(காஅபிச) - இதுவரையிலெங்கும் காணப்படாததுமான, कान्तियष्टिः(காந்தியஷ்டி:) - காந்தியாகிற நிலை-நின்றரேகையானது, आलोक्यतां(ஆலோக்யதாம்) - பார்க்கப்படட்டும். (31)

(தா-ம்) ஓ வந்தேவதைகளே நீங்கள் வீணாக மற்றொன்று மற்றொன்று-களில் காலம் கழிக்கவேண்டாம்; சிவந்து துடியாநின்ற அதரமும், அதன் மேல் வைத்தாதுகிற குழலும், போக்யதையையே ஸ்வபாவமாகவுடைய முகமும், வாயிட்டுச் சொல்ல முடியாததாய், அபூர்வமாய், அத்யாஸ்சர்யகர-மான காந்தியும் ஆகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய இளம்பருவத்திலுண்டான அழகை யநுபவித்து க்ருதார்த்தராய் ஆநந்திக்கப் பாருங்களென்கிறார். (31)

अनन्यसाधारणकान्तिकान्तमाक्रान्तगोपीनयनारविन्दम् ।

पुंसः पुराणस्य नवं विलासं पुण्येन पूर्णेन विलोकयिष्ये ॥ 32 ॥

அநந்யஸாதாரணகாந்திகாந்த-

மாக்ராந்தகோபீநயநாரவிந்தம்।

பும்ஸ: புராணஸ்ய நவம் விலாஸம்

புண்யேந பூர்ணேந விலோகயிஷ்யே॥32॥

(ப.உ) (அனந்யஸாஹாரணகான்திகான்த்) அனந்யஸாஹாரண(அநந்யஸாதாரண) - மற்றொரு-வராலுமடையப்படாத, कान्ति(காந்தி) - தேஹத்தினொளியினால், कान्तं (காந்தம்) - மநோஹரமானதும்,(आक्रान्तगोपीनयनारविन्दं) ஆக்ராந்த (ஆக்ராந்த) - வசமாக்கிக்கொள்ளப்பட்ட, गोपी(கோபீ) - ஆய்ச்சிகளுடைய, नयन-अरविन्दं (நயந-அரவிந்தம்) - கண் மலர்களையுடையதும், नवं(நவம்) - புதியதுமான, पुराणस्य पुंसः(புராணஸ்ய பும்ஸ:) - அநாதி புருஷனான நாராயணனுடைய, विलासं(விலாஸம்) - மநோஹாரிசேஷ்டிதத்தை, पूर्णेन(பூர்ணேந) - குறைவற்ற, पुण्येन(புண்யேந) - புண்யத்தினால், विलोकयिष्ये(விலோகயிஷ்யே) - பார்க்கப்-போகிறேன். (32)

(தா-ம்) அநாதி ஸித்த புருஷோத்தமனான இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திவ்யசேஷ்டிதமானது, மற்றொருவர்க்கும் பெறவெண்ணாதபடியாய் அதி விலக்ஷணமான காந்தியுடன் கூடி. எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் த்ருப்தி பிறவாதபடி கூணந்தோறும் புதிது புதிதாகத் தோற்றி கோபிமார்கள் கண்-

களார அநவரதமநுபாவ்யமாயிருந்தது; அதை நான் ஜன்மாந்தர புண்ய-
விசேஷத்தால் எப்போது காணப்போகிறேனென்று பதறுகிறார். (32)

साष्टाङ्गपातमभिवन्द्य समस्तभावै-
स्सर्वान्सुरेन्द्रनिकरानिदमेव याचे ।
मन्दस्मिताद्रमधुराननचन्द्रबिम्बे
नन्दस्य पुण्यनिचये मम भक्तिरस्तु ॥ 33 ॥

ஸாஷ்டாங்க₃பாதமபி₄வந்த₃ய ஸமஸ்தபா₄வை:
ஸர்வாந்ஸு₃ரேந்த₃ரநிகராநித₃மேவ யாசே।
மந்த₃ஸ்மிதாத்₃ரமது₄ராநநசந்த₃ரபி₃ம்பே₃
நந்த₃ஸ்ய புண்யநிசயே மம ப₄க்திரஸ்து॥33॥

(ப-உ) சர்வீன(ஸர்வாந்) - ஸகலமான, (சுரேந்நிகரான) சுரேந்(ஸுரேந்த்ர) - தேவ-
தேவர்களுடைய. நிகரான(நிகராந்) - குழாங்களை, சமஸ்தாவை: (ஸமஸ்தபாவை:)
- எல்லாக்கரணங்களினாலும், சாஷ்டாங்க(ஸாஷ்டாங்கபாதம்) - அஷ்டாங்கங்-
களோடு கூடியிருக்கும்படி விழுந்து, அபிவந்ய(அபிவந்த்ய) - நமஸ்காரம்
பண்ணி, இத் எவ(இதம் ஏவ) - இந்த நான் சொல்லப்போகிறதையே, யாசே
(யாசே) - (தரவேணுமென்று) இரக்கிறேன் (அதாவது), (மந்ஸ்மிதாட்ரமதூரானந-
ந்ரவிம்ப்) மந்ஸ்மித(மந்தஸ்மித) - சிறுமுறுவலால், ஆட்(ஆத்ர) - வ்யாப்தமாய்,
மதூர(மதூர) - கோமலமாய், அநநந்ரவிம்ப்(ஆநநசந்த்ரபிம்பே) - சந்த்ரமண்டலம்
போன்ற முகத்தையுடைய, நந்(நந்தஸ்ய) - நந்தகோபனுடைய, புண்யநிசயே
(புண்யநிசயே) - பாக்யத்தின் ஸமுஹமான க்ருஷ்ணனிடத்தில், மம(மம) -
என்னுடைய, பக்தி:(பக்தி:) - பக்தியானது, அஸ்து(அஸ்து) - உண்டாகக்கடவது.(33)

(தா-ம்) ஓ தேவதைகளே கேட்டார் கேட்ட மநோரதங்களை யெல்லாம்
கொடுக்கவல்லரான உங்களெல்லார் காலிலும் ஸாஷ்டாங்கமாகவிழுந்து
தெண்டனிட்டு மந:பூர்வமாக நானொன்று இரக்கிறேன்; அதாவது - நந்தகோ-
பர் ஜன்மாந்தரங்களில் அநேக தவம் செய்து பெற்ற க்ருஷ்ணனுடைய
சிறுநகைப்போடு கூடிய ஸுந்தரமுகமண்டலத்தில் எனக்கு நிம்சலமான
பக்தியுண்டாம்படி நீங்களனுக்ரஹிக்க வேணுமென்கிறார். (33)

एषु प्रवाहेषु स एवमन्ये क्षणोपि गण्यः पुरुषायुषेषु ।
आस्वाद्यते यत्र कयापि भक्त्या नीलस्य बालस्य निजं चरित्रम् ॥ 34 ॥

ஏஷு ப்ரவாஹேஷு ஸ ஏவமந்யே
 கூணோபி க₃ண்ய: புருஷாயுஷேஷு।
 ஆஸ்வாத்யதே யத்ர கயாபி ப₄க்த்யா
 நீலஸ்ய பா₃லஸ்ய நிஜம் சரித்ரம்॥34॥

(ப-உ) யத்ர(யத்ர)-எந்தக்ஷணத்தில், நீலஸ்ய(நீலஸ்ய)-இருண்டமேனியை-
 யுடைய, பாலஸ்ய(பாலஸ்ய)-பாலமுகுந்தனுடைய, நிஜ்(நிஜம்)-ஸ்வாபாவிக-
 மான, சரித்ரம்(சரித்ரம்) - வ்யாபாரம், கயா அபி(கயா அபி) - எவ்விதமேனுமா-
 கிய, பக்த்யா(பக்த்யா) - பக்தியினால், ஆஸ்வாத்யதே(ஆஸ்வாத்யதே) - அநுபவிக்கப்-
 படுகிறதோ, ஏஷு(ஏஷு) - இந்த, ப்ரவாஹேஷு(ப்ரவாஹேஷு) - வெள்ளம் போல்
 இடைவிடாமல் நடக்கிற, புருஷாயுஷேஷு(புருஷாயுஷேஷு) - புருஷனுடைய
 வயதுகளில், ஸ:(ஸ:)- அப்படிப்பட்டதான, க்ஷண:ஏவ(க்ஷண: ஏவ) - க்ஷணமே,
 கண்ய:(கண்ய:) - எண்ணத் தகுந்ததாக, மந்யே(மந்யே) - நினைக்கிறேன். (34)

(தா-ம்,) நாம் ஜந்மமெடுத்து அநுபவிக்கிற ஆயுஸ்ஸில் எத்தனையோ
 நாள்கள் ஒன்றின் பின்னாலொன்று வந்து கழிந்து போயின, அவற்றையெல்-
 லாமொருநாளாக நினைவேன்; க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்யாமவர்ணத்தையும்
 பா(வா)லசேஷ்டிதங்களையும் பக்தியுடனநுஸந்திக்கும் காலமேதோ, அந்த
 ஒரு நொடிப்பொழுதே ஸபலமான காலமாக நான் நினைத்திருக்கிறேனென்-
 கிறார். (34)

निसर्गसरसाधरं निजदयार्द्रदिव्येक्षणं
 मनोज्ञमुखपङ्कजं मधुरसार्द्रमन्दस्मितम् ।
 रसज्ञ हृदयास्पदं रमितवल्लवीलोचनं
 पुनःपुनरुपास्महे भुवनलोभनीयं महः ॥35 ॥

நிஸர்கஸரஸாத₄ரம் நிஜத₃யார்த்₃ரதி₃வ்யேகூணம்
 மனோஜ்ஞமுக₂பங்கஜம் மது₄ரஸார்த்₃ரமந்த₃ஸ்மிதம்।
 ரஸஜ்ஞ ஹ்ருத₃யாஸ்பத₃ம் ரமிதவல்லவீலோசநம்
 புந:புந்ருபாஸ்மஹே பு₄வநலோப₄நீயம் மஹ:॥35॥

(ப-உ) (நிசர்ஸரஸாஹர்) நிசர்(நிஸர்க) - ஸ்வபாவத்தினாலே, ஸரஸ(ஸரஸ) -
 ஸுந்தரமான, அஹர்(அதரம்) - அதரத்தையுடையதும், (நிஜதயார்द्रदिव्येक्षणं) நிஜ
 (நிஜ) - ஸ்வாபாவிகமான, தயா(தயா) - கருணையினால், ஆர்द्र(ஆத்ர) - குளிர்ந்-

திருக்கிற, दिव्य(திவ்ய) - மநோஹரமான, ईक्षणं(ஈக்ஷணம்) - கண்களையுடையதும், (मनोज्ञमुखपङ्कजं) मनोज्ञ(மநோஜ்ஞ) - நெஞ்சை நெகிழ்த்துமதான, मुखपङ्कजं (முகபங்கஜம்) - முகமலத்தையுடையதும், (मधुरसार्द्रमन्दस्मितं) मधुर(மதுர) - மாதூர்யத்தினால், सार्द्र(ஸார்த்ர) - நனைந்தி(கூடியி)ருக்கிற, मन्दस्मितं(மந்தஸ்மிதம்) - இளமுறுவலையுடையதும், (रसज्ञहृदयास्पदं) रसज्ञ(ரஸஜ்ஞ) - ரஸிகர்களுடைய, हृदय(ஹ்ருதய) - நெஞ்சை, आस्पदं(ஆஸ்பதம்) - இருப்பிடமாக உடையதும், (रमितवल्लवीलोचनं) रमित(ரமித) - ஆநந்திப்பிக்கப்பட்ட, वल्लवी(வல்லவீ) - இடைப்பெண்களுடைய, लोचनं(லோலநம்) - நேத்ரங்களையுடையதும், (भुवनलोभनीयं)भुवन(புவந) - லோகத்தாருக்கு, लोभनीयं(லோபநீயம்) - ஆசைப்படத்தகுந்ததுமான, महः(மஹ:) - தேஜஸ்ஸை, पुनःपुनः(புந: புந:) - அடிக்கடி, उपास्महे(உபாஸ்மஹே) - த்யாநம் செய்கிறோம். (35)

ஓரலங்கரமின்றிக்கே ஸ்வாபாவிசுமாவே அழகியதான அதரத்தையும், கருணாரஸம் தரும்பாநின்ற கண்களையும், தன்னழகைக்காட்டி நெஞ்சை வலியாநின்ற முகத்தையும். தேனொழுகினாற்போல் இனிதான புன்முறுவலையும், இடைப்பெண்கள் கண்டு ஆநந்திக்கும் படியான அவயவஸௌந்தர்யங்களையும் கண்டப்ராணிகளெல்லாம் மேல் விழுந்து மோஹிக்கும்படியான இனிமையையும், ரஸமறிந்த பெரியோர்கள் தங்களுள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டாடும்படியான மாதூர்யத்தையுமுடையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நாம் த்யாநிக்கக் கடவோமென்கிறார். (35)

स कोपि बालस्सरसीरुहाक्षस्सा च ब्रजस्त्रीजनपादधूलिः ।
मुहुस्तदेतद्युगलं मदीये मोमुह्यमानेपि मनस्युदेतु ॥ 36 ॥

ஸ கோபி பா₃லஸ்ஸரஸீருஹாக்ஷ:
ஸா ச வ்ரஜஸ்த்ரீஜநபாத₃தூ₄ளி:
முஹுஸ்ததே₃த₃யுக₃லம் மதீ₃யே
மோமுஹ்யமாநேபி மநஸ்யுதே₃து||36||

(ப-உ) ச:(ஸ:) - அப்படிப்ரஸித்தனாய், कःअपि(க:அபி) - அதிவிலக்ஷணனாய், सरसीरुहाक्षः(ஸரஸீருஹஅக்ஷ:) - தாமரைக்கண்ணான, बालः (பால:) - சிறுவனும், सा(ஸா) - அப்படிப்பட்ட, (ब्रजस्त्रीजनपादधूलिः) ब्रज(வ்ரஜ) - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, स्त्रीजन(ஸ்த்ரீஜந) - பெண்டிர்களுடைய, पादधूलिः च (பாததூளி: ச) - அடிப்பொடியும், तत(தத்) - அப்படி ஸஜ்ஜநஸம்மதமான,

एतत्(ஏதத்)-இந்த, युगलं(யுகலம்)-இரண்டும், मदीये(மதீயே)-என்னுடையதான, मनसि(மநஸி) - நெஞ்சானது, मोमुह्यमाने अपि(மோமுஹ்யமானே அபி) - மஹா-மோஹத்தை யடைந்திருந்த காலத்திலும், मुहः(முஹு:) - அடிக்கடி, उदेतु(உதேது) - தோற்றக்கடவதாக. (36)

(தா-ம்) நான் மரணமடையுங்காலத்தில் என்னை இருள்வந்து கவிந்து விடும் அப்போது என்னாலொன்றும் நினைக்கப்போகாது, ஆகையாலப்போது அம்மோஹத்தைத் தெளிவிக்கவல்ல கண்ணழகையுடைய அந்த க்ருஷ்ணனும் அவனுகந்து கைகோத்து, விளையாடின கோபிமார்களுடைய பாததூளியும் வந்து தோற்றி என்னை இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் உத்தரிக்கக் கடவதாகவென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (36)

**मयि प्रयाणाभिमुखे च वल्लवीस्तनद्वयीदुर्ललितस्स बालकः ।
शनैश्शनैश्श्रावित वेणुनिस्वनो विलासवेषेण पुरः प्रतीयताम् ॥ 37 ॥**

**மயி ப்ரயாணாபி₄முகே₂ ச வல்லவ்-
ஸ்தநத்₃வயீது₃ர்லலிதஸ்ஸ பா₃லக:।
ஸநைஸ்ஸநைஸ்ஸ்ராவித வேணுநிஸ்வநோ
விலாஸவேஷேண புர: ப்ரதீயதாம்॥37॥**

(ப-உ) मयि(மயி) - நான், (प्रयाणाभिमुखे) प्रयाण(ப்ரயாண) - ப்ராண ப்ரயாண (மரண)காலத்தில். अभिमुखे(அபிமுகே)-உந்முகனாக(ஸித்தமாயிருந்தவள-வில்) (वल्लवीस्तनद्वयीदुर्ललितः) वल्लवी(வல்லவ்)-இடைச்சிகளுடைய, स्तनद्वयी(ஸ்தந-த்வயீ) - இரண்டுஸ்தநங்களால், दुर्ललितः(துர்லலித:) - வருத்தமுற்றிருக்கிற, सः(ஸ:) - அந்த, बालः(பால:) - க்ருஷ்ணனானவன், शनैःशनैः(ஸநை: ஸநை:) - மெள்ள மெள்ள, (श्रावितवेणुनिस्वनः) श्रावित(ஸ்ராவித) - கேட்பிக்கப்பட்ட, वेणुनिस्वनः(வேணுநிஸ்வந:) - வேணுகாந்தையுடையவனாய்க்கொண்டு, (विलासवेषेण) विलास(விலாஸ) - விலாஸத்தினால் செய்யப்பட்ட, वेषेण(வேஷேண) - அலங்காரத்துடன், परः(பர:) - (என்) முன்னே, प्रतीयताम्(ப்ரதீயதாம்) - தோற்ற-வேணுமாக. (37)

(தா-ம்) அவ்வளவு மாத்ரம்போராது, கோபிமார்கள் தங்கள் ஸ்தநங்க-ளையிட்டு நெருக்க நெருக்குண்டு இளைத்திருக்கிற அந்த க்ருஷ்ணன், நான் யமதூதரால் நலிவுண்டு போம்வழி நோக்கியிருக்கும் காலத்தில்,

அந்நலிவாலுண்டான வருத்தமெல்லாம் தீரும்படி மெள்ளமெள்ள வேணு-
காந்ததை என் காதில் பொழியச்செய்து என் மயக்கத்தை நீக்கித் தன்னழகிய
வேஷத்தைக் காட்டி யருளவேணுமென்கிறார். (37)

अतिभूमिमभूमिमेव वा वचसां वासितवल्लवीस्तनम् ।
मनसामपरं रसायनं मधुराद्वैतमुपास्महे महः ॥ 38 ॥

அத்பூ₄மிமபூ₄மிமேவ வா வசஸாம்
வாஸிதவல்லவீஸ்தநம்।
மநஸாமபரம் ரஸாயநம்
மது₄ராத்₃வைதமுபாஸ்மஹே மஹ:॥38॥

(ப-உ) மனசா(மநஸாம்) - மநஸ்ஸுக்களுக்கும், வசசா(வசஸாம்ச) - வாக்-
குக்களுக்கும், அபூமி(அபூமிம்) - அவிஷயமானதும், (वासितवल्लवीस्तनं)वासित(வா-
ஸித)-வாஸம் செய்யப்பட்ட, वल्लवीस्तनं(வல்லவீஸ்தநம்)-கோபிமார்களுடைய
கொங்கைத்தலத்தையுடையதும், मनसां(மநஸாம்) - மநஸ்ஸுக்களுக்கு,
अपरं(அபரம்) - ஸர்வோத்தமமான, रसायनं(ரஸாயநம்) - ரஸாயநமென்கிற
மதுரமான லேஹ்யமானதும், (मधुराद्वैतं) मधुर(மதுர) - இனிமையான வஸ்-
துக்களில், अद्वैतं(அத்வைதம்)-தனக்கொத்தவஸ்துவையுடைத்தாகாததுமான,
महः(மஹ:) - தேஜஸ்ஸை, उपास्महे(உபாஸ்மஹே) - த்யாநிக்கிறோம். (38)

(தா-ம்) இடைச்சிகளுடைய ஸ்தநமண்டலத்தில் நித்ய வாஸஞ் செய்-
யுமவனாய், தன்னோடொத்த இனியவஸ்து வேறொன்றில்லை யென்னும்-
படி மிகவுமினியனாய், தன்னை நினைத்தாருடைய மனோரோகத்தைப் போக்கி
வலிவை யுண்டாக்கவல்ல அருமருந்தான க்ருஷ்ணனை, வேதங்கள்
ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்புக்கு சிறிது தூரம் சென்று முடியச் செல்லமாட்டாமல்
திரும்பி வந்து விட்டன; வேதங்களே இவ்வாறாகில் நம்மாலவன் மஹிமை-
யைச் சிறிதும் சொல்லப்போகாது; அப்படி அபரிச்சிந்ந மஹிமையையுடைய
க்ருஷ்ணனை தானுபாஸிக்கக் கடவேனென்கிறார். (38)

जननान्तरेपि जगदेकमण्डने कमनीयधाम्नि कमलायतेक्षणे ।
ब्रजसुन्दरीदनविलोचनामृते चपलानि सन्तु सकलेन्द्रियाणि मे ॥ 39 ॥

**ஐநநாந்தரேபி ஐக₃தே₃கமண்ட₃நே
கமநீயதா₄ம்நி கமலாயதேக்ஷணே।
வ்ரஜஸூந்த₃ரீத₃நவிலோசநாம்ருதே
சபலாநி ஸந்து ஸகலேந்த₃ரியாணி மே॥39॥**

(ப-உ) (ஜகதேகமண்டே) ஜகத(ஐக₃த₃) - லோகங்களுக்கெல்லாம், ஈகமண்டே(ஏக-
மண்ட₃நே) - அத்விதீய அலங்காரமானதும், (கமலாயதேக்ஷணே) கமல(கமல) - தாம-
ரையிதழ்போல, ஆயத(ஆயத) - நீண்டிருக்கிற, கீக்ஷணே(ஈக்ஷணே) - நேத்ரங்களை-
யுடையதும், (வ்ரஜஸூந்த₃ரீத₃நவிலோசநாம்ருதே) வ்ரஜஸூந்த₃ரீத₃ந - கோகுலத்
திலுள்ள ஸ்த்ரீஐநங்களுடைய, விலோசந(விலோசந) - நயநங்களுக்கு,
அமூதே(அம்ருதே) - அம்ருதம்போல் இனிதானதும், (கமநீயதா₄ம்நி) கமநீய(கமநீய)
- ஆசைப்படத்தக்கதுமான, தா₄ம்நி(தா₄ம்நி) - தேஜஸ்ஸில், மே(மே) - என்னுடைய,
ஸகலஈந்திரியாணி(ஸகலஈந்திரியாணி) - எல்லா இந்திரியங்களும், ஜனநாந்தரே அபி
(ஐநநாந்தரேஅபி) - மறுபிறவியிலும், சபலாநி(சபலாநி) - ஆசையற்றனவாக,
ஸந்தி(ஸந்தி) - ஆகக்கடவன. (39)

(தா-ம்) நான் மறுபிறவி பிறக்கினும் அப்பொழுதும் கூட என்னுடைய
ஸகலேந்திரியங்களும், உலகத்துக்கெல்லா மோரலங்காரபூதனாய், அதிஸூந்-
தரனாய், கண்ணழகில் விஞ்சினவனாய்; இடைச்சிகள் கண்ணுக்கு அத்யாந்ந-
தகரனான க்ருஷ்ணனிடத்தில் ஆசையற்று அனுபவிக்கக் கடவதாக வேணு-
மென்கிறார். (39)

**முநிஸ்ரேணிவந்ந்யம் மத₃ப₄ரலலத்₃வல்லவவதூ₄-
ஸ்தநஸ்ரோணீபி₃ம்பஸ்திமிதநயநாம்போ₄ஜ ஸூ₄ப₄க₃ம்।
புநஸ்லாகா₄பூ₄மிம் புலகிதகி₃ராம் நைக₃மகி₃ராம்
க₄நஸ்யாமம் வந்தே₃ கிமபி மஹநீயாக்ருதி மஹ:॥40॥**

**முநிஸ்ரேணிவந்த₃யம் மத₃ப₄ரலலத்₃வல்லவவதூ₄-
ஸ்தநஸ்ரோணீபி₃ம்பஸ்திமிதநயநாம்போ₄ஜ ஸூ₄ப₄க₃ம்।
புநஸ்லாகா₄பூ₄மிம் புலகிதகி₃ராம் நைக₃மகி₃ராம்
க₄நஸ்யாமம் வந்தே₃ கிமபி மஹநீயாக்ருதி மஹ:॥40॥**

(ப-உ) (முநிஸ்ரேணிவந்ந்யம்) முநி(முநி) - யோகிகளுடைய, ஸ்ரேணி(ஸ்ரேணி) - திரள்-
களினால், வந்ந்யம்(வந்த₃யம்) - நமஸ்கரிக்கப்பட்டதும், (மத₃ப₄ரலலத்₃வல்லவவதூ₄ஸ்தநஸ்ரோணீபி₃ம்பஸ்திமிதநயநாம்போ₄ஜ ஸூ₄ப₄க₃ம்) -

விம्वஸ்திமிதநயநாமோஜஸுபுங்) மடபர(மதபர) - க(ர)ர்வாதிசயத்தினால், லஸத்(லஸத்) - விளங்காநின்ற, வல்வவதூ(வல்லவவதூ) - ஆயர்மாதர்களுடைய, ஸ்தந(ஸ்தந) - ஸ்தநங்களிலும், ஶ்ரோணிவிம्व(ஸ்ரோணிபிம்ப) - நிதம்பப்ரதேசத்திலும், ஶ்திமித(ஸ்திமித) - நிச்சலமாயிருக்கிற, நயநஅம்போஜ(நயநஅம்போஜ) - திருக்கண்பார்வையினால், ஶுபுங்(ஸுபுங்) - இனிமையானதும், புந:(புந:) - அதுக்குமேலே, (புலகிதிரா) புலகித(புலகித) - (ஸ்தோத்ரத்திலுண்டான ஸந்தோஷத்தினால்) மயிர்க்கூச்செறிந்த, கிரா(கிராம்) - வேதவாக்குக்களுக்கு, ஶாபாபூமி(ஸ்லாகாபூமி) - ஸ்துதிவிஷயமானதும், (கந) கந(கந) - மேகம்போல், ஶ்யம்(ஸ்யாமம்) - நீலவர்ணமானதும், (மஹநீய) மஹநீய(மஹநீய) - கொண்டாடத்தகுந்த, ஆகி(ஆகி) - வடிவையுடையதுமான, கி அபி மஹ:(கிம் அபி மஹ:) - அத்விதீய தேஜஸ்சை, வந்தே(வந்தே) - நமஸ்கரிக்கிறேன். (40)

(தாம்.) இடைச்சிகளுடைய முலையழகையும் அல்குலையும் பார்த்துக் கொண்டு அதிலே மயங்கிக் கிடக்கிற கண்களையுடைய அதி தூர்த்தனாயினும் ஜிதேந்த்ரியரான ருஷிகளும் நிர்த்துஷ்டங்களான வேதங்களும். அதுயாதரத்துடனே ஸ்துதிக்கும்படியான மஹிமையுடையவனாய், வடிவிலும் அவயவ ஸந்நிவேசங்களிலுமழகியனான க்ருஷ்ணனைப் பணிகிறேனென்கிறார். (40)

अनुचुम्बतामपिचलेन चेतसा
मनुजाकृतेर्मधुरिमश्रियं विभोः ।
अयि देव कृष्ण दयितेति जल्पता-
मपि नो भवेयुरपि नाम तादृशाः ॥ 41 ॥

அநுகும்புதாமபிசலேந சேதஸா
மநுஜாக்ருதேர்மதுரிமஸ்ரியம் விபோ:।
அயி தேவ க்ருஷ்ண தயிதேதி ஜல்பதா-
மபி நோ புவேயுரபி நாம தாத்ருஸா:॥41॥

(ப-உ) (மநுஜாக்ருதே:) மநுஜ(மநுஜ) - மநுஷ்யனுடைய, ஆகி(ஆகி) - வடிவையுடைய, விபோ:(விபோ:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, மதுரிமஸ்யம்(மதுரிமஸ்ரியம்) - போக்யஸம்பத்தை, அபிசலேந(அபிசலேந) - நிச்சலமாயிருக்கிற, சேதஸா(சேதஸா) - மனஸ்ஸினால், அநுகும்பதாம்(அநுகும்பதாம்) - த்யானம் செய்கி-

றயோகிகளுக்குண்டாகிற, तादृशाः(தாத்ருஸாः)-அப்படிக்கொத்தபுருஷார்த்-
தங்கள், अग्निदेव(அதிதேவ) - பரதேவதையே! कृष्ण(க்ருஷ்ண) - கண்ணனே!
दयित(தயித) - ஸ்வாமியே! इति(இதி) - என்று, जल्पतां(ஜல்பதாம்) - பிதற்றுகிற,
नः अपि(ந:அபி) - நமக்கும், अपिभवेयुः नाम(அபிபவேயு: நாம) - உண்டாகுமா.(41)

(தா-ம்) ஸர்வேஸ்வரனான தான் நரவேஷங்கொண்டவதரித்தக்ருஷ்ண-
னுடைய ஸௌந்தர்யத்தை, அக்காலத்திலுள்ளார் கண்டநுபவித்து, அநுபவித்த
அவ்வழகையே எப்போதும் த்யாநியாநிற்க, அவர்களுக்கு யாதொரு ஆநந்-
தமுண்டாயின்றோ, அவ்விதமான ஆநந்தம், அவர்களைப்போல் த்யாநிக்கச்
சக்தியற்றவராய்; அவனுடைய திருநாமங்களை ஒரு க்ரமுமின்றிக்கே பிதந்-
றாநின்ற நமக்கு முண்டாகுமா வென்று ஆசாஸிக்கிறார். (41)

**किशोरवेषेण कृशोदरीदृशां विशेषदृश्येन विशाललोचनम् ।
यशोदया लब्धयशोनवाम्बुधेर्निशामये नीलनिशाकरं कदा ॥ 42 ॥**

**கிசோரவேஷேண க்ருசோதரீத்ருஸாம்
விசேஷத்ருஸ்யேந விஸாலலோசநம்।
யசோத்யா லப்₃த₄யசோநவாம்பு₃தே₄:
நிஸாமயே நீலநிஸாகரம் கதா₃॥42॥**

(ப-உ) (கூசோதரிதா) க்ருசோதரி(க்ருசோதரீ) - ஸ்திரீகளுடைய, दृशां(த்ருஸாம்)
-கண்களுக்கு, विशेषदृश्येन(விசேஷத்ருஸ்யேந) - மிகவும் காணத்தகுந்ததான,
किशोरवेषेण(கிசோரவேஷேண) - சிறுபிள்ளையின் வடிவோடு (கூடினவ-
னும்), (विशाललोचनं) विशाल(விஸால) - பரந்த, लोचनं(லோசநம்) - கண்களையுடை-
யவனும், यशोदया(யசோதயா) - அசோதையினால். (लब्धयशोनवाम्बुधेः) लब्ध
(லப்₃த) - அடையப்பட்ட, यशः(யஸ:) - கீர்த்தியாகிற, नव(நவ) - நூதநமான,
अम्बुधेः(அம்புதே:) - ஸமுத்ரத்துக்கு, (नीलनिशाकरं) नील(நீல) - நீலவர்ணான,
निशाकरं(நிஸாகரம்) - சந்த்ரனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனை, कदा(கதா) - எப்பொ-
ழுது, निशामये(நிஸாமயே) - த்யாநிப்பேன். (42)

(தா-ம்) பெண்களாதரித்துக் காணலாம்படியான சிறுபிள்ளையாய், அப்-
பருவத்துக்கநுருபமாக மலர விழியா நின்ற கண்களையுடையவனாய்; இவ-
னைப்பெற்றுப்படைத்த யசோதையினுடைய பெரும்புகழை மேன்மேல்
வளர்த்தா நின்றவனான க்ருஷ்ணனை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன். (42)

प्रकृतिरवतु नो विलासलक्ष्म्याः प्रकृतिजडं प्रणतापराधवीथ्याम् ।
सुकृतिकृतपदं किशोरभावे सुकृतिमनः प्रणिधानपात्रमोजः ॥ 43 ॥

ப்ரக்ருதிரவது நோ விலாஸலக்ஷ்ம்யா:
ப்ரக்ருதிஜட₃ம் ப்ரணதாபராத₄வீத்₂யாம்।
ஸுக்ருதிக்ருதபத₃ம் கிஸோரபாவே
ஸுக்ருதிமந: ப்ரணிதா₄நபாத்ரமோஜ:॥43॥

(ப-உ) (விலாஸலக்ஷ்யா:) விலாஸ(விலாஸ) - ச்ருங்காரவ்யாபாரத்தினுடைய, லக்ஷ்யா:
(லக்ஷ்ம்யா:) - ஸம்பத்துக்கு, ப்ரகூதி:(ப்ரக்ருதி:) - மூலகாரணமானதும், (ப்ரணதாபரா-
தவீத்யா) ப்ரணத(ப்ரணத) - ஆச்ரிதர் செய்கிற, அபராத(அபராத) - பிழையினுடைய,
வீத்யா(வீத்யாம்) - பரம்பரையில், (ப்ரகூதிஜட) ப்ரகூதி(ப்ரக்ருதி) - ஸ்வபாவத்தினால்,
ஜட(ஜடம்) - அறிவற்றதும், (சுகூதிக்ருதபத) சுகூதி(ஸுக்ருதி) - பாக்க்யசாலிகளிடத்-
தில், கூத(க்ருத) - பண்ணப்பட்ட, பத(பதம்) - இருப்பிடத்தையுடையதும்,
(சுகூதிமந:ப்ரணிதாபா) சுகூதி(ஸுக்ருதி) - பாக்க்யசாலிகளுடைய, மந:(மந:) -
மநஸ்ஸுக்கு, ப்ரணிதாபா(ப்ரணிதாநபாத்ரம்) - வைப்பிடமுமான, கிஸோரபாவே
(கிஸோரபாவே) - இளம்பருவத்தில் நிலையுற்ற, ஓஜ:(ஓஜ:) - தேஜஸ்ஸா-
னது, ந:(ந:) - நம்மை, அவது(அவது) - ரக்ஷிக்கக்கடவது. (43)

(தா-ம்.) அதிமநோஹரமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனாய், ஆஸ்ரி-
தாபராதங்களைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதவனாய், பக்திமான்களிடத்தில் தான்
குடிகொண்டிருக்குமவனாய், ஜ்ஞாநாதிகர்களால் த்யாநிக்கப்படுமவனான
க்ருஷ்ணனைக்காண விரும்பா நின்றேன். (43)

अपहसितसुधामदावलेपैरतिसुमनोहरमार्द्रमन्दहासैः ।
ब्रजयुवतिविलोचनावलेह्यं रमयतु धाम रमावरोधनं नः ॥44 ॥

அபஹஸிதஸுதா₄மதா₃வலேபை-
ரதிஸுமநோஹரமார்த்₃ரமந்த₃ஹாஸை:।
வ்ரஜயுவதிவிலோசநாவலேஹ்யம்
ரமயது தா₄ம ரமாவரோத₄நம் ந:॥44॥

(ப-உ) (அபஹஸிதஸுதாமதாவலேபை:)அபஹஸித(அபஹஸித) - பரிஹாஸம் செய்யப்-
பட்ட, சுதா(ஸுதா)-தேவாம்ருதத்தினுடைய, மத(மத)-அபிமாநத்தினாலுண்-

டான, அவலேபை:(அவலேபை:) - கர்வத்தையுடைய, (அர்மந்ஹாஸை:)அர்(ஆர்த்ர) - இனிமையான, மந்ஹாஸை:(மந்தஹாஸை:) - சிறுமுறுவல்களினால், அதிசுமநோஹர் (அதிசுமநோஹர்) - மிகவுமழுகியதும், வ்ரஜயுவதி(வ்ரஜயுவதி) - ஆய்ச்சிமார்களுடைய, விலோசந(விலோசந) - நேத்ரங்களினால், அவலேஹ்யம்(அவலேஹ்யம்) - (அநுபவிக்க)த் தகுந்ததும், (ரமாவரோதந)ரமா(ரமா) - லக்ஷ்மிக்கு, அவரோதநம்(அவரோதநம்) - அந்தப்புரமுமாயிருக்கிற, தாம(தாம) - தேஜஸ்ஸானது, ந:(ந:) - நம்மை, ரமயது(ரமயது) - ஸுகிப்பிக்கட்டும். (44)

(தா-ம்.) இதையநுபவித்தார்க்கு தேவாம்ருதமும் உப்புச்சாறாம்படி மிகவுமினிதான மந்த ஹாஸத்தையுடையவனாய். இடைப்பெண்களால் பருகுவதுபோல் அநவரதம் அவர்களால் பார்க்கப்படுமவனாய், பிராட்டி நித்யவாஸம்பண்ணும் திருமேனியை யுடையனான க்ருஷ்ணன் அவ்வழுகுடன் நம்மை யாநந்திப்பிக்கட்டும். (44)

अङ्कुरितस्मेरदशाविशेषैरश्रान्तहर्षामृतवर्षमक्षणाम् ।

सङ्कीडतां चेतसि गोपकन्याधन्यस्तनस्वस्त्ययनं महो नः ॥ 45 ॥

அங்கூரிதஸ்மேரத₃ஸாவிஸேஷை:

அஸ்ராந்தஹர்ஷாம்ருதவர்ஷமக்ஷணாம்।

ஸங்க்ரீடதாம் சேதஸி கோ₃பகந்யா

த₄ந்யஸ்தநஸ்வஸ்த்யயநம் மஹோ ந:॥45॥

(ப-உ) (அங்கூரிதஸ்மேரத₃ஸாவிஸேஷை:) அங்கூரித(அங்கூரித) - முளையெழுந்திருக்கிற, ஸ்மேர(ஸ்மேர) - புன்சிரிப்பினுடைய, த₃ஸாவிஸேஷை:(த₃ஸாவிஸேஷை:) - அவஸ்த்தாவிசேஷங்களினால், அக்ஷணாம்(அக்ஷணாம்) - கண்களுக்கு, (அசுமந்ஹாஸம்)அசுமந்(அசுமந்) - ஒழிவில்லாதபடி, ஹர்ஷ-அம்ருத(ஹர்ஷ-அம்ருத) - வர்ஷம்(வர்ஷம்) - சொரியாநின்றதும், (கோபகந்யா)கோபகந்யா(கோபகந்யா) - இடைப்பெண்களுடைய, த₄ந்ய(த₄ந்ய)-பாக்யசாலியான, ஸ்தன(ஸ்தன)-ஸ்தனங்களுடைய, ஸ்வஸ்தி(ஸ்வஸ்தி) - மங்களங்களுக்கு, அயநம்(அயநம்) - ஸ்தாநமுமாயிருக்கிற, மஹ:(மஹ:)-தேஜஸ்ஸானது, ந:(ந:)-நம்முடைய, சேதஸி(சேதஸி)-மநஸ்ஸில், சங்க்ரீடதாம்(சங்க்ரீடதாம்) - யதேச்சமாக விளையாட்டும். (45)

(தா-ம்) முறுவலிக்கும் போதுண்டான முகவழுகினால் கண்டார் கண்களுக்கு அபரிச்சின்னமான ஆநந்தத்தை விளைக்குமவனாய் கோபிமார்க-

ளுடைய முலைத்தடத்துக்கு மங்களாவஹமான மாணிக்கம் போன்றவனான க்ருஷ்ணன், என் மனத்தில் எப்போதும் ப்ரீதியுடன் ஸஞ்சரிக்கக்கடவானாக.(45)

மृகமதபங்குசங்கரவிசேஷிதவந்யமஹா-
 கிரிதடகண்டகைரிகநவத்ரவவித்ருமிதம் ।
 அஜிதபுஜாந்தரம் பஜத ஹே வ்ரஜகோபவதூ-
 ஸ்தனகலசஸ்தலி஘ுஸூணமர்தநகர்தமிதம் ॥ 46 ॥

ம்ருக₃மத₃பங்கஸங்கரவிசேஷிதவந்யமஹா-
 கிரிதடக₃ண்டகை₃ரிகநவத்₃ரவவித்₃ருமிதம் ।
 அஜிதபு₄ஜாந்தரம் ப₄ஜத ஹே வ்ரஜகோ₄பவதூ₄,
 ஸ்தநகலஸஸ்த₂லீகு₄ஸ்ருணமர்த₃நகர்த₃மிதம் ॥46॥

(ப-உ) ஹே(ஹே) - ஜநங்களே! (மृகமதபங்குசங்கரவிசேஷிதவந்யமஹாகிரிதடகண்டகைரிகநவத்ரவவித்ருமிதம்) மृகமத(ம்ருகமத) - கஸ்தூரியினுடைய, பங்கு(பங்க) - குழம்போடு, சங்கர(ஸங்கர) - ஸம்பந்தத்தினால், விசேஷித(விசேஷித) - அதிசயித்திருக்கிற, வந்ய(வந்ய) - காட்டிலுண்டான, மஹாகிரி(மஹாகிரி) - பெரியமலையினுடைய, தட(தட) - தாழ்வரைகளிலுண்டான, ண்ட(கண்ட) - குண்டுக் கற்களிலுள்ள, கைரிக(கைரிக) - கைரிகமென்கிற காவிக்கல்லினுடைய, நவ(நவ) - நூதநமான, த்ரவ(த்ரவ) - சேற்றினால், வித்ருமிதம்(வித்ருமிதம்) - பவழம் போல் சிவந்ததாகப்பண்ணப்பட்டதும், (வ்ரஜகோபவதூஸ்தனகலசஸ்தலி஘ுஸூணமர்தநகர்தமிதம்) வ்ரஜ(வ்ரஜ) - ஆய்ப்பாடியிலுள்ள, கோபவதூ(கோபவதூ) - ஆயர் மனைவிகளுடைய, ஸ்தனகலச(ஸ்தநகலஸ) - கலசம்போன்றஸ்தநத்தினுடைய, ஸ்தலி(ஸ்தலி) - ப்ரதேசத்திலுண்டான, ஘ுஸூண(குஸ்ருண) - சந்தனத்தினுடைய, மர்தந(மர்தந) - உறையினால், கர்தமிதம்(கர்தமிதம்) - சேறாக்கப்பட்டதுமான, (அஜிதபுஜாந்தரம்) அஜித(அஜித) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, புஜாந்தரம்(புஜாந்தரம்) - திருமாற்பை, பஜத(பஜத) - த்யாநியுங்கள். (46)

(தா-ம்) பெருமலைகளிலுண்டான காவிக்கற்களைத் தேய உறைத்து அதில் கஸ்தூரியைச் சேர்த்து அதானால் நிறையச் சித்ரமெழுதப்பட்டதாய். கோபிமார்கள் முலைத்தடங்களிலணிந்த சந்தனக்குழம்பானது ஆலிங்கநகாலத்தில் ஒட்டிச் சேறுபட்டு விளங்கா நிற்பதுமான க்ருஷ்ணனுடைய திருமாற்பை நிரந்தரமாக த்யாநியுங்கோளென்று ப்ரோபதேசம் பண்ணுகிறார். (46)

आमूलपल्लवितलीलमपाङ्गजालै-
 रासिञ्चती भुवनमादतगोपवेषा ।
 बाल्याकृतिर्मृदुलमुग्धमुखेन्दुबिम्बा
 माधुर्यसिद्धिरवतान्मधुविद्विषो नः ॥ 47 ॥

ஆமுலபல்லவிதலீலமபாங்க₄ஜாலை-
 ராஸிஞ்சதீ₁ பு₄வநமாத்₃ருதகோ₃பவேஷா₁ ।
 பா₃ல்யாக்ருதிரம்ருது₃லமுக்₃த₄முகே₂ந்துபி₃ம்பா₃
 மாதூ₄ர்யஸித்₃தி₄ரவதாந்மது₄வித்₃விஷோ₄ ந:॥47॥

(ப.உ) (ஆமூலபலலவிதலீலம்) ஆமூல(ஆமுல) - அடிதொடங்கி, பல்லவித(பல்லவித) - கொழுந்து விட்டோங்கின, லீல(லீலம்) - வ்யாபாரங்களை யுடைத்தாயி-
 ருக்கும்படி, (அபாங்கஜாலै:) அபாங்க(அபாங்க) - கடைக்கண்பார்வையினுடைய,
 ஜாலै:(ஜாலை:) - பரம்பரைகளினால், भुवन(புவநம்) - லோகத்தை, आसिञ्चती
 (ஆஸிஞ்சதீ) - அபிஷேகம் செய்விப்பதும், (आदतगोपवेषा) आदत(ஆத்ருத) - பரீதி
 செய்து அங்கீகரிக்கப்பட்ட, गोपवेषा(கோபவேஷா) - இடையன் வடிவையு-
 டையதும், (मृदुलमुग्धमुखेन्दुबिम्बा) मृदुल(ம்ருதுல) - கோமலமானதும், मुग्ध(முக்த)-
 அழகியதுமான, मुखेन्दुबिम्बा(முகஇந்துபிம்பா) - சந்த்ரமண்டலம்போன்ற
 நுதலையுடையதும், (माधुर्यसिद्धिः) माधुर्य(மாதூர்ய) - போக்யதையினுடைய,
 सिद्धिः(ஸித்தி:) - ப்ராப்தியையுடையதுமான, मधुविद्विषः(மதுவித்விஷ:) - மது-
 வென்னுமஸூரனை ஸம்ஹரித்த க்ருஷ்ணனுடைய, बाल्याकृतिः(பால்யா-
 க்ருதி:) - பிள்ளை வடிவானது, नः(ந:) - நம்மை, अवतात(அவதாத்) - ரசஷிக்-
 கட்டும். (47)

(தா-ம்) இவன் பாலனாயிருக்கும்போது இவனுடைய லீலைகள் அடி-
 தொடங்கிக்கொழுந்துவிட்டு வளராநின்றன, இவனுடைய கடைக்கண் பார்-
 வையானது உலகத்தாருடைய ஸகல தாபங்களையுமாற்றிக் குளிரப்பண்ணா
 நின்றது; ஸர்வேஸ்வரனான தன்னுடைய மேன்மையை மறைத்து ஸௌலப்-
 யத்தாலே இடையனாய் வந்தவதரித்த இவனுடைய முகமானது கோமல-
 மான அழகுடன் விளங்கா நின்றது; இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனுடைய இனி-
 மையானது, அவனடியாரான நம்மைக் காப்பாற்றக் கடவதாக. (47)

विरणन्मणिनूपुरं ब्रजे शरणाम्भोजमुपास्व शार्ङ्गिणः ।
 सरसे सरसि श्रियाश्रितं कमलं वा कलहंसनादितम् ॥ 48 ॥

விரணந்மணிநூபுரம் வ்ரஜே
 ஸரணாம்போஜமுபாஸ்வ ஸார்ங்கிண:।
 ஸரஸே ஸரஸி ஸ்ரியாஸ்ரிதம்
 கமலம் வா கலஹம்ஸநாதிதம்॥48॥

(ப-உ) (ஓ மநஸ்ஸே!) ஶ்ரஜே(வ்ரஜே) - இடைச்சேரியின், (விரணம்நிபூர்) விரணத்(விரணத்) - ஒலியாநின்ற, மணி(மணி) - மாணிக்கங்களிழைத்த, நூர்(நூபுரம்) - தண்டைச்சிலம்பையுடையதும், ஶ்ரஸே(ஸரஸே) - ஜலத்தோடுகூடிய, ஶ்ரஸி(ஸரஸி) - தடாகத்தில், ஶ்ரியா(ஸ்ரியா) - சோபையினால், ஶ்ரித்(ஸ்ரிதம்) - ஆச்ரயிக்கப்படும், (கலஹம்ஸநாதிதம்) கலஹம்ஸ(கலஹம்ஸ) - யௌவநப்பருவத்தையுடைய ஹம்ஸங்களில், நாதித்(நாதிதம்) - ஒளிக்கப்பட்டுமிருக்கிற, கமலம்(கமலம்) - தாமரைப்பூப்போன்றதுமான, ஶ்ரீக்ருஷ்ண: (ஸார்ங்கிண:) - ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஶ்ரணம்(ஶ்ரணம்) - பாதுகாப்பை, ஶ்ரணம்(ஶ்ரணம்) - பாதுகாப்பை, ஶ்ரணம்(ஶ்ரணம்) - த்யாநிக்கக்கடவாய். (48)

(தா-ம்.) செவ்வி, குளிர்ந்தி, மென்மை நாற்றம் முதலிய குணங்களால் கமலத்தோடொத்து விளங்கா நின்றதாய், திருவாய்ப்பாடியில் ஶ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் போது கணைக்கால்களிலிட்ட நவரத்தனங்களாலிழைக்கப்பட்டு ஒலியாநின்ற தண்டைச்சிலம்பென்னும் பாதாபரணத்தை யுடையதான க்ருஷ்ணனுடைய ஶ்ரீபாதமானது, நீர்வளமுள்ளதடாகத்தில் முளைத்து, என்றுமழியாத செவ்விபெற்று, இதழ்களில் வாஸம்செய்கிற அன்னப் பறவைகள் மிழற்றாநின்ற மிடத்தோசையோடு கூடின தாமரை மலர்போல் விளங்காநின்றது, அதை த்யாநிக்கப் பாருங்கோளென்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். (48)

शरणमशरणानां शारदांभोजनेत्रं
 निरवधिमधुरिम्णा नीलवेषण रम्यम् ।
 स्मरशरपरतन्त्रस्मेरनेत्राम्बुजाभि-
 व्रजयुवतिभिरव्याद् ब्रह्म संवेष्टितं नः ॥49 ॥

ஶ்ரணம்ஶ்ரணாநாம் ஶாரதாம்போஜநேத்ரம்
 நிரவதிமதுரிம்ணா நீலவேஷண ரம்யம்।
 ஶ்ரமரஶ்ரபரதந்த்ரஸ்மேரநேத்ராம்புஜாபி:
 வ்ரஜயுவதிபிரவ்யாத் ப்ரஹ்ம ஶம்வேஷ்டிதம் ந:॥49॥

(ப-உ) அशरणानां(அஸ்ரணாநாம்) - ரக்ஷகாந்தரமில்லாதவர்களுக்கு, शरणं (ஸ்ரணம்) - ரக்ஷகமானதும், (शारदाभोजनेत्रं) शारद(ஸாரத) - சரத்காலத்திலுண்டான, अम्बोज(அம்போஜ) - கமலம் போன்ற, नेत्रं(நேத்ரம்) - கண்களையுடையதும், (निरवधिमधुरिम्णा) निरवधि(நிரவதி) - அபாரமான, मधुरिम्णा(மதுரிம்ணா) - போக்யதையையுடைய, नीलवेषेण(நீலவேஷேண) - இருண்டவடிவினால், रम्यम्(ரம்யம்) - ஸுந்தரமானதும், (स्मरशरपरतन्त्रस्मेरनेत्राम्बुजाभिः) स्मर(ஸ்மர) - மந்மதனுடைய, शर(ஸர) - பாணங்களுக்கு, परतन्त्र(பரதந்த்ர) - வசப்படும், स्मेर(ஸ்மேர) - சிறிது மூடியும் திறந்துமிருக்கிற, नेत्र-अम्बुजाभिः(நேத்ரஅம்புஜாபிः)- தாமரைப் பூப்போன்ற கண்களையுடைய, व्रजयुवतिभिः(வ்ரஜயுவதிபிः) - கோபிமார்களினால், संवैष्टितं(ஸம்வேஷ்டிதம்) - சூழப்பட்ட, ब्रह्म(ப்ரஹ்ம) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணபரப்ரஹ்மமானது, नः(நः) - நம்மை अव्यात्(அவ்யாத்) - ரக்ஷிக்கக்கடவதாக.

(49)

(தா-ம.) மற்றொன்றை ரக்ஷகமாகப் பற்றாதே தன்னையே சரணமாக அடைந்த அந்நயபரர்க்கு ரக்ஷகனாய், மழைக்காலத்தில் நீர் நிரம்பி சரத்காலத்தில் தெளிந்திருக்கிற ஆழ்ந்த மடுக்களில் முளைத்துப் பூத்த தாமரைப்பூப் போன்ற கண்களையுடையவனாய், மிகவுமினிதான நீலவேஷத்தோடு கூடி போக்யதை விஞ்சியிருப்பவனாய், மந்மத விகாரம் பூண்டு அழகியதான கண்களையுடைய இடைச்சிகளினால் சுற்றும் சூழப்பட்டவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவ்வழகைக்காட்டி நம்மை ரக்ஷிப்பானாக.

(49)

सुव्यक्तकान्तिभरसौरभदिव्यगात्र-

मव्यक्तयौवनपरीतकिशोरभावम् ।

गव्यानुपालनविधावनुशिष्टमव्या-

दव्याजरम्यमखिलेश्वरवैभवं नः ॥ 50 ॥

ஸுவ்யக்தகாந்திப₄ரஸௌரப₄தி₃வ்யகா₃த்ர-

மவ்யக்தயௌவநபரீதகிஸோரபா₄வம் ।

க₃வ்யாநுபாலநவிதா₄வநுஸிஷ்டமவ்யா-

த₃வ்யாஜரம்யமகி₂லேஸ்வரவைப₄வம் நः॥50॥

(ப-உ) (सुव्यक्तकान्तिभरसौरभदिव्यगात्रं) सुव्यक्त(ஸுவ்யக்த) - ப்ரகாசியா நின்ற, कान्तिभर(காந்திபர) - காந்திவிசேஷத்தினாலுண்டான, सौरभ(ஸௌரப) - பரி-

மளாதிசயத்தினால், दिव्य(திவ்ய) - விலக்ஷணமான, गात्रं(காத்ரம்) - தேஹத்தை யுடையதும், (अव्यक्तयौवनपरीतकिशोरभावं) अव्यक्त(அவ்யக்த)-அஸம்பூர்ணமான, यौवन(யௌவந) - யௌவநத்தினால், परीत(பரீத) - வ்யாப்தமான, किशोरभावं (கிசோரபாவம்) - பால்யத்தையுடையதும், (गव्यानुपालनविधौ) गव्य(கவ்ய) - பசுத்திரள்களுடைய, अनुपालनविधौ(அநுபாலநவிதௌ) - பரிபாலந வ்யாபாரத்தில், अनुशिष्टं(அநுஸிஷ்டம்)-(தாய்தந்தைகளினால்)நியமிக்கப்பட்டதும், (अव्याजरम्यं) अव्याज(அவ்யாஜ) - ஒருபாதியன்றியே, रम्यं(ரம்யம்) - ஸுந்தரமுமான, (अखिलेश्वरवैभवं) अखिलेश्वर(அகிலேஸ்வர) - ஸர்வேச்வரனுடைய, वैभवं (வைபவம்) - விபவாவதாரமானது, नः(ந:) - நம்மை, अव्यात(அவ்யாத்) - ரக்ஷிக்கட்டும். (50)

(தா-ம்.) ஸகல ஜகத்தையுமடக்கி யாளவல்ல ஸர்வேஸ்வரத்தத்வமானது. க்ருஷ்ணனாயவதரித்த விடத்தில் தாய்தந்தைகளால் பசுமேய்த்துவர ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்டு அதைத்தவறாமல் செய்துவரும் ஸுலபனாய், யௌவநம் சிறிது அங்குரித்து இளமையே விஞ்சின பருவத்தையும், உடம்பெங்குமலர்ந்த காந்திவிசேஷத்தையும், ஓரலங்காரமின்றிக்கே விளங்காநின்ற ஸ்வாபாவிகமான வடிவழகை யுடையவனான க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவன். (50)

अनुगतममरीणामम्बरालम्बिनीनां
नयनमधुरिमश्रीनर्मनिर्माणसीम्नाम् ।
ब्रजयुवतिविलासव्यापृतापाङ्गमव्या-
त्त्रिभुवनसुकुमारं दैवकैशोरकं नः ॥ 51 ॥

அநுக₃தமமரீ₃ணாமம்பு₃ராலம்பி₃நீ₃நாம்
நயநமது₃ரிமஸ்ரீ₃நர்மநிர்மாணஸீ₃நாம்।
வ்ரஜயுவதிவிலாஸவ்யாப்ருதாபாங்க₃மவ்யாத்-
த்ரிபுவநஸுகுமாரம் தை₃வகைஸோரகம் ந:॥51॥

(ப-உ) (नयनमधुरिमश्रीनर्मनिर्माणसीम्नां) नयन(நயந) - கண்களினுடைய, मधुरिमश्री (மதுரிமஸ்ரீ) - போக்யஸம்பத்தினுடைய, नर्म(நர்ம்) - ச்ருங்காரத்தினாலுண்டான, निर्माण(நிர்மாண)-வ்யாபாரங்களுக்கு, सीम्नां(ஸீம்நாம்)-எல்லைநிலங்களாய், अम्बरालम्बिनीनां(அம்பரஆலம்பிநீநாம்) - ஆகாசத்தை யாச்ரயித்து

வர்த்திப்பவர்களான, அமரிணா(அமரீணாம்) - தேவதாஸ்த்ரீகளினால், அநுரத் (அநுகதம்) - அநுஸரிக்கப்பட்டதும், (வ்ரஜயுவதி(வ்ரஜயுவதி)-இடைச்சிறுமியருடைய, விலாச(விலாஸ)-ச்ருங்காரவ்யாபாரங்களில், வ்யாபூத(வ்யாபூத) - ஸஞ்சரிக்கிற, அபாங்கம்(அபாங்கம்) - கடைக்கண்பார்வைக-
ளையுடையதும், (த்ரிபுவந) த்ரிபுவந - மூன்றுலகங்களிலும், சுகுமார்(ஸுகுமாரம்) - ம்ருதுப்ரக்ருதியுமான, (தேவதேவ) தேவ(தேவ) - ஸ்ரீக்ருஷ்-
ணனுடையதான, கைசோரம்(கைசோரம்) - பால்யமானது, ந:(ந:) - நம்மை, அவ்யாத்(அவ்யாத்) - காப்பாற்றக்கடவதாக. (51)

(தா-ம்.) ஆகாசத்திலுலாவாநின்ற தேவதாஸ்த்ரீகள், இனியவனழகையும்
ஸ்ருங்கார விலாஸங்களையுமுடைய கண்களால் அடுத்தடுத்துப் பார்க்கும்
படியான ஸுந்தரனாய், இடைப்பெண்களுடைய ஸ்ருங்கார விலாஸங்களை
ஆதரித்துக் கடைக்கண்களால் கடாசுதிக்குமவனாய், மூன்றுலகத்திலுமிவ-
னையல்ல தில்லையென்னும்படி கோமலாவயவங்களையுடையவனாய்,
பிள்ளையாய்ப் பிறந்த பெருந்தெய்வமான க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிப்-
பானாக. (51)

आपादचूडमतिप्रसक्तैरापीयमाना यमिनां मनोभिः ।
गोपीजनज्ञातरसावताद्गोपालभूपालकुमारमूर्तिः ॥ 52 ॥

ஆபாத்₃சூட₃மதிப்ரஸக்தை-
ராபீயமாநா யமிநாம் மநோபி:₄।
கோ₃பீஜநஜ்ஞாதரஸாவதாத்₃வோ
கோ₃பாலபூ₄பாலகுமாரமூர்தி:॥51॥

(ப-உ) அதிப்ரஸக்தை:(அதிப்ரஸக்தை)-அதிசயித்திருக்கிற(ஆதரத்தையுடைய,
யமினா(யமிநாம்) - யோகிகளுடைய, மனோபி:(மநோபி:) - மநஸ்ஸுக்களினால்,
ஆபாத்(ஆபாதம்) - திருவடிதொடங்கி, ஆசூட்(ஆசூட்) - கிரீடம் வரையில்,
ஆபீயமாந(ஆபீயமாந) - பாநம்பண்ண (அநுபவிக்கப்) பட்டதும், (கோபீஜந-
ரஸா) கோபீஜந(கோபீஜந) - கோபிமார்களினால், ஜாத(ஜாத) - அறியப்பட்ட,
ரஸா(ரஸா) - ச்ருங்கார ரஸத்தையுடையதுமான, (கோபாலபூபால) கோபால(கோபால)-இடையர்களுக்கு, பூபால(பூபால)-அரசனானக்ருஷ்ணனுடைய,
கோபாலமூர்தி:(கோபாலமூர்தி:) - இளம்வடிவானது, வ:(வ:) - உங்களை, அவ்யாத்(அவ-
யாத்) - ரக்ஷிக்கட்டும். (52)

(தா-ம்) மஹர்ஷிகள் தங்களையும் புலனையுமடக்கி உள்ளுள்ள ராக-த்வேஷாதிகளைத் துறந்து நெஞ்சையொருமுகமாக்கி, உன்னுடைய பாதம் தொடங்கி சிரஸ்வரையுள்ள ஸகலாவயவங்களையும் ஆசை விஞ்சி அநு-ஸந்தியாநின்றார்கள்; கோபிமார்கள் எப்போதும் கூடியிருந்து இவனுடைய ரூப குண சேஷ்டிதாதிகளை அநுபவித்தறிந்தார்கள்; அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்-ணன் உங்களை ரக்ஷிக்கக்கடவானாகவென்று ஆசீர்வதிக்கிறார். (52)

दिष्ट्या वृन्दावनमृगदृशां विप्रयोगाकुलानां

प्रत्यासन्नं प्रणयचपलापाङ्गवीचीतरङ्गैः ।

लक्ष्मीलीलाकुवलयदलश्यामलं धाम कामान्

पुष्ण्याद्वः पुलकमुकुलाभोगभूषाविशेषम् ॥ 53 ॥

திஷ்ட்யாப்ருந்தா₃வநம்ருக₃த்ருஸாம்விப்ரயோகா₃குலாநாம்
ப்ரத்யாஸந்நம் ப்ரணயசபலாபாங்க₃வீசீதரங்கை₃।
லக்ஷ்மீலீலாகுவலய₃ளஸ்யாமலம் தா₄ம காமாந்
புஷ்ணீயாத்₃வ: புலகமுகுளாபோ₄க₃பூ₄ஷாவிசேஷம்॥53॥

(ப-உ) (விபிரயோகானா) விபிரயோ(விப்ரயோக) - விரஹத்தினால், ஆகுலானா(ஆகு-லாநாம்) - கலங்கியிருக்கிற, (வृन्दावनमृगदृशां) வृन्दावन(ப்ருந்தாவந) - ப்ருந்தாவ-னத்திலுள்ள, மृगदृशां(ம்ருகத்ருஸாம்) - ஸ்த்ரீகளுக்கு, (प्रणयचपलापाङ्गवीचीतरङ्गैः) प्रणय(ப்ரணய) - ப்ரீதியினால், चपल(சபல) - சஞ்சலமாயிருக்கிற, अपाङ्ग(அபாங்க) - கடைக்கண் பார்வைகளாகிற, वीची(வீசீ) - அலைகளுடைய, तरङ्गैः(தரங்கை) - பரம்பரைகளினால் (கூடினதாய்க்கொண்டு), दिष्ट्या(திஷ்ட்யா) - தைவயோ-கத்தினால், प्रत्यासन्नं(ப்ரத்யாஸந்நம்) - கிட்டிவந்ததும், (लक्ष्मीलीलाकुवलयदलश्यामं) लक्ष्मी(லக்ஷ்மீ) - ஸ்ரீதேவியினுடைய, लीला(லீலா) - லீலார்த்தமாக (க்கையில் கொண்டு). कुवलय(குவலய) - கரிநெய்தல் பூவினுடைய, दल(தள) - இதழ்-போல், श्यामं(ஸ்யாமம்) - நீலமேனியையுடையதும், (पुलकमुकुलाभोगभूषाविशेषं) पुलकमुकुल(புலகமுகுள) - அரும்புப்போன்ற மயிர்க்குச்சகங்களுடைய, आभोग (ஆபோக) - வைசால்யமாகிற, भूषाविशेषं(பூஷாவிசேஷம்) - அலங்காரவை சித்ரயத்தையுமுடையதுமான, धाम:(தாம:) - தேஜஸ்ஸானது. वः(வ:) - உங்க-ளுடைய, कामान्(காமாந்) - இஷ்டங்களை, पुष्ण्यात्(புஷ்ணீயாத்) - போஷி-க்கக்கடவதாக. (53)

(தா-ம்.) ஒருகால் நடுக்காட்டில் தன்னையே நம்பிவந்த கோபிமார்களுடன் சிறிதுபோது க்ரீடித்து அர்த்தராத்ரியில் அவர்களை விட்டு இவன் பிரிந்து கண்மறைந்துவிட, அவர்கள் இவன் பிரிவு பொறாமல் வெகுநேரம் நொந்து வருந்தும் காலத்தில், அவர்களுடைய பாக்ய விசேஷத்தினால் அதிப்ரீதியுடனே இவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, ஸந்தோஷத்தினால் உடம்பெங்கும் மயிரெழுச்சியையுடையவனாய், லீலார்த்தமாக ஸ்ரீதேவி கையிலேந்தின கரிநெய்தல்மலர்போல் வாட்டமற்ற நீலவர்ணத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு அவர்களருகேவந்து மனோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்து ஆச்வாஸம்பண்ணினான்; அந்த க்ருஷ்ணன் உங்களுடைய அபீஷ்டத்தையும் பூர்த்தி செய்விப்பானாக.

(53)

जयति गुहशिखीन्द्रपिञ्चमौलिस्सुरगिरिगैरिककल्पिताङ्गरागः ।
सुरयुवतिविकीर्णसूनवर्षस्त्रपितविभूषितकुन्तलः कुमारः ॥ 54 ॥

ஜயதி கு₃ஹஸிகீ₂ந்த₃ரபிஞ்ச₂மௌளி-
ஸ்ஸூரகி₃ரிகை₃ரிககல்பிதாங்க₃ராக₃।
ஸூரயுவதிவிகீர்ணஸூநவர்ஷ-
ஸ்நபிதவிபூ₄ஷிதகுந்தல: குமார:॥54॥

(ப-உ) (गुहशिखीन्द्रपिञ्चमौलिः) गुह(குஹ) - ஸூப்ரஹ்மண்யனுடைய வாஹநமான, शिखीन्द्र(ஸிகீந்த்ர) - மயிலினுடைய, पिञ्च(பிஞ்ச) - இறகை, मौलिः(மௌளி:) - தலைக்கணியாகவுடையவனும், (सुरगिरिगैरिककल्पिताङ्गरागः) सुरगिरि(ஸூரகிரி) - மேருமலையிலுள்ள, गैरिक(கைரிக) - கைரிகமென்கிற காவிக்கல்லினால், कल्पित(கல்பித) - செய்யப்பட்ட, अङ्गरागः(அங்கராக:) - சந்தநத்தையுடையவனும், (सुरयुवतिविकीर्णसूनवर्षस्त्रपितविभूषितकुन्तलः) सुरयुवதி(ஸூரயுவதி) - தேவஸ்த்ரீகளினால், विकीर्ण(விகீர்ண) - இறைக்கப்பட்ட, सून(ஸூந) - புஷ்பத்தினுடைய, वर्ष(வர்ஷ) - வர்ஷத்தினால், स्त्रपित(ஸ்நபித) - அபிஷேகம்பண்ணப்பட்டு, विभूषित(விபூஷித) - அலங்கரிக்கப்பட்டுமிருக்கிற, कुन्तलः(குந்தல:) - மயிர்முடியையுடையவனுமான, कुमारः(குமார:) - பாலனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், जयति(ஜயதி) - விளங்குகிறான்.

(54)

(தா-ம்) ஸ்கந்தனுடைய வாஹநமாய், அதினால் மதமேறி எழில்பெற்று விளங்கா நின்ற மயிலினது இறகை மயிர் முடியில் முடிந்தவனாய், இங்குள்ள காவிக்கற்கள் தன்னழகுக் கொவ்வாதென்று மேரு மலையிலுள்ள

தனக்கநுரூபமான காவிக்கற்களை யிழைத்துப் பூசி உடம்பை யலங்கரித்த-
வனாய்; ஆகாசத்திலிருந்து தேவகன்னிகைகள் கற்பகப்பூக்களை இவன்மேல்
சொரிய, அப்பூக்களால் விளங்காநின்ற முன் நெற்றி மயிர்களை யுடையவ-
னான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இவ்வழிகுடன் எல்லாருங்காண விளங்காநின்றான். (54)

**मधुरमन्दशुचिस्मितमञ्जुलं वदनपङ्कजमङ्गजवेल्लितम् ।
विजयतां ब्रजबालवधूजनस्तनतटीविलुठन्नयनं विभोः ॥ 55 ॥**

**மது₄ரமந்த₃ஸூசிஸ்மிதமஞ்சுலம்
வது₃நபங்கஜமங்க₃ஜவேல்லிதம்।
விஜயதாம் வ்ரஜபா₃லவதூ₄ஜந
ஸ்தநத₄வி₂லு₂ந்நயநம் விபோ₄:॥55॥**

(ப-உ) (மயூரமந்த்ஸூசிஸ்மிதமஞ்சுல்) மயூர(மது₄) - இனியதும், மந்த(மந்த) - கோமல-
மானதும், ஸூசி(ஸூசி) - பரிசுத்தமுமான, ஸ்மித(ஸ்மித) - முறுவலினால், மஞ்சுல்
(மஞ்சுலம்) - ஸுந்தரமானதும், (அங்கஜவெலித்)அங்கஜ(அங்கஜ) - மந்தமதனால்,
வேலித்(வேல்லிதம்) - சலிப்பிக்கப்பட்டும், (வ்ரஜபாலவதூஜந)வ்ரஜ
(வ்ரஜ)-ஆய்ப்பாடியிலுள்ள, வாலவதூஜந(பாலவதூஜந)-இளம்பெண்களுடைய,
ஸ்தனதீ(ஸ்தநத₄) - கொங்கைத்தலத்தில், விலு₂த்(வி₂லு₂த்) - புரளாநின்ற,
நயநம்(நயநம்) - கண்களையுடையதுமான, விபோ:(விபோ:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனு-
டைய, வதநபங்கஜம்(வதநபங்கஜம்) - முகமலமானது, விஜயதாம்(விஜயதாம்) -
விளங்கக்கடவதாக. (55)

(தா-ம்.) பின்பு யௌவநாவஸ்தையில் காமவிகாரத்தினால் கலங்கி,
அழகிய புன் சிரிப்புடனே இளவாய்ச்சிகளுடைய முலைத்தடங்களையே
எப்போதும்பாராநின்றகண்ணழகையுடையஅவனுடையமுகாரவிந்தமானது
அவ்வழிகுடன் எப்போதும் விளங்கக்கடவதாகவென்று மங்களாசாஸநம்
பண்ணுகிறார். (55)

**अलसविलसन्मुग्धस्निग्धस्मितं ब्रजसुन्दरी
मदनकदनस्विन्नं धन्यं महद्वदनाम्बुजम् ।
तरुणमरुणज्योत्स्ना कृत्स्न स्मितस्त्रपिताधरं
जयति विजयश्रेणीमेणीदृशां मद्यन्महः ॥ 56 ॥**

அலஸவிலஸந்முக்₃த₄ஸ்நிக்₃த₄ஸ்மிதம் வ்ரஜஸுந்த₃ரீ
மத₃நகத₃நஸ்விந்நம் த₄ந்யம் மஹத்₃வத₃நாம்புஜம்।
தருணமருணஜ்யோத்ஸ்நா க்ருத்ஸ்ந ஸ்மிதஸ்நபிதாத₄ரம்
ஜயதி விஜயஸ்ரேணீமேணீத்₃ருஸாம் மத₃யந்மஹ:॥56॥

(ப-உ) (அலஸவிலஸந்முக்₃த₄ஸ்நிக்₃த₄ஸ்மிதம்) அலஸ(அலஸ) - மந்தமாக, விலஸத்(விலஸத்)
- ப்ரகாசியா நின்றதும், முக்₃த₄ - ஸுந்தரமானதும், ஸ்நிக்₃த₄ -
ப்ரீதியோடு கூடினதுமான, ஸ்மிதம்(ஸ்மிதம்) - சிரிப்பையுடையதும், (வ்ரஜஸுந்தரி-
மத₃நகத₃நஸ்விந்நம்) வ்ரஜஸுந்தரி(வ்ரஜஸுந்தரீ) - கோபிகைகளுடைய, மத₃நகத₃ந(மத₃ந-
கத₃ந) - மந்தமதயுத்தத்தினால் (ரதியினால்), ஸ்விந்நம்(ஸ்விந்நம்) - வேர்வை
-யையுடையதும், த₄ந்யம்(த₄ந்யம்) - க்ருதார்த்தமானதும், (மஹத்₃வத₃நாம்புஜம்) மஹத்(மஹத்)
- ஸர்வோத்தமமான, வத₃நாம்புஜம்(வத₃நாம்புஜம்) - வதநாரவிந்தத்தையுடை-
யவனும், தருணம்(தருணம்) - செல்விபெற்றதும், (அருணஜ்யோத்ஸ்நா) அருண(அருண) - சிவந்தும், ஜ்யோத்ஸ்நா(ஜ்யோத்ஸ்நா) - நிலவுபோன்றகாந்தியை-
யுடைய, அக்ருத்ஸ்நம்(அக்ருத்ஸ்நம்) - மந்தஹாஸத்தினால், ஸ்நபித(ஸ்ந-
பித) - அபிஷேகம்பண்ணப்பட்டதுமான, அதரம்(அதரம்) - வாயையுடையதும்,
ஏணீத்₃ருஸாம்(ஏணீத்₃ருஸாம்) - மான் கண்ணோடொத்த கண்களையுடைய பெண்-
டிகளுடைய, (விஜயஸ்ரேணீ) விஜய(விஜய) - ஜயத்தையுடைய, ஸ்ரேணீம்(ஸ்ரேணீம்) -
வரிசையை, மத₃யத்(மத₃யத்) - மனமகிழ்ப்பண்ணாநின்றதுமான, மஹ: (மஹ:) -
- தேஜஸ்ஸானது, ஜயதி(ஜயதி) - விளங்குகிறது. (56)

(தா-ம்) ஆயர்மாதர்களுடன் வெகுநேரம் க்ரீடித்து இளைத்துப் பின்பு
அவர்களைப்பார்த்துப் புன்முறுவல்செய்ய, அப்போது சிவந்து காந்தி வீசா
நின்ற அதரமும், அதன்மேல் ஒளியெறியா நின்ற முறுவலுமாய் ஆய்ச்சி-
களை ஆனந்திப்பியாநின்ற க்ருஷ்ணன், அத்யல்லாஸத்துடனே விளங்கா
நின்றான். (56)

राधाकेलिकटाक्षवीक्षितमहावक्षस्थलीमण्डना
जीयासुः पुलकाङ्कुरास्त्रिभुवनस्वादीयसस्तेजसः ।
ऋडान्ते प्रतिसुप्तदुग्धतनयामुग्धावबोधक्षण-
त्रासारूढदृढोपगूहनघनास्साम्राज्यसान्द्रश्रियः ॥ 57 ॥

ராதா₄கேளிகடாக்ஷவீக்ஷிதமஹாவக்ஷஸ்த₂லீமண்ட₃நா
ஜீயாஸு: புலகாங்குரா-ஸ்த்ரிபு₄வநஸ்வாதீ₃யஸஸ்தேஜஸ:।
க்ரீடா₃ந்தே ப்ரதிஸு₃ப்தது₃க்₃த₄தநயா-

முக்₃தா₄வபோ₃த₄க்ஷண-
த்ராஸா₄ருட₄த்₃ருடோ₄பக்ஷ₃ஹநக₄நா-
ஸ்ஸாம்ராஜ்யஸாந்த்₃ரஸ்₃ரிய:॥57॥

(ப-உ) (राधाकेलिकटाक्षवीक्षितमहावक्षस्थलीमण्डनाः) ராधा(ராதா) - ராதிகையினு-
டைய, கேலி(கேளி) - க்ரீடாகாலத்தில், கடாக்ஷ(கடாக்ஷ) - கடைக்கண்ணினால்,
வீக்ஷித(வீக்ஷித) - பார்க்கப்பட்ட, மஹாவக்ஷஸ்தலீ(மஹாவக்ஷஸ்தலீ) - பரந்தமார்பில்,
மண्डनाः(மண்டநா:) - அலங்காரங்களாயிருக்கும்மதும், க்ரீடா-அந்(க்ரீடாஅந்தே)
- ரதிகேளியினுடைய கடைசியில், (प्रतिसुप्तदुग्धतनयामुग्धावबोधक्षणत्रासारूढदोषगूहन
घनः) ப்ரதிஸு₃ப்த(ப்ரதிஸு₃ப்த) - கண் வளருகிற, டு₃தநயா(து₃தநயா) - ருக்மிணியி-
னுடைய, மு₃த(மு₃த) - ஸுந்தரமான, அவ₃போ₃தக்ஷண(அவ₃போ₃தக்ஷண) - விழித்துக்-
கொள்ளுகிற ஸமயத்திலுண்டான, த்ரா₃ஸ(த்ரா₃ஸ) - பயத்தினால், ஆ₃ரு₃ட(ஆ₃ரு₃ட)
- எழுந்ததும், த்ரு₃ட(த்ரு₃ட) - இடையில்லாத, உ₃பக்ஷ₃ஹ₃ந(உ₃பக்ஷ₃ஹ₃ந) - ஆலிங்கநத்-
தினால், கநா:(கநா:) - நெருங்கியதும், (साम्राज्यसान्द्रश्रियः) சாம்ராஜ்ய(ஸாம்ராஜ்ய) -
ப்ரபுத்வத்தினுடைய, சா₃ந்(ஸா₃ந்) - பரிபூர்ணமான, ஶ்ர₃ய:(ஸ்₃ர₃ய:) - சோ-
பையையுடையதுமான, (त्रिभुवनस्वादीयसः) த்ரி₃பு₃வ₃ந(த்ரி₃பு₃வ₃ந) - மூன்றுலகங்களுக்-
-கும், சா₃தீ₃ய₃ஸ:(ஸ₃வாதீ₃ய₃ஸ:) - மிகவுமினிமையான, தே₃ஜ₃ஸ:(தே₃ஜ₃ஸ:) - க்ருஷ்-
ணனாகிற தேஜஸ்ஸினுடைய, பு₃ல₃கா₃ங்₃கு₃ரா:(பு₃ல₃கா₃ங்₃கு₃ரா:) - மயிரெழுச்சிகள்,
ஜீ₃யா₃ஸ:(ஜீ₃யா₃ஸ:) - விளங்கக்கடவனவாக. (57)

(தா-ம்.) ருக்மிணீதேவியும் தானுமாக க்ரீடித்துறங்கும்போது அவள்
முன்னே எழுந்து விடுவளோவென்னும் அதிசங்கையினால் அவளை
நெருக்கி யணைக்க அதினால், அகிலலோக ஸுந்தரனான க்ருஷ்ணனுடைய
திருமார்பில் அதிரமணியமாக மயிர்க்குச்சுகளெழ, ராதிகையானவள் அவ்வ-
ழகை ஸவிலாஸமான கடைக்கண்களால் கணிசித்தும் பார்த்தாள்; அவ்வித-
மான அந்த அழகு நித்யமாய்ச் செல்லவேணும். (57)

स्मितस्रुतसुधाधरामदशिखण्डिबर्हाङ्किता
विशालनयनाम्बुजाव्रजविलासिनीवासिताः ।
मनोज्ञमुखपङ्कजामधुरवेणुनादद्रवा
जयन्ति मम चेतसश्चिरमुपासितावासनाः ॥ 58 ॥

ஸ்மிதஸ்நுதஸுதா₄த₄ரா-ம₃துஸிக₂ண்டி₃ப₃ர்ஹாங்கிதா
 விஸாலநயநாம்புஜா-வ்ரஜவிலாஸிநீவாஸிதா:।
 மநோஜ்ஞமுக₂பங்கஜா-மது₄ரவேணுநாத₃த்₃ரவா
 ஜயந்தி மம சேதஸஸ்சிரமுபாஸிதா-வாஸநா:॥58॥

(ப-உ) (स्मितसुतसुधाधरा:) स्मित(ஸ்மித) - மந்தஹாஸத்தினால், सुत(ஸ்நுத) - வ்யாப்தமாய், सुधा(ஸுதா) - இனிதான, अधरा:(அதரா:) - வாய்க்கரையை யுடையதும், (मदशिखण्डिबर्हीङ्किता:) मद(மத) - புஷ்டமான, शिखण्डि(ஸிகண்டி) - மயிலினுடைய, बर्ह(பர்ஹ) - தோகையினால், अङ्किता:(அங்கிதா:) - அலங்கரிக்கப்பட்டும், (विशालनयनाम्बुजा:) विशाल(விஸால) - பரந்திருக்கிற, नयन-अम्बुजा: (நயநஅம்புஜா:) - திருக்கண்மலரையுடையதும், ब्रजविलासिनी(வ்ரஜவிலாஸிநீ) - ஆய்ச்சிமார்களிடத்தில், वासिता:(வாஸிதா:) - வாஸம் செய்யுமதும், (मनोज्ञ-मुखपङ्कजा:) मनोज्ञ(மநோஜ்ஞ) - ஸுந்தரமான, मुखपङ्कजा:(முகபங்கஜா:) - வதநாரவிந்தத்தையுடையதும், (मधुरवेणुनादद्रवा:) मधुर(மதுர) - இனிமையான, वेणुनाद (வேணுநாத) - வேணுநாதத்தினுடைய, द्रवा:(த்ரவா:) - ரஸத்தையுடையதும், मम(மம) - என்னுடைய, चेतसा(சேதஸா) - ஹ்ருதயத்தினால், चिरं(சிரம்) - வெகுநாளாக, उपासिता:(உபாஸிதா:) - பரிசயம்பண்ண (த்யாநிக்கப்) பட்டதுமான, वासना:(வாஸநா:) - க்ருஷ்ணரூபமான ஸம்ஸ்காரங்களானவை, जयन्ति(ஜயந்தி) - விளங்குகின்றன, चेतस:(“சேதஸ:”) - என்று பாடமாகில், மநஸ்ஸினுடைய, ஸம்ஸ்காரங்கள் என்றநவயிக்கவும். (58)

(தா-ம்.) புன்முறுவலோடு கூடிய அதரமும், மாலையாகக் கட்டியணிந்த மயிலிறகும், பரந்த கண்களும், அழகிய முகமும், செவிக்கினிய வேணுகாந்மும் ஆகிய இவற்றையுடையனாய், இடைச்சிகளுடைய இல்லங்களில் நித்யவாஸம் செய்யுமவனாய், நான் சிரகாலமாக த்யாநிக்க இதினாலென் மனத்தில் ஸம்ஸ்கார ஏறியிருக்கிற க்ருஷ்ணன் என் நெஞ்சிலெப்போதுமிப்படியே விளங்கக்கடவன். (58)

जीयादसौ शिखिशिखण्डकृतावतंसा
 सांसिद्धिकीसरसकान्तिसुधासमृद्धिः ।
 यद्विन्दुलेशकणिका परिमाणभाग्य
 सौभाग्यसीमपदमञ्चति पञ्चबाणः ॥ 59 ॥

ஜீயாத₃ஸௌ ஸி₂கிஸிக₂ண்ட₃க்ருதாவதம்ஸா
ஸாம்ஸித்₃தி₄கீ-ஸரஸகாந்திஸுதா₄ஸம்ருத்₃தி₄:।
யத்₃பி₃ந்து₃லேஸகணிகா பரிமாணபா₄க்ய
ஸௌபா₄க்யஸீமபத்₃மஞ்சதி பஞ்சபா₃ண:॥59॥

(ப-உ) பञ्चवाणः(பஞ்சபாண:) - மந்மதன், (यद्विन्दुलेशकणिकापरिमाणभाग्यसौभाग्य
सीमपदं) यत्(யத்) - எந்த ஸம்ருத்தியினுடைய, विन्दु(பிந்து) - திவலையினுடைய,
लेश(லேஸ) - ஏகதேசத்தினுடைய, कणिका(கணிகா) - ஸூசக்ஷமாம்சத்தினு-
டைய, परिमाण(பரிமாண) - அளவையுடையதாய், भाग्य(பாக்ய) - அத்ருஷ்ட-
விசேஷத்தினாலுண்டான, सौभाग्य(ஸௌபாக்ய) - ஸௌந்தர்யத்தினுடைய,
सीमपदं(ஸீமபதம்) - எல்லைநிலத்தை, अञ्जति(அஞ்சதி) - அடைந்திருக்கிறானோ,
सा(ஸா) - அப்படி ச்லாக்யமானதாய், (शिखिशिखण्डकृतावतंसा)शिखि(ஸிகி) -
மயிலினுடைய, शिखण्ड(ஸிகண்ட) - இறகினால், कृत(க்ருத) - பண்ணப்பட்ட,
आवतंसा(ஆவதம்ஸா) - சிரோபூஷணத்தையுடையதும், सांसिद्धिकी(ஸாம்ஸித்-
திகி) - ஸ்வாபாவிகமானதுமான, असौ(அஸௌ) - இந்த, (सरसकान्तिसुधासमृद्धिः)
सरस(ஸரஸ) - ஆநந்த ஜநகமான, कान्ति(காந்தி) - காந்தியாகிற, सुधा(ஸுதா)
- அம்ருதத்தினுடைய, समृद्धिः(ஸம்ருத்தி:) - அதிசயமானது, जीयात्(ஜீயாத்) -
விளங்கக்கடவதாக. (59)

(தா-ம்.) ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகில் அநேகமாயிரம் பாகத்தில்
ஒரு லவலேசத்தினுடைய சிறு துளியினாளவான ஸௌந்தர்யத்தை
யடைந்து மந்மதன் அதிஸுந்தரனென்று ஜகத்தில் ப்ரஸித்தியை அடைந்-
தான், அப்படி அபரிச்சிந்நமாய், மயிலிறகினாலலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்-
ணனுடைய ஸ்வாபாவிகமான காந்தியானது குறைவற்று விளங்கக்கட-
வதாக. (59)

आयामेन दृशोर्विशालतरयोरक्षय्यमार्द्रस्मित-
च्छायायर्षितशारदेन्दुललितं चापल्यमात्रं शिशोः ।
आयासानपरान्विधूयरसिकैरास्वाद्यमानं मुहु-
र्जीयादुन्मदवल्लवीकुचभराधारं किशोरं महः ॥60 ॥

ஆயாமேந த்₃ருஸோர்விஸாலதரயோரக்ஷய்யமார்த்₃ரஸ்மித-
ச்சா₂யாயர்ஷிதஸாரதே₃ந்து₃லலிதம் சாபல்யமாத்₃ரம்
ஸிஸோ:।

**ஆயாஸாநபராந்விதூ₄யரஸிகைராஸ்வாத்யமாநம் முஹூ:
ஜீயாதூ₃ந்மதூ₃வல்லவீகுசப₄ராதா₄ரம் கிஸோரம் மஹூ:॥60॥**

(ப-உ) विशालतरयोः(விஸாலதரயோ:)-மிகவும் பரந்திருக்கிற, दशोः(த்ருஸோ:)-
- கண்களுடைய, आयामेन(ஆயாமேந) - நீட்சியினால், अक्षय्यं(அக்ஷய்யம்) - குறை-
வற்றதும், (आर्द्रस्मितच्छायायर्षितशारदेन्दुललितं) आर्द्र(ஆர்த்ர) - ம்ருதுவான ஸ்மித(ஸ்மித)
- முறுவலினுடைய, छाया(சாயா) - காந்தியினால். यर्षित(யர்ஷித) - திரஸ்காரிக்-
கப்பட்ட, शारद-इन्दु(ஸாரதஇந்து) - சரத்காலத்திலுண்டான சந்த்ரனுடைய,
ललितं(லலிதம்) - காந்தியையுடையதும், शिशोः(ஸிஸோ:)- சிறுபிள்ளையி-
னுடைய, चापल्यमात्रं(சாபல்யமாத்ரம்) - சேஷ்டைகளினால் மிக்கதும், अपरान्
(அபராந்) - வேறுவிதமான, आयासान्(ஆயாஸாந்) - ப்ரயாஸங்களை, विध्य
(விதூய) - உதறிவிட்டு, रसिकैः(ரஸிகை:)-ரஸிகஜநங்களினால், मुहुः(முஹூ:)-
- அநவரதம், आस्वाद्यमानं(ஆஸ்வாத்யமாநம்) - அநுபவிக்கப்படுமதும், (उन्मद-
वल्लवीकुचभराधारं)उन्मद(உந்மத)-கர்வமுற்ற, वल्लवी(வல்லவீ)-கோபிகைகளுடைய,
कुचभर(குசபர) - ஸ்தநபாரத்தை, आधारं(ஆதாரம்) - இருப்பிடமாகவுடையது-
மான, किशोरं(கிஸோரம்)-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகிற, महः(மஹூ:)-தேஜஸ்ஸானது,
जीयात्(ஜீயாத்) - விளங்கக் கடவதாக. (60)

(தா-ம்) நீண்டும் பரந்தும் அழகில் குறைவற்றுமிருக்கிற கண்களையும்
சரத்கால சந்திரன் போல் அழுக்கற்று வெளுத்திருக்கும் முறுவலையும்,
சிறுபிள்ளையினுடைய அதிசயசேஷ்டா விசேஷங்களையுமுடையனாய்,
ஸாரமறிந்த மஹாஜநங்கள் கேவல ஆயாஸஸாத்யமாய் நீரஸமான
யஜ்ஞ்ய யாகாதிகளான மற்ற எல்லாவற்றையும் விட்டு அநவரதமநுபவிக்-
கும்படியான பரமரஸிகனாய், கோபிகைகளுடைய முலைத்தடத்தையே
இருப்பிடமாக உடையனான க்ருஷ்ணன்; இந்நிலையுடன் எப்போதும்
விளங்கக்கடவானாகவேணும். (60)

स्कन्धावारसदो प्रजाः कतिपये गोपाङ्गानास्स्वाङ्गनाः

स्कन्धालम्बिनिवत्सधाम्निदनदागोपास्सहायादयः ।

शृङ्गारागिरिगैरिकं शिवशिवश्रीमन्तिबर्हाणि वा

शृङ्ग्राहिकया तथापि तदिदं प्राहुस्त्रिलोकेश्वरम् ॥ 61 ॥

ஸ்கந்தா₄வாரஸதோ₃ ப்ரஜா: கதிபயே கோ₃பாங்கா₃நாஸ்
 ஸ்வாங்க₃நா:
 ஸ்கந்தா₄லம்பி₃நிவத்ஸதா₄ம்நித₃நதா₃கோ₃பாஸ்ஸஹா
 யாத₃ய:|
 ஸ்ருங்கா₃ராகி₃ரிகை₃ரிகம் ஸிவ ஸிவ ஸ்ரீமந்திப₃ர்ஹாணி வா
 ஸ்ருங்க₃க்₃ராஹிகயா ததா₂பி ததி₃தம் ப்ராஹு₃ஸ்த்ரி
 லோகேஸ்வரம்||61||

(ப-உ) प्रजा:(ப்ரஜா:) - கைக்கடங்கின ஜநங்களோ, (स्कन्धावारसद:) स्कन्धा-
 वार(ஸ்கந்தாவார) - பல்லைகளில், सद:(ஸத:) - வாஸம் செய்தவர்கள், स्वाङ्गना:
 (ஸ்வாங்கநா:) - தனக்குப் பெண்டாட்டிகளோ, गोपाङ्गना:(கோபங்கநா:) -
 இடையர்களுடைய பெண்டாட்டிகள், घनदा:(தநதா:)-கப்பம் கொடுப்பவர்-
 களோ, कतिपये(கதிபயே) - சிலஜநங்கள், स्कन्धआलम्बि(ஸ்கந்தஆலம்பி) -
 கழுத்தில் தொங்குமதோ, वत्सदाम(வத்ஸதாம) - கன்று கட்டும் கயிறு,
 सहायादय:(ஸஹாயாதய:)- துணைமுதலானவர்களோ, गोपा:(கோபா:)-இடை-
 யர்கள், शङ्करा:(ஸ்ருங்காரா:) - அலங்காரங்களோ, गिरिगैरिकं(கிரிகைரிகம்) -
 மலையிலுள்ள காவிக்கல்லு, श्रीमन्ति(ஸ்ரீமந்தி) - சோபையையுடைய, बर्हाणि
 (பர்ஹாணி) - மயிலிறகுகள், शङ्कराहिकया(ஸ்ருங்கக்ராஹிகயா) - கொம்பைப்
 பிடிக்கிற ந்யாயத்தினால் (தூக்குத்தோகையாக), उक्तं(உக்தம்) - சொல்-
 லப்பட்டது, तथाअपि(ததாஅபி) - ஆயினும், तत्(தத்) - அப்படிப்பட்ட, इदं
 (இதம்) - இந்த வஸ்துவை, त्रिलोकेश्वरं(த்ரிலோகேஸ்வரம்) - ஸமஸ்தலோகங்-
 களுக்கும் ஸ்வாமியான நாராயணனாக, प्राहुः(ப்ராஹு:)- (பெரியோர்கள்),
 ஸப்ரமாணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். (61)

(தா-ம்) ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வஸிக்கும் பட்டணமோ இடைச்சேரி, பெண்டிர்-
 களோ இடையன் மனைவிகளான யிடைப்பெண்கள், கப்பம் கொடுக்கும்வர்-
 களோ, பசுவின் காலணையும் கயிற்றைத்தங்கள் கழுத்திலிட்ட சில இடை-
 யர்கள்; பந்துக்களும் பரிவாரங்களும் அறிவிலாமனிதரான ஆயர்கள், அலங்-
 காரமோ காவிக்கற்களாலிழைத்திட்ட பொட்டுக்களும், மயிலிறகுகளும்;
 இதை முக்யமாகச் சொன்னேன், மற்றும் முள்ளவையெல்லாம் இதே மாதிரி-
 யாயிருக்கிறது; இப்படியிருக்க இவனை ஸர்வேலோகாதீஸ்வரனாக ஜ்ஞா-
 நாதிகர்கள் சொல்லுகிறார்களென்கிறார். சிவசிவ என்றது. இரக்கமுற்ற
 காலத்தில் சொல்லப்படுகிற தேவதாவாசகமான சப்தமாயிருக்கும்; இது

கேவலரூடியினால் ருத்ரவாசகமாயினும், யோகசக்தியால் பரமாத்மாவாசகமாயிருக்கும்; சிவசப்தம் மங்கலவாசகமாய் அதினாலும் ஸகலமங்களங்களுக்கும் மங்களமான பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாம். (61)

श्रीमद्द्विर्हिशिखण्डमण्डनजुषे श्यामाभिरामत्विषे
लावण्यैकरसावसिक्तवपुषे लक्ष्मीसरःप्रावृषे ।
लीलाकृष्टरसज्ञधर्ममनसे लीलामृतस्रोतसे
को वा न स्पृहयन्ति हन्त महसे गोपीजनप्रेयसे ॥ 62 ॥

ஸ்ரீமத்₃பர்ஹிஸிக₂ண்ட₃மண்ட₃நஜுஷே ஸ்யாமாபிராமத்விஷே
லாவண்யைகரஸாவஸித்தவபுஷே லக்ஷ்மீஸர:-

ப்ராவ்ருஷே।

லீலாக்ருஷ்டரஸஜ்ஞத₄ர்மமநஸே லீலாம்ருதஸ்ரோதஸே
கோ வா ந ஸ்ப்ருஹயந்தி ஹந்த மஹஸே கோ₃பீஜந-
ப்ரேயஸே॥62॥

(ப-உ) (श्रीमद्द्विर्हिशिखण्डमण्डनजुषे) श्रीमत(ஸ்ரீமத்) - ஸுந்தரமான, बर्हि(பர்ஹி) - மயிலினுடைய, शिखण्ड(ஸிகண்ட) - இறகாகிற, मण्डन(மண்டந) - அலங்காரத்தை, जुषे(ஜுஷே) - அடைந்ததும், (श्यामाभिरामत्विषे) श्याम(ஸ்யாம) - நீலவர்ணத்தினால், अभिराम(அபிராம) - ஸுந்தரமான, द्विषे(த்விஷே) - காந்தியையுடையதும், (लावण्यैकरसावसिक्तवपुषे) लावण्य(லாவண்ய) - பளபளத்தகாந்தியாகிற, एकरस(ஏகரஸ) - அத்விதீயமான மேனியில், अवसिक्त(அவஸித்த) - வ்யாப்தமான, वपुषे(வபுஷே) - தேஹத்தையுடையதும், (लक्ष्मीसरःप्रावृषे) लक्ष्मी(லக்ஷ்மீ) - ருக்மிணிதேவியாகிற, सरः(ஸர:-) - தடாகத்துக்கு, प्रावृषे(ப்ராவ்ருஷே) - வர்ஷாகாலமானதும், (लीलाकृष्टरसज्ञधर्ममनसे) लीला(லீலா) - பா(பா)லசேஷ்டிதங்களினால், आकृष्ट(ஆக்ருஷ்ட) - வசீகரிக்கப்பட்ட, रसज्ञ(ரஸஜ்ஞ) - ஸாரமறிந்தவர்களுடைய, धर्म(தர்ம) - புண்யயுக்தமான, मनसे(மநஸே) - ஹ்ருதயத்தையுடையதும். (लीलामृतस्रोतसे) लीला(லீலா) - விலாஸமாகிற, अमृतस्रोतसे(அம்ருதஸ்ரோதஸே) - அமுதவெள்ளத்தையுடையதும், (गोपीजनप्रेयसे) गोपीजन(கோபீஜந) - கோபிமார்களுக்கு, प्रेयसे(ப்ரேயஸே) - இஷ்டமானதுமான, महसे(மஹஸே) - தேஜஸ்ஸின் பொருட்டு, को वा(கோ வா) - யார் தான், न स्पृहयन्ति(ந ஸ்ப்ருஹயந்தி) - ஆசைப்படுகிறார்களில்லை, हन्त(ஹந்த) - ஆச்சர்யம். (62)

(தா-ம்.) மயிலிறகை அலங்காரமாகவுடையனாய், அழகிய நீலவர்ணத்தையும், தளதளத்த காந்தியையுமுடைய விக்ரஹத்தையுடையனாய், ருக்மிணியுடைய மனோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்விப்பவனாய், தன்னுடைய இனிமையான விலாஸத்தினால் ரஸிகர்களுடைய மநஸ்ஸை வசீகரிக்குமவனாய், இடைச்சிகளுக்கு அத்யந்த ப்ரியனான க்ருஷ்ணனை யார்தான் ஆசைப்படார்கள்? (62)

आपाटलाधरमधीरविलोलनेत्रमामोदनिर्भरितमद्भुतकान्तिपूरम् ।
आविस्मितामृतमनुस्मृतिलोभनीयमासुद्रिताननं महो मधुरं मुरारेः ॥ 63 ॥
ஆபாடலாத₄ரமதீ₄ரவிலோலநேத்ர-
மாமோத₃நிர்ப₄ரிதமத்₃பு₄தகாந்திபூரம் ।
ஆவிஸ்மிதாம்ருதமநுஸ்ம்ருதிலோ₄பநீய-
மாமுத்₃ரிதாநநம் மஹோ மது₄ரம் முராரே:॥63॥

(ப.உ.) (ஆபாடலாடர்) ஆபாடல(ஆபாடல) - நன்றாகச் சிவந்திருக்கிற, அடர் (அதரம்) - அதரத்தையுடையதும், (அதிரவிலோலநேத்ர) அதிர(அதீர) - பயத்தினால், விலோல(விலோல) - சஞ்சலமான, நேத்ர(நேத்ரம்) - கண்களையுடையதும், (ஆமோ-நிர்ஹிதம்) ஆமோத(ஆமோத) - பரிமள (ஸந்தோஷ)த்தினால், நிர்ஹிதம்(நிர்பரிதம்) - நிறைந்ததும், (அஹுதகாந்திபூர்) அஹுத(அத்புத) - ஆச்சர்யகரமான, காந்தி(காந்தி) - ஒளியினுடைய, பூர்(பூரம்) - ப்ரவாஹத்தையுடையதும், (ஆவிஸ்மிதாம்) ஆவி: (ஆவி:) - சுற்றும் பரவியிருக்கிற, ஸ்மித-அமூத்(ஸ்மிதம்ருதம்) - அமுதம் போல் இனிதானமுறுவலையுடையதும், (ஆசுத்ரிதானம்) ஆசுத்ரித(ஆசுத்ரித) - சிமிழ்த்திருக்கிற, அநனம்(ஆநநம்) - முகத்தையுடையதுமான, மூரே:(மூராரே:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, மதுரம்(மதுரம்) - போக்யமான, மஹ:(மஹ:) - தேஜஸ்ஸானது, (அநுஸ்மிதிலோபநீயம்) அநுஸ்மிதி(அநுஸ்ம்ருதி) - நிரந்தரத்யாநத்தில், லோபநீயம்) - ஆசைப்படத்தக்கது. (63)

(தா-ம்.) சிவந்த அதரமும், சஞ்சலமான கண்களும், அதிவிலக்ஷணமான காந்தியும், பரிபூர்ணானந்தமும். அழகிய முறுவலும், ஸுந்தரவதநமும் ஆகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய இவ்வினிமையானது, நினைக்க நினைக்க ஆசைப்படத் தக்கதாயிருக்கிறது. (63)

जागृहि जागृहि चेश्चिरायचरितार्थता भवतः ।

अनुभूयतामिदमिदं पुरःस्थितं पूर्णनिर्वाणम् ॥ 59 ॥

**ஜாக்₃ருஹி ஜாக்₃ருஹி சேதஸ்சிராயசரிதார்த₂தா ப₄வத:।
அநுபூ₄யதாமி₃தமித₃ம் புர: ஸ்தி₂தம் பூர்ணநிர்வாணம்॥64॥**

(ப-உ) **चेतः(சேத:)** - ஓமநஸ்ஸே! जागृहि जागृहि(ஜாக்₃ருஹி ஜாக்₃ருஹி) - விழித்துக்கொள்விழித்துக்கொள், भवतः(பவத:)-உனக்கு, चरितार्थता(சரிதார்த₂-ததா)-க்ருதார்த்தையானது, चिराय(சிராய)-பஹுகாலத்தில்(உண்டாயிற்று), इदंइदं(இதம் இதம்) - இது இது என்று காட்டுமதொழிய நிரூபித்துச்சொல்ல-வொண்ணாததாய், पुरस्थितं(புரஸ்திதம்) - (நம்) முன்னே நின்ற, पूर्णनिर्वाणं (பூர்ணநிர்வாணம்)- அபரிச்சிந்நாநந்தரூபமானக்ருஷ்ணஸ்வரூபமானது, अनुभूयतां(அநுபூயதாம்) - த்யாநிக்கப்படட்டும். (64)

(தா-ம்.) ஓ மநஸ்ஸே! உன் ஆலஸ்யத்தையும், இந்நாளவனைப் பெறாதவ்யஸநத்தையும் விட்டு எழுந்திரு; நீ பஹுகாலமாகப் பண்ணின தபஸ்ஸெல்லாம் இப்போது ஸபலமாயிற்று; அதென்னென்னில்; அபரிச்சிந்நாநந்த ஸ்வரூபமானக்ருஷ்ணன் உன் முன்னே வந்து நின்றான்; இவனை இப்போது உபேக்ஷியாமலநுபவியாய். (64)

**चरणयोररुणं करुणार्द्रयोः कचभरे बहुलं विपुलं दृशोः ।
वपुषि मञ्जुलमञ्जनमेचके वयसि बालमहो मधुरं महः ॥65 ॥**

**சரணயோரருணம் கருணார்த்₃ரயோ:
கசப₄ரே ப₃ஹூலம் விபுலம் த்₃ருஸோ:।
வபுஷி மஞ்ஜுலமஞ்ஜநமேசகே
வயஸி பா₃லமஹோ மது₄ரம் மஹ:॥65॥**

(ப-உ) **मधुरं(மதுரம்)** - ஸர்வேந்த்ரியங்களையுமாநந்திப்பிக்கவல்ல, **महः(மஹ:)** - தேஜஸ்ஸானது, **चरणयोः(சரணயோ:)** - ச்ரீபாதங்களில், **अरुणं (அருணம்)**-சிவந்திருக்கிறது, **कचभरे(கசபரே)**-மயிர்முடியில், **बहुलं(பஹூலம்)** - நெருங்கியிருக்கிறது, **(करुणार्द्रयोः) करुणा(கருணா)** - தயையினால், **आर्द्रयोः (ஆர்த்ரயோ:)** - குளிர்ந்திருக்கிற, **दृशोः(த்ருஸோ:)** - கண்களில், **विपुलं(விபுலம்)** - பரந்திருக்கிறது, **(अञ्जनमेचके) अञ्जन(அஞ்ஜந)** - மைபோல், **मेचके(மேசகே)** - இருண்டிருக்கிற, **वपुषि(வபுஷி)** - உடம்பில், **मञ्जुलं(மஞ்ஜுளம்)** - கோமலமாயிருக்கிறது, **वयसि(வயஸி)** - பிராயத்தில், **बालं(பாலம்)** - இளையதாயிருக்கிறது, **अहो(அஹோ)** - ஆச்சர்யம். (65)

बालतमाल(பாலதமால) - இளையதான பச்சிலை மரம்போல், नील(நீல) - நீல-
வர்ணத்தையுடைய, वपुष्(வபுஷம்) - விக்ரஹத்தையுடையதுமான, परां देवतां
(பராம் தேவதாம்) - பரதேவதையை, वन्दे(வந்தே) - நமஸ்கரிக்கிறேன். (66)

(தா-ம்.) மயிர்முடியில் மாலையாகக் கட்டிமுடித்த மயிலிறகையும்,
கழுத்தில் தொங்க விட்ட காட்டுப்பூமாலையையும் உடம்பில் காவிக்கல்லைக்
குழைத் திட்ட பலவிதமான பொட்டுக்களையும், முகத்தில் லீலார்த்தமாகக்
களிப்புடனே யூதுகிற இனிய குழலோசையையும், நீலவர்ணத்தையும் பள-
பளப்பையுமுடையனாய், கூடிணந்தோறும் புதிது புதிதாய்த் தோற்றுகின்ற
பரதேவதையான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை வணங்குகிறேன். (66)

गुरु मृदुपदे गूढं गुल्फे घनं जघनस्थले
नलिनमुदरे विवरं बाहोर्विशालमुरस्थले ।
मधुरमधुरे सुग्धं वक्त्रे विशालविलोचने
बहुकचभरे वन्यं वेषेमनोज्ञमहो महः ॥ 67 ॥

கு₃ரு ம்ருது₃பதே₃ கூ₃ட₄ம் கு₃ல்பே₂ க₄நம் ஜக₄நஸ்த₂லே
நளிநமுத₃ரேவிவரம்பா₃ஹ்வோர்விஸாலஉரஸ்ஸ்த₂லே।
மது₄ரமது₄ரே முக₃த₄ம் வக்த்ரே விஸாலவிலோசநே
ப₃ஹுகசப₄ரே வந்யம் வேஷேமநோஜ்ஞமஹோ மஹ:॥67॥

(ப-உ) (மூதுபதே) மூது(ம்ருது) - மென்மையையுடைய, பதே(பதே) - பாதத்தில்
गुरु(குரு) - த்ருடமானதும், गुल्फे(குல்பே) - கணைக்கால்களில், गूढं(கூடம்) -
(எலும்புகள்) மறைந்திருப்பதும், जघनस्थले(ஜகநஸ்தலே) - நிதம்பப்ரதேசத்-
தில், घनं(கநம்) - பெருத்திருப்பதும், उदरे(உதரே) - வயிற்றில், नलिनं(நளிநம்) -
(கொப்பூழ்த்)தாமரையையுடையதும், बाहोः(பாஹ்வோ:) - கைகளில்,
अविवरं(அவிவரம்) - இடையற்றதும், उरस्थले(உரஸ்ஸ்தலே) - மார்பில், विलासं
(விலாஸம்) - அகன்றதும், अधरे(அதரே) - அதரத்தில், मधुरं(மதுரம்) - தித்தித்-
ததும், (विशालविलोचने) विशाल(விஸால) - மலர்ந்திருக்கிற, विलोचने(விலோசநே)
- கண்களையுடைய; वक्त्रे(வக்த்ரே) - முகத்தில், सुग्धं(சுக்தம்) - இளமையையு-
டையதும், कचभरे(கசபரே) - குழற்கற்றையில், बहु(பஹு) - நிபிடமானதும்,
वेषे(வேஷே) - அலங்காரத்தில், वन्यं(வந்யம்) - காட்டுவஸ்துக்களினால் செய்-
யப்பட்டதுமான, महः(மஹ:) - தேஜஸ்ஸானது, मनोज्ञं(மநோஜ்ஞம்) -
நெஞ்சை யுளுக்கவற்றாயிருக்கிறது, अहो(அஹோ) - ஆச்சர்யம். (67)

(தா-ம்.) மெல்லியதாய் கதுப்பிட்ட பாதங்களும், எலும்பு தோற்றாமல் மாம்ஸளித்த கணைக்கால்களும், பெருத்துக்கட்டின நிதம்பங்களும். கொப்புழுலெழுந்த கமலப்பூவும், இடையின்றி இருபக்கங்களிலுமிணைந்த கைகளும், பரந்தமார்பும், பழுத்தினிதான அதரமும், பால்வடிந்த இளமையாடா-நின்ற முகமும், அகன்றகண்களும், நெருங்கி முளைத்த மயிர்முடியும், காட்டுவஸ்துக்களினால் செய்யப்பட்ட அலங்காரமுமாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ண-னுடைய இளவெழிலானது மிக வினிதாகத் தோற்றா நின்றது. (67)

जिहानं जिहानं सुजानेन मौग्ध्यं दुहानं दुहानं सुधां वेणुनादैः ।
लिहानं लिहानं सुदीर्घैरपाङ्गैर्महानन्दसर्वस्वमेकं नमस्तात् ॥ 68 ॥

ஜிஹாநம் ஜிஹாநம் ஸுஜானேந மௌக்த்யம்
து₃ஹாநம் து₃ஹாநம் ஸுதா₄ம் வேணுநாதை₃।
லிஹாநம் லிஹாநம் ஸுதீ₃ர்கை₄ரபாங்கை₃;
மஹாநந்த₃ஸர்வஸ்வமேகம் நமஸ்தாத்॥68॥

(ப-உ) சுஜானெ(ஸுஜானேந) - நல்லபிராயமான யௌவநத்தினால், மௌக்ய்(மௌக்த்யம்) - இளமையை, ஜிஹன் ஜிஹன்(ஜிஹாநம் ஜிஹாநம்) - மெள்ள மெள்ள விடுமதுவும், வேணுநாदै:(வேணுநாதை:) - குழலினிசைகளினால், சுதா(ஸுதாம்) - அமுதத்தை, துஹன் துஹன்(துஹாநம் துஹாநம்) - மிகப்-பெருமதுவும், சுதீ₃ர்கை:(ஸுதீ₃ர்கை:)- மிகவும் நீண்டிருக்கிற, அபா₃ங்கை:(அபாங்கை:)- கடைக்கண்களினால், லிஹன்லிஹன்(லிஹாநம் லிஹாநம்)- அடிக்கடிபார்க்கு மதுவும், (மஹந்நந்த₃ஸர்வஸ்வ) மஹந்ந(மஹாநந்த)- பூர்ணாநந்தத்தினுடைய, சர்வஸ்வ(ஸர்-வஸ்வம்) - முழுச்செல்வமாயிருக்கு மதுவும், ஈக்(ஏகம்) - ஒப்பற்றதுமான (தேஜஸ்ஸைக்குறித்து). நஸ்தாத(நமஸ்தாத்) - ப்ரணாமம் செய்கிறேன்.(68)

(தா-ம்) இளமை கழிந்து யௌவநம் முதிராநின்ற பருவத்தையுடைய-தாய், வேணுகாநம்பண்ணிப் பிறர் செவிக்கு இனிமையை விளைக்குமதாய், என்னைப்போன்ற ஆஸ்ரிதரையும் இடைப்பெண்களையும் கடைக்கண்களால் கடாசூழிக்குமதாய், அளவற்ற ஆநந்தரஸம் நிறைந்து அத்விதீயமாய் விளங்கா நின்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ண தத்வத்தை நமஸ்கரிக்கிறேன். (68)

लसद्धर्षापीडं ललितललितस्मेरवदनं
भ्रमत्क्रीडापाङ्गं प्रणतजनतानिर्वृतिपदम् ।
नवाम्भोदश्यामं निजमधुरिमाभोगभरितं
परन्देवं वन्दे परिमलितकैशोरकरसम् ॥ 69 ॥

**லஸத்₃பு₃ர்ஹாபீட₃ம் லலிதலலிதஸ்மேரவத்₃நம்
பு₄ரமத்க்ரீடா₃பாங்க₃ம் ப்ரணதஜநதாநிர்வ்ருதிபத்₃ம்।
நவாம்போ₄த₃ஸ்யாமம் நிஜமது₄ரிமாபோ₄க₃ப₄ரிதம்
பரந்தே₃வம் வந்தே₃ பரிமலிதகைஸோரகரஸம்॥69॥**

(ப-உ) (ஸஹீபீடி) லஸத்(லஸத்)- விளங்காநின்ற, வ்(பர்ஹ)- மயிலிறகை, ஆபீடம்(ஆபீடம்) - சிரோபூஷணமாகவுடையவனும் (லலிதலலிதஸ்மேரவத்) லலித-லலித(லலித லலித) - அத்யந்தம் கோமலமான ஸ்மேர(ஸ்மேர) - முறுவலையுடைய, வத்(வதநம்) -. முகத்தையுடையவனும், (ஹமத்கீடாபாங்) ஹமத்(புரமத்) - சுழலாநின்ற; கீடா(க்ரீடா) - விலாஸத்தையுடைய, அபாங்(அபாங்கம்) - கடைக்கண்களையுடையவனும், (ஶணதஜநதாநிர்வ்ருதிபத்) ஶணத(புரணத) - சரணமடைந்திருக்கிற, ஜநதா(ஜநதா) - ப்ராணிஸமூஹங்களுடைய, நிர்வ்ருதி(நிர்வ்ருதி) - ஸுகத்துக்கு, பத்(பதம்) - ஆதாரமானவனும், (நவாஸ்த்யாம்) நவ(நவ) - நூதநமான, அஸ்த்யாம்(அஸ்த்யாம்)-மேகம்போல், ஶ்யாம்(ஸ்யாமம்)- இருண்டவடிவுடையவனும், (நிஜமதுரிமாஶோகரஸம்) நிஜ(நிஜ) - ஸ்வாபாவிசமான, மதுரிம(மதுரிம)- போக்யதையினுடைய, ஶோக(ஆபோக) - வைசால்யத்தினால், ஶரிதம்(பரிதம்)- பூர்ணமானவனும், (ஶரிமலிதகைஸோரகரஸம்) ஶரிமலித(பரிமலித)-புரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, கைஸோரக(கைஸோரக) - சிறுபிள்ளைகளுடையதான, ரஸம்(ரஸம்) -ஆநந்தத்தையுடையவனும், பரந்தேவம்(பரந்தேவம்)-ஸர்வோத்ருஷ்டமான க்ருஷ்ணதேவனை, வந்தே(வந்தே) - நமஸ்கரிக்கிறேன். (69)

(தா-ம.) ஸுந்தரவதநாரவிந்தமும், அதுக்கு எழில் பூட்டவல்ல முறுவலும், இவற்றுக்குக் கொடிகட்டினாற் போல் விளங்குகிற மயிலிறகும், ஆஸ்ரிதரிடத்தில் வ்யாமோஹத்தால் சுற்றிச்சுழலாநின்ற கடைக்கண்களும், ஆஸ்ரிதர்கண்டு ஸுகமாக வாழவல்ல வடிவழகும், நீர் கொண்டமேகத்தோடொத்த நிறமும், ஸ்வாபாவிசமான போக்யதையும் ஆகிய இவ்வழகுடைய சிறுபிள்ளையாய், பரதேவதையான ஶ்ரீக்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறேன். (69)

**स्वारस्यसामग्र्यमिवाननेन माधुर्यचातुर्यमिवस्मितेन ।
तारुण्यकारुण्यमिवेक्षितेन चापल्यसाफल्यमिदं दशोर्मे ॥ 70 ॥**

**ஸ்வாரஸ்யஸாமக்₃ர்யமிவாநநேந
மாது₄ர்யசாது₄ர்யமிவஸ்மிதேந।
தாருண்யகாருண்யமிவேக்ஷிதேந
சாபல்யஸாப₂ல்யமித₃ம் த்₃ருஸோர்மே॥70॥**

(ப-உ) மெ(மே) - என்னுடைய, டுஷோ:(த்ருஸோ:) - கண்களுடைய, (சாபல்ய்) சாபல்ய(சாபல்ய) - பேராசையினுடைய, சாபல்ய(ஸாபல்யம்) - ப(ஈ) லஸித்தியையுடைத்தாயிருக்கிற, இத்(இதம்) - இந்த க்ருஷ்ணஸ்வரூபமானது, ஆநநேந - முகத்தினால், (ஸ்வாஸ்யஸாமய்மிவ) ஸ்வாஸ்ய(ஸ்வாஸ்ய) - எழிலினுடைய, சாமய் இவ(ஸாமக்ர்யம் இவ) - திரட்சிபோலவும், ஸ்மிதெந(ஸ்மிதேந)-முறுவலினால்,(மாதுர்ய்சாதுர்ய்மிவ) மாதுர்ய(மாதுர்ய)-போக்யதையினுடைய, சாதுர்ய் இவ(சாதுர்யம் இவ) - சமத்தாரம் போலவும், இக்ஷிதெந(இக்ஷிதேந) - பார்வையினால், (காருண்யதாரூண்ய்மிவ) காருண்ய(காருண்ய) - கருணையினுடைய, தாரூண்ய் இவ(தாரூண்யம் இவ) - புதுமைபோலவும் (தோற்றுக்கிறது). (70)

(தா-ம்) ஸம்பூர்ணமான எழில் பூண்ட முகத்தையும், அதி விசித்ரமான போக்யதை நிறைந்த முறுவலையும், கருணை முதிர்ந்த வீக்ஷணங்களையுமுடைய க்ருஷ்ணன் என்னுடைய கண்ணாசையை ஸபலமாக்கிவைத்தான்.(70)

यत्र वा तत्र वा देव यदि विश्वसिमस्त्वयि ।

निर्वाणमपि दुर्वारमर्वाचीनानि किं पुनः ॥ 71 ॥

யத்ர வா தத்ர வா தேவ யதி, விஸ்வஸிமஸ்த்வயி।
நிர்வாணமபி துர்வாரமர்வாசீநாநி கிம் புந:॥71॥

(ப-உ) தேவ(தேவ) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணதேவனே! யத்(யத்ர) - எந்த ஜந்மத்திலே, த்வயி(த்வயி) - உன்னிடத்தில், விஸ்வஸிம:(விஸ்வஸிம:) - ரக்ஷகனென்கிற த்ருடாத்யவஸாயத்தைப் பண்ணுகிறோமோ, தத்ர வா(தத்ர வா) - அந்த ஜந்மத்திலேயே, நிர்வாணம் அபி(நிர்வாணம் அபி) - மோக்ஷாநந்தமும், துர்வாரம்(துர்வாரம்) - தடையற்றதாக (எங்களால்) அடையப்படுகிறது, அர்வாசீநாநி(அர்வாசீநாநி) - இப்பாலுள்ள தர்ம,அர்த்தகாமங்கள், கிம் புந:(கிம்புந:) - (அடையப்படும் என்பது) கேட்க வேணுமோ “அத்ர வா” (“அத்ர வா”) - என்று பாடமாகில், அத்ர வா(அத்ர வா) - (உன்னுடைய) இந்த அவதாரத்திலாவது, தத்ர வா(தத்ர வா) - அவதாரந்தரத்திலாவது, என்று அர்த்தமாம். (71)

(தா-ம்) ஓ க்ருஷ்ணா! நாங்கள், ஜாதி ஆஸ்ரமக்குல ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களால் எவ்விதமான உயர்த்தியையாவது நிகழ்ச்சியையாவது பெற்றிருந்தோமாகிலும் அவற்றையெல்லாம் ப்ரயோஜங்களாக்கி உன்னிடத்தில் பரிபூர்ண பக்தி செய்து உன்னையே நம்பியிருந்தோமாகில் நாங்கள் துர்லபமான

மோக்ஷத்தையுமடைய ஒருதடையுமில்லை, மற்றதர்மார்த்தகாமரூபக்ஷாத்ர புருஷார்த்தங்களை யடைவோமென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? உன்னையடைந்தார்க்கு ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் கைபுகுருமென்றபடி. (71)

**रागान्धगोपीजनवन्दिताभ्यां योगीन्द्रभृङ्गेन्द्र निषेविताभ्याम् ।
आताम्रपङ्केरुहविभ्रमाभ्यां स्वामिन्पदाभ्यामयमञ्जलिस्ते ॥ 72 ॥**

ராகா₃ந்த₄கோ₃பீஜநவந்தி₃தாப்₄யாம்
யோகீ₃ந்த₃ரப்₄ரிங்கே₃ந்த₃ரநிஷேவிதாப்₄யாம்।
ஆதாம்ரபங்கேருஹவிப்₄ரமாப்₄யாம்
ஸ்வாமிந்பதா₃ப்₄யாமயமஞ்ஜலிஸ்தே॥72॥

(ப-உ) स्वामिन(ஸ்வாமிந்) - ஓநாதனே! (रागान्धगोपीजनवन्दिताभ्यां) राग(ராக) - ப்ரீதியினால், अन्ध(அந்த) - மெய்மறந்திருக்கிற, गोपीजन(கோபீஜந) - ஆய்ச்சியர்களினால், वन्दिताभ्यां(வந்திதாப்யாம்)-நமஸ்கரிக்கப்பட்டனவும், (योगीन्द्रभृङ्गेन्द्रनिषेविताभ्यां) योगीन्द्र(யோகீந்த்ர) - மஹர்ஷிகள். भृङ्गेन्द्र(ப்ருகேந்த்ர) - பெருவண்டுகளினால், निषेविताभ्यां(நிஷேவிதாப்யாம்) - அனுபவிக்கப்படுமவைவும், (आताम्रपङ्केरुहविभ्रमाभ्यां) आताम्र(ஆதாம்ர) - சுற்றும் சிவந்திருக்கிற, पङ्केरुह(பங்கேருஹ) - தாமரைப்பூவினுடைய, विभ्रमाभ्यां(விப்ரமாப்யாம்) - விலாஸங்களையுடையனவுமான, ते(தே) - உன்னுடைய, पदाभ्यां(பதாப்யாம்) - திருவடிகளின் பொருட்டு, अयं(அயம்) - இந்த, अञ्जलिः(அஞ்ஜலி:) - கைகூப்பலானது (என்னால் பண்ணப்படுகிறது). (72)

(தா-ம்) உன்னுடைய அழகிய பாதமலரைப்பணிந்து கோபிமார்கள் தாங்கள் கோரின காமபுருஷார்த்தத்தைப் பெற்றார்கள்; ஜிதேந்த்ரியரான மஹர்ஷிகள் மோக்ஷத்தைப் பெற்றார்கள்; அப்படி ஸகலார்த்த ப்ரதமான உன் ஸ்ரீ பாதத்தை வணங்கி நான் ஸகலாபீஷ்டங்களையும் பெறக்கடவேன்.(72)

**अर्थानुलापान्त्रजसुन्दरीणामकृत्रिमाणाञ्च सरस्वतीनाम् ।
आर्द्राशयेन श्रवणाञ्चितेन सम्भावयन्तं तरुणं गृणीमः ॥ 73 ॥**

அர்தா₂நுலாபாந்வரஜஸுந்த₃ரீணாம்
அக்ருத்ரிமாணாஞ்ச ஸரஸ்வதீநாம்।
ஆர்த்₃ராஸயேந ஸ்ரவணாஞ்சிதேந
ஸம்பா₄வயந்தம் தருணம் க்₃ருணீம:॥73॥

(ப-உ) **வ்ரசுந்ரீணாம்**(வ்ரஜஸுந்தரீணாம்) - இடைப்பெண்களுடைய, **அக்ருத்ரிமாணாம்** - கபடமற்றிருக்கிற, **சர்ஸ்வதீநாம்**(சர்ஸ்வதீநாம்) - சொற்களுடைய, **அர்நுலாபந்** அர்நு(அர்நு) - அர்த்த (அபிப்பிராய)த்தோடு கூடிய, **அநுலாபந்** - விலாஸோக்திகளை, **அஷ்ரண**(அஷ்ரண) - காத்தோடு கூடிய, **அர்நுலாபந்** - ப்ரேமத்தோடு கூடிய,, **அஷ்யேந**(அஷ்யேந) - மநஸ்ஸினால், **அஸம்பாவயந்தம்** - கொண்டாடாநின்ற, **அஸு(அருணம்)** - யுவாவான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, **அஸு(அருணம்)** - ஸ்தோத்ரம் செய்கிறோம், "அர்நுலாபந்" ("அர்நுலாபந்") - என்று பாடமாகில், அஸம்பூர்ணமான சொற்களை என்றும் அர்த்தமாம். (73)

(தா-ம்.) கோபிமார்கள் கபடமற்றுப் பேசாநிற்பார்கள், அப்பேச்சுக்கள் படிப்பில்லாமையாலே அக்ஷரங்கள் குறைந்து கொச்சையாயிருக்கும், அப்பேச்சுக்களை ஆதரத்துடனே காதுகொடுத்துக் கேட்டு மனத்தினால் ப்ரீதியுடன் கொண்டாடாநிற்பன்; இப்படி ஆஸ்ரீதர் குறைகளையும் நிறைவாகக்கொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனை நான் ஸ்துதியா நின்றேன். (73)

मनसि मम सन्निधत्तां मधुरमुखा मन्थरापाङ्गा ।

करकलितललितवंशा कापि किशोरा कृपालहरी ॥ 74 ॥

**மநஸி மம ஸந்நிதத்தாம் மது₄ரமுகா₂ மந்த₂ராபாங்கா₃ ।
கரகலிதலலிதவம்ஸா காபி கிஷோரா க்ருபாலஹரீ ॥74॥**

(ப-உ) **அஸு(அருணம்)** - ஸுந்தரமான, **அஸு(அருணம்)** - வதநத்தையுடையதும், **அஸு(அருணம்)** - அஸலமாயிருக்கிற, **அஸு(அருணம்)** - கடைக்கண்பார்வையையுடையதும், **அஸு(அருணம்)** - கையில், **அஸு(அருணம்)** - வைக்கப்பட்ட, **அஸு(அருணம்)** - ஸுந்தரமான, **அஸு(அருணம்)** - வேணுவையுடையதும், **அஸு(அருணம்)** - இளம்பிராயமுடையதும், **அஸு(அருணம்)** - அபூர்வமுமான, **அஸு(அருணம்)** - கருணையினுடைய, **அஸு(அருணம்)** - ப்ரவாஹமானது, **அஸு(அருணம்)** - என்னுடைய, **அஸு(அருணம்)** - நெஞ்சில், **அஸு(அருணம்)** - நித்யவாஸம் செய்யட்டும். (74)

(தா-ம்) இப்படி ஆஸ்ரீத தோஷங்களைக் குணமாகக் கொள்ளாநின்ற க்ருஷ்ணன், தன்னுடைய கருணையினால், அழகிய முகத்தையும், நிறைந்தகடாக்ஷத்தையும், இவ்வழகுடனே கையில் பிடித்துதுகிற வேணுவையும்;

இளம்பருவத்தையுங்காட்டி என் நெஞ்சில் எப்போதும் குடிகொண்டிருக்கக்-
கடவானாக. (74)

**रक्षन्तु नशिक्षितपाशुपाल्याबालावृता बर्हिशिखावतंसाः ।
प्राणप्रिय प्रस्तुतवेणुगीताः श्रीतादृशोऽशीतलगोपकन्याः ॥ 75 ॥**

**ரக்ஷந்து நஸ்ஸிக்ஷிதபாஸுபால்யா-
பா₃லாவ்ருதா ப₃ர்ஹிஸிகா₂வதம்ஸா:
ப்ராணப்ரிய ப்ரஸ்துதவேணுகீ₃தா:
ஸ்ரீதாத்₃ருஸோஸ்ஸீதலகோ₃பகந்யா:॥75॥**

(ப-உ) (शिक्षितपाशुपाल्याः) शिक्षित(ஸிக்ஷித) - அப்யஸிக்கப்பட்ட, பாஸுபால்யா:
(पाशुपाल्याः) - பசுமேய்க்கையாகிற வ்யாபாரத்தையுடையனவும்,
(बालावृताः) बाल(பால) - சிறுபிள்ளைகளினால், आवृताः(ஆவ்ருதா) - சுற்றும்
சூழப்பட்டனவும், (बर्हिशिखावतंसाः) बर्हि(பர்ஹி) - மயிலினுடைய, शिखा(ஸிகா)
- இறகுகளை, अवतंसाः(அவதம்ஸா) - சிரோபூஷணமாகவுடையனவும்,
(प्राणप्रियप्रस्तुतवेणुगीताः) प्राण(ப்ராண) - ப்ராணனைக்காட்டிலும், प्रिय(ப்ரிய) - இஷ்ட-
மாயிருக்கும்படி, प्रस्तुत(ப்ரஸ்துத) - ஆரம்பிக்கப்பட்ட, वेणुगीताः(வேணுகீதா)
- வேணுகாந்தையுடையனவும், (शीतलगोपकन्याः) शीतल(ஸீதல) - அநுகூலர்க-
ளான, गोपकन्याः(கோபகந்யா) - ஆயர்மகளிர்களை யுடையனவும், दृशो:
(த்ருஸோ) - கண்களுக்கு, शीताः(ஸீதா) - குளிர்ந்தவைகளுமான, (लीला
(லீலா) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய விலாஸங்கள்), रक्षन्तु(ரக்ஷந்து) - (நம்மை)
காப்பாற்றக்கடவதாக. (75)

(தா-ம்.) தாய்தந்தைகளால் நியமிக்கப்பட்டுப் பசுமேய்க்கப்போன க்ருஷ்ணன், தலையில் மயிலிறகைச்சூடி இடைப்பிள்ளைகளால் சூழப்பட்டவனாய், காட்டிற் சென்று மிகவுமினிதாய் ஸ்லாக்கியமான வேணுகாந்தைப்பண்ணி இடைச்சிகளுடைய ஹ்ருதயத்தை யாநந்திப்பித்து, தன்னைச்சுற்றிச்சூழ நின்ற அவ்விடைச்சிகளுடைய கண்களைக் குளிரப்பண்ணா நின்றான்; அவர்களை யாநந்திப்பித்தாற்போல் என்னையும் ரக்ஷிப்பானாக. (75)

**स्मितस्तबकिताधरं शिशिरवेणुनादामृतं
सुहृस्तरललोचनं मदकटाक्षमालाकुलम् ।
उरस्थलविलीनया कमलया समालिङ्गितं
भुवस्थलमुपागतं भुवनदैवतं पातु नः ॥ 76 ॥**

ஸ்மிதஸ்தப₃கிதாத₄ரம் ஸிஸிரவேணுநாதா₃ம்ருதம்
முஹூஸ்தரளலோசநம் மத₃கடாக்ஷமாலாகுலம்।
உரஸ்த₂லவிலீநயா கமலயா ஸமாலிங்கி₃தம்
பு₄வஸ்த₂லமுபாக₃தம் பு₄வநதை₃வதம் பாது ந:॥76॥

(ப-உ) (स्मितस्तवकिताधरं) स्मित(ஸ்மித) - சிறு முறுவலினால், स्तवकित(ஸ்த-
பகித) - பூத்ததுபோல்பண்ணப்பட்ட, अधरं(அதரம்) - அதரத்தையுடையதும்,
(शिशिरवेणुनादामृतं) शिशिर(ஸிஸிர) - செவியைக்குளிரப்பண்ணுமதும், वेणुनादामृतं
(வேணுநாதஅம்ருதம்) - அமுதம்போல் இனியதுமான குழலோசையை-
டையதும், मूढः(முஹூ:) - அடிக்கடி, (तरल्लोचनं) तरल(தரள) - சஞ்சலமான,
लोचनं(லோசநம்) - கண்களையுடையதும், (मदकटाक्षमालाकुलं) मद(மத) - கொழுப்-
பேறியிருக்கிற, कटाक्ष(கடாக்ஷ) - பார்வைகளுடைய, माला(மாலா) - வரிசை-
களினால், आकुलं(ஆகுலம்) - வ்யாப்தமானதும், (उरस्थलनिलीनया) उरस्थल(உர-
ஸ்தல) - திருமார்பில், निलीनया(நிலீநயா) - சேர்ந்திருக்கிற, कमलया(கமலயா)
- லக்ஷ்மியினால், समालिङ्गितं(ஸமாலிங்கிதம்) - தழுவிக்கொள்ளப்பட்டதும்,
भुवःस्थलं(புவ:ஸ்தலம்)-பூலோகத்தை, उपागतं(உபாகதம்)-வந்தடைந்ததுமான,
भुवनदैवतं(புவநதைவதம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகிற லோகநாததத்வமானது, नः
(ந:) - நம்மை, पातु(பாது) - ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (76)

(தா-ம்.) பிராட்டியைத் தன் மார்பிலுடைய பராத்பரனான ஸர்வேஸ்வரன்
இப்புவிவில் க்ருஷ்ணனாக வந்தவதரித்து ருக்மிணீதேவி ஒரு காடா(गडा)
லிங்கநம் பண்ணிக்கொள்ள, அந்த ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் ஒரு புன்முறு-
வல்செய்ய, அது கோவைப்பழம் போல் சிவந்த அதரத்தின் மேல் வெண்பூப்
பூத்தாற்போல் விளங்கிற்று; சிறிது வேணுகாநம்பண்ணினான், அதுகேட்டார்
செவியைக் குளிரப்பண்ணிற்று; அவ்வாநந்தத்தினால் அவன் அடிக்கடி
மலரவிழித்துப்பார்த்தான், அக்கடாக்ஷங்கள் சுற்றி யெங்கும் பரவாநின்றது;
அவ்வழகெல்லாம் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும். (76)

नयनाम्बुजे भजत कामदुहं हृदयाम्बुजे किमपिकारुणिकम् ।
चरणाम्बुजे मुनिकुलैकधनं वदनाम्बुजे ब्रजवधूविभवम् ॥ 77 ॥

நயநாம்பு₃ஜே ப₄ஜத காமது₃ஹம்
ஹ்ருத₃யாம்பு₃ஜே கிமபிகாருணிகம்।
சரணாம்பு₃ஜே முநிகுலைகத₄நம்
வத₃நாம்பு₃ஜே வ்ரஜவதூ₄விப₄வம்॥77॥

(ப-உ) நயன-அம்துஜே(நயநஅம்புஜே) - தாமரை மலர்போன்றகண்ணில், காமதூஹ்(காமதுஹம்) - இஷ்டத்தையளிக்கவல்லதும், ஹ்ருதய-அம்துஜே(ஹ்ருதயஅம்புஜே) - ஹ்ருதயகமலத்தில், கிம்அபி(கிம் அபி) - அநிர்வாச்யமான, காருணிக் (காருணிகம்) - கருணா ஸ்வரூபமானதும், சரண-அம்துஜே(சரணஅம்புஜே) - பாதகமலத்தில், (முனிகுலேகதன்) முனிகுல்(முநிகுல) - யோகிகளுடைய குழாங்களுக்கு, ஈகதன்(தநம்) - நிதியானதும், வதன-அம்துஜே(வதநஅம்புஜே) - முககமலத்தில், (வஜ-வஹுவிவம்) வஜவஹு(வ்ரஜவதா) - ஆய்ச்சி களுடைய, விவம்(விபவம்) - ஐச்வரியமுமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணதத்வத்தை, ஐஜத(பஜத) - அடையுங்கள். (77)

(தா-ம்.) கடாசுஹித்தபோதே ஸர்வாபீஷ்டங்களையுமளிக்கவல்ல கண்களையும், மஹர்ஷிகள் தங்களுக்குப் பெரும்பொருளாக வெண்ணி த்யாநிக்கிற ஸ்ரீ பாதங்களையும், இடைப்பெண்களுக்கு அதிசயத்தை விளைப்பதான முகாரவிந்தத்தையு முடையனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஆஸ்ரயிங்கோள். (77)

**निर्वासनं हन्त रसान्तराणां निर्वाणसाम्राज्यमिवावकीर्णम् ।
अव्याजमाधुर्यमहानिधानमव्यात्प्रजानामधिदैवतं नः ॥ 78 ॥**

**நிர்வாஸநம் ஹந்த ரரஸாந்தராணாம்
நிர்வாணஸாம்ராஜ்யமிவாவகீர்ணம்।
அவ்யாஜமாதுர்யமஹாநிதாந-
மவ்யாத்ப்ரஜாநாமதிதைவதம் ந:॥78॥**

(ப-உ) ரசாந்தராணா(ரஸாந்தராணாம்) - மற்றபோக்யவஸ்துக்களை, நிர்வாஸநம் (நிர்வாஸநம்) - அடித்தோட்டுமதும் (திரஸ்கரிப்பதும்), அவகீர்ணம்(அவகீர்ணம்) - விபுலமான, (நிர்வாணசாமராஜ்யம்) நிர்வாண(நிர்வாண) - மோக்ஷஸுகத்தினுடைய, சாமராஜ்யம்(ஸாம்ராஜ்யம்) - பூர்ணைச்வர்யமானதும், (அவ்யாஜமாதுர்யநிதான்) அவ்யாஜ (அவ்யாஜ) - ஸ்வாபாவிகமான, மாதுர்யம்(மாதுர்யம்) - போக்யதைக்கு, மஹாநிதான் (மஹாநிதாநம்) - பெரியநிதியானதும், ஐஜானா(ஐஜாநாம்) - ப்ராணிகளுக்கு, அடிதேவதம்(அதிதைவதம்) - உயர்ந்ததைவமுமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணதத்வமானது, ந:(ந:) - நம்மை, அவ்யாத்(அவ்யாத்) - ரக்ஷிக்கட்டும், ஹந்த(ஹந்த) - ஆச்சர்யம், “ஐவ”(ஐவ) - என்பது வாக்யாலங்காரமாகவும், ஐவ(ஐவ) - காரார்த்தமாகவமாம். (78)

(தா-ம்.) இவனையனுபவித்தார்க்கு தேவாம்ருதம் முதலிய ஸகலரஸங்

களும் எட்டிக்காயாம்படி மிகவினியனாய், நிரதிஸ்யாநந்த ஸ்வரூபனாய், மற்றவர்களைப்போல் ஒருபாதியாலன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாய் அபரிச்சிந்நமான போக்யதையை: யுடையனாய், ஸகலப்ராணிகளும் ஆராதித்துப்பலம் பெறவேண்டும் படியான பரதேவதையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிப்பானாக. (78)

गोपीनामभिमतगीतवेषहर्षादापीनस्तनभरनिर्भरोपगूडम् ।

केलीनामवतुरसैरुपास्यमानं कालिन्दीपुलिनचरं परं महो नः ॥ 79 ॥

கோ₃பீநாமபி₄மதகீ₃தவேஷஹர்ஷா-

தா₃பீநஸ்தநப₄ரநிர்₄ரோபகூ₃ட₃ம்।

கேளீநாமவது ரஸைரூபாஸ்யமாநம்

காளிந்தீ₃புளிநசரம் பரம் மஹோ ந:॥79॥

(ப-உ) (அभिमतगीतवर्षहर्षात्) அபிமத(அபிமத) - ப்ரியமான, ரீத(கீத) - காந்தத்தினாலும், வே(வேஷ) - அலங்காரத்தினாலுமுண்டான, ஶ்ரீ(ஹர்ஷாத்) - ஸந்தோஷத்தினால், ரோபினா(கோபீநாம்) - கோபிகைகளுடைய, (ஆபீன-ஸ்தன-பர-நிர்-ரோ-ப-கூ-ட) ஆபீன(ஆபீந) - பெருத்திருக்கிற, ஶ்ரீ(ஸ்த-ந-ப-ர) - ஸ்தநங்களில், நிர்(நிர்-ப-ர) - நிர்விசாரமாக, உபகூ(உபகூடம்) - மறைந்திருக்குமதும், கேலினா(கேளீநாம்) - க்ரீடைகளுடைய, ரசை:(ரஸை:) - விலாஸங்களினால், உபாஸ்யமாநம்(உபாஸ்யமாநம்) - ஸேவிக்கப்படுமதும், (காலிந்-பு-லி-ந-ச-ர) காலிந்(காளிந்தீ) - யமுனையினுடைய, புலி(புளிந) - மணற்குன்றுகளில், ச(சரம்) - ஸஞ்சரிப்பதும், ப(பரம்) - ஸர்வோத்தமுமான, ம(மஹ:) - தேஜஸ்ஸானது. ந:(ந:) - நம்மை, அவ(அவது) - ரக்ஷிக்கட்டும். (79)

(தா-ம்) கோபிமார்கள், தங்களுக்கிஷ்டமாகப் பாடுகிற வேணுகாந்ததையும், அலங்கார விசேஷத்தையும் கண்டு தங்களுடைய ஸ்தநங்களிலே சேர்த்து இவனை நெருங்கியணைத்தார்கள்; ஸ்ரீநங்காரவிலாஸங்களெல்லாம் இவனை விட்டுப் போகமாட்டாததாய் இங்கே குடிகொண்டிருந்தது; இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஆஹ்லாதகரனாய், யமுனையின் மணற்குன்றில் விளையாடாநின்ற க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவான். (79)

खेलताम्नसि खेचराङ्गनामाननीयमृदुवेणुनिस्वनैः ।

कानने किमपि नः कृपास्पदं कालमेघकलहोद्ग्रहं महः ॥80 ॥

**கே₂லதாம்மநஸி கே₂சராங்க₃நா-
மாநநீயம்ருது₃வேணுநிஸ்வநை:।
காநநே கிமபி ந: க்ருபாஸ்பத₃ம்
காளமேக₄கலஹோத்₃வஹம் மஹ:॥80॥**

(ப-உ) (खेचराङ्गनामाननीयमृदुवेणुनिस्वनैः) खेचरअङ्गना(கேசரஅங்கநா) - தேவதா-
ஸ்தரீகளினால், माननीय(மாநநீய) - கொண்டாடத்தகுந்த, मृदु(ம்ருது) - கோம-
லமான, वेणुनिस्वनैः(வேணுநிஸ்வநை:) - குழலினிசைகளினால், कानने(காநநே)
- காட்டில், (कालमेघकलहोद्दहं) कालमेघ(காலமேக) - இருண்டமேகத்தோடு, कलह-
उद्दहं(கலஹஉத்வஹம்) - சண்டை செய்யாநின்றதும், (कृपास्पदं) कृपा(க்ருபா) -
கருணைக்கு, आस्पदं(ஆஸ்பதம்) - இருப்பிடமானதும், किम्अपि(கிம் அபி) -
அநிர்வசநீயமுமான, महः(மஹ:) - தேஜஸ்ஸானது, नः(ந:) - நம்முடைய, मनसि
(மநஸி) - ஹ்ருதயத்தில், खेलतां(கேலதாம்) - விளையாடக்கடவதாக. (80)

(தா-ம்) காந்த்தில் பேர்போன கந்தர்வ கன்னிகைகளும் அப்ஸரஸ்ஸுக்-
களும் கொண்டாடும்படி வேணுகாநம் செய்யாநின்று கொண்டு ப்ருந்தாவநத்-
தில் ஸஞ்சரிக்குமவனாய், நீர்கொண்ட மேகத்தைக் காட்டிலும் நீலவர்ண-
னாய், பரமதயாளுவான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், அந்த ப்ருந்தாவநத்தை விட்டு இனி
என்மனத்தில் விளையாடக்கடவானாக. (80)

**एणीशाबविलोचनाभिरलसश्रोणीभरप्रौढिभि-
र्वेणीभूतरसक्रमाभिरभितःश्रेणीकृताभिर्वृतः ।
पाणी द्वौ च विनोदयन् रतिपतेस्तूणीशयैस्सायकै-
र्वाणीनामपदं परं ब्रजपतिः क्षोणीपतिः पातु नः ॥81 ॥**

**ஏணீஸாப₃விலோசநாபி₄ரலஸஸ்ரோணீப₄ரப்ரௌடி₄பி:₄-
வேணீபூ₄தரஸக்ரமாபி₄ரபி₄த:ஸ்ரேணீக்ருதாபி₄ர்வ்ருத:।
பாணீ த்₃வௌ ச விநோத₃யந் ரதிபதேஸ்தூணீஸயைஸ்
ஸாயகை:-
வாணீநாமபத₃ம் பரம் வ்ரஜபதி: கேஷாணீபதி: பாது ந:॥81॥**

(ப-உ) (अलसश्रोणीभरप्रौढिभिः) अलस(அலஸ) - மெள்ள மெள்ள சலியாநின்ற,
श्रोणीभर(ஸ்ரோணீபர) - நிதம்பதேசத்தின்பாரங்களுடைய, प्रौढिभिः(ப்ரௌடிபி:)
- காம்பீர்யத்தையுடையவர்களும், (वेणीभूतरसक्रमाभिः) वेणीभूत(வேணீபூத) - வெள்-

ளமிடா நின்ற, ரஸ(ரஸ) - ஸௌந்தர்யாதிகளுடைய, க்ரமாபி:(க்ரமாபி:) - ஸஞ் சாரங்களையுடையவர்களும், அபித:(அபித:) - சுற்றும், ஶ்ரீகீர்த்தாபி:(ஸ்ரீகீர்த்தாபி:) - வரிசை வரிசையாக நிற்பவர்களுமான, ஶ்ரீகீர்த்தாபி:(ஸ்ரீகீர்த்தாபி:) - மான்குட்டியோடொத்த கண்களையுடைய கோபிகைகளினால், வ்ருத:(வ்ருத:) - சூழப்பட்டவனும், ரதிபதே:(ரதிபதே:) - மந்மதனுடைய, த்ரீபாணி(த்ரீபாணி) - இரண்டுகைகளையும், (தூணிசயீ:) தூணி(தூணி) - அம்பராப்பொதியில், சயீ:(சயீ) - அமைந்திருக்கிற, சாயகீ:(சாயகீ) - பாணங்களினால், வினோதயந்(வினோதயந்) - ஆநந்திப்பியாநின்றவனும், வாணீநாம்(வாணீநாம்) - வாக்குக்களுக்கு, பரம்(பரம்) - மிகவும், அபதம்(அபதம்) - அவிஷயமானவனும், ப்ரஜபதி:(ப்ரஜபதி:) - இடைச்சேரிக்கு ரக்ஷகனானவனும், ஶ்ரீகீர்த்தாபி:(க்ஷீர்த்தாபி:) - லோகநாதனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ந:(ந:) - நம்மை, பாது(பாது) - ரக்ஷிக்கக்கடவானாக. (81)

(தா-ம்) மான்குட்டியோடொத்த அழகிய நேத்ரங்களையும், நடக்கப் போகாமல் கால்மேல் பாரத்தைச்சுமத்தவல்ல பெருத்த நிதம்பங்களையும், வெள்ளமிட்டுப் பாயாநின்ற ஸ்ருங்கார விலாஸங்களையுமுடையரான கோபிமார்கள் வரிசைவரிசையாக இவனைச் சூழ்ந்துநிற்க, இவன் நடுவே நின்று மந்மதன் தன்னம்பராத்துணியிலிருந்த பாணங்களை எடுத்துவிட்டு அவனுடைய இரண்டு கைகளுமோய்ந்துபோம்படியாக அப்பெண்களுக்குக் காமவிகாரத்தையுண்டு பண்ணின வாசாமகோசரமான மஹிமையையுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிப்பானாக வென்று வேண்டுகிறார். (81)

कालिन्दीपुलिने तमालनिबिडच्छायेपुरस्सञ्चरत्

तोये तोयजपत्रपात्रनिहितं दध्यन्नमश्नाति यः ।

वामे पाणितले निधाय मधुरं वेणुं विषाणं कटि-

प्रान्ते काश्च विलोकयन् प्रतिकलं तं बालमालोकये ॥82 ॥

காலிந்தீ₃புளிநே தமாலநிபி₃ட₃ச்சா₂யேபுரஸ்ஸஞ்சரத்
தோயே தோயஜபத்ரபாத்ரநிஹிதம் த₃த₃யந்நமஸ்நாதி ய:।
வாமே பாணிதலே நிதா₄ய மது₄ரம் வேணும் விஷாணம் கடி-
ப்ராந்தே காஸ்ச விலோகயந் ப்ரதிகலம் தம்

பா₃லமாலோகயே॥82॥

(ப-உ) वामे पाणितले(வாமே பாணிதலே) - இடது கையில், मधुर(மதுர) - ஸுந்தரமான, वेपुं(வேணும்) - முரளியை, निधाय(நிதாய) - வைத்தும், कटिप्रान्ते (கடிப்ராந்தே)-இடுப்பினோர் பக்கத்தில், विषाणां(விஷாணாம்)-மாட்டுக்கொம்பினால் செய்யப்பட்டவாத்யவிசேஷத்தை, निधाय(நிதாய)-வைத்து(க்கட்டிக்கொண்டும்) गाःच(கா: ச) - பசுக்களையும், विलोकयन्(விலோகயந்) - பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனாய்க்கொண்டு, (पुरस्सञ्चरतोये) पुरः(புர:) - முன்னே, सञ्चरत्(ஸஞ்சரத்)- பெருகாநின்ற, तोये(தோயே)-ஜலத்தையுடையவனும், (तमाल-निविडच्छाये) तमाल(தமால) - பச்சிலைமரத்தினுடைய, निविड(நிபிட) - நெருங்கியிருக்கிற, छाये(சாயே)-நிழலையுடையதுமான, (काकिन्दीपुकिने)काकिन्दी(காவிந்தீ) - யமுனையினுடைய, पुकिने(புனிநே) - மணற்குன்றில், (तोयजपत्रपात्रनिहितम्) तोयजपत्र(தோயஜபத்ர) - தாமரையிலையாகிற, पात्र(பாத்ர) - பாத்திரத்தில், निहितं (நிஹிதம்) - வைக்கப்பட்ட, दध्यन्नं(தத்யந்நம்) - தத்யோதநத்தை, यः(ய:) - எவனொருவன், अश्नाति(அஸ்நாதி) - போஜனம் செய்தானோ, तं(தம்) - அப்படிப்பட்ட, बालं(பாலம்) - சிறுவனை, प्रतिकलं(ப்ரதிகலம்) - சடிணந்தோறும், आलोकये(ஆலோகயே) - ஸேவிக்கிறேன். (82)

(தா-ம்) ஒருகால் பசுமேய்க்கப்போகையில் பொழுது உச்சிப்பட்டவாறே, யமுனையிலோர் மணற்குன்றில் மரத்து நிழலில் ஜலத்தினருகே உட்கார்ந்து, இடதுகையில் வேணுவைவைத்து, ஓர் வாத்யவிசேஷமான மாட்டுக்கொம்பை அரையில் சொருகி பசுக்களை யொருபக்கல் பார்த்துக்கொண்டு, தாமரையிலையில் தத்யோதநத்தைவைத்து வலதுகையாலெடுத்து புஜியா நின்ற க்ருஷ்ணனுடைய அவ்வழிகை நானடிக்கடி காணவாசைப்படா நின்றேன். (82)

यद्गोपीवदनेन्दुमण्डलमभूत्कस्तूरिकापत्रकं

यल्लक्ष्मीकुचशातकुम्भकलशव्याकोचमिन्दीवरम् ।

यन्निर्वाणनिधानसाधनविधौ सिद्धाञ्जनं योगिनां

तन्नःश्यामलमाविरस्तु हृदये कृष्णाभिधानम् महः ॥83 ॥

யத்₃ கோ₃பீ வத்₃நேந்து₃மண்ட₃லமபூ₄த்கஸ்தூரிகா பத்ரகம்

யல்லக்ஷ்மீகுசஸாதகும்ப₄கலஸவ்யாகோசமிந்தீ₃வரம்।

யந்நிர்வாணநிதா₄நஸாத₄நவிதௌ₄ ஸித்தா₄ஞ்ஜநம்

யோகி₃நாம்

தந்ந:ஸ்யாமலமாவிரஸ்து ஹ்ருத₃யே க்ருஷ்ணா-

பி₄தா₄நம் மஹ:॥83॥

(ப.உ) யத(யத்) - எந்த தேஜஸ்ஸானது, (गोपीवदनेन्दुमण्डलम्) கோபி(கோபி) - கோபிகைகளுடைய, वदनइन्दुमण्डलं(வதநஇந்துமண்டலம்) - சந்திர மண்டலம் போன்ற முகத்தில், कस्तूरिकापत्रकं(கஸ்தூரிகாபத்ரகம்) - கஸ்தூரியினாலிடப்பட்ட திலகமாக, अभूत्(அபூத்) - ஆயிற்றோ, यत्(யத்) - எந்த தேஜஸ்ஸானது, (लक्ष्मीकुचशातकुम्भकलशव्याकोचम्) லக்ஷ்மி(லக்ஷ்மீ) - ருக்மிணிப்பிராட்டியினுடைய, कुचशातकुम्भकलश(குசுஸாதகும்பகலஸ) - தங்கக்கலசம்போன்ற ஸ்தநத்தில், व्याकोचं(வ்யாகோசம்) - மலர்ந்திருக்கிற, इन्दीवरं(இந்தீவரம்) - கரிநெய்தல் பூவாயிற்றோ, यत्(யத்) - எந்த தேஜஸ்ஸானது, योगिनां(யோகிநாம்) - ருஷிகளுக்கு, (निर्वाणनिधानसाधनविधौ) நிர்வாண(நிர்வாண) - மோக்ஷஸுகமாகிற, निधान(நிதாந) - புதையலை, साधनविधौ(ஸாதநவிதௌ) - அடையவேண்டுவதற்காகச் செய்யும் வ்யாபாரத்தில், सिद्धा(ஸித்தா) - பொருளைக்காண்பிக்க வல்ல அஜ்னம் (அஞ்ஜநம்) - கண்ணுக்கிடும் மையாயிருக்கிறதோ, तत्(தத்) - அப்படிப்பட்ட, श्यामलं(ஸ்யாமலம்) - நீலவர்ணமான, कृष्णाभिधानं(க்ருஷ்ணாபிதாநம்) - க்ருஷ்ணனென்று பேரையுடைய, महः(மஹ:) - தேஜஸ்ஸானது, नः(ந:) - நம்முடைய, हृदयं(ஹ்ருதயே) - நெஞ்சில், आविरस्तु(ஆவிரஸ்து) - ப்ரகாசிக்கட்டும். (83)

(தா-ம்) நீலவர்ணனான க்ருஷ்ணன், கோபிமார்களுடைய நெற்றியில் கஸ்தூரி திலகமிட்டார் போலவும், ருக்மிணியினுடைய முலைத்தடங்களில் கரி நெய்தல் மலர்போலவும், மஹர்ஷிகள் மோக்ஷமாகிற மஹாநிதியைத் தேடிக்கண்டெடுக்கைக்கு ஸாதகமான ஸித்தாஞ்சநம் போலவும் விளங்கா நின்றான், அவன் இனி நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலும் தோற்றி விளங்கக்கடவானாக. (83)

फुल्लेन्दीवरकान्तिमिन्दुवदनं बर्हावतम्सप्रियं
श्रीवत्साङ्गमुदारकौस्तुभधरं पीताम्बरं सुन्दरम् ।
गोपीनां नयनोत्पलार्चिततनुं गोगोपसङ्घावृतं
गोविन्दं कलवेणुनादनिरतं दिव्याङ्गभूषं भजे ॥ 84 ॥

புல்லேந்தீ₃வரகாந்திமிந்து₃வத₃நம் ப₃ர்ஹாவதம்ஸப்ரியம்
ஸ்ரீவத்ஸாங்கமுதா₃ரகௌஸ்துப₄த₄ரம் பீதாம்ப₃ரம்

ஸுந்த₃ரம்।

கோ₃பீநாம் நயநோத்பலார்சிததநும் கோ₃கோ₃பஸங்கா₄வ்ருதம்
கோ₃விந்த₃ம் கலவேணுநாத₃நிரதம் தி₃வ்யாங்க₃பூ₄ஷம்

ப₄ஜே॥84॥

(ப-உ) (ஃலுந்஢ீவர்காந்஢ிம்) ஃலு(புல்ல) - ஢லர்ந்஢ிருக்கிற, ஢ந்஢ீவர்(஢ந்஢ீவர்) - கரிநெய்தல்பூப்போன்ற, காந்஢ி(காந்஢ிம்)- காந்஢ியையுடையது஢், ஢ந்஢ீவர்(஢ந்஢ீவர்-வதநம்) - சந்஢்ர஢ோடொத்த஢ுகத்தையுடையவ஢ு஢், (வ஢ீவத்ஸ஢்ரியம்) வ஢ீ(பர்஢ு) - ஢யிலிறகாகிற, அவத்ஸ(அவதம்ஸ) - சிரோபூஷணத்தினால், ஢்ரி(ப்஢்ரியம்) - ஢ுந்஢்ர஢ானவ஢ு஢், (஢்ரிவத்ஸ஢்ரி) ஢்ரிவத்ஸ(஢்ரிவத்ஸ) - ஢்ரிவத்ஸ஢ென்கிற வெள்ளை ஢யிர்ச்சுழியை, ஢ஃ(அஃகம்) - ஢ார்பிலடையாள஢ாகவுடையவ஢ு஢், (உடாரகௌஸ்துப஢்ரி) உடார(உதார) - க஢்பீர஢ான, கௌஸ்து(கௌஸ்துப) - கௌஸ்துப஢ென்கிற ஢ரகதப்பச்சையை, ஢்ரி(தரம்) - ஢ார்பிலணிந்஢வ஢ு஢், ஢ீத ஢஢்ரி(஢ீத-அ஢்பரம்) - ஢ுவர்஢஢ய஢ான வஸ்த்ரத்தையுடுத்தவ஢ு஢், ஢ுந்஢்ரி(஢ுந்஢்ரிம்)-எழில்பூண்டவ஢ு஢், ஢ு஢ீ஢ா(கோ஢ீ஢ாம்)-஢ுடையச்சிகளுடைய, (஢யநு஢்ரிவத்ஸ஢்ரி)஢யநு஢்ரி(஢யநு஢்ரிவத்ஸ) - கண்களாகிய கரிநெய்தல் பூவினால், ஢்ரி(அர்ஃரி) - பூஜிக்கப்பட்ட, த்ரி(த்ரிம்) - விக்ர஢த்தையுடையவ஢ு஢், (஢ு஢ு஢்ரிவத்ஸ஢்ரி) ஢ு(கோ) - ஢ுக்களுடையவ஢், ஢ு஢(கோப) - ஢ுயருடையவ஢், ஢ஃ(ஸஃக) - திரளினால், ஢வத்(஢வத்஢்ரிம்)-ஃழப்பட்டவ஢ு஢், (கலவெ஢ு஢ாந்஢ீரத்஢்ரி) கல(கல) - ஢ு஢ி஢ையான, வெ஢ு஢ா(வெ஢ு஢ாநா) - வெ஢ு஢ாகாந்஢ீரத்தில், ஢ீரத்(஢ீரத்஢்ரிம்) - ஢ிகவ஢் ஢ுஸக்தியையுடையவ஢ு஢், (஢ிவ்யஃ஢ு஢்ரி)஢ிவ்யா(஢ிவ்யா) - ஃலாக்கிய஢ான, ஢ஃ(அஃக) - திரு஢ே஢ியிலணியப்பட்ட, ஢ுஃ(஢ுஃம்) - ஢ு஢ரணங்களுடையவ஢ு஢ான, ஢ுவிந்(கோவிந்஢்ரிம்) - ஢்ரி க்ருஷ்ண஢ை, ஢ஜ(஢ஜே) - பற்று஢ிறேன் (84)

(தா-஢்)஢லர்ந்஢ கரிநெய்தல்போன்ற திருநிறத்தையும், சந்஢்ர஢ோடொத்த ஢ுகத்தையும், கொண்டையில் ஢்ரிய஢ாகக் ஃட்டின ஢யிலிறகையும் ஢ார்பில் படிந்஢ ஢்ரிவத்ஸ஢ெ஢்஢ு஢் ஢றுவையும், கழுத்தில் தொங்கவிட்ட கௌஸ்துபத்தையும், அறையிலணிந்஢ ஢ீத஢்஢ரத்தையும், ஢ற்று஢ுள்ள அலங்காரத்தையு஢ுடையவ஢ாய், கோ஢ி஢ார்கள் அத்யாதரத்துட஢ே ஢ார்க்க, கோக்களு஢் கோ஢ர்களு஢் துழ்நிற்க, குழலுதாநின்ற க்ருஷ்ண஢ுர்த்தியைஃ சரண஢டை஢ிறேன். (84)

यन्नाभीसरसीरुहान्तरपुटे भृङ्गायमाणो विधिः
 यद्वक्षः कमलाविहारभवनं यच्चक्षुषी चेन्द्रिनौ ।
 यत्पादाब्जविनिस्तुता सुरनदीशम्भोश्शिरोभूषणं
 यन्नामस्मरणं धुनोति दुरितं पायात्सवः केशवः ॥ 85 ॥

யந்நாபீ₄ஸரஸீ₄ருஹாந்தரபுடே ப்₄ருங்காய₃மாமணோ விதி:₄
 யத்₃வக்ஷ:கமலாவிஹாரப₄வநம்யச்சக்ஷ₄ஷீசேந்த்₃விநௌ।
 யத்பாதா₃ப்₃ஜவிநிஸ்ருதா ஸுரநதீ₃ஸம்போ₄ஸ்ஸிரோபூ₄ஷணம்
 யந்நாமஸ்மரணம் து₄நோதி து₃ரிதம் பாயாத்ஸவ:

கேஸவ:।।85।।

(ப.உ) (யந்நாபீ₄ஸரஸீ₄ருஹாந்தரபுடே) யத்(யத்) - எவனுடைய, நாமீ(நாபீ) - கொப்பூழி-
 லுண்டான, ஸரஸீ₄ருஹ(ஸரஸீ₄ருஹ) - தாமரைப்பூவினுடைய, அந்ரபுடே(அந்தரபுடே)
 - உள்ளிதழில், விதி:(விதி:) - ப்ருஹ்மா, மூஜாயமாண:(ப்ருங்காயமாண:) - வண்டு-
 போலானானோ, (யதக்ஷ:) யத்(யத்) - எவனுடைய, வக்ஷ:(வக்ஷ:) - மார்வு, (கமலா
 விஹாரமவந்) கமலா(கமலா) - லக்ஷ்மியினுடைய, விஹாரமவந்(விஹாரமவநம்) - க்ரீடா-
 க்ருஹமாயிற்றோ, (யக்ஷுஷீ) யத்(யத்) - எவனுடைய, க்ஷுஷீ(க்ஷுஷீ) - நேத்ரங்-
 கள், (இந்நி₄ஸீ) இந்நி(இந்நி) - சந்த்ரனும், இந்நி(இந்நி) - ஸூர்யனுமாயிற்றோ, (யத்பாதா₃
 விநிஸ்சூதா) யத்(யத்) - எவனுடைய, பாதா₃அப்ஜ - பாதகமலத்தில்
 நின்று, விநிஸ்சூதா(விநிஸ்சூதா) - உண்டாய்ப் பெருகுகிற, ஸுரநதீ(ஸுரநதீ)
 - தேவகங்கையானது, ஸம்போ:(ஸம்போ:) - ருத்ரனுக்கு, ஸிரோபூஷணம்
 - தலைக்கணியாயிற்றோ, (யந்நாமஸ்மரணம்) யத்(யத்) - எவனுடைய, நாம(நாம) -
 திருநாமங்களுடைய, ஸ்மரணம்(ஸ்மரணம்) - த்யானமானது துரிதம்(துரிதம்) -
 பாபத்தை, து₄நோதி(து₄நோதி) - உதறிவிடுகிறதோ, ஸ:(ஸ:) - அப்படிப்பட்ட
 கేశவ:(கேஸவ:) - க்ருஷ்ணன், வ:(வ:) - உங்களை, பாயாத்(பாயாத்) - ரக்ஷிக்க-
 கட்டும். (85)

(தா-ம்) பதினாலு லோகங்களையும் படைக்கவல்ல ப்ருஹ்மா, இவனு-
 டைய திருநாபி கமலத்தில் பிறந்து வண்டுபோல் சேர்ந்து மறைந்து கிடந்-
 தான்; ஸகலஸம்பத்துக்கும் காரணமாகிய லக்ஷ்மி, இவன் மார்பில் நித்ய
 வாஸம்பண்ணாநின்றாள்; வர்ஷத்துக்குக் காரணமாகிய சூர்யனும், ஓஷதீ-
 சனான சந்த்ரனும் இவனுடைய இரண்டு கண்களில் நின்றுமுண்டானார்கள்;
 ஸகலலோக பாவனையான கங்கை இவன் திருவடியில் நின்று முண்டாய்,
 சங்கரன் சடையினில் அலங்காரமாகச் சூடப்பட்டு நின்றது; சகல பாபங்-
 களும் இவன் பேர் சொல்லவே கடுநடைவிட்டோடா நின்றது; இப்படிப்பட்ட
 க்ருஷ்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவானாக. (85)

रक्षन्तु त्वामसितजलजैरञ्जलिः पादमूले
 मीना नाभीसरसि हृदये मारबाणा सुरारेः ।
 हाराः कण्ठेहरिमणिमया वक्रपद्मेद्विरेफाः
 पिञ्छाभूषाश्चिकुरनिचये घोषयोषित्काटाक्षाः ॥ 86 ॥

ரக்ஷந்து த்வாமஸிதஜலஜைரஞ்ஜலி: பாதுமூலே
 மீநா நாபீஸரஸி ஹ்ருதயே மாரபாணா முராரே:।
 ஹாரா: கண்டேஹரிமணிமயா வக்த்ரபத்மேத்விரேபா:
 பிஞ்சாபூஷாச்சிகுரநிசயேகோஷயோஷித்கடாக்ஷா:॥86॥

(ப-உ) மூரே:(முராரே:) - ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய, பாதுமூலே(பாதமூலே) - திரு-
 வடிக்கீழ், அஸிதஜலஜை:(அஸிதஜலஜை:) - கரிநெய்தல் புஷ்பங்களினால் செய்யப்-
 பட்ட, அஞ்ஜலி:(அஞ்ஜலி:) - அஞ்ஜலியாகவும், நாபீஸரஸி(நாபீஸரஸி) - கொப்பூ-
 ழாகிற தடாகத்தில், மீநா(மீநா) - மத்ஸ்யங்களாகவும், ஹ்ருதயே(ஹ்ருதயே)
 - மநஸ்ஸில், மாரபாணா:(மாரபாணா:) - மந்மதபாணங்களாகவும், கண்டே(கண்டே)-
 கழுத்தில், ஹரிமணிமயா:(ஹரிமணிமயா:) - இந்த்ர நீலமாணிக்கங்களினால்
 செய்யப்பட்ட, ஹாரா:(ஹாரா:) - மாலைகளாகவும், வக்ரபத்மே(வக்த்ரபத்மே) - முக-
 மலத்தில், த்விரேபா:(த்விரேபா:) - வண்டுகளாகவும், சிகுரநிசயே(சிகுரநிசயே) -
 குழற்கற்றையில், பிஞ்சாபூஷா:(பிஞ்சாபூஷா:) - மயிலிறகினால் செய்யப்பட்ட
 பூ(மூ)ஷணங்களாகவும் ஆகாநின்ற, (஘ோஷயோஷித்கடாக்ஷா:) ஘ோஷ(கோஷ)- இடைச்சேரி-
 யிலுள்ள, யோஷித்(யோஷித்) - ஸ்த்ரீகளுடைய, கடாக்ஷா:(கடாக்ஷா:) - பார்வைகள்,
 த்வாம்(த்வாம்) - உன்னை, ரக்ஷந்து(ரக்ஷந்து) - ரக்ஷிக்கக்கடவதாக. (86)

(தா-ம்) கோபிமார்கள் க்ருஷ்ணனுடைய ஸகலாவயவங்களையும்
 பார்க்கும்போது அவர்களுடைய கடாக்ஷங்கள் இவனுடைய ஒரொரவயவங்-
 களில் ஒரோரு விதமாகத் தோற்றா நின்றன; அதாவது - ஸ்ரீபாதங்களில்,
 ஆஸ்ரிதர்களாலர்ச்சிக்கப்பட்ட கரிநெய்தல் பூக்களாகவும், கொப்பூழாகிற
 பெருமடுவில் மீன்களாகவும், மார்பில் மநோவிகார ஜநகமாய் காமன் வில்-
 லிட்டெய்த அம்புக்களாகவும், கழுத்தில் இந்த்ர நீலக்கல் கோத்த மாலை-
 யாகவும், வதநார விந்தத்தில் வண்டுகளாகவும், சிரஸ்ஸில் மயிலிறகாகவும்,
 இப்படி பலவிதமாகக் காணாநின்றன. (86)

दधिमथननिनादैस्त्यक्तनिद्रः प्रभाते
निभृतपदमगारं वल्लवीनां प्रविष्टः ।
मुखकमलसमीरैराशुनिर्वाप्यदीपान्
कवलितनवनीतः पातु गोपालबालः ॥ 87 ॥

த₃தி₄மத₂நநிநா₃தை₃ஸ்த்யக்தநித்₃ர: ப்ரபா₄தே
நிப்₄ருதபத₃மகா₃ரம் வல்லவீநாம் ப்ரவிஷ்ட:।
மு₂கமலஸமீரைரா₃நிர்வாப்யதீ₃பாந்
கப₃லிதநவநீத: பாது கோ₃பாலபால:॥87॥

(ப-உ) ப்ரபா₄தே - விடியற்காலத்தில், (दधिमथननिनादैः) दधिमथन(த₃தி-
மத₂ந) - தயிர்கடைகையினுடைய, निनादैः(நிநா₃தை:)- இரைச்சலினால், (त्यक्त-
निद्रः) त्यक्त(த்யக்த) - விடப்பட்ட, निद्रः(நித்₃ர:)- உறக்கத்தையுடையவனாய்,
वल्लवीनां(வல்லவீநாம்) - இடைச்சிகளுடைய, अगारं(அகாரம்) - க்ருஹத்தை,
(निभृतपदं)निभृत(நிப்₄ருத) - அடியோசையில்லாத, पदं(பதம்) - அடிவைப்பை
யுடைத்தாம்படி, प्रविष्टः(ப்ரவிஷ்ட:)- ப்ரவேசித்தவனாய்க்கொண்டு, (मुख-
कमलसमीरैः) मुखकमल(மு₂கமல) - வதநகமலத்தினுடைய, समीरैः(ஸமீரை:)-
காற்றுக்களினால், दीपान्(தீபாந்)- விளக்குக்களை, आशु(ஆ₃ஸா)- சீக்கிரமாக,
निर्वाप्य(நிர்வாப்ய)-அணைத்து, (कवलितनवनीतः)कवलित(கபலித)-விழுங்கப்பட்ட,
नवनीतः(நவநீத:)-வெண்ணெயையுடையவனான, गोपालबालः(கோபாலபால:)-
- ஆயர் சிறுவன், पातु(பாது) - ரக்ஷிக்கட்டும். (87)

(தா-ம்.) ஒருநாள் விடியற்காலத்தில் ஆய்ச்சிகள் தயிர்கடைகையில்
அப்பேரொலியைக்கேட்டு உறக்கம் தெளிந்தெழுந்திருந்து, அடியோசை கேளா-
மல் மெள்ள மெள்ள அவ்வாய்ச்சிகளுடைய அகங்களில் புகுந்து அங்குள்ள
விளக்கைத் தன் வாயினாலுதி யணைத்து, அவர்கள் கடைந்து திரட்டிவைத்த
வெண்ணெயை வாரிவிழுங்கா நின்ற ஆயர்சிறுவன் நம்மை ரக்ஷிப்பானாக.(87)

प्रातस्मरामि दधिघोषविनीतनिद्रं
निद्रावसानरमणीयमुखारविन्दम् ।
हृद्यानवद्यवपुषं नयनाभिराम-
मुन्निद्रपद्मनयनं नवनीतचोरम् ॥88 ॥

**ப்ராதஸ்மராமி த₃தி₄கோ₄ஷவிந்தி₃ரம்
நி₃ராவஸாநரமணீயமுகா₂ரவிந்த₃ம்।
ஹ்ரு₃யாநவ₃யவபுஷம் நயநாபி₄ராம-
முந்நி₃ரப₃நயநம் நவநீத சோரம்॥88॥**

(ப-உ) (த₃தி₄கோ₄ஷவிந்தி₃ரம்) - தயிர்கடைகிற ஓசையினால், வினித(விந்தி) - போக்கடிக்கப்பட்ட, நி₃ரம்(நித்ரம்) - உறக்கத்தை, யுடையவ-
னும், (நி₃ராவஸாநரமணீயமுகா₂ரவிந்த₃ம்) - உறக்கத்தின் முடிவில் (விழித்தெழுந்திருக்குங்காலத்தில்), ரமணீய(ரமணீய) - மனோஹர-
மான, முகஅர-விந்(முகஅரவிந்தம்) - முகமலத்தையுடையவனும், (ஹ்ரு₃யாநவ₃யவபுஷம்)
ஹ்ரு(ஹ்ருத்ய) - மனோஹரமானதும், அநவ₃ய(அநவத்ய) - குற்றமற்றதுமான, வபுஷா(வபுஷா) - விக்ரஹத்தினால், நயநஅபிராமம்(நயநஅபிராமம்) - கண்களுக்கி-
னியனானவனும், (உந்நி₃ர) - மலர்ந்திருக்கிற, ப₃ந(பத்ம) - தாமரைமலர்போன்ற, நயநம்(நயநம்) - நேத்ரங்களையுடையவனும், நவநீத-
சோரம்(நவநீதசோரம்) - வெண்ணெய்க்களவு காண்பவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ப்ராத:(ப்ராத:) - விடியற்காலத்தில், ஸ்ராமி(ஸ்மராமி) - த்யாநிக்கி-
றேன். (88)

(தா-ம்) இப்படி விடியற்காலத்தில் தயிர் கடைகிற ஓசையைக் கேட்டுக் கண்விழித்தவனாய், அப்போதுண்டான அதிரமணீயமான முகத்தழகையும், ப்ராக்குதரைப்போல் உறங்கியெழுந்தபோதுண்டான ஆபாஸ தோஷங்களொன்று-
மின்றிக்கே கண்ணுக்கும் மனத்துக்குமினிதான விக்ரஹத்தையும் அலர்ந்த தாமரையிதழ்போல் பரந்து நீண்ட கண்களையுமுடையவனாய்க்கொண்டு, வெண்ணெயைக் களவு கண்டு விழுங்காநின்ற க்ருஷ்ணனைக் காலையில் தினந்தோறும் த்யாநியாநின்றேன். (88)

फुल्लहल्लकवतंसकोल्लसद्दल्लमागमगवीगवेषितम् ।

वल्लवीचिकुरवासिताङ्गुलीपल्लवं कमपि वल्लवं भजे ॥ 89 ॥

பு₂ல்லஹல்லகவதம்ஸகோல்லஸத்-

க₃ல்லமாக₃மக₃வீக₃வேஷிதம்।

வல்லவீசிகுரவாஸிதாங்கு₃ளி-

பல்லவம் கமபி வல்லவம் ப₄ஜே॥89॥

(ப-உ) (ஈழஹ்லகவத்சகோலசஹ்லம) ஈழ(புல்ல) - விகஸித்திருக்கிற, ஹ்லக(ஹல்-லக) - செவ்வாம்பலாகிற, வத்சக(வதம்ஸக) - கர்ணபூஷணத்தினால், ஊஸத (உல்லஸத்) - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஸ்ல(கல்லம்) - கபோலத்தை யுடையவனும், (ஆகமகவீ) ஆகமகவீ - வேதவாக்குக்களினால், கவீஸித் (கவேஷிதம்) - தேடப்பட்டவனும், (வலுவிசிகுரவாஸிதாஈலிவலும) வலுவி(வல்லவி) - கோபிகைகளுடைய, சிகுர(சிகுர) - மயிர்முடியினால், வாஸித்(வாஸித) - பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கிற, அஈலிவலு(அங்குளீவல்லவம்) - தளிர்போன்ற விரல்- களை யுடையவனும், கம் அபி(கம் அபி) - அநிர்வாச்யனுமான, வலு(வல்லவம்) - ஆயனை, மஜே(பஜே) - ஆச்யிக்கிறேன். (89)

(தா-ம்) மலர்ந்த செவ்வாம்பற்பூவைச் செவிக்காபரணமாக இட்டு, இடைப் பெண்களுடைய பூக்களணிந்த கேசபாசங்களில் கேளிகாலத்திலணைந்து பரிமளியாயின்ற விரல்களையுடையவனாய், வேதவேத்யனான க்ருஷ்ணனை யாஸ்ரயியாநின்றேன். (89)

स्तेयं हरेर्हरति यन्नवनीतचौर्यं
जारत्वमस्य गुरुतल्पकृतापराधम् ।
हत्यां दशाननहतिर्मधुपानदोषं
यत्पूतनास्तनपयस्सपुनातु कृष्णः ॥ 90 ॥

ஸ்தேயம் ஹரேர்ஹரதி யந்நவநீதசௌர்யம்
ஜாரத்வமஸ்ய குருதல்பக்ருதாபராதம்।
ஹத்யாம் துஸாநநஹதிர்மதுபாநதோஷம்
யத்பூதநாஸ்தநபய: ஸ புநாது க்ருஷ்ண:॥90॥

(ப-உ) ஹே:(ஹரே:)- ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய . யத்(யத்) - யாதொரு, நவநீதசௌர்யம் (நவநீதசௌர்யம்)-வெண்ணெய்க்களவுண்டோ, தத்(தத்)-அது(ஸ்மரிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு), ஸ்தேயம்(ஸ்தேயம்)- (மஹாபாதகங்களில் ஒன்றான) ஸுவர்ணாபஹாரத்தினாலுண்டான பாபத்தை, ஹரதி(ஹரதி) - போக்குகிறது. அஸ்ய (அஸ்ய)-இந்தஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஜாரத்வம்(ஜாரத்வம்)-விடவ்யாபாரமானது அநுஸந்திக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு, (கூருதல்பக்ருதாபராதம்) கூருதல்ப - குருவாகிய பிதாவினுடைய பார்யையினிடத்தில், க்ருத(க்ருத) - பண்ணப்பட்ட, அபராதம்(அபராதம்)-ஸங்கமாகிற அபராதத்தினாலுண்டான பாபத்தை,

ஹரதி(ஹரதி)-போக்குகிறது, (அச்ய(அஸ்ய)-இவன் செய்த), ட்ஷானஹதி:(தஸாந-
நஹதி:)-ராவணனுடைய வதமானது (நினைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு),
ஹ்யா(ஹத்யாம்) - ப்ரஹ்மஹத்யையினாலுண்டான பாபத்தை, ஹரதி(ஹரதி)
- போக்குகிறது, (யத்யூதநாஸ்தநபய:) யத(யத்) - எந்த க்ருஷ்ணனால் பாநம்பண்-
ணப்பட்ட, பூதநா(பூதநா) - பூதனையுடைய, ஸ்தந(ஸ்தந) - கொங்கையிலுள்ள,
பய: (பய:)-பாலானது (எண்ணப்பட்டதாய்க் கொண்டு), (மத்யுபானதொஷம) மத்யுபாந
(மத்யுபாந) - கள் குடியாலுண்டான, தோஷ(தோஷம்) - பாபத்தை, ஹரதி (ஹரதி)
-போக்குகிறதோ, ஸ:(ஸ:)-அந்தஸூக்ருஷ்ணன், புநாது(புநாது)- (எங்களைப்)
பரிசுத்தராக்கக் கடவானாக. (90)

(தா-ம்.) இவன் வெண்ணெய் களவுகண்ட படியை யநுஸந்திக்கில்
அவனுக்கு, ஸ்தேயமென்கிற ஸ்ரோத்திரியனுடைய ஸ்வர்ணாபஹாரத்தி-
னாலுண்டான மஹாபாபம் நசிந்துப்போம்; பிறர் மனைவிகளோடு இவன்
கூடிவிளையாடின விளையாட்டை நினைக்கில் அவனுக்கு மாத்ரு கமந்த்-
தினாலுண்டான மஹாபாதகம் தொலைந்துவிடும்; இவன் ராமாவதாரத்தில்
பண்ணின ராவணவதத்தைச் சொல்லில் அவன் செய்த ப்ரம்ஹஹத்யை-
யினாலுண்டான பெரும்பாவம் நீங்கிவிடும்; பூதனையினது நஞ்சுட்டின
ஸ்தன்ய பாநம் செய்த இவனுடைய செயலை மநநம் செய்யில், அவன்
ஸூராபாநம் பண்ணி ஸம்பாதித்த மஹாபாதகம் நீங்கும்; லோகவிபரீதமாய்
சாஸ்த்ர கர்ஹிதமாயினும் தன்னுடைய செயலை நினைத்தார்க்குப் பஞ்ச
மஹாபாதகங்களையும் போக்கவல்ல பதிதபாவநான இந்த க்ருஷ்ணன்,
என்னுடைய ஸகல பாவங்களையும் போக்கி என்னை ரக்ஷிக்கக் கடவா-
னாக. (90)

मारमावस मदीयमानसे माधवैकनिलये यदृच्छया ।

श्रीरमापतिरिहागमेदसौ कस्सहेत निजवेश्मलङ्घनम् ॥ 91 ॥

மாரமாவஸ மதீயமானஸே

மாதுவைகநிலயே யத்ருச்சயா।

ஸ்ரீரமாபதிரிஹாகமேதஸௌ

க: ஸஹேத நிஜவேஸ்மலங்கநம்॥91॥

(ப-உ) மார(மார) - ஓ மந்மதனே! (மாधवैकनिलये) மாधவ(மாதவ) - ச்ரிய:பதிக்கு,
एकनिलये(ஏகநிலயே) - முக்கியஸ்த்தானமான, (मदीयमानसे) மதீய(மதீய) - என்-

னுடையதான, மானசை(மாநலே) - நெஞ்சில், யदृच्छया(யத்ருச்சயா) - (உன்) இஷ்ட-
டப்படி, மாவச(மாவஸ) - வாசம் செய்யாதே கொள், असौ(அஸௌ) - இந்த
க்ருஷ்ணனாகிற, श्रीरमापति:(ஸ்ரீரமாபதி:) - சரிய:பதியானவன், इह(இஹ) -
இந்த என் நெஞ்சில், आगमेत(ஆகமேத்)-வரப்புகுறான், (निजवेश्मलङ्घनं) நிஜ(நிஜ)
- தன்னுடையதான, वेश्म(வேஸ்ம) - க்ருஹத்தினுடைய, लङ्घनं(லங்கநம்) -
அதிக்ரமணத்தை (பிறர் தன்மனையைக்கொண்டு போவதை), कः(க:) -
எவன் தான், सहेत(ஸஹேத) - பொறுப்பான். (91)

(தா-ம்.) ஓ மந்மதனே! நீ முன்போல என் மனத்தில் இஷ்டப்படி வந்து
புகுந்து வாஸம் செய்யவேண்டாம்; என்னெஞ்சு ஸ்ரிய:பதிவந்து நித்யவா-
ஸம் செய்யுமிடமாய்விட்டது; தன்னிருப்பிடத்தை மற்றொருவன் கைக்-
கொண்டால் அதை யொருவனும் பொறுத்திருக்க மாட்டானாகையால்,
அவன் வரும் பொழுதாயிற்று, அவன் கண்வட்டத்திற்படாமல் நீ முன்னமே
புறப்பட்டுப் போகாய். (91)

आकुञ्चितं जानु करं च वामं न्यस्य क्षितौ दक्षिणहस्तपद्मे ।

आलोकयन्तं नवनीतखण्डं बालं मुकुन्दं मनसा स्मरामि ॥ 92 ॥

ஆகுஞ்சிதம் ஜாநு கரம் ச வாமம்

ந்யஸ்ய க்ஷிதௌ த₃க்ஷிணஹஸ்தபத்₃மே

ஆலோகயந்தம் நவநீதக₂ண்ட₃ம்

பா₃லம் முகுந்த₃ம் மநஸா ஸ்மராமி॥92॥

(ப-உ) ஆகுञ्चितं(ஆகுஞ்சிதம்)-முடக்கப்பட்டிருக்கிற, वामंजानु(வாமம்ஜாநு)
- இடது முழந்தாளையும், वामं करं च(வாமம் கரம் ச) - இடதுகையையும்,
क्षितौ(க்ஷிதௌ) - தரையில், न्यस्य(ந்யஸ்ய) - வைத்து, दक्षिणहस्तपद्मे(தக்ஷிணஹ
ஸ்தபத்₃மே) - தாமரைப்பூப்போன்ற வலதுகையில் (வைத்திருக்கிற), नवनी-
तखण्डं(நவநீதகண்டம்)-வெண்ணெய் முத்தையை, आलोकयन्तं(ஆலோகயந்தம்)
- பாராநின்ற, बालं(பாலம்)-சிறுவனான, मुकुन्दं(முகுந்தம்)-ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை,
मनसा(மநஸா) - நெஞ்சினால், स्मरामि(ஸ்மராமி) - த்யாநிக்கிறேன். (92)

(தா-ம்.) வலது கையில் வெண்ணெயைவைத்து, இடது முழங்காலைத்
தரையில் முட்டியிட்டு இடதுகையையும் கீழேயூன்றி, அவ்வெண்ணெயைக்
குனிந்து பாராநின்ற சிறுவனுடைய அழகை எப்போதும் நினைபா நின்றேன். (92)

जानुभ्यामभिधावन्तं पादाभ्यामभिसुन्दरम् ।

सकुण्डलालकं कृष्णं ध्यायाम्युषसि बालकम् ॥ 93 ॥

ஜாநுப்₄யாமபி₄தா₄வந்தம் பாதா₃ப்₄யாமபி₄ஸுந்த₃ரம்।
ஸகூண்ட₃லாலகம் க்ருஷ்ணம் த்₄யாயாம்யுஷஸி பா₃லகம்॥93॥

(ப-உ) जानुभ्यां(ஜாநுப்₄யாம்) - இரண்டு முழந்தாள்களினாலும், पादाभ्यां (பாதாப்₄யாம்) - திருவடிகளினாலும், अभिधावन्तं(அபிதாவந்தம்) - சுற்றும ஓடாநின்றவனும், सुन्दरं(ஸுந்தரம்) - எழில்பெற்றவனும், (सकुण्डलालकं) सकुण्डल (ஸகூண்டல) - குண்டலங்களோடும், अलकं(அலகம்) - முன்னெற்றி மயிர்களோடு கூடியிருப்பவனும், बालकं(பாலகம்) - சிறுபிராயமுடையவனுமான, कृष्णं (க்ருஷ்ணம்) - கண்ணனை, उषसि(உஷஸி) - விடியற்காலத்தில், ध्यायामि(த்யா-யாமி) - த்யானம் செய்கிறேன். (93)

(தா-ம்) க்ருஷ்ணன் காதிலிட்ட குண்டலங்களைய முன்னெற்றி மயிர்-களையத் தவழ்ந்தோடி விளையாடும்போதும், பாதங்களைத் தரையி-லூன்றி நடையாடும் போது முண்டான அழகை நான் ப்ரதிதினமும் காலையி-ல் த்யாநியாநின்றேன். (93)

विहाय कोदण्डशरौ मुहूर्तङ्गहाण पाणौ मणिचारुवेणुम् ।

मयूरबर्हञ्च निजोत्तमाङ्गे सीतापते त्वां प्रणमामि पश्चात् ॥ 94 ॥

விஹாய கோத₃ண்ட₃ஸரௌ முஹூ₃ர்தம்
க்₃ருஹாண பாணௌ மணிசாருவேணும்।
மயூரப₃ர்ஹஞ்ச நிஜோத்தமாங்கே₃
ஸீதாபதே த்வாம் ப்ரணமாமி பஸ்சாத்॥94॥

(ப-உ) सीतापते(ஸீதாபதே) - ஜானகீவல்லபனான ஸ்ரீராமனே! (कोदण्ड-शरौ) कोदण्ड(கோதண்ட) - வில்லையும், शरौ(ஸரௌ) - பாணங்களையும், विहाय (விஹாய) - விட்டு, पाणौ(பாணௌ) - கையில், मुहूर्तं(முஹூ₃ர்தம்) - ஒரு முகூர்த்த-தகாலம், (मणिचारुवेणुम्) मणि(மணி) - மணிமயமாய், चारु(சாரு) - ஸுந்தரமான, वेणुं(வேணும்) - குழலை, ग्रहाण(க்ருஹாண) - பிடித்துக்கொள்ளும், (निजोत्तमाङ्गे) निज(நிஜ) - தம்முடைய, उत्तमाङ्गे(உத்தமாங்கே) - சிரஸ்ஸில், मयूरबर्हञ्च(மயூரப₃-ர்ஹஞ்ச) - மயிலிறகையும், गृहाण(க்ருஹாண) - அங்கீகரியும், पश्चात्(பஸ்சாத்)- அனந்தரம், त्वां(த்வாம்) - உம்மை, प्रणमामि(ப்ரணமாமி) - ஸேவிக்கிறேன்.(94)

(தா-ம்) ஓ ஸ்ரீராமனே! நீர் கையில் பிடித்த வில்லையும் அம்பையும் ஒரு கூஷணகாலம் கீழே வைத்துவிட்டு அக்கையில் எங்கள் கண்ணபிரான் பிடித்த குழலைப்பிடித்து, சிரஸ்ஸில் மயிலிறகை முடித்தீராகில் அப்பொழுது (தான்) உம்மை நான் வணங்குகிறேன். (94)

अयं क्षीराम्भोधेः पतिरितिगवाम्पालक इति
श्रितोस्माभिः क्षीरोपनयनधिया गोपतनयः ।
अनेन प्रत्यूहो व्यरचि सततं येन जननी-
स्तनादप्यस्माकं सकृदपि पयो दुर्लभमभूत् ॥ 95 ॥

அயம் கூரீராம்போ₄தே₄; பதிரிதிக₃வாம்பாலக இதி
ஸ்ரீதோஸ்மாபி₄; கூரீரோபநயநதி₄யா கோ₃பதநய₃:।
அநேந ப்ரத்யூஹோ வ்யரசி ஸததம் யேந ஜநநீ-
ஸ்தநாத₃ப்யஸ்மாகம்ஸக்ருத₃பிபயோது₃ர்லப₄மபூ₄த்॥95॥

(ப-உ) அய(அயம்) - இந்த, गोपतनयः(கோபதநய:) - ஆயர்சிறுவனான க்ருஷ்ணன், क्षीराम्भोधे:(கூரீரஅம்போதே:) - திருப்பாற்கடலுக்கு, पतिःइति(பதி: இதி) - ஸ்வாமியென்றும், गवां(கவாம்) - ஆக்களுக்கு, पालकःइति(பாலக:இதி) - ரசஷகன் என்றும் (கருதி), क्षीरोपनयनधिया क्षीर(கூரீ) - பாலினுடைய, उपनयन (உபநயந) - ஸம்பாதன நிமித்தமான, धिया(தியா) - புத்தியினால், अस्माभिः(அஸ்-மாபி:) - எங்களால், श्रितः(ஸ்ரீத:) - ஆச்ரயிக்கப்பட்டான், अनेन(அநேந) - இந்த க்ருஷ்ணனால், प्रत्यूहः(ப்ரத்யூஹ:) - (அதுக்கு) விக்நமானது, सततं (ஸததம்) - எப்போதும், व्यरचि(வ்யரசி) - பண்ணப்பட்டது, येन(யேந) - எந்த காரணத்தினால், अस्माकं(அஸ்மாகம்) - எங்களுக்கு, (जननीस्तनात्अपि) जननि (ஜநநீ) - தாயினுடைய, स्तनात्अपि(ஸ்தநாத் அபி) - ஸ்தநத்தில் நின்றுகூட, सकृदअपि(ஸக்ருத அபி) - ஒருகாலுங்கூட, पयः(பய:) - பாலானது, दुर्लभः(துர்லப:) - அரிதாக, अभूत्(அபூத்) - ஆய்விட்டது. (95)

(தா-ம்.) இந்த க்ருஷ்ணன் திருப்பாற்கடல் நாதன், இப்பொழுது அநேகம் பசுக்களுக்கு நாயகனாயிருக்கிறான் இவனை யாச்ரயித்தால் நேமக்கு விசேஷமாக பாலகப்படும் என்று கருதி இவனை யாச்ரயித்தேன்: இதனால் நமக்கு அதிகப் பாலகப்பட வேண்டியிருக்க அதுபோல் நமக்கு முன்புள்ள பாலையும் கூடக் கிடைக்கவொட்டாமல் செய்து விட்டான், அதனால், நமக்-

குத் தாய்முலையிலுங்கூட பால் அகப்படாமல் போய்விட்டது, அவ்வளவு பாலும் இவனொருவனுக்கே போந்த தில்லையென்று கருத்து. (95)

हस्तमाक्षिप्य यातोसि बलात्कृष्ण किमद्भुतम् ।
हृदयाद्यति निर्यासि पौरुषं गणयामि ते ॥ 96 ॥

ஹஸ்தமாக்ஷிப்யயாதோஸிப₃லாத்த்க்ருஷ்ணகிமத்₃பு₄தம்।
ஹ்ருத₃யாத்₃தி நிர்யாஸி பெளருஷம் க₃ணயாமி தே।।96।।

(ப-உ) கृष्ण(க்ருஷ்ண) - கண்ணனே! हस्त(ஹஸ்தம்) - (என்) கையை, बलात्(பலாத்) - (உன்)வலுவினால், आक्षिप्य(ஆக்ஷிப்ய) - தள்ளிவிட்டு, यात:असि (யாத: அஸி) - போய்விட்டாய் என்பது, अद्भुत: किम्(அத்புத: கிம்) - ஒரு ஆச்சர்யமா, हृदयात्(ஹ்ருதயாத்) - (என்) மநஸ்ஸில் நின்றும், निर्यासि यदि (நிர்யாஸி யதி) - போனாயாகில், ते(தெ) - உன்னுடைய, पौरुष(பெளருஷம்) - வல்லமையை, गणयामि(கணயாமி) - எண்ணுவேன். (96)

(தா-ம்.) ஓ க்ருஷ்ணா! நானுன்னைக் கையினால் பிடித்துக் கொண்டிருக்க நீ உன் வலுவினால் அப்பிடையை விடுவித்துக் கொண்டுபோய்விட்டாய், எனக்கு இதோ ராஸ்சர்யமன்று; என் மனத்தில் நின்றும் நீ பிரிந்து போனாயாகில் அப்பொழுது நான் உன்னுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை அறிவேன்; சிறிதுபோய்க்காண் என்று தம்முடைய த்யாந்திலுண்டான நிலையறுதியைப் பேசுகிறார். (96)

तमसि रविरिवोद्यन्मज्जतामम्बुराशौ
प्लव इव तृषितानां स्वादुवर्षीव मेघः ।
निधिरिव विधानानां दीर्यतीव्रामयानां
भिषगिवकुशलन्नो दातुमायातु शौरिः ॥ 97 ॥

தமஸி ரவிரிவோத்₃யந்மஜ்ஜதாமம்₃பு₃ராஸௌ
ப்லவ இவ த்ருஷிதாநாம் ஸ்வாது₃வ்ரவீவ மேக:₄।
நிதி₄ரிவ விதா₄நாநாம் தீ₃ர்க₄தீவ்ராமயாநாம்
பி₄ஷகி₃வகுஸலந்நோ தா₃துமாயாது ஸௌரி:।।97।।

(ப-உ) तमसि(தமஸி) - இருளில், उद्यन्(உத்யந்) - உதித்த, रवि:इव(ரவி: இவ)- ஸூர்யன்போலவும், अम्बुराशौ(அம்புராஸௌ) - ஸமுத்ரத்தில், मज्जतां(மஜ்ஜதாம்) - முழுகுகிறவர்களுக்கு, प्लव: इव(ப்லவ: இவ) - தெப்பம் போலவும், तृषितानां(த்ருஷிதாநாம்) - தா(தா)ஹமுள்ளவர்களுக்கு, (स्वादुवर्षी) स्वादु(ஸ்வாது)

- மதுர ரஸத்தை, वर्षी(வர்ஷீ) - பொழிகிற, मेघः इव(மேக: இவ) - மேகம் போலவும், विधानानां(விதாநாநாம்) - தரிதர்களுக்கு, निधिः इव(நிதி: இவ) - புதையல் போலவும், (दीर्घतीव्रमयानां) दीर्घ(தீர்க) - வெகுநாளாயுள்ள, तीव्र(தீவ்ர) - பொறுக்கவொண்ணாத, आम्यानां(ஆமயாநாம்) - ரோகமுடையவர்களுக்கு, भिषक् इव(பிஷக்இவ) - வைத்யன்போலவும், नः(ந:)-நமக்கு, कुशलं(குஸலம்) - சேஷமத்தை, दातुं(தாதும்) - கொடுக்கைக்கு, शौरिः(சௌரி:) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், आयातु(ஆயாது) - வரக்கடவானாக. (97)

(தா-ம்.) அஜ்ஞான மஹாந்தகாரத்தில் வழிதப்பிக் கண்கெட்டுத் திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஆந்தரமான அவ்விருளைப்போக்கிஸகலார்த்தங்களையும் அறிவிக்கிறவிளக்குப்போன்றவனாய், ஸம்ஸாரமாகிறபெருங்கடலிலமிழ்ந்து கரையேறமாட்டாதே யலைகிற அஜ்ஞானிகளுக்குத் தான் தெப்பம்போல் நின்று அவர்களுடைய துயரங்களையெல்லாம் போக்கிக் கரையேற்றவல்லவனாய் தேவதாந்தரங்களைப் புகழ்ந்தும் வீண்பேச்சைப்பேசியும் நாவுலர்ந்து கிடக்கிற மூடர்க்கு அம்ருதத்தைப் பொழிகிற பெருமேகம்போலிருந்து தன் வடிவழகைக்காட்டித் தன் திருநாமத்தைக் கீர்த்திக்கப்பண்ணி அவர்கள் விடாயைத் தீர்க்குமவனாய், தரிதர்க்கு நிதிபோல் எவ்வளவு ஆண்டாலும் குறைவற்ற கல்யாண குணங்களையுடையனாய், தீராத தீர்க்கரோகிகளுக்குத் தன்திருநாமத்தை உச்சரிக்கப்பண்ணி அவர்கள் ரோகத்தைப்போக்கும் வைத்யனான க்ருஷ்ணன் எங்கள் பெருநோய்களைப்போக்கிக் குசலத்தைப் பெருக்குகைக்காக எங்கள் முன்னே வந்து தோற்றக்கடவானாக. (97)

कोदण्डं मसृणं सुगन्धविशिखं चक्राब्जपाशाङ्कुशान्

हैमां वेणुलतां करैश्च दधतं सिन्दूरगुञ्जारुणम् ।

कन्दर्पाधिकसुन्दरं स्मितमुखं गोपाङ्गनावेष्टितं

गोपालं सततं भजामि वरदं त्रैलोक्यरक्षामणिम् ॥97 ॥

கோத₃ண்ட₃ம் மஸ்ருணம் ஸுக₃ந்த₄விஸிக₂ம் சக்ராப்₃ஜ-
பாஸாங்குஸாந்

ஹைமாம் வேணுலதாம் கரைஸ்ச த₃த₄தம்

ஸிந்தூ₃ரகு₃ஞ்ஜாருணம்।

கந்த₃ர்பாதி₃கஸுந்த₃ரம் ஸ்மிதமு₂க₂ம் கோ₃பாங்க₃நா-

வேஷ்டிதம்

கோ₃பாலம் ஸததம் ப₄ஜாமி வரத₃ம் த்ரைலோக்ய-

ரக்ஷாமணிம்॥97॥

(ப-உ) மஸூர்(மஸ்ருணம்) - விசித்தரமான, கோடண்டம்(கோதண்டம்) - வில்லையுமும், (சுமந்விசிவம்) சுமந்(ஸுகந்த) - பரிமளத்தையுடைய, விசிவம்(விசிவம்) - சரத்தையுமும், (சுமந்விசிவம்) சுக(சுக்ர) - சக்ரத்தையுமும், அஜ(அபஜ) - சங்கையுமும், பாச(பாஸ) - பாசமென்கிற ஆயுதத்தையுமும், அஜ(அங்குஸ) - அங்குசமென்கிற ஆயுதத்தையுமும், ஹேமா(ஹேமாம்) - ஸுவர்ணமயமான, வேலுலா(வேணுலதாம்) - கொடி போன்ற குழலையுமும், கரீ:(கரை:) - கைகளினால், ததம்(ததம்) - ஏந்தினவனும், சிந்ர(சிந்தார) - சிந்தாரத்தினாலும், குஜ(குஜ்ஜ) - குந்தமணியினாலும், அரு(அருணம்) - சிவந்த காந்தியையுடையவனும், (கந்தர்பாதிசுந்ர) கந்த(கந்தர்ப) - மந்தமனைக் காட்டிலும், அதிக(அதிக) - மிகவும், சுந்ர(ஸுந்தரம்) - அழகுடையவனும், (சிம்தமூ) சிம்த(ஸ்மித) - முறுவலையுடைய, மு(முகம்) - வதந்தையுடையவனும், (கோபாஜ்நாவேதம்) கோபாஜ்நா(கோபாஜ்நா) - கோபிகைகளினால், வேத(வேஷ்டிதம்) - சூழப்பட்டவனும், (திரைகரகாமணி) திரை(திரைலோக்ய) - மூவுலகுக்கும், ரகா(ரகா) - ரகையையப் பண்ணுகிற, மணி(மணிம்) - மணியானவனும், வர(வரதம்) - இஷ்டத்தையளிக்கவல்லவனுமான, கோபால்(கோபால்) - ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை, மஜாமி(பஜாமி) - பற்றுகிறேன். (98)

(தா-ம்.) இதில், பல ஸித்திக்காக அவனை உபாஸிக்கவேண்டும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். வில்லும், அம்பும், சங்கு, சக்கரங்களும், பாசம் அங்குசம் என்பவைகளாகிய இவற்றை ஆறு கைகளில் தரித்து, மற்ற இரண்டுக்கைகளால் வேணுகாநம் பண்ணாநிற்பானாய், சிந்தூரப்பொடிமேல் சிவந்தவடிவையுமும், மந்தமனிலும் சிறந்த ஸௌந்தர்யத்தையுமும், முறுவலித்த முகத்தையுமும் உடையனாய், கோபீஜந பரிவேஷ்டிதனாய்க்கொண்டு ஸர்வலோக பரிபாலக சீலனாய், ஆஸ்ரிதவரப்ரதனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை நான் நிரந்தரமாக த்யாநியாநின்றேன். (98)

सायङ्काले वनान्ते कुसुमितसमये सैकते चन्द्रिकायां
 त्रैलोक्याकर्षणाङ्गं सुरवरगणिकामोहनापाङ्गमूर्तिम् ।
 सेव्यं शृङ्गारभावैर्नवरसभरितैर्गोपकन्यासहस्रै-
 र्वन्देहं रासकेळीरतमतिभुगं वश्यगोपालकृष्णम् ॥ 98 ॥

ஸாயங்காலே வநாந்தே குஸுமிதஸமயே ஸைகதே
 சந்த்₃ரிகாயாம்
 த்ரைலோக்யாகர்ஷணாங்க₃ம் ஸூரவரக₃ணிகாமோஹநா-
 பாங்க₃மூர்த்திம் |
 ஸேவ்யம் ஸ்ருங்கா₃ரபா₄வைர்நவரஸப₄ரிதைர்கோ₃ப-
 கந்யாஸஹஸ்ரை:-
 வந்தே₃ஹம் ராஸகேளீரதமதிஸுப₄க₃ம் வஸ்யகோபால-
 க்ருஷ்ணம் || 98 ||

(ப-உ) குஸுமிதஸமயே(குஸுமிதஸமயே) - வஸந்தகாலத்தில், சாய்காலே(ஸாயம்-
 காலே) - அந்திப்பொழுதில், சந்த்₃ரிகாயாம்(சந்த்₃ரிகாயாம்) - நிலவு பரந்தவளவில்,
 வநாந்தே(வநாந்தே) - சோலைகளுக்குள், ஸைகதே(ஸைகதே) - மணற்குன்றில், (த்ரீ-
 லோக்யாகர்ஷணம்) த்ரீலோக்ய(த்ரைலோக்ய) - மூவுலகையும், ஆகர்ஷண(ஆகர்ஷண) - இழுத்து
 வசீகரிக்கவல்ல, அங்கம்(அங்கம்) - விக்ரமத்தையுடையவனும், (ஸூரவரக₃ணிகாமோஹநா-
 பாங்க₃மூர்த்திம்) ஸூரவர(ஸூரவர) - தேவேந்த்ரனுடைய, கணிகா(கணிகா) - வேச்யை-
 களையும், மோஹ(மோஹ) - மெய்மறக்கப்பண்ணவல்ல, அபாங்க₃மூர்த்திம்(அபாங்க-
 மூர்த்திம்) - கடைக்கண்பார்வையின் ஸ்வரூபத்தையுடையவனும், (ஶ்ரீஶ்ரீமஶ்ரீ:
 ஶ்ரீஶ்ரீ(ஸ்ருங்கார)-ஸ்ருங்காரரஸத்தினுடைய, மஶ்ரீ:(பாவை):-வ்யாபாரங்களை
 யுடையவனும், (நவரஸமஶ்ரீ:
 நவ(நவ) - நூதனமான, ரஸ(ரஸ) - ஸ்ருங்காரரஸத்-
 தினால், மஶ்ரீ:(பரிதை) - பூர்ணர்களுமான, கோபகந்யாஸஹ-
 ஸ்ரை:- அநேகமிடைப்பெண்களால், ஶேவ்யம்(ஸேவ்யம்) - உபாஸிக்கப்பட்-
 டவனும், (ரஸகேலீரதம்) ரஸகேலீ(ராஸகேலீ) - ராஸகீடையில், ரதம்(ரதம்)
 - ஆஸக்தனும், அதிஸுபகம்(அதிஸுபகம்) - மிக அழகியவனும், (வஸ்யகோபாலக₃ணிகாமோஹநா-
 பாங்க₃மூர்த்திம்) வஸ்ய(வஸ்ய) - ஆச்ரிதர்க்கெளியனுமான, கோபாலக₃ணிகாமோஹநா-
 பாங்க₃மூர்த்திம்(கோபாலக்ருஷ்ணம்) -
 ஆயனான க்ருஷ்ணனை, வந்தே(வந்தே) - நமஸ்கரிக்கிறேன். (99)

(தா-ம்) ஒருகால், வஸந்தருதுவில் ஸாயங்காலவேளையில் நடுக்காட்-
 டிலோர் மணற்குன்றில், நிலவின் வெளிச்சத்தில், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், ஸகலப்ரா-
 ணிகளும் கண்டு வியந்து ஆசைப்படும்படியாகவும் தேவலோகத்து அப்ஸ-
 ரஸ்ஸூக்களும் பூலோகத்து வேஸ்யைகளும் காமவிகாரமுற்று மோஹிக்கும்
 படியாகவும் அதிஸுந்தரமான வடிவழகையுடையனாய், அத்யாந்தகரங்-
 களான ஸ்ருங்கார விலாஸங்களையுடைய கோபிமார்கள் சூழ்ந்துநிற்கத்தான்
 ராஸகீடையை நடத்தாநின்றான்; இப்படி ஸர்வஸூலபனான க்ருஷ்ணனை
 அவ்வழகைக்கண்டு மயங்கின நான் ஸேவிக்கிறேன். (99)

**कदम्बमूले क्रीडन्तं तं बृन्दावननिवेशनम् ।
पद्मासनस्थितं देवं वेणुङ्गायन्तमच्युतम् ॥ 100 ॥**

**கதம்பமூலே க்ரீடந்தம் தம் ப்ருந்தாவநநிவேஸநம் ।
பத்மாஸநஸ்திதம் தேவம் வேணுங்காயந்தமச்-**

யுதம் ॥100॥

(ப-உ) கதம்பமூலே(கதம்பமூலே) - கடம்பமரத்தடியில், க்ரீடந்தம்(க்ரீடந்தம்) - விளையாடுமவனும், வ்ந்நாவநம்(ப்ருந்தாவநம்) - ப்ருந்தாவனத்தை, நிவேஸநம்(நிவேஸநம்) - இருப்பிடமாகவுடையவனும், பத்மாஸநஸ்திதம்(பத்மாஸநஸ்திதம்) - பத்மாகாரமான ஆஸநத்தில் வீற்றிருக்குமவனும், வேணு(வேணும்) - வேணுவை, காயந்தம்(காயந்தம்) - ஊதுமவனும், அச்யுதம்(அச்யுதம்) - ஸ்வஸ்வபாவத்தில் நமுவகில்லாதவனுமான, தேவம்(தேவம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, வந்தே(வந்தே) - நமஸ்கரிக்கிறேன். (100)

(தா-ம்) ப்ருந்தாவநத்தில் கடம்பமரத்தடியில் பத்மாஸநமாக உட்கார்ந்து வேணுகாநம்பண்ணி விளையாடாநின்ற க்ருஷ்ணனை, நான் தொழுகிறேன்.(100)

**बालं नीलाम्बुदाभं नवमणिविलसत् किंकिणीजालबद्ध-
श्रोणी जङ्घान्तयुग्मं विपुलगुरुणखप्रोल्लसत्कण्ठभूषम् ।
फुल्लाम्भोजाभवक्रं हतशकटमरुत्पूतनाद्यं प्रसन्नं
गोविन्दं वन्दितेन्द्राद्यमरवरमजं पूजयेद्वासरादौ ॥101 ॥**

**பாலம் நீலாம்புதாபம் நவமணி-
விலஸத் கிங்கிணீஜாலபத்₃த்₄-
ஸ்ரோணீ ஜங்கா₄ந்த யுக்₃மம் விபுல-
கு₃ருணக₂ப்ரோல்லஸத்கண்ட₂பூ₄ஷம் ।
பு₂ல்லாம்போ₄ஜாப₄வக்த்ரம் ஹதஸகட-
மருத்பூதநாத்யம் ப்ரஸநநம்
கோ₃விந்தம் வந்தி₃தேந்த₃ராத்த₃-
மரவரமஜம் பூஜயேத்₃வாஸேராதௌ₃ ॥101॥**

(ப-உ) (நீலாம்புதாபம்) நீல(நீல) - இருண்டிருக்கிற, அம்புத(அம்புத) - மேகத்தி-
னுடைய, அம்(ஆபம்) - காந்தியையுடையவனும், (நவமணிலசுத்திகிங்கிணீஜாலவத

श्रीणिज्ज्ञान्तयुग्मम्) नव(நவ) - புதிதான, मणि(மணி) - ரத்நங்களினால், विलसत्(விலஸத்) - விளங்காநின்ற, किङ्किणि(கிங்கிணி) - கிங்கிணிகளுடைய, जाल्(ஜால) - ஸமுஹத்தினால், बद्ध(பத்த) - கட்டப்பட்ட, श्रीणि(ஸ்ரோணி) - நிதம்பப்ரதேசத்தையும், ज्ज्ञान्त(ஜங்காந்த) - கணைக்கால்களுடைய, युग्मं(யுகம்) - இரண்டையமுடையவனும், (विपुलगुरुनखप्रोल्लसत्कण्ठभूषम्) विपुल(விபுல) - அகன்றும், गुरु(குரு) - பருத்துமிருக்கிற, नख(நக) - புலிநகங்களினால், प्रोल्लसत्(ப்ரோல்லஸத்) - விளங்காகின்ற, कण्ठभूषं(கண்டபூஷம்) - கண்டாபரணத்தையுடையவனும், (फुल्लाम्भोजाभवक्त्रं) फुल्ल(புல்ல) - மலர்ந்திருக்கிற, अम्भोज(அம்போஜ) - தாமரைப்பூவினுடைய, आम(ஆம) - காந்தியையுடைய, वक्त्रं(வக்த்ரம்) - முகத்தையுடையவனும், (हत्-शकटमरुत्पूतनाद्यम्) हत्(ஹத்) - கொல்லப்பட்ட, शकट(ஸகட) - சகடாஸுரனையும், मरुत्(மருத்) - த்ருணாவர்த்தனையும், पूतन(பூதந) - பூதனையையும், आद्यं(ஆத்-யம்) - இவர்கள் முதலான இன்னுமநேகரையமுடையவனும், प्रसन्नं(ப்ரஸந்நம்) - (ஆச்ரிதரிடத்தில்) ஸுமுகனானவனும், (वन्दितेन्द्राद्यमरवरम्) वन्दित(வந்தித்) - நமஸ்காரம் செய்யாநின்ற, इन्द्रादि(இந்த்ர ஆதி) - இந்திரன் முதலான, अमरवरं(அமரவரம்) - சிறந்ததேவர்களையுடையவனும், अजं(அஜம்) - உத்பத்தியில்லாத பரப்ரஹ்மஸ்வரூபனும், गोविन्दं(கோவிந்தம்) - மாடுமேய்க்கவல்ல ஸுலபனுமான, बालं(பாலம்) - சிறுவனை, वासरादौ(வாஸராடௌ) - விடியற்காலத்தில், पूजयेत्(பூஜயேத்) - ஆராதநம் செய்யக்கடவேன். (101)

(தா-ம்) க்ருஷ்ணனை யாராதிக்கத்தக்க யோக்யதையையுடைய மானிடப்பிறவியில் பிறந்தவன், தன்காலத்தை வீணாகப்போக்காமே தினந்தோறுமுதயகாலத்திலெழுந்திருந்து, நீலமேகம்போன்ற வடிவழகையுடையனாய், நிதம்பத்திலும் கணைக்கால்களிலும் நவரத்னங்களிழைத்த சதங்கைகளையணிந்து, கழுத்தில் புலிநகங்களினால் செய்த ஹாரத்தையணிந்து விளங்காநிற்பானாய், பூதனை த்ருணாவர்த்தன் சகடாஸுரன் முதலிய அஸுரர்களைக்கொண்டு “ஆச்ரித விரோதிகளைப் போக்கினோம்” என்று மனம் தெளிந்து, மலர்ந்த முகத்தையமுடையனாய், ப்ரஹ்மாதிரி ஸகலதேவவந்தியனாய், ஜந்மமரணாதி விகாரங்களற்ற பாலனான க்ருஷ்ணனை யாராதிக்கக்கடவான். (101)

वन्द्यं देवैर्मुकुन्दं विकसितकुरुविन्दाभमिन्दीवराक्षं
गोगोपीबृन्दवीतं जितरिपुनिवहं कुन्दमन्दारहासम् ।
नीलग्रीवाग्रपिञ्छाकलनसुविलसत्कुन्तलं भानुमन्तं
देवं पीताम्बराढ्यं जप जप दिनशो मध्यमाह्वरमायै ॥ 102 ॥

வந்த்யம் தேவையர்முகுந்த்யம் விகஸிதகுருவிந்தாயு-
 மிந்தீவராஷம்
 கோகோபீப்ருந்த்யவீதம் ஜிதரிபு-நிவஹம் குந்த்யமந்தாயு-
 ஹாஸம்।
 நீலக்ரீவாக்ரபிஞ்சாகலநஸூவிலஸத்குந்தலம் பாநு-
 மந்தம்
 தேவம் பீதாம்பராயு-
 ரமாயை॥102॥

(ப-உ) தேவீ:(தேவை:-) தேவர்களினால், வந்த்யம்(வந்த்யம்)- நமஸ்கரிக்கத்தக்க-
 கவனும், (விகஸிதகுருவிந்தாயு) விகஸித(விகஸித) - மலர்ந்திருக்கிற, குருவிந்த(குரு-
 விந்த) - குன்றிப்பூவினுடைய, ஆபம்(ஆபம்) - காந்தியையுடையவனும்,
 இந்தீவர(இந்தீவர)- கரிநெய்தல் போன்ற, அக்ஷம்(அக்ஷம்)- கண்களையுடையவ-
 னும், (கோபீவந்தாயு) கோ(கோ) - பசுக்களுடையவும், கோபீ(கோபீ) - இடைச்சி-
 களுடையவும், ப்ருந்த(ப்ருந்த)- கூட்டத்தினால், வீதம்(வீதம்)- சூழப்பட்டவனும்,
 ஜிதரிபு(ஜிதரிபு) ஜித(ஜித) - ஜயிக்கப்பட்ட, ரிபு(ரிபு) - சத்ருக்களுடைய, நிவஹ்
 (நிவஹம்) - ஸமுஹத்தையுடையவனும், (கூந்தாயு) கூந்த(கூந்த) - குருக்-
 கத்திப்பூப்போலும், மந்தார(மந்தார)- மந்தாரப்பூப்போலும் வெண்மையான,
 ஹாஸம்(ஹாஸம்) - முறுவலையுடையவனும், (நிலக்ரீவாஷம்) நிலக்ரீவா(நிலக்ரீவா)
 - மயிலினுடைய, அக்ஷம்(அக்ஷம்) - ச்ரேஷ்டமான, பிஞ்சு(பிஞ்சு) -
 இறகினுடைய, ஆகலந(ஆகலந) - அலங்காரத்தினால், சூவிலஸத(சூவிலஸத)
 - மிகவும் விளங்காநின்ற, கூந்தலம்(கூந்தலம்) - கேசங்களுடையவனும், மானுமந்த்
 (மானுமந்தம்)- பூர்ணகாந்தியையுடையவனும், (பீதாம்பராயு) பீதாம்பர(பீதாம்பர)
 - பீதாம்பரத்தினால், ஆபம்(ஆபம்) - பூர்ணனானவனுமான, முகந்த்யம் தேவம்
 (முகந்த்யம் தேவம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணதேவனை, ரமாயை(ரமாயை) - செல்வத்தின்
 பொருட்டு, திநஸ:(திநஸ:-) - நாள்தோறும், மத்யாஹ்நே(மத்யாஹ்நே)- நடுப்பகலில்,
 ஜப ஜப(ஜப ஜப) - ஜபம் செய்யக்கடவாய், ஜபம் செய்யக்கடவாய். (102)

(தா-ம்) கீழ் ஸ்லோகத்தில், சத்ருவிநாச ரூபபலத்தைக் கோரினவன்
 செய்யவேண்டுமாராதன க்ரமத்தைச் சொன்னார், இதில் ஐஸ்வர்யார்த்தி
 செய்ய வேண்டும் த்யாநக்ரமத்தைச் சொல்கிறார் - ஸகலதேவதைகளும்
 ஸ்ரீ பாதத்தில் பணிய, கோக்களும் கோபிமார்களும் சுற்றும் சூழாநிற்க,
 குருவிந்தமென்கிற மாணிக்கம் போன்ற நீலமேனியையுடையனாய், கரி-
 நெய்தல் மலர் போல் கறுத்த கண்களையும், வெளுத்த முறுவலையும்

மயிர்முடியில் முடித்த மயிலிறகையும், அரையில் பீதாம்பரத்தையும், இருளை இருந்தவிடம் தெரியாமலோட்டவல்ல தேஜஸ்ஸையுமுடையனாய், சத்ருக்களை வெல்லவல்ல திறமையையுடையனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணதேவனை, ஐஸ்வர்யத்தை யபேக்ஷித்தான் தினந்தோறும் மத்யாஹ்நகாலத்தில் பூஜித்து ஐஸ்வர்யத்தைப் பெறக்கடவன். (102)

चक्रान्तध्वस्तवैरिव्रजमजितमपास्तावनीभारमाद्यै-
राभीतं नारदाद्यैर्मुनिभिरभिनुतं तत्वनिर्णीतिहेतोः ।
सायाह्ने निर्मलाङ्गं निरुपमरुचिरं चिन्तयेन्नीलभासं
मन्त्री विश्वोदयस्थित्यपहरणपदं मुक्तिदं वासुदेवम् ॥ 103 ॥

சக்ராந்தத்₄வஸ்தவைரிவ்ரஜமஜிதமபாஸ்தாவநீபா₄ரமாத்யை-
ராபீ₄தம் நாரதா₃த்யைர்முநிபி₄ரபி₄நுதம் தத்வநிர்ணீதி-
ஹேதோ:₁
ஸாயாஹ்நே நிர்மலாங்க₃ம் நிருபமருசிரம் சிந்தயேந்நீல-
பா₄ஸம்
மந்த்ரீ₁ விஸ்வோத₃யஸ்தி₂த்யபஹரணபத₃ம் முக்தித₃ம்
வாஸுதே₃வம்॥103॥

(ப-உ) (चक्रान्तध्वस्त) चक्रान्त(சக்ராந்த)-சக்ரத்தின் நுனியினால், ध्वस्त(தவஸ்த)-கொல்லப்பட்ட, वैरि(வைரி) - சத்ருக்களுடைய, वृजं(வ்ருஜம்) - கூட்டத்தையுடையவனும், अजितं(அஜிதம்) - ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவனும், (अपास्तावनीभारं) अपास्त(அபாஸ்த) - போக்கடிக்கப்பட்ட, अवनीभारं(அவநீபாரம்) - பூபாரத்தையுடையவனும், आद्यैः(ஆத்யை:) - ப்ரஹ்மாதிகளினால், आवीतं(ஆவீதம்) - சூழப்பட்ட-வனும், नारदाद्यैः(நாரத ஆத்யை:) - நாரதரை முதலாகவுடைய, मुनिभिः(முநிபி:)- யோகிகளினால், (तत्वनिर्णीतिहेतोः) तत्व(தத்வ) - பரதத்வத்தினுடைய, निर्णीतिहेतोः (நிர்ணீதிஹேதோ:) - நிச்சய நிமித்தமாக, अभिनुतं(அபிநுதம்) - சுற்றும் நின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்பட்டவனும், (निर्मलाङ्गम्) निर्मल(நிர்மல) - குற்றமற்ற, अङ्गं(அங்கம்) - விக்ரமத்தையுடையவனும், निरुपम(நிருபம) - உபமாநமற்றிருக்-கும்படி, रुचिरं(ருசிரம்) - ஸுந்தரமானவனும், (नीलभासम्) नील(நீல) - நீலமான, भासं(பாஸம்) - காந்தியையுடையவனும், (विश्वोदयस्थित्यपहरणपदम्) विश्व(விஸ்வ) - ஜகத்தினுடைய, उदय(உதய) - உதயத்துக்கும், स्थिति(ஸ்திதி) - இருப்புக்கும், अपहरण(அபஹரண) - அழிவுக்கும், पदम्(பதம்) - காரணமானவனும், मुक्तिनं(முக்திநம்) - மோக்ஷத்தையளிப்பவனுமான,

वासुदेवं(வாஸுதேவம்) - வஸுதேவ புத்ரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, मन्त्रि (மந்த்ரி) - வாஸுதேவமந்த்ரத்தை ஜபம் செய்கிறவன், सायाह्नि(ஸாயாஹ்நே) - மாலைப்பொழுதில், चिन्तयेत्(சிந்தயேத்)- த்யானம் செய்யக்கடவான்.(103)

(தா-ம்.) அநந்யப்ரயோஜனர்த்யாநிக்கும் விதத்தைச் சொல்லுகிறாரிதில்.

அவனுடைய, சக்ராயுதத்தினுடைய கூரிய நுனியேனால் சத்ருக்களையறுத்துத்தள்ளி பூபாரத்தைப்போக்கின விதத்தையும், பராத்பரனான அவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை நிர்ணயித்தறிகைக்காகப்ரஹ்மாதி தேவர்களும் நாரதாதி மஹர்ஷிகளும் சூழநின்று ஏத்தும் விதத்தையும் அவன் ஸகலலோகங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் விதத்தையும், ஆஸ்ரிதர்க்குமோக்ஷத்தை யளிக்கும் க்ரமத்தையும், நிர்மலமான வடிவழகையும், அத்விதீயமான போக்யதையையும், எங்கும் நிறைந்து எல்லார்க்கு மாஸ்யமாயிருக்குமுபாயோபேயபா(ஶ)வத்தையும், ப்ரதிதிநமும் ஸாயங்காலத்தில் த்யாநித்து அவனுடைய வாஸுதேவ மந்த்ரத்தை ஜபித்து மோக்ஷத்தைப் பெறக்கடவன்.

(103)

**मन्दारमूले मदनाभिरामं विम्बाधरा पूरितवेणुनादम् ।
गोगोपगोपीजनमध्यसंस्थं गोपं भजे गोकुलपूर्णचन्द्रम् ॥104 ॥**

**மந்தா₃ரமுலே மது₃நாபி₄ராமம்
பி₃ம்பா₃து₄ரா பூரிதவேணுநாத₃ம்।
கோ₃கோ₃பகோ₃பீஜநமத்₄யஸம்ஸ்த₂ம்
கோ₃பம் ப₄ஜே கோ₃குலபூர்ணசந்த்₃ரம்॥104॥**

(ப.உ) மन्दारमूले(மந்தாரமுலே)-மந்தாரமரத்தடியில், (गोगोपगोपीजनमध्यसंस्थम्) गौ(கோ) - ஆக்களுடையவும், गोप(கோப) - ஆயர்களுடையவும், गोपीजन (கோபீஜந) - ஆய்ச்சிகளுடையவும், मध्य(மத்ய) - நடுவில், संस्थं(ஸம்ஸ்தம்) - இருந்தவனாய்கொண்டு, (विम्बाधरापूरितवेणुनादम्) विम्ब(பிம்ப) - கோவைப்பழம் போன்ற, अधर(அதர) - அதரத்தினாலுண்டான வாயுவினால், आपूरित(ஆபூரித) - நிறைக்கப்பட்ட, वेणु(வேணு) - குழலினுடைய, नादं(நாதம்) - ஒலியையுடையவனும், मदनअभिरामं(மதநஅபிராம்)-மந்மதனைக்காட்டிலும்ஸுந்தரமானவனும், (गोकुलपूर्णचन्द्रं) गोकुल(கோகுல) - ஆய்ப்பாடிக்கு, पूर्णचन्द्रं(பூர்ணசந்த்ரம்) - நிறைமதிபோன்றவனுமான, गोपं(கோபம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, भजे(பஜே) - ஆச்ரயிக்கிறேன்.

(104)

(தா-ம்.) ப்ருந்தாவனத்தில், கோபர்களும் கோபிகளும் கோக்களும் சூழ நிற்கத் தான் மந்தாரமரத்தடியில் நின்று வேணுகாநம் பண்ணாநின்ற அதி-ஸூந்தரனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை யாஸ்ரயிக்கிறேன். (104)

कोदण्डमैक्षवमखण्डमिषुं च पौष्पं
चक्राब्जपाशसृणिकाञ्चनवंशनाळम् ।
बिभ्राणमष्टविधबाहुभिरर्कवर्णं
ध्यायेद्धरिं मदनगोपविलासवेषम् ॥105 ॥

கோத₃ண்ட₃மைக்ஷவமக₂ண்ட₃மிஷும் ச பௌஷ்பம்
சக்ராப்₃ஜபாஸஸ்ருணிகாஞ்சநவம்ஸநாளம் ।
பி₃ப்₄ராணமஷ்டவித₄பா₃ஹூபி₃ரர்கவர்ணம்
த₄யாயேத்₃த₄ரிம் மத₃நகோ₃பவிலாஸவேஷம் ॥105॥

(ப-உ) ऐक्ष्व(ஐக்ஷுவம்)-கருப்பந்தடியினால் நிர்மிக்கப்பட்டும், अखण्ड(அகண்டம்)-த்ருடமுமாயிருக்கிற கோடண்ட(கோதண்டம்)-வில்லையும், पौष्प(பௌஷ்பம்)-புஷ்பமயமான, इषुं च(இஷும் ச)-பாணத்தையும், (चक्राब्जपाशसृणिकाञ्चनवंशनाळम्) चक्र(சக்ர) - சக்ரத்தையும், अञ्ज(அப்ஜ) - சங்கையும், पाश(பாஸ) - வலைக்கயிற்றையும், सृणि(ஸ்ருணி) - அங்குசத்தையும், काञ्चन(காஞ்சந) - பொன்னால் செய்யப்பட்ட, वंशनाळम्(வம்ஸநாளம்) - குழலையும், अष्टविधबाहुभिः(அஷ்டவிதபாஹூபிः)-எட்டு விதமான கைகளினால், बिभ्राणम्(பிப்ராணம்) - தரிப்பவனும், अर्कवर्णम्(அர்கவர்ணம்) - ஸூர்யன்போல் சிவந்த வர்ணமுடையானும், मदनगोपाल(மதநகோபால) - மதநகோபாலனென்றும் பெயரையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய ஓரம்சத்தினுடைய, विलासवेषम्(விலாஸவேஷம்) - ச்ருங்கா விலாஸத்தினுடைய வேஷத்தையுடையவனுமான, हरि (ஹரிம்) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ध्यायेत्(த்யாயேத்) - த்யாநிக்கக்கடவன். (105)

(தா-ம்.) முன், அஷ்டபுஜ க்ருஷ்ணனைத் தாம் பஜித்தார். இதில் அவனை பஜிக்கும்படி பிறர்க்குபதேசிக்கிறார்: தநுர்பாணங்களையும் சங்குசக்ரங்களையும் பாசாங்குசங்களையும் ஆறுபுஜங்களில் தரித்து மற்ற இரண்டுகைகளால் வேணுகாநம் பண்ணாநின்ற சிவந்த நிறமுடைய மதநகோபால க்ருஷ்ணனை த்யாநிக்கக்கடவான். (105)

या प्रीतिर्विदुरार्पिते मुररिपो कुन्त्यर्पिते यादृशी
 या गोवर्धनमूर्ध्नि या च पृथुके स्तन्ये यशोदार्षिते ।
 भारद्वाजसमर्पिते शबरिकादत्तेधरे योषितां
 या प्रीतिर्मुनिपत्निभक्तिरचितेप्यत्रापि तां तां कुरु ॥106 ॥

யா ப்ரீதிர்விது₃ரார்பிதே முரரிபோ குந்த்யர்ப்பிதே யாத்₃ருஸீ
 யா கோ₃வர்த₄நமுர்த்₄நி யா ச ப்ருது₂கே ஸ்தந்யே
 யஸோதா₃ர்பிதே
 பா₄ரத்₃வாஜஸமர்பிதே ஸப₃ரிகாத்₃தேத₄ரே யோஷிதாம்
 யா ப்ரீதிர்முநிபத்நிப₄க்திரசிதேப்யத்ராபி தாம் தாம்
 குரு॥106॥

(ப-உ) மூரூபோ(முரரிபோ) - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! (தவ(தவ) - உனக்கு), (விதூர்பிதே) விதூர(விதூர) - விதூரனால், அர்பிதே(அர்பிதே) - நிவேதனம் பண்ணப்பட்ட அந்நத்தில், யா(யா) - யாதொரு, ப்ரீதி:(ப்ரீதி:)- அன்புண்டோ, குந்திஅர்பிதே(குந்திஅர்பிதே) - குந்தியினால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட அந்நத்தில், யா(யா) - எவ்விதமான ப்ரீதியோ, (கோவர்தமூர்நி) கோவர்த(கோவர்தந) - கோவர்த்தநமலையென்னும் மலை- யினுடைய, மூர்நி(மூர்த்நி) - கொடிமுடியில் (கோபாலரிட்டபலியில்), யா(யா) - எவ்விதமான இன்பமுண்டோ, ப்ரூது(ப்ருதுகே) - (குசேலருடைய) அவலில், யா(யா) - எந்த இன்பமோ, யசோதார்பிதே(யஸோதா அர்பிதே) - அசோதையினால் கொடுக்கப்பட்ட, ஸ்தன்யே(ஸ்தந்யே) - முலைப்பாலில், யா(யா) - எந்த ஆர்வமுண்டோ, பாரத்வாஜஸமர்பிதே(பாரத்வாஜஸமர்பிதே) - பரத்வாஜமஹர்ஷியினால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட பூஜையிலும், சபரிகாத்(ஸபரிகாதத்) - சபரியினால் நிவேதிக்கப்பட்ட பழத்திலும், யோஷிதாம்(யோஷிதாம்) - ஆய்ச்சிகளுடைய, அதரே(அதரே) - அதரத்திலும், (முநிடாரभक्तिरचिते) முநி(முநி) - ருஷிகளுடைய, தார(தார) - மனைவிகளினால், பக்தி(பக்தி) - பக்தியினால், ரசிதே(ரசிதே) - ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்நத்திலும், யா(யா) - எவ்விதமான, ப்ரீதி:(ப்ரீதி:)- அன்புண்டோ, அத்ரா அபி(அத்ரா அபி) - இந்த கர்ணாம்ருதத்திலும், தாம் தாம்(தாம் தாம்) - அந்தந்த ப்ரீதியை, கुरु(குரு) - பண்ணாய். (106)

(தா-ம்.) இவ்வளவாக அவனை ஸ்தோத்ரம் செய்து முடித்து, இந்த ஸ்லோகத்தில். தாம் பக்தி பரவசராய்ப்பண்ணின க்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதமென்கிற இந்த ப்ரபந்தத்தை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஆதரித்தங்கீகரித்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஓ க்ருஷ்ணா! நீ பாண்டவர்க்குத் தூது சென்றபோது விதுரர் நிரபிமா-
 நியாயக் கொண்டு அமுதுசெய்வித்த அந்நத்தில் உனக்கு எவ்விதமான
 ப்ரீதியுண்டாயிற்றோ, உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குத் தக்கபடி குந்தீ-
 தேவியூட்டின அந்நத்தில் எவ்வளவு ப்ரேமமுண்டாயிற்றோ, ஆயர்கள் கூடி
 கோவர்த்தநமலைக்குப் பலியாகயிட்ட அந்நத்தில் எவ்விதமான ஆதரம்
 பிறந்ததோ, தனக்குத் தோழரான குசேலர்ப்ரீதியுடன்கொண்டுவந்துகொடுத்த
 அவலில் எவ்வளவான ஸ்நேஹம் சென்றதோ, யசோதை அந்நயப்ரயோ-
 ஜநமாகப் பாநம் செய்வித்த முலைப்பாலில் யாதொரு அன்பு பிறந்ததோ,
 முன் ராமாவதாரத்தில், வநவாஸத்துக்கெழுந்தருளும்போது பரத்வாஜ
 மஹர்ஷி பண்ணின அதிதி பூஜநத்தில் எவ்வளவு ப்ரீதியுண்டாயிற்றோ,
 சபரியென்னும் வேடுவச்சி ஆதரத்துடனே ஆராய்ந்து ஸமர்ப்பித்த பழங்களில்
 எவ்வளவு ஸ்நேஹம்பிறந்ததோ, ஆய்ச்சிகளுடைப இனிய அதரத்தில் எவ்-
 வளவு இன்பமுண்டாயிற்றோ, பக்தவிலோசநமென்றவிடத்தில் ருஷிபத்நி-
 கள் அன்புடனிட்ட அந்நத்தில் எவ்விதமான ப்ரேமம் பிறந்ததோ, உன் வடி-
 வழிகிலீடுபட்டு மற்றொன்றை யொருபொருளாக மதியாது உன்னையே
 எல்லாமுமாக நம்பி ஆஸ்ரயித்துக் கவிபாடின என்னுடைய இந்த க்ருஷ்ண-
 கர்ணாம்ருதமென்கிற ப்ரபந்தத்தில், உனக்கு அங்கங்குண்டான ஸமஸ்த
 ப்ரீதியையும் கூட்டிச் செய்து என்னை உன்னுடைய தாஸ்யத்திலங்கீகரித்தருள்
 வாயாக வென்று ப்ரார்த்தித்து இக்க்ரந்தத்தைத் தலைக்கட்டினார். (106)

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணகர்ணாம்ருத மூன்றாவது

ஆஸ்வாஸம் முடிந்தது.

க்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ.உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் தொழிற்ரர்
ஸ்ரீ.உ.வே. S. முரளிதரன் ஸ்வாமி